NEW YORK TIMES BESTSELLER

W.E.B. GRIFFIN

„Nimeni nu descrie mai bine conflictele militare."
TOM CLANCY

DIN ORDINUL PREȘEDINTELUI

Seria AGENTUL PREȘEDINTELUI

TERORISM ȘI INTRIGĂ POLITICĂ MONDIALĂ

„Un punct de vedere avangardist al unui inițiat în lupta împotriva terorismului."
Booklist

colecția
SUSPANS

W.E.B. GRIFFIN s-a născut în 1929 la Newark, New Jersey. După serviciul militar, unde a primit medalia Army of Occupation, şi-a început studiile la Philipps-Universität Marburg, Germania, pe care le-a întrerupt pentru a participa la războiul din Coreea, în calitate de corespondent de război, unde i-a fost decernată insigna Infanterist Combatant. La sfârşitul războiului, Griffin a continuat să lucreze în armata americană. După succesul primelor sale romane, s-a dedicat exclusiv scrisului. Este autorul a 36 de romane publicate în 6 serii (*The Brotherhood of War*, *The Corps*, *Men at War*, *Badge of Honor*, *Honor Bound* şi *The Presidential Agent*), fiecare dintre ele devenind bestseller pe listele *The New York Times*, *The Wall Street Journal* şi *Publishers Weekly*. Cărţile sale sunt traduse în peste 15 limbi. *The Hostage*, al doilea volum din seria *Agentul preşedintelui*, se află în pregătire la Editura Nemira.

Este membru al asociaţiilor Operaţiuni Speciale, Veterani ai Războaielor în Străinătate, al Legiunii Americane, al Asociaţiei piloţilor din Aviaţia Armatei şi Asociaţiei Tanchiştilor. A fost investit cu Ordinul St. George al Asociaţiei Tanchiştilor şi Ordinul St. Andrew al Asociaţiei piloţilor din Aviaţia Armatei.

W.E.B. GRIFFIN

DIN ORDINUL PREȘEDINTELUI

Traducere din limba engleză
EUGEN DUMITRESCU

NEMIRA

Coperta colecției: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GRIFFIN, W.E.B.
Din ordinul președintelui / W E B. Griffin;
trad · Eugen Dumitrescu
București, Nemira & Co, 2007
ISBN 978-973-569-966-6

I. Dumitrescu, Eugen (trad.)

821.111-31=135.1

W.E.B. Griffin
BY ORDER OF THE PRESIDENT

Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Emanuel BOTEZATU

Tiparul executat de Alföldi Nyomda Rt.

ISBN 978-973-569-966-6

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

26 iulie 1777

„Nevoia de a obţine informaţii valoroase este evidentă şi nu trebuie scoasă şi mai tare în evidenţă.“

George Washington, General şi Comandant-şef, Armata Continentală

PENTRU CEI DISPĂRUȚI

WILLIAM E. COLBY

Locotenent OSS Jedburgh care a devenit directorul Agenției Centrale de Informații (CIA).

AARON BANK

Locotenent OSS Jedburgh care a devenit colonel și părintele Forțelor Speciale.

WILLIAM R. CORSON

Legendar ofițer de informații al Marinei pe care KGB-ul l-a urât mai mult decât pe oricare alt ofițer american de informații – și nu numai pentru că a descris în amănunt modul KGB de lucru.

PENTRU CEI ÎN VIAȚĂ

BILLY WAUGH

Legendar sergent-major al Comandamentului Forțelor Speciale care s-a pensionat și după aceea a început să-l vâneze pe faimosul Carlos Șacalul. Billy l-ar fi putut lichida pe Osama bin Laden la începutul anilor 1990, dar nu a primit permisiunea de a face asta. După cincizeci de ani de activitate, Billy continuă să vâneze indivizii răi.

René J. Défourneaux
Locotenent OSS Jedburgh care a devenit un faimos ofiţer american de contrainformaţii.

John Reitzell
Ofiţer de Armată şi o legendă în cadrul Delta Force care l-ar fi putut termina pe şeful teroriştilor de pe vasul Achille Lauro, dar nu a primit permisiunea de a face asta.

Ralph Peters
Ofiţer de informaţii al Armatei care a scris, din câte am citit eu, cea mai bună analiză a războiului nostru contra teroriştilor şi a inamicului cu care ne confruntăm.

ŞI PENTRU NOUA GENERAŢIE

Marc L.
Ofiţer senior de informaţii care, în ciuda tinereţii lui, îmi aminteşte cu fiecare zi tot mai mult de Bill Colby.

Frank L.
Legendar ofiţer DIA care s-a pensionat şi acum o ia pe urmele lui Billy Waugh.

NAŢIUNEA NOASTRĂ DATOREAZĂ ACESTOR PATRIOŢI MULT MAI MULT DECÂT S-AR PUTEA CREDE.

STATELE UNITE
ALE AMERICII
Philadelphia, Pennsylvania
Washington, D.C.
Fortul Bragg, Carolina de Nord
Insula Hilton Head
Carolina de Sud
Uvalde, Texas
Tampa, Florida
MEXIC
Cozumel
Oceanul Atlantic
Lacul Maracaibo
VENEZUELA
San José
COSTA RICA
Oceanul Pacific
GERMANIA
Hesse
Viena
AUSTRIA
MAROC
Menara
Banjul
GAMBIA
NIGERIA
Lagos
Abéché
CIAD
N'Djamena
SUDAN
Khartoum
Luanda

I

PRIMĂVARA ANULUI 2005

(UNU)

Quatro de Fevereiro Aeroporto Internacional
Luanda, Angola
14.45, 23 mai 2005

Urcând scara rulantă instabilă şi ferindu-şi capul ca să intre pe uşa cursei Lease-Aire LA-9021 – o aeronavă Boeing 727 – căpitanul Alex MacIlhenny, un bărbat de cincizeci şi doi de ani, roşu la faţă, cu păr roşcat care abia începea să încărunţească şi să se rărească, avu un soi de premoniţie că era ceva în neregulă – sau că era pe punctul să se întâmple ceva rău – fără să fie pregătit însă pentru individul cu piele tuciurie care stătea în interiorul fuzelajului, sprijinit de peretele de metal. Omul ţinea un pistol-mitralieră Uzi cu ambele mâini, ţintind spre stomacul lui.

„O, la dracu'!"

MacIlhenny se opri şi ridică mâinile, la nivelul umerilor, cu palmele deschise.

– Ieși din cadrul ușii, căpitane! ordonă individul, indicând cu țeava armei că voia ca MacIlhenny să intre pe puntea de zbor.

„Ăsta nu e accent american. Și nici britanic. Iar pielea nenorocitului ăstuia e tuciurie, nu neagră. Ce-o fi, poate portughez?"

„Ei hai, fii serios! Portughezii nu deturnează avioane. Tipul ăsta e un soi de arab."

Bărbatul înarmat era îmbrăcat aproape la fel ca MacIlhenny, cu pantaloni de culoare închisă, pantofi negri și o cămașă albă, deschisă la gât, cu epoleți. Deasupra unuia din buzunarele de la piept se vedea o insignă cu aripi, iar pe epoleți – cele patru trese aurii de căpitan. De celălalt era prins chiar și ecusonul de identificare Transient Air Crew eliberat echipajelor de zbor care treceau prin vamă și stăteau în tranzit în zona aeroportului douăzeci și patru de ore sau mai mult.

MacIlhenny vru să se îndrepte spre carlingă.

– În spate! ordonă individul. Și stai acolo.

MacIlhenny se supuse.

– Nu e nevoie să te vadă careva cu mâinile ridicate, nu? spuse celălalt, pe un ton aproape de conversație.

MacIlhenny dădu din cap, fără să scoată o vorbă.

„Presupun că așa ceva trebuia să se întâmple. Trebuie să-mi păstrez calmul, să fac exact ce mi se spune, fără prostii."

– Avionul tău a fost rechiziționat de Legiunea Jihadului, rosti omul.

„Ce mama dracului mai e și Legiunea Jihadului?"

„De fapt, ce mai contează?"

„Un nebun înfierbântat la cap, îndoctrinat cu tâmpenii arăbești și vorbitor de engleză, suficient de deștept ca

să se îmbrace cu uniformă de pilot, e pe cale să pună laba pe acest avion. *A pus* laba pe acest avion. Şi pe mine."

MacIlhenny dădu din cap, nu spuse nimic câteva clipe, apoi riscă:

– Înţeleg, dar dacă eşti un...

Cineva din spatele lui îl prinse de păr şi îi trase capul pe spate. Se împotrivi – din reflex – dar apoi zări cu colţul ochiului ceea ce părea un cuţit de despicat peştele, apoi simţi tăişul fierului pe mărul lui Adam şi încremeni brusc.

„Iisuse Hristoase!"

– Vei vorbi doar când ţi se va permite, şi vei cere permisiunea ridicând mâna, ca un copil la şcoală. Înţelegi?

MacIlhenny încercă să încuviinţeze, dar, după felul în care îi era tras capul pe spate şi cu cuţitul la gât, se îndoia că gestul lui fusese vizibil. Se gândi câteva clipe, apoi ridică mâna dreaptă ceva mai mult.

– Poţi vorbi, zise bărbatul cu Uzi.

– De vreme ce eşti pilot, de ce mai ai nevoie de mine?

– Primul răspuns ar trebui să fie evident: Ca să nu raportezi imediat rechiziţionarea aeronavei. În plus, preferăm ca atunci când autorităţile vor începe să caute avionul să înceapă mai întâi să te caute pe tine, şi nu pe noi. Ţi-am răspuns la întrebare?

MacIlhenny încuviinţă cum putu şi zise:

– Da, domnule.

„Ce dracu' au de gând să facă cu acest avion?"

„O să intre cu el în ambasada americană de aici?"

„Cu mine la bord?"

„În *Angola?* Nu prea are sens. Este o ambasadă mică şi cei mai mulţi oameni nici n-au auzit de Angola, darămite să mai ştie unde se află."

„Ce ar mai putea fi atacat?"

„Africa de Sud, bineînțeles. Sunt două mii patru sute de kilometri până în Johannesburg și ceva mai mult până în Capetown. Unde e ambasada noastră din Africa de Sud?"

– Așa cum ai presupus, sunt calificat să pilotez acest model de Boeing, rosti individul. La fel ca ofițerul din spatele tău. Ca atare, prezența ta este convenabilă pentru această operațiune, dar nu și indispensabilă. Orice bănuială că nu execuți întocmai ce ți se spune sau orice încercare de amestec în această operațiune va duce la eliminarea ta. Pricepi?

MacIlhenny dădu iarăși din cap cum putu mai bine și spuse:

– Da, domnule.

Omul zise ceva într-o limbă pe care MacIlhenny nu o înțelegea. Mâna care îi prinsese părul îi dădu drumul și el își putu ține capul ca lumea.

– Poți să lași mâinile jos, spuse individul, după care adăugă, folosind din nou un ton de conversație: Mi s-a părut că inspecția de dinainte de zbor pe care ai efectuat-o a durat foarte mult. Despre ce a fost vorba?

În ciuda căldurii, MacIlhenny simți brusc un fior de gheață și își dădu seama că transpira din abundență.

„De ce nu? Cu un Uzi îndreptat spre stomac și un cuțit la gât, oare la ce te așteptai?"

Avea gura uscată, așa că se văzu nevoit să adune ceva salivă cu limba și să-și umezească buzele înainte de a vorbi.

– Am venit aici ca să fac un test de zbor, începu MacIlhenny. Avionul ăsta nu a zburat de mai bine de un an. Am efectuat ceea ce eu numesc „Testul final MacIlhenny"...

– Dar asta nu e treaba mecanicilor?

– Sunt mecanic.

– Ești mecanic? întrebă individul, neîncrezător.

– Da, domnule. Deţin licenţă de pilot şi de mecanic. Am supervizat pregătirea de zbor a acestui avion, am supravegheat reparaţiile şi tocmai efectuam testul MacIlhenny...

– Ce test mai e şi ăsta?

– Nu e obligatoriu; e ceva ce fac eu. Avionul stă aici de mai bine de şaptezeci şi două de ore, cu rezervoarele pline cu combustibil... încărcate pentru o greutate de decolare maximă, se înţelege. Întotdeauna arunc o ultimă privire. Dacă se scurge ceva pe undeva, văd despre ce e vorba, găsesc cauza şi rezolv problema înainte de a decola.

Omul cu Uzi se gândi la cele auzite şi dădu din cap.

– Este neobişnuit ca un căpitan să fie şi mecanic, nu-i aşa?

– Da, domnule, presupun că aşa e.

– Şi ai descoperit ceva în neregulă la acest ultim test?

– Nu, domnule.

– Şi ce urma să faci dacă nu descopereai nimic la testul final?

– Am solicitat un copilot, domnule. Imediat ce el ar fi ajuns aici, aş fi pornit încă o dată motoarele şi apoi aş fi efectuat un zbor-test.

– Copilotul tău e aici, zise individul. Uită-te în compartimentul pasagerilor.

MacIlhenny nu se mişcă.

– Uită-te înăuntru, căpitane, rosti omul cu arma, cu o voce seacă, în vreme ce MacIlhenny simţi un obiect contondent în ceafă.

Se strâmbă de durere.

„Nu a fost un cuţit şi cu siguranţă nu a fost o mână. Poate că celălalt are şi el un Uzi. Oricum, o armă“.

MacIlhenny ieşi din carlingă şi se uită în compartimentul pasagerilor.

Cu excepția primelor trei rânduri de scaune, toate celelalte fuseseră scoase. MacIlhenny habar n-avea când se întâmplase asta sau de ce, dar când LA-9021 plecase din Philadelphia într-o cursă charter de șaizeci de zile, cu banii plătiți în avans, configurația clasei economice fusese completă – așa cum avionul fusese achiziționat de la Continental Airlines – cu o sută optzeci și nouă de locuri.

Lease-Aire primise instrucțiuni să folosească avionul pentru orice fel de transport de persoane, inclusiv pentru excursii din Scandinavia până pe coastele Spaniei și Marocului.

MacIlhenny știa toate astea pentru că era vicepreședintele Lease-Aire pentru Operațiuni de Întreținere și Zbor. Titlul suna grandios – intenționat – și era mai pompos decât ar fi justificat dimensiunile corporației. Lease-Aire avea doar alți doi ofițeri. Președinte și director executiv era cumnatul lui MacIlhenny, Terry Halloran, iar secretară și contabil erau Mary-Elizabeth MacIlhenny Halloran, soția lui Terry și sora lui MacIlhenny.

Lease-Aire folosea avioane la mâna a doua, operând aeronave de care liniile aeriene importante voiau să scape din diferite motive, cel mai adesea pentru că se apropiau de sfârșitul vieții lor operaționale. De exemplu, LA-9021 transportase timp de douăzeci și doi de ani pasageri pentru Continental.

Când Lease-Aire achiziționa o aeronavă – flota lor nu depășise niciodată patru avioane simultan; acum aveau două: acest 727 și un Lockheed 10-11 pe care tocmai îl cumpăraseră de la Northwest – vopseaua era dată jos, avionul era reînregistrat, revopsit și inscripționat cu noile numere de înregistrare.

Apoi aeronava era scoasă la vânzare. Dacă nu se găsea un cumpărător în condițiile unui profit decent,

avionul era folosit pentru curse charter – „wet" (cu combustibil, echipaj şi întreţinere asigurată de Lease-Aire) sau „dry" (cel care închiria asigura echipajul şi combustibilul, şi plătea pentru operaţiunile de întreţinere) – până când se apropia inspecţia anuală sau cea de la o mie de ore de zbor, ambele fiind extrem de scumpe. Atunci avionul era tras din nou pe dreapta la Philadelphia şi oferit spre vânzare la preţ de chilipir. Dacă nici aşa nu era vândut, atunci efectua un ultim zbor către un mic aeroport din deşertul Arizonei, unde era dezmembrat şi abandonat, după ce se scoteau piesele care mai puteau fi utilizate.

Lease-Aire făcea afaceri de cinci ani. LA-9021 era al douăzeci şi unulea avion. Uneori făceau mulţi bani cu o singură aeronavă, alteori o dădeau în bară.

Vicepreşedintele MacIlhenny avea impresia că în cazul acestei aeronave aveau să înregistreze o adevărată gaură neagră. Surf & Sun Holidays Ltd. sunase cu zece zile înainte de încheierea contractului lor charter de două luni, cerând alte treizeci de zile, cu cecul pentru asta urmând să fie trimis imediat.

Cecul nu venise. Peste patru zile sosise o telegramă care spunea că LA-9021 fusese nevoit să efectueze o „aterizare de siguranţă" în Luanda, Angola, unde o inspecţie tehnică descoperise probleme mecanice mai mari decât cele pe care ei ar fi fost obligaţi să le remedieze conform contractului iniţial. Mai mult, cum aceste probleme apăruseră înainte de încheierea primului contract, Surf & Sun Holidays anunţase, evident, că nu avea intenţia să prelungească contractul charter iniţial.

Cu alte cuvinte, avionul vostru s-a stricat în Luanda, Angola. Ne pare rău de asta, dar e problema voastră, nu a noastră.

Când Terry, care se ocupa de afacerile companiei, încercase să sune la sediul Sun & Holidays din Glasgow, Scoţia, ca să discute chestiunea, i se spusese că linia telefonică fusese scoasă din uz.

În timpul primei călătorii către Luanda, MacIlhenny se oprise la Glasgow ca să discute personal cu ei. Dăduse la sediul companiei peste ferestre acoperite cu hârtie maro de ambalaj pe care scria, cu litere mari: DE ÎNCHIRIAT.

În Luanda descoperise repede ce se stricase la LA-9021: hidraulica sistemului de control. Era o problemă de „siguranţă a zborului", ceea ce însemna că MacIlhenny nu putea angaja pe nimeni din partea locului ca să stea pe scaunul din dreapta, în vreme ce el efectua un zbor „numai dus" către casă. Descoperise, de asemenea, că lipseau majoritatea scaunelor pasagerilor. Dacă aveai banii necesari, pe piaţa de obiecte la mâna a doua puteau fi întotdeauna găsite piese de schimb – de la scaune la elemente hidraulice. Numai că Lease-Aire trecea în acel moment printr-o jenă financiară.

Terry voia să ia urma nemernicilor de la Surf & Sun pentru furtul scaunelor şi abandonarea aeronavei, ca să-i oblige cel puţin să plătească reparaţiile astfel încât MacIlhenny să se ducă după amărâtul ăla de avion ca să-l aducă acasă. Sora lui MacIlhenny fusese de acord cu soţul ei.

Problemele financiare duraseră însă mai mult decât anticipase vreunul dintre ei, iar preţul pieselor de schimb era mai mare decât socotise MacIlhenny, aşa că trecuseră treisprezece luni înainte ca el şi patru lăzi cu piese de schimb să ajungă înapoi în Luanda pentru ca MacIlhenny să poată reasambla avionul cum trebuie.

În vreme ce MacIlhenny făcea cei câţiva paşi de la uşa carlingii la compartimentul pasagerilor, prin mintea lui trecu o idee aproape plăcută:

„Dacă tipii ăştia fură avionul, probabil că am putea încasa asigurarea."

Apoi îl văzu pe pilotul din partea locului care venise la bordul lui LA-9021 aşteptându-se să câştige repede cinci sute de dolari stând pe locul din dreapta în carlingă aproximativ o oră în vreme ce MacIlhenny efectua un zbor-test cu aeronava. Acum el stătea pe al treilea rând de scaune – devenit ultimul – în partea din dreapta. Avea mâinile în poală, strâns legate cu bandă adezivă lată de şapte centimetri. Gleznele îi erau legate în mod similar, iar peste ochi avea dopuri de bandă.

– Îi vom da drumul, căpitane, rosti primul individ cu Uzi, când îţi vom da drumul şi ţie, presupunând că vei coopera.

– Voi face orice îmi cereţi, domnule, rosti MacIlhenny.

– Ce-ar fi să plecăm? propuse omul cu arma.

Se dădu la o parte de pe coridor ca să-i permită lui MacIlhenny să treacă pe lângă el.

MacIlhenny intră în carlingă, unde-l văzu, pentru prima dată, pe cel de-al doilea răpitor.

„Cred că-s doar doi. Nu am mai văzut pe nimeni altcineva acolo."

Individul care acum stătea pe scaunul copilotului semăna foarte mult cu primul individ cu armă. Avea o cămaşă albă cu gulerul desfăcut, cu trese de personal navigant pe umeri.

„Sunt cele care trebuie, cu trei trese de prim ofiţer – fost copilot."

Copilotul îi făcu semn lui MacIlhenny să se aşeze pe scaunul pilotului.

În vreme ce lua loc, MacIlhenny văzu lista de verificări din mâna copilotului și tot felul de grafice în raftul artizanal confecționat deasupra panoului de la bord. Dar nu reuși să-și dea seama ce erau.

„Și nici măcar nu pot ghici încotro mergem."

MacIlhenny își prinse centura de siguranță, apoi, simțindu-se un pic deplasat, ridică mâna dreaptă.

– Ai o întrebare, căpitane? întrebă omul cu arma.

– Voi pilota eu sau acest domn?

– Tu vei pilota, răspunse individul. El îți va fi copilot, iar la mine te poți gândi ca la un „pilot de verificare".

Era clar că individul credea că este amuzant.

Omul desfăcu scaunul pliant de pe coridor, se așeză pe el, își echilibră cureaua pistolului-mitralieră pe umăr, apoi sprijini țeava armei de spătarul scaunului lui MacIlhenny, ținând capătul ei la cinci centimetri de urechea căpitanului.

Omul din scaunul copilotului îi dădu lui MacIlhenny lista de verificări, un carton plastifiat lat de vreo zece centimetri și lung de vreo douăzeci și cinci. MacIlhenny luă lista, dădu din cap în semn că a înțeles, apoi începu s-o citească.

– Levierul manșei și luminile, spuse el.

– Coborâte și verificate, răspunse copilotul.

– Frânele.

– Deblocate.

– Comutatoarele de circuit.

– Verificat.

– Iluminatul de urgență.

– Armat.

Lista de verificări înainte de pornire cuprindea treizeci și patru de puncte. MacIlhenny le citi pe rând.

Când ajunse la punctul numărul 9, „Centura de siguranţă şi indicatoarele «Nu fumaţi»", copilotul chicoti înainte de a răspunde:

– Pornite.

Când MacIlhenny citi numărul 23, „Înregistratorul de voce", copilotul chicoti din nou şi spuse:

– Nu cred că vom avea nevoie de ăsta.

Iar când MacIlhenny ajunse la numărul 28, „Radar şi transponder", copilotul răspunse:

– Cu siguranţă că nu vom avea nevoie nici de ăsta.

Aici şi individul care ţinea arma la urechea lui MacIlhenny chicoti.

Când MacIlhenny ajunse la numărul 34, „Cârma şi eleroanele", copilotul răspunse:

– Zero.

Imediat omul cu arma comandă:

– Porneşte motoarele, căpitane.

MacIlhenny întinse mâna spre butonul START al motorului din stânga şi, o clipă mai târziu, turbina se trezi, cu vuiet şi vibraţie, la viaţă.

– Cere turnului de control permisiunea de a rula către zona de mentenanţă, ordonă omul cu arma.

MacIlhenny dădu din cap şi rosti:

– Turnul de control Luanda, aici LA-9021, în zona de parcare din apropiere de pragul de acces către pista principală. Cer permisiunea de a rula către hangarul de mentenanţă.

Turnul de control răspunse după douăzeci de secunde.

– LA-9021, ai liber să rulezi pe Patru Sud. Virează dreapta pe Patru Sud dreapta trei. Raportează când ajungi în zona de mentenanţă.

– Turnul de control, LA-9021 înţeles. Patru Sud către Patru Sud dreapta trei.

– Afirmativ, 9021.

MacIlhenny se uită peste umăr la omul cu arma, care încuviinţă tăcut. MacIlhenny eliberă frânele şi întinse mâna spre manşă.

LA-9021 începu să ruleze.

– Virează pe pragul de acces, zise omul cu arma treizeci de secunde mai târziu. Pune avionul paralel cu pista şi începe imediat manevrele de decolare.

– Fără să cer permisiunea?

– Fără să ceri permisiunea, replică omul cu arma, uşor iritat, lovind gâtul lui MacIlhenny, chiar sub ureche, cu ţeava pistolului-mitralieră.

În vreme ce aeronava 727 rula spre pragul de acces al pistei principale nord-sud, MacIlhenny privi pe fereastra carlingii şi spuse:

– E o aeronavă care aterizează, rosti el. Un Iliuşin.

Era un Iliuşin Il-76, botezat „Candidul". Era o aeronavă mare, pentru transporturi militare grele, cu patru motoare, semănând întru câtva cu modelul Lockheed C-130.

Omul cu arma apăsă ţeava pistolului în gâtul lui MacIlhenny în vreme ce se apleca pentru a se uita pe fereastră către avionul care se apropia.

– Mergi paralel cu pista, căpitane, ordonă el, iar în clipa în care atinge solul începi manevrele de decolare.

– Mă aliniez acum sau după ce aterizează?

– Acum.

MacIlhenny dădu drumul complet la frâne şi împinse maneta.

– LA-9021, aici turnul de control, se auzi o voce, care părea alarmată.

Omul cu arma îi smulse lui MacIlhenny cascheta de pe cap.

MacIlhenny alinie aeronava cu pista şi se opri.

O clipă mai târziu, Iliuşinul trecu pe deasupra, atât de aproape, încât Boeingul se clătină. Monstrul atinse pista cam pe la jumătatea ei.

Ţeava metalică a armei îl împunse pe MacIlhenny sub ureche.

Căpitanul înţelese mesajul, dădu iarăşi drumul la frâne şi împinse maneta.

„Acum nu pot decât să trag de manşă, ceea ce înseamnă că bucăţi din creierul meu vor fi împrăştiate prin carlingă în douăzeci de secunde. Sau fac ceea ce mi se spune şi poate, poate voi rămâne în viaţă."

– Vreţi să citiţi viteza aerului, vă rog? rosti MacIlhenny cu politeţe.

– Optzeci, răspunse copilotul o clipă mai târziu.

„Dacă monstrul ăla nu-şi mută coada de pe pistă, o să i-o fac bucăţi."

– Nouăzeci.

– O sută zece.

– O sută douăzeci.

– Decolăm, rosti MacIlhenny, trăgând cu putere de manşă.

– Căpitane, acum vei aplatiza nivelul de zbor la şaizeci de metri pe acest curs, ordonă individul cu arma.

– Dar asta va consuma o groază de combustibil, protestă MacIlhenny.

– Da, ştiu. Dar vreau să nu apar pe radarul lor. Cu cât zburăm mai jos, cu atât chestia asta se va întâmpla mai repede.

MacIlhenny dădu din cap în semn că a înţeles.

Cinci minute mai târziu, omul cu arma ordonă:

– Menţine nivelul de zbor, virează zero-doi-zero.

– Zero-doi-zero, repetă MacIlhenny şi începu un viraj uşor pe capul compas indicat.

„Asta mă va duce peste fostul Congo belgian. Mă întreb ce înseamnă toate astea."

Zece minute după aceea, omul cu arma zise:

– Urcă la nivel de zbor şase mii de metri şi virează pe zero-unu-cinci.

– Curs zero-unu-cinci, repetă MacIlhenny. Încep urcuşul la nivel de zbor şase mii de metri.

– Foarte bine, căpitane.

La nici două ore după decolarea din Luanda, omul cu arma zise:

– Începe coborârea cu trei sute de metri pe minut pe cursul actual, căpitane.

MacIlhenny dădu din cap, ajustă aparatele, împinse puţin manşa şi apoi zise:

– Coborâm cu trei sute de metri pe minut. Pot să întreb unde mergem?

– Vom aproviziona cu combustibil la un aeroport nu departe de Kisangani, rosti individul. Cunoscut pe vremuri drept Stanleyville, Kisangani dispune de radar şi eu vreau să trec pe sub el, aşa că, odată ajunşi la şaizeci de metri, opreşti coborârea.

– Da, domnule.

MacIlhenny verifică nivelul de combustibil. Tancurile erau deja pe jumătate goale.

„Kisangani este la nord-est de Congo, nu departe de graniţa cu Sudanul.

Cu actualul nivel de combustibil, puteam ajunge în Khartoum – aproape oriunde în Sudan. Ţara e cunoscută

pentru adăpostirea a tot soiul de indivizi şi pentru neplăcerea cu care se uită la americani. Aşadar, de ce nu ne-am dus acolo?

Dacă o ţinem tot aşa, vom trece de Sudan. Iar pe acest curs urmează Egiptul, Arabia Saudită şi Israelul.

Dar americanii sunt pretutindeni în Arabia Saudită şi Israel cu avioane AWAC.

Cu siguranţă că-l vor vedea şi pe ăsta.

Chiar aşa, mă surprinde că n-am văzut deja în dreptul aripii nici un avion de vânătoare - sau chiar trei-patru.

Nu se poate să furi un avion şi să zbori cu el o mie şase sute de kilometri fără să te descopere cineva.

Unde naiba mergem?"

Lease-Aire 9021 zbura de circa cincisprezece minute la şase mii de metri altitudine cu o viteză de patru sute de noduri, când copilotul potrivi staţia radio pe frecvenţa 116,5 şi apelă pe cineva.

Cineva sună înapoi. Fără cască, MacIlhenny nu auzea nimic. Dar la câteva clipe după scurta conversaţie radio, copilotul apăsă o frecvenţă pe ghidul de direcţionare prin radio şi apoi arătă spre afişajul catodic.

– Schimb pe acest curs? întrebă, politicos, MacIlhenny.

– Corect, răspunse omul cu arma. Ar trebui să fim la mai puţin de două sute cincizeci de kilometri de punctul de realimentare.

Douăzeci de minute mai târziu, MacIlhenny văzu, chiar în faţa avionului, o pată maro pe imensa pătură verde a junglei congoleze de sub el.

Copilotul apucă iarăşi staţia radio, purtă o conversaţie scurtă cu cineva, apoi se întoarse către MacIlhenny.

– Vântul e neglijabil, zise el. Dacă vrei, poţi ateriza direct.

– Ce lungime de pistă avem?

– O mie nouă sute cincizeci de metri, răspunse copilotul. Nu-ţi face griji. Nu va fi primul 727 care aterizează acolo.

MacIlhenny poziţionă avionul la capătul pistei. Vedea nişte clădiri care păreau pustii şi nu zărea nici un om sau vehicul, sau vreun alt semn de viaţă.

Ateriză lejer şi aduse avionul la viteza de rulare pe doar două treimi de pistă.

– Mergi până la capătul pistei, căpitane, rosti omul cu arma.

MacIlhenny merse cât de încet putea, fără să provoace vreo bănuială copilotului sau omului cu pistolul-mitralieră. Nu se vedea nici un semn de viaţă, cu excepţia a ceea ce putea fi socotit drept urme recente de cauciucuri de camion în noroi pe partea laterală a pistei de macadam.

– Întoarce aeronava, căpitane, şi frânează. Dar nu opri motoarele până ce nu vedem cum trebuie facilităţile de alimentare cu combustibil.

– Da, domnule, rosti MacIlhenny, conformându-se.

– Aici vom avea nevoie de sfatul tău de expert, zise omul cu arma. Vrei să vii cu mine, te rog?

– Da, domnule.

MacIlhenny îşi desfăcu centura, se ridică din scaun şi văzu că omul cu arma strânsese scaunul rabatabil şi îl aştepta să iasă din carlingă spre compartimentul de pasageri.

– În spate, căpitane, te rog, rosti individul, făcând un gest cu pistolul-mitralieră.

MacIlhenny intră în compartimentul pentru pasageri.

Pilotul angajat în Luanda continua să stea legat de unul din scaune.

MacIlhenny se uită scurt la el. I se păru că în poala omului se vărsase ceva.

„Vărsat, pe naiba. A făcut pipi pe el."

În spatele compartimentului pentru pasageri, individul cu pistolul-mitralieră ordonă:

– Deschide uşa, te rog, căpitane!

MacIlhenny se luptă un pic cu uşa.

Primul lucru pe care îl constată fu aerul tropical fierbinte care păru să intre în valuri în avion.

Apoi cineva îl apucă iarăşi de păr şi îi trase capul pe spate.

Apoi se trezi împins afară pe uşă şi căzând şase metri până la sol. Ateriză pe un umăr, iar în acea ultimă clipă conştientă din viaţa lui zări sânge ţâşnind pe macadam din tăietura de la gât.

Muri înainte ca celălalt pilot să fie împins – tot cu ochii acoperiţi cu bandă galbenă – la uşă şi aruncat afară într-o manieră similară.

Apoi uşa din spate a aeronavei Lease-Aire 9021 fu închisă şi avionul rulă către celălalt capăt al pistei, unde apăru o cisternă de combustibil şi începu să-l alimenteze cu kerosen.

(DOI)

Quatro de Fevereiro Aeroporto Internacional
Luanda, Angola
14.10, 23 mai 2005

Absolut din întâmplare, H. Richard Miller Jr., un negru de treizeci şi şase de ani, doi metri şi zece înălţime şi

o sută zece kilograme greutate, din Philadelphia, Pennsylvania, nu numai că fusese acolo când se petrecuse ceea ce el avea să raporteze ulterior drept „plecarea neautorizată a unei aeronave Boeing 727 înregistrată pe numele Lease-Aire Corporation din Philadelphia, Pa.“, ci chiar văzu evenimentul.

Maior de armată, Miller avea acreditare diplomatică în Republica Angola ca asistent de ataşat militar. În realitate era, bineînţeles, sub acoperire, şeful oficiului local din Luanda al CIA.

Dar, cu excepţia faptului că paşaportul lui diplomatic îi conferea acces la magazinul duty-free din aeroport, nici poziţia lui oficială şi nici cea sub acoperire nu aveau nimic de-a face cu prezenţa lui în aeroport în momentul furtului aeronavei. Venise la aeroport – în ceea ce el socotea a fi pauza lui săptămânală de odihnă şi recuperare – ca să cumpere o sticlă de colonie Boss şi apoi să bea un martini şi să ia prânzul la restaurantul din incintă, surprinzător de bun pentru locaţie. Cum toate astea aveau aerul unei misiuni de strângere de informaţii, urma să plătească masa din fondurile operaţionale care erau la discreţia lui.

Când intră în restaurant, alese o masă din apropierea ferestrelor mari. Acestea ofereau o vedere panoramică a pistelor de aterizare şi decolare şi aproape a tuturor construcţiilor din incinta aeroportului, cu excepţia clădirii în care se afla restaurantul. Miller îşi lăsă aparatul foto digital pe masă, ca să nu fie uşor de furat sau de uitat la plecare, şi de unde îl putea lua repede ca să fotografieze orice putea fi de interes, fără să atragă prea mult atenţia asupra lui.

Un chelner apăru repede şi Miller ceru un gin martini.

Apoi se uită pe îndelete la ceea ce putea vedea din aeroport.

Zări, parcat undeva departe, dincolo de terenul de aterizare, dar aproape de pragul de acces către pista nord-sud, ceea ce el numea „avionul meu“, un Boeing 727, acolo unde era parcat şi cu o săptămână înainte şi de paisprezece luni încoace.

Se gândea la aeronavă ca la avionul lui deoarece, cu paisprezece luni înainte, când îl văzuse prima oară, îl fotografiase şi îl verificase.

Fără să declanşeze o anchetă oficială, intrase pe internet şi aflase că avionul era înregistrat pe numele Lease-Aire Corporation din Philadelphia. O sursă din aeroport – un controlor de trafic aerian care primea lunar câte o hârtie nou-nouţă de o sută de dolari din fondurile operaţionale ale lui Miller – îl informase că Boeingul 727 efectuase o „aterizare comandată“ în Luanda, în vreme ce zbura către altă destinaţie.

Miller era pilot, aviator al Armatei – fără să mai zboare în mod curent, din pricină că o dăduse rău în bară cu ocazia unui zbor, motiv pentru care sfârşise prin a fi „temporar“ alocat CIA şi trimis în Luanda – şi înţelegea perfect că o aterizare comandată era aceea efectuată de un pilot înţelept atunci când pe panoul de control se aprindeau luminile roşii, înainte de a fi nevoie de o aterizare de urgenţă.

Lui Miller începuse să-i pară rău de avion, aşa cum uneori îi părea rău de el însuşi. O pasăre condamnată să stea la sol şi un om-pasăre condamnat la aceeaşi soartă, îngropaţi amândoi într-un loc pitoresc precum Luanda, Angola, în circumstanţe aflate dincolo de orice control, când atât aeronava, cât şi omul şi-ar fi dorit probabil să fie în Philadelphia, unde omul crescuse, unde locuiau părinţii lui şi unde oricine era aproape sigur că nouă sute nouăzeci şi noză din o mie de femei

arătoase nu aveau SIDA, ceea ce nu se putea spune despre Luanda, Angola.

Cu toate astea, pe căi neoficiale – deşi după o lună de când îl văzuse trimisese la Langley, la paragraful 15, „Date diverse", din raportul său săptămânal, informaţia că avionul părea blocat în Luanda – aflase că Lease-Aire era o mică companie care cumpăra aeronave vechi la preţuri de nimic (LA-9021 provenea de la Continental), că firma le închiria „wet" sau „dry" şi că LA-9021 fusese închiriat companiei scoţiene Surf & Sun Holidays Ltd. Ca să lucreze conform regulamentului, apelase la şeful oficiului CIA din Londra, un om pe care îl cunoştea personal, pentru a-i furniza toate informaţiile despre Surf & Sun. În decurs de două zile, Miller aflase că denumirea ascundea o firmă-fantomă care dăduse faliment la scurtă vreme după ce abandonase o sută cincizeci şi trei de irlandezi furioşi în Rabat, Maroc.

Asta părea să explice totul, fără ca nimic să pară dubios.

Ca atare, în decursul următoarelor paisprezece luni, de fiecare dată când îşi lua pauza săptămânală şi vedea avionul care pe vremuri fusese o frumuseţe cum stă stingher la sol, Miller devenea tot mai convins că pasărea aia n-avea să mai zboare niciodată. Ca atare, fu mai mult decât surprins când – privind peste marginea celui de-al doilea pahar de gin martini – văzu că avionul începe să ruleze.

Aşezând cu grijă paharul pe masă, crezu la început că se înşelase, apoi că, din moment ce aeronava se deplasa, că era tractată de un camion către un loc unde putea începe repararea sau dezmembrarea ei.

Privind cu atenţie din nou, văzu clar că avionul se deplasa, dar cu forţe proprii.

„Cum naiba l-au pornit? Nu poţi lăsa un avion să stea pe pistă timp de paisprezece luni şi apoi să urci pur şi simplu la bord şi să apeşi butoanele de pornire a motoarelor.

E clar că a reparat cineva aeronava.

Dar când?

Când am venit ultima dată aici? Miercurea trecută?

Ei bine, asta înseamnă o săptămână; timp suficient."

Aeronava viră din locul unde fusese parcată şi se îndreptă către pragul de acces pe pistă.

Un avion de transport Iliuşin aparţinând Congo Air se pregătea de aterizare. Miller ştia că existau două zboruri zilnice între Brazzaville, Congo, şi Luanda, Angola.

Prin mintea lui Miller trecură două gânduri destul de răutăcioase.

„Reţeta dezastrului aerian: un fost pilot de vânătoare din forţele aeriene ruse, pilotând un Iliuşin obosit întreţinut de Congo Air.

«Doamnelor şi domnilor, vă vorbeşte căpitanul. Vă rog să rămâneţi aşezaţi pe podea şi să ţineţi pe lângă dumneavoastră puii, caprele şi celelalte animale până ce avionul se opreşte complet pe pistă. Şi vă mulţumesc că aţi zburat cu Congo Air. Sperăm să zburaţi iarăşi cu noi când va mai trebui să plecaţi din nicăieri ca să ajungeţi tot nicăieri.»"

Apoi un alt gând îi trecu prin minte când văzu că Boeingul 727 ajunsese pe prag, paralel cu pista:

„Hei, Charley, ceea ce trebuie să faci e să aştepţi până ce tipul care coboară trece peste tine şi abia *apoi* să treci pragul. Altfel, dacă el aterizează prea din scurt, îţi va cădea drept în cap."

Aeronava Iliuşin trecu la doar vreo cincisprezece metri peste coada Boeingului, apoi atinse solul.

Înainte ca Iliuşinul să ajungă la prima ieşire de pe pistă, Boeingul începu să ruleze.

„Hei, Charley, ce te faci dacă ăla nu se dă din calea ta? Ce naiba avem aici, *doi* foşti clovni-piloţi din aviaţia militară rusă?"

Stabilizatorul din spate al Iliuşinului nu ajunsese să iasă complet de pe pistă când Boeingul, apropiindu-se de viteza de decolare, trecu pe lângă el şi apoi decolă.

„Ei bine, mă bucur că ţi-ai luat iarăşi zborul, fetiţo. Mă întreb ce nebun era la manşa Boeingului."

Miller îşi luă paharul de gin martini, îl ridică în cinstea Boeingului care abia se mai vedea, apoi îşi îndreptă atenţia spre meniu.

Treizeci de minute mai târziu, după un file bine preparat din ceea ce meniul prezenta ca fiind păstrăv marin şi două ceşti de cafea kenyană de primă clasă, Miller plăti nota cu un card American Express, strânse plasele în care îşi pusese ziare, reviste, cărţi şi cele cumpărate în magazinul duty-free, şi porni să traverseze terminalul pentru pasageri către maşină.

„Ar trebui să mă duc acasă, să mă urc pe maşinăria de gimnastică pentru a scoate ginul băut din corp şi apoi să lucrez cel puţin jumătate de oră la genunchi."

Dar pentru că era un om onest cu sine, ştia că mai probabil era să se ducă acasă, să pună în cuier hainele de oraş şi să tragă un pui de somn.

Trecând însă pe lângă o cabină telefonică, un impuls brusc îl determină să intre, să bage câteva monezi în aparat şi să tasteze un număr care nu era accesibil publicului.

– *Torre*, rosti cineva după ce răspunse la primul apel.

Bancnota lunară de o sută de dolari îi cumpărase lui Miller dreptul de a folosi numărul neinformabil al turnului de control şi, dacă avea noroc, de a primi răspuns la apel de la persoana potrivită.

– *Antonio, por favor. É seu irmão*, rosti Miller.

O clipă mai târziu, Antonio ridică receptorul ca să vorbească cu „fratele" lui şi, evident emoţionat, zise:

– Nu pot vorbi acum. S-a întâmplat ceva.

– Ce anume?

– Credem că a furat cineva un avion.

– Un 727?

– De unde ştii?

– Antonio, trebuie să faci pipi.

– Te rog, nu pot.

„Ba da, poţi, nemernicule. Îţi dau o hârtie de o sută de verzişori în fiecare lună. Şi ştii la ce mă aştept de la tine."

– Ai încredere în mine, Antonio. Te-a apucat diareea. Te aştept la toaleta bărbaţilor.

(TREI)

Biroul ambasadorului
Ambasada Statelor Unite ale Americii
Rua Houari Boumedienne 32
Luanda, Angola
15.40, 23 mai 2005

– Vă mulţumesc, domnule ambasador, că m-aţi primit atât de repede, rosti Miller înspre ambasadorul american, după care se întoarse către ataşatul militar, un locotenent-colonel al Forţelor Aeriene. Şi dumneavoastră, domnule, pentru că aţi venit aici atât de rapid.

Ambasadorul era tot un afro-american, din Washington, D.C. Lui Miller nu-i displăcea, dar nici nu-l privea cu o stimă deosebită. Credea că ambasadorul urcase pe scara ierarhică a Departamentului de Stat ajungând la ceea ce probabil reprezenta vârful carierei sale diplomatice,

ferindu-se de orice probleme şi respectând cele două reguli de bază pentru a reuşi în domeniul afacerilor externe ale Statelor Unite: „Nu face valuri“ şi „Nu lua niciodată astăzi o decizie care poate fi amânată până săptămâna viitoare sau, şi mai bine, până luna viitoare.“

Ataşatul militar era alb, fapt pe care Miller îl atribuia unei lipse temporare din ceea ce se numea pe vremuri contingentul de ofiţeri „negri“ sau „coloraţi“ cu un grad potrivit atunci când devenise disponibil postul de ataşat militar.

Conform uzanţelor, Miller era în subordinea amândurora. Se subordona ambasadorului pentru că acesta era cel mai înalt reprezentant al guvernului american în Angola şi ataşatului militar deoarece acesta era locotenent-colonel şi Miller doar maior şi în acelaşi timp pentru că ataşatul militar era cel care, cel puţin teoretic, îi controla pe ataşaţii militari (ai armatei) şi navali dintr-o ţară străină.

În practică însă, lucrurile nu stăteau chiar aşa. Statutul de asistent al ataşatului militar al lui Miller era o acoperire pentru rangul lui de spion oficial american în Angola şi toată lumea de la ambasadă ştia asta. Iar dacă Miller se gândea mai bine, atunci când el îşi îndeplinea misiunile nu numai că nu era obligat să-i raporteze ataşatului militar despre acţiunile întreprinse, dar avea chiar ordine să nu-i povestească nimic acestuia, cu excepţia cazului în care ataşatul militar trebuia să ştie despre ce era vorba.

Miller învăţase repede că ambasadorul se temea cu adevărat de el. Şi asta din două motive, unul fiind acela că Miller provenea din rândurile forţelor speciale. Precum cei mai mulţi diplomaţi de carieră, ambasadorul credea că oamenii din forţele speciale – mai ales cei cu multe

decoraţii, ca Miller – erau adepţii şcolii speciale de diplomaţie intitulate „Ucide-i pe toţi şi lasă-l pe Dumnezeu să vadă cine era cu cine“, consecinţa fiind aceea că trăia cu teama ca Miller să nu întreprindă ceva oribil care să pună în dificultate ambasada, Departamentul de Stat, guvernul Statelor Unite şi, bineînţeles, pe el însuşi.

Probabil mai importantă decât toate acestea era o fotografie pe care Miller o atârnase, nu ostentativ, dar foarte vizibil, pe culoarul din apartamentul lui care ducea spre baie. O dată pe lună, Miller dădea o petrecere pentru colegii lui diplomaţi. Toţi cei care aveau nevoie de o vizită la toaletă nu aveau cum să nu remarce fotografia.

Poza arăta doi ofiţeri afro-americani zâmbitori, în uniforme din epoca Vietnam. Unul era un colonel, pe a cărui plăcuţă de identificare de pe piept se putea citi numele MILLER. Îşi ţinea braţul în jurul unui tânăr maior, pe a cărui tunică atârna o Stea de Bronz extrem de vizibilă. Pe plăcuţa acestuia se putea citi POWELL.

Ambii ofiţeri înaintaseră în grad. Tatăl lui Miller se pensionase ca general-maior. Maiorul se retrăsese din serviciul activ cu patru stele pe epoleţi, ca general de armată, şi devenise secretarul de stat al Statelor Unite.

Miller se gândea că nu era deloc deplasat să bănuiască faptul că ambasadorul se temea că Miller are influenţă la cele mai înalte niveluri ale puterii şi că putea, de fapt, să trimită pe canale secrete rapoarte despre performanţele lui secretarului de stat Powell, care, conform revistei *Forbes*, continua să fie unul din primii zece oameni cu greutate din Statele Unite.

Bineînţeles că toate astea erau prostii. Miller îl cunoştea pe Powell suficient de bine ca să ştie că Powell însuşi i-ar fi despărţit capul de trunchi cu o secure dacă el, Miller, ar fi început să trimită informaţii pe canale

secrete lui Powell sau oricui altcuiva din cercul său de apropiaţi. Dar nu făcuse nimic ca să risipească îngrijorarea ambasadorului.

– Aţi spus că e ceva important, maior Miller? întrebă ambasadorul.

– Nu, domnule. Cu tot respectul, o asemenea decizie nu poate fi luată de cineva cu un grad inferior ca al meu. Eu am spus doar că este posibil ca dumneavoastră şi colonelul Porter să consideraţi povestea ca importantă. De aceea am considerat că trebuie să v-o aduc la cunoştinţă cât de curând posibil, domnule.

– Despre ce e vorba, Dick? întrebă colonelul Porter.

– Se pare, domnule, că a furat cineva un avion de pe Quatro de Fevereiro.

– Nu zău? se miră ambasadorul.

– Ce fel de avion, Dick? întrebă Porter.

– Un 727, domnule. Cel care stătea acolo de paisprezece luni.

– Cum naiba au făcut asta? vru să afle Porter. Nu te poţi urca pur şi simplu într-un avion care nu a mai fost mişcat din loc paisprezece luni şi apoi să pleci cu el de acolo.

– Nu ştiu cum au procedat, domnule, ci doar că au făcut-o. L-au dus uşor de unde era parcat spre pista nord-sud şi au decolat fără permisiune, după care au dispărut de pe radar.

– Tu eşti expertul, colonele, zise ambasadorul. Un astfel de avion dispune de raza de acţiune necesară ca să ajungă în Statele Unite?

„De ce nu mă surprinde că imediat în mintea ambasadorului a apărut imaginea turnurilor gemene de la WTC?“ îşi zise Miller.

– Nu, domnule, nu cred că dispune de aşa ceva, răspunse colonelul Porter, după care adăugă: Nu fără să realimenteze undeva. Şi chiar dacă ar face asta, tancurile de combustibil ar fi aproape goale până ar ajunge deasupra teritoriului SUA. Se întoarse către Miller: Eşti sigur de chestia asta, Dick?

– Da, domnule. Am o sursă la aeroport. Mi-a spus că avionul a ignorat comanda de anulare a decolării şi apoi pe cea de întoarcere imediată la locul de plecare după ce deja luase înălţime.

– Încotro se îndrepta?

– Spre est, domnule, înainte de a dispărea de pe radar.

– Nu ştim dacă în tărăşenia asta sunt implicaţi terorişti, nu-i aşa? se interesă ambasadorul.

– Nu, domnule, răspunse colonelul Porter. Evident că nu ştim cu certitudine. Dar nu putem elimina o asemenea posibilitate.

– Este posibil, domnule, să fi fost doar furat, sugeră Miller.

– Ce naiba să facă cineva cu un avion de linie furat? se miră ambasadorul.

– Poate să-l „canibalizeze“ pentru piese, domnule, răspunse colonelul Porter.

– Să ia piese de schimb din el?

– Da, domnule.

– Şi asta se numeşte „canibalizare“?

„De ce am impresia că ambasadorul nostru african nu se simte bine auzind acest cuvânt?“

– Da, domnule.

– Ei bine, Miller, ai avut perfectă dreptate să-mi aduci povestea asta la cunoştinţă, rosti ambasadorul. Mai bine am începe să-i alertăm pe oameni.

– Da, domnule, replicară colonelul Porter şi maiorul Miller, aproape la unison.

– Miller, dumneata în mod clar îţi vei înştiinţa... oamenii?

– M-am gândit că e cel mai bine să analizez situaţia împreună cu dumneavoastră înainte de a trece la treabă, domnule ambasador.

„Dar neştiind unde naiba ai putea fi sau când ţi-ai putea găsi timp pentru mine pe agenda ta încărcată, şi bănuind că ai putea spune: «Înainte de a întreprinde ceva, cred că ar trebui să evaluăm situaţia cu grijă», am trimis un raport către Langley ca mesaj FLASH prin satelit înainte de a veni aici."

– Cred că trebuie să facem imediat cunoscută situaţia de aici celor de la Washington, zise ambasadorul.

„Doamne! O decizie pe loc! Oare nu se mai termină cu minunile?"

– Da, domnule, rostiră în cor Porter şi Miller.

– Şi poate că e o idee bună ca voi doi să-mi trimiteţi cât de repede puteţi copii ale mesajelor pe care le expediaţi, continuă ambasadorul. Îmi vor fi utile când voi pregăti raportul meu către Departamentul de Stat.

„Traducere: «Nu voi spune în raportul meu nimic care să nu apară şi în rapoartele voastre. Aşa că, dacă se întâmplă ceva nasol, pot îndrepta degetul spre voi.» Doar nu e de datoria unui ambasador să furnizeze astfel de informaţii. El trebuie să se bazeze pe cei care au astfel de responsabilităţi."

– Da, domnule, rostiră iarăşi cei doi la unison.

Zece minute mai târziu, plecă un alt mesaj FLASH prin satelit de la Miller, prin intermediul antenei de pe acoperişul ambasadei.

Era identic cu primul mesaj transmis de el, cu excepţia ultimei propoziţii, care spunea: *Transmis la cererea ambasadorului.*

Când ieşi din camera radio, Miller îşi spuse că mesajul lui - care fusese FLASH, adică de prioritate maximă - ajunsese deja pe biroul şefului lui, directorul regional CIA pentru Africa de Sud-Vest din Langley.

Miller se duse la biroul lui, conectă cablul de mare viteză în laptopul personal şi trimise repede un mesaj e-mail către doi prieteni:

HALO101„WEB.NET

BEACHAGGIE83„AOL.COM

UN BOEING 727, ÎNREGISTRAT PE NUMELE LEASE-AIRE, INC., PHILADELPHIA, PENNA., CARE A EFECTUAT O ATERIZARE COMANDATĂ AICI CU PAISPREZECE LUNI ÎN URMĂ ŞI CARE A STAT AICI DE ATUNCI, PARE SĂ FI FOST FURAT DE PERSOANE NECUNOSCUTE LA 14.25 ASTĂZI. MAI MULTE CÂND VOI AVEA CEVA. DICK

Trimiterea unui astfel de mesaj încălca o lungă listă de restricţii de securitate, iar maiorul Miller era perfect conştient de asta. Pe de altă parte, oricine pusese laba pe aeronava 727 ştia ce făcuse, aşa că de ce ar mai fi trebuit păstrat secretul?

Mai mult, mesajul reprezenta o atenţionare - evident, neoficială - a unor oameni care ar fi putut şi chiar era probabil să se trezească implicaţi în ceea ce hotăra guvernul să facă în legătură cu avionul furat.

Povestea asta se aplica mai ales lui HALO101 - denumirea făcea trimitere la numărul de salturi cu paraşuta de la mare altitudine şi cu deschidere întârziată pe care le

efectuase destinatarul – un locotenent-colonel de la Fort Bragg, Carolina de Nord.

Oficial membru al personalului G-3 (personalul de decizie din punct de vedere operaţional) al Corpului de Armată 18 Aeropurtat, el era, de fapt, comandant adjunct al unei unităţi de care puţini oameni auziseră şi despre care nimeni nu discuta. Oficial, unitatea era cunoscută drept „Biroul de Planuri de rezervă", iar neoficial i se spunea „Vulpea Cenuşie" sau „Baby D".

„D" făcea referire la Delta Force, despre care unii ştiau câte ceva, iar majoritatea – deşi foarte puţini dintre ei ştiau ce vorbesc – discutau enorm.

Biroul de Planuri de rezervă – Vulpea Cenuşie – era de fapt o unitate cu cinci ofiţeri activi şi treizeci şi unu de ofiţeri în rezervă din cadrul Delta Force, pregătiţi să intre imediat în acţiune – erau instruiţi să plece la drum în mai puţin de o oră de la declanşarea alertei – când li se ordona să facă asta.

BeachAggie83 – denumirea făcea referire la Universitatea de Mecanică şi Agricultură din Texas, anul în care destinatarul o absolvise şi faptul că acum el se găsea în Florida – era un locotenent-colonel alocat Secţiunii de Activităţi Speciale, J-5 (Operaţiuni Speciale), din cadrul Central Command al Statelor Unite, baza aeriană MacDill, Florida.

Dacă se lua decizia ca Delta Force, Vulpea Cenuşie – sau oricare altă unitate de operaţiuni speciale, precum Comandourile Aeriene, sau trupele Navy SEAL, sau unitatea Force Recon a Marinei – să fie alertată în legătură cu avionul dispărut, atunci ordinele trebuiau să vină de la Central Command.

În vreme ce mesajul lui prin satelit ajungea la Washington literalmente în decurs de câteva secunde, celălalt

mesaj nu avea să ajungă la Fort Bragg sau MacDill mai devreme de câteva ore - sau zile - până ce nu era evaluat la sediul CIA din Langley, trimis consilierului de stat pe probleme de securitate, evaluat din nou şi aprobat sau respins.

Maiorul Miller nu-şi simţea defel conştiinţa încărcată pentru că trimisese un mesaj de alertare care încălcase o lungă listă de restricţii de securitate. Lucrase în cadrul Delta Force şi ştia că era mai bine ca băieţii să fie alertaţi cât mai repede.

Scoase cablul de comunicaţii din laptop şi puse computerul în sertarul din birou. Apoi se schimbă în hainele de lucru şi luă un taxi către Quatro de Fevereiro Aeroporto ca să vadă ce mai putea afla despre cele întâmplate cu avionul lui.

II

(UNU)

Agenția Centrală de Informații (CIA)
Langley, Virginia
11.33, 23 mai 2005

Când, la trei și jumătate ora locală din Luanda, maiorul H. Richard Miller Jr. trimisese primul mesaj prin satelit anunțând aparentul furt al aeronavei Boeing 727 aparținând Lease-Aire de pe aeroportul din Luanda, a durat cam trei minute până când mesajul a ajuns pe biroul șefului său, directorul regional CIA pentru Africa de Sud-Vest din Langley. Între Virginia și Angola există o diferență de fus orar de patru ore. Când în Luanda este trei și jumătate, în Langley este unsprezece și jumătate.

Mesajul fu primit de fapt de asistenta executivă a directorului regional, căci directorul nu se întorsese încă de la un prânz de lucru de la Departamentul de Stat.

Cuvântul special din titulatura asistentei era „executiv". Asta însemna că doamna Margaret Lee-Williamson era autorizată să execute, în numele directorului

pentru regiunea de sud-vest a Africii, anumite acţiuni administrative, printre ele numărându-se recepţionarea de materiale clasificate „Strict secret“ adresate directorului regional şi de a întreprinde acţiunile impuse de mesajul respectiv.

Mai precis, atunci când terminalul de computer de pe biroul doamnei Lee-Williamson emise o alertă şi pe ecran apăru mesajul SATBURST CONFIDENTIAL DIN LUANDA PENTRU DIRREG AFRICASV INTRODUCEŢI CODUL DE ACCES, doamna Lee-Williamson tastă un cod de acces din zece digiţi, în urma căruia pe ecran apăru un mesaj în clar de la Miller:

```
CONFIDENŢIAL
SATBURST 01 LUANDA 23 MAI 1530
PENTRU DIRREG AFRICASV
UN BOEING 727 DE TRANSPORT LA-9021 ÎN-
REGISTRAT PE NUMELE LEASE-AIRE, INC.,
PHILA., PENN., A DECOLAT FĂRĂ PERMISIUNE
DE LA QUATRO DE FEVEREIRO AEROPORTO INTER-
NACIONAL LA 14.25 ORA LOCALĂ 23 MAI 2005
ŞI A DISPĂRUT DE PE RADAR IMEDIAT DUPĂ
ACEEA. AUTORITĂŢILE ANGOLEZE CUNOSCUTE
CRED CĂ AERONAVA A FOST FURATĂ. VOR URMA
ALTE INFORMAŢII. STACHIEF LUANDA
```

Doamna Lee-Williamson citi mesajul şi apăsă tasta PRINT.

Citi mesajul imprimat cu atenţie, apoi decise că nu era unul chiar aşa de important, chiar dacă ar fi trebuit trimis mai departe. Foarte puţine lucruri clasificate drept confidenţiale erau cu adevărat importante. Cu siguranţă acest mesaj nu era suficient de important pentru

ca ea să încerce să dea de directorul regional la telefon în cursul prânzului.

Doamna Lee-Williamson decise să se ocupe chiar ea de chestiune şi să-i spună şefului abia când acesta se va întoarce de la masă.

Sublinie mesajul maiorului Miller cu cursorul, apăsă tasta COPY, apoi tastele END şi WRITE. Când pe ecran apăru un mesaj gol cu capul de mesaj DE LA DIRECTORUL REGIONAL CIA PENTRU AFRICA DE SUD-VEST, ea tastă, după ce se gândi câteva clipe, DISTLIST4, iar după ce apăsă tasta ENTER pe ecran îi apăru lista de distribuţie numărul 4, în zona de destinatari din formularul de expediere a mesajului:

CONSILIERUL DE SECURITATE NAŢIONALĂ
SECRETARUL APĂRĂRII
SECRETARUL SECURITĂŢII PATRIEI
SECRETARUL DE STAT
DIRECTORUL FBI
DIRECTORUL FAA
PREŞEDINTE, STATUL-MAJOR ÎNTRUNIT AL ARMATEI

După care, gândindu-se mai bine, ea adăugă încă o adresă:

COMANDAMENTUL GENERAL CENTRAL COMMAND

Existaseră câteva plângeri din partea Central Command legate de faptul că cei de acolo nu fuseseră avertizaţi din timp despre anumite evenimente şi Angola se număra printre zonele de responsabilitate ale CentCom.

Femeia deplasă cursorul spre zona de mesaj şi tastă:

CE URMEAZĂ S-A PRIMIT LA 11.33 PE 23 MAI 2005 DIN LUANDA, ANGOLA, ŞI ESTE TRIMIS PENTRU INFORMAREA VOASTRĂ.

Apoi apăsă tasta INSERT şi pe ecran apăru mesajul lui Miller.

După aceea, doamna Lee-Williamson apăsă tasta SEND şi mesajul plecă spre destinaţia lui multiplă. Încheind procesul, femeia deschise apoi o căsuţă goală de mesaje şi începu să tasteze:

STACHIEF LUANDA
REFERINŢA SATBURST 01 23MAI05 RE: POSIBIL FURT DE AVION. FĂRĂ AMĂNUNTE DETALIATE, ÎNCERCARE DE DEZVOLTARE SUBIECT ÎNAINTAT DIRREG AFRICASV

După ce apăsă din nou tasta SEND, doamna Lee-Williamson decise că venise vremea pentru o ceaşcă de cafea. Încuie hârtia cu mesajul lui Miller într-un dulap de documente, apoi încuie uşa de la birou şi porni spre cafeterie.

(DOI)

Biroul Comandamentului General
Central Command, SUA
Baza aeriană MacDill
Tampa, Florida
16.45, 23 mai 2005

Generalul Allan B. Naylor folosea în mod obişnuit două computere în birourile de sub comanda sa. Pe unul

din ele îl socotea drept computerul „desktop", deşi maşinăria se afla pe podea, sub platforma cu sertare din spatele biroului personal al lui Naylor. Pe celălalt îl socotea drept computerul „laptop" şi îl aducea în fiecare dimineaţă la birou, luându-l acasă în fiecare seară.

Când era la birou, laptopul stătea fie pe biroul lui, unde putea fi văzut de oricine şedea la masa de conferinţe din încăpere care se înghesuia în biroul lui, sau se odihnea în faţa fotoliului său de la masa mai mare din sala de conferinţe învecinată cu încăperea care îi slujea drept birou, unde era la fel de vizibil pentru ceilalţi care şedeau la masă.

Fără să vrea, acel laptop îşi dobândise un renume aproape diabolic. Nici unul dintre cei care stăteau la masa de conferinţe nu putea vedea ce era pe ecranul dispozitivului, şi stă în firea umană să se teamă de necunoscut.

Toată lumea care participa la şedinţe în jurul oricăreia din cele două mese de conferinţe devenea repede conştient că aproape la fiecare zece minute generalul nu mai era atent la ce se discuta privind ecranul computerului, moment în care fie zâmbea, fie se încrunta, după care cădea pe gânduri şi apoi tasta ceva. Sau se întorcea către participanţii la şedinţă şi punea vreo întrebare sau dădea un ordin bazat, evident, pe ceea ce citise pe ecranul laptopului.

Generalul Naylor aflase că laptopul lui era numit de membrii personalului său ICN, „Infernala Cutie Neagră". Membrii de rang inferior ai personalului se refereau la maşinărie, evident în cadrul discuţiilor private, în termeni oarecum mai plini de imaginaţie şi mai scatologici.

Ţinerea laptopului pe birou sau pe masa de conferinţe în cursul şedinţelor fusese ideea sergentului-major Wesley Suggins.

– Domnule general, dacă daţi drumul drăciei ăleia şi vă logaţi la Instant Messenger, vă pot da imediat de ştire ce urgenţe sunt. Mă urmăriţi, domnule?

Generalul Naylor avusese nevoie de circa zece secunde ca să urmărească logica lui Suggins.

Generalul Naylor gândea adesea, şi îşi exprimase aceste gânduri în cadrul cercului său de intimi, că Napoleon avusese dreptate când spusese că „Armatele înaintează cu gândul la stomac", că în cursul celui de-al Doilea Război Mondial cineva avusese dreptate să comenteze că „Armata se deplasează pe o şosea de hârtie" şi că el însuşi era forţat să accepte trista concluzie că „CentCom navighează extrem de lent printr-o mare învolburată de şedinţe şi conferinţe".

Problema cu acele şedinţe nenumărate era de fapt că în cursul lor sunau mereu tot felul de oameni importanţi – cum era doamna Elaine Naylor sau secretarul Apărării – care îl căutau pe general. Acesta accepta întotdeauna apelurile celor doi mai sus-menţionaţi, dar alte apeluri proveneau de la oameni mai puţin importanţi şi, ca atare, puteau aştepta.

Sergentul-major Suggins lua de obicei această decizie şi-l informa pe apelant că generalul Naylor era într-o şedinţă şi avea să-l sune imediat ce putea. Uneori însă, sergentul nu se simţea deloc în largul său să-i spună adjunctului secretarului de stat al Apărării pentru resursele umane sau cuiva care suna din partea Casei Albe că va trebui să aştepte ca să stea de vorbă cu şeful lui.

În acest caz, existau două opţiuni. Sergentul putea intra în biroul lui Naylor sau în sala de şedinţe, ca să se ducă la general şi să-i spună la ureche că primise un apel de la cutare şi cutare, şi să-l întrebe dacă vrea să preia apelul.

Numai că, în clipa în care sergentul ar fi intrat în sala de ședințe sau în biroul unde avea loc întrunirea, oricine avea cuvântul în acel moment se oprea – adesea în mijlocul unei propoziții – ca să aștepte politicos ca sergentul și generalul să termine de vorbit.

Asta însemna, evident, timp irosit și o prelungire inutilă a ședinței.

A doua opțiune – la care Naylor se gândise inițial ca promițând multe lucruri bune – era reprezentată de un telefon pe biroul lui, cu o extensie în sala de ședințe, care avea un led roșu pe carcasă în loc de sonerie. Și această idee se dovedise un eșec, căci în clipa în care se vedea ledul roșu pâlpâind, cel care vorbea în acea clipă se oprea din vorbit, presupunând cât se poate de firesc că apelul care generase aprinderea acelui beculeț trebuia să fie mai important decât ceea ce spunea el în acel moment.

Folosirea laptopului pentru anunțarea apelurilor telefonice se dovedise din prima clipă un succes. Cu colțul ochiului, Naylor era permanent atent la ceea ce se întâmpla pe ecran. Dacă primea vreun mesaj, își îndrepta atenția spre acesta și citea repede despre ce era vorba, cum era, de exemplu:

DOAMNA N????

Sau:

SECRETARUL BEIDERMAN???

Sau:

GENERALUL HARDHEAD

La toate acestea, Naylor tasta imediat un mesaj de răspuns:

VIA

Asta însemna „Vin imediat acolo“ şi, mai departe, însemna că el avea să se ridice, să spună: „Scuzaţi-mă o clipă, domnilor“, după care să se ducă într-un mic cub izolat fonic, care conţinea un scaun, un birou şi un telefon securizat, de unde putea să discute cu soţia lui sau cu secretarul Apărării.

Sau, în cazul generalului Hardhead, de pildă, tasta repede mesajul:

NA. 10

Ceea ce se traducea prin: „Nu acum. Pune-l să revină într-o oră“.

Sau:

ACVDSDP

Adică: „Află ce vrea şi descurcă-te singur dacă se poate“.

Generalul Naylor descoperise că putea transmite şi primi mesaje pe această cale fără să-l oblige pe vorbitor să se oprească în mijlocul frazei şi fără să-i facă pe ceilalţi să aştepte ca el să termine ce avea de făcut.

După o vreme însă, cap de listă fiind doamna Naylor, începuse să primească mesaje direct din interiorul cercului său de apropiaţi care cunoşteau marele secret al identităţii digitale a lui Naylor, fără ca acestea să mai treacă pe la sergentul Suggins.

De obicei se auzea un bip ușor, la care generalul își cobora privirea asupra ecranului și vedea imediat ce îi cerea, de pildă, doamna Naylor:

```
POȚI LUA DOUĂ DUZINI DE OUĂ ȘI NIȘTE
PÂINE DE SECARĂ DE LA POPOTĂ??
```

La care, fără a provoca oprirea imediată a întregii ședințe, el răspundea, cel mai probabil:

```
DESIGUR
```

Pasul următor - probabil devenit inevitabil - a fost acela al conștientizării faptului că, de vreme ce generalul era conectat la internet, devenea disponibilă și adresa lui personală de e-mail.

Scopul ședințelor era acela ca toată lumea să știe ce gândește fiecare în unitatea operativă, ce făcuse și ce plănuia să facă. Adesea, generalul Naylor știa ce aveau de gând să spună vorbitorii când se ridicau în picioare ca să ia cuvântul. Ca atare, el practic își irosea timpul ascultând ceva ce știa deja sau acordându-i atenție vorbitorului. Iar timpul putea fi mai bine cheltuit citind, de pildă, ceea ce fiii lui credeau că l-ar fi putut interesa.

Ambii lui fii erau în armată și fuseseră trimiși în Irak. Cel mai mare era locotenent-colonel și își construise o carieră, la fel ca tatăl și bunicul său, la Blindate. Celălalt era căpitan și comanda A-Team, o unitate a forțelor speciale angajată în capturarea celor rămași loiali lui Saddam Hussein.

Generalul era foarte mândru de modul în care cei doi fii ai săi îi trimiteau informații despre care ei credeau că nu ajung la el pe altă cale, chiar dacă tot ce ținea de

partea militară din Irak se afla sub comanda lui. Informaţiile trimise de ei respectau două criterii: nu erau secrete şi nu conţineau nici cea mai mică urmă de critică la adresa vreunui ofiţer.

În multe din şedinţele la care participa, generalul Naylor se simţea îndreptăţit să citească mesajele e-mail de la fiii săi, în loc să-l asculte pe vreun colonel sau pe vreun general cum explică ceva pentru a cincea oară unui alt colonel sau general care nu părea capabil să priceapă ce i se spune.

Participanţii la şedinţe habar n-aveau ce tasta mereu generalul la maşinăria lui, dar erau perfect conştienţi că atenţia lui se îndrepta atunci către laptop.

Acum pătratul mic din colţul din dreapta jos al ecranului laptopului clipi preţ de o secundă, apoi pe ecran apăru mesajul:

AVEŢI UN MESAJ NOU DE LA CHARLEY@CASTILLO.COM

Charley Castillo se bucura de o relaţie unicat pe multiple planuri cu Allan B. Naylor, general, Armata Statelor Unite, comandant general al Central Command. Oricare din aceste planuri de colaborare i-ar fi conferit acces la adresa privată de e-mail a lui Naylor.

Unul din aceste planuri, socotit ca extrem de important de către Naylor, era acela că generalul şi soţia lui, Elaine, îl considerau pe Charley un al treilea fiu al lor – mai exact fiul mijlociu – chiar dacă între ei nu exista nici o legătură de sânge. Îl cunoşteau de când el avea doisprezece ani şi rămăsese orfan de ambii părinţi.

Totodată, Charley era în mod oficial unul din ofiţerii lui Naylor. Pe lista personalului CentCom el apărea

la J-5, Secțiunea de Activități Speciale, și la SMS, Secțiunea de Misiuni Speciale, o listă cu nume de ofițeri și gradați care primeau mereu misiuni cu totul aparte. Unul din aceste nume era CASTILLO, C.G., MR.

„J-5“ însemna „Joint Staff Division 5, Special Operations – Divizia 5 a Statului-Major, Operațiuni Speciale“. Secțiunea de Activități Speciale din J-5 se ocupa de lucruri cunoscute doar de câțiva oameni, în vreme ce SMS reprezenta un soi de acoperire – oamenii trebuiau să apară undeva pe niște state oficiale de plată și resurse umane.

Generalul Naylor nu avusese nici o legătură cu repartizarea maiorului Castillo la unitatea care în argou era botezată „Jay-Five Sassas“, deși mulți oameni – inclusiv, probabil, soția și fiii lui – bănuiau că lucrurile stăteau exact invers. Castillo fusese alocat acelei unități conform rutinei militare după întoarcerea lui din Afghanistan. Era o repartizare conformă cu gradul și experiența sa militară acumulată.

Dar generalul Naylor era direct responsabil de actuala misiune dată de Jay-Five Sassas maiorului Castillo.

Generalul Naylor îl cunoștea personal pe secretarul de stat pe probleme de securitate națională, Matt Hall. Cei doi se întâlniseră în Vietnam, când Naylor era căpitan și Hall sergent, după care păstraseră contactul și deveniseră prieteni buni de-a lungul anilor, în vreme ce Naylor își continua ascensiunea în plan militar, iar Hall devenise mai întâi congresman, apoi guvernator al statului Carolina de Nord și, în cele din urmă, secretar de stat pe probleme de securitate națională.

La o bere în barul din clubul Armatei și Marinei din Washington, Hall îl întrebase pe Naylor:

– Allan, nu cumva știi un lingvist pe cinste cu toate acreditările necesare din punct de vedere al securității?

– Ce înţelegi prin „pe cinste", Matt?

– Preferabil bărbat şi burlac – am nevoie de cineva permanent pe lângă mine şi chestia asta e cam grea pentru o femeie – sau o persoană căsătorită indiferent de sex.

A doua zi, maiorul C.G. Castillo fusese alocat pe termen nedefinit biroului secretarului de stat pe probleme de securitate naţională, înţelegerea dintre general şi secretar fiind aceea ca, dacă maiorul nu corespundea nevoilor lui Hall sau cei doi nu se înţelegeau, Castillo să fie trimis înapoi la baza de la MacDill.

La două săptămâni după ce Castillo ajunsese la Washington, Hall îl sunase pe Naylor.

– Cum se comportă Castillo? întrebase Naylor.

– Până acum o oră credeam că este exact ceea ce îmi trebuie, răspunsese Hall.

– Şi ce s-a întâmplat acum o oră?

– Am aflat că locuieşte în Mayflower. Cum îşi permite aşa ceva dintr-un salariu de maior?

– Nu ţi-am povestit despre asta? El nu trăieşte din salariul de maior.

– Nu, nu mi-ai spus. De ce nu?

– Nu am crezut că e important. Este?

– Mda. În Washington viaţa este scumpă. Acum nu mai trebuie deci să-mi fac griji financiare în privinţa lui. Îl pot păstra, Allan?

– Câtă vreme ai nevoie de el.

– Ai vreo obiecţie dacă îl îmbrac în haine civile în cea mai mare parte a timpului şi îl numesc asistentul meu personal sau ceva de genul ăsta?

– Va face şi altceva în afară de traduceri?

– Îhî. E vreo problemă?

– E omul tău, Matt. Mă bucur că a ieşit cum trebuie.

Generalul Naylor apăsă tasta READ fără să se gândească la ceea ce face. Ecranul laptopului se umplu aproape instantaneu:

TOCMAI AM PRIMIT ASTA DE LA LANGLEY
CE ÎNŢELEGI DIN EA?

CE URMEAZĂ S-A PRIMIT LA 11.33 PE 23 MAI 2005 DIN LUANDA, ANGOLA, ŞI A FOST TRIMIS PENTRU INFORMAREA DUMNEAVOASTRĂ.

CONFIDENŢIAL
SATBURST 01 LUANDA 23 MAI 1530
PENTRU DIRREG AFRICASV
UN BOEING 727 DE TRANSPORT LA-9021 ÎNREGISTRAT PE NUMELE LEASE-AIRE, INC., PHILA., PENN., A DECOLAT FĂRĂ PERMISIUNE DE LA QUATRO DE FEVEREIRO AEROPORTO INTERNACIONAL LA 14.25 ORA LOCALĂ 23 MAI 2005 ŞI A DISPĂRUT DE PE RADAR IMEDIAT DUPĂ ACEEA. AUTORITĂŢILE ANGOLEZE CUNOSCUTE CRED CĂ AERONAVA A FOST FURATĂ. VOR URMA ALTE INFORMAŢII.
STACHIEF LUANDA

SALUTĂRI

CHARLEY

Câteva lucruri erau neregulă în mesajul lui Charley, fapt care îl făcu pe Naylor să se încrunte gânditor. La rândul ei, încruntarea generalului îi determină pe jumătate dintre participanţii la şedinţă să se întrebe ce apăruse

pe ecranul blestematei de maşinării ca să provoace o asemenea reacţie a comandantului.

„În primul rând, nu ştiu dacă mesajul e de la Charley sau de la Hall. Charley spune «Tocmai am primit asta». Oare «am» se referă la Departamentul Securităţii Naţionale sau la Matt şi Charley, sau doar la Charley care foloseşte pluralul seniorial? Sau la ce?

Să fi fost Matt acolo când a sosit mesajul şi să fi spus: «Ce-ar fi să-l întrebăm şi pe Naylor? » Sau ceva de genul ăsta?

Sau este un mesaj de genul: «Ce crezi, unchiule Allan?» Exprimând doar o curiozitate? Sau vrând să ştie ce cred în caz că Matt îl întreabă mai târziu?

La naiba!“

Comandantul general al Central Command bătu în paharul lui de apă cu un creion şi atrase atenţia tuturor participanţilor la şedinţă.

– Domnilor, zise el. Din mai multe motive, printre care se numără la loc de cinste acela că eu, unul, am impresia că suntem deja un pic ameţiţi, am decis să suspend aici această şedinţă până mâine-dimineaţă. Locul şi ora viitoarei întâlniri vă vor fi anunţate de către sergentul-major Suggins. Al doilea motiv este acela că tocmai mi s-a adus la cunoştinţă presupusul furt al unui avion de linie din Luanda, Angola, şi aş vrea să aflu dacă ştie cineva de aici ceva despre acest lucru.

În vreme ce vorbea, se uita la Lawrence P. Fremont. Domnul Fremont era ofiţerul de legătură dintre Central Command şi CIA. Era clar că acest domn n-avea nici cea mai vagă idee la ce se referea Naylor.

După cum, judecând după expresiile chipurilor, n-aveau nici cea mai vagă idee nici viceamiralul Louis

J. Warley, Marina Statelor Unite, ofiţerul J-2 de contrainformaţii al Central Command, nici generalul-locotenent George H. Porter, ofiţerul J-5 al CentCom, nici maiorul Brian Willis, agentul special rezident al FBI din interiorul CentCom, poziţie cunoscută şi sub numele de SAC.

„Nu mă aşteptam să ştie toţi despre ce e vorba, dar nici unul? Iisuse Hristoase!"

– Aş dori ca domnul Fremont, amiralul Warley, domnul Willis şi generalul Potter să mai rămână puţin, vă rog. Ceilalţi puteţi pleca, domnilor, odată cu mulţumirile mele pentru atenţia generoasă acordată de-al lungul unei şedinţe îndelungate şi grele, zise generalul Naylor.

În afara celor patru menţionaţi, ceilalţi se grăbiră să părăsească sala de şedinţe.

Naylor se uită la cei patru stând în picioare lângă masa de conferinţă.

– Dacă vă convine şi dumneavoastră, domnilor, aş vrea să ne vedem în biroul meu peste douăzeci de minute, laolaltă cu toate informaţiile pe care le puteţi obţine despre... Îşi coborî privirea pe ecranul laptopului şi citi de acolo: ...mesajul CIA Satburst 01, Luanda, 23 mai, ora locală. Se uită la Potter şi adăugă: Larry, vezi dacă poţi afla cine e omul CIA din Luanda. Aş vrea să ştiu cine a trimis acest mesaj.

– Cred că ştiu, domnule, rosti generalul Potter.

Naylor se uită la el.

Conştient că generalul Naylor nu ura nimic mai mult decât informaţiile eronate, generalul Potter se grăbi să rectifice:

– Nu sunt sigur, domnule. Voi verifica.

– Mda, rosti Naylor.

Generalul se uită înspre ușă și îl zări pe sergentul-major Suggins.

– Suggins, poți să-l întrebi pe generalul McFadden dacă poate să vină la mine la birou peste douăzeci de minute?

Generalul Albert McFadden, Aviația Statelor Unite, era comandantul adjunct al CentCom.

– Da, domnule.

Generalul Naylor își îndreptă apoi atenția spre laptopul personal, apăsă tasta REPLY și tastă:

LUCREZ LA CAZ. REVIN. SALUTĂRI, NAYLOR.

Când își ridică privirea, constată că generalul Potter stătea în cadrul ușii.

Potter era un bărbat înalt, cu aspect de ascet, fără a semăna prea mult cu imaginea pe care ți-o formai atunci când erau rostite cuvintele: „forțele speciale". Naylor știa că la tinerețe omul fusese una din cele mai bune Berete Verzi, un contemporan al legendarului Scotty McNab. În plus, Potter numai ascetic nu era. Se pricepea de minune la bucătărie, mai ales la pregătirea fructelor de mare.

– Ai ceva informații? întrebă Naylor.

– Da, domnule. Știu cine e omul CIA din Angola. E dintr-ai noștri.

– Cum adică?

– Este operator special, domnule general, rosti Potter, zâmbind. A fost rănit destul de rău în Afghanistan cu cei de la 160, iar după ce a ieșit din spital l-am împrumutat Agenției. Credeam că îi va ajuta pe cei de acolo cu programele de instrucție de la bază, dar se pare că omul a fost trimis în Angola.

160 însemna Regimentul de Aviaţie pentru Operaţiuni Speciale.

– Îi cunoşti numele?

– Miller. H. Richard Miller Jr. Maior.

– Bun băiat, rosti Naylor.

– Îl cunoaşteţi?

– Pe el, pe tatăl şi pe bunicul lui, replică Naylor. N-am apucat să-l cunosc pe străbunic sau poate că era stră-stră-bunicul lui. Dar în războiul americano-spaniol, el a fost primul sergent al trupelor lui Baker, 10 Cavalerie, care a trecut cu Teddy Roosevelt şi divizia Rough Riders printre liniile lor şi a cucerit dealul San Juan. Am auzit că a fost lovit... „De fapt, Charlie mi-a spus asta"...în Afghanistan. I-au doborât elicopterul... cred că un Loach.

– Mda. Era un Loach. O bucată de ceva i-a intrat în genunchi.

– Dispunem de un canal de comunicare cu el, George?

– E pe deplin funcţional, domnule. Am deschis canalul de comunicare cu Miller în legătură cu avionul dispărut înainte chiar de a afla dumneavoastră despre asta.

– Şi notificarea mea a fost un pic neortodoxă, rosti Naylor, cu o urmă de amărăciune în voce. Presupun însă că CentCom va afla în mod oficial şi în timp util despre povestea asta. M-am săturat şi am obosit ca băieţii de la Langley să facă ce vor înainte de a mă băga şi pe mine în joc. Realizând ce spusese, continuă: Nu ai auzit ce am zis adineauri.

Potter zâmbi şi ridică din umeri în semn de „Habar n-am la ce vă referiţi".

– Să-mi arăţi tot ce trimite el! ordonă Naylor.

– Da, domnule.

(TREI)

Ceea ce la început fusese descris eufemistic drept „stabilirea unei legături directe de primă mână“ dintre CIA, FBI şi CentCom era, de fapt, rezultatul direct al evenimentelor care deveniseră cunoscute pe plan mondial sub denumirea de „11 septembrie“, izbirea avioanelor deturnate de turnurile gemene ale World Trade Center din New York, de clădirea Pentagonului şi pe un teren din Pennsylvania, la mică distanţă de o altă presupusă ţintă din capitala Statelor Unite.

Nimeni nu spunea asta cu voce tare, dar Central Command era cel mai important Stat-Major al Armatei. Conform misiunii sale asumate, centrul era responsabil „de acele părţi ale lumii rămase nealocate“.

Forţele armate de pe continentul american erau alocate uneia din cele cinci tipuri de armată existente în Statele Unite, cu excepţia celor dedicate instruirii, care erau repartizate centrului Training & Doctrine Command, al cărui sediu se găsea în spatele zidurilor groase de piatră din Fortul Monroe, Virginia.

Centrul Southern Command, care-şi avea Cartierul General în Panama de mulţi ani, folosea acum adresa de corespondenţă 3511 NW 91st Avenue, Miami, Florida 33172-1217. Centrul se ocupa de America Centrală şi de Sud. Nimeni nu se temea de un război iminent cu, să spunem, Uruguay, Chile sau Argentina, şi nici măcar cu Columbia sau Venezuela, deşi ultimele două ţări erau supravegheate îndeaproape, ca şi Cuba, evident.

Centrul Far East Command era responsabil de zona Pacificului. În acea zonă nu mai erau detaşaţi prea mulţi militari, căci nimeni nu se aştepta la izbucnirea unui război mâine după-amiază. Centrul European Command,

aşa cum sugera şi numele, era responsabil de bătrânul continent. Timp de jumătate de secol existase temerea ca Armata Roşie să nu intre într-o bună zi prin zona de neutralitate, numită Fulda Gap, mânată de dorinţa de a trece întreaga Europă sub dominaţia drapelului comunist. O astfel de ameninţare dispăruse.

Unii se întrebau ce rol mai putea juca Tratatul Atlanticului de Nord, ale cărui forţe militare erau conduse de un general american, acum, când ameninţarea sovietică aproape dispăruse, iar NATO începuse deja să primească în rândurile sale multe ţări împotriva cărora altădată se pregătise să lupte.

Centrul Alaskan Command deţinea responsabilitatea pentru zona Alaska. Actualmente, ameninţarea ca armata rusă să lanseze un atac amfibiu prin Strâmtoarea Bering din Siberia cu intenţia de a ocupa Fairbanks sau Nome devenise extrem de improbabilă.

Ca atare, Central Command rămăsese cu restul lumii şi cu cele mai multe războaie care erau în desfăşurare sau a căror izbucnire era iminentă. Irakul intra în aria de responsabilitate CentCom, iar CentCom purtase deja un război acolo, în prezent fiind angajat în altul.

Însă generalul Allan Naylor credea că se afla la comanda celui mai important Stat-Major al Armatei mai ales datorită faptului că era vorba de o comandă armată unificată, ceea ce însemna că în subordinea lui Naylor intrau adesea, pe lângă unităţile Armatei terestre, şi cele ale Forţelor Aeriene, Navale şi ale puşcaşilor marini.

Cuvântul operativ era „comandă". Generalul avea autoritatea de a emite ordine şi nu era obligat să ceară sau să ofere sugestii altor servicii.

Pentru acest lucru îi era recunoscător unuia din eroii săi personali, generalul american de armată Donn A. Starry,

acum pensionat. Ca şi Naylor, Starry fusese tanchist. În calitate de tânăr colonel în Vietnam, pe când conducea o incursiune în teritoriul cambodgian din turela tancului său de asalt, Starry fusese grav rănit la faţă. Dăduse ordin să i se panseze rana, apoi se urcase din nou în tanc şi îşi continuase misiunea. Unul dintre maiorii din subordine, care sărise din tancul lui ca să-şi ajute comandantul rănit, fusese el însuşi grav rănit şi îşi pierduse un picior.

Mulţi oameni din cadrul Armatei fuseseră plăcut impresionaţi când lui Starry i se acordase prima stea de general. Ofiţerii care spun ceea ce gândesc nu prea ajung să primească asemenea grade, iar Starry nu numai că spunea ce gândea, dar devenise faimos pentru faptul că nu se încurca în tot felul de poveşti legate de tact atunci când avea ceva de spus în mod răspicat. Ca atare, oamenii au fost şi mai surprinşi atunci când i s-a acordat a doua stea şi, odată cu ea, comanda de la Fortul Knox. Au urmat a treia stea şi comanda Corpului 5 din Frankfurt, Germania, armată care trebuia să împiedice Armata Roşie să intre în zona de neutralitate. Ulterior, i s-a acordat şi cea de-a patra stea.

Comandamentul Armatei a socotit la un moment dat că generalul Starry este omul potrivit pentru preluarea comenzii a ceea ce se numea pe atunci centrul Readiness Command de la baza militară aeriană MacDill din Florida. Generalul Starry a refuzat însă oferta, declarând că preferă să se pensioneze decât să se retragă din Armată ca un „tigru al hârtiilor".

Refuzul lui Starry de preluare a comenzii centrului a intrat în atenţia preşedintelui Reagan, care l-a convocat la Casa Albă pentru explicaţii.

Starry i-a spus lui Reagan că, din punctul lui de vedere, centrul Readiness Command era inutil aşa cum fusese

el conceput. Centrul ar fi trebuit să fie gata de un răspuns imediat la orice tip de amenințare.

Numai că, așa cum l-a informat Starry pe președinte, atunci când era nevoie de o intervenție rapidă, generalul de la comanda centrului era obligat să ceară avioane de la Forțele Aeriene - cerere la care comandanții Forțelor Aeriene declarau de obicei că avioanele lor sunt mai utile în altă parte - și nave de la Marină - care trimitea un răspuns similar - după care să ceară, de exemplu, centrului European Command câteva divizii, la care, evident, EUCOM răspundea cu un refuz.

Se spunea că Starry folosise cuvintele „glumă" și „joaca de-a șoarecele și pisica" pentru a descrie centrul Readiness Command președintelui. Nimeni nu putea declara asta oficial, căci întâlnirea dintre cei doi avusese un caracter privat. Ce se știa sigur era faptul că Starry ieșise din Biroul Oval în calitate de comandant general al centrului Readiness Command și cu cuvântul comandantului suprem al forțelor armate că, imediat ce avea să semneze ordinul, comandantul centrului Readiness Command avea să dispună de autoritatea cerută de Starry.

Președintele se ținuse de cuvânt. Starry reorganizase centrul așa cum avea el să devină sub numele de Central Command, ca să funcționeze la parametri optimi atunci când era nevoie de el, după care se pensionase. Când Saddam Hussein invadase Kuwaitul și președintele Bush Senior ceruse centrului să reacționeze, comandantul din acea vreme, generalul H. Norman Schwarzkopf declanșase războiul folosindu-se de autoritatea solicitată de Starry lui Reagan și acordată CentCom-ului de către acesta.

Comandantul forțelor terestre al atacului declanșat de Schwarzkopf în primul război din Golf era generalul Fred Franks. Franks era primul general cu un singur

picior din armata americană de la Războiul Civil încoace. Își pierduse piciorul ca rezultat al rănilor primite în Vietnam atunci când se repezise să își ajute comandantul rănit, colonelul Donn Starry.

Structura de comandă CentCom funcționase perfect în primul război din Golf și își dovedise capacitatea și la declanșarea celui de-al doilea. Iar generalul Allan Naylor era decis ca situația să nu se schimbe. Uneori, generalul avea sentimentul că ducea în culise o bătălie la fel de grea precum cele de pe fronturile fierbinți din Irak și Afghanistan.

Unul din procedeele adoptate după 11 septembrie, când FBI-ul și CIA – și alte câteva agenții guvernamentale – îi trimiseseră „ofițeri de legătură", fusese acela de a le spune agenților, politicos și între patru ochi, că, în afara cazului în care ei înșiși nu se considerau parte a echipei de conducere CentCom, comportându-se în consecință, el avea să-i trimită personal înapoi de unde veniseră cu calificativul „nesatisfăcător" și apoi să continue să-i trimită înapoi și pe înlocuitorii lor până când era lăsat în pace sau CentCom dobândea niște ofițeri de legătură care se puteau integra în echipă.

Bineînțeles că o asemenea acțiune nu avusese darul de a-i crea o reputație prea bună în ochii directorilor FBI și CIA, dar în cele din urmă el învinsese.

– Doar nu-i pun să alerge șapte kilometri înainte de micul dejun, iubito, îi spusese el doamnei Naylor. Nu încă. Dar nici să-i las să creadă că au fost trimiși aici ca să scrie rapoarte despre greșelile mele stând la umbră în vreme ce afară soarele dogorește.

În mintea lui Naylor nu încăpea nici o îndoială că atât FBI, cât și CIA greșiseră amarnic neanticipând 11 septembrie. La fel stătea situația și în cazul DIA (Defence

Intelligence Agency) și al celor care se ocupau cu contraspionajul din cadrul Departamentului de Stat. Generalul nu cunoștea detalii și nici nu era interesat să le obțină. Dar auzise diverse lucruri fără să vrea, care îi dovedeau că avea dreptate.

Totodadă, înțelegea că președintele se văzuse pus într-o situație dificilă. Nu-i putea demite pe șefii FBI și CIA imediat după niște evenimente de magnitudinea celui din 11 septembrie, indiferent cât de justificată ar fi fost o asemenea măsură. Oamenii speriați au nevoie de liniște, și nu de aflarea veștii că șefii serviciilor secrete interne și externe fuseseră incompetenți și, ca atare, demiși și pedepsiți.

Un alt rezultat direct al zilei de 11 septembrie fusese acela al înființării Departamentului Securității Naționale și numirea, de către președinte, a guvernatorului Matt Hall ca secretar de stat responsabil de acest departament. Naylor credea că ideea de a transforma o astfel de instituție într-una de rang guvernamental era o idee bună, și asta nu doar fiindcă însemna că el urma să aibă un spion la ședințele de guvern.

Departamentul de Securitate Națională (DHS) nu dispunea de un „ofițer de legătură" – cel puțin nu de unul de rang superior; existau mai mulți angajați DHS în jurul bazei MacDill. Nici nu era nevoie de așa ceva. Secretarul de stat și comandantul CentCom vorbeau aproape zilnic prin intermediul unei linii telefonice securizate.

„În plus, bineînțeles că și Charley e acolo cu Matt, în Sodom, pe malul Potomacului".

Generalul Naylor se uită din nou la mesajul lui Charles și privi cu atenție introducerea care spunea că „tocmai am primit asta de la Langley".

„Iisuse Hristoase, Charley! *Am?* Ești doar un amărât de maior!"

Dar pe chip îi înflorea un zâmbet afectuos, şi nu o încruntătură.

– Domnule general?

Naylor privi înspre uşa de la sala de şedinţe. În cadrul ei stătea sergentul-major Suggins.

– Domnule, generalul Potter vă aşteaptă în faţa biroului.

Cuvintele ascundeau în aceeaşi măsură şi o întrebare nerostită: „Ce să fac cu el?"

– Vin chiar acum, rosti Naylor, după care închise capacul Infernalei Cutii Negre, deconectă cablul de reţea de la laptop, duse maşinăria în biroul lui, o aşeză pe masă şi o conectă la cablul de reţea de acolo.

(PATRU)

Generalul George Potter turna încă o ceaşcă de cafea pentru el şi pentru generalul Naylor când în cadrul uşii biroului generalului Naylor se ivi Lawrence P. Fremont, ofiţerul de legătură al CIA cu CentCom.

– Vrei să tragi cu urechea, Larry? întrebă Naylor, făcându-i semn să intre şi apoi îndemnându-l să se servească cu cafea.

– Nu, mulţumesc, replică Fremont, după care continuă: Eu sunt subiectul discuţiei?

– Agenţia ta, răspunse Naylor. George mi-a spus că tipul din Luanda este unul din oamenii lui. Şi tocmai de aceea ne întrebam de ce Agenţia ar trimite un agent special în Angola.

– Şi tu eşti sigur că e vorba de altceva în afara unei simple coincidenţe, George?

– Păi, e negru, probabil că vorbeşte portugheza şi este agent special. Probabil că cei din Langley au decis că va avea mai puţine pericole de înfruntat acolo.

– „Mai puţine pericole“, George?

– În sensul că n-ar avea prea multe ocazii să provoace scandaluri neplăcute, zise Potter, cu faţa imobilă. Am mai spus şi că e probabil să se fi întâmplat aşa pentru că vorbeşte portugheza şi e negru.

– Cu respect, dar nu sunt de acord cu prima premisă, rosti zâmbind Fremont. Dar sunt de acord cu restul. Albii au mari probleme să nu iasă în evidenţă în mulţimile de oameni din Africa. Dar, dincolo de asta, omul tău/al meu/al nostru pare că ştie ce face.

Îi dădu două hârtii lui Naylor.

– Prima era pe biroul meu, zise Fremont. Presupun că asta aveaţi şi dumneavoastră. A doua a venit chiar acum.

– Mda, rosti Naylor, uitându-se la prima hârtie. Asta aveam şi eu.

Îi dădu hârtia lui Potter şi citi al doilea mesaj, dându-i-l apoi şi pe acesta generalului.

SECRET

SATBURST 02 LUANDA 23 MAI 2005

PENTRU DIRREG AFRICASV

(1) SURSA DE LA AEROPORTO INTERNACIONAL DECLARĂ CĂ LA-9021 A SUFERIT REPARAŢII ÎN CURSUL ULTIMEI SĂPTĂMÂNI SUB SUPRAVEGHEREA CĂPITANULUI A.J. MACILHENNY DE LA LEASE-AIRE.

(2) REGISTRUL HOTELULUI DEL QUATRO DE FEVEREIRO DIN LUANDA ÎL INDICĂ PE ALEX MACILHENNY, CETĂŢEAN AMERICAN DIN PHILA., PENN., CA FIIND CAZAT LA 16 MAI 2005. INSPECTAREA CAMEREI LUI NU OFERA NICI UN INDICIU CĂ MACILHENNY AR FI INTENŢIONAT SĂ PLECE. TOATE HAINELE, EFECTELE PERSONALE ETC. ÎNCĂ LA LOCUL LOR. EXISTĂ CA ATARE POSIBILITATEA CA MACILHENNY SĂ FI PILOTAT FĂRĂ VOIE AVIONUL LEASE-AIRE LA-9021.

VOR URMA ALTE INFORMAŢII.
STACHIEF LUANDA

– George, în timp ce-i aşteptăm pe ceilalţi, poţi verifica dacă al doilea mesaj a mai fost primit de cineva? ordonă Naylor. Aş vrea să mă asigur că situaţia corespunde descrierii.

– Da, domnule, zise generalul Potter, după care părăsi biroul.

Naylor sesiză expresia întrebătoare de pe chipul lui Fremont.

– Nu vrei să ştii, Larry, zise generalul. Dacă ai şti, te-ai putea simţi obligat să transmiţi cuiva din Langley că eu, unul, cred că putem obţine informaţii mai repede decât consideră cei de acolo că pot trimite, aşa că s-ar putea simţi jigniţi.

Fremont ridică mâini în semn de „N-am întrebat nimic şi, ca atare, nu ştiu nimic."

Naylor îi zâmbi. Fremont dovedise încă o dată că se socotea un membru al echipei.

O clipă mai târziu, în cadrul uşii apăru viceamiralul Louis J. Warley. Ţinea în mână două hârtii. Naylor îi făcu semn să intre.

– Am primit-o pe cea la care cred că vă referiţi, zise Warley. Şi o a doua abia a venit. Ambele mesaje sunt de la DIA.

Îi dădu hârtiile lui Naylor, care se uită la ele şi apoi i le înapoie viceamiralului.

– Despre asta o să vorbim, zise Naylor.

Generalul Albert McFadden intră în biroul lui Naylor fără să mai ceară permisiunea.

– Cineva a pus laba pe un 727? întrebă el.

– Citeşte şi tu, răspunse Naylor şi îi făcu semn lui Warley să-i dea hârtiile lui McFadden.

Generalul citi mesajele şi adăugă:

– Se pare că un 727 cu echipaj cu tot. Mă întreb despre ce naiba poate fi vorba.

Nu-i răspunse nimeni.

Ultima persoană care ajunse la întâlnire era Brian Willis, de la FBI. Acesta ţinea o hârtie în mână.

– Cei de la sediu tocmai mi-au trimis asta, domnule general, zise el. De fapt, mi-au trimis-o când eram în şedinţă. La asta vă refereaţi?

Naylor se uită scurt la hârtie. Era primul mesaj al lui Miller.

– Asta e, dar a venit deja un al doilea mesaj, replică Naylor.

– Uite, rosti McFadden, dând mesajul ofiţerului FBI.

Naylor aşteptă ca Miller să-l citească, apoi rosti:

– Brian, poţi lua legătura cu biroul FBI din Philadelphia ca să vezi ce au băieţii tăi despre această firmă Lease-Air şi despre pilot? Cred că avem nevoie de chestia asta.

– Așa zic și eu, fu Willis de acord, după câteva clipe de gândire, după care păru să se întrebe unde să se așeze la masa din fața biroului lui Naylor.

– Ce-ar fi să te ocupi acum de asta, Brian? sugeră Naylor, sperând ca vocea să nu-i trădeze iritarea. În vreme ce îl așteptăm pe generalul Potter? Folosește cabina telefonică securizată, dacă vrei.

Arătă înspre cubul de plexiglas de unde vorbea el.

Willis dădu din cap și zise:

– A. Desigur, în regulă.

După care plecă imediat spre cabină.

Încă vorbea la telefon când se întoarse generalul Potter.

– E în perfectă stare de funcționare, șefu', anunță el.

– Bine. Naylor privi în jurul lui. Toată lumea e aici și toată lumea a citit cele două mesaje satburst din Angola, da?

Încuviințară cu toții.

– În regulă, continuă Naylor. Atunci să începem.

Se așeză, ridică apoi capacul laptopului și porni aparatul.

– Să facem două lucruri, începu el când toată lumea cu excepția lui Willis, luă loc pe scaune. Să vedem care e scenariul pesimist. Conform rangului militar, gradul inferior începe primul.

Dacă se punea problema seniorității în rândul ofițerilor de legătură, o chestiune relativ importantă din câteva motive, Naylor folosea ceea ce el numea Teoria Seniorității a lui George Orwell, „Toți porcii sunt egali, dar unii porci sunt mai egali decât ceilalți.“ Ca atare, decretase că toți ofițerii de legătură aveau asimilat gradul de general-maior, diferența dintre ei fiind făcută de durata cât slujise fiecare CentCom-ul.

Conform acestui principiu, Brian Willis, omul FBI, avea rangul cel mai mic. Willis era cel de-al patrulea ofițer de legătură trimis de FBI. Naylor îi trimisese înapoi pe primii trei, considerându-i nepotriviți. Fremont avusese un singur predecesor.

Willis veni și se strecură pe un scaun la masă.

– Am discutat cu agentul rezident din Philadelphia, începu el. El a primit primul mesaj de la sediul central, dar nu și pe al doilea.

– Va ajunge probabil acolo în câteva minute, replică Naylor. O să afle tot ce pot despre pilot și despre compania... cum se numește, Lease-Aire?

– Știau deja câte ceva despre ea, domnule general, zise Willis, și Jerry Lowell, agentul rezident local, spune că pune pariu pe orice că Hartford se va implica oarecum în acest caz.

– Mă tem că nu prea pricep, zise Naylor.

– Asigurările, domnule general, replică Willis, cu un început de zâmbet. Această firmă, Lease-Aire, se află de prea multă vreme la limita falimentului. Avionul lor este, citez, furat, închei citatul, iar ei vor încasa asigurarea.

– I-ai spus că tipul de la CIA afirmă că nu există nici un indiciu că pilotul ar fi plecat de bunăvoie de la hotel? întrebă Naylor.

– Asta seamănă cu „aranjarea scenei“, domnule general, începu Willis să explice cu răbdare. *Pare* că el n-avea de gând să o șteargă. Noi decidem că a fost obligat să plece, să piloteze avionul. El apare apoi în Africa de Sud sau altundeva și spune: „Da, asta s-a întâmplat.“

– Deci tu spui, zise Naylor, că avionul putea fi furat pentru încasarea asigurării...

– Omul pune avionul pe pilot automat și îl îndreaptă către ocean, interveni Willis, apoi iese pe ușa din spate

cu paraşuta. Probabil că acum avionul zace deja pe fundul mării.

– Aşa cum spuneam, ripostă Naylor, un pic cam dur, din punctul nostru de vedere acesta e scenariul optimist. Avionul nu va fi folosit într-o acţiune teroristă.

– Ştiu că vorbesc în necunoştiinţă de cauză, Allan... interveni McFadden.

„Aşa e. Taci şi aşteaptă-ţi rândul. Şi nu mă tutui în prezenţa subordonaţilor."

– Ai cuvântul, generale, zise Naylor.

– Am imaginat cel mai prost scenariu imediat ce am venit aici, rosti McFadden. Gândiţi-vă la asta. Ne confruntăm cu dispariţia unui avion vechi, care nu poate produce mari pagube. Cu o singură excepţie. Gândiţi-vă la un lucru: Dacă toate capetele astea cu turban încearcă, de fapt, să le facă pe celelalte capete cu turban să se unească împotriva noastră, ei? Iar până acum chestia asta nu prea le-a mers, nu? Aşadar, ce ar scoate cu adevărat din sărite toate capetele cu turban? Un avion american care se prăbuşeşte peste chestia aia neagră – ce-o fi ea – din Mecca...

– Ei denumesc chestia aia din granit negru *'ka'ba,* şi este cel mai sfânt loc al islamului, generale McFadden, îl întrerupse Potter. Musulmanii cred că a fost construită de Adam, apoi reconstruită de Ibrahim şi de fiul lui, Ismail. Este o structură zidită, de maximă importanţă pe o scară religioasă pe care Vaticanul ocupă poate locul cinci, asta dacă iei în calcul faptul că măcar catolicii permit accesul altora în Vatican ca să se roage...

– ...la care toate capetele cu turban vin să se roage, continuă generalul McFadden. Se opri ca să se uite chiorâş la Potter supărat pentru că fusese întrerupt.

Netulburat, Potter îi răspunse cu un zâmbet.

– Ar crede capetele cu turban că un alt cap cu turban a făcut asta? La naiba, în nici un caz, continuă McFadden. Mai ales când avionul are legătură cu noi, iar în epava lui se descoperă trupul unui pilot american.

– George? întrebă Naylor.

– E puțin cam deplasată presupunerea, domnule, zise Potter. Dar este posibilă și trebuie să fiu de acord cu generalul McFadden că un astfel de act i-ar face într-adevăr pe frații noștri musulmani să ne urască și mai mult ca până acum.

– Cu toții, Potter, ripostă McFadden. Fiecare blestemat de musulman ne-ar urî!

Cu coada ochiului, Naylor observă ceva mișcându-se pe ecranul laptopului, așa că își îndreptă privirea spre el.

ACEST MESAJ ABIA A VENIT PE CANALUL DE REZERVĂ PENTRU GEN POTTER - SGTMAJ SUGGINS

SECRET
SATBURST 03 LUANDA 23 MAI 2005

PENTRU DIRREG AFRICASV
SURSE DIN POLICIA NACIONAL LUANDA CONFIRMĂ CĂ SERGHEI NOSTROFF (CETĂȚEAN RUS, CUNOSCUT CA ASOCIAT CU VASILI RESPIN, PRESUPUS TRAFICANT DE ARME) ȘI PAOLO WALLI (CETĂȚEAN ANGOLEZ SUSPECTAT DE DIVERSE ACTIVITĂȚI CRIMINALE) S-AU AFLAT ÎN LUANDA ÎN ULTIMA SĂPTĂMÂNĂ. NU SE ȘTIE UNDE SE AFLĂ ACUM.
SUBSEMNATUL SUGEREAZĂ POSIBILITATEA CA AMBII SĂ FIE IMPLICAȚI ÎN DISPARIȚIA

LA-9021. RESPIN E BĂNUIT CĂ DEŢINE CEL PUŢIN TREI AERONAVE BOEING 727. POSIBIL CA LA-9021 SĂ FIE DUSĂ ÎN ALTĂ PARTE, POSIBIL ÎN SHARJAH, EMIRATELE ARABE UNITE, UNDE RESPIN CONTROLEAZĂ TREI SAU MAI MULTE AERONAVE DE LINIE, FIE PENTRU FOLOSIRE SUB IDENTITATE FALSĂ, FIE PENTRU A FI DEZMEMBRATĂ ÎN SCOPUL FOLOSIRII PIESELOR LA ALTE AVIOANE.
RECOMAND CU TĂRIE FOLOSIREA IMEDIATĂ ŞI PE SCARĂ LARGĂ A SATELIŢILOR, AVIOANELOR AWACS ŞI A ALTOR APARATE DE SUPRAVEGHERE, PRECUM ŞI A AGENŢILOR DE INFORMAŢII PE TOATE RUTELE POSIBILE ÎNTRE LUANDA ŞI SHARJAH ŞI ÎN ALTE PUNCTE DIN ORIENTUL MIJLOCIU.

URMEAZĂ ALTE RAPOARTE. STACHIEF LUANDA

Naylor citi mesajul de două ori. Ipoteza lansată părea mult mai puţin deplasată decât scenariul avansat de generalul McFadden.

„Orice e posibil. Să sperăm că doar despre asta e vorba.

Iisuse! Sper ca McFadden să nu aibă dreptate!"

Naylor tastă:

COPII PENTRU TOATA LUMEA. ACUM.

Generalul deveni imediat conştient că toată lumea, cu excepţia lui McFadden – care continua să delireze fericit cu teoria lui despre prăbuşirea avionului peste Ka'ba – se uita la el.

– A mai apărut o teorie, zise Naylor. Sergentul-major face copii pentru toată lumea. Cât le aşteptăm, ce-ar fi să continui, generale McFadden?

(CINCI)

Biroul consilierului pe probleme de securitate naţională
Casa Albă
1600 Pennsylvania Avenue NW
Washington, D.C.
20.05, 23 mai 2005

– Natalie Cohen, rosti consiliera pe probleme de securitate naţională.

Era o femeie scundă, cu tenul alb, tunsă în stilul paj.

– Eu sunt, Natalie, răspunse apelantul, cu un accent inconfundabil de Carolina.

– Da, domnule preşedinte?

– Tocmai am terminat de citit sumarul de la ora şapte.

– Da, domnule preşedinte?

– Natalie, la ultimul punct sau penultimul, e vorba de un avion care a dispărut în Angola. Despre ce e vorba mai exact?

– Nu ştim prea multe, domnule preşedinte, dar am verificat la Forţele Aeriene şi cei de acolo nu par să creadă că ar reprezenta o ameninţare pentru Statele Unite, cel puţin din punct de vedere al transformării avionului într-o bombă zburătoare. E prea mic şi nu are o rază de acţiune care să-i permită să zboare până aici. Există o oarecare preocupare referitoare la faptul că ar putea fi folosit ca să fie prăbuşit peste ambasada noastră de acolo sau din Africa de Sud, dar momentul unei asemenea acţiuni a trecut deja, dacă era să fie executată

imediat după dispariţia aeronavei. Acum nu ştim ce s-ar fi putut întâmpla cu avionul.

– Vrei să spui, Natalie, că *ei* nu ştiu, nu?

– Domnule?

– Imensa şi foarte scumpa noastră comunitate de servicii secrete, zise preşedintele. *Noi*, adică tu şi cu mine, Natalie, se presupune că primim informaţiile. *Ei* se presupune că le obţin şi apoi vin cu ele la tine şi la mine. Corect?

– Da, domnule preşedinte, aşa se presupune că funcţionează treaba.

– Iar ei nu s-au descurcat prea bine în această privinţă în ultima vreme, nu?

– Domnule preşedinte...

– N-au făcut-o şi amândoi ştim asta, i-o reteză preşedintele.

Femeia nu răspunse.

– Scuze, n-am vrut să te încarc cu porcăria asta, continuă preşedintele.

– Nu cred că m-aţi încărcat, domnule preşedinte. Vă înţeleg frustrarea. Adesea sunt şi eu frustrată.

– Mi-aş dori să găsesc o cale de a-i mai scoate din amorţeală. Ai vreo idee?

– Mă tem că nu, domnule preşedinte.

– Matt Hall şi soţia lui vin la cină. Eşti interesată?

– Sunt la dispoziţia dumneavoastră, domnule preşedinte, dar să ştiţi că mi-am făcut deja planuri.

– Atunci o să văd ce are Matt de zis şi apoi o să-mi poţi spune mâine-dimineaţă ce gândeşti.

– Care e cuvântul magic? *Fraza* magică? „Să gândeşti dincolo de cutie“?

– Ai absolută dreptate, doctor Cohen. Imediat ce apare Matt, o să-i dau ceva tare de băut şi o să-i spun să înceapă să gândească dincolo de cutie.

Femeia chicoti.

- Ne vedem mâine-dimineață, Natalie. Îți doresc o noapte bună.

- Mulțumesc, domnule președinte.

- Și când vii de dimineață, sper că vei putea să-mi spui că s-a găsit acel avion dispărut.

- Și eu sper asta, domnule președinte.

- Tocmai mi-am dat seama, Natalie, că nu glumesc. Poate că Matt va avea ceva idei.

- Sunt sigură de asta, domnule președinte.

- Noapte bună, Natalie.

- Noapte bună, domnule președinte.

Femeia apăsă cu degetul furca, dar nu puse și receptorul la loc. Apăsă un buton de la bază care o conecta imediat către un alt dispozitiv din rețeaua securizată.

- Hall, rosti o voce masculină o clipă mai târziu.

- Deșteptarea, Matt. Știu unde te duci diseară. Vrea să discute cu tine despre modalități de a zgudui din temelii ceea ce a descris ca fiind „imensa și extraordinar de scumpa noastră comunitate de servicii secrete".

- Of, la naiba! Mulțumesc, Natalie, îți rămân dator.

- Mda.

- Ce a mai aprins fitilul de data asta? Ai habar?

- Cineva a furat un avion în Angola. Asta i-a atras atenția.

- Mi-a atras și mie atenția. Mersi din nou, Natalie.

- Să te distrezi bine, Matt, rosti femeia râzând, după care închise.

III

(UNU)
Biroul Oval, Casa Albă
1600 Pennsylvania Avenue NW
Washington, D.C.
08.45, 24 mai 2005

– Natalie, Matt, vreţi să mai rămâneţi câteva clipe? zise preşedintele Statelor Unite.

Dr. Natalie Cohen, consiliera pe probleme de securitate naţională, şi onorabilul Matt Hall, secretarul de stat pentru securitatea naţională, care şedeau pe aceeaşi canapea şi începuseră deja să se ridice în picioare, se lăsară să cadă înapoi. Hall se aplecă şi îşi luă ceaşca neterminată de cafea de pe măsuţa din faţa lui.

Preşedintele aşteptă ca toţi ceilalţi să părăsească încăperea, apoi îi făcu semn agentului de la uşă să o închidă.

Cohen şi Hall se uitară la preşedinte, care părea că-şi adună gândurile. În cele din urmă, zâmbi şi vorbi:

– Poate că îmi scapă ceva, dar n-am auzit pe nimeni să spună că ar şti cineva ceva în plus faţă de ziua de ieri despre avionul ăla care a dispărut în Angola.

Cohen și Hall se uitară unul la celălalt, dar nu scoaseră nici o vorbă.

– Și mai cred – poate că mă înșel, căci comunitatea serviciilor de informații este atât de mare că uneori nici nu-mi amintesc toate agențiile care fac parte din ea – că până acum câteva clipe au fost de față cam toți cei care ar trebui să știe ce s-a întâmplat cu acel avion. Poate nu chiar toți. Poate că doar o parte din ei, dar cel puțin unul cu siguranță. Nu sunteți de acord?

– Domnule președinte, rosti Cohen, am verificat din nou de dimineață la CIA și la Forțele Aeriene. Sunt cu toții de acord că practic este imposibil ca acel avion să poată zbura până aici – sau măcar până în Europa – fără să fie detectat.

– E bine de știut, Natalie. Să fie acesta motivul, în opinia ta, pentru care nimeni n-a menționat avionul dispărut? Sau, poate că – și îmi dau seama că aș părea cinic – asta s-a întâmplat din pricină că toți au sperat ca eu să nu observ că nimeni nu are nici cea mai vagă idee ce s-a întâmplat cu blestematul ăla de avion?

– Domnule președinte, interveni Hall, sunt convins că ei – iar prin asta înțeleg întreaga comunitate a serviciilor de informații, domnule – lucrează intens la povestea asta.

– Fii serios, Matt, replică președintele. Știu asta. Se opri și apoi se uită la dr. Cohen. Ții minte ce am discutat azi-noapte, Natalie? Ți-am spus că atunci când Matt va ajunge la cină îl voi ruga să gândească mai departe de limitele cadrului definit – habar n-am ce înseamnă asta în realitate – în legătură cu povestea asta?

– Da, îmi amintesc, domnule președinte, rosti femeia, uitându-se la Hall.

– Că îmi doream să pot găsi o modalitate de a mai zgudui comunitatea serviciilor de informaţii? continuă preşedintele.

– Da, domnule, răspunse ea, după care se opri.

Dr. Cohen era perfect conştientă că cel care şedea la biroul din cealaltă parte a încăperii era cel mai puternic om din lume. Şi că ea lucra pentru el. Iar asta însemna că ea trebuia să execute ce spunea el, nu să se angajeze în discuţii contradictorii cu el, cu excepţia cazului în care era convinsă că el greşea amarnic, moment în care era de datoria ei să intervină cu argumente întemeiate.

Iar acum nu era deloc sigură că el avea dreptate. Dar nici nu putea spune că se înşela.

– Sunteţi convins că vreţi să îi treziţi din amorţeală, domnule? întrebă ea. Chiar mai tare decât a făcut-o raportul Comisiei 9/11?

– Merită să fie zguduiţi serios dacă nu-şi fac treaba cum trebuie, rosti preşedintele.

„Asta e o declaraţie politică, îşi spuse dr. Cohen. Şi nu cred că poate fi discutată."

– Iar afacerea asta cu avionul dispărut nu ne oferă şansa de a descoperi dacă oamenii îşi fac treaba sau nu? continuă preşedintele. Fiind vorba de ceva real şi în timp real dincolo de concluziile raportului comisiei? Chestia asta ne-ar putea face să progresăm cu adevărat.

– Foarte posibil, domnule, răspunse femeia.

– Atât mie, cât şi lui Matt ni se pare o situaţie ideală de a declanşa o „trecere internă în revistă", continuă preşedintele, fără ca asta să interfereze cu vreo activitate importantă. Nimeni nu trebuie să afle despre acţiune în afara situaţiei că vom da peste cineva cu pantalonii în vine. Preşedintele realiză ce spusese. Scuze, Natalie. Chestia asta mi-a scăpat. Dar nu eşti de acord cu Matt?

„Aşadar, şi Matt a decis că n-are sens să se certe cu el pe tema asta?“

– Care e ideea ta, Matt? întrebă ea.

– Aşa cum înţeleg eu ce vrea preşedintele, zise Hall, e nevoie de cineva – un om – care să verifice dosarele tuturor şi să le compare cu ceea ce descoperă el şi alţii.

– Dar nu e cam mult pentru un singur om? se miră ea.

– Este o muncă a naibii de grea pentru un om, dar cred că, dacă am folosi trei sau patru oameni la povestea asta, s-ar pune problema cine e şeful. Probabil că şi-ar da unii altora în cap ca să iasă în evidenţă, iar cu cât sunt mai mulţi oameni implicaţi, cu atât creşte riscul să intre cineva la bănuieli în legătură cu ceea ce se întâmplă.

– Asta e şi ideea, Natalie, rosti preşedintele. Tu ce crezi?

„Cred că Matt s-a resemnat cu existenţa unei – cum a spus? – „treceri interne în revistă“ – şi vrea să păstreze totul discret şi, dacă e posibil, secret.“

– Aveţi omul pentru o asemenea sarcină? se mulţumi ea să întrebe.

– L-am rugat azi-noapte să se gândească la asta, zise preşedintele.

– Cred că am descoperit omul care ne trebuie, domnule, rosti Hall.

– Cine e?

– Asistentul meu personal, răspunse Hall.

– Tipul ăla care arată bine şi vorbeşte maghiara? întrebă Cohen.

Hall încuviinţă.

– Îl cunoşti, Natalie? întrebă preşedintele.

– Nu-l cunosc, dar l-am văzut traducând pentru Matt la o recepţie la Ambasada Ungariei.

– Şi de ce ai nevoie de un translator de *maghiară*, Matt? se interesă preşedintele zâmbind.

– Chestia cu limba maghiară a venit la pachet cu omul, răspunse Hall. Vorbeşte şapte limbi, poate chiar mai multe, una dintre ele fiind maghiara.

– Este lingvist?

Hall înţelese sensul întrebării: *Cum se va descurca un lingvist cu ceea ce ne trebuie nouă aici?*

– Şi asta, domnule. Dar este şi o Beretă Verde.

– O Beretă Verde? se miră preşedintele pe un ton care indica faptul că informaţie atinsese o coardă sensibilă.

– Da, domnule, replică Hall. Este maior în forţele speciale. M-am dus la generalul Naylor şi l-am rugat să-mi dea o persoană care să aibă şi alte talente în afară de cunoaşterea limbilor străine. El mi l-a trimis pe Charley. Este un om bun, domnule preşedinte. Poate face treaba asta.

– Are logică, interveni Cohen. Matt crede că e deştept, ceea ce mie îmi ajunge. Şi nimeni nu va bănui că un maior din forţele speciale poate primi o asemenea misiune.

– Aş vrea să îl cunosc pe acest om, zise preşedintele. Bun, de ce altceva mai avem nevoie ca să declanşăm operaţiunea?

– Vom avea nevoie de toate rapoartele de informaţii, răspunse Hall. Presupun că Natalie poate face rost de majoritatea lor sau măcar de sintezele pe marginea lor.

– În cea mai mare parte eu primesc sintezele, spuse Cohen. Va trebui să cer dosarele originale şi datele primare.

Preşedintele se gândi la asta câteva clipe.

– *Nu ştim* cu siguranţă dacă cineva nu va încerca să intre cu avionul ăsta în Casa Albă sau în Golden Gate...

Hall deschise gura ca să dea replica, dar preşedintele îşi ridică mâna într-un gest care semnifica dorinţa de a nu fi întrerupt.

– ...aşa că eu cred că se poate susţine ideea că avionul dispărut reprezintă un subiect de care Departamentul de Securitate Naţională este interesat în mod firesc.

Hall şi Cohen încuviinţară.

– Aşadar, Natalie, ce-ar fi să transmiţi un memoriu în care să le ceri tuturor să trimită dosarele cu informaţii lui Matt?

– Şi datele primare, domnule preşedinte? întrebă Hall.

Preşedintele dădu din cap.

– Toate dosarele şi toate dâtele primare de la toată lumea! ordonă el.

– Da, domnule preşedinte, zise dr. Cohen.

– Bun. Am pornit la drum, replică preşedintele.

(DOI)

Hunter Army Airfield
Savannah, Georgia
13.15, 27 mai 2005

Avionul Cessna Citation X nu atrase atenţia nimănui când atinse pista chiar dincolo de pragul de debut, poate şi pentru că una dintre cele mai faimoase aeronave din lume se deplasa cu maiestuozitate pe pista paralelă.

Copilotul avionului Citation se uită la imensa aeronavă pe când trecea pe lângă ea, după care se răsuci spre pilot, în vreme ce acesta raporta turnului de control:

– Şase-Zero-Unu e la sol.

– Douăzeci şi nouă, zise copilotul.

Pilotul dădu din cap.

– Şase-Zero-Unu, ieşi pe Patru Dreapta către pista paralelă, îi ceru turnul de control pilotului. Fii atent că pe

paralelă rulează un 747. Virează stânga la paralelă. Opreşte la prag.

– Înţeleg. Patru Dreapta, replică pilotul, apoi virez stânga şi opresc la prag. Mulţumesc pentru avertismentul legat de trafic. Posibil să nu fi văzut avionul ăla.

– Eşti bine-venit, Şase-Zero-Unu, ripostă controlorul de trafic aerian cu un chicotit.

– Şi, apropo, Hunter, continuă pilotul. Cred că ăla e un VC-25A, nu un 747.

– Mulţumesc mult pentru informaţii, Şase-Zero-Unu, răspunse controlorul. S-a notat.

– Hunter, aici Air Force Doi-Nouă-Triplu-Zero, am avionaşul ăla în vizor şi fac eforturi să nu dau peste el.

– Doi-Nouă-Triplu-Zero, rosti pilotul avionului Cessna. Nu-i frumos să-ţi baţi joc de avioanele mici, mai ales de cele pilotate de păsăroi cu mintea razna.

– Cine e acolo? întrebă copilotul mastodontului. Jerry?

– Aşa se pare, răspunse pilotul avionului Cessna.

Atât pilotul, cât şi copilotul de pe Cessna cunoşteau prea bine numărul 29 000 de pe coada aeronavei Air Force VC-25A. Amândoi aveau peste o mie de ore de zbor la manşa acelei aeronave sau, mai exact, la manşa surorii sale gemene, cu numărul 28 000 pe coadă. Pilotarea unor Boeinguri modificate special – al căror apelativ se schimba în Air Force One de câte ori la bord se găsea preşedintele Statelor Unite – fusese ultima lor misiune înainte de retragerea din serviciul activ.

Ambii credeau că numărul 29 era acum pilotat – sau mai degrabă amândoi bănuiau asta, în vreme ce aşteptau la marginea pistei – de colonelul Jerome T. McCandlish, Forţele Aeriene ale Statelor Unite, pe care, după teste şi examinări îndelungate, cei doi îl desemnaseră cu doi ani înainte ca succesorul lor la comandă.

Dovada – pe lângă sunetul vocii sale – părea să constea în faptul că el recunoscuse numărul de pe coada avionului Cessna şi părea convins că ştie cine îl pilotează.

Numărul de identificare NC-3055 de pe coada avionului Cessna indica faptul că aparatul fusese alocat secretarului de stat responsabil de Departamentul de Securitate Naţională, deşi nimic din felul în care arăta aeronava nu sugera asta. Intenţia fusese aceea de a arăta – şi chiar aşa stăteau lucrurile – la fel ca majoritatea avioanelor Cessna Citation. Şi, cu excepţia câtorva dotări inaccesibile pieţei civile, avionul se comporta în zbor la fel ca orice alt Citation X.

– Ţi-e dor de el, Jack? întrebă pilotul în vreme ce numărul 29 000 ajunse în spatele lor.

– Categoric, răspunse copilotul. Ţie nu?

– Întrebarea e: M-aş întoarce mâine? preciză pilotul. Iar răspunsul e: Nu, cred că nu. Ce facem acum e la fel de distractiv şi implică a naibii de mai puţină...

– Responsabilitate?

– Voiam să spun asta, dar... de muncă. E mult mai puţină muncă.

– De acord.

Când sosise vremea ca ei să fie înlocuiţi ca piloţi la comanda aeronavei prezidenţiale – la un interval de şase luni – li se oferiseră, amândurora, în limite rezonabile, slujbe apropiate de gradul de colonel şi de pilot de comandă. Existaseră probleme cu termenul „apropiate". Li să dăduse de înţeles că, deşi coloneii comandă diverse grupuri, în realitate nu ar fi potrivit ca lor să li se dea comanda, de exemplu, a vreunuia din grupurile de acţiune din interiorul Comandamentului Forţelor Aeriene pentru Operaţiuni speciale al Statelor Unite.

Ar fi fost o treabă extraordinară, dar realitatea era că ei petrecuseră prea puţin timp la manşa diverselor tipuri de avioane C-130, cum ar fi fost Spectre sau Spooky, cunoscute mai ales pentru tunurile lor înfiorătoare, şi, în plus, cunoşteau foarte puţine din ceea de făceau unităţile de Operaţiuni Speciale.

Acelaşi lucru era valabil şi pentru preluarea comenzii unui avion de vânătoare sau a unui bombardier. Deşi pe vremuri ambii fuseseră piloţi de vânătoare sau de bombardament, asta se întâmplase la începutul carierelor lor, cu ani în urmă, iar acum cei doi ajunseseră aproape de cincizeci de ani.

Aşadar, rămăsese comanda uneia din aeronavele de antrenament, Flying Training Wings, din cadrul Nineteenth Air Force. Amândoi aveau experienţă de instructori, iar tinerii piloţi s-ar fi simţit cu siguranţă îndemnaţi să devină excelenţi în meseria lor ştiind că erau învăţaţi să zboare de piloţi care comandaseră cea mai importantă aeronavă din ţară, Air Force One.

La fel de „apropiată" era şi numirea lor ca profesori la Academia Forţelor Aeriene, din aceleaşi motive. De asemenea, pentru ei doi ar fi fost la fel de potrivit să devină ataşaţi militari ai Aerului la vreo ambasadă americană importantă de undeva din lume; cu siguranţă acumulaseră suficientă experienţă diplomatică după ce se învârtiseră numai printre oficialităţi de prim rang, străine şi americane. Numai că asta nu însemna o slujbă care să le permită să zboare, şi amândoi voiau să continue s-o facă.

Singura opţiune care le rămânea era să se pensioneze din serviciul activ şi să se angajeze ca piloţi civili. Problema în acest caz o constituiau puternicele sindicate ale piloţilor, care aveau grijă mai ales ca orice nou pilot

angajat pe o aeronavă de pasageri să înceapă din partea de jos a listei de senioritate. Indiferent cât timp petrecuse cineva la manşa unui 747/VC-25A, poziţiile de pilot de aeronavă civilă majoră erau ocupate numai de către cei care urcaseră scara seniorială pe calea convenită de sindicate.

În favoarea pensionării pleda şi faptul că pensia oferită de Forţele Aeriene nu era deloc rea, iar în plus ei aveau voie să ocupe oricând scaunul de copilot al oricărui avion aparţinând oricărei companii aeriene. Amândoi erau pe punctul de a face acest lucru atunci când capetele cu turban intraseră cu avioane Boeing 767 deturnate în World Trade Center, în Pentagon şi pe câmpurile din Pennsylvania.

Din acea tragedie se născuse Departamentul de Securitate Naţională şi, odată cu el, secretarul de stat pe probleme de securitate. Chiar înainte ca legislaţia necesară să fie adoptată de Congres – fapt despre care nu exista nici o îndoială că avea să se întâmple – se întreprinseseră anumiţi paşi, printre ei numărându-se şi înzestrarea secretarului de stat cu mijloace potrivite de transport aerian.

Secretarul nu avea, bineînţeles, nevoie de un ditamai VC-25A, şi nici măcar de vreo altă aeronavă de dimensiuni mari din inventarul Forţelor Aeriene. Avea nevoie, în schimb, de un avion mic şi rapid care să-l transporte extrem de repede oriunde avea nevoie să se ducă.

Capabil să transporte opt pasageri pe o distanţă cinci mii trei sute de kilometri – de la San Francisco la Washington, de pildă – în mai puţin de patru ore, avionul Citation X era exact ceea ce avea nevoie secretarul de stat. În buzunarele bugetare ale serviciilor secrete există întotdeauna câte un sertăraş secret pentru cheltuieli

neprevăzute, şi un asemenea sertar fusese folosit pentru închirierea unui Citation de la compania Cessna.

În parte, logica unei asemenea acţiuni fusese aceea că serviciile secrete urmau oricum să fie transferate de sub umbrela Departamentului Trezoreriei sub cea a Departamentului de Securitate Naţională.

Serviciile secrete dispuneau de câţiva piloţi, dar aveau nevoie de încă patru care să zboare cu noul Citation al secretarului de stat. Fuseseră examinate îndeaproape, cu atenţie şi imparţialitate, toate bazele de date cu cereri de slujbe ale Comisiei de Cereri pentru slujbe în Serviciul Civil şi nimeni nu se arătase surprins când se hotărâse că doi colonei ai Forţelor Aeriene, în prag de pensionare, foşti piloţi ai aeronavei prezidenţiale, erau cel mai bine calificaţi pentru două din slujbele nou-create.

– Citation Treizeci-Cincizeci-Cinci, fii atent că două Huey se deplasează spre prag, anunţă turnul de control din Hunter în vreme ce avionul Citation X viră stânga spre pista paralelă.

– Înţeles, le vedem, rosti copilotul, după care adăugă: Jerry, aminteşte-ţi să pui frâna înainte de a porni ambalarea motoarelor.

Pilotul chicoti.

Prin parbriz vedeau două elicoptere UH-1H ale Armatei apropiindu-se încet de pragul pistei la circa şase metri înălţime faţă de sol.

Pilotul apăsă butonul ANNOUNCE.

– Vedem elicopterele, domnule secretar.

– Şi eu, Frank. Mulţumesc, rosti secretarul de stat Hall.

În Citation erau patru pasageri: secretarul Hall, Joel Isaacson, agentul serviciului secret însărcinat cu securitatea

secretarului de stat, Tom McGuire, un alt bodyguard din serviciul secret şi un maior al Armatei, îmbrăcat în civil, al cărui nume de cod pentru scopurile serviciului secret era „Don Juan".

Numele de cod al secretarului era Big Boy, care mai mult ca probabil făcea referire la dimensiunile şi aspectul omului.

Nu se ştia prea bine de ce maiorul era Don Juan. Poate că avea de-a face cu numele lui cu rezonanţă spaniolă sau italiană - Castillo - sau, aşa cum glumiseră în particular cei doi piloţi între ei, poate că avea legătură cu ceea ce ştia serviciul secret despre el. La treizeci şi şase de ani, era un tip impresionant - ceva mai mare ca secretarul de stat - care arăta bine, avea o coamă deasă de păr, ochi albaştri, nu purta verighetă şi - luând în considerare cele de dinainte - probabil avea parte de o mulţime de aventuri intime.

Habar n-aveau care era poziţia lui în cadrul departamentului şi nici măcar dacă el lucra pentru departament. Şi, bineînţeles, nimeni nu punea întrebări. Dacă ar fi fost important ca ei să ştie mai mult decât numele lui, li s-ar fi spus.

Individul îl însoţea pe secretarul de stat în destule ocazii ca să primească un nume propriu de cod, iar în situaţiile în care apărea în uniformă îşi punea pe tunică însemnele de merit - aripile de paraşutist, aripile de aviator de clasă al Armatei, insigna de combatant de infanterie - şi un inel care arăta faptul că era absolvent al Academiei Militare de la West Point. Interesant era faptul că atunci când îşi dădea jos uniforma, tipul făcea acelaşi lucru şi cu inelul. Acest lucru făcuse să se spună că el nu era de fapt militar, ci se îmbrăca cu uniforma - şi

îşi punea inelul de la West Point – pentru a se deghiza atunci când avea nevoie.

Dar cei doi bănuiau că omul era, de fapt, ofiţer, probabil absolvent de West Point şi mai mult ca probabil un fel de ofiţer de legătură, probabil între departament şi Armată sau Departamentul Apărării.

Cele două elicoptere atinseră solul pe iarbă chiar lângă pragul de acces către pista de decolare, în vreme ce avionul Citation X se opri.

Agenţii serviciului secret săriră de pe locurile lor, deschiseră uşa de acces şi ieşiră afară. Pilotul celui mai apropiat elicopter se dădu şi el jos. Era o femeie zveltă şi bine făcută, cu părul blond tuns scurt. Femeia îşi puse casca de zbor sub braţ şi porni spre avion.

Secretarul ieşi primul, cu o servietă la el, urmat de Don Juan.

– Bună ziua, domnule secretar, rosti pilotul, salutând.

– Bună ziua, colonele, răspunse secretarul.

– Domnule, sunt locotenent-colonelul Messinger, rosti pilotul elicopterului. Vă voi duce până pe insulă. Ştiu că sunteţi obişnuit cu avionul, dar va trebui să-l rog pe acest domn...

– Este obişnuit cu elicopterul, colonele, i-o reteză secretarul. Cred că aţi absolvit probabil aceeaşi şcoală de pilotaj.

– Sunteţi pilot de Huey, domnule?

– Da, doa'nă, sunt, răspunse Don Juan. Şi mă depăşiţi în grad, doamnă colonel.

– Colonele, interveni secretarul de stat, vădit amuzat de schimbul de replici, dânsul este maiorul Charley Castillo.

– Ce mai faceţi, domnule maior? rosti locotenent-colonelul Messinger, întinzând mâna pentru o strângere

fermă. Vremea e perfectă; distanța e mică, cam de cincizeci și cinci de kilometri și deja am permisiunea de a pătrunde în zona P-49, așa că prin jur nu vor fi avioane de-ale Marinei. Când domnul secretar e gata, putem pleca.

Femeia indică elicopterele cu un gest al mâinii. Joel Isaacson și Tom McGuire se duseră la al doilea elicopter și se urcară în carlingă.

Maiorul Castillo cunoștea procedura: elicopterul Huey cu agenții serviciului secret la bord avea să aștepte până când elicopterul în care se afla secretarul de stat decola și apoi avea să îl urmeze până la destinație. După aceea, elicopterul cu agenții avea să aterizeze primul pentru ca oamenii să se asigure că nu sunt probleme și apoi să semnalizeze prin radio că al doilea elicopter poate ateriza.

Maiorul își spuse că procedura era cam naivă. Doar mergeau până la Casa Albă din Carolina, iar dacă acolo era ceva în neregulă s-ar fi aflat deja despre asta.

„Dar e vorba de Procedura Operațională Standard, iar asta e literă de lege în Armata Statelor Unite."

Colonelul Messinger verifică dacă sergentul clasa I DeLaney, șeful de echipaj, îi asigurase cum trebuie pe secretarul de stat și pe maior pe locurile lor, le zâmbi amândurora, apoi se urcă pe scaunul pilotului.

O clipă mai târziu, elicopterul se clătină ușor, se ridică, își lăsă botul în jos și începu să traverseze baza aeriană. Prin ușile lăsate deschise de o parte și de alta a carlingii pătrunse un curent de aer mai rece, ca o binecuvântare după căldura sufocantă din Georgia.

Maiorul Castillo își desfăcu centura de siguranță și vru să se ridice în picioare.

– Domnule! protestă sergentul DeLaney.

Maiorul îşi duse degetul la buze.

Vizibil supărat, sergentul DeLaney căută sprijinul secretarului de stat din priviri.

Secretarul făcu semn că el, unul, n-avea nimic împotrivă dacă maiorul voia să stea în picioare.

Prinzându-se bine de o bară din fuzelaj, Castillo se postă în uşa deschisă vreo două minute, uitându-se în jos la ceea ce se putea vedea din Fortul Stewart.

Apoi se aşeză înapoi pe locul lui şi îşi fixă centura de siguranţă.

– Odinioară mi-am petrecut o vară aici, sergent, rosti el, zâmbindu-i lui DeLaney. În cea mai mare parte am spălat noroiul din Georgia de pe şinele şi osiile trenurilor. De atunci n-am mai fost pe aici.

– Da, domnule, replică DeLaney.

– Sergent, interveni secretarul de stat, zâmbind. Dacă nu-i spui colonelului, nici noi n-o vom face.

– Da, domnule.

– Pe de altă parte, Charley, continuă secretarul, am văzut oameni plonjând în gol din astfel de chestii când se producea o schimbare bruscă de curs.

– Domnule, mi-am dezvoltat un instinct perfect de conservare, zise Castillo. N-aveţi de ce să vă faceţi griji.

– Aşa am fost şi eu informat, răspunse secretarul de stat. Cred că te place colonelul, Charley. Cu tine a petrecut mai mult timp ca să se asigure că eşti bine prins cu centura decât cu mine.

– De vină e parfumul pe care îl folosesc, domnule. Eau de Harley-Davidson. Le agaţă instantaneu pe femei.

Secretarul de stat izbucni în râs.

Sergentul DeLaney zâmbi oarecum nervos.

„Iisuse, îşi zise DeLaney, dacă ticălosul ăsta mare ar fi căzut în gol pe uşa aia?“

(TREI)

Casa Albă Carolina
Hilton Head Island, Carolina de Sud
13.55, 27 mai 2005

Preşedintele Statelor Unite şedea pe un balansoar de pe veranda unei case vechi de opt ani, care fusese proiectată şi construită astfel încât cei mai mulţi oameni să o considere o reşedinţă antebelică şi să fie surprinşi că o astfel de clădire cu vedere spre Oceanul Atlantic putuse fi ridicată într-o asemenea epocă.

Îmbrăcat cu un tricou de un galben spălăcit cu emblema Brooks Brothers prinsă pe piept, pantaloni kaki bine apretaţi, dar evident purtaţi şi pantofi bine lustruiţi, preşedintele bea bere Heineken dintr-o sticlă. Într-o găleată cu gheaţă de pe podea, lângă balansoar, mai erau câteva sticle nedesfăcute.

Preşedintele se ridică din balansoar şi îşi puse berea pe o măsuţă când văzu un vehicol GMC Yukon alb cu ferestre mate apropiindu-se.

Şoferul se dădu repede jos de la volan şi alergă prin faţa vehiculului în încercarea inutilă de a deschide portiera din cealaltă parte înaintea secretarului de stat.

– Hei, Matt! îl întâmpină preşedintele pe secretarul de stat.

Accentul lui părea cât se poate de firesc în ţinutul său natal din Carolina.

Secretarul urcă treptele verandei şi întinse mâna.

– Bună ziua, domnule preşedinte, rosti el.

– E întotdeauna o plăcere să te văd, Matt, zise preşedintele, zâmbind.

Maiorul Carlos Guillermo Castillo rămase lângă vehiculul alb, aşteptând să i se spună ce trebuia să facă în continuare.

Preşedintele se uită la el, zâmbi şi apoi se întoarse cu spatele la maşină.

– Să nu-mi spui că ăsta e lingvistul tău cu nume de mexican? întrebă el.

– El e, domnule preşedinte, confirmă secretarul de stat.

– Numele tipului ăstuia e *Guillermo Castillo?*

– *Carlos* Guillermo Castillo, răspunse secretarul zâmbind. Da, domnule preşedinte.

Preşedintele chicoti, după care îi făcu semn prieteneşte şi zâmbind lui Castillo să vină pe verandă.

– Bun-venit pe insulă, domnule maior, rosti el, întinzând mâna.

– Vă mulţumesc, domnule preşedinte.

– De unde eşti, maiorule?

– Din San Antonio, domnule.

– Am două întrebări pentru dumneata, zise preşedintele. Prima e: Pot să-ţi ofer o bere?

– Da, domnule. Vă mulţumesc, răspunse Castillo.

Preşedintele scoase două sticle de bere din găleată. Îi dădu una lui Castillo şi pe cealaltă secretarului Hall, după care scoase un deschizător.

– De fiecare dată când încerc să răsucesc vreunul din capacele astea speciale cu coadă îmi tai mâna, rosti preşedintele. Aşteptă o secundă, apoi adăugă zâmbind: Mai ales când nu sunt capace cu răsucire.

Le făcu semn lui Hall şi lui Castillo să se aşeze pe alte două balansoare, după care îşi reluă locul.

– Mama mea ar spune că o asemenea întrebare e indiscretă, dar eu trebuie să o pun. Nu semeni cu imaginea pe care mi-am făcut-o despre dumneata. Cum se face că un tânăr cu piele albă şi ochi albaştri ca tine a primit un nume precum Carlos Guillermo Castillo?

– Familia tatălui meu, domnule, este un amestec texano-mexican. Mama mea era de origine germană.

– N-am vrut să te stânjenesc, rosti preşedintele.

– Mi se pune des această întrebare, domnule, replică Castillo. De obicei urmează: „Eşti adoptat?“, la care răspund: „Nu, domnule, e doar o chestiune de gene.“

Preşedintele chicoti, apoi deveni serios.

– Cred că secretarul de stat te-a pus în mare la curent cu povestea asta, zise el.

– Da, domnule.

– Ce ţi-a spus?

Sprânceana stângă a lui Castillo se ridică preţ de câteva secunde, pe când maiorul încerca în mod clar să-şi pună ordine în gânduri.

– Dacă l-am înţeles bine pe secretarul de stat, domnule preşedinte, începu Castillo, un Boeing 727 care fusese tras pe dreapta în Luanda, Angola, timp de paisprezece luni, a decolat fără permisiune pe data de 23 mai şi de atunci nu a mai fost văzut nicăieri. Incidentul este anchetat aproape de toate agenţiile noastre de informaţii, dar nici una nu a venit cu vreun răspuns legat de locaţia actuală a avionului sau de soarta lui. Secretarul de stat mi-a dat de înţeles, domnule, că vrea să conduc o anchetă...

– *Eu* vreau să conduci o anchetă, îl întrerupse preşedintele.

– Da, domnule. Scopul anchetei mele ar fi acela de a verifica oarecum anchetele declanşate de celelalte agenţii implicate...

– Ce vreau eu să aflu, interveni iarăşi preşedintele, cu un zâmbet sec pe chip şi în voce, este ce anume au ştiut aceste agenţii şi când au aflat.

Secretarul de stat Hall chicoti.

– Nimic nu sugerează că vreuna din agenţiile care anchetează dispariţia avionului ar fi făcut ceva ce nu trebuia, precizǎ preşedintele. Sau că ar exista bănuiala că o vor face. Chestia asta trebuie să-ţi fie clară chiar de la început:

– Da, domnule.

– Pe de altă parte, continuă preşedintele, nu-mi pot scoate din minte faptul că un ofiţer bine plasat într-o agenţie, care s-a aflat pe statul de plată al ruşilor ani de zile, nu a fost niciodată bănuit de vreo fărădelege – în ciuda faptului că avea un stil de viaţă de neconceput doar din salariul primit de la CIA – până când a fost declanşată o anchetă, în ciuda rezistenţei înverşunate manifestate de birocraţia din agenţie. Cunoşti povestea?

– Da, domnule, o cunosc.

– Şi, după aceea – chestie care a ieşit prea târziu la lumină – FBI-ul a avut un ofiţer sus-pus însărcinat cu contraspionajul care a luat un milion de dolari de la ruşi în schimbul informaţiilor care au condus la moartea oamenilor care lucrau pentru noi la Moscova şi în alte părţi.

– Da, domnule. Cunosc şi povestea asta.

– Asta înseamnă ceea ce agenţia ar numi cel mai prost scenariu posibil, continuă preşedintele. Dar mai există un scenariu – mai multe, de fapt – care, chiar dacă nu mai e vorba de cârtiţe aflate pe statul de plată al unui serviciu străin, poate provoca la fel de multe daune acestei ţări. Mă urmăreşti, domnule maior?

– Sper că da, domnule.

– Informaţiile secrete – aşa cum probabil intuieşti – sunt prea adesea colorate sau poate diluate, sau otrăvite, după cum am aflat, din trei motive. Unul dintre acestea este rivalitatea dintre agenţii, lupta ca una din agenţii să iasă bine şi cealaltă prost. Un al doilea motiv este acela

al trimiterii de informaţii despre care se crede că sunt pe placul superiorilor sau, din contră, de a nu trimite acele informaţii despre care se crede că superiorii nu vor să le afle. În fine, al treilea motiv este încăpăţânarea de a nu admite eşecul. Chestia asta o înţelegi prea bine, sunt convins. Probabil că ai văzut chiar dumneata destule exemple.

– Da, domnule, aşa e.

– Matt... secretarul de stat Hall şi cu mine am convenit că în cadrul comunităţii serviciilor de informaţii există o tendinţă prea vădită de a te baza pe ceea ce are de spus colegul tău. Cu alte cuvinte, în absenţa unor informaţii specifice, CIA va merge pe mâna FBI sau ONI (Serviciul Secret al Marinei) pe ceea ce a aflat DIA. Mă mai urmăreşti?

– Da, domnule.

– O parte din toată tărăşenia asta are de-a face cu finanţarea. Fondurile sunt limitate. O agenţie are senzaţia că, dacă altă agenţie a aflat ceva, atunci n-are sens ca ea să mai depună vreun efort care ar însemna cheltuieli. E vorba doar de natura umană.

– Da, domnule, înţeleg.

– Şi atunci secretarul Hall a venit cu ideea că o modalitate de a vedea cu adevărat ce se petrece ar fi să aruncăm o privire discretă asupra unui caz în desfăşurare unde sunt implicate mai multe agenţii. Cu cât mai multe, cu atât mai bine. Avionul ăsta care a dispărut este un caz în care sunt implicate majoritatea agenţiilor. Nu trebuie să te pun la curent cu modul în care se desfăşoară lucrurile în acest caz, nu, domnule maior. Cu terenurile de joacă păzite cu străşnicie de fiecare agenţie în parte?

– Nu, domnule. Cunosc Declaraţiile de Intenţie ale fiecărei agenţii.

– Bine, zise preşedintele. În cazul acestui avion dispărut, agenţia are responsabilitatea primară. Dar Departamentului de Stat i s-a cerut să afle tot ce poate. Şi Agenţiei de Contrainformaţii a Armatei. Şi DHS-ului, deoarece unul din scenariile posibile prevede faptul că avionul a fost furat ca să fie folosit sub formă de bombă zburătoare împotriva unei ţinte din această ţară. Un astfel de scenariu nu se bucură de o susţinere prea mare, dar adevărul e că nu ştim pur şi simplu care e realitatea. Ce *ştim* este că nu ne putem permite să mai îngăduim un alt act de terorism. Mai ales ca rezultat al disputelor dintre agenţii... sau al faptului că una din agenţii decide că nu vrea să cheltuie bani pentru că: a) ar însemna o acţiune redundantă şi b) banii ar putea fi cheltuiţi mai profitabil altfel.

Ca atare, secretarul de stat Hall are destule motive ca să desemneze pe cineva care să afle ce poate. Deoarece sunt mulţi implicaţi în acest joc, iar omul va avea acces – cel puţin teoretic – la toate informaţiile furnizate de aceste agenţii, este de preferat ca persoana în cauză să lucreze individual, poate doar să treacă în revistă diverse materiale cu cineva de rang inferior care poate fi luat de la ceea ce face de obicei. Mă mai urmăreşti, domnule maior?

– Da, domnule. Cred că da.

– Aşa s-a născut întrebarea pe cine poate desemna secretarul Hall acestei misiuni, iar el a răspuns că are un asemenea om, gândindu-se că este posibil ca şi mie să-mi placă pentru că seamănă cu Vernon Walters[1]. Evident, ştii cine a fost generalul Walters, nu?

---

[1] Vernon A. Walters (1917–2002) a fost ofiţer al Armatei SUA şi diplomat. Între 1972 şi 1976 a fost director adjunct al CIA, iar între 1985 şi 1989 ambasadorul SUA la ONU. Walters a ajuns general-locotenent în Armata SUA (n. tr.).

– Da, domnule, ştiu.

– Ei bine, eşti ca Vernon Walters, domnule maior? Vorbeşti fluent mai multe limbi?

– Da, domnule.

– Rusa?

– Da, domnule.

– Maghiara?

– Da, domnule.

– Câte limbi cu totul?

– Şapte sau opt, domnule, răspunse Castillo, depinde dacă spaniola şi mexicana vorbită în Texas sunt socotite o singură limbă sau două.

Preşedintele chicoti.

– Cum se face că ai ajuns să vorbeşti rusa? întrebă el.

– Când eram copil, domnule, mama a zis că e bine s-o învăţ în caz că vor învinge ruşii. Locuiam chiar pe graniţa dintre Germania de Vest şi cea de Est, domnule.

– Şi maghiara? întrebă preşedintele.

– Cu noi locuia şi o mătuşă prin alianţă care era unguroaică, domnule. De la ea am învăţat maghiara.

– Generalul Walters... începu preşedintele, dar apoi se opri. Presupun că protocolul ar cere să mă refer la el ca la ambasadorul Walters, dar cred că lui i-a plăcut mereu mai mult să fie general decât ambasador. Oricum, el mi-a spus că avea un talent natural pentru limbi străine şi că nu ajunsese să le vorbească în urma unor studii asidue. La fel a fost şi cu dumneata, domnule maior?

– Da, domnule. Cam aşa.

Preşedintele îl studie cu atenţie pe Castillo câteva clipe, apoi întrebă:

– Domnule maior, crezi că te ridici la înălţimea acestei misiuni?

– Da, domnule, răspunse maiorul, încrezător în sine.

– Bine. Atunci aşa să fie, zise preşedintele. Tocmai aveam de gând să spun: „Mult noroc, mulţumesc că ai venit aici, unul din elicoptere de va duce înapoi la Fortul Stewart ca să-l aştepţi pe Matt... pe secretarul de stat."

– Nu e nevoie să stea la Fortul Stewart, domnule preşedinte, rosti Hall. De fapt, i-am promis un weekend prelungit dacă terminăm repede aici.

Preşedintele dădu din cap, apoi i se adresă lui Castillo:

– Păi, am cam terminat. Vreun plan?

– Da, domnule. I-am promis bunicii că-i fac o vizită.

– Ea unde e?

– La periferia San Antonio, domnule.

– Dacă te-ar duce un elicopter până în Atlanta te-ar scuti de o parte din drum, domnule maior?

– Da, domnule. Ar fi bine. Dar nu am nevoie decât de un drum înapoi până la Fortul Stewart, domnule.

– De ce?

– O să mă întâlnesc cu un văr în Savannah, domnule. Plecăm împreună în Texas.

Preşedintele îşi ridică vocea.

– Nathan!

Aproape imediat apăru un negru imens din interiorul casei. Omul avea o cască în ureche şi o umflătură la subsuoară indica fie un pistol de mare calibru, fie chiar o armă semiautomată Uzi. Pe urmele lui ieşi imediat şi unul din agenţii de pază ai secretarului de stat.

– Da, domnule preşedinte?

– Ai grijă ca maiorul Castillo să ajungă teafăr la un elicopter Huey care să-l ducă înapoi la Stewart! ordonă preşedintele.

– Da, domnule preşedinte.

Preşedintele întinse mâna spre Castillo şi apoi o puse pe umărul lui.

– Ne vom revedea, promise el. Mulţumesc.

– Voi face tot ce-mi stă în puteri, domnule preşedinte.

– Sunt sigur de asta, replică preşedintele.

Secretarul de stat strânse şi el mâna lui Castillo şi îi spuse:

– Ne vedem în biroul meu marţi la amiază.

O clipă mai târziu, în faţa verandei apăru un vehicul Yukon al serviciului secret. Preşedintele şi secretarul de stat Hall se uitară cum Castillo se aşază pe scaunul din faţă şi îi făcură cu mâna.

– Un tip extrem de interesant, Matt, zise preşedintele.

– Serviciul secret l-a poreclit Don Juan, spuse secretarul. Nu i-am întrebat niciodată de ce.

Preşedintele chicoti.

– De unde ai făcut rost de el, Matt?

– De la generalul Naylor, răspunse secretarul de stat. Am căzut în genunchi şi i-am spus că eu am mai multă nevoie de el.

– Corect, replică preşedintele. Tu şi Naylor vă cunoaşteţi de multă vreme, nu?

– Din Vietnam. El era proaspăt căpitan, iar eu un proaspăt sergenţel pripit.

– Un ce?

– Era o lipsă atât de mare de combatanţi, domnule preşedinte, că ajunseseră să înfiinţeze o şcoală de cadeţi care să-i producă pe bandă rulantă. Am ajuns în Vietnam direct după instrucţia de bază, am reuşit să absolv şi am devenit ceea ce în acele vremuri era numit, cu oarece dispreţ, „un sergent pripit".

– Şi Naylor de unde a făcut rost de el? întrebă preşedintele.

– De fapt, el şi Charley se cunosc de multă vreme, răspunse secretarul de stat.

– *Charley?* se miră preşedintele.

– Nu prea arată a Carlos, nu? Mda, eu îi spun Charley.

– Deci de unde a făcut Naylor rost de el? De unde provine?

– E o poveste lungă, domnule preşedinte.

Preşedintele se uită la ceas.

– Dacă nu te grăbeşti să te întorci, zise el, arătând înspre balansoare şi sticlele de bere la gheaţă, eu aş avea ceva timp la dispoziţie.

IV

IARNA ANULUI 1981

(UNU)

În apropiere de Bad Hersfeld
Kreis Hersfeld-Rotenburg
Hesse, Germania de Vest
11.45, 7 martie 1981

- Asta trebuie să fie, Netty, zise doamna Elaine Naylor, o roşcată zveltă de treizeci şi patru de ani, cu chipul alb, doamnei Natalie „Netty“ Lustrous, o femeie zveltă, brunetă, de patruzeci şi patru de ani, arătând cu degetul. Este exact la trei virgulă trei puncte de capela mică.

- Mda, răspunse Netty Lustrous, încetinind Mercedesul 380SEL şi cotind apoi de pe drumul îngust şi şerpuitor de ţară printr-o poartă deschisă într-un gard de oţel înalt de trei metri către un drum şi mai îngust.

Cincizeci de metri mai încolo, în mijlocul drumului se postă un bărbat masiv. Omul purta o haină groasă, şapcă şi bocanci. Pe umăr îi atârna o puşcă de vânătoare cu ţeava în jos.

Netty opri maşina şi bărbatul veni spre ea.

– *Gutten tag*, salută el.

– Acesta este drumul către Casa din Pădure? întrebă Netty în germană.

– *Frau Lustrous?*

– *Ja*.

– *Willkomen*, zise bărbatul, după care se dădu înapoi şi făcu un gest larg cu braţul înspre josul drumului.

Netty îi zâmbi.

– *Danke shoen*, îi mulţumi ea, după care îşi continuă drumul.

– Nu ştiam că e sezon de vânătoare, zise Elaine referindu-se evident la puşca de vânătoare a omului.

– Nici nu cred că e, chicoti Netty. Dar aceşti *Jaegermeisters* pot purta armă oricând în caz că nimeresc în mijlocul vreunui joc periculos în pădure.

– Sau dau de americani fără invitaţie pe pământurile lor?

– Nu m-ar surprinde, din câte îmi spune Fred, dacă pe aici ar fi vreo trei sau patru *Jaegermeisters* căutând diverse lucruri sau persoane care n-ar trebui să se învârtă pe aici.

Drumul continuă să şerpuiască aproape încă un kilometru – distanţă pe care ambele femei, ca neveste de militari, învăţaseră să o numească „punct“ – prin mijlocul unei păduri de conifere. Apoi copacii dispărură şi în faţa lor apăru ceea ce trebuia să fie *das Haus im Wald*.

Era o construcţie mare, dar simplă. Netty îşi spuse că părea cumva deplasată în acel peisaj rural. Ca o casă de oraş care fusese brusc transplantată la ţară.

La jumătatea distanţei dintre copaci şi casă se afla un alt *Jaegermeister* cu o puşcă atârnată de umăr. Omul nu se postă pe şosea, ci se dădu în lateral şi îşi scoase şapca respectuos atunci când Mercedesul trecu pe lângă el.

Partea din stânga a ușilor duble ale casei se deschise și o femeie subțire, îmbrăcată cu o rochie neagră, cu părul blond strâns în coc la spate, ieși pe o mică verandă din piatră, înfășurându-se cu un șal de lână.

– Ea e? întrebă Elaine.

– Nu știu, răspunse Netty. Nu am întâlnit-o niciodată și nu cred că am văzut vreo poză de-a ei. Fred o cunoaște – sau cel puțin a cunoscut-o. Îl cunoștea destul de bine pe tatăl ei.

Fred era colonelul Frederick J. Lustrous, Blindate, Armata Statelor Unite, cu care Netty era căsătorită de peste douăzeci de ani.

Netty trase mașina lângă un alt Mercedes – pe care îl recunoscu ca aparținând *Oberburgermeister* Eric Liptz din Fulda – și o opri în vreme ce femeia blondă înfășurată în șal coborî de pe verandă.

– Asta e mașina familiei Liptz, nu? întrebă Elaine. Asta înseamnă că Inge e aici?

– Sper că da, răspunse Netty. Dar aia e într-adevăr mașina lor.

Își desfăcu centura de siguranță, deschise portiera și coborî din mașină.

– Doamna Lustrous? întrebă în engleză femeia blondă.

– Netty Lustrous, se recomandă Netty.

– Bun venit la Casa din Pădure, zise femeia, întinzând mâna. Eu sunt Erika Gossinger.

„Vorbește engleza fără accent, își zise Netty. Nici britanic, nici american.

Și nu a spus: «Erika *von und zu* Gossinger». Interesant. Intenționat?

Chestia cu *von und zu* reflectă fascinația germanilor – poate chiar obsesia? – pentru clasele sociale. Identifică o persoană a cărei familie a aparținut clasei nobiliare

Erika să fi simţit oare că aşa ceva e o prostie? Sau încearcă să pară o democrată? Sau a renunţat la titulatură pentru a ne fi nouă mai uşor?“

– Mulţumim că ne-aţi primit, zise Netty.

– Eu vă mulţumesc că aţi venit, răspunse Erika.

Elaine venise între timp prin faţa maşinii.

– Ea e buna mea prietenă, Frau Elaine Naylor, Frau Gossinger, făcu Netty prezentările.

Inscripţionată în germană, invitaţia spusese că Frau Erika von und zu Gossinger avea onoarea de a le invita la un prânz la *das Haus im Wald* pe Frauoberst Natalie Lustrous (şi o prietenă de-a dumneaei). Un alt carton inscripţionat din plic conţinea o hartă, pe care era marcat drumul spre proprietate, aflată la câteva „puncte“ distanţă de Bad Hersfeld.

Femeia le strânse mâinile.

– Prietena noastră Inge este deja aici, rosti Erika. Ca şi pastorul Dannberg. Ce-ar fi să intrăm în casă?

– Mulţumim, zise Netty.

O blondă zveltă de treizeci şi ceva de ani, Inge Liptz, se afla în bibliotecă împreună cu un bătrân scund şi cocârjat, aproape chel, îmbrăcat cu haine preoţeşti, pastorul Heinrich Dannberg, primul dintre egali în ierarhia Bisericii Evanghelice din regiune.

Inge, care sorbea dintr-o cupă de şampanie, se ridică în picioare, se duse spre Netty şi Elaine şi le sărută pe amândouă pe obraji.

– Văd că suntem cu toţii în uniforme, rosti ea.

La o întrunire socială cu circa un an înainte, Inge observase zâmbind că ea, Netty şi Elaine erau îmbrăcate similar, cu rochii negre şi un singur şirag de perle drept podoabă.

Netty îi replicase:

– Nu știu cum e situația la tine, Inge, dar pentru Elaine și pentru mine aceasta este uniforma indicată pentru un astfel de eveniment.

Inge, al cărui soț era *Oberburgermeister*-ul din Fulda, nu mai auzise așa ceva până atunci și izbucnise în râs.

– Îl cunoașteți pe pastorul Dannberg, nu-i așa? întrebă Erika.

– Da, bineînțeles, răspunse Netty. Mă bucur să vă văd, pastore Dannberg.

Bărbatul o luă de mână, făcu gestul de a i-o săruta, apoi bătu din călcâie și zise:

– Frau Lustrous.

După care repetă gestul cu Elaine.

O servitoare veni cu o tavă de argint pe care se găseau sonde cu șampanie.

– Din nou, bun venit la Casa din Pădure, zise Erika, ridicându-și paharul. Nu cred că ați mai fost aici, nu?

– Nu.

– Soțul dumneavoastră a venit de multe ori de-a lungul timpului, îi zise Erika lui Netty. El și tata au vânat mulți porci mistreți împreună.

– Da, mi-a spus, recunoscu Netty.

– Frauoberst Lustrous, prima dată l-am cunoscut pe soțul dumneavoastră când era locotenent, zise pastorul, iar el și colonelul lui au venit la școala Saint Johan cu un camion plin cu porci mistreți vânați – foarte aproape de locul ăsta, de fapt – și pe care ni i-au dăruit ca să le dăm de mâncare elevilor noștri.

– Nu știam asta, zise Netty.

– O, da. Și făceau des asta. Ne-au făcut un mare serviciu. Pădurea gemea de porci mistreți – nu mai fuseseră vânați în ultimii ani ai războiului. Bineînțeles că aveam

nevoie de carne şi, în plus, ştiam că porcii mistreţi provoacă daune mari recoltelor de cereale de care aveam atâta nevoie. De atunci l-am socotit un prieten şi un gentleman creştin.

– E foarte drăguţ din partea dumneavoastră să spuneţi asta, pastore, zise Netty.

„Şi chiar e. Aşa că de ce am impresia că sunt pregătită pentru ceva anume?"

– Şi tata îl considera pe colonelul Lustrous un prieten bun şi drag, zise Erika.

„Iarăşi începem."

– Soţul meu, Frau Gossinger, a fost extrem de întristat de...

– De faptul că tata s-a sinucis şi l-a omorât şi pe fratele meu conducând beat cu o viteză nebună pe autostradă? completă imediat Erika, cu amărăciune.

– Erika! exclamă pastorul Dannberg, ca un avertisment şi o manifestare de compasiune în acelaşi timp.

– Acesta e adevărul, insistă Erika. Şi cred că în Biblie se spune că „adevărul te va elibera".

– Tot acolo se spune: „Nu judeca pentru a nu fi tu însuţi judecat", replică pastorul.

– N-am vrut să ofensez pe nimeni.

– Cu siguranţă nu aţi făcut aşa ceva, zise Netty.

Erika îi făcu semn menajerei să aducă un nou rând de şampanie.

– Am vrut să spun două lucruri, zise Erika după ce luă o înghiţitură zdravănă de licoare. Primul este acela că astăzi vom avea la masă friptură de porc mistreţ, în amintirea tuturor mistreţilor pe care soţul dumitale şi tatăl şi fratele meu i-au vânat împreună de-a lungul anilor.

– Ce idee bună! exclamă Netty.

„Iarăşi începe, continuă Netty în sinea ei. Oare ce vrea?"

– Iar al doilea este acela de a vă propune ca, în ciuda faptului că Frau Naylor şi cu mine ne vedem pentru prima dată, aceasta să fie cu adevărat o întâlnire între prieteni. Ştiu că voi două şi Inge sunteţi foarte apropiate. Pastorul este prietenul meu, în momente fericite şi de cumpănă, de când eram doar o copilă. Şi v-a spus ce sentimente nutreşte faţă de *Oberst* Lustrous, care a fost prieten bun cu tata şi cu fratele meu. Ce vreau să spun este că aş fi onorată să mi se permită să mă adresez dumneavoastră pe numele de botez.

– O, mi-ar plăcea foarte mult, zise Netty.

„Şi acum voi afla care e scopul real?"

– Bun venit în casa mea, prietenă Natalie, zise Erika.

– Te rog, prietenii îmi spun Netty.

Erika zâmbi.

– Bun venit în casa mea, prietenelor Netty şi Elaine, rosti ea şi le sărută pe cele două femei pe obraji.

Apoi Inge Liptz le sărută pe obraji pe toate trei.

„De ce naiba am impresia că Inge e gata să izbucnească în lacrimi? Ce dracu' se întâmplă aici?"

Menajera anunţă că masa de prânz era pregătită.

Sufrageria se găsea la etajul trei al Casei din Pădure. Un ospătar aduse mâncarea de la bucătăria aflată la primul etaj. Unul din pereţii sufrageriei era acoperit cu o draperie imensă şi grea.

După ce Erika von und zu Gossinger apăsă un comutator şi draperia se dădu încet la o parte, Netty şi Elaine văzură că în spatele acesteia se ascundea o fereastră imensă care dădea înspre câmp.

Şi înspre graniţa dintre Republica Democrată Germană şi Germania de Vest.

Netty cunoştea destule despre acea graniţă. Îşi petrecuse o mare parte din viaţă căsătorită cu un bărbat care păzea acea graniţă. Mai întâi, el slujise drept sublocotenent într-un jeep de patrulă sau într-o maşină blindată, iar acum era colonelul regimentului care răspundea de o porţiune de câţiva kilometri din acea graniţă.

Graniţa era marcată cu un gard din sârmă de oţel înalt de patru metri, deasupra căruia se găseau vălătuci de sârmă ghimpată. Din loc în loc fuseseră ridicate turnuri de veghe astfel încât gardul şi terenurile care duceau spre acest gard să fie ţinute permanent sub observaţie, iar la nevoie să fie măturate cu gloanţe de mitralieră, o parte din ele declanşate automat de dispozitive de detecţie atunci când cineva pătrundea în zona interzisă.

Lată de câteva sute de metri, zona interzisă fusese curăţată de copaci şi plantată cu mine. Existau două drumuri, câte unul de fiecare parte a gardului, primul pentru grănicerii est-germani, al doilea pentru cei vest-germani şi vehiculele Regimentului 11 de Cavalerie Blindată.

– Acolo e pământul familiei Gossinger, zise Erika. Cam cât se vede cu ochii. Poate aţi observat că n-am spus: „*Care a fost* al familiei Gossinger.“ Într-o bună zi, familia îl va recupera.

Netty răspunse cu ceea ce îi veni imediat în minte:

– Gardul ăla e obscen.

– Da, aşa e, fu Erika de acord la modul cel mai simplu.

„Ce naiba face? Stă aici şi trece în revistă pierderile familiei?

Sau şi chestia asta face parte din pregătirea terenului despre care acum sunt perfect conştientă?“

– Păi, ce-ar fi să ne aşezăm şi să mâncăm? propuse Erika.

Pastorul Dannberg rosti o scurtă rugăciune, apoi două servitoare aduseră friptura de porc mistreţ cu cartofi

copți, spanac și salată de varză murată. Servitoarele umplură apoi paharele cu *liebfraumilch*[1]. Netty bău vinul încet și își puse mâna, politicos, peste paharul pe jumătate plin atunci când una din servitoare încercă să i-l umple la loc.

La desert se servi pandișpan. Urmă coniac, care fu refuzat de toată lumea, cu excepția lui Frau Erika von und zu Gossinger, care luă un pahar și îl ținu în palmă nu suficient de mult cât să se încălzească înainte de a lua o înghițitură zdravănă.

– Elaine, zise Erika, sper că nu vei interpreta ce spun ca și cum lui Inge i-ar plăcea să bârfească, dar ea mi-a spus că nu numai voi două sunteți bune prietene, ci și soții voștri.

„Cred că asta este introducerea."

– Allan, răspunse Netty, soțul lui Elaine i-a salvat viața soțului meu în Vietnam. Sunt foarte apropiați.

– Motivul pentru care am adus acest subiect în discuție, zise Erika, este acela că voi aborda o temă pe care pot să o discut numai cu prietenii.

– Mi-ar plăcea enorm o plimbare... zise Elaine.

– Aș prefera să stăm aici, zise Netty.

Frau Erika încuviință.

– Netty, rosti ea, mă tem că mă voi folosi de prietenia ta și de cea a soțului tău pentru a rezolva o chestiune oarecum delicată.

– Nu mi te pot imagina într-o asemenea postură, replică Netty.

„Pe naiba, nu."

– Și sunt convinsă că soțul meu, continuă Netty, ar fi onorat să încerce să rezolve orice i-ai cere.

---

[1] Soi de vin îndulcit din regiunea Rinului (n. tr.).

– Mulţumesc, rosti Erika. Cu ceva mai mult de doisprezece ani în urmă, pe data de 13 februarie, s-a născut un copil, un băiat, din legătura unei fete de optsprezece ani.

– Asta mă întristează întotdeauna, zise Netty.

„Pariu pe orice că taticu' e american."

– Tatăl era american, continuă Erika. Pilot de elicopter.

„Nu zău? De câte mii de ori nu s-a întâmplat ca vreun soldat să călărească o fată de pe aici, după care să-i spună senin: *Auf wiedersehn!?*"

Pastorul Dannberg strecură un plic de cealaltă parte a mesei, înspre Netty.

– Ăsta e băiatul, spuse el. E un tânăr minunat. Foarte deştept.

Netty desfăcu plicul şi scoase fotografia unui tânăr blond şi subţiratic în vârstă de vreo doisprezece ani, după estimarea ei.

„La naiba, asta a zis... cu mai mult de doisprezece ani în urmă."

Băiatul era îmbrăcat cu pantaloni scurţi, ciorapi albi trei sferturi, o haină albastră cu o emblemă cusută pe buzunarul de la piept, cămaşă albă şi cravată, şi purta o şapcă, genul de şapcă de baseball cu cozoroc scurt, cu margini colorate în roşu şi cu aceeaşi emblemă.

„E uniforma Şcolii Saint Johan, după cum ştiu al dracului de bine câte mărci m-a costat să-i trimit pe cei doi băieţi ai mei acolo.

Bun. Aşadar, bietul băiat – nu bietul, nefericitul: Saint Johan numai ieftină nu e – învaţă la această şcoală. Ceea ce explică implicarea pastorului Dannberg."

– Chipeş băiat, zise Netty, după care îi dădu fotografia şi lui Elaine.

– Frumos copil, zise aceasta.

- E necesar ca mama să ia legătura cu tatăl băiatului, rosti Erika.

- Sunt probleme de întreţinere a copilului? se interesă Netty. Sunt convinsă că soţul meu va întreprinde tot ce poate...

- Nu. Nu e vorba de întreţinerea copilului.

- Tatăl plăteşte pensie alimentară copilului?

„Să fiu a naibii. Un nemernic apucat de pofte care îşi îndeplineşte obligaţiile."

- Nu cred... Ştiu... el nu ştie de existenţa băiatului, rosti Erika după o scurtă ezitare. Nu s-a întreprins nimic pentru contactarea lui.

„Doamne, de ce nu?"

- Pot să întreb acum de ce? zise Netty.

- Mama băiatului e foarte bolnavă, răspunse Erika. Iar băiatul nu mai are alte rude.

- O, ce trist! exclamă Netty.

„Şi dacă Freddy al meu dă de urma lui tati şi acesta neagă, jurând pe Biblie, că s-a culcat cu vreo *fraulein* cât a stat aici şi cu siguranţă nu are intenţia să înceapă acum să întreţină bastardul altcuiva?

Fir-ar să fie! Bărbaţii ar trebui castraţi la naştere.

Dar ce a spus ea? Că nu e nici o problemă cu întreţinerea copilului?"

Netty se gândi ce să spună, apoi continuă:

- Aşa cum desigur ştii... şi dumneavoastră, pastore Dannberg... mi-e ruşine să spun că acest băiat nu este primul abandonat de vreun soldat american. Cunoaşteţi numele tatălui?

- Jorge Castillo, răspunse Erika. Era pilot de elicopter şi era originar din Texas.

- Pot să vorbesc pe şleau? întrebă Netty după câteva clipe de gândire.

– Bineînţeles.

– Cred că soţul meu poate da de acest om – este un nume destul de neobişnuit – dar mai cred că e posibil, ba chiar probabil, ca acest om să nu dorească recunoaşterea unui copil despre care, aşa cum ai zis chiar tu, nu ştie nimic.

– Ne-am gândit şi la asta, evident, interveni pastorul Dannberg.

– Şi, oricât ar fi de îndepărtată, adăugă Erika, există posibilitatea ca el să fie mulţumit că are un fiu şi să fie gata de a-şi asuma obligaţiile parentale.

„Aşa cum există şi posibilitatea ca porcii să fie învăţaţi să fluiere. În doisprezece ani, dacă tipul ăsta nu era deja însurat, tăticu' şi-a tras deja o nevastă şi copii, şi ultimul lucru pe care şi-l doreşte este ca nevastă-sa să afle că el a procreat un bastard în Germania pe care acum ar trebui să-l aducă în căsuţa lui plină de fericire familială."

– Te rog să mă crezi când afirm că încerc să fiu de ajutor, zise Netty. Dar sunt anumite întrebări pe care trebuie să le pun.

– Înţeleg.

– Mama mai are şi alţi copii?

– Nu. Nu s-a măritat niciodată.

„Ei bine, asta răspunde la următoarea mea întrebare: Ce are de spus soţul mamei în toată această tărăşenie?"

– A crescut de una singură copilul? Şi nu s-a măritat niciodată?

– Nu s-a măritat niciodată şi şi-a crescut singură copilul, răspunse Erika.

– Asta e o întrebare lipsită de delicateţe, zise Netty. Iartă-mă că o pun. Dar trebuie. De unde ştie ea că acest om este tatăl?

– Știe. Nu există altă posibilitate. A fost primul și singurul ei iubit. Au fost... împreună... de trei ori. În prima noapte, apoi în următoarea.

– Chiar urăsc să întreb asta, dar cum putem fi sigure de chestia asta?

– Pentru că vă spun eu, răspunse Erika.

– Dar, Erika, de unde știi *tu*? insistă Netty.

– Pentru că vorbim despre fiul meu, Netty, răspunse Erika von und zu Gossinger.

(DOI)

Cartierul General
Regimentul 11 de Cavalerie Blindată
Downs Barracks
Fulda, Hesse, Germania de Vest
15.45, 7 martie 1981

Sergentul-major al Regimentului 11 de Cavalerie Blindată Blackhorse, un bărbat îndesat de treizeci și nouă de ani din Altoona, Pennsylvania, pe nume Rupert Dieter, își vârî capul pleșuv pe ușa biroului colonelului.

– Aveți timp să o primiți pe doamna colonel? întrebă Dieter.

Colonelul Frederick J. Lustrous, tanchist, un bărbat înalt și musculos de cincizeci și cinci de ani, fu vizibil surprins de întrebare, căci Netty nu venea aproape niciodată la biroul lui, dar nu lăsă să se vadă asta.

– Te-ai îndoit vreodată de asta, sergent?

– Dumneaei mi-a cerut să întreb, replică sergentul-major.

– Informeaz-o pe doamna colonel că nimic nu mi-ar face o mai mare plăcere, rosti Lustrous.

Cartierul General al regimentului se afla într-o clădire din cărămidă, cu trei etaje, construită, la fel ca majoritatea celor ocupate de armata americană, pentru armata germană în anii de dinaintea celui de-al Doilea Război Mondial.

Grajdurile construite pentru caii Wehrmacht-ului serveau acum drept ateliere de întreţinere pentru tancurile, transportoarele blindate şi camioane folosite de regiment pentru patrularea graniţei dintre Germania de Est şi cea de Vest.

Istoria consemnată a Fuldei merge până la o mănăstire construită în anul 744. Aşezarea se află în lunca râului Fulda, între lanţurile muntoase Vogelsberg şi Rhoen.

De la începutul Războiului Rece, în cadrul European Command se născuse convingerea – cu care colonelul Lustrous, personal, nu era deloc de acord, chiar dacă nu îşi făcea public punctul de vedere – că, dacă aveau să atace Germania de Vest, tancurile sovietice aveau să pătrundă prin „Fâşia Fulga".

Misiunea regimentului era de a patrula pe graniţa marcată acum de sârmă ghimpată, turnuri de observaţie, câmpuri de mine şi orice altceva est-germanii şi mentorii lor sovietici găseau de cuviinţă a planta pentru a-i împiedica pe cetăţenii est-germani să fugă de beneficiile marxism-leninismului şi să-şi caute o viaţă mai bună în Occident.

Colonelul Lustrous credea – după ce studiase tactica sovietică la modul general şi jurnalul de operaţiuni al Armatei Roşii în amănunţime – că, dacă Armata Roşie ar fi venit într-adevăr prin Fâşia Fulda, ar fi făcut-o cu o asemenea forţă, încât ar fi trecut prin Regimentul Blackhorse – care, în definitiv, avea doar trei escadrile de blindate împrăştiate pe o lungă porţiune a graniţei – ca un cuţit fierbinte printr-o bucată de unt.

Dacă tancurile sovietice T-34 şi-ar fi făcut apariţia, Regimentul Blackhorse nu putea decât să le încetinească, interpunându-se în calea lor ca o buturugă pe un drum de ţară. Lustrous avea toată încrederea că oamenii săi s-ar fi „achitat bine“ de sarcină dacă el se înşela şi ruşii veneau pe acolo până la urmă. Prin asta, colonelul voia să spună că oamenii săi nu aveau să fugă la vederea primului tanc rusesc, ci aveau să lupte.

Mulţi oameni - probabil majoritatea - din regimentul lui ar fi murit, dar moartea era mai bună decât soarta celor care ar fi supravieţuit şi ar fi fost duşi în captivitate în Uniunea Sovietică. Lustrous studiase şi modul în care îşi trata prizonierii Armata Roşie. Ştia multe lucruri despre sovietici şi armata lor, şi credea cu tărie în ideea că „A-ţi cunoaşte bine duşmanul“ era un principiu militar la fel de valoros ca acela de a „Nu bea în timpul serviciului“. Nerespectarea oricăruia dintre aceste principii creştea enorm şansele oricui de a fi ucis.

Colonelul se găsea acum la a treia misiune de la graniţa dintre Germania de Est şi cea de Vest. În 1948, abia terminase Academia de la West Point când fusese alocat Escadronului 14 de Menţinere a Păcii din Bad Hersfeld. Unitatea fusese rebotezată Regimentul 14 de Cavalerie Blindată atunci când căpitanul Lustrous revenise la graniţa dintre cele două Germanii după ce slujise ca ofiţer în războiul coreean. Iar după întoarcerea din Vietnam, colonelul descoperise că „regimentul“ se transformase în Regimentul 11 Blackhorse de Cavalerie Blindată, în vreme ce stindardul Regimentului 14 fusese aruncat la coşul de gunoi din motive pe care el nu le înţelesese niciodată.

Biroul în spatele căruia stătea acum colonelul Lustrous era acelaşi birou din aceeaşi încăpere aflată în aceeaşi clădire a cazarmei - denumite acum Down

Barracks – în care stătuse pe vremuri locotenentul Lustrous – efectiv pe jos, pe o mochetă – în vreme ce colonelul din acea vreme îi ţinuse o predică pe cinste despre faptul că el, tânărul locotenent Lustrous, era o ruşine pentru regiment, pentru cavalerie şi blindate şi pentru armata Statelor Unite în general.

Colonelul Lustrous nu-şi mai amintea ce greşise, dar ştia că probabil făcuse ceva foarte rău dacă ditamai colonelul îi ţinuse un discurs atât de lung şi de „entuziast". Probabil fărădelegea avusese de-a face cu alcoolul, căci Netty, cu care se însurase a doua zi după ce absolvise Academia, nu venise încă în Germania ca să-l ţină sub papuc.

Lustrous mai avusese de-a face cu fostul lui comandant doar în cadrul Pentagonului, când pe fiecare epolet de pe tunica fostului colonel apăruseră două stele, iar el însuşi ajunsese colonel. În mintea lui Lustrous nu încăpea nici o îndoială că ajunsese la comanda regimentului deoarece fostul colonel – care între timp ajunsese să aibă patru stele pe fiecare epolet – spusese cuiva că „oferirea Regimentului Blackhorse lui Freddy Lustrous ar putea fi o idee bună."

Îmbrăcat cu pantaloni uşor uzaţi, dar bine apretaţi şi încălţat cu bocanci de tanchist care nu se încadrau în litera regulamentului, Lustrous se ridică în picioare imediat ce soţia lui îşi făcu apariţia în birou.

Îşi spuse, aşa cum o făcea adesea, că Netty arăta bine.

Nu mai avea douăzeci de ani, ca atunci când se căsătoriseră, dar după trei copii şi tot timpul petrecut în cadrul armatei, Netty nu fusese afectată chiar aşa de mult din punct de vedere fizic, aşa cum s-ar fi aşteptat oricine.

– Şi cărui fapt datorez această enormă onoare, chiar dacă neaşteptată? întrebă Lustrous. Sper sincer că nu ai venit să-mi spui că nu e vina ta şi că monstruozitatea aia dăunează doar „investiţiei".

Se referea la automobilul Mercedes 380SEL. Era o maşină mult prea mare pentru un colonel. Dar Lustrous descoperise că, dacă nu puneai armata să-ţi trimită vechiul Buick al familiei în Germania, unde erai detaşat cu serviciul, ci alegeai, la sosire, să cumperi unul din Mercedesurile mari cu un discount substanţial oferit de oamenii de la Daimler-Benz, puteai folosi măgăoaia peste tot unde te duceai, după care puteai cere armatei să-ţi trimită maşina acasă la întoarcerea în State. Iar odată ajunsă acolo, o puteai vinde la un preţ mai mare decât cel plătit la achiziţionarea ei în Germania. Din acest motiv, Lustrous privea acea maşină de familie ca fiind „investiţia".

Netty nu se arătă deloc amuzată.

„Să fie supărată? Furioasă? Sau amândouă?"

– Trebuie să discut cu tine, Freddy, rosti ea. Mă bucur că eşti aici.

– Vrei o cafea? întrebă el, aşezându-se şi făcându-i semn soţiei sale să ia loc.

– Nu, răspunse ea, după care se răzgândi. Da, vreau. Mersi.

Colonelul se răsuci pe scaun către o măsuţă de alături, pe care se găseau un termos şi mai multe ceşti de porţelan inscripţionate cu emblema regimentului.

Turnă un deget şi jumătate de cafea în două ceşti. Aşa îşi beau ei cafeaua: fără frişcă, fără zahăr, doar un strat de un deget şi jumătate. Aşa lichidul rămânea fierbinte şi nu-şi pierdea din calităţi.

Se ridică, se duse la Netty şi îi dădu una din ceşti.

– Cum a decurs prânzul? se interesă el.

– Cred că nu-l voi uita niciodată, răspunse Netty.

Colonelul luă o gură de cafea şi îşi zise: „Asta îmi spune că povestea care a iritat-o s-a petrecut la acel prânz."

– Cine a participat? întrebă el, întorcându-se la scaunul lui.

– Păi, Frauburgermeister Liptz, evident, şi pastorul Dannberg de la Saint Johan. Şi Frau Erika von und zu Gossinger.

Lustrous ştia că Inge Liptz era soţia primarului din Fulda. Pastorul Dannberg era un om mic de statură care conducea cu mână de fier nu doar biserica Saint Johan, ci şi comunităţile *Evangalische* – protestante – din regiune. Frau Erika von und zu Gossinger era singura fiică – „un soi de mătuşă fată bătrână", cum o considera Lustrous– a familiei Gossinger, familie care deţinea, printre multe altele, trei ziare regionale, fabrica de bere Gossingerbrau şi o mulţime de pământuri.

Lustrous fusese surprins să audă că Netty fusese invitată să viziteze Casa din Pădure. Cu toate că el şi Bătrânul fuseseră prieteni buni înainte de accidentul de pe autostradă, Netty nu fusese niciodată invitată în acea casă. Soţia Bătrânului murise, singurul lui fiu nu se însurase niciodată, iar fata lui, dacă avea o viaţă socială, nu inclusese în cadrul ei, din câte ştia Lustrous, nici un american până atunci.

– Mă surprinde, zise Lustrous. La ce s-a referit invitaţia asta?

Netty nu-i răspunse.

– Aţi fost doar voi cinci?

– Doar noi cinci, Fred, răspunse Netty. Inge, pastorul şi Frau Erika, Elaine şi cu mine.

– În fine, ce părere ţi-a făcut Casa din Pădure?

– Încerc să-mi adun gândurile, Fred, replică Netty, oarecum impacientată.

– Scuze.

– Un prânz foarte bun, reveni Netty. Friptură de porc mistreț. Din sufrageria ei se poate vedea granița. În vreme ce mâncam, prin fața ferestrei au trecut doi dintre grănicerii tăi. Frau Erika mi-a arătat proprietatea lor de cealaltă parte a gardului.

– Am fost acolo. Ultima dată s-a întâmplat anul trecut, cu tatăl ei, când am montat legătura radio.

– Îmi amintesc, replică Netty, la fel de impacientată. Bun, acum îi dăm drumul.

Își băgă mâna în poșetă și scoase de acolo o fotografie, pe care i-o dădu soțului ei.

– La cine mă uit aici? întrebă Fred Lustrous.

– Unul din copiii noștri din flori, răspunse Netty cu amărăciune în glas.

– Nu zău?

„Așa cum spunea generalul George S. Patton, gândi colonelul Lustrous: «Un soldat care nu regulează nu va lupta». Probabil că e adevărat. Dar de ce nu pot iresponsabilii ăștia să folosească cauciucul?"

– Conform celor spuse de Frau Erika, zise Netty, tatăl este un pilot de elicopter care a fost aici acum doisprezece ani și a stat suficient de mult cât să-și împrăștie sămânța prin jur.

– De unde știe ea chestia asta?

– Ăla e Karl Wilhelm von und zu Gossinger, răspunse Netty. E băiatul lui Frau Erika. Se pare că „Frau" a devenit doar o titulatură onorifică.

– Stai să mă asigur că am priceput bine, rosti Lustrous. Copilul ăsta este al lui Frau Erika, iar tatăl lui este un american?

– Te-ai prins, replică Netty. Și ea vrea ca tu să-l găsești.

– Iisuse!

– Cât de repede poți. Și, evident, cu maximă discreție.

– De ce? După atâta amar de vreme?

– Frau Erika nu mai are mult de trăit. După cum a spus chiar ea, mai are între două și patru luni. Cancer de pancreas, inoperabil. Ia deja morfină.

– Dar chestia asta pare... de necrezut, zise Lustrous.

– Asta a fost și prima mea reacție, mărturisi Netty. Dar se pare că pastorul Dannberg știe de băiat... de când ea a rămas gravidă. Este adevărat, Fred.

– Și pilotul ăsta de elicopter nu a vrut să se însoare cu ea?

– Ea spune că e sigură de faptul că el nu știe de copil. Ce urmează, ți-o spun, e o părere personală: Familia a preferat ca ea să nu avorteze... apropo, avea optsprezece ani când l-a născut... mai bine să-l nască din flori decât să caute neapărat alternativa, care ar fi însemnat murdărirea liniei de sânge a familiei prin căsătorie.

– Cum adică „murdărirea"? De către un american, vrei să spui?

– Nu era doar un american. După Frau Erika, tatăl acelui băiat blond este Jorge Alejandro Castillo. Din Texas.

– O, Doamne! exclamă colonelul Lustrous.

– Da, Freddy, „O, Doamne"!

– Să văd ce pot face, promise el. Apoi în minte îi veni un gând, pe care îl exprimă cu voce tare: Băiatul știe ceva?

– Nu știu. Frau Erika va trebui să-i spună adevărul, dacă nu a făcut-o deja.

– Bine, să văd ce pot afla.

Netty se uită în ochii lui, dădu din cap, apoi se ridică.

– Vii acasă la cină? întrebă ea.

El încuviință.

– Avem friptură de porc mistreț, îl informă ea. În vreme ce ne urcam la bordul „investiției“ ca să ne întoarcem, o servitoare a venit la noi cu un platou imens de mâncare învelit în folie de aluminiu. Servitoarea a spus că Frau Erika voia să mi-l dea mie; altfel arunca mâncarea la gunoi.

– Îmi place friptura de porc mistreț, zise colonelul.

– Știu, replică ea. Când erai locotenent, tu și colonelul împușcați mistreții cu mitraliere Thompson și duceai carnea la Saint Johan.

– Ți-am spus povestea asta, nu?

– Eram și eu aici, dragă. Încă o tânără mireasă care roșeam din orice. Aproape te-am părăsit când ai intrat în casă clătinându-te sub greutatea celei mai urâte carcase de animal pe care o văzusem vreodată și m-ai făcut să înțeleg că te aștepți ca bucata aia de carne să se transforme în friptură.

Colonelul chicoti.

– E destulă mâncare dacă ai chef să inviți pe cineva la masă, zise Netty.

– Familia Naylor?

– De ce nu?

Netty se duse la el, îl sărută și zise:

– Fă-mi o favoare, Freddy. Nu lăsa chestia asta să aștepte.

– Mă apuc imediat de treabă, promise el.

O conduse spre ușă cu brațul peste umărul ei.

Sergentul-major Dieter își ridică privirea.

– Vezi, te rog, dacă maiorul Naylor e disponibil, îi ceru colonelul Lustrous.

(TREI)

Cartierul general
Regimentul 11 de Cavalerie Blindată
Downs Barracks
Fulda, Hesse, Germania de Vest
07.40, 7 martie 1981

– Cum ne descurcăm, sergent? îl întâmpină colonelul Frederick J. Lustrous pe sergentul-major Rupert Dieter când acesta intră în birou. Înainte ca Dieter să poată replica, Lustrous continuă: Înainte de a-mi povesti, vreau să-i spui ceva cu discreţie sergentului de la popota Escadrilei 1.

– Da, domnule?

– Am luat micul dejun acolo.

– Aha.

– Aha. Mă înţelegi, sergent?

– Voi lua prânzul acolo, domnule.

– A fost rău de tot, Dieter. Iar ăsta e genul de lucruri pe care nu ni le putem permite.

– Voi avea grijă de asta, domnule.

– Las problema în mâinile tale pricepute, sergent, zise Lustrous, după care îi făcu semn subofiţerului să-l urmeze.

Dieter înşfăcă unul dintre cele trei termosuri cu cafea de pe măsuţa unde se afla cafetiera şi îl urmă pe Lustrous.

– Daţi-mă doar o secundă, domnule colonel, zise Dieter. Ce vreau să vă arăt se află pe biroul meu.

Lustrous încuviinţă, rosti un „Desigur“, apoi îşi scoase haina de teren, o atârnă în cuier, apoi se aşeză pe un scaun.

Dieter apăru în birou o clipă mai târziu, aducând un teanc gros de ziare prinse cu agrafe metalice mari.

Deasupra era o carte subţire îmbrăcată în piele artificială maro.

– Ce naiba mai sunt şi astea? întrebă Lustrous.

– Ziarul regimentului, domnule, răspunse Dieter. Arhiva din anul 1969.

– L-ai descoperit pe tăticu' acolo?

– Da, domnule, cred că da.

Dieter puse teancul de ziare vechi pe masa de şedinţe a lui Lustrous şi îl deschise cu grijă cam la jumătate.

– Vreţi să vă uitaţi, domnule? întrebă Dieter.

Lustrous se ridică de pe scaun şi se duse la masă.

Dieter îi arătă o fotografie destul de ştearsă cu doi ofiţeri în costume de zbor stând lângă un elicopter HU-1D.

– Ăla e un model Dog, zise el, indicând elicopterul.

– Îhî, făcu Dieter.

Deasupra pozei se vedea un titlu mare, care spunea: BLACKHORSE VA FOLOSI LA INSTRUCŢIE CAVALERIA AERIANĂ.

Sub fotografie exista şi o explicaţie, unde se putea citi: „Prim-locotenentul James Biden (stânga), din Ithaca, N.Y., şi WOJG J.A. Castillo din San Antonio, Texas, din cadrul Companiei Aeriene 322, stând lângă elicopterul lor HU-1D, unul din cele opt care vor participa la un exerciţiu de instruire de trei săptămâni alături de soldaţii din Regimentul Blackhorse."

– E o fotografie mizerabilă, zise Lustrous. Dar tipul pare să aibă doar cincisprezece ani.

– Am observat şi eu asta, domnule.

– Ei bine, l-ai descoperit. Bravo!

– Mai bine v-aţi reţine laudele, domnule, replică Dieter. Asta nu e totul.

Luă cartea învelită în piele artificială şi i-o dădu colonelului.

Lustrous se uită la titlu.

– Medalia de Onoare? se miră el.

Dieter dădu din cap.

– Am pus un semn, domnule, zise el.

Lustrous îl găsi şi deschise cartea la pagina indicată.

– Iisuse Hristoase! exclamă el.

Era o altă fotografie a lui Castillo, făcută, probabil, atunci când acesta absolvise şcoala de piloţi. Şi aici, omul părea să aibă doar cincisprezece ani.

– Nu cred că sunt prea mulţi oameni cu un asemenea nume care să fi zburat la manşa unui Huey, rosti Dieter. Cred că el e omul dumneavoastră, domnule colonel.

Lustrous începu să citească cu voce tare ordinul de citare:

– La datele de 4 şi 5 aprilie 1971, în vreme ce pilota elicoptere HU-1D în sprijinul Operaţiunii Lam Son 719...

Se opri şi se uită la Dieter.

– Aprilie '71? Dar noi plecaserăm din Vietnam la acea dată.

– Nu şi piloţii, răspunse Dieter. Cei ai Forţelor Aeriene şi ai Armatei. Am lăsat mai mulţi dintre ei, plus nişte unităţi de artilerie grea în ariergardă ca să-i sprijine pe sud-vietnamezi. Am căutat Operaţiunea Lam Son 719.

– Şi?

– Sud-vietnamezii au intrat în Laos ca să taie coloana de alimentare a lui Ho Şi Min, răspunse Dieter. Au fost măcelăriţi. La fel s-a întâmplat şi cu elicopterele noastre. Am pierdut peste o sută de aparate, iar mai bine de cinci sute au fost atinse de proiectile.

Lustrous îşi plecă privirea din nou asupra cărţii şi continuă:

– ...de nenumărate ori, ofiţerul Castillo şi-a pilotat aparatul prin tiruri intense de antiaeriană ca să salveze

echipajele elicopterelor americane doborâte. În cursul acestui proces, el însuşi a fost doborât de două ori, suferind răni grave, contuzii şi arsuri, refuzând însă îngrijirea medicală. Ofiţerul Castillo era la a cincizeci şi doua misiune de salvare, la manşa celui de-al cincilea elicopter pe care l-a pilotat în cursul acestei perioade, când aparatul lui a fost lovit de tirul intens al antiaerienei şi a explodat în aer...

Lustrous se uită la Dieter şi repetă:

– *A cincizeci şi doua* misiune de salvare?

– Aşa scrie acolo, domnule. V-am spus că am pierdut peste o sută de elicoptere. Prin asta se înţelege că au fost distruse; nu intră la socoteală cele avariate şi doborâte. Ne-au bătut măr. A fost nevoie de numeroase operaţiuni de salvare pentru ca echipajele elicopterelor să nu cadă în mâna gălbejiţilor.

– În fine, aici spune că i s-a acordat Medalia de Onoare post-mortem, continuă Lustrous.. Ca atare nu prea pare posibil ca el să-şi mai asume obligaţii parentale, nu?

– Este înmormântat în Cimitirul Naţional al Fortului Sam Houston, domnule, zise Dieter. N-au reuşit să-i recupereze cadavrul imediat.

– Nemernicul, murmură Lustrous. Nu mă aşteptam la aşa ceva.

– Nu ştim cu certitudine dacă e omul nostru, domnule. Nu avem această certitudine.

– Hai, fii serios, Dieter!

– Credeţi că nu e posibil, domnule, ca Frau Cum-O-Cheamă să fi ştiut de povestea asta?

– Nu cred că e posibil, răspunse automat Lustrous, dar apoi adăugă: De ce ar face aşa ceva?

– Femeile disperate, la naiba, oamenii disperaţi, domnule colonel, fac gesturi disperate. Gesturi care par lipsite de sens.

– Nu-mi place să fiu de acord cu tine, dar aici sunt, replică Lustrous. Situaţia asta a devenit atât de serioasă, că nu mai poate fi gestionată de cineva cu atribuţiile mele.

– Şi atunci ce vreţi să faceţi, domnule?

– O să încerc să ajung la generalul Towson ca să văd dacă are câteva minute la dispoziţie şi pentru mine în programul lui încărcat, răspunse Lustrous. Încearcă să dai de el, sergent.

– Da, domnule, răspunse Dieter, care ridică imediat receptorul unuia din telefoanele de pe biroul colonelului.

Erau două aparate acolo. Unul era un telefon public, cu număr în reţeaua civilă, celălalt era conectat la reţeaua securizată a armatei. Dieter formă un număr din memorie.

– Hei, Tony, rosti el după câteva clipe. Rupert Dieter sunt. Cum îţi mai merge, grăsane?

Urmă o pauză.

– Tony, şeful meu vrea să discute cu şeful tău. Se poate?

Urmă o altă pauză, apoi Dieter zise: „Mersi, Tony" şi îi dădu receptorul colonelului.

– Comandantul Corpului 5 vă va răspunde imediat, domnule, rosti el.

– Mersi.

Lustrous a aşteptat cincisprezece secunde înainte ca la celălalt capăt al liniei să se audă vocea generalului-locotenent Robert B. Towson, comandantul Corpului 5 de Armată al Statelor Unite.

– Towson.

– Bună dimineaţa, domnule general. Lustrous vă deranjează.

– Ce pot face pentru tine, Fred?

– Am nevoie de zece minute din timpul dumneavoastră, domnule, şi de ceva îndrumare. Dacă aveţi un

elicopter disponibil, aş aprecia să-mi trimiteţi unul. Dacă nu, vin cu maşina.

– E evident că nu vrei să discuţi problema la telefon.

– Aş prefera să n-o fac, domnule.

– Chestiuni personale, Fred?

– Nu, domnule. Există şi un aspect personal. Să zicem mai bine că e pentru binele armatei.

– Bine. Noi doi o să luăm prânzul împreună. Va veni un elicopter la tine în treizeci de minute. Şi nu trebuie să te schimbi de pantalonii ăia pătaţi cu ulei şi de bocancii care nu respectă regulamentul. Bine?

– Vă mulţumesc mult, domnule general.

Generalul Towson închise fără să mai spună ceva.

– Bun, rosti Lustrous. În treizeci de minute vine un elicopter aici. Tu, eu şi maiorul Naylor plecăm cu el. Găseşte-l pe colonelul Stevens şi spune-i că vreau să vină aici ca să aibă grijă de prăvălie în lipsa noastră.

Locotenent-colonelul Charles D. Stevens era comandantul executiv al Regimentului Blackhorse.

– Da, domnule, zise Dieter.

(PATRU)

Sediul Comandamentului General
Corpul 5 de Armată
Clădirea I.G. Farben
Frankfurt am Main, Germania de Vest
10.35, 7 martie 1981

– Domnule, a venit colonelul Lustrous, anunţă prin intercom sergentul-major Anthony J. Sanguenetti, un bărbat masiv, de culoare, aproape chel, în vârstă de patruzeci şi cinci de ani.

– E singur?

– Nu, domnule, a venit cu maiorul Naylor și cu un sergent-major cu adevărat urât.

– Să intre și spune-i lui Lownsdale să nu-mi dea nici o legătură telefonică până la noi ordine.

– Da, domnule, rosti Sanguenetti, după care se uită la Lustrous. Domnule colonel, comandantul vă primește acum pe dumneavoastră, pe maiorul Naylor și pe Bătrânu' Cum-îl-cheamă de colo.

Dieter îi arătă degetul mijlociu lui Sanguenetti în vreme ce trecu pe lângă el spre biroul generalului Towson.

Lustrous, Naylor și Dieter salutară regulamentar. Towson le răspunse cu o fluturare de mână.

– Când Tony a rostit cuvântul „urât", rosti el, ridicându-se de pe scaun ca să-i strângă mâna lui Dieter, mi-am dat seama că tu trebuie să fii. Ce mai faci, Rupert? Nu te-am văzut de multă vreme.

– Și eu mă bucur să vă văd, domnule.

– Parcă ai mai slăbit, zise generalul. Ești suprasolicitat?

– Da, domnule. Peste măsură.

– Deci cred că și tu știi despre ce e vorba?

– Da, domnule.

– Atunci trebuie să afli și tu, Tony, rosti generalul. Intră și închide ușa.

Towson așteptă ca ușa să fie închisă, apoi se uită la Lustrous.

– Rezumă totul într-o frază, Fred, zise el. Pentru binele armatei?

– Domnule, cred că e foarte posibil ca exact înainte de a fi trimis în Vietnam, unde a primit Medalia de Onoare post-mortem, un tânăr ofițer pilot să fi lăsat gravidă o tânără nemțoaică cu care nu era căsătorit.

Towson se uită lung la Lustrous.

– A naibii frază, Fred, zise el. Mă aşteptam să aud ceva de genul „mare scandal la bordel".

Lustrous nu-i răspunse.

– Eşti sigur? întrebă Towson.

– Nu, domnule, dar aş pune pariu că faptele sunt reale.

– De ce a apărut aşa ceva acum? Mama tocmai a aflat că tipul este un erou?

– Nu, domnule. Mama tocmai a aflat că e pe moarte – are cancer de pancreas – şi aici nu mai există nici o rudă de sânge care să aibă grijă de băiatul care are acum doisprezece ani.

– Şi de ce crezi că ea spune adevărul?

– Am fost prieten cu tatăl ei, domnule. Iar femeia nu umblă după bani.

– De unde ştii?

– Pentru că are mai mulţi decât are nevoie. Este Frau Erika von und zu Gossinger, domnule general. Are o fabrică de bere, trei ziare şi alte proprietăţi.

– E rudă cu tipul care a sfeclit-o în accidentul de maşină de pe autostradă?

– Atunci au murit tatăl şi fratele ei, domnule.

– Şi cum a ajuns povestea asta la urechile tale?

– Ea i-a spus-o lui Netty, domnule general. Ieri la prânz. Cred că spune adevărul, domnule.

– Probabil că aşa e, dar nu ne putem permite să riscăm, rosti generalul. Tony, ia legătura cu Statul-Major din Saint Louis şi cere-le să ne trimită prin fax... cum se numeşte tipul ăsta?

– Jorge Alejandro Castillo, domnule, răspunse imediat sergentul-major Dieter.

– ...dosarul de carieră al domnului Castillo şi orice alte informaţii pe care le au despre el chiar acum, după care să trimită copii după toate aceste documente cât mai

rapid posibil. Dacă cei de acolo spun că nu pot face treaba astăzi, le explici că eu am zis că, dacă nu vor s-o facă, atunci îmi voi adresa cererea prin intermediul şefului de Stat-Major. Dacă întreabă de ce avem nevoie de ele, nu ştii. Ai priceput?

– Da, domnule.

– Treci chiar acum la treabă, îi ceru Towson. Rupert te va pune apoi la curent cu ce vom discuta noi.

– Da, domnule, rosti Sanguenetti, după care se uită la Dieter, care scria numele complet al lui Castillo pe o bucată de hârtie.

După ce Dieter îi dădu hârtia, Sanguenetti părăsi biroul.

Towson se uită la Lustrous.

– Dacă vrei să scoţi vreun dosar din Saint Louis trebuie să devii dentist, zise el. Le tragi cu cleştele de acolo. Cu câteva săptămâni în urmă chiar a trebuit să apelez la şeful de Stat-Major. Sper să fi ţinut minte chestia asta. Se opri, gânditor, după care continuă: Bine. Să spunem că ai dreptate, Fred... iar dacă Netty o crede pe femeia asta, probabil că ai dreptate. Ce facem mai departe?

Colonelul Lustrous îl mai avusese comandant pe generalul Towson de două ori, aşa că îşi dădu seama că întrebarea era retorică şi Towson nu aştepta nici un răspuns.

– Ar fi o treabă dacă domnul Castillo ar fi fost însurat, continuă Towson. Foarte posibil că onorurile post-mortem şi chiar o pensie de urmaş ar fi fost acordate văduvei, beneficii la care acest băiat din Germania ar putea avea dreptul. Voi avea o discuţie cu juristul nostru ca să obţin informaţii. Dacă nu a fost însurat, atunci situaţia se schimbă. Bun. Acum nu cunoaştem suficiente detalii ca să luăm vreo decizie. Singurul lucru la care mă pot gândi este să-i luăm băiatului o mostră de sânge. Pare

puţin cam dur, iar dacă mostra se potriveşte nu dovedim nimic. Dacă nu, dovedim că nu a existat o relaţie parentală între cei doi. Aşa că singurul lucru pe care îţi pot spune să-l faci, Fred, este să iei o mostră mare din sângele acestui băiat şi să iei toate măsurile ca să putem depune mărturie că am fost de faţă când i s-a recoltat proba şi că sângele respectiv nu a ieşit nici o secundă de sub supravegherea noastră.

– Da, domnule, răspunse Lustrous, după care se uită la maiorul Naylor, care zise la rândul lui: Da, domnule.

– Ce a făcut omul nostru ca să primească Medalia de Onoare? se interesă Towson.

– Ştiţi ceva despre Operaţiunea Lam Son 719, domnule?

Towson căută prin memorie, apoi încuviinţă.

– Domnul Castillo a fost lovit şi elicopterul pe care îl pilota făcut bucăţi când se afla în a cincizeci şi doua misiune de salvare a piloţilor doborâţi.

– Cunosc povestea, zise Towson. Şi-a dat jos copilotul şi şeful de echipaj din aparat, spunându-le că n-are sens să fie cu toţii ucişi. Tânărul ăla chiar că avea boaşe mari. Realizând ce spusese, adăugă: Ce alegere nepotrivită de cuvinte, nu? Am tendinţa neplăcută de a face aşa ceva.

(CINCI)

Cartierul General
Regimentul 11 de Cavalerie Blindată
Downs Barracks
Fulda, Hesse, Germania de Vest
16.40, 7 martie 1981

– Domnule, Frau von Gossinger e la telefon, anunţă sergentul-major Dieter din biroul exterior.

– E cu „von und zu“, Dieter, replică Lustrous, făcându-i semn maiorului Naylor să ridice extensia aparatului de pe masa de şedinţe, după care el însuşi ridică receptorul de pe birou.

– Fred Lustrous, Frau Erika, rosti el.

– Bună ziua, domnule colonel.

– Povestea a luat o nouă turnură, rosti Lustrous. Aş vrea să discutăm personal pe marginea ei, şi nu la telefon. E posibil?

– Bineînţeles.

– Când vă convine?

– Oricând vă convine şi dumneavoastră, replică ea. Şi acum dacă vreţi.

– Mă gândeam să o aduc şi pe Netty cu mine, zise Lustrous, ca şi pe Elaine Naylor şi pe soţul ei, maiorul Naylor, care ne va ajuta cu toate astea.

– Bineînţeles.

– Îmi trebuie, să zicem, treizeci de minute ca să ajung acasă, să le iau pe doamne şi să mă schimb, apoi în jur de patruzeci şi cinci de minute ca să ajung cu maşina până acolo. Asta ar însemna cu puţin peste ora şase şi jumătate. Vă convine?

– E perfect, domnule colonel. Şi nu e nevoie să renunţaţi la uniforme. Iar dacă aveţi timp, vă rog să rămâneţi la noi la cină.

– Sunteţi amabilă, replică Lustrous. Dar nu vreau să vă deranjez.

– Nu vă mai faceţi atâtea probleme. Eu sunt cea care vă oblig prin prisma prieteniei dumneavoastră cu tatăl meu. Vă voi aştepta undeva înainte de ora şapte. Şi vă mulţumesc.

Se auzi un zgomot sec şi legătura telefonică se întrerupse.

Lustrous se uită la Naylor.

– A spus „să luați cina cu noi“, colonele, zise Naylor.

– Mda, am auzit, replică Lustrous, care apoi strigă: Rupert!

Sergentul-major Dieter își vârî capul pe ușă.

– Am auzit, zise el. Vreți să conduc eu?

– Nu, cred că vom merge cu Mercedesul, răspunse Lustrous. Vrei să-i spui colonelului Stevens să aibă grijă de prăvălie?

– Da, domnule, rosti Dieter. Dacă vreți, domnule, le pot anunța pe doamne.

– Bună idee. Mulțumesc. Minte. Spune-le că am plecat deja spre ele. Te pun la curent imediat ce ajung la birou de dimineață.

– Cum vreți, domnule. De vreme ce n-am ajuns să iau prânzul la popotă azi, mă gândeam să iau micul dejun acolo mâine-dimineață.

– Fă-o, îi ceru Lustrous. Ne vedem când ajungi înapoi aici.

(ȘASE)

Haus im Wald
În apropiere de Bad Hersfeld
Kreis Hersfeld-Rotenburg
Hesse, Germania de Vest
18.45, 7 martie 1981

Când maiorul Allan B. Naylor îl văzu pentru prima dată, din Mercedesul condus de Lustrous, pe Carlos Guillermo Castillo, acesta stătea lângă mama lui pe treptele de piatră ale Casei din Pădure. Băiatul purta un costum

de culoare închisă cu cămaşă albă şi cravată, iar părul blond era pieptănat cu grijă.

Familia Naylor avea doi fii, unul de paisprezece ani şi celălalt de zece, iar primul lucru care îi trecu lui Naylor prin minte fu acela că în viaţa acelui biet băiat blond distracţia nu avea nici un loc.

Al doilea gând fu o înjurătură la adresa întregii situaţii.

Colonelul Lustrous o ascultase pe Frau Erika von und zu Gossinger. El şi Naylor nu se schimbaseră de hainele de lucru. Soţiile lor erau îmbrăcate ceva mai protocolar.

Mama şi fiul aşteptară pe trepte ca familiile Lustrous şi Naylor să coboare din maşină şi să se apropie de ei.

– Cât mă bucur să vă revăd, colonele Lustrous, zise Frau Erika, întinzând mâna. Bine aţi venit.

– Mulţumesc, replică Lustrous. Îmi daţi voie să vi-l prezint pe bunul meu prieten, maiorul Naylor?

– Bineînţeles, soţul lui Elaine. Ce mai faceţi, domnule maior?

Netty urcă treptele şi o sărută pe obraz pe Frau Erika, urmată imediat de Elaine.

– Iar el e fiul meu, rosti Frau Erika. Karl Wilhelm.

Băiatul întinse mîna, mai întîi spre Netty, apoi spre Elaine, apoi spre Lustrous şi în cele din urmă spre Naylor, rostind, de fiecare dată, în engleză:

– Ce mai faceţi? Încântat să vă cunosc.

Chiar dacă nu semăna deloc cu cea vorbită în America, engleza băiatului era lipsită de accent, fără să fie marcată cumva de varianta britanică predată de profesorii englezi de la Saint Johan – pe care fiul maiorului, Allan B. Naylor III, îi adusese acasă la el, câştigându-şi astfel porecla de „Lord Fauntleroy“ – sau de accentul german de aşteptat de la un tânăr din partea locului.

– Băiatul meu merge la Saint Johan, zise Elaine. Allan. Îl cunoşti cumva?

– El e cu doi ani în faţa mea... *mai mare* ca mine, zise Karl Wilhelm von und zu Gossinger. Ştiu cine e.

– Ce-ar fi să intrăm şi să bem ceva? propuse Frau Erika.

O servitoare cu şorţ alb stătea în spatele unui bar imporovizat pe o masă în bibliotecă. Se vedeau sticle de Gossingerbrau în sticle închise la culoare cu etichete cu sigilii ceramice, sticle de vin roşu şi alb franţuzesc şi german, şampanie franţuzească şi germană, bourbon şi whisky, gin, coniac şi mai multe şiruri de pahare adecvate fiecărui tip de băutură.

Lustrous, Netty şi Allan Naylor cerură scotch; Elaine Naylor ceru un pahar de Rumpoldskirchener, iar Frau Erika îşi turnă o sondă plină de coniac.

– Bun venit, prieteni, în casa noastră, zise Frau Erika, ridicând paharul. Ce l-aţi învăţat pe tata să spună, Oberst Lustrous? „Să crape ghinionul"? Atunci să crape ghinionul!

Toată lumea observă înghiţitura mare de coniac pe care o luă.

– Nu ştiu ce înseamnă asta, rosti Karl Wilhelm von und zu Gossinger.

– Dacă mă gândesc mai bine, nici eu, Karl, replică Lustrous. Te deranjează dacă îţi spun Karl?

– Nu, domnule. Nici o problemă.

– Te superi, Karl, dacă discutăm ceva cu mama ta între patru ochi? zise Lustrous.

– Bineînţeles că nu, domnule.

– Frau Erika? o îndemnă Lustrous.

– Da, rosti ea. Karl, vrei să te duci câteva clipe în biroul lui *Grosspappa*?

Lui Karl nu-i plăcu ideea, dar dădu scurt din cap şi se îndreptă spre capătul bibliotecii. Lustrous văzu că de acolo se deschidea un soi de birou. Se vedeau o masă, o maşină de scris, un fotoliu de piele şi câteva măsuţe aliniate într-o cameră mică plină de rafturi cu cărţi.

– Când tata era foarte supărat dintr-un motiv oarecare, zise Frau Erika, se ducea acolo ca să scrie editorialul. Spunea că îi vine foarte greu să rămână furios acolo.

– Atunci trebuie să presupun că cele mai multe editoriale pe care le-am citit nu au fost scrise aici, zise Lustrous.

Frau Erika îi zâmbi.

– Tot el spunea că e un păcat să îţi pierzi cumpătul, căci era plăcut când i se întâmpla asta, replică ea.

Lustrous zâmbi la rândul lui şi se întoarse spre Netty.

– Îmi dai chestia aia, te rog, iubito? zise el.

Netty scotoci în poşetă şi scoase de acolo o fotocopie plastifiată a pozei de ziar. Spec5 Sam Rowe, omul bun la toate al sergentului-major Dieter, încercase câteva ore să îmbunătăţească rezoluţia.

Netty dădu copia soţului ei, care i-o înmână mai departe lui Frau Erika fără să spună nimic.

Aceasta o privi cu atenţie, apoi se uită la Lustrous.

– Da, el e. Probabil că a fost făcută în acea vreme. Doamne, era aşa de tânăr! Doar nouăsprezece ani!

– Mă tem că trebuie să vă spun că a fost ucis în Vietnam, zise Lustrous.

Erika se uită câteva clipe drept în ochii lui, apoi dădu din cap.

– Am ştiut cumva mereu chestia asta, rosti ea. El a spus... a spus că probabil nu voi afla prea multe despre el, căci nu prea se pricepe la scris scrisori. Dar că se va

întoarce imediat ce va reveni din război. Eram foarte tânără. L-am crezut. Chiar şi atunci când n-am primit nici o scrisoare. E uşor să crezi când eşti tânăr.

– Dacă vă ajută la ceva, a murit ca un erou, zise Lustrous.

– Pentru mine nu înseamnă nimic, dar va însemna pentru Karl, rosti Erika, după care îşi ridică vocea. *Karl, kumst du hier, bitte!*

Părea aproape veselă. Lustrous observă că sonda cu coniac era aproape goală. Se uită la Netty şi zări durerea din privirea ei.

Băiatul reveni din încăperea alăturată.

– Da, mamă?

– Oberst Lustrous a adus o fotografie, dintr-un ziar, de-a tatălui tău, rosti ea.

Băiatul nu răspunse. Erika îi dădu copia plastifiată.

El o privi, apoi se uită la maică-sa.

– Nu s-a întors la noi, Karl, pentru că a fost ucis în război, zise Erika.

– Tatăl tău a fost un mare erou, Karl, zise Lustrous.

– Mama a spus că e mort, replică băiatul.

– A fost ucis în vreme ce încerca să-i salveze pe alţi piloţi de elicopter, îi explică Naylor.

– Dacă îmi este permis să întreb, în ce fel schimbă acest lucru situaţia? întrebă băiatul.

– Poftim? făcu Lustrous.

– Dacă e mort, nu mă pot duce la el, nu-i aşa?

„Asta înseamnă, evident, că ştie despre boala maică-sii, îşi zise Naylor. Are mult sânge rece; acum află că taică-său e mort şi că el nu va mai avea nici un fel de familie.“

– Karl, rosti Netty cu voce blândă. Am cerut dosarul lui; îl vor trimite aici cât se poate de repede. Nu-ţi pot

promite, dar este posibil, ba chiar probabil ca tatăl tău să fi avut o familie...

– Şi eu să mă duc acolo? Nu. N-o voi face. Pastorul Dannberg spune că pot sta la Saint Johan...

– Dar dacă există o familie, insistă Netty, aceasta te va iubi...

– De ce să mă iubească? Mama spune că nici nu au habar de existenţa mea.

„Adevărat, îşi zise Naylor. Iar băiatul simte sau şi-a dat seama că ar fi o trecere groaznică de la Casa din Pădure la clima din Texas, chiar dacă nu înţelege că, având un nume precum Castillo, viaţa pe care o va duce în Texas va fi mai mult ca sigur una de texan mexican, cu totul deosebită de viaţa unui german din clasa socială de elită."

Naylor elaborase o teorie proprie legată de modul în care tânărul Jorge Alejandro Castillo, de nouăsprezece ani, ajunsese să zboare cu un elicopter mai întâi în Germania, apoi în Vietnam.

Două erau motivele pentru care tinerii de şaptesprezece şi optsprezece ani intrau în serviciul militar în timpul războiului din Vietnam. Nici unul nu avea legătură cu ideea patriotică de a alerga la chemarea patriei, ci mai degrabă cu situaţia lor economică şi cu sistemul de recrutare obligatorie. Dacă tinerii nu aveau bani ca să meargă la colegiu şi să fie scutiţi de armată pe motiv de educaţie, atunci recrutarea obligatorie devenea inevitabilă pentru ei.

Jorge Alejandro Castillo fusese suficient de deştept ca să intre în programul Warrant Officer Candidate, ceea ce însemna că în mod categoric fusese suficient de deştept pentru colegiu. Faptul că nu ajunsese acolo sugera ideea că nu existaseră bani pentru educaţia superioară. Naylor ştia că recrutorii armatei pieptănau des liceele în

căutare de elevi pe punctul de a absolvire şi, mai ales, de elevi deştepţi care nu-şi puteau permite un colegiu. Discursul lor de recrutare promitea tinerilor că, dacă aceştia se înrolau atunci, în loc să aştepte ordinul inevitabil de încorporare, avea să li se „garanteze“ alegerea armei, ceea ce în mod aproape invariabil însemna instruire în electronică sau mecanică de automobil, şi totodată că tinerii respectivi nu aveau să se trezească într-o bună zi că primesc o puşcă şi li se ordonă să ucidă oameni.

Oferta era cât se poate de validă. Tinerilor li se oferea instruirea promisă. Preţul plătit era cătănia pe trei ani. Cei care erau încorporaţi obligatoriu aveau datoria de a sluji patria doi ani. Armata mai primea astfel încă un an de serviciu militar, în cursul căruia tânărul în cauză primea între cinci şi opt luni de instruire de specialitate promisă, după care slujea în serviciul activ doi ani conform specializării. Din punctul de vedere al tânărului, acesta ştia că primeşte instruire şi că, dacă n-o dădea rău de tot în bară în cursul acestui proces, nu era trimis mai departe pe front ca infanterist.

Atunci când tânărul ajungea la centrul de recrutare, se trezea că i se dă Testul General de Clasificare al Armatei, un soi de test combinat de inteligenţă şi aptitudini. Un soldat obişnuit obţinea un scor între 90 şi 100. Scorurile între 110 şi 120 îl calificau pe recrut pentru şcoala de ofiţeri sau pentru cursurile tehnice de specialitate, cu o durată mai mare. Un puşti care obţinea 120 de puncte sau mai mult intra în atenţia mai multor oameni care aveau nevoie de tineri cu adevărat inteligenţi. Cum ar fi fost piloţii de elicoptere.

Punând toate acestea cap la cap, Naylor gândise că Jorge Alejandro Castillo se înrolase în armată ca să fie instruit ca tehnician electronist sau ceva asemănător şi ca

să nu fie luat la infanterie. Obţinuse un scor foarte bun la test şi fusese recrutat pentru Warrant Officer Candidate Program. Nu era greu să-l convingă pe un puşti să treacă de la instruirea de tehnician electronist la cea de pilot, iar plata zborurilor şi statutul de ofiţer de rezervă ajutau enorm în acest sens.

Naylor îşi amintea de un panou pe care îl zărise într-o anexă a Clubului Ofiţerilor din Fortul Rucker, centrul de instruire al aviaţiei din Alabama. Pe acesta scria:

PILOŢII DE REZERVĂ CARE VOR SĂ BEA BERE TREBUIE SĂ AIBĂ UN BILET DE VOIE DE LA MĂMICA LOR

Era o glumă, dar existau o mulţime de ofiţeri de rezervă care se întorseseră deja din Vietnam şi care erau obligaţi, dacă voiau să bea ceva, să o facă la post deoarece erau prea tineri ca să fie serviţi cu alcool în exteriorul bazei.

În nici un caz nu se putea spune că Jorge Alejandro Castillo fusese singurul pilot de Huey care arăta ca un puşti de cincisprezece ani.

Concluzia întregii poveşti era aceea că maiorul Allan B. Naylor socotea ca foarte posibil ca tânărul Karl Wilhelm von und zu Gossinger, care acum locuia în *das Haus im Wald*, să se trezească brusc translatat într-o casă ieftină din Texas, posibil una în care engleza să fie chiar a doua limbă vorbită.

– Te vor iubi, Karl, pentru că sunt familia ta, zise Frau Erika.

– Mamă, asta e o prostie şi o ştii, rosti băiatul. Nu mă duc acolo. Şi nimeni nu mă poate obliga.

Ieşi furios din bibliotecă.

– O să discut cu el, zise Frau Erika.

– Trebuie să-i fie extrem de greu, rosti Elaine Naylor.

– Nu există alternativă pentru el.

– Frau Erika, interveni colonelul Lustrous. Ar mai fi ceva.

Erika se uită la el.

– Ca să dovedim că într-adevăr Karl este fiul domnului Castillo va trebui să-i luăm o mostră de sânge.

– Nu zău? replică ea, cu răceală în glas.

– Cât se poate de repede, continuă Lustrous.

– Presupun că am fost naivă să cred că voi fi crezută pe cuvânt, chiar şi de către voi.

– Eu vă cred pe cuvânt.

– Chiar aşa?

– Da, replică Lustrous cât se poate de sec.

– Foarte bine, vom lua sânge de la fiul meu, hotărî Erika, după care zâmbi: Mergem în sufragerie?

Surprinzându-i pe toţi americanii de faţă, Karl Wilhelm von und zu Gossinger stătea deja în spatele unui scaun dintr-un capăt al mesei, aşteptând politicos ca toată lumea să îşi ocupe locurile.

Nici el şi nici maică-sa nu trădară prin ceva faptul că şi-ar fi pierdut cumpătul.

Oaspeţilor li se oferi şi li se turnă vin în pahare.

Frau Erika îşi puse palma peste pahar şi zise:

– Cred că eu vreau tot coniac, te rog. Adu toată sticla.

La jumătatea felului principal, Frau Erika zise:

– Karl, trebuie să ţi se ia o mostră de sânge.

– Americanii nu te cred pe cuvânt pentru ceea ce le-ai spus? replică imediat băiatul.

– Vei da sânge, rosti maică-sa. Mâine vei da sânge.

– Karl, iată cum zic eu să facem, interveni Allan Naylor: vin aici de dimineaţă, te iau cu maşina la centrul

medical de dincolo de cazarmă – Downs Barracks – şi după aceea te duc la Saint Johan.

Băiatul îl studie câteva clipe.

– N-ar fi mai logic, Herr maior, ca şoferul mamei să mă ducă la şcoală aşa cum face de obicei şi dumneavoastră să mă aşteptaţi acolo? Asta v-ar scuti să mai faceţi drumul până aici.

– Da, Karl, ar fi mai logic aşa, zise Naylor.

– Atunci am hotărât. Ne vedem la poarta de intrare mâine-dimineaţă.

– S-a făcut, replică Naylor.

Restul cinei se dovedi un dezastru.

Erika se îmbătă serios – cam brusc, în opinia lui Naylor – îşi răsturnă paharul pe masă, apoi se ridică.

– Va trebui să mă scuzaţi, rosti ea. Mă simt rău.

Văzând că e nesigură pe picioare, Netty şi Elaine se ridicară şi o ajutară să iasă din sufragerie.

– Mama are dureri mari, zise Karl Wilhelm von und zu Gossinger, cu un ton serios. Coniacul o ajută, dar din cauza lui ajunge aşa.

– Ne pare tuturor rău că mama ta e bolnavă, Karl, zise Naylor.

– Da, răspunse băiatul. Este o situaţie tare nefericită.

(ŞAPTE)

Cazarma Nr. I
„The Pershing House"
Fortul Sam Houston, Texas
07.15, 12 martie 1981

Comandantul general al Armatei a V-a a Statelor Unite se afla în salonul de mic dejun al casei botezate după

generalul de armată John J. „Black Jack“ Pershing[1] și odinioară chiar locuită de acesta. În salon intră maiorul Allan B. Naylor.

– Bună dimineața, domnule, zise Naylor.

– Nu te-am văzut de multă vreme, Allan, rosti generalul Amory T. Stevens, întinzând mâna.

Era un bărbat înalt, subțire, cu trăsături ascuțite.

– Da, domnule. Am sentimentul că vă forțez mâna, domnule general.

– Nu fi caraghios! Aș putea eu să refuz un ofițer care a fost odinioară un băiețel drăgălaș pe care îl legănam pe genunchi? Stai jos și servește-te cu niște cafea, apoi spune-mi despre ce naiba e vorba.

– Nu mâncați?

– Urăsc să mănânc singur. Marjorie e la mama ei. Și nu credeam că o să apari înainte de amiază. La ce oră ai venit?

– Puțin după ora trei, domnule.

– Am spus că nu-mi place să mănânc singur. N-am spus că nu-mi place micul dejun.

– Pot să vă prăjesc eu niște ouă, domnule?

– Credeam că nu mai întrebi, replică generalul Stevens. Chiar o să merg în bucătărie ca să te urmăresc.

Naylor deschise frigiderul, de unde scoase un carton de ouă și o bucată de șuncă, pe care apoi le puse pe masă.

– Zilele astea dispun de ceea ce se cheamă „ajutor voluntar“, zise generalul. Un tânăr pe cinste. Dar el e și mai prost bucătar ca mine. Ai acolo o tigaie. Arătă spre locul cu pricina. Fă-le rumene, dar nu le îneca în ulei,

---

[1] Comandant legendar al Forței Expediționare Americane în Europa în timpul Primului Război Mondial și șef de Stat-Major al armatei americane între 1921 și 1924 (n. tr.).

te rog. Știu cum să fac pâine prăjită. O face mașina pentru mine.

Naylor chicoti.

– Aduc toate urările de bine din partea colonelului Lustrous, zise Naylor în vreme ce căuta tigaia.

– De vreme ce nu vei ajunge acolo înainte de vreme ca să-i zici și să strici surpriza, îți pot spune că Freddy a fost înaintat la gradul de general de brigadă, spre surprinderea mea și a multor altora.

– Dar astea sunt vești bune. Cu siguranță că merită promovarea. Eu nu sunt surprins.

– Freddy a avut mereu tendința asta supărătoare de a le spune verde în față superiorilor că se înșală, rosti Stevens. Asta înseamnă de obicei că ești ocolit la promovări. Tatăl tău a constituit una din rarele excepții de la regulă.

– Când s-a luat decizia?

– Ieri. Am fost la Washington, la comisia de promovări. Nu-i spune asta. O să o interpreteze ca și cum i-aș aproba gura spurcată.

– Ceea ce evident că nu e adevărat?

– Între admirație și aprobare există o diferență, Allan, rosti generalul. Să îți notezi asta undeva.

– Voi avea nevoie de o spatulă, zise Naylor.

– Într-unul din sertarele alea. Și mai știu că pe undeva pe aici sunt și niște farfurii.

Naylor găsi instrumentul și îl puse pe aragaz.

– Așadar, ce e cu misiunea asta secretă spre binele armatei la care te-ai înhămat? întrebă generalul, după care, venindu-i altă idee, rosti brusc: Nu ai nevoie de un șorț?

– Este o idee excelentă, încuviință Naylor.

Stevens luă un șorț din cuierul din spatele ușii și i-l dădu.

– Chiar ştiu unde sunt unele lucruri, zise el. Aşadar, ce s-a întâmplat?

– Cu doisprezece ani în urmă, un tânăr, chiar foarte tânăr pilot de elicopter a avut o relaţie cu o fată de familie bună din Germania înainte de a pleca în Vietnam...

– O, la dracu'!

– ...de unde nu s-a mai întors, continuă Naylor. Iar mama este acum pe moarte şi s-a dus la colonelul Lustrous, de fapt la Netty, ca să-i ceară ajutorul în găsirea tatălui.

– Credeam că ai spus că nu s-a mai întors din 'Nam?

– Aşa e. Eu acum fac o recunoaştere a terenului pentru colonelul Lustrous, ca să vedem cum e familia acestui pilot. Am o adresă şi după micul dejun o să încep căutările.

– Acum există o chestie care se numeşte telefon, zise generalul. Freddy nu trebuia decât să mă sune. Aş fi pus pe cineva să cerceteze situaţia imediat.

– Generalul Towson i-a „sugerat“ colonelului Lustrous să mă trimită aici, explică Naylor.

– Bob Towson a spus să te trimită pe tine? se miră generalul. Probabil că nu pricep ceva aici, Allan. De ce tot acest deranj? Mi-e ruşine că trebuie să admit că o mulţime de militari de-ai noştri, de la simpli soldaţi la ofiţeri, au lăsat însărcinate fete în Germania şi au plecat. Au fost cu miile.

– Domnule, cred că am uitat să vă spun că tatăl a primit Medalia de Onoare în Vietnam.

– Da, ai uitat, zise Stevens. Iar acest amănunt schimbă situaţia, nu?

– Iar colonelul Lustrous şi bunicul băiatului – care a murit într-un accident de maşină pe o şosea acum câteva luni – au fost buni prieteni.

- De ce natură este implicarea lui Freddy? Personală sau oficială?

- Cred, domnule, că este îngrijorat - ca şi mine, de altfel - că familia tatălui o să fie mai mult decât iritată ca să afle că fiul lor a lăsat un fiu nelegitim în Germania cu doisprezece ani în urmă. Iar dacă aşa vor sta lucrurile - adică aceşti oameni să respingă ideea unui nou membru în familie - atunci colonelul Lustrous ar vrea să ferească băiatul şi mama cât poate de mult de posibilele consecinţe.

- Iar pe Bob Towson îl preocupă ce ar apărea în ziare dacă familia tatălui şi mama intră în conflict? O NEMŢOAICĂ PRETINDE MEDALIA DE ONOARE A TATĂLUI PENTRU FIUL EI NELEGITIM?

- Da, domnule, sunt sigur că aşa stau lucrurile.

- Ei bine, nu poţi să dai vina pe mamă pentru că vrea să se asigure că odrasla ei este îngrijită cum trebuie, zise Stevens. Pe de altă parte, nu poţi da vina nici pe familie că e suspicioasă în privinţa cuiva care pretinde că e mama unui copil conceput cu fiul lor mort.

- Adevărat, domnule.

Naylor se apropie de aragaz şi întoarse şunca pe cealaltă parte.

Se auzi o bătaie în uşa bucătăriei, apoi uşa se deschise şi intră un tânăr sergent cu aspect îngrijit.

- Bună dimineaţa, domnule, rosti el.

- Fii atent la ce face maiorul, Wally, rosti generalul. Dacă o să fiu presat de circumstanţe, este posibil ca într-o bună zi să mai apelez la serviciile tale.

- Da, domnule, rosti sergentul, zâmbind.

- Maiorul Naylor, sergentul Wally Wallace, zise Stevens.

- Ce mai faci, sergent?

- Dumneavoastră ce mai faceţi, domnule?

- Ai mâncat de dimineaţă, Wally? întrebă generalul.

– Da, domnule, mulţumesc de întrebare.

– Wally, ce vei auzi aici vei ţine doar pentru tine, înţeles?

– Da, domnule. Bineînţeles.

– Ai spus că ai un nume, Allan? întrebă generalul.

– Da, domnule. Rudele cele mai apropiate ale pilotului sunt părinţii lui, domnul şi doamna Juan Fernando Castillo.

– Cum ai zis?

– Numele rudelor apropiate este Castillo. Domnul şi doamna Juan Fernando.

– Chestia asta devine tot mai interesantă. Sau tot mai încurcată. Mă apucă tremuratul când mă gândesc ce lucru interesant ar mai putea ieşi de pe buzele tale.

– Domnule?

– Wally, adu-mi agenda telefonică a doamnei Stevens. Cea roz. E pe biroul ei din camera de lucru.

– Da, domnule, răspunse sergentul.

– Îi cunoaşteţi pe aceşti oameni, domnule? întrebă Naylor.

– Iar presupusul tată al acestui copil german din flori este Jorge Alejandro Castillo, nu-i aşa?

– Da, domnule.

– Da, Allan, îi cunosc. Deţin cea mai mare parte din centrul oraşului San Antonio. Plus hălci mari din terenurile din afara oraşului. Plus o fermă imensă în apropiere de Midland, sub care se găseşte bazinul din Permian[1]. Şi nu cred că Don Fernando...

– *Juan* Fernando, domnule, îl corectă Naylor.

– Văd că Freddy te-a corupt, Allan. Şi tu sari să-ţi corectezi superiorii atunci când crezi că greşesc. În cultura

[1] Eră geologică din ultima perioadă a Paleozoicului (n. tr.).

din care face parte familia Castillo, domnul Juan Fernando Castillo este apelat cu Don Fernando ca semn de respect; aşa cum în Anglia cei din clasa superioară sunt apelaţi cu Sir. Pricepi?

– Da, domnule. Scuzele mele.

Sergentul Wallace se întoarse cu o agendă telefonică de culoare roz.

Generalul Stevens se aşeză la masă şi răsfoi agenda. Apoi o ridică în mână. Sergentul Wallace luă receptorul unui telefon montat pe perete şi i-l dădu generalului. Acesta formă numărul.

– Bună dimineaţa, rosti el. Aici este generalul Stevens, de la Fortul Sam. Îmi cer scuze că sun la o asemenea oră. Pot să vorbesc cu Don Fernando? Este o chestiune destul de importantă.

Cineva răspunse în receptor, apoi generalul continuă:

– Atunci poate cu Doña Alicia? Problema chiar este importantă.

Urmă o altă replică şi generalul Stevens continuă:

– Vă mulţumesc foarte mult, dar nu pot să las nici un mesaj. Voi reveni. Mulţumesc.

Întrerupse convorbirea şi puse receptorul pe umăr. Sergentul Wallace îl luă şi îl atârnă la loc în aparatul de pe perete.

– Don Fernando este „plecat din oraş", zise Stevens. Asta poate însemna că e la fermă sau în Dallas, New York sau Timbuktu. Doña Alicia este în Alamo; îi place să ajungă devreme acolo.

– Alamo, domnule?

– Ai auzit de Alamo, nu? John Wayne a murit acolo, apărând locul de forţele net superioare numeric ale generalului mexican Santa Anna.

– Da, domnule.

– Aşa cum poate că ţi-a spus tatăl tău, Allan, a fi general seamănă cu a fi aviator. Zile lungi şi ore îndelungate de plictiseală îngrozitoare, punctate de momente de groază. Acum sunt obligat să mă hotărăsc dacă să aştept până când mă pot întâlni cu Don Fernando sau să mă duc în Alamo înainte de întoarcerea lui şi să arunc povestea pe umerii Doñei Alicia. Oricare ar fi decizia, probabil că va fi una greşită.

Făcu o pauză, apoi continuă:

– După două secunde de gândire, am decis să-mi urmez instinctul laş şi să mă duc la Doña Alicia. Are un temperament aproape la fel de vulcanic ca al soţului ei.

Neştiind ce să spună, Naylor tăcu.

– Wally, treci la telefon şi sună la birou. Anunţă că voi ajunge când o să pot şi singurele mesaje pe care le accept prin staţia radio sunt de la şeful de Stat-Major sau de la un operator de urgenţă care să mă anunţe că bombardierele ruseşti atacă San Antonio.

– Da, domnule, răspunse sergentul Wallace, care se duse imediat la aparatul telefonic.

– Te rog să-mi spui că n-ai ars şunca şi ouăle mele.

– Nu v-am ars şunca şi ouăle, domnule.

(OPT)

Alamo Plaza
San Antonio, Texas
08.35, 12 martie 1981

– Biroul Doñei Alicia se află în Biblioteca Fiicelor Republicii Texas, zise generalul Stevens, arătând spre clădire. Iar înainte de a intra acolo, cred că o mică lecţie de istorie nu-ţi strică.

– Da, domnule, replică maiorul Naylor.

– Contrar a ceea ce crede majoritatea, Alamo nu aparţine guvernului federal sau statului Texas, ci este proprietatea Fiicelor Republicii Texas. Organizaţia asta nu seamănă cu Ordinul din Cincinatti, care se limitează – aşa cum sunt sigur că ştii, de vreme ce tu şi tatăl tău sunteţi membri – la descendenţii direcţi ai ofiţerilor lui George Washington. Apartenenţa la Fiicele Republicii Texas este limitată la doamnele care pot susţine afirmaţia că descind direct din bărbaţii şi femeile care au slujit Republica Texas, înainte ca aceasta să fi ajuns la o înţelegere cu Washingtonul şi să intre în Uniune. Poate să te ajute enorm faptul că strămoşii tăi au murit la Alamo, dar la fel de bine îţi poate servi şi bătălia de la San Jacinto dacă celelalte membre ale organizaţiei te plac. Mă urmăreşti?

– Da, domnule.

– Doña Alicia Castillo a fost de două ori preşedinta acestei organizaţii elitiste şi se zvoneşte, nu fără temei, că de-a lungul anilor familia Castillo a contribuit cu o mulţime de bani ca să întreţină cum se cuvine Alamo şi terenul de bătălie din San Jacinto, ca şi alte locuri de importanţă istorică pentru Texas. Începi să vezi imaginea?

– Da, domnule.

– Nu ştiu cum o să reacţioneze la vestea că are un nepot din flori în Germania. Presupun că nu va fi copleşită de bucurie.

– Înţeleg, domnule.

– Cred că planul de acţiune cel mai bun este ca eu să vorbesc şi tu să nu spui altceva decât „Da, doa'nă“ sau „Nu, doa'nă“.

– Da, domnule.

– În atari circumstanţe, mi se pare, de vreme ce Freddy şi Netty Lustrous cred că mama...

– Şi eu şi Elaine credem asta, domnule, îl întrerupse Naylor. Şi avem şi rezultatele testului de sânge.

Generalul Stevens îi aruncă o privire de gheaţă şi continuă:

– ...că avem obligaţia să ne asigurăm că acel băiat primeşte ceea ce i se cuvine în calitate de produs al testiculelor unui ofiţer american căruia i s-a decernat Medalia de Onoare. Printre altele, băiatul primeşte acces la West Point, dacă asta doreşte. Nu ne putem permite ca familia Castillo să ascundă acest băiat sub preş, chiar dacă asta va însemna că vor avea parte de ceva momente stânjenitoare.

– Înţeleg, domnule.

– Aşa că pune-ţi lacăt la gură când intrăm acolo şi lasă-mă pe mine să vorbesc.

– Da, domnule.

O femeie zveltă, de cincizeci şi ceva de ani, al cărei păr negru ca pana corbului, strâns într-un coc, începea să încărunţească, Doña Alicia Castillo, veni în uşa biroului când secretara o anunţă prin intercom că generalul Stevens, care nu avea o întrevedere programată, îi solicita câteva minute de atenţie.

– Ce plăcere neaşteptată, domnule general, rosti ea, zâmbind şi întinzând mâna. Vă rog, intraţi.

Se răsuci pe călcâie şi intră în birou. Stevens şi Naylor o urmară.

– Presupun că Marjorie se simte bine? întrebă ea după ce se aşeză. Am văzut-o săptămâna trecută la prânzul de la United Luncheon.

– E bine, Doña Alicia. E în vizită la mama ei.

– Vă rog să-i transmiteţi salutările mele, zise Doña Alicia, după care adăugă: Vă rog să luaţi loc şi să-mi spuneţi cu ce vă pot ajuta.

– Doña Alicia, începu generalul, îmi daţi voie să vi-l prezint pe finul meu, maiorul Allan Naylor? Tatăl lui şi cu mine am fost colegi de cameră la West Point.

– Ei bine, sunt încântată să vă cunosc, domnule maior Naylor. Bun venit în Alamo.

– Mulţumesc, doa'nă, răspunse Naylor.

– A apărut o chestiune oarecum delicată, Doña Alicia, zise generalul.

– Chiar aşa?

– Allan, adică maiorul Naylor, deţine detaliile.

Doña Alicia zâmbi şi se uită la Naylor cu o expresie de aşteptare pe chip.

„Iisuse, unde a dispărut chestia cu «eu vorbesc» şi «pune-ţi lacăt la gură»?"

– Ideea, doa'nă, e că...

– Da?

– Avem motive să credem că domnul Castillo are un fiu în Germania, zise Naylor.

Femeia se uită la el fără să i se mişte nici un muşchi pe faţă.

– Bănuiesc că vorbiţi de răposatul meu fiu, Jorge, rosti ea pe un ton neutru. Nu de soţul meu.

„Iisuse, îşi spuse Naylor, cât de idiot pot să fiu?"

– Da, doamnă, aşa este.

- Şi cum aţi aflat acest lucru?

– Eu sunt staţionat cu unitatea în Germania, în Fulda, doa'nă. Mama băiatului a venit la soţia mea, iar soţia ofiţerului meu comandant...

– Maiorul Naylor se referă la colonelul Frederick Lustrous, Doña Alicia, preciză generalul. Îl cunosc bine. Este un ofiţer foarte capabil.

– Înţeleg, răspunse Doña Alicia. Aşadar, domnule maior, ce spuneaţi?

– Frau Gossinger...

– Adică mama copilului?

– Da, doa'nă. Soțiile noastre sunt prietene cu ea. Iar colonelul Lustrous și răposatul tată al lui Frau Gossinger au fost prieteni.

– Și, ca atare, credeți că această... Frau Gossinger?

– Da, doa'nă. Și mai știm că băiatul și domnul Castillo... defunctul dumneavoastră fiu... au aceeași grupă de sânge.

– Nu cred că este o dovadă concludentă de paternitate, nu-i așa?

– Nu, doa'nă, nu e, recunoscu, Naylor.

– Chestia asta... trebuia să se fi întâmplat cu mai bine de doisprezece ani în urmă, nu?

– Da, doa'nă. Băiatul are doisprezece ani.

– Aveți idee de ce a venit femeia asta cu o asemenea poveste acum? La doisprezece ani după cele întâmplate?

– Este pe moarte, doamnă Castillo, răspunse Naylor.

– Presupun că nu aveți la dumneavoastră o fotografie de-a copilului, nu?

– Ba am, doa'nă, rosti Naylor, după care scoase mai multe poze din buzunarul de la piept al tunicii sale.

– Se numește Karl, rosti Naylor. Este un puști cu adevărat sclipitor.

Doña Alicia se uită lung la prima fotografie, apoi o puse pe masă și se uită la a doua, și apoi la a treia.

– E blond, spuse ea. Și are tenul atât de alb.

– Da, doa'nă, replică Naylor.

– Mă veți considera lipsită de bun-simț dacă vă rog să așteptați afară câteva minute? Grace vă va oferi cafea. Cred că trebuie să discut cu soțul meu despre povestea asta.

– Da, bineînțeles, rostiră generalul și maiorul, aproape la unison.

Ieşiră din birou şi se aşezară unul lângă celălalt pe canapeaua din anticameră. Generalul Stevens se uită la maiorul Naylor şi ridică din sprâncene.

– Nu cred că a mers prea bine, rosti el.

(NOUĂ)

Camera 714
Hotelul Plaza
New York City, New York
09.55, 12 martie 1981

– Cine dracu' poate să fie? se răţoi furios Juan Fernando Castillo când auzi telefonul sunând, deşi era singur în apartament.

Era un bărbat înalt şi solid, cu păr negru şi des. Era îmbrăcat cu pantaloni scurţi albi şi un halat de baie cu emblema hotelului pe piept. Nu îşi legase cordonul, aşa că i se vedea pieptul, plin de smocuri groase de păr.

Lăsă ziarul *Wall Street Journal* pe măsuţă şi încercă să scape de scăunelul pe care şi-l trăsese în faţă ca să-şi pună picioarele. Acesta se agăţă de covor şi se răsturnă. Păşind peste scăunel, Castillo se lovi de colţul măsuţei, răsturnând paharul cu suc proaspăt de grepfrut pe care, dintr-un motiv cunoscut doar de ei, cei de la hotel îl aduceau într-un recipient încălzit.

Se duse la telefon.

– Ce e? se repezi el în receptor.

– Te-am trezit, Fernando? Aşa mi se pare.

– De fapt îmi luam micul dejun, replică el. S-a întîmplat ceva rău, iubirea vieţii mele?

– Nu, aş putea spune chiar din contră.

– Atunci de ce mă suni la o asemenea oră?

– Pentru că voiam să te prind înainte de a pleca de la hotel.

– Despre ce e vorba, Alicia?

– Tocmai am aflat că suntem bunici.

– Ciudat, mie mi se pare că ştim deja că avem cinci nepoţi, rosti el.

„Patru nepoate şi un nepot de la trei fiice, îşi zise el. Nepotul are prenumele meu, dar îl cheamă Lopez. Numele Castillo va muri odată cu mine."

– Acum s-au făcut şase. Este un băiat absolut minunat în vârstă de doisprezece ani.

– Ce dracu' tot spui tu acolo?

– Se pare că Jorge a avut un băiat sau a conceput unul cât a stat în Germania.

„O, Doamne!"

– Ia-o cu începutul, Alicia, te rog.

– Nu pari prea emoţionat.

– Aş fi emoţionat dacă aş crede. Începe cu începutul, Alicia.

– Generalul Stevens a venit chiar acum la mine la birou. Împreună cu el a venit un maior a cărui unitate este staţionată în Germania. Generalul mi-a spus că maiorul este finul lui, că el şi tatăl maiorului au făcut împreună Academia la West Point.

„Şi ce dracu' are asta de-a face cu copilul lui Jorge?"

– Şi?

– Maiorul, pe care îl cheamă Naylor, a spus că mama băiatului s-a dus la soţia lui şi i-a spus ei şi nevestei unui colonel – sunt prietene – despre băiat.

„Of, Alicia, pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi face aşa ceva!"

După moartea lui Jorge – ultimul lor copil şi singurul fiu – Juan Fernando Castillo se gândise serios să o

interneze pe soţia lui într-o clinică. Nu ajunsese chiar atât de departe, dar ea suferise de depresie mai bine de un an, şi încă mai avea probleme la ziua de naştere a lui Jorge şi în ziua comemorării morţii lui.

– Iubito, Jorge... ne-a părăsit... cu doisprezece ani în urmă, zise el.

– Ştiu. Ţi-am spus deja, băiatul are doisprezece ani.

– Şi ce vrea generalul Stevens cu toată chestia asta? Alicia, de unde ştie el, de unde ştim noi că acel copil este al lui Jorge?

– Fernando, când m-am uitat la poza băiatului – se numeşte Karl – m-m-am uitat drept în ochii lui Jorge.

„Asta nu prea e o dovadă de paternitate.

Of, iubito, îmi pare atât de rău! Cum ţi-a putut face asta blestematul ăla de general Stevens? La ce s-a gândit nemernicul?“

– Şi ce vrea generalul Stevens să facem cu acest copil?

– Nu ştiu la ce te referi.

– Adică vrea să-l întreţinem material? Ce vrea?

– Nu a spus nimic despre întreţinere. Dar dacă e fiul lui Jorge, nepotul nostru, atunci bineînţeles că vom avea grijă de el. Ce întrebare!

„Of, la dracu'!“

– Iubito, ascultă-mă. Dacă e adevărată chestia asta...

– Bineînţeles că e adevărată!

– Nu ştim asta, iubito. Simpla dorinţă nu trebuie confundată cu realitatea.

– Are ochii lui Jorge.

„Dă-i dracului de ochi!“

– Ce te rog eu să faci, iubito, este să o iei uşurel. Vin acasă mâine şi o să discutăm despre asta. Voi vorbi cu generalul Stevens, aflu toate detaliile...

– Îţi spun eu, Fernando, că este copilul lui Jorge!

– Dacă e, nimeni nu va fi mai fericit ca mine. Dar nu ştim asta, iubito. Trebuie să fim foarte prudenţi în astfel de situaţii.

– Acum îmi pare rău că te-am sunat, zise ea.

– Cum adică?

– Adică îmi pare rău că te-am sunat, zise ea. Mă dezamăgeşti, Fernando. Uneori ai o inimă de gheaţă.

– Fii serioasă, iubito. Mă gândesc la tine. Ascultă-mă. Probabil că reuşesc să prind un avion mai târziu astăzi. Discutăm când ajung acasă.

Ea nu-i răspunse.

– Îmi faci o favoare, iubito?

– Care?

– Întreabă-l pe generalul Stevens dacă poate veni la mine la birou – sau dacă putem merge noi la el la birou – mâine-dimineaţă la prima oră.

„Şedinţa de la Citibank va trebui să aştepte. Pur şi simplu nu o pot lăsa să cadă iarăşi în depresie.

De ce dracului nu am venit cu blestematul ăla de avion Lear? Pentru că înseamnă bani irosiţi să ducă un singur om când poate transporta şase, de-aia.

Mă întreb dacă pot închiria vreunul.

Ia-o mai încet, pentru numele lui Dumnezeu. Nu moare nimeni. Ajung acolo ceva mai târziu astăzi; asta e.“

– Dacă aşa vrei, replică ea cu răceală.

– Nu ştiu ce zbor prind, iubito. Dar mă urc în primul avion spre Dallas pe care îl prind după-amiază. Şi voi cere ca avionul Lear să mă aştepte la Dallas. În regulă?

– Fă ce vrei, răspunse Alicia.

– Între timp, te rog să nu faci nimic, să nu spui nimic ce ai putea regreta mai târziu.

În loc de răspuns, ea închise telefonul.

Juan Fernando Castillo puse calm receptorul în furcă.

Apoi îşi ridică privirea în tavan. După care îşi ridică braţele deasupra umerilor.

– Iisuse Hristoase, Dumnezeule! răcni el. Nu-i face aşa ceva! A suferit destul!

(ZECE)

Sala de aşteptare, Hobie Aviation Services
Love Field
Dallas, Texas
20.05, 12 martie 1981

– Cum adică, nu e aici? se răţoi, nevenindu-i să-şi creadă urechilor, Juan Fernando Castillo la agentul de la relaţiile cu clienţii.

„Din cine ştie ce motive, avionul Lear nu poate ajunge pe Dallas-Fort Worth International, iar după ce fac naveta până aici de la Dallas-Fort Worth mi se spune că blestematul de Lear nu e aici?"

– Îmi pare rău, domnule Castillo. Pur şi simplu nu e aici, domnule.

Don Fernando îşi scoase telefonul mobil şi apăsă câteva taste înainte de a-şi da seama că ecranul era mort, probabil din cauza bateriei care se descărcase.

– Pot să folosesc telefonul ăla?

– Da, bineînţeles, domnule.

Tastă un număr din memorie şi o clipă mai târziu auzi o voce:

– Lemes Aviation.

– Cine e acolo?

– Ralph Porter.

– Ralph, aici e Fernando Castillo.

– Cu ce vă pot ajuta, Don Fernando?

– Spune-mi unde dracu' e nenorocitul meu de Lear. Sunt la Love și nu e aici.

– Să verific, domnule.

„Verifici pe dracu', nemernicule! Cu banii pe care îi băgăm în voi ar fi trebuit nu numai să-mi țineți blestematul ăla de Lear pregătit în permanență, ci și să știți fără să mai verificați de ce nu e aici și unde e."

– Don Fernando?

– Da?

– A decolat de pe Newark acum aproape o oră, domnule. Asta înseamnă că ar trebui să aterizeze aici în aproximativ două ore.

– Și nu știi din întâmplare ce căuta tocmai în Newark?

– Ba da, domnule. A dus-o pe Doña Alicia până acolo, domnule. A spus că trebuie să prindă cursa Pan American de ora șase către Frankfurt și nu putea face asta dacă nu lua avionul Lear.

– Bineînțeles. Am uitat. Mulțumesc mult.

– Vă mai pot ajuta cu ceva, domnule?

– Nu, asta e tot, mersi.

Puse receptorul în furcă, apoi îl ridică din nou și formă un alt număr din memorie.

– Jacqueline, eu sunt, rosti el. În ordinea pe care ți-o spun, sună-l pe generalul Stevens la Fortul Sam și întreabă-l unde trebuie să ajung în Germania. Va înțelege despre ce e vorba.

– Germania? se miră Jacqueline Sanchez, secretara lui Castillo de peste douăzeci de ani.

– Germania. Apoi fă-mi rezervare la următorul zbor din Dallas-Fort Worth care ajunge acolo unde trebuie să ajung.

– Nu știu ce zboruri directe există între Dallas-Fort Worth și Germania, rosti Jacqueline. De ce nu luați avionul Lear spre New York?

– Pentru că blestematul de Lear vine de la New York şi nu va ajunge în San Antonio mai devreme de două ore.

– Am impresia că vă nemulţumeşte ceva, zise femeia. Vă pot ajuta?

– Doar fă-mă să ajung la bordul următorului nenorocit de avion către Germania, Jackie, te rog!

– S-a făcut. Unde sunteţi?

– La aeroportul Love, pe punctul de a mă urca într-un blestemat de taxi ca să mă întorc la blestematul de Dallas-Fort Worth.

– Trebuie să fiţi supărat rău dacă aţi folosit „blestemat" de două ori în aceeaşi propoziţie.

– Alicia zboară chiar acum spre Germania ca să vadă un băiat pe care îl crede fiul lui Jorge.

– O, Doamne!

– Mda. O, Doamne!

– Sunaţi-mă când ajungeţi la Dallas-.ort Worth. Până ajungeţi acolo aranjez totul.

– Mersi, Jackie.

– Jorge a avut un copil?

– O, Doamne, Jackie, chiar sper ca puştiul ăsta să fie al lui.

– Atunci voi spune o rugăciune, zise Jackie, după care închise.

(UNSPREZECE)

Haus im Wald
În apropiere de Bad Hersfeld
Kreis Hersfeld-Rotenburg Hesse, Germania de Vest
18.50, 13 martie 1981

Jagermeister-ul de la poartă nu permise Mercedesului lui Lustrous să treacă până ce nu primi aprobarea.

Când aceasta veni, în sfârşit, şi ei ajunseră la casă, Karl Wilhelm von und zu Gossinger îi aştepta pe veranda de piatră.

– Bună seara, zise el.

– Hei, Karl, îl salută maiorul Naylor.

– Îmi pare rău, dar mama nu primeşte pe nimeni, zise băiatul.

– Vrem să vorbim neapărat cu ea, rosti Naylor. Putem să intrăm?

– Bineînţeles.

Băiatul le deschise uşa şi apoi intră după ei în casă.

– Nu cred că o cunosc pe această doamnă, rosti el când ajunseră toţi înăuntru.

– Karl, începu Netty, ea este...

– Karl, sunt bunica ta, rosti Alicia Castillo.

– O!

– Dacă aş fi ştiut de tine, aş fi venit aici cu mult timp în urmă, zise Alicia. Pot să te sărut şi să te îmbrăţişez?

– Aş prefera să n-o faceţi, răspunse băiatul.

– Iisuse, Karl! izbucni Naylor.

– E-n regulă, îl temperă Alicia.

– Karl, rosti Netty, vrem neapărat să o vedem pe mama ta. Doar pentru câteva clipe.

– Mama nu se simte bine, replică băiatul.

– Înţelegem, Karl, zise Elaine Naylor.

– A băut zdravăn, mărturisi Karl.

– Karl, interveni Alicia. Du-mă imediat la mama ta.

El o privi câteva clipe, apoi spuse:

– Dacă insistaţi...

Alicia avea să-şi amintească ulterior că încăperea duhnea a coniac.

Erika von und zu Gossinger stătea întinsă pe o parte în pat. Îşi înălţă capul atunci când lumina de pe coridor pătrunse în camera întunecată.

- Cine e acolo? întrebă ea în germană. Ieşi şi lasă-mă în pace!

- Îmi pare rău, rosti Alicia. Nu vorbesc germana.

- Cine eşti? întrebă Frau Erika, pe un ton deloc plăcut, în engleză.

- Sunt mama lui Jorge, draga mea, răspunse Alicia. Şi am venit să am grijă de tine şi de Karl.

Nu fără eforturi mari, Frau Erika reuşi să se ridice în capul oaselor şi să aprindă lumina.

- Sunteţi mama lui Jorge?

- Da, eu sunt. Mă cheamă Alicia.

Frau Erika întinse mâna şi Doña Alicia i-o strânse.

- Îmi pare rău că n-am ştiut de tine şi de băiat, zise Alicia.

Pe obrajii lui Frau Erika apărură lacrimi şi ea începu să suspine.

Alicia o strânse în braţe.

V

PRIMĂVARA ANULUI 2005

(UNU)

Deasupra Oceanului Atlantic
În largul coastelor din apropiere de Savannah, Georgia
15.20, 29 mai 2005

La cinci minute după decolarea de pe helipadul Casei Albe din Carolina şi la scurt timp după ce ajunseră la altitudinea de croazieră, sergentul clasa întâi DeLaney apucă o cască dintr-un cârlig prins de uşă şi i-o dădu maiorului C.G. Castillo, care acum era bine prins pe scaun cu centura.

Castillo îşi puse casca pe cap, găsi butonul de vorbit şi rosti:

– Mulţumesc, sergent.

– Maior Castillo, rosti o voce de femeie, care adăugă glumeaţă: Vă vorbeşte pilotul.

– Da, doa'nă?

– Castillo, mă gândeam la ceva, continuă locotenent-colonelul Messinger. Când ajungem la Hunter îmi

termin treaba pe ziua de azi. Te-aş putea duce cu maşina la Fortul Stewart dacă vrei şi te-aş putea introduce mai uşor în căminele ofiţerilor. Locuiesc acolo.

Prin mintea maiorului Castillo trecu un gând cam tăios: Pentru femeile-ofiţer ţinerea sub obroc a indiscreţiilor era chiar mai importantă decât pentru ofiţerii bărbaţi. Iar femeile-ofiţer necăsătorite – şi dacă locuia în căminele pentru ofiţeri locotenentul-colonel Messinger era mai mult ca sigur necăsătorită – avea dificultăţi şi mai mari cu discreţia. Erau obligate să fie extrem de prudente dacă nu alegeau să îşi păstreze centura de castitate toată viaţa. Castillo ştia că fiecare ofiţer, indiferent de sex, se întreba, adesea în public, cu cine se regula locotenent-colonelul Messinger.

Iar regulatul în afara graniţelor sfintei căsătorii însemna încălcarea conduitei de ofiţer. Relaţiile sexuale cu un alt ofiţer, mai ales cu unul căsătorit, însemna un fapt grav. Relaţiile sexuale cu un subordonat constituia o infracţiune şi mai gravă, de nota 6 sau 7 pe scara gravităţii codului de conduită, iar cele cu un subordonat *căsătorit* ajungea la nivelul 10.

Ajutarea unui coleg aviator aflat în trecere, care nu purta verighetă, să treacă de procesul adesea înnebunitor de a obţine un loc de cazare în căminele pentru ofiţeri, urmată de propunerea firească de a bea şi a mânca ceva, urmată la rândul ei de plecarea împreună spre cămine însemna cu totul altceva. Abia dacă ajungea la nivelul 2 pe scara păcatelor, ba poate chiar şi mai jos. Asta, bineînţeles, dacă povestea nu se încheia cu nişte ţipete puternice care sugerau o acuplare feroce şi care se auzeau în tot căminul.

– Sunteţi foarte amabilă, doamnă colonel, rosti Castillo. Dar mă aşteaptă cineva la Aeroportul Internaţional Savannah.

– Zău? Atunci ai nevoie doar de un mijloc de transport până acolo?

– Da, doa'nă. Dar iau un taxi sau altceva.

– Te duc eu la Savannah. Nici o problemă. La terminalul public sau la sectorul de transporturi private?

– La sectorul de transporturi private, vă rog.

– Nici o problemă, maiorule.

– O să revin aici, doamnă colonel, zise Castillo. Îmi dați numărul de telefon?

– E în cartea de telefoane la Messinger, rosti ea. Sună-mă.

– Mulțumesc, așa voi face.

Între pilot și maiorul Castillo nu mai avu loc nici un fel de comunicare în restul zborului.

După ce doamna colonel așeză elicopterul pe pistă, maiorul Castillo se duse până la fereastra fuzelajului și îi oferi mâna femeii.

– Mulțumesc pentru zbor, doamnă colonel, zise el.

– A fost plăcerea mea, rosti ea. Și mă cheamă Anne.

– Charley, răspunsese Castillo.

Când ea dădu în sfârșit drumul mâinii lui, maiorul îi făcu semn cu mâna, după care se răsuci pe călcâie și porni spre un indicator pe care se putea citi SALA DE AȘTEPTARE PASAGERI.

După ce deschise ușa sălii – o încăpere mare mobilată cu canapele și fotolii din crom și plastic, cu un perete plin cu automate de Coca-Cola și pungi cu snacksuri, și o masă pe care se găseau filtre de cafea normală și decofeinizată – Castillo se trezi strigat de un bărbat care ședea pe un fotoliu și bea cafea dintr-un pahar de plastic:

– Hei, gringo!

Bărbatul era solid, aproape masiv – se spunea că seamănă cu defunctul lui bunic pe linie maternă – cu piele

măslinie şi îmbrăcat cu un tricou galben, jeanşi şi cizme uzate de cowboy.

Castillo avu nevoie de câteva clipe ca să localizeze vocea, după care, zâmbind, se duse repede spre bărbat, care, cu o agilitate surprinzătoare pentru cineva de statura lui, se ridică repede de pe fotoliu.

Se îmbrăţişară. Fernando Manuel Lopez îl ridică fără nici un efort pe Carlos Guillermo Castillo de pe podea.

– Ce naiba mai faci? zise el. Unde naiba ai fost?

– La Casa Albă din Carolina, răspunse Castillo după ce reuşi să se elibereze din strânsoare. Preşedintele a avut nevoie de sfaturile mele în chestiuni de politică externă.

– Aş fi spus: „Pe dracu'", dar niciodată nu ştiu când mă tragi pe sfoară.

– Şeful meu a fost chemat acolo, zise Castillo. Am fost adus şi eu ca să-i duc geanta şi să îi servesc cu aperitive.

– Cât poţi sta? întrebă Fernando.

– Trebuie să fiu înapoi în Washington luni la prânz.

– Iisuse, tu nu-ţi mai iei niciodată libere?

– Ba da. Dar...

– Ştiu, deşteptule. „Dar prefer să le petrec în compania femeilor goale." Corect?

– Eşti crud, Fernando, zise Castillo cu un vag gest efeminat. Nu pot crede că asta e părerea ta despre mine.

Fernando chicoti.

– Dacă ai nevoie să te uşurezi, gringo, fă-o acum. Vor fi destule hârtoape pe sus şi n-am chef să te pişi prin toată jucăria mea nouă.

– Ce jucărie nouă?

– Fă pipi şi dup-aia îţi arăt. Poate te las chiar să o manevrezi un minut sau două.

- Drăguţ, rosti Castillo câteva minute mai târziu, după ce el şi Fernando dădură ocol unui mic avion cu reacţie de un alb-strălucitor. Ce e?

- Un Learjet...

- Asta văd şi singur.

- Mai exact un Bombardier/Learjet 45XR.

- Ai spus „jucăria ta"?

- A noastră, replică Fernando.

- Ai reuşit s-o faci pe Abuela să renunţe la vechiul Lear?

- Bunicului i-a plăcut mult, zise Fernando. Ea nu recunoaşte asta, evident. Până ce am epuizat-o cu insistenţele. Mereu cu sperietoarea cu lupul de la uşă.

- Cât a costat?

- Nu întreba, răspunse Fernando. Dar Lear-ul lui bunicu' era de muzeu.

- Ştiu, zise Castillo. Numai că ştiu cum se simte ea. Nu e uşor să pierzi încă o legătură cu trecutul.

(DOI)

Hacienda San Jorge
În apropiere de Uvalde, Texas
17.40, 27 mai 2005

Avionul Bombardier/Learjet 45XR nu reuşi să zboare peste acoperişul roşu din ţiglă montat în stil spaniol şi clădirile anexă, dar zbură chiar peste casa mare a fermei şi îşi clătină aripile la o înălţime de aproximativ trei sute de metri înainte de a se înălţa şi de a vira abrupt către pista de aterizare lungă de peste un kilometru, aflată la opt sute de metri depărtare de casă.

În casă, recunoscând imediat zgomotul motorului, Doña Alicia îşi ridică privirea în sus, îşi făcu semnul

crucii, lăsă jos romanul pe care îl citea şi ieşi repede din living pe verandă.

Îşi iubea, evident, toţi copiii şi nepoţii, şi încerca să facă asta fără părtinire. Dar ştia prea bine că avionul care tocmai trecuse pe deasupra capului ei îi avea la bord pe cei doi oameni pe care îi iubea cel mai mult pe lume, nepotul ei Fernando - băiatul fiicei ei, Patricia - şi vărul acestuia, Carlos.

Nu-i plăcea deloc să-i vadă pilotând şi mai ales nu-i plăcea când cei doi se aflau în acelaşi aparat şi Fernando simţea nevoia să se dea mare - adică exact cum procedase cu câteva secunde înainte, când trecuse aproape razant pe deasupra casei.

Ieşi pe verandă la timp ca să vadă cum avionul atinge pista de beton cu roţile trenului de aterizare.

„Dacă stau aici, pe verandă, ar părea că-i aştept cu disperare să vină la mine.

Evident că îi aştept."

Se aşeză pe o canapea tapisată cu îmbrăcăminte din piele.

Cinci minute mai târziu, cei doi îşi făcură apariţia în jeepul antic pe care Juan Fernando, Domnul să-l odihnească în pace, îi învăţase să îl conducă atunci când împliniseră amândoi treisprezece ani. Patricia şi Francisco, soţul ei, se înfuriaseră aflând de asta, dar Juan Fernando îi redusese la tăcere spunând că tinerii aveau oricum să înveţe să conducă maşinile şi era mai bine să-i înveţe el cum să o facă decât să-i lase să se sinucidă încercând să înveţe singuri.

Doi ani mai târziu, Juan Fernando folosise cam aceleaşi argumente când băieţii îşi exprimaseră dorinţa de a învăţa să piloteze avioane. De această dată spusese că

pilotul avea să fie Carlos, al cărui tată devenise pilot chiar înainte de a intra în armată, şi Fernando avea să facă orice ar fi făcut Carlos, indiferent dacă celorlalţi le plăcea asta sau nu. Sau viceversa.

Doña Alicia îşi spunea că ei doi păreau mai degrabă fraţi gemeni decât veri. Fizic nu semănau deloc – pe când Carlos crescuse în înălţime în adolescenţă, Fernando fusese un uriaş încă din scutece – dar erau de aceeaşi vârstă, fiind născuţi la o distanţă de câteva luni, şi deveniseră de neseparat de când ea şi Juan Fernando îl aduseseră pe Carlos acasă din Germania.

Doña Alicia credea că amândoi moşteniseră o bună parte din genele fizice de la bunicii lor. Carlos îi arătase o fotografie cu tatăl mamei lui din vremea când bunicul lui fusese locotenent-colonel în armata germană care asedia Stalingrad-ul; Carlos arăta exact ca el, cu excepţia ochilor, care semănau cu ai lui Jorge.

Carlos se dădu jos din jeep şi merse pe verandă.

– Ce mai face fata mea favorită? întrebă el, îmbrăţişând-o pe Alicia şi sărutând-o.

– Fata ta favorită ar fi mult mai fericită dacă n-ai fi zburat în halul ăla pe deasupra casei, răspunse ea.

Carlos arătă înspre Fernando.

– Nu eu, Abuela, răspunse acesta. Gringo era la manşă.

– Minte, Abuela.

Doña Alicia se uită la Fernando.

– De câte mii de ori te-am rugat să nu-i mai spui aşa?

Fernando păru că se gândeşte, apoi ridică din umeri.

– Poate de cinci mii? rosti el cu inocenţă.

Fernando îi spusese mereu „gringo“ lui Carlos, dar oricine altcineva îi spunea astfel se trezea cu un pumn în faţă. Alicia şi soţul ei se întrebaseră, îngrijoraţi, în timpul

zborului de la Frankfurt, dacă cei doi băieţi de doisprezece ani aveau să se înţeleagă. Oare Fernando avea să-l respingă pe noul lui văr? Nu numai că era mult mai mare decât Carlos, dar moştenise şi temperamentul bunicului său.

O astfel de grijă se dovedise nefondată.

– Vorbeşti haios, ştiai asta? îl provocase Fernando pe vărul său la cinci minute după ce îl cunoscuse.

– La fel şi tu, dacă se presupune că tot ce vorbeşti tu este engleză, replicase Carlos.

Neobişnuit cu provocările, Fernando se uitase lung câteva clipe la vărul lui şi, în cele din urmă, zisese:

– Cred că o să-mi placi, chiar dacă eşti un gringo. Ştii să călăreşti?

– Bineînţeles.

– Haide, îţi arăt ce e pe aici.

Din acel moment deveniseră nedespărţiţi.

– De vreme ce nu speram ca tu să te gândeşti la asta, zise Doña Alicia, am chemat-o pe Maria şi vine şi cu copiii la cină.

– Abuela, ripostă Fernando, cum o să ne mai îmbătăm eu şi gringo dacă vine şi soţia mea cu şobolanii ăia mici?

– Nu te vei... Fernando, încetează! Mă înfurii!

– Da, doa'nă, replică el, mimând un respect exagerat.

– Şobolani! exclamă Doña Alicia. Nu ştiu de unde ai mai scos-o şi pe asta.

– De la comediile transmise la televiziune, Abuela, răspunse Carlos. Sunt de acord cu tine. Este dezgustător! „Şobolani“! Propriii copii drăgălaşi!

Deşi încercă din răsputeri, doña Alicia nu reuşi să-şi înăbuşe un zâmbet.

– În fine, dacă simţiţi că trebuie, rosti ea, haideţi în casă la un cockteil. Poate că beau şi eu un pahar de vin.

– Mi-am lăsat valiza în avion, Abuela, rosti Carlos. Am cumva un schimb de haine în camera mea?

– Evident. Ştii bine asta. Ţi-ai uitat valiza în avion? Cum ai putut face aşa ceva?

– Spune-i lui Abuela al cui era avionul şi unde ai fost, *Carlos Guillermo,* zise Fernando, în vreme ce intrau în living.

Ea îl privi întrebătoare.

– Era avionul şefului meu. Secretarul de stat Hall. L-a chemat preşedintele şi l-am însoţit.

– L-ai văzut pe preşedinte?

– De la depărtare, zise Carlos.

Nu-i plăcea să mintă, dar ştia că făcea parte din sarcinile de serviciu.

– Bunicul tău îl cunoştea pe tatăl lui, zise Doña Alicia. Au făcut nişte afaceri împreună în Alabama. Cred că era ceva legat de cherestea. Pini cu frunze lungi, ce-or mai fi şi ăia.

– Chiar aşa?

„Chestia asta nu a fost scoasă pe tapet. Să nu fi făcut ei legătura? Sau ştiau? Şi faptul că ştiau are vreo legătură cu acel interviu de două minute pentru a mi se da misiunea? Până acum, credeam că preşedintele are pur şi simplu încredere în Hall. Sau poate că ştiau şi voiau să vadă dacă voi aduce chestia asta în discuţie."

– Ne întâlneam la ei la derbyul din Kentucky, zise Doña Alicia. Adică, cu tatăl preşedintelui. Şi cu soţia lui. O femeie cu adevărat încântătoare. Bunicului tău îi plăceau caii la nebunie.

– Abuela, zise Fernando de la bar. Ai spus cumva vin?

– Te rog, răspunse ea. Într-unul dintre dulăpioare e un rest de cabernet sauvignon argentinian.

(TREI)
Aeroportul Internaţional Baltimore-Washington
Baltimore, Maryland
09.05, 31 mai 2005

– Lear Cinci-Zero-Şapte-Cinci a aterizat la cinci minute după fix. Vrei să preiei tu, te rog? rosti Castillo în microfon.

El se afla pe scaunul pilotului.

– Nu-i rău, gringo. Va trebui să raportăm o aterizare dură, dar nu din cale afară.

– Du-te naibii, Fernando!

– Turnul de control, aici Lear Cinci-Zero-Şapte-Cinci, rosti Fernando în microfon. Cerem instrucţiuni de parcare la cisterna de realimentare pentru avioane civile.

– Corecţie, interveni Castillo după ce apăsă butonul microfonului. Turnul de control, vrem să mergem la terminalul UPS.

Vizibil surprins, Fernando nu spuse nimic până când primiră instrucţiuni de la turnul de control.

– UPS? se miră el.

– Mda, UPS, răspunse Castillo. Acolo merg eu.

– Şi eu nu pot întreba de ce, nu-i aşa?

– Aşa e, dar dacă promiţi să-ţi ţii gura... şi vorbesc serios, Fernando... poţi merge cu mine dacă vrei.

– UPS? repetă Fernando, minunându-se.

Un agent de securitate de la Departamentul Transporturilor îi aştepta chiar lângă uşa avionului.

– Vă pot ajuta cu ceva, domnilor?

– Bună dimineaţa, îl salută Castillo, după care scoase un mic portofel din piele din buzunarul jachetei de zbor şi i-l dădu agentului.

Acesta cercetă cu mare atenţie documentele, apoi îi înapoie portofelul.

– Da, domnule. Şi acum, cu ce vă pot ajuta?

– Ne-ai putea îndruma către centrul de operaţiuni de zbor UPS, răspunse Castillo.

– Parter, a doua uşă din clădirea aia, rosti agentul, arătând cu mâna.

– Mulţumesc. Cred că ar fi mai bine să vii cu mine, Lopez.

– Da, domnule, rosti Fernando.

La jumătatea drumului către blocul de beton cu două etaje, Fernando întrebă:

– Ce i-ai arătat?

– Pozele şobolanilor tăi pe care mi le-a dat Maria ieri, răspunse Castillo.

În vreme ce se apropiau, pe a doua uşă ieşi un bărbat îmbrăcat cu o cămaşă albă cu gulerul desfăcut şi cu patru trese, indicatorul universal al unui căpitan de aeronavă.

Omul zâmbi.

– Aţi trecut de paznic, aşa că presupun că n-aţi venit aici ca să aruncaţi ceva în aer. Cu ce vă pot ajuta?

Castillo scoase un portofel mai mare din buzunarul de la şold şi din acesta extrase o carte de vizită, apoi încă una. Dădu prima carte omului îmbrăcat cu cămaşa albă de căpitan şi pe a doua lui Fernando.

– Mai bine ai avea una ca asta, Lopez, zise el.

– Mulţumesc, domnule, rosti politicos Fernando, după care se uită la cartonaş.

Cartea de vizită avea însemnele Departamentului de Securitate Naţională, cu adresa din Washington, două numere de telefon, o adresă e-mail, iar pe ea se putea citi că C.G. Castillo era asistentul secretarului de stat.

– Cu ce vă pot ajuta, domnule Castillo? întrebă căpitanul. Întinse mâna. Eu sunt Jerry Witherington, şeful staţiei de aici.

– Am nevoie de o favoare, răspunse Castillo. Trebuie să vorbesc cu cineva care cunoaşte bine Boeingul 727 şi, dacă e vreo astfel de aeronavă aici, aş vrea să mi-o arate.

– Eu am petrecut multe ore într-un astfel de avion, zise Witherington. Chestia asta are vreo legătură cu avionul pe care nu-l găsesc în Africa?

– Aţi auzit de chestia asta, nu?

– Am încercat să-mi dau seama imediat ce am aflat. Cum naiba să pierzi un 727?

– Nu ştiu, răspunse Castillo. Dar cred că CIA, FBI, FAA şi toate celelalte agenţii care încearcă să dea de un răspuns vor găsi unul până la urmă.

– Nu dumneavoastră investigaţi cazul?

– O, nu, răspunse Castillo. Aţi făcut serviciul militar, domnule Witherington?

– Ca toată lumea. La Forţele Aeriene. Şapte ani.

– Bun. Eu am fost în Armată. Deci ştiţi ce este un aghiotant, nu?

– Desigur.

– Singura diferenţă dintre asistentul special al unui secretar de stat şi un aghiotant de general este aceea că eu nu am cordonul auriu pe umăr.

Witherington zâmbi şi apoi chicoti.

– Printre alte lucruri, cum ar fi să-i car geanta secretarului, ceea ce încerc eu să fac este să obţin răspunsuri

pentru el înainte ca reporterii să pună aceleași întrebări. Iar un reporter îl va întreba cândva: Ce se întâmplă cu avionul 727 care a dispărut? Și cum ceea ce știu eu despre un 727 se reduce aproape la zero, mi-am zis că e mai bine să stau de vorbă cu cineva care este expert în această privință și mă poate face să pricep unele lucruri.

– Și ați zburat cu avionul ăla până aici pentru așa ceva?

– Eu și Lopez ne aflam în Texas, răspunse Castillo. Așa că m-am întrebat unde aș putea găsi un expert și poate chiar un avion la care să mă uit și cine m-ar putea ajuta. Iar răspunsul a fost: aici, la UPS.

– Sunteți pilot, nu-i așa?

– Am pilotat mai ales elicoptere Huey în armată. Nu știu nimic despre aeronavele mari.

– Dar ați pilotat avionul Lear, nu-i așa?

– Secretarul de stat crede cu tărie în ideea că o mână nepricepută este o unealtă a diavolului, răspunse Castillo. Ca atare, i-a spus lui Lopez, aici de față: „În loc să te uiți cum scade acul indicator de combustibil în vreme ce Castillo sforăie în spate, ce-ar fi să-l înveți cum se pilotează un Lear? Poate că va avea nevoie de așa ceva într-o bună zi."

Witherington chicoti.

– Se pare că e un bun instructor de zbor, rosti el. Din întâmplare v-am urmărit la aterizare. Ați reușit să-l puneți lin pe pistă.

– Norocul începătorului, rosti Fernando.

– Motivul pentru care am pus întrebarea, domnule Castillo...

– Presupun că nu vreți să-mi spuneți Charley, nu?

– Bine, Charley. Eu sunt Jerry, rosti Witherington, uitându-se la Fernando.

– Cei mai mulţi oameni îmi spun Lopez, zise acesta. E greu să vii cu un nume scurt când prenumele tău e Fernando.

– Bine, Lopez să rămână, zise Witherington strângându-i mâna. Motivul pentru care am pus întrebarea este acela că am nevoie de un punct de plecare pentru ţinerea discursului. În plus, încercam să ghicesc posibilele întrebări la care ar fi nevoit şeful vostru să răspundă.

– Ei bine, una evidentă este asta: „Credeţi că a fost furat de terorişti care plănuiesc să intre cu el în vreo altă clădire?"

– Ăsta e primul lucru la care m-am gândit când am aflat că un 727 a fost furat, mărturisi Witherington.

– Şi ce crezi?

– Nu cred că e posibil.

– De ce?

– Hei, nu vreau să fiu citat oficial şi pe urmă să ne trezim că vreun cap cu turban intră cu avionul furat în Casa Albă, răspunse Witherington.

– Nimic din ce îmi spui aici nu se înregistrează, ripostă Castillo. Nimeni de la birou nu ştie că mă aflu aici. Aşa că de ce?

– Ar fi mai uşor să deturnezi un alt 767. Dacă te gândeşti mai bine, când au atacat World Trade Center, Pentagonul şi aproape sigur Casa Albă, capetele cu turban au plănuit bine mişcarea. Au avut la dispoziţie avioane mari – lăţimea aripilor unui 767 este de cincizeci şi doi de metri; lăţimea aripilor unui 727 este de doar treizeci şi cinci de metri...

– Cu o treime mai lungi, deci? îl întrerupse Castillo. Nu mi-am dat seama că diferenţa este aşa de mare.

– Capetele cu turban au avut la dispoziţie avioane pline de combustibil, continuă Witherington. Boeingul 767

are o rază de acțiune de circa 6 100 mile nautice. Rezervoarele unui 767 pot îngurgita aproape optzeci și cinci de tone de combustibil.

– Iisuse, cât combustibil! exclamă Castillo.

– Mda, așa e. Iar o asemenea masă de combustibil a dărâmat Turnurile Gemene. Odată cu arderea lui, scheletul din oțel s-a topit și clădirile s-au prăbușit.

– Vrei să spui că un 727 nu ar fi putut face așa ceva?

– Nu vreau să par ca unul care le știe pe toate, dar...

– Hei, chestia asta rămâne doar între noi. Îți sunt recunoscător pentru informațiile pe care ni le furnizezi.

– Să nu mă citați, bine?

– Ai cuvântul meu în privința asta, zise Castillo.

– Raza maximă de acțiune a unui 727 este de 2 500 de mile, continuă Witherington. Așa cum sunt configurate majoritatea, nu pot zbura mai mult de 1 500 de mile fără realimentare. Asta înseamnă că e nevoie de mai puțin combustibil, deci de rezervoare mai mici. Nu am auzit niciodată de un 727 – și am zburat cu multe astfel de avioane – care să aibă rezervoare mai mari de patruzeci de tone; majoritatea au rezervoare de treizeci de tone.

– O treime din capacitatea unui 767, zise Castillo.

– Corect, replică Witherington. Așadar, ce vreau să spun este că, dacă aș vrea să mă arunc în aer împreună cu vreo clădire – și să primesc un pașaport de acces la rai și cele șapte curve promise de cărți – cred că mai degrabă aș pune mâna pe un alt 767, în loc să mă duc tocmai în Africa ca să fur un 727, care n-ar provoca cine știe ce stricăciuni și cu care ar fi al naibii de greu să ajungi în vreun loc unde să strici ceva. După cum cred că știți, traficul aerian este acum supravegheat cu strictețe.

– Aşa am auzit şi eu, zise Castillo.

– Unul din oamenii noştri venea aici de la Rio la bordul unui 747, zise Witherington. Trebuia să facă o escală la Caracas, pe care n-a mai făcut-o – vremea proastă, iar o oră mai târziu urma să ajungă acolo un alt zbor de-al nostru – şi s-a îndreptat spre Miami. Numai că a uitat să schimbe planul de zbor. La douăzeci de minute după ce ar fi trebuit să aterizeze în Caracas, a primit un apel de la un controlor de zbor agitat care îl întreba unde e şi ce face. Omul i-a spus şi după zece minute – înainte de a ajunge în dreptul Santo Domingo – s-a uitat pe geam şi a văzut un pilot de vânătoare al Marinei care se uita drept în ochii lui.

– Şi atunci ce crezi că s-a întâmplat cu acel 727? întrebă Castillo.

– Cred că indivizii au zburat cu el câteva sute de kilometri – poate şi mai puţin – şi apoi au început să-l facă bucăţi. Există piaţă pentru orice piese – mai ales pentru motoare – în cadrul a ceea ce noi numim „naţiuni în dezvoltare“, unde nu se pun nici un fel de întrebări privind provenienţa pieselor.

– Nu m-am gândit la asta, zise Castillo. Are logică.

– Lasă-mă să anunţ unde mergem, zise Witherington, şi să fac rost de o maşină. Avionul pe care îl avem aici, ca rezervă pentru partea asta de ţară, este prea departe ca să ajungem la el pe jos.

– Mă ajuţi foarte mult, zise Castillo. Apreciez acest lucru.

– E plăcerea mea. Mă întorc imediat.

După ce Witherington ajunse suficient de departe ca să nu-l mai audă, Castillo zise:

– După ce terminăm turul, ceea ce n-ar trebui să dureze mult, o să mâncăm ceva, apoi te poţi duce acasă.

– Speram să zici: „Fernando, de vreme ce ai rămas, de ce nu rămâi cu mine?“ Putem lua și cina împreună sau ceva de genul ăsta.

– Vrei să rămâi?

– Trebuie să mă întâlnesc cu avocații noștri din Washington.

– În legătură cu ce?

– Ca să pot declara cu mâna pe inimă în fața Fiscului că motivul pentru care am zburat cu avionul Lear până la Washington a fost acela de a avea o discuție cu avocații noștri. Și că astfel nu folosesc avionul corporației pentru treburi personale.

– Și atunci cum rămâne cu luarea mea din Savannah?

– Ăla a fost un zbor de rutină pentru testarea avionului.

– Ești diabolic, Fernando.

– Nu la fel de mult ca tine, gringo.

Castillo vru să-l întrebe ce naiba voia să spună cu asta când Witherington apăru de după colțul clădirii la volanul unui vehicul alb de transport persoane folosit pe terenurile de golf, așa că renunță.

(PATRU)

Old Executive Office Building
Colțul 17th Street și Pennsylvania Avenue NW
Washington, D.C.
11.55, 31 mai 2005

Îmbrăcat cu un costum închis la culoare și cravată, la fel ca toți civilii care forfoteau încoace și încolo pe culoarele clădirii, maiorul C.G. Castillo se opri în fața unei uși masive din lemn și introduse o cheie în broască.

Înăuntru dădu de o anticameră mică, în care nu se găsea nimic altceva în afara unei mochete oarecum uzate şi a unei mici camere de luat vederi, montată mai mult sau mai puţin discret deasupra unei a doua uşi.

Castillo ciocăni în lemnul uşii şi, o clipă mai târziu, se auzi un bâzâit. Castillo împinse uşa şi aceasta se deschise.

Aceasta era intrarea privată în biroul pe care şi-l păstrase secretarul de stat Matthew Hill în vechea clădire de vizavi de Casa Albă, clădire care pe vremuri adăpostise Departamentul de Stat, pe cel de Război şi pe cel al Marinei din cadrul guvernului federal.

Secretarul de stat văzuse despre cine e vorba şi apăsase un buton de sub birou ca să deschidă uşa.

– Am spus ora doisprezece şi tu apari la unsprezece cincizeci şi cinci, zise Hall. Oare de ce nu sunt surprins?

– Punctualitatea este o virtute, domnule, răspunse Castillo. Credeam că v-am spus asta. De vreme ce e singura mea virtute, muncesc mult să mi-o păstrez intactă.

Hall chicoti.

– Am auzit că printre virtuţile tale nu se numără castitatea şi modestia, zise el. Ce mai e nou, Charley?

– M-am dus la Baltimore şi le-am cerut celor de la UPS să-mi arate unul din Boeingurile lor 727. Omul lor nu crede că poate fi folosit ca bombă împotriva noastră aici.

– Sper să aibă dreptate, replică Hall.

– După aceea am venit aici – acum aproape trei sferturi de oră – şi am citit cam o treime din materialul pregătit pentru noi de dr. Cohen.

– Şi?

– După a doua pagină şi luând în calcul urgenţa impusă de discuţia noastră cu preşedintele, mi-am zis că ar

trebui să mă duc până acolo, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Hall analiză cele auzite. După discuţiile avute în Biroul Oval cu preşedintele şi cu Natalie Cohen, şi după alte discuţii private avute cu dr. Cohen, secretarul Hall nu mai avea nici o îndoială că preşedintele era iritat rău şi, ca atare, Castillo dispunea acum de un cec în alb ca să-şi ducă misiunea la bun sfârşit.

– Bine, zise el. Fă toate aranjamentele necesare.

– Am făcut deja asta, domnule. La noapte zbor cu o cursă Lufthansa către Rhine-Main.

– Trebuie să treci prin Frankfurt?

– Vreau să-l fac pe şeful meu de la *Tages Zeitung* să priceapă că el mă trimite în Luanda, zise Charley. Apoi plec cu British Airways spre Angola, prin Londra.

– Crezi că e nevoie de asta? Să te duci ca... cum te cheamă?

– Karl Wilhelm von und zu Gossinger, răspunse Castillo.

– Mi se încurcă limba. Nu-i de mirare că nu-l ţin minte.

– Domnule, am avut sentimentul că vreţi să fiu cât mai discret în legătură cu această misiune. Atunci cea mai bună modalitate este să lucrez deghizat în jurnalist german.

– Cu cât lumea ştie mai puţin ce faci, Charley, cu atât mai bine. N-are sens să spunem că preşedintele a ordonat aşa ceva dacă nu e nevoie de asta.

– Da, domnule. Înţeleg.

– Vrei să fac ceva pentru tine înainte să pleci? întrebă Hall, după care îi veni o idee. Cum o să obţii viză pentru Angola într-un timp atât de scurt?

– Următoarea mea oprire, domnule, este la ambasada Angolei.

Hall se ridică şi întinse mâna.

– Dacă te-ai fi dus ca asistentul meu, îl cunosc pe ambasador şi l-aş fi putut suna. Dar mi-ar pune întrebări indiscrete dacă i-aş cere vreo favoare pentru Wilhelm Cum-te-cheamă, un jurnalist german.

– Nu e neapărat nevoie să mă duc acolo sub numele de Karl Wilhelm von und zu Gossinger, domnule, rosti Castillo. Dar cred că e mai logic aşa.

– Şi eu, replică Hall. Îţi urez un zbor lin, Charley. Ştii cum să dai de mine; ţine-mă la curent – cu discreţie. Şi mult noroc.

– Mulţumesc, domnule.

(CINCI)

Ambasada Republicii Angola
2100-2108 16th Street NW
Washington, D.C.
15.20, 31 mai 2005

– Mă bucur că m-aţi primit aşa de repede, domnule, îi zise Castillo bărbatului înalt şi negru ca abanosul din secţia consulară a ambasadei.

Spera din toată inima ca portugheza vorbită de el să fie înţeleasă fără probleme. Spaniola şi amestecul de engleză şi mexicană pe care le ştia la perfecţie îl ajutaseră destul de bine în São Paulo, Brazilia, dar omul din faţa lui provenea dintr-o ţară africană unde se vorbea portugheza, ceea ce schimba total situaţia.

Negrul îi zâmbi şi întrebă, în engleză:

– Cum poate ajuta ambasada Angolei un jurnalist german vorbitor de spaniolă?

– Mă temeam că limitele mele legate de limba dumneavoastră vor fi prea evidente, domnule, răspunse Castillo.

– Cu ce vă pot ajuta?

– Ziarul meu vrea să mă trimită în Luanda ca să scriu un articol despre avionul pe care nimeni nu pare capabil să-l găsească, zise Castillo. Şi am nevoie de viză. Am la mine toate documentele de care am înţeles că am nevoie.

Începu să întindă documentele pe biroul omului.

Printre acestea se numărau paşaportul lui german şi trei fotocopii ale acestuia; două cereri de viză, completate corect; un mesaj e-mail tipărit, pe care şi-l trimisese singur din Texas, provenind, chipurile de la *Tages Zeitung*, prin care i se cerea să se ducă în Luanda, Angola, cât mai repede, ca să scrie un articol despre avionul care dispăruse, deoarece Herr Schneider era bolnav şi nu se putea duce el; propriul Curriculum Vitae, în care afirma că avea un doctorat la Universitatea Phillip's din Marburg an der Lahn şi fusese angajat de *Tages Zeitung* ca reporter şi ulterior corespondent extern de peste nouă ani; în fine, acreditările lui de presă de la Casa Albă.

În plus, aproape ascunsă de toate cele de mai sus, printre documente se mai afla o bancnotă de 100 de dolari.

Imediat ce termină de întins documentele, Castillo descoperi că trebuie să-şi sufle nasul şi se întoarse politicos cu spatele ca să rezolve problema.

Când se întoarse din nou, un sfert de minut mai târziu, oficialul consulatului studia documentele. Bancnota dispăruse.

– Lipsesc câteva acte, domnule Gossinger, rosti oficialul, politicos. Dovada de rezidenţă în Statele Unite, de exemplu.

– Credeam că acreditările mele de presă de la Casa Albă vor rezolva această cerinţă, domnule. Nu m-ar fi lăsat să intru în Casa Albă dacă nu m-aş fi aflat legal pe

teritoriul Statelor Unite. Şi sper că veţi observa, domnule, că paşaportul meu conţine o viză cu multiple intrări în Statele Unite.

Oficialul studie paşaportul german.

– Aşa e, rosti el. Poate că asta va satisface cerinţa. Dar mai sunt şi altele. Făcu o pauză. Vreţi să mă scuzaţi o clipă, vă rog?

Ieşi din birou. Castillo mai scoase o bancnotă de 100 de dolari din portofel şi o introduse în paşaport, punând-o astfel încât să nu i se vadă decât marginea. Lăsă paşaportul înapoi pe masă, aproape în întregime – dar nu complet – ascuns sub celelalte documente. Cifra 100 era perfect vizibilă.

Un minut mai târziu, oficialul se întoarse. Castillo simţi iarăşi nevoia de a-şi sufla nasul şi procedă în consecinţă. Treizeci de secunde mai târziu, când se întoarse spre masă, văzu că paşaportul ajunsese deasupra celorlalte documente, dar bancnota nu se vedea nicăieri.

– Păi, aveţi majoritatea documentelor de care e nevoie, zise oficialul, cu excepţia biletului de întoarcere şi a declaraţiei scrise conform căreia înţelegeţi să vă conformaţi legilor Republicii Angola şi, bineînţeles, a traducerilor în portugheză a CV-ului, a mesajului primit de la ziar şi – de vreme ce socotesc acreditările de presă de la Casa Albă ca dovezi suficiente că vă aflaţi legal în Statele Unite – după acestea.

– Aici, domnule, apelez la dumneavoastră pentru înţelegere şi ajutor, rosti Castillo.

– Cum adică?

– Nu am la mine biletele de avion. Sunt rezervate online şi le voi ridica atunci când ajung pe Aeroportul Heathrow.

– Şi când se va întâmpla asta?

– Poimâine, domnule.

– Atât de repede!

– Atât de repede. Este un articol important şi ziarul vrea să mă apuc imediat de treabă.

– E atât de repede.

Castillo scoase trei bancnote de 100 de dolari din portofel şi le ţinu în mână.

– Îmi dau seama că vă cer mult, domnule, dar dacă descoperiţi o modalitate de a traduce aceste documente în portugheză – îmi dau seama că asta va costa – şi poate să fiţi aşa de amabil să sunaţi chiar dumneavoastră la British Airways ca să verificaţi că am rezervare pentru biletul de întoarcere... – lăsă cele trei bancnote pe birou – ...Cred că atât ajunge pentru traduceri.

După mai bine de treizeci de secunde, consulul luă paşaportul german, îl deschise la o pagină goală, luă o ştampilă de cauciuc de pe birou, îl ştampilă şi apoi îşi puse semnătura pe viză.

– Încercăm să fim cât se poate de cooperanţi când avem de-a face cu presa, zise el, dându-i paşaportul lui Castillo. Viza vă permite intrări multiple în Republica Angola. Vă urez zbor plăcut, domnule Gossinger.

– Nu am cuvinte să vă mulţumesc pentru amabilitate, domnule, zise Castillo, întinzând mâna consulului.

„În plus faţă de cheltuirea a cinci sute de dolari din banii mei, pe care nu-i voi putea reclama niciodată înapoi sub formă de cheltuieli necesare, am reuşit să încalc cel puţin trei prevederi din Codul Penal al Statelor Unite referitor la mituirea unui oficial al unui guvern străin.

Pe de altă parte, acum pot să mă duc în Luanda, Angola.“

(ŞASE)
Hotelul Mayflower
1127 Connecticut Avenue NW
Washington, D.C.
16.50, 31 mai 2005

Fernando Lopez şedea la o masă lângă fereastră în bar. Castillo intră şi se strecură pe celălalt scaun.

– Ţi-aş oferi un biscuit, zise Fernando, arătând spre un castron, dar se pare că am mâncat eu totul.

– Te-ai plictisit? Scuză-mă, am fost reţinut cu treburi.

– Nu sunt niciodată plictisit când în jurul meu roiesc atâtea femei frumoase. Acum ştiu de ce stai aici.

– Se spune că în Washington sunt mai multe femei decât bărbaţi, zise Castillo. Dar nu sunt sigur că e adevărat.

Apăru un chelner.

– Ce bei? întrebă Castillo.

– În afara cazului că simţi o nevoie disperată de a bea ceva, zise Fernando, aş prefera să mergem în camera ta.

– Bineînţeles, pot aştepta, spuse Castillo. Apoi, către chelner: Nota de plată, te rog.

– Te numeri printre ultimii nababi de pe faţa pământului?

– Dacă te las să plăteşti, Maria va pune mâna pe nota de plată şi va şti că te-ai făcut pulbere în marele oraş.

– Nu va afla. Notele mele de plată trec prin companie.

– Atunci va afla Jacqueline.

– Dar ea nu-i va spune Mariei, replică Fernando. Bunicul avea încredere deplină în discreţia ei şi am învăţat că pot face şi eu acelaşi lucru.

– Eu n-aş fi aşa de sigur, zise Castillo. Mereu am crezut că se purta drăgălaş cu bunicul. Nu sunt sigur ce părere are ea despre tine.

– Tu chiar crezi că lui Jackie i se aprinseseră călcâiele după Don Fernando? întrebă Fernando, zâmbind.

Castillo nu mai apucă să răspundă. Chelnerul își făcu apariția. Castillo semnă cecul de plată și cei doi părăsiră barul intrând în holul hotelului.

– Ce facem cu cina? întrebă Fernando când ieși din baia apartamentului lui Castillo, trăgându-și fermoarul de la pantaloni.

– În primul rând, înainte de a lua o asemenea decizie importantă, voi bea ceva. Și o să-ți prepar și ție o băutură dacă promiți să nu mai bei nimic altceva timp de o oră și ceva.

– De ce aș face asta?

– Pentru că trebuie să discut ceva serios cu tine.

– Despre ce? Ai intrat în bucluc?

– Mda, se poate spune și așa. Trebuie să discut cu tine, Fernando.

– Tu nu discuți cu adevărat cu mine, îmi spui doar adevăruri trunchiate ca să mă bagi în ceață.

– Speram să fi observat asta până acum. Ce vrei să bei?

– Am băut scotch, dar dacă ai belele mai bine n-am bea.

– Nu e genul ăsta de necaz. Aștept încă să aflu dacă o anumită iepuroaică din New York a dat ortul popii, dar în afară de asta...

– Ticălosule! exclamă Fernando, chicotind.

Castillo îi oferi o băutură, apoi se așeză pe un fotoliu în fața lui Fernando, de cealaltă parte a unei măsuțe pentru cafea. Ridicară paharele, se uitară unul la celălalt câteva clipe, apoi băură.

– Mi-ai povestit despre cucoana asta care te-a sedus în New York, zise Fernando. Sau a fost viol?

– Aș vrea să fi fost așa de simplu.

– Ce naiba tot spui acolo?

– Mi-am dat seama cu ceva timp în urmă că sunt pe punctul de a nu mai şti cine sunt. Sau cine am fost. Nu ştiu cum să o spun mai bine. Ţi-am explicat, chestia asta nu e simplă.

– Încearcă. Nu sunt chiar aşa de tâmpit cum încearcă Maria să te facă să crezi.

– Legitimaţia pe care i-am arătat-o agentului de securitate de la Baltimore-Washington.

– Ce-i cu ea? L-a impresionat.

Castillo băgă mâna în buzunar şi scoase portofelul de piele, pe care i-l azvârli lui Fernando.

Acesta rată intercepţia şi fu obligat să se aplece ca să-l ridice. Îl deschise şi se uită cu atenţie la el.

– Sunt impresionat, rosti el. Departamentul de Securitate Naţională. Serviciul Secret al Statelor Unite. Agent special supervizor. Credeam că mai eşti încă în Armată.

– Sunt. Şi nu fac parte din serviciul secret, replică Castillo. Am primit chestia aia pentru că aşa era cel mai uşor să port pistol – sau oricare altă armă – într-un avion. Iar legitimaţia aia are măcar darul de a atrage atenţia asupra mea.

– Faci des asta? Să porţi o armă?

– Nu port des armă, dar de obicei am una prin jur. Acolo scrie agent special supervizor, în loc de agent special în eventualitatea în care dau de un agent special adevărat, care intră la bănuieli. Tipii ăştia se pricep: îi pot depista imediat pe cei care nu sunt ceea ce spun actele lor că sunt. Prin chestia asta am o dublă supapă de siguranţă. În primul rând, e foarte probabil ca nici un agent să nu vrea să rişte luarea la întrebări a unui supervizor. Dar dacă o fac, există un cod în funcţiune. Dacă sună vreun birou regional şi întreabă dacă există în realitate un agent

special supervizor cu numele de Castillo și dau codul, li se spune că sunt în regulă pentru ca ei să mă lase imediat în pace. S-a întâmplat de două ori.

– Așadar, nu ești ceea ce... cum spunea cartea aia de vizită? Asistentul personal al directorului Securității Naționale?

– Ba da, sunt.

– Dar tocmai ai spus că mai ești în Armată.

– Și nu mint. Înțelegi, Fernando? Când am spus că încep să nu mai știu cine sunt în realitate?

– Sună confuz, gringo.

– Încearcă să trăiești cu asta, zise Castillo. Bun. Să începem cu Armata. Sunt maior, nominalizat pentru promovare – ceea ce înseamnă că mă găsesc în partea de jos a unei liste. Când se retrage vreun locotenent-colonel din forțele speciale sau când moare sau e promovat și se creează un loc pentru încă un locotenent-colonel, omul din fruntea listei este promovat. Până la urmă, ajung și eu în fruntea listei și voi deveni locotenent-colonelul Castillo.

– E-n regulă dacă te felicit de acum?

– S-ar putea să mai dureze o vreme. O să te anunț când se va întâmpla, și atunci îmi poți da de băut.

– Tocmai ai spus forțele speciale. Credeam că ești în Aviație.

– Am fost alocat Aviației când am absolvit West Point...

– Eram și eu acolo, îți aduci aminte? Eram doar cadet și am vrut dolarul ăla pe care a trebuit să mi-l dai când am fost primul care te-a salutat. L-am înrămat. E și acum în biroul meu.

– Am fost repartizat la Aviație din cauza tatălui meu. La ce altă armă mă puteam duce?

– Are sens ce spui.

– Generalul Naylor nu a fost deloc sigur de asta, zise Castillo. Credea că am potenţial de ofiţer de blindate.

– Hei, gringo! La fel a fost şi la mine. Îmi amintesc primul nostru drum la Fortul Knox. Atunci a început cu discursurile lui ameţitoare. Crede că e tatăl tău vitreg, iar asta mă face pe mine nepotul lui.

– În fine, sătul de rahaturile de la West Point şi Tabasco, m-am înregimentat în ceea ce credeam că avea să devină o carieră de aviator. Mi-am petrecut cea mai mare parte din permisia de absolvire a facultăţii dând examene pentru pilot ATR. Îţi aminteşti?

– Da. N-am înţeles niciodată de ce voiai să devii pilot de avioane de transport dacă urma să pilotezi avioane militare...

– Voiam să fiu pregătit. În ultima vreme mi-am dat seama că atunci am început să fiu legat de reguli.

– Cum adică?

– Locotenenţii proaspăt ieşiţi de pe băncile şcolii nu se duc imediat la şcoala de aviaţie. Îşi petrec câţiva ani învăţând cum să conducă un pluton de infanterie sau cum să manevreze tunul la artilerie. Sau cum să conducă tancul. Nu m-am gândit nici o secundă că generalul Naylor a avut vreo legătură cu trimiterea mea la Fortul Knox pentru prima mea misiune...

– Asta pentru că ştii prea bine că nu te place, corect? chicoti Fernando. Iisuse, a venit la mine şi mi-a ţinut un discurs al naibii de înflăcărat despre blindate. N-a vrut să renunţe. Mi-a spus răspicat că, dacă strămoşii noştri ar fi avut doar două tancuri la Alamo, l-am fi trimis imediat pe Santa Anna înapoi în Mexico City.

– Aşadar, ai intrat la blindate după ce ai terminat cursurile de bază şi ai învăţat totul despre tancul M1 Abrams, corect?

– Corect. Şi am terminat şcoala la ţanc ca să mă trezesc trimis în Operaţiunea Furtuna Deşertului.

– Iar eu trebuia să fiu tot acolo, pentru aceeaşi treabă, dar nu eram, corect?

– Din câte îmi amintesc, ţi-au găsit un loc liber la şcoala de piloţi din Fortul Rucker.

– Mi-au *creat unul*. „Fiul celui care a primit Medalia de Onoare intră la şcoala de piloţi." Arată bine în ziare. Mi s-a făcut o poză lângă comandant chiar din ziua în care am ajuns acolo. Nu puteam rata şcoala de pilotaj nici dacă aş fi distrus toate avioanele de la baza militară Cairns.

– Şi ce-i cu asta? Puteai zbura când ajungeai acolo.

– Se presupune că uiţi totul şi începi cu: „Asta-i o aripă. Din cauza presiunii mai mici pe suprafaţa exterioară, are tendinţa de a se ridica în aer, antrenând tot ce este ataşat de ea."

Fernando izbucni în râs.

– „Iar ăsta e un elicopter, continuă Castillo. E diferit de un avion pentru că aripile lui se rotesc."

Fernando chicoti şi clătină din cap, zâmbind cu afecţiune.

– Cred că am stat acolo vreo trei săptămâni şi am adormit la un curs. Proceduri radio de bază sau ceva de genul ăsta. Fusesem la agăţat cu o noapte înainte. Cu o floare pe cinste, pe nume Betty-Sue sau ceva de genul ăsta. N-am avut succes. Betty-Sue se păstra pentru căsătorie. În fine, instructorul, un locotenent, m-a ridicat în picioare: „Te plictiseşte cursul ăsta, locotenent?" Ei bine, răspunsul ar fi trebuit să fie: „Da, mă plictiseşte", dar nu puteam spune asta. Aşa că am tăcut, gândindu-mă ce să răspund. „Ţi-am pus o întrebare, locotenent!" a insistat el. Aşa că am zis: „Domnule, cu tot respectul,

sunt într-adevăr puţin plictisit, domnule." Asta se petrecea în zilele când credeam în zicala: „Atunci când nu mai ai nimic de spus, spune adevărul." Aş vrea să mai pot crede în asta. În fine, tipul s-a umflat tot ca un porumbel şi a întrebat de ce. Atunci i-am spus că aveam certificat de ATR şi ştiam cum să folosesc staţia radio. Cred că nu m-a crezut. M-a dat afară de la curs. Mi-a spus să mă duc în camera mea şi să rămân acolo. A doua zi am fost chemat la raport în faţa unui colonel. Nu mă pricepeam la fel de bine să desluşesc stările de spirit ca acum, dar îmi dădeam seama că era nervos. Avea de-a face cu fiul unuia care primise Medalia de Onoare, absolvent de Hudson High, care minţise. Mi-a zis: „Locotenente, i-ai spus locotenentului Cum-dracu-îl-chema că deţii o licenţă de pilot de avioane de transport?" „Da, domnule", i-am răspuns şi i-am arătat licenţa şi jurnalul de bord. Mi-am dat seama că s-a simţit brusc uşurat. Mi-a zis: „O mie o sută de ore de zbor? Două sute de ore la manşa elicopterului? Locotenente, de ce nu ne-ai atras atenţia asupra acestor lucruri?" „Pentru că nu m-a întrebat nimeni, domnule."

Fernando chicoti şi luă o gură din băutura lui.

– Aşadar, ca să n-o mai lungesc, am fost trimis înapoi în camera mea şi în acea după-amiază m-au dus la Hancey, unde un pilot-instructor m-a testat la manşa unui Huey. L-am scos din sărite când i-am spus că nu zburasem niciodată până atunci cu un elicopter cu un singur rotor, căci orele mele de zbor cu astfel de elicoptere le făcusem cu...

– Modelele cu rotoare duble folosite de Rig Service Aviation de la Corpus Christi? îl întrerupse Fernando, râzând. Iisuse, ce trebuie să te mai fi iubit!

– La scurt timp după aceea m-am trezit cu aripi pe epoleți și încorporat în flotila de elicoptere UH-1F a Armatei americane, continuă Castillo. În plus, am fost înrolat în faza patru, care însemna tranziția către elicopterul Apache. Când am trecut ultimul test de zbor, generalul a venit personal la Hanchey ca să-mi strângă mâna în fața camerelor de luat vederi...

– Abuela a cumpărat douăzeci și cinci de exemplare din *Express-News* cu zâmbetul tău pe prima pagină și mi-a trimis și mie unul prin poștă, zise Fernando. Pe atunci locuiam într-un cort la o sută șaizeci de kilometri de Kuwait City.

– Chiar am crezut că sunt mare baștan, zise Castillo. Oricum locotenenții care abia au absolvit tind să se creadă așa.

– Vorbește doar pentru tine, gringo. Eu, unul, am fost întruchiparea modestiei. Spus altfel, mă întrebam ce mama dracului caut eu în deșert, habar n-având cum ar trebui să comand un pluton de tancuri M1 după ce am trecut de granița irakiană.

– Te-ai descurcat bine, din câte îmi amintesc. Steaua de Argint.

– După cum se dădeau medalii, tot ce trebuia era să fii acolo și primeai o Stea de Bronz. O primeai și pe aia de argint dacă nu striveai pe nimeni important sub șenilele tancului.

– Nu s-au dat astfel de decorații pe bandă rulantă, Fernando. Chestia asta să i-o spui altcuiva, ripostă Castillo, după care continuă: Așadar, era ora două, 17 ianuarie, iar eu stăteam pe scaunul copilotului dintr-un Apache. Nu înțelegeam de ce ofițerul care îl pilota era atât de puțin entuziasmat pentru că beneficia de serviciile mele. La două și treizeci și opt treceam peste aceeași

graniţă pe care ai pomenit-o, după care am început să tragem în instalaţiile radar irakiene.

– Ai fost în primul val?

– Mda. Şi am fost loviţi. Pilotul a fost lovit. Ceva a intrat pe geamul din partea lui, i-a smuls vizorul şi apoi a trecut prin parbriz în partea mea şi prin panoul de instrumente. Pilotului i-au intrat fragmente de plastic şi de metal în ochi. Mi-a spus: „E al tău. Scoate-ne de aici şi du-ne acasă." Neavând de ales, m-am conformat.

– N-am mai auzit povestea asta, zise Fernando.

– Pentru care am primit ordinul Crucea de Zbor cu Distincţie şi Inima Purpurie, continuă Castillo.

– Nici despre asta n-am auzit, rosti Fernando. Şi tu ai fost lovit?

– Am avut câteva zgârieturi pe mâini. Câteva schije mi-au trecut prin mănuşile de zbor. Au fost ca nişte ace de albine.

– Ai avut noroc, zise Fernando.

– Norocul nu înseamnă să faci ceva care să-ţi aducă o medalie, ripostă Castillo, care continuă: În fine, documentele pentru noul erou al naţiunii au ajuns la Statul-Major al lui Schwarzkopf. Naylor – care până atunci primise a doua stea – era acolo. Era un soi de tampon între Schwarzkopf şi Franks.

– Freddy Franks, generalul cu un singur picior?

Castillo dădu din cap.

– Primul de acest fel de după Războiul Civil. El comanda forţele de atac de la sol. Cei doi nu prea se înghiţeau. În fine, când Naylor a văzut documentele pentru cele două medalii destinate mie şi-a dat seama pentru prima dată că mă aflam în apropiere de Arabia Saudită. A sărit în sus de zece coţi...

IARNA LUI 1991

(ŞAPTE)

Biroul şefului adjunct al Statului-Major, J-3
Central Command al Statelor Unite
Baza aeriană a Ministerului Apărării şi Aviaţiei
Riyadh, Arabia Saudită
07.20, 16 ianuarie 1991

Generalul-maior Allan Naylor avea crampe musculare. Credea că ştie şi de ce: dormise în total vreo şase ore – în reprize nu mai lungi de nouăzeci de minute – în ultimele patruzeci şi opt de ore. Iar în cele patruzeci şi opt de ore de dinaintea acestora nu stătuse întins mai mult de opt sau zece ore, iarăşi pentru perioade de timp nu mai lungi de o oră.

Avea la dispoziţie adjuvante chimice ca să rezolve problema somnului, dar Naylor se temea să ia pastilele roz şi se opunea ideii ca filozofie. În loc de asta băuse cafea cu toptanul, fapt care îl ajutase la început, dar nu pentru mult timp.

Era epuizat. Faza aeriană a războiului împotriva lui Saddam Hussein începuse cu patru ore înainte. Se decisese ca radarele irakiene să fie scoase din funcţiune înainte de începerea bombardamentelor masive. Mai mult, se decisese ca armata să le scoată din funcţiune folosind elicoptere de atac Boeing AH-64B.

Ideea era că radarele irakiene monitorizau bombardierele Forţelor Aeriene şi ale Marinei, avioanele de vânătoare-bombardament şi alte aeronave de mare viteză şi mare altitudine, astfel că elicopterele Apache, care zburau la „rasul solului" – la câţiva metri înălţime, „pe

sub radar" – se puteau furişa nevăzute ca să distrugă instalaţiile radar înainte ca irakienii să-şi dea seama că sunt atacaţi.

Era pentru prima dată – cu excepţia invaziei Grenadei, un dezastru din punct de vedere al comenzii şi controlului – când era nevoie de o coordonare precisă între ceea ce însemnau în realitate trei armate aeriene – Forţele Aeriene, Marina şi Armata – iar de această dată nimeni nu-şi mai putea permite un dezastru.

Responsabilitatea pentru misiune îi revenise generalului Chuck Horner, de la Forţele Aeriene. Dar el avea să folosească elicopterele Apache ale Armatei, aşa că omul de legătură operaţională devenise Naylor. Colaborarea se desfăşurase bine. Lui Naylor îi plăcea de fostul pilot de vânătoare mult mai mult decât de alţi ofiţeri superiori ai Forţelor Aeriene, pe care ajunsese să îi cunoască, iar ei doi lucrau bine împreună.

Cele treizeci şi şase de ore de dinaintea orei 2.38 locală însemnaseră o perioadă de activitate intensă în cadrul centrului de comandă aflat la două etaje sub nivelul solului, iar Naylor, în calitatea lui de J-3 (Comandă Reunită – Planificare şi Instruire), se aflase în miezul acelei activităţi, fapt care însemna nu doar pregătirile finale de atac, ci şi o apropiere de şeful generalului Horner, generalul H. Norman Schwarzkopf, comandantul suprem al armatei americane.

„Furtunosul" Norman avea un temperament legendar, care se manifestase de mai multe ori. Naylor considera că e de datoria lui să calmeze egoul ofiţerilor superiori care fuseseră ţinta unei tirade schwarzkopfiene, iar până atunci avuseseră loc trei astfel de incidente.

Naylor şi generalul Horner, care i se subordona doar lui Schwarzkopf, discutaseră deja – mai pe ocolite,

e drept – despre nevoia absolută de a-i ține cât mai departe unul de celălalt pe Schwarzkopf și pe generalul Freddy Franks, care urma să comande războiul terestru după începerea acestei faze. Freddy era un om manierat care nici măcar nu înjura, dar avea și el răbdarea lui și nu ar fi fost în stare să uite – și nici să ierte ulterior – genul de imprecații pe care Furtunosul Norman i le arunca.

Iar Chuck Horner și Allan Naylor erau siguri că, mai devreme sau mai târziu, Freddy avea să facă totuși ceva care să-l nemulțumească pe Norman. Cu toate acestea, amândoi erau convinși că Operațiunea Furtuna Deșertului avea nevoie atât de Freddy Franks, cât și de Furtunosul Norman Schwarzkopf.

Crampele de care generalul Naylor nu putea să scape aveau probabil de a face cu generalul Schwarzkopf și cu un nefericit de colonel proaspăt sosit pe câmpul de bătălie și atașat Serviciului J-2 (Informații). În seif, existau câteva documente clasificate la care colonelul avea nevoie de permisiunea de acces. Cum accesul la documente era puternic restricționat, însuși Schwarzkopf trebuia să semneze autorizația de acces.

Colonelului i se explicase procedura. Omul cunoștea asemenea proceduri din alte State-Majore. Ca atare, se așezase în fața unui terminal de computer și scrisese cererea de autorizare care trebuia semnată de Schwarzkopf, după care se așezase la rând cu cei care voiau câteva minute din timpul generalului.

Venise și rândul lui. Intrase în biroul generalului, salutase, se identificase, spusese că avea nevoie de semnătura generalului pe documentul de acces și dăduse cererea comandantului.

Schwarzkopf se uitase la hârtie, apoi îl privise urât pe colonel şi spusese cu voce tare:

– Îţi spun chestia asta o singură dată, colonele. Eu nu sunt normal.

– Domnule?

– La dracu', eşti surd? Am spus că nu sunt normal.

După care împinsese – poate chiar aruncase – documentul de acces vag în direcţia colonelului care, nedumerit şi înfricoşat, lucru de înţeles, ridicase documentul de jos şi se făcuse nevăzut.

Câteva minute mai târziu, după ce colonelul raportase incidentul la J-2, iar J-2 reacţionase, colonelul îşi dăduse seama că atunci când tastase numele sub care Schwarzkopf să-şi pună semnătura comisese o greşeală şi, în loc să scrie numele cum trebuia, scrisese: H. Normal Schwarzkopf, general, Comandamentul Armatei Statelor Unite.

De când auzise isprava, Naylor râdea incontrolabil, ceea ce era rău din trei motive: râdea de comportamentul superiorului său imediat. Râdea de gafa unui ofiţer inferior, ceea ce era şi mai rău. În plus, râsul incontrolabil însemna că îşi împinsese corpul la limita rezistenţei fizice, iar asta era mai rău ca orice. Dacă se ivea ceva – ceea ce inevitabil urma să se întâmple – avea nevoie nu numai de creierul pe care i-l dăruise Dumnezeu, ci de acel creier în perfectă stare de funcţionare.

Cu un astfel de gând se dusese în biroul lui mic, dar confortabil şi îi ordonase sergentului Jack Dunham, aghiotantul lui, să aibă grijă ca nimeni să nu-l deranjeze dacă nu era vorba de o chestiune importantă. Închisese uşa şi se întinsese pe un spătar rabatabil de fotoliu. Şi râsese spasmodic.

Nu stătu aşa mai mult de zece minute şi începu să se gândească serios la avantajele consumării unei băuturi medicinale cînd se deschise uşa.

În încăpere intră colonelul J. Brewster Wallace de la Relaţii Publice. Ca regulă generală consacrată, generalul Naylor nu-i iubea pe ofiţerii de la Relaţii Publice şi în mod special pe colonelul J. Brewster Wallace.

– Îmi pare rău că vă deranjez, domnule general, începu colonelul.

„Dacă îţi pare rău, nemernic buhăit, de ce treci cu forţa de sergentul meu? Ai tupeu, nu glumă."

– Nici o problemă. Ce e, colonele?

– Prima, domnule general.

– Prima ce?

– Recomandare pentru o recompensă de impact.

Recompensa de impact însemna decorarea imediată a unui soldat pentru ceva ce făcuse acesta în loc să se mai parcurgă toată procedura birocratică, procedură care putea dura săptămâni sau chiar luni de zile. Acţiunile respectivului şi circumstanţele trebuiau să fie de aşa natură încât să nu încapă nici o îndoială că el făcuse ceva care implicase un mare risc personal, dincolo de obligaţia impusă de datorie.

– De ce îmi arăţi asta mie? întrebă Naylor întinzând mâna după hârtia tipărită la imprimantă.

– Mi-am zis că poate vreţi să o arătaţi generalului Schwarzkopf, răspunse colonelul. Chestia asta va ajunge în toate ziarele. Un pilot de Apache, absolvent de West Point, al cărui tată a primit Medalia de Onoare în Vietnam.

Naylor citi hârtia.

PRIORITAR

SECRET

0705 16 IANUARIE 1991

DE LA OFIŢERUL COMANDANT
BATALIONUL 403 AVIAŢIE

CĂTRE COMANDANTUL-ŞEF
US CENTRAL COMMAND
ATTN: J-1

INFO: AFACERI PUBLICE

1. SUBSEMNATUL RECOMANDĂ CU TĂRIE RECOMPENSA DE IMPACT CU CRUCEA DE ZBOR CU DISTINCŢIE ŞI MEDALIA INIMĂ PURPURIE LOCOTENENTULUI C.G. CASTILLO, SSN 245220136, AVIAŢIE, COMPANIA 155 DE ELICOPTERE DE ATAC, CU CITARE PRECUM URMEAZĂ:
LOCOTENENTUL CASTILLO ZBURA ÎN CALITATE DE COPILOT AL UNUI ELICOPTER DE ATAC AH-64B ÎN PRIMELE ORE ALE OPERAŢIUNII FURTUNA DEŞERTULUI. DUPĂ DISTRUGEREA CU SUCCES A MAI MULTOR INSTALAŢII RADAR IRAKIENE ŞI A ALTOR ŢINTE, AERONAVA A FOST ATINSĂ ŞI GRAV AVARIATĂ DE ANTIAERIANA IRAKIANĂ. PILOTUL A FOST ORBIT, LOCOTENENTUL CASTILLO A FOST RĂNIT, IAR PARBRIZUL AERONAVEI - DISTRUS. LOCOTENENTUL CASTILLO A PRELUAT CONTROLUL

ELICOPTERULUI ŞI, ÎN CIUDA RĂNILOR DUREROASE ŞI A PIERDERII LEGĂTURII RADIO ŞI A ECHIPAMENTULUI DE NAVIGAŢIE, A PILOTAT AERONAVA AVARIATĂ MAI BINE DE 160 DE KILOMETRI ÎNAPOI PÂNĂ LA BAZĂ.

2. OFIŢERUL ÎN CAUZĂ A ABSOLVIT ÎN 1990 ACADEMIA MILITARĂ A STATELOR UNITE. RUDELE CELE MAI APROPIATE ALE LUI SUNT BUNICII, DL ŞI DNA JUAN FERNANDO CASTILLO, BOX 19, ROUTE 7, UVALDE, TEXAS. TATĂL LUI, WOJG JORGE ALEJANDRO CASTILLO, A FOST RECOMPENSAT POST-MORTEM CU MEDALIA DE ONOARE CA PILOT DE ELICOPTER ÎN VIETNAM. MAMA LUI ESTE DECEDATĂ.

3. POZE CU OFIŢERUL ÎN CAUZĂ ŞI CU ELICOPTERUL AVARIAT ÎN LUPTĂ VOR FI TRIMISE IMEDIAT CE VA FI POSIBIL.

MARTIN C. SEWARD
LT-COL, AVIAŢIE
OFIŢER COMANDANT

Generalul-maior Naylor se uită la colonelul Wallace şi întrebă:

– Cât de rău a fost rănit acest ofiţer? Ştim?

– Nu poate fi rănit prea rău, domnule general, dacă a pilotat elicopterul avariat o sută şaizeci de kilometri. Cred că s-ar fi anunţat ceva dacă era grav rănit.

Naylor pufni.

– Vedeţi ce vreau să spun, domnule? zise Wallace. Este o poveste excelentă! Fiul unuia care a primit Medalia de Onoare, despre care putem presupune că e un mexican

din Texas, cu toate implicaţiile unui asemenea fapt. Mâine povestea asta va apărea pe prima pagină a tuturor ziarelor din ţară.

– Nu, nu va apărea, ripostă Naylor.

– Domnule?

– Ascultă-mă cu atenţie, colonele. Pun embargo pe povestea asta. Nu va fi făcută publică, nu se vor scurge informaţii despre ea, nu va fi comentată, nu se va întâmpla nimic până ce generalul Schwarzkopf nu va ordona altfel. E limpede?

– E limpede, domnule, dar nu pricep...

– Bine. Ne-am înţeles atunci. Asta e tot, colonele. Mulţumesc.

Biroul generalului-maior Oswald L. Young, J-1 (Personal) din Central Command, aflat în buncărul de comandă, era aproape identic cu cel al generalului-maior Naylor, iar cei doi erau vechi prieteni.

– Ai un minut şi pentru mine, Oz? întrebă Naylor.

– Oricând, Allan. Tocmai mă gândeam la tine – mai exact la Freddy Lustrous – şi îmi doream să fi dispus şi eu de abilitatea lui de a ţine predici. Mi-am amintit de predica pe care ne-a ţinut-o mie şi ţie în 'Nam. Am încercat şi eu să fac asta, dar nu e acelaşi lucru.

– Mă gândesc să ţin şi eu una, replică Naylor. La tine despre ce era vorba?

– S-au făcut pariuri. Pe douăzeci de dolari. Câştigătorul ia tot potul. Câştigător era tipul care ghicea cu cea mai mare aproximaţie numărul real al victimelor pe care le vom înregistra în primele douăzeci şi patru de ore.

– Iisuse!

– De fapt, au existat mai multe astfel de pariuri. Decedaţi în acţiune. Răniţi în acţiune. Dispăruţi în acţiune.

Plus piloţi pierduţi, avioane pierdute, elicoptere pierdute. La naiba, nu-i înţeleg pe oamenii care pot face aşa ceva. Nici măcar nu era vorba de o gaşcă de vechi sergenţi. Printre pariorii înfocaţi erau vreo doi colonei. Pe tine ce te-a întors pe dos?

– Aviatorii. Iisuse Hristoase, sunt mai răi decât blestemaţii de puşcaşi marini! Fac orice pentru un pic de publicitate care să le ofere o imagine bună.

– Dacă tot ai amintit de asta, tocmai am primit o recomandare pentru o recompensă de impact în cazul unui aviator, un pilot de Apache care s-a descurcat bine.

– Şi care n-ar fi trebuit să fie unde a fost. Nemernicii ăştia!

– Credeam că sunt singurul de aici care şi-a pierdut cumpătul, rosti o voce de la uşă.

Uşa fusese deschisă fără să se ciocăne în ea de către generalul H. Norman Schwarzkopf.

Cei doi generali nu scoaseră nici o vorbă, dar Young se ridică de pe scaun.

– Mă bucur că eşti aici, Allan, zise Schwarzkopf. Urma să trec pe la tine. După ce vă voi spune de ce sunt iritat, îmi puteţi spune şi voi ce au făcut nemernicii ăia despre care discutaţi. Sau ce n-au făcut.

– Da, domnule! exclamară cei doi generali, aproape la unison.

– A auzit vreunul din voi de un pariu sau mai multe pariuri care se fac pe aici?

– M-am ocupat de această situaţie, domnule, rosti Young.

– Şi tu, Allan?

– Habar n-am avut de chestia asta până acum câteva clipe, domnule. Naylor se uită la Young. Au fost implicaţi şi oameni de-ai mei?

Young dădu din cap.

– Mă voi ocupa imediat de asta, domnule, zise Naylor.

– Bine. Aşadar, nu despre asta discutaţi. Atunci cine te-a iritat atât de tare?

Naylor nu răspunse imediat.

– Nu te grăbi, Allan, replică Schwarzkopf. N-am nimic altceva de făcut decât să stau aici şi să aştept să-ţi regăseşti vocea.

– Domnule... Oz, ai mesajul de la 403?

– Chiar aici, răspunse generalul Young, care luă mesajul din cutia de mesaje şi i-l dădu lui Naylor.

La rândul lui, acesta i-l dădu lui Schwarzkopf.

– Şi ce e rău cu asta? Vrei să spui că nu crezi ce scrie aici?

– Ba da, cred totul, domnule, zise Naylor. Cred că a făcut-o cu gândul la trâmbiţele gloriei.

– M-ai pierdut, Allan. Când eram tânăr şi abia absolvisem facultatea, voiam să aud şi eu acele trâmbiţe. Nu aşa ne-am dorit cu toţii?

– Domnule, a absolvit Point în iunie.

– Am văzut. Şi?

– Domnule, nu ajungi în şase luni de pe câmp în carlinga unui Apache.

– Aha. Generalul Schwarzkopf se încruntă. Îl cunoşti pe puştiul ăsta, Allan?

– Da, domnule. Eu l-am convins să se ducă la Point.

– Şi spui că a avut parte de un tratament special?

– Spun că... ce spuneam înainte, domnule general, este că Aviaţia este mai rea ca Infanteria marină când vine vorba de reclamă.

– Din pricina tatălui său şi a Medaliei de Onoare primite de acesta, i-au făcut un program accelerat de instrucţie şi l-au trimis aici?

– Unde e complet depăşit de situaţie, completă Naylor.

– Dar se pare că s-a descurcat destul de bine, insistă Schwarzkopf.

– E depăşit de situaţie, domnule, repetă Naylor.

– Nu crezi că merită recompensa?

– Ba nu, domnule, cred că o merită. Şi chiar a fost rănit. Ce vreau eu este să îl scot de aici înainte ca el să se sinucidă încercând vreo altă ispravă de care nu e în stare.

– Iisuse, Allan! Oamenii mai şi mor, interveni generalul Young.

– Şi nişte nemernici sunt dispuşi să parieze câţi vor muri, ripostă imediat Schwarzkopf. Cred că ştiu la ce se gândeşte Allan. Clasa din 1950, corect?

– Exact, domnule. Fratele meu a fost în Clasa din 1950.

– Şi nu s-a mai întors din Coreea, nu?

– Tom era ofiţer de şase luni când a fost ucis, domnule.

– Şi fiul tău e aici, nu, sub comanda lui Freddy Franks?

– Allan e din Clasa din 1988, domnule. A avut la dispoziţie doi ani şi jumătate ca să înveţe cum să comande un pluton de tancuri.

– Înţeleg. Întotdeauna am crezut că a fost o nebunie să trimiţi în luptă Clasa din 1950 ca să fie măcelărită în Coreea, zise Schwarzkopf. Nu te poţi hrăni cu bobocii abia ieşiţi din găoace. Dacă o faci, nu mai ai fermă de păsări. Făcu o pauză. Bine, Allan, îţi acord premisa de neclaritate în acest caz. Descurcă-te cum vrei cu puştiul.

– Mulţumesc, domnule. I-am cerut colonelului Wallace să pună embargo pe poveste până ce îi veţi acorda permisiunea să o publice.

– Crezi că e important?

– Da, domnule.

– Bine. S-a hotărât. Vor mai exista şi alte recompense de acest gen. Până acum, faza I – bătaia la uşa inamicului – pare să meargă bine.

– Mulţumesc, domnule.

– Nu vreau să mai aud nimic despre vreun pariu legat de numărul de victime. S-a înţeles?

– Da, domnule, răspunseră aproape la unison cei doi generali.

Generalul Schwarzkopf se uită fix câteva clipe, pe rând, în ochii fiecărui general, apoi ieşi din birou.

– Aşadar, ce facem cu acest tânăr ofiţer? întrebă generalul Young.

– Tu eşti şeful de cadre, Oz. Spune-mi tu.

– Bine. Nu există prea multe opţiuni. Sau cel puţin opţiuni bune. Dacă a ieşit de la West Point acum şase luni şi e pilot de Apache, putem presupune două lucruri: primul, că poate pilota elicoptere...

– Dacă nu m-a lăsat memoria, e nevoie de mai mult de şase luni ca să te califici pentru pilotarea unui Apache, asta *după* ce ai făcut x mii de ore de zbor şi ai petrecut x ani pilotând un Huey.

– Cred că ai dreptate. Pot să continui?

– Scuză-mă.

– Putem presupune că poate pilota elicoptere – cel puţin un Huey, de vreme ce ai îndoieli că ar trebui să piloteze un Apache – şi nu e calificat pentru nimic altceva, cum ar fi comandantul de pluton de Infanterie sau de Blindate.

– Bun.

– Iar dacă rămâne la Aviaţie şi sunt adevărate toate acele lucruri teribile pe care le crezi despre aviatori – şi eu cred că ai dreptate – iar el este pilot de Apache,

atunci cei de acolo vor continua să-l urce într-o cabină de Apache...

- Unde va fi ucis, după ce probabil va ucide și el o mulțime de oameni, îl întrerupse Naylor.

- Allan, cred că până acum ar fi trebuit să te mai calmezi, zise Young. Problema există deja. Acum trebuie să găsim o soluție.

- Scuze, Oz.

- Schwarzkopf ți-a dat un cec în alb. Una din opțiunile extreme ar fi un mesaj care să ceară ca acest tânăr să fie ținut la sol, din ordinul personal al lui H. Normal.

De această dată, acel H. Normal nu mai păru deloc amuzant.

- Nu cred că vrem să facem asta, continuă Young, din mai multe motive care ar trebui să fie evidente. Așadar, ce mai rămâne? Trebuie să-l scoatem de la Aviație, dar unde să-l trimitem? Eu am o sugestie la care credeam că te vei gândi tu primul. Tu ai înființat unitatea.

- Ce am înființat?

- Detașamentul 2302 de Guvernare Civilă, răspunse Young, comandat de colonelul Bruce J. McNab. Coleg de clasă cu noi. Cu el se poate discuta. Tu, eu sau amândoi.

- Și ți-am spus când am înființat unitatea că nu-mi place ce se întâmplă acolo, că marea Beretă Verde McNab se joacă de-a James Bond. Generalul Schwarzkopf a primit ordin să o înființeze personal de la Colin Powell, și el mi-a spus să o fac și să nu pun întrebări. Dar știm amândoi că în orice ar fi implicat Scotty McNab nu prea are legătură cu guvernarea civilă.

- Nu *credem* că are prea mare legătură cu guvernarea civilă, îl corectă Young. Poate știi tu ceva în plus față de mine?

Naylor clătină din cap, apoi întrebă:

– Ce să facă acolo Castillo?

– Pe lista de echipamente a lui McNab sunt înscrise şase, poate opt elicoptere Huey, zise Young, referindu-se la opisurile de echipamente şi materiale devenite standard în armata americană. Ar putea zbura cu unul din ele.

– Din câte ştiu eu, Scotty plănuieşte să zboare până la Bagdad cu unul sau mai multe din aceste elicoptere ca să încerce să-l răpească sau să-l asasineze pe Saddam Hussein.

– Sincer, nu m-ar surprinde. Dar, ca să repet, tu, eu sau amândoi am putea discuta cu el ca să ne asigurăm că înţelege bine că acest ofiţer tânăr nu trebuie să înfrunte pericolele doar în beneficiul relaţiilor publice ale Aviaţiei militare.

– Dacă McNab întreprinde ceva sub acoperire... rosti gânditor Naylor. Am spus chestia aia despre Saddam Hussein ca să fac pe deşteptul, dar, dacă mă gândesc mai bine, nu sunt atât de sigur că este o posibilitate prea deplasată – cu siguranţă că el desfăşoară chiar acum vreo operaţiune sub acoperire şi caută ceva cu care să o mascheze. O operaţiune militară perfect legitimă, posibil chiar având o legătură cu guvernarea civilă.

– Probabil, fu Young de acord.

– Din care poate detaşa oricâţi oameni vrea care să execute o operaţiune aproape sigur ilegală pe care el o vrea îndeplinită fără atragerea atenţiei asupra evenimentului.

Young încuviinţă în tăcere.

– Oz, ce-ar fi să-l transferi pe Castillo la Detaşamentul 2303 de Guvernare Civilă şi eu o să iau legătura cu colonelul Scotty McNab ca să-i cer să nu îl folosească pe Castillo la nici un fel de operaţiune sub acoperire?

– S-a făcut, zise Young. Dar ar fi mai bine ca să discut eu cu Scotty, nu tu.

– De ce?

– Deoarece aşa eşti scos din cauză. În decursul anilor mi-ai vorbit despre locotenentul Castillo, Allan. Adesea.

– Chiar aşa?

– Mda. Şi am sentimentul că ţii cu adevărat la el.

– Sunt vinovat.

– Dacă facem cum spun eu, atunci voi spune că am primit recomandarea pentru recompensă, m-am întrebat cum se poate ca un tânăr ofiţer să piloteze un Apache la şase luni după absolvirea facultăţii, am ajuns la aceeaşi concluzie ca şi tine, m-am dus la H. Normal, am primit acceptul lui de a rezolva problema şi asta fac acum.

– Îţi rămân dator vândut, Oz, zise Naylor.

– Nu-ţi face griji. O să vină şi rândul meu, replică generalul Young.

(OPT)

Biroul şefului adjunct al Statului-Major, J-3
Central Command al Statelor Unite
Baza aeriană a Ministerului Apărării şi Aviaţiei
Riyadh, Arabia Saudită
15.30, 1 martie 1991

– Domnule, zise sergentul Jack Dunham cu o expresie ciudată pe chip, e un ofiţer afară... – arătă înspre uşa închisă – ...care spune, citez: „Fii amabil, sergent, şi prezintă complimentele colonelului Bruce J. McNab generalului şi întreabă-l dacă îi pot răpi câteva clipe din timpul lui preţios."

– De ce am sentimentul, Jack, că tu ai impresia că e imposibil ca domnul colonel McNab să se fi amestecat incognito într-un grup de, să spunem, o duzină de alţi colonei?

– Am douăzeci şi patru de ani de serviciu, domnule general, şi niciodată n-am văzut...

Naylor chicoti şi zâmbi.

– Transmite complimentele mele colonelului McNab, sergent, şi informează-l că voi fi încântat să îl primesc oricând doreşte.

– Da, domnule, zise Dunham, după care se duse la uşă, o deschise şi rosti: Generalul Naylor vă primeşte, domnule colonel.

– Bun spectacol! tună o voce cu accent britanic.

Pe uşă pătrunse un bărbat scund, musculos, cu chipul roşu marcat de o mustaţă stufoasă. Omul purta ochelari de aviator. Pieptul plin de smocuri roşcate de păr i se vedea printr-o tunică kaki aproape complet descheiată, ale cărei mâneci erau suflecate până sus. Generalul Naylor era sigur că acea haină de vânător de safari african nu provenea din dotarea standard a armatei americane, la fel ca şi pantalonii lui scurţi, ciorapii maro lungi până la genunchi sau bocancii de vânătoare.

Pe cap, McNab purta un acoperământ arab, prins cu două cordeluţe aurii, despre care Naylor aflase recent că semnificau apartenenţa la nobilimea arabă a celui care îl purta. Capa aceea albă sau cum se chema veşmântul atârna până pe umerii lui McNab. În mijloc, abia vizibilă între cele două cordeluţe aurii, se găsea vulturul auriu care indica gradul de colonel. De o curea care înconjura gâtul colonelului atârna un pistol-mitralieră Uzi de 9 milimetri. Dintr-unul din buzunarele de sus ale tuncii ieşea în evidenţă o magazie de rezervă pentru Uzi, iar de sub cele de jos, mai multe conturuti de grenade cu fragmentare.

Omul salută.

– Mulţumesc mult, domnule general, că mi-aţi acordat ceva din timpul dumneavoastră nepreţuit.

Naylor îi întoarse salutul.

– Închide ușa, te rog, colonele, zise el.

– Da, bineînțeles, domnule. Iertați-mă, replică McNab, după care se duse și închise ușa. Apoi se întoarse și îi zâmbi lui Naylor. Speram să nu fii copleșit că mă vezi. Dar, măcar de dragul vremurilor trecute, ai putea să mă săruți. Un sărut cast, evident.

Fără să vrea, Naylor izbucni în râs.

– Mă bucur să te văd, Scotty, zise el, după care înconjură biroul și întinse mâna.

McNab își aruncă brațele în jurul lui într-o îmbrățișare de urs.

– Cum naiba ai intrat în clădire îmbrăcat așa?

– Foarte ușor. În primul rând, mă număr pe lista celor chemați de Schwarzkopf la ședință în sala tronului. În al doilea rând, poate la fel de important, cui crezi tu că datorează supunere mai întâi bodyguarzii Furtunosului Normal?

– Mă întrebam de unde provin, recunoscu Naylor.

– Au fost crescuți de propriile mele mâini capabile. Sunt sigur că ai observat că el încă se mai mișcă de colo-colo? În ciuda mulțimii de oameni – o mare parte din ei provenind din propriile cadre – care ar face orice ca să-l omoare?

– Ce a vrut generalul Schwarzkopf? I-a spus cineva despre uniforma ta? Asta ca să folosesc un termen pentru ceea ce porți tu.

– Ca să răspund la asta trebuie să trec de bine-cunoscuta mea modestie, răspunse McNab. Am primit o nouă medalie, și generalul Schwarzkopf a vrut să-mi comunice personal că, deși cu o mare întârziere, șefii de la Washington mi-au recunoscut potențialul și au trimis adunăturii ăleia de clovni de pe colina Capitoliului

cunoscută sub numele de Senat cererea de aprobare ca eu să devin general de brigadă.

– Era de aşteptat, Scotty, zise Naylor.

– Allan, băiatule, sunt încă mulţi indivizii care acum se bat cu pumnii în piept şi scrâşnesc din dinţi în vreme ce scâncesc pe toate culoarele că „s-a comis cea mai mare nedreptate posibilă". Se presupune că necredincioşii nu ajung în rai.

„Are dreptate, gândi Naylor. O groază de colonei care au făcut carieră doar venind la oră fixă la program şi stând cuminţei în banca lor o să ţipe ca din gură de şarpe când vor auzi că Scotty McNab a primit prima stea de general."

– După ce o să-ţi agăţi steaua aia de epolet, zise Naylor, o să descoperi că nu-ţi va aduce deloc raiul pe pământ.

– I-am spus lui Powell că aş prefera să rămân unde sunt, mulţumindu-i pentru intenţie. El m-a convins să accept, spunând că e preţul pe care trebuie să-l plătesc pentru că am avut iarăşi dreptate.

„Chiar vorbeşte serios. Mă aflu în prezenţa singurului colonel din armata americană care ar spune şefului Statului-Major General că nu vrea să fie general."

– Dreptate în legătură cu ce?

– Tu cine crezi că a câştigat acest război, Freddy Franks şi tancurile lui? Chuck Horner şi avioanele lui?

– Cred că au avut o mare contribuţie.

– Îi admir sincer pe generalii Franks şi Horner, şi tu ştii asta, dar operaţiunile speciale au câştigat acest război. Noi am scos din funcţiune radarele şi comunicaţiile irakiene. Cu cîteva excepţii, Chuck Horner a pierdut avioane doar din pricina erorilor de pilotaj sau a defecţiunilor tehnice şi el recunoaşte asta. Cele mai multe

pierderi de vieţi au fost provocate de acea singură rachetă Scud pe care nu am reuşit să o doborâm şi care a lovit cazarma din Arabia Saudită. Când Freddy a trecut graniţa cu tancurile lui, irakienii nu mai dispuneau de sisteme de comunicaţii şi, ca atare, nici de posturi de comandă şi control.

– *Singura* rachetă Scud pe care n-aţi doborât-o?

– Sau pe care n-am reuşit să o facem inoperabilă. Sau pe care să o aducem înapoi cu noi. Înţeleg că tipii de la Forţele Aeriene au fost foarte dezamăgiţi când au aflat cât de primitive sunt chestiile astea.

– Ce decoraţie ai primit?

McNab îşi băgă mâna în buzunarul de la tunică, scotoci pe lângă magazia de cartuşe pentru Uzi şi scoase o medalie pentru Servicii Deosebite (DSM) pe care o legănă de panglică câteva clipe.

„Nu mi-l imaginez pe Schwarzkopf prinzând medalia pe tunica aia kaki, dar este evident că exact asta s-a întâmplat."

– Bănuiesc că ceremonia de prezentare a fost mai degrabă informală, zise Naylor. După care întrebă: Ai vreun motiv să fii îmbrăcat aşa?

– Adică în afară de faptul că aşa îmi place?

Naylor dădu din cap.

– Vrei o cafea, Scotty?

– Am un portbagaj plin cu băutură în maşina mea de teren de afară, răspunse McNab. Mai înainte a fost în proprietatea ambasadei americane din Kuwait. Mi-am zis că poate vrei să bei ceva.

– E împotriva regulilor.

– Nu te-ai schimbat deloc, nu?

– Dacă eu beau, vor vrea şi alţii să o facă.

– Nu trebuie să afle. Nu e nevoie să te postezi în ușă și să strigi: „Hei, toată lumea! Dați-i dracului pe arabi, eu mă duc să trag o dușcă.“

– Nici tu nu te-ai schimbat, după cum constat, zise Naylor.

– Dacă m-aș fi schimbat nu m-ai mai fi iubit, Allan.

– Nu te-aș iubi indiferent ce ai face.

– Vrei să mă vezi plângând.

– Ei, asta e o idee.

McNab îi zâmbi.

– Știi unde o să te duci după ce primești steaua?

– La Fortul Bragg. Comandant adjunct sau ceva de genul ăsta al Centrului pentru Operațiuni speciale de Război. Ce o să fac mai exact va fi să scriu ceea ce am făcut bine în acest război ca să putem proceda la fel când va trebui să ne batem din nou.

– Crezi că vom avea un alt război?

– Da, evident. MacArthur avea dreptate când spunea că „Nu există substitut pentru victorie“ și la fel de multă dreptate avea și cel care a spus că „Cei care nu citesc cu atenție istoria sunt condamnați să o repete.“

– Cred că președintele era preocupat de o ocupație prea lungă care ar fi provocat o mulțime de războaie de gherilă, zise Naylor.

– Freddy Franks mi-a mărturisit că: (a) ar fi putut ajunge cu tancurile lui în Bagdad în mai puțin de patruzeci și opt de ore și (b) că era extrem de îngrijorat de posibilitatea unei ocupații îndelungate, marcate de războaie de gherilă. Am avut sentimentul că s-a simțit mai mult decât ușurat că nu a fost obligat el să ia decizia.

– Tu chiar crezi că vom fi nevoiți să repetăm isprava?

– Singura întrebare e când, replică McNab. Anul viitor. Peste doi ani. Peste un deceniu. Dar vom fi din

nou aici. Saddam Hussein este un adept fervent al tacticii staliniste de a ţine mereu oamenii cu sufletul la gură. E un adevărat nemernic. Mai devreme sau mai târziu va trebui să-l eliminăm definitiv. Numai Dumnezeu ştie că, dacă l-aş fi găsit pe nemernic, l-aş fi lichidat cu mâna mea.

– Sper să te înşeli, zise Naylor.

– Cea mai dură cruce pe care am purtat-o pe umerii mei bărbăteşti în viaţa mea a fost aceea că rareori m-am înşelat, replică McNab.

– Iisuse, eşti imposibil! zise Naylor, râzând.

– E greu să fii modest când eşti măreţ, replică McNab. A spus-o Frank Lloyd Wright.

– O să încerc să ţin minte. Te pot ajuta cu ceva, Scotty? Sau e doar o vizită de prietenie?

– Credeam că nu mai întrebi. Mai întâi, vreau să-ţi mulţumesc pentru că mi l-ai trimis pe locotenentul Castillo. Ceea ce tocmai am făcut. Aproape că m-a făcut să respect din nou Hudson High.

– Poţi să repeţi?

– Nu mi-ai auzit discursul? „Ce nu merge la West Point?“

– Am un exemplar din discursul lui Donn Starry. Cel pe care el l-a dat Asociaţiei Absolvenţilor? Cel care începe cu „Am multe amintiri legate de cei patru ani petrecuţi în interiorul acestei instituţii, şi nici una dintre ele nu e plăcută“?

– A, da. Dar generalului Starry nu i-a plăcut niciodată să spună ceva care ar putea ofensa pe cineva. Discursul meu n-a fost atât de politicos.

– Nu mi te pot imagina politicos, Scotty. Dar nu la asta mă refeream. Abia acum ai aflat că ţi l-am trimis pe Castillo?

– Păi m-am dus la Oz Young şi i-am spus, cu tonul meu cel mai respectuos: Mulţumesc că mi l-ai trimis pe Castillo. Acum vreau să-l păstrez. La care Oz a replicat: N-o pot face eu. Du-te la Allan Naylor. El e cel care ţi l-a trimis pe Castillo.

– Oz a zis asta, nu?

– M-a lăsat să înţeleg că tu eşti mentorul acelui tânăr ofiţer sau un soi de tată vitreg iubitor, sau ambele.

– Îl cunosc de când avea doisprezece ani, replică Naylor. La vârsta aia a devenit orfan. De atunci l-am luat oarecum sub aripa mea.

– Abia acum tânărul mi-a dat de veste că a avut plăcerea de a te cunoaşte – atât şi nimic despre faptul că între voi există ceva personal. Mi-a zis că, dacă va avea timp, ar dori să îţi prezinte recunoştinţa sa.

– E aici?

– În acest moment este pilotul meu. Nu am încredere în oricine ca să conducă jucăria mea de mers prin deşert.

– Ţi-ai adus jucăria de deşert? Atârnată sub burta unui elicopter?

– Chiar în acest moment, locotenentul Castillo are grijă să fie încărcată la bordul măreţului C-5 care mă va duce în Marele Ţinut al Libertăţii în cursul zilei de azi.

– Îţi iei jucăria de deşert înapoi în State?

– Le-am spus că vreau să o donez muzeului de la Bragg.

– Doamne! exclamă Naylor, după care adăugă, fără să se mai gândească: Mi-ar plăcea să îl văd.

– I-am spus că o poate face până la ora patru fix. Sunt convins că va veni să te vadă. McNab făcu o pauză. Vreau să-l păstrez, Allan.

– Pentru ce?

– Pentru început, ca aghiotantul meu, răspunse McNab. În vreme ce voi întocmi rapoartele legate de

ceea ce am făcut noi aici, el va parcurge programul de instruire a forțelor speciale.

– Credeam că trebuie să ai cinci ani de serviciu militar ca să aplici pentru un asemenea program.

– Corect, replică McNab. Și mai ai nevoie de trei ani și nu știu cîte sute de ore de zbor ca pilot înainte de a intra în programul pentru elicopterele Apache. Oz mi-a povestit și chestia aia.

– Probabil că acum o să te înfurii, Scotty, dar nu-mi place ideea de a-l vedea în forțele speciale.

– Deoarece, la fel ca aproape toți cei din Armată, ție nu-ți plac forțele speciale? Că noi nu jucăm conform regulilor? Că Dumnezeu știe ce mai vor să facă țicniții ăștia?

– N-am spus asta, replică Naylor.

– Dar asta gândești. Allan, va trebui să te obișnuiești cu ideea că Armata se îndreaptă încetul cu încetul către operațiuni speciale. Pot să-ți spun ceva care te va scoate din sărite?

– Mă surprinde că ai întrebat mai întâi. Zi!

– Bătrâne, tu te comporți ca unul din cavalerii ăia care i-au spus lui I.D. White că face o mare greșeală atunci când dă cu piciorul carierei sale sigure de la Cavalerie în 1941, când și-a părăsit caii de la Fortul Riley și s-a dus la Fortul Knox ca să se joace cu tancurile.

– Posibil, răspunse Naylor, conștientizând faptul că se simțea ofensat.

– Și te mai comporți la fel ca parașutiștii care le-au spus același lucru lui Alan Burdette, Jack Tolson și altora atunci când aceștia au decis să nu mai sară din avioane la bazele de la Benning și Bragg, și s-au dus la Camp Rucker la începutul anilor cincizeci ca să învețe cum să zboare. Teoretic, un asemenea gest ar fi trebuit să le anuleze șansa de a mai primi vreodată o stea de general.

– Bine.

– White a sfârşit cu patru stele pe epoleţi, Burdette şi Tolson cu trei. Nu şi-au distrus carierele pentru că au întrevăzut care era viitorul. Eu nu-i cer acestui puşti să facă ce am făcut eu...

– Adică?

– Când am apucat pe calea forţelor speciale, însuşi Bull Simon mi-a spus că vrea să fie sigur că înţeleg faptul că trebuie să mă consider norocos dacă voi ajunge ofiţer de grad intermediar în cadrul forţelor speciale şi că şansele mele de a primi vreo stea erau la fel de mari ca şi cele de a ajunge în rai.

– Am priceput.

– Charley Castillo are un dar înnăscut pentru forţele speciale, zise McNab.

– Pentru că se plimbă cu jucăria ta de deşert pe sub burta unui Huey?

– Nu. Are darul de a simţi cum merg treburile.

– Nu cred că te înţeleg, zise Naylor. Ce te face să zici aşa ceva?

– Nu ştiu cât ai apucat să afli despre ruşii pe care am pus laba.

– Nu prea multe, recunoscu Naylor.

Incidentul fusese discutat, dar nu pe scară largă, deoarece fusese socotit strict secret, iar Naylor nu simţise o nevoie chiar aşa de mare să ştie despre ce era vorba.

– Bine. O trecere scurtă în revistă. După debutul războiului aerian, când Chuck Horner ne-a oferit superioritatea aeriană, am dobândit o libertate de acţiune mai mare cu elicopterele noastre. Cei de la Forţele Aeriene voiau o rachetă Scud şi am fost întrebat dacă le pot aduce una. Am verificat şi am descoperit una cam la optzeci de puncte depărtare în deşert. Oamenii noştri tocmai

se pregăteau să tragă în acel loc. În fine, am încropit o misiune, cu două Apache și patru Black Hawk. Patruzeci, patruzeci și cinci de minute de pătruns până acolo, cinci minute de scos echipajul din luptă, cincisprezece minute la sol ca să ne dăm seama cum să luăm porcăria aia cu noi...

– Nu știați cum să o mișcați din loc?

– Ne-am imaginat că vom improviza ceva, răspunse McNab, un pic sarcastic. Și apoi patruzeci și cinci de minute pentru plecarea de acolo. Totul ar fi trebuit să meargă conform planului, dar când oamenii mei au ajuns la sol au descoperit că nu toți indivizii care ridicaseră mâinile erau irakieni. Am dat peste doi generali irakieni, un general rus, un colonel rus și mai mulți care nu erau irakieni și nici ruși. Generalii efectuau o vizită în acel loc; ceilalți se găseau acolo ca să se asigure că racheta avea să lovească drept la țintă. Le-ar fi plăcut la nebunie să distrugă locul ăsta. Nu am stat la sol prea mult timp ca să aflăm cu certitudine, dar Charley...

– Te referi la Castillo? A participat și el la operațiune?

– Am căutat din răsputeri să-l feresc de belele, Allan. Nu a participat efectiv la operațiune. Noi stăteam în elicopterul Huey la treizeci de puncte depărtare de locul în care se afla racheta, în mijlocul deșertului. Trebuia să stăm așa de aproape ca să putem comunica cu echipajele elicopterelor, iar eu să pot transmite ordinul de plecare de acolo oamenilor noștri de la protecția aeriană. Bine?

Naylor dădu din cap că înțelege.

– Așa că ne-au chemat, ne-au spus despre ruși și ne-au întrebat ce naiba să facem cu ei. Atunci evident că am fost obligat să mă duc la fața locului. Așadar, ne-am dus acolo. N-am avut nevoie de mai mult de zece minute, dar asta a însemnat zece minute în plus față de durata

estimată a operaţiunii. Irakienii aveau să-şi dea seama că e ceva în neregulă. Iar eu trebuia să decid ce să fac cu ruşii, fapt care depindea de cine erau acei ruşi, iar totul trebuia să se desfăşoare foarte rapid.

Când m-am dat jos din Huey, am mormăit ceva de genul: Aş dori să fi vorbit rusa mai bine sau ceva asemănător, la care Charley a sărit: Dar eu vorbesc rusa, domnule. Aşa că l-am luat cu mine. Şi am descoperit că vorbeşte ruseşte ca unul de-al lor. Şi germana.

Ca atare, la cinci minute după ce am aterizat, mulţumită lui Charley, mi-am dat seama pe cine luăm cu noi şi pe cine lăsăm acolo. Am luat un general irakian, un general rus, un colonel rus şi trei dintre tehnicieni, care probabil erau foşti est-germani care fuseră duşi în Rusia. Nu am stat acolo suficient de mult timp ca să aflăm cu certitudine.

– Şi aţi luat şi racheta, evident, zise Naylor.

– Mda, şi racheta. Unul din elicopterele Black Hawk a cules-o şi a zburat cu ea înapoi, la bază.

– Păi un Black Hawk poate duce un tun Howitzer de 105 milimetri, echipajul complet al tunului şi treizeci de obuze, începu Naylor, după care făcu o pauză şi adăugă: Pe aici a circulat povestea că au dezertat mai multe elicoptere irakiene.

– Povestea a apărut pentru că am venit noi aici, din pricina prizonierilor şi din pricină că prin venirea aici, şi nu în locul unde ar fi trebuit să ajungem am fost depistaţi de radar. Iar cineva cu gura mare de aici a dat de veste presei că şase elicoptere se apropiau de graniţă, iar oamenilor li se dăduse ordinul să nu tragă în ele. Trebuia să oferim o explicaţie plauzibilă.

– Dacă nu-mi poţi spune adevărul, n-o face. Dar ce s-a întâmplat cu prizonierii?

– L-am predat pe irakian saudiţilor, după care i-am dus pe ofiţerii ruşi şi pe tehnicieni până la Viena cu Royal Air Arabia, iar de acolo i-am urcat în cursa Aeroflot de Moscova. Erau îmbrăcaţi tot cu hainele pe care le purtau când am pus mâna pe ei. Le-am dat şi nişte copii ale fotografiilor pe care le-am făcut cu ei la faţa locului... – McNab zîmbi – ...inclusiv câteva dintre cele cu oamenii mei ţinându-şi braţele în jurul umerilor lor şi părând să se distreze de minune.

– De ce a fost nevoie de aşa ceva? De trimiterea lor înapoi la Moscova?

– Ordinul a venit de la Agenţie sau de la Departamentul de Stat. Nu cred – sau cel puţin eu n-am auzit niciodată – să fi existat vreo plângere oficială către ONU sau vreo organizaţie internaţională despre faptul că ruşii ăia deserveau rachete Scud. Dar nici ei nu puteau nega realitatea. Noi aveam fotografiile şi am dat peste actele lor de identitate pe care ei le făcuseră cumva pierdute.

– E o poveste pe cinste, zise Naylor.

– Pe care voi nega că ţi-am spus-o vreodată, dacă întreabă cineva. Ideea pentru care ţi-am povestit chestia asta a fost aceea de a-ţi putea explica de ce, înainte de a ajunge înapoi aici, mi-am dat seama că există zeci de situaţii în care Charley ar fi util datorită faptului că ştie atâtea limbi străine. Când i-am dus pe ruşi la Viena şi l-am văzut cum discută cu ei, mi-am dat seama că îl voiam. Trebuia să-l am lângă mine.

– Acum ar trebui să fie alături de trupe, odată cu terminarea războiului, zise Naylor. Şi tu, şi eu am procedat la fel când eram ca el, aşa că şi el ar trebui să procedeze la fel.

– Eu, unul, am avut impresia că îmi irosesc îngrozitor timpul atunci, replică McNab. Ştiam că n-o să-mi

cheltui treizeci de ani de viaţă alături de tunuri care fac manevre asurzindu-mă. Iar tu ştii la fel de bine ca şi mine că, dacă se întoarce în Aviaţie, Charley va fi mereu marcat de alăturarea asta de rahat între tată şi fiu. Îşi va petrece timpul ţinând discursuri pe la cluburile Rotary. În plus, nu glumesc când spun că am nevoie de el. Dacă ar fi trebuit să menţionez două talente extrem de importante pentru un aghiotant al unui general de forţe speciale, acestea ar fi: să piloteze un elicopter şi să ştie cât mai multe limbi străine.

– Şi dacă eu spun nu, Scotty? Dacă zic: Tînărul ăsta a făcut deja prea multe lucruri neobişnuite în scurta sa carieră, iar acum a sosit vremea să revină întru câtva la normal?

– Sper să n-o faci, Allan. Nu mi-ar plăcea deloc să-mi amintesc cu ranchiună de această revedere a noastră, atât de călduroasă până în acest moment.

Ca şi cum ar fi auzit totul, în acea clipă sergentul Dunham îşi vârî capul pe uşă.

– Domnule, locotenentul Castillo vă întreabă dacă aveţi un moment liber şi pentru el.

Naylor îi făcu semn sergentului să-l trimită înăuntru.

Cu excepţia acoperământului arab de pe cap, Castillo era îmbrăcat foarte asemănător cu colonelul McNab. Nasturii tunicii lui de safari erau închişi, dar şi el purta pantaloni scurţi şi ciorapi până la genunchi. De umăr îi atârna un CAR-16, versiunea „carabină“ a celebrei puşti de asalt M-16.

Naylor nu zări conturul vreunei grenade pe sub hainele lui.

Dar văzu suficient de multe lucruri ca să-şi dea seama că tânărul locotenent căzuse pradă influenţei lui – sau mai degrabă fusese corupt de – Scotty McNab şi, ca

atare, n-ar fi fost deloc fericit să facă ceea ce ar fi trebuit să facă în mod normal.

Castillo salută și apoi îl zări pe McNab.

– Nu mă așteptam să vă văd aici, domnule.

– Îl poți îmbrățișa pe ursul ăsta bătrân și urât, Charley, zise McNab. Eu am făcut-o.

– Doamne, cât mă bucur să te văd, Charley, rosti Naylor, deschizându-și brațele.

– Și eu mă bucur să vă văd, domnule.

Se îmbrățișară.

– Tocmai i-am spus colonelului McNab că mă simt ca un tată care își vinde fata patronului unui bordel, dar dacă ești atât de nebun ca să te implici în forțele speciale atunci îți dau binecuvântarea mea, dar nu fără ezitări.

– Chiar vreau să fac parte din ele, domnule.

– Atunci așa rămâne. Colonele McNab, ce-ar fi să ucizi ceva, să zicem o jumătate de oră – du-te să tai câteva gâturi sau să arunci ceva în aer – în vreme ce eu și Charley petrecem câteva minute singuri?

VI

PRIMĂVARA 2005

(UNU)

Hotelul Mayflower
1127 Connecticut Avenue NW
Washington, D.C.
16.55, 31 mai 2005

– Aşa ai devenit favoritul colonelului ăstuia de la Beretele Verzi? întrebă Fernando.

Castillo dădu din cap. Întrebă ridicând din sprânceană dacă Fernando voia să mai bea ceva. Acesta îi arătă paharul gol.

– Cuvântul „favorit" nu descrie exact ce anume eram, rosti Castillo. Dar am început imediat să lucrez sub comanda lui.

– Putea să aranjeze un transfer pe loc?

– Avionul C-5 ne-a dus – pe noi şi jucăria de deşert a lui McNab – la baza Forţelor Aeriene Dover din Delaware, zise Castillo. McNab mi-a spus să duc jucăria la Centrul de Echipamente Speciale de război din Fortul

Bragg, după care îmi puteam lua liber zece zile, iar apoi trebuia să mă prezint în fața lui la Bragg. L-am întrebat cum puteam să scot mașina aia dintr-o bază a Forțelor Aeriene și apoi să o mai și introduc în Fortul Bragg. El mi-a răspuns că e convins că voi găsi o modalitate, după care m-a lăsat acolo, stând pe asfalt lângă jucărie, îmbrăcat cu pantaloni scurți, haină cu mâneci scurte și *ghutra*.

– Pantaloni scurți? Haină cu mâneci scurte? Și mai ce?

– Ciorapi până la genunchi, explică Castillo. Nu poți să uiți așa ceva.

Chipul lui Fernando arăta clar nevoia unei explicații.

– Și eu am aflat povestea de la niște tipi care au fost lângă McNab înaintea mea, zise Castillo. Omul i-a aliniat pe toți, le-a spus că studiase istoria bătăliilor din Orientul Mijlociu și aflase că uniforma britanică perfectă consta din pantaloni scurți, haină cu mâneci scurte și ciorapi pînă la genunchi. Ca atare, achiziționase, din fondurile aflate la dispoziția lui, mai multe echipamente complete de la un furnizor de haine de vânătoare din Nairobi. Le spusese tuturor că acele haine erau mult mai logice decât ceea ce dădea Armata soldaților să poarte în mod obișnuit.

– Și cealaltă chestie? Gut-ceva?

– Aia a venit mai târziu, zise Castillo, zâmbind. Conform poveștii care mi s-a spus, McNab a declarat că Lawrence al Arabiei, un mare războinic neortodox din acea regiune, purta mereu o *ghutra an iqal*, acoperământul standard arăbesc pentru cap.

Castillo făcu apoi cu degetul o mișcare circulară în jurul capului.

Fernando dădu din cap în semn că a înțeles.

– De fapt, există două feluri de asemenea acoperăminte. Unul este roșu și alb și se numește *shumagh*,

continuă Castillo. Dacă este complet alb, se numeşte *ghutra*. De vreme ce Lawrence a descoperit că este o piesă extrem de practică de uniformă militară în zona arabă, McNab a considerat asta suficient pentru el şi oamenii lui. În mod clar *ghutra* era mai util decât o cască din kevlar câtă vreme oamenii urmau să petreacă mult timp în deşert, sub razele fierbinţi ale soarelui. Aşa că şi-a făcut un stoc de astfel de acoperăminte pentru cap – există o singură mărime indiferent de dimensiunea capului – din Riyadh.

– Şi tu chiar ai purtat aşa ceva?

– Recunosc că am văzut mai multe capete întorcându-se după noi când ne-am făcut apariţia în Riyadh, zise Castillo, chicotind.

– Şi cum ai reuşit să duci maşina aia de teren la Fortul Bragg?

– Ştiam prea bine cât de departe puteam ajunge cu problema mea dacă apelam oficial la Forţele Aeriene – mai ales îmbrăcat în uniforma de Lawrence al Arabiei – aşa că m-am dus în Dover, am închiriat un camion de o tonă şi jumătate de la U-Haul, am încărcat maşina în camion şi apoi am condus camionul pînă la Fortul Bragg. Slavă Domnului că aveam card American Express. Apoi m-am dus acasă, am stat zece zile cu Abuela şi bunicu', după care m-am întors la Bragg.

– În vreme ce eu stăteam în blestematul ăla de deşert, bând apă minerală sălcie şi mâncând conserve de carne, replică Fernando.

– Admit că începeam să cred despre mine că sunt special, zise Castillo. Idee ce mi-a fost în mod prompt scoasă din cap atunci când m-am întors la Fortul Bragg. McNab ajunsese între timp general de brigadă. Mă aşteptam la mulţumiri sau chiar felicitări pentru că-i dusesem

gărgăriţa aia nenorocită la unitate. În loc de asta, m-a făcut cu ou şi cu oţet că nu am avut grijă de încărcătura lui de scotch şi coniac...

– Ce?

– Înainte ca puşcaşii marini să elibereze Kuwait City, oamenii de la operaţiuni speciale ajunseseră deja acolo. Inclusiv McNab. Prima lui oprire a fost Ambasada Statelor Unite, unde a aruncat în aer uşa de la camera de criptare şi a umplut o ladă imensă cu băutura închisă acolo de diplomaţi înainte de a părăsi ambasada. Uitasem că băutura nu fusese dată jos din maşina de teren.

Mi-a spus că, dacă vreau să fac parte din forţele speciale, atunci trebuia să înţeleg că în oamenii de acolo se putea avea încredere cu orice în afară de băutură şi că mă puteam considera norocos că nimeni de la centrul de comandă nu crezuse că aş fi putut fi atât de idiot încât să las băutura în maşină, aşa că el o găsise tot acolo când se dusese să-şi ia nenorocita de maşină în primire.

Fernando izbucni în râs.

– Apoi a zis că se duce la şcoala de bune maniere...

– Ce?

– Nici eu nu ştiam ce e aia. Am aflat că toţi generalii de brigadă proaspăt promovaţi sunt adunaţi de obicei la Fortul Leavenworth, la şcoala de comandă şi Stat-Major...

– Ştiu ce e Leavenworth, replică Fernando.

– ...unde şeful de Stat-Major şi alţi ofiţeri superiori le fac tuturor un instructaj despre modul în care trebuie să se comporte ca generali. McNab spunea că adevăratul scop era acela ca şefii de la comandament să se asigure că noii generali nu se îngraşă prea tare pentru pantalonii lor cu vipuşcă...

– Corect, zise Fernando. Generalii au o vipuşcă prinsă pe partea laterală a pantalonilor, nu? Uitasem asta.

– ...aşa că, după ce mi-am primit duşul rece, m-am trezit în avionul de patru şi jumătate din Fayetteville către Columbus, Georgia, via Atlanta, unde, începînd cu ziua următoare, trebuia să încep instructajul care avea să îmi aducă rangul de paraşutist.

„Nu acorda atenţie prostiilor care se spun acolo, Charley, mi-a zis McNab. Ăia continuă să creadă că ceea ce numesc «trupe paraşutate» – adică o mie de ţinte pe cer care coboară încet spre sol – constituie esenţa războiului modern, iar obţinerea insignei de paraşutist reprezintă un scop în sine. Ţine-ţi fleanca, fă cursul, apoi vino înapoi aici şi te bag eu la un instructaj cu adevărat util."

Ca atare, la mai puţin de douăzeci şi patru de ore după ce am ajuns la Fortul Bragg, un erou de război decorat şi rănit, care luase parte la câteva operaţiuni extrem de interesante, iar acum urma să fie aghiotantul comandantului adjunct al Centrului de Operaţiuni Speciale, m-am trezit zăcând în noroiul de la Benning cu o namilă de sergent, din cale afară de lat în umeri – se numea Dudley J. Johnson Jr.: nu voi uita niciodată numele ăsta – şi îmbrăcat cu un tricou pe care fusese inscripţionat cuvântul AIRBORNE stând deasupra mea şi urlând la mine – nu eram în stare să fac patruzeci de flotări – că nu putea înţelege cum a intrat în armată un nenorocit de pederast ca mine – mi-a plăcut expresia – şi mai ales la şcoala de paraşutişti, iar eu să-mi bag bine minţile în cap şi să intru în formă, că altfel el mă trimite înapoi la nenorocita de unitate de unde am venit atât de repede şi cu un şut în cur atât de puternic, că fundul meu avea să mă doară şase luni după-aia.

– Cunosc genul de subofiţer blând, afectuos şi generos la care te referi, zise Fernando, râzând. După aceea îi

veni o idee și întrebă: Dar nu știa că ești locotenent? Că ai participat la Operațiunea Furtuna Deșertului? Și mai rău, nu știa că erai absolvent de West Point?

– Dacă știa că sunt locotenent? Da, sigur. Dar gradul nu contează la școala de parașutiști. Iar eu eram totuși un proaspăt absolvent. Probabil că și-a zis că tocmai absolvisem școala de cadeți sau, mai probabil, vreun colegiu de rezerviști. Nu s-a gândit că aș fi putut lua parte la război pentru că mă găseam în școala lui. McNab m-a adus acasă la câteva zile după încheierea armistițiului. Iar eu învățasem deja pe propria piele ce înseamnă să porți un inel de la West Point...

– Ce?

– Oamenii te urmăresc cu atenție ca să vadă dacă ești perfect și sunt extrem de încântați când o dai în bară. Așa că am pus inelul în borseta mea cu obiecte intime alături de aripile de pilot. Era o prostie, dar știam că nu e bine să apar la școala de parașutiști cu aripile de pilot pe mine.

– Și totuși, te-ai tăvălit prin noroi? întrebă Fernando.

– Ba chiar reușeam să fac cincizeci de flotări când am terminat instrucția.

– Te-ai simțit ispitit să apari la ceremonia de absolvire purtând aripile, inelul și decorațiile?

– Mda. Dar n-am făcut-o. Lucram deja de destulă vreme pentru McNab ca să știu că atunci când el spunea să-mi țin fleanca vorbea serios. Iar sergentul Dudley J. Johnson Jr. își făcea doar treaba, încercând să scoată oamenii vii din școala de parașutism. Dacă mă gândesc mai bine, l-am revăzut cam un an, un an și jumătate mai târziu. Aplicase pentru forțele speciale și venise la sediu ca să parcurgă cursul Q. A fost rândul lui McNab să ofere discursul de bun venit, iar în spatele lui, îmbrăcat

în uniformă de clasă A, purtând pe cap o beretă verde şi cu şnurul de aghiotant atârnând de epoleţi, se găsea un locotenent care părea cunoscut, un aviator.

Fernando chicoti.

– Am verificat să văd cum se descurcă, zise Castillo. Nu a reuşit să treacă de Camp Mackall. L-au dat afară ca „nepotrivit".

– Asta ce înseamnă?

– Poate însemna mai multe lucruri, dar de obicei înseamnă că evaluatorii, printre care se numără şi alţi candidaţi, ajung la concluzia că individul fie este un ghimpe în coasta echipei, fie nu-şi poate îndeplini partea lui de misiune. Forţele speciale cer mai mult materie cenuşie şi mai puţin muşchi. Nu poţi reuşi doar pe baza numărului de flotări pe care îl execuţi.

– Şi atunci cum ai reuşit tu dacă acolo e nevoie de creier?

Castillo se uită gânditor la celălalt câteva clipe.

– Fernando, să ştii că nu încerc să par un soi de John Wayne, dar când am decis să am această mică întrevedere cu tine am hotărât să îţi spun tot ce îţi pot spune.

– Bine, gringo. Pricep.

– Trecusem deja de adevăratul test; luasem parte la operaţiuni şi îmi îndeplinisem cu brio partea mea. Instructorii de la Mackall aflaseră asta, aşa că ştiau că tot ce trebuiau să facă era să mă doteze cu însuşiri pe care nu le aveam şi să-mi şlefuiască talentele pe care le posedam deja. Dincolo de faptul că mi-au tăbăcit serios fundul, mi-a plăcut la Mackall. Instructorii ştiau bine ce predau şi voiau să te înveţe tot felul de lucruri. Nu-mi amintesc ca vreunul să fi ţipat la mine, chiar şi atunci când făceam vreo tâmpenie.

– Interesant, zise Fernando.

– Aveam liber în weekend. Îmi petreceam zilele libere redactând documente de genul „Cum să lupţi în deşert“, pe care îl pregătea generalul McNab. Şi exersând meseria de aviator.

– Şi cum ţi-a afectat asta viaţa socială?

– Dacă vrei să mă întrebi dacă m-am şi regulat, află că n-am făcut-o.

– Bietul gringo!

– În fine, am terminat cursul şi am început să lucrez ca aghiotantul lui.

– Ducându-i aperitive şi lustruindu-i pantofii?

– La ora zero-două-sute şoferul lui mă lua de la cămin şi mă ducea la aerodromul militar Simmons, unde, dacă aveam noroc, tipul căruia i se făcuse marele privilegiu de a servi drept copilotul generalului verificase deja starea vremii şi încălzise motorul elicopterului. În nouă cazuri din zece nu se întâmpla asta, aşa că verificam starea vremii, porneam maşinăria şi zburam cu ea până la Smoke Bomb Hill. Acolo intram, puneam de cafea şi verificam poşta venită în cursul nopţii. Între timp şoferul generalului îl luase deja de acasă şi îl aducea la sediu. Apoi, noi trei făceam o alergare de patru-cinci kilometri în jurul bazei ca să ne punem sângele în mişcare. După care ne întorceam la birou, unde eu îmi petreceam o parte a zilei luând notiţe la diverse întâlniri la care participa şi generalul, iar restul zilei îl duceam cu elicopterul unde credea el că ar fi fost oportun să apară neanunţat. În Camp Mackall, la baricadă...

– Baricadă?

– Delta Force se găseşte în ceea ce a fost un adăpost fortificat. Are logică. Locul era deja înconjurat de garduri mari şi sârmă ghimpată.

– Ai lucrat cu Delta Force?

– Tocmai ai auzit tot ce-ţi pot spune despre Delta Force, zise Castillo, după care continuă: Şi în alte locuri pe care generalul socotea necesar să le ţină sub supraveghere. Uneori apucam să mâncăm de prânz. Era o zi de mare sărbătoare dacă se întâmpla să zburăm prin apropiere de Clubul Rod and Gun de la Fortul Bragg, undeva pe coclauri, şi generalul decidea că ar avea chef de un hamburger de primă clasă făcut acolo.

– Că tot ai pomenit de mâncare...

– Ţi-e foame?

– Nu am mâncat decât alea două castroane de pistachio, zise Fernando.

– Tocmai mi-am dat seama că şi mie mi-e foame. Vizavi e un local *Morton's of Chicago*.

– Nu e prea pretenţios?

– Au nişte homari uriaşi. Şi fripturi pe cinste. Bănuiesc că n-o să am parte de aşa ceva unde mă duc eu.

– Adică?

– În Luanda, Angola.

– Asta unde mai e?

– Pe coasta de vest a Africii.

– Te duci să cauţi avionul ăla dispărut?

– Mda. Stai să verific zborul meu şi după aia mergem. Fac eu cinste, zise Castillo.

Scoase un carneţel din buzunar, căută numărul pe care îl voia şi îl formă.

– *Guten abend, heir is von und zu Gossinger, Karl*, începu el, după care se interesă de rezervarea lui la clasa business, de pe Aeroportul Dulles până la Frankfurt am Main.

Apoi puse receptorul în furcă şi se uită la Fernando.

– Zbor cu Lufthansa, anunţă el. Pleacă la ora unu şi jumătate noaptea.

– Te duci sub numele de Karl von und zu Gossinger? întrebă Fernando.

– Este corespondentul din Washington al ziarului *Tages Zeitung* din Fulda, răspunse Castillo. Acreditat la Casa Albă și chestii de genul ăsta. Un tip fermecător. Oamenii spun că are un mod aparte de a trata doamnele.

Își băgă iarăși mâna în haină și scoase un pașaport german, pe care i-l aruncă lui Fernando.

– Ăsta ești tu aici, gringo. Vrei să-mi spui despre ce e vorba?

– Pașaportul e valabil. De vreme ce m-am născut în Germania, din punctul de vedere al germanilor sunt un concetățean al lor. Nimeni nu-i suportă pe jurnaliști...

– Deții ziarele alea și recunoști așa ceva?

Castillo chicoti.

– Și în fiecare săptămână scriu câte ceva pentru ele. În general copiez după revista *The American Conservative*. Așa, dacă vrea cineva să-l verifice pe Karl, dă de poza lui alături de ultimul articol trimis din Washington. Iar dacă se uită mai îndeaproape, acel cineva vede manșeta ziarului pe care scrie că a fost fondat de Hermann von und zu Gossinger în 1817. Așa cum spuneam, nimeni nu-i suferă pe jurnaliști, dar toți se așteaptă ca ei să pună întrebări. Când un ofițer al armatei americane pune întrebări, oamenii tind să creadă că e spion.

– Gringo, de ce îmi spui brusc toate astea? Cel puțin ultima parte... Iisuse, nu știu... în ultimii zece ani ai fost ca un sfinx în legătură cu ceea ce faci.

– Nu-ți spun nimic din ceea ce nu ai voie să știi.

– Și de ce îmi spui atunci restul?

– Vrei un răspuns cinstit?

Fernando dădu din cap.

– Pentru că uneori nu ştiu sigur cine sunt. De obicei, mă descărcam în privinţa asta pe generalul McNab, dar chestia asta... n-a mai fost posibilă în ultima vreme. Aşa rămân doar patru oameni în care pot avea cu adevărat încredere.

– Doar patru? E tare trist, gringo!

– Abuela, generalul Naylor, Otto şi cu tine. Evident că ei nu-i pot povesti ce fac; sunt sigur că Otto şi-a făcut o idee, dar nu pot discuta cu el din diferite motive evidente...

– Nu ştie? îl întrerupse Fernando. Mi-am pus mereu întrebarea asta.

– Sunt sigur că şi-a făcut o idee clară, dar n-am discutat niciodată pe această temă. Generalul Naylor are habar, dar dacă i-aş da de veste că uneori sunt un pic confuz şi nesigur, m-ar scuipa.

– Te-ar scuipa?

– M-ar trimite înapoi în Armată. „Îţi mulţumesc pentru serviciile tale şi ai grijă să nu îţi intre clanţa în cur pe drumul spre ieşire.“ Castillo făcu o scurtă pauză. Aşa că ai rămas doar tu. Iar tu, slavă Domnului, ştii să-ţi ţii gura.

– Iisuse, şi ce e aşa de rău dacă te întorci în Armată? Spuneai că vor să te facă lent-colonel.

– E rău pentru că mă pricep foarte bine la ceea ce fac, replică Castillo. Şi dacă mă întorc în Armată, ce fac acolo?

– Eşti locotenent-colonel. Ţii parade. Latri la locotenenţi. Pilotezi avioane.

– N-ar merge. Din mai multe cauze.

– Vino acasă în Texas. Însoară-te cu una din numeroasele femei ale haremului tău. Apucă-te să concepi şi să creşti şobolani, ca mine.

Castillo păru că vrea să răspundă, dar se abţinu.

– Hai să mergem să mâncăm, zise el.

(DOI)
Aeroportul Internațional Dulles, Washington
Sterling, Virginia
01.15, 1 iunie 2005

Stewardesa, o roșcată zveltă, îl conduse pe Castillo în compartimentul business al Boeingului 767-300ER și îi arătă locul, zâmbindu-i.

– *Ich danke innen vielmals*, rosti el.

– *Keine Ursache, Herr von und zu Gossinger*, răspunse ea, aruncându-i un zâmbet cordial, după care plecă mai departe pe coridor.

Castillo cunoscuse pe vremuri o altă stewardesă roșcată, care lucra pentru Delta Airlines. Ratase acel flirt de scurtă durată, dar extrem de interesant pentru că fusese incapabil să țină minte că ea *făcea parte dintre membrii echipajului* care *zburau pentru* compania Delta. În mintea ei – o chema Dorothy – distincția era foarte importantă și oricine nu ținea cont de asta era un mascul șovinist care nu merita să fie acceptat în patul ei.

Ocupat cu amintirea lui Dorothy amestecată cu gânduri despre stewardesa zveltă a companiei Lufthansa care îl condusese la locul lui – și care avea într-adevăr o siluetă foarte atrăgătoare – și cu preocuparea de a-și pune geanta cu laptopul în compartimentul rezervat bagajelor de mână, Castillo nu observă cine avea să-i fie tovarăș de călătorie până când dădu să se așeze.

– *Guten abend*, rosti el în direcția unei blonde arătoase care ședea pe fotoliul de la fereastră, după care trecu pe engleză: Sau ar trebui să fie „Bună dimineața"?

– Cred că fiecare o ia cum vrea, rosti blonda, în engleză, zâmbind.

– Cred că ar trebui să vă avertizez că eu nu aparţin lumii care stă în partea din faţă a avioanelor, rosti Castillo. Celor de la Lufthansa li s-a făcut milă de mine şi mi-au oferit un salt de loc.

– Atunci suntem amândoi nişte hoţi, rosti ea. Nici locul meu nu e aici.

Un alt *membru al echipajului*, de această dată un bărbat subţirel de a cărui masculinitate Castillo se îndoi imediat, îşi făcu apariţia cu o tavă cu pahare.

– Doriţi nişte şampanie, doamnă? întrebă el în germană.

Blonda îi răspunse, într-o germană deloc rea:

– Da, mulţumesc.

Stewardul îi oferi tava, apoi repetă gestul spre Castillo, care se întreba: „De ce cuvântul «steward» e în regulă, iar termenul de «stewardesă» e socotit ca fiind echivalent cu curvă?", după care rosti, în germană:

– Veţi ajunge în rai, căci tocmai mi-aţi salvat viaţa.

Blonda zâmbi.

Castillo ridică paharul în cinstea ei.

– Pentru un zbor plăcut, rosti el.

– Pentru un zbor plăcut, îl imită ea, după care ciocni paharul.

– De ce credeţi că Lufthansa v-a oferit un loc la clasa business? întrebă el.

„Mare păcat că voi sta în Germania doar atât cât să schimb avionul."

– Sunt ziaristă, rosti ea.

„O, la dracu'!"

– Nu zău?

– Lucrez pentru *Forbes*. Revista. Se petrec multe lucruri dacă le spun oamenilor că lucrez pentru *Forbes*.

– Ştiu, replică el. La fel e şi în cazul meu.

– Sunteţi ziarist? Pentru cine lucraţi?

– Pentru *Tages Zeitung* din Fulda, răspunse Castillo. Un mic ziar din Hesse. Scriu în cea mai mare parte despre afaceri americane.

– Acolo sau aici? Am observat că vorbiţi o engleză aproape perfectă.

– Stau în Washington, replică el. Şi mă aflu de ceva vreme aici.

– Mergeţi acasă în vacanţă?

– Iau vacanţă de câte ori găsesc un subiect despre care merită să scriu în Florida, răspunse el. Aşa că îmi plăteşte ziarul vacanţa. Nu, mă duc acasă pentru că mi s-a cerut asta. Fac asta din când în când ca să se asigure că nu am fost corupt de voi, americanii decadenţi.

„Iisuse, ce bine ar fi ca măcar o dată când cunosc o femeie care arată bine să-i pot spune adevărul despre cine sunt şi ce fac. Dar pentru asta mi-ar trebui o slujbă despre care să pot vorbi.

«Ei bine, sunt director zonal de vânzări pentru Whirlpool. Ştiţi, maşinile alea de spălat?»“

– Nu păreţi uşor de corupt, zise ea.

– O, vă înşelaţi, replică Castillo. Sper doar să nu profitaţi de mine.

Ea râse, afişând nişte dinţi frumoşi şi o pereche de gingii sănătoase.

– Nu promit, zise ea şi îi întinse mâna. Patricia Wilson. Pat.

Avea mâna moale şi caldă.

– Mă numesc Karl, dar încerc să-i conving pe oameni să-mi spună Charley, răspunse el.

– Mă bucur să te cunosc, Charley.

Pilotul ceru în acea clipă ca membrii echipajului să-i pregătească pe pasageri pentru zbor.

Dimineaţa, când se aprinseră luminile în compartiment, Castillo deschise ochii şi o văzu pe Patricia Wilson dormind alături de el. Îşi dăduse fotoliul pe spate – era unul din acele fotolii noi care deveneau aproape orizontale. Stătea dreaptă pe scaun, cu perna mică oferită de linia aeriană înghesuită în curbura gâtului.

Arăta bine. Castillo îşi zise că multe femei nu arătau deloc bine la prima oră a dimineţii, mai ales după ce îşi petrecuseră cea mai mare parte a nopţii zburând deasupra oceanului. Unele dintre ele dormeau cu gura deschisă. Altele sforăiau, ceea ce pe Castillo îl amuza, chiar dacă acest lucru nu era din cale afară de atrăgător.

Îşi desfăcu centura de siguranţă şi se sculă cu grijă ca să nu o trezească pe femeia de alături, apoi îşi luă geanta cu laptopul din compartimentul de bagaje şi se duse la toaletă. Îşi făcu nevoile, apoi coborî capacul peste toaletă şi puse geanta de laptop deasupra. Parcurse repede ritualul de dimineaţă, care se termină cu aruncarea câtorva stropi de colonie pe faţă şi examinarea atentă a feţei în oglindă în vreme ce plimba apă de gură între dinţi.

După ce termină, desfăcu zona destinată laptopului din geantă şi scoase de acolo una din pernele de protecţie pentru computer.

Părea o simplă pernă de plastic negru. Nu era nici pe departe aşa ceva. Castillo desprinse ceea ce părea un acoperământ termic şi apoi introduse mâna până ce acesta se desprinse de restul pernei. Apoi îşi aranjă toate documentele care îl identificau drept Carlos Guillermo (sau C.G.) Castillo – cardul de identitate din Armată, legitimaţia de agent supervizor al serviciului secret, legitimaţia de la Departamentul de Securitate Naţională, cărţile de vizită şi cardurile de credit Visa, MasterCard şi

American Express – în interiorul a ceea ce părea o zonă aleatorie a pernei de plastic.

Zona era construită anume, cu margini dintr-un plastic special, care împiedicau documentele să se răspândească peste tot şi astfel să formeze o moviliţă în pernă, şi în acelaşi timp prezentau modelul unei zone goale în faţa aparatelor de inspecţie cu raze X.

Închise cu grijă perna, o puse la loc în geantă, închise totul cu fermoarul şi se întoarse la locul lui.

Patricia Wilson se trezise şi acum şedea în capul oaselor şi bea dintr-un pahar cu suc de roşii. În zona dintre scaunele lor se mai găsea un pahar plin cu suc de roşii.

Ea i-l arătă.

– Nu mi s-a părut că ai fi genul care preferă suc de portocale sau de grepfrut la conservă, zise ea. E bine?

– Ştii să citeşti gândurile, rosti el. Chestie care probabil mă va băga în bucluc.

Ea zâmbi, dar nu-i răspunse direct.

– Dă-mi voie să mă duc şi eu unde ai fost tu, zise ea. Apoi te poţi aşeza. Ia locul meu, dacă vrei.

(TREI)

Aeroportul Internaţional Frankfurt
Frankfurt am Main, Germania de Vest
09.00, 2 iunie 2005

Când cursa Lufthansa ateriză pe aeroportul din Frankfurt – pe care el întotdeauna îl denumea Rhine-Main, aşa cum era cunoscut personalului militar american – Castillo îşi aminti, cumva cu durere, de prima dată când venise acolo, cu douăzeci şi patru de ani înainte, când el avea doisprezece ani.

Îşi luase adio de la mama lui cu trei ore înainte. Înţelesese că ea era pe moarte şi nu voia ca el s-o vadă în ultimele ei zile de viaţă. Dar părăsirea ei însemnase un moment cu adevărat dur; ştiau amândoi că era o despărţire definitivă.

Otto Görner îi condusese pe el, pe Abuela şi pe bunicu' din Bad Hersfeld cu Mercedesul mamei lui. Maiorul Naylor, soţia lui şi soţia colonelului Lustrous îi aşteptau în salonul VIP de la Pan American. Acolo era şi un bărbat de la consulatul american, ca să se asigure că lucrurile vor decurge fără incidente. Fusese prima dovadă a faptului că maică-sa avusese dreptate în privinţa lui bunicu'. Anume că el era un „om de vază“.

Familia Naylor şi doamna Lustrous îi spuseseră că se vor reîntâlni cu el în America. Nu-i crezuse. Otto îl pusese să promită că-i va scrie şi că îl va suna dacă avea nevoie de ceva sau doar ca să vorbească cu el.

Doamna Naylor şi doamna Lustrous îl sărutaseră. Maiorul Naylor îl îmbrăţişase cu putere. Otto îi strânsese mâna. Apoi el, Abuela şi bunicu' se urcaseră în autobuzul destinat doar pasagerilor de clasa I, care îi dusese la aeronava Boeing 747. Nu numai că era cel mai mare avion pe care îl văzuse vreodată, dar era şi primul în care punea piciorul.

Se uitase pe hublou, luptându-se cu lacrimile, în vreme ce aeronava prinsese viteză pe pistă şi apoi decolase. Fusese surprins să constate cât de repede se făcuse nevăzută Germania sub el.

Pat Wilson ieşi împreună cu Castillo pentru ca el să închirieze o maşină. Ea se ducea spre Berlin, după cum îi spusese, şi ruta pe care o alesese, chiar dacă însemna o aşteptare de două ore în Frankfurt, o ducea la destinaţie

mai repede decât dacă ar fi luat un zbor direct Dulles-Berlin sau ar fi prins un zbor direct din New York.

Făcură schimb de numere de telefon și își promiseră să se sune ori de câte ori unul s-ar fi găsit în orașul celuilalt – *Forbes* era publicată la New York. Castillo avea intenția să o sune când avea să dispună de ceva timp liber în Manhattan, dar numărul pe care i-l dăduse ei era de la unul din roboții telefonici din apartamentul lui din Mayflower. Nu răspundea niciodată la apelurile înregistrate pe roboți. Robotul Karl von und zu Gossinger anunța, cu vocea lui, în engleză și germană, că Herr von und zu Gossinger era plecat din oraș, dar avea să sune cât de repede putea dacă apelantul lăsa un nume și un număr după semnalul sonor.

Nu avea chef să se întâlnească cu ea în Washington. Era ziaristă și în viața lui existau prea multe elemente care i-ar fi stârnit curiozitatea.

Revederea ei în New York însemna cu totul altceva. Sau în oricare alt loc în afară de Washington. Poate chiar ajungea din întâmplare în vreun loc unde ea s-ar fi găsit cu treburile ei de ziaristă.

Plecând de la compania de închiriere Hertz la volanul unui Opel Kapitan, Castillo fu surprins să descopere că voia cu adevărat să o mai vadă pe Patricia Wilson.

(PATRU)
Birourile executive
Der Fulda Tages Zeitung
Fulda, Hesse, Germania de Vest
10.45, 2 iunie 2005

Castillo urmă pe A66 până în Schultheim, unde intră pe autostrada 40 și continuă pe ea până ce ajunse la

autostrada A7 către Fulda. După ce ieşi din zona de trafic aglomerat a regiunii Frankfurt, reuşi să scoată timpi buni pe kilometrul parcurs. Menţinu acul vitezometrului în preajma valorii de 120 de kilometri pe oră, o viteză suficient de mare şi în acelaşi timp sigură pe autostrada cu patru benzi pe sens.

Din când în când un Audi, un Porsche sau un Mercedes, dar de cele mai multe ori Volkswagenuri şi alte maşini mici treceau constant pe lângă el, ca şi cum ar fi stat nemişcat cu maşina pe şosea.

La intrarea în parcarea redacţiei ziarului îi spuse paznicului solid – aproape sigur un fost poliţist ieşit la pensie – că se numea Gossinger şi că avea o întâlnire cu Herr Görner, ceea ce nu era întru totul adevărat, dar aşa reuşi să pătrundă în parcare.

Când intră în clădire – care fusese construită la sfârşitul secolului al XIX-lea, distrusă în al Doilea Război Mondial şi apoi reconstruită conform specificaţiilor tehnice de dinainte de război – şi urcă scara largă înspre biroul lui Otto, îl descoperi pe acesta aşteptându-l în capătul ei.

Otto Görner era de fel din regiunea Hesse, dar arăta ca un bavarez tipic de pe ilustratele poştale. Îndesat, cu obrajii roşii, omul radia *gemütlichkeit*. Era îmbrăcat cu un costum închis la culoare, cu vestă, probabil făcut pe comandă la Berlin, dar ar fi arătat la fel de bine şi în *lederhosen* şi pălărie verde, cu o halbă mare de bere în mână.

– *Ach, der verlorene Sohn*, rosti Otto. Ar fi trebuit să-mi dai de ştire că vii. Aş fi dat dispoziţie să fii întâmpinat de cineva.

„Adică tu l-ai fi aşteptat pe fiul rătăcitor la Rhine-Main."

– Am închiriat o maşină, nici o problemă, zise Castillo.

Otto îl apucă pe Castillo de umeri, îl îmbrăţişă scurt, apoi îl conduse în suita de birouri ale conducerii.

Cele două femei şi bărbatul care se găseau în anticameră se ridicară în picioare la intrarea lor. Castillo zâmbi şi le strânse mâna tuturor.

Ştiau cine e şi aveau impresia că ştiu cu ce se ocupă. El era patronul şi corespondentul de la Washington al publicaţiilor scoase de Gossinger Gmbh. A se citi: playboy-ul întreţinut din veniturile ziarului.

Otto îl urmă în birou şi îi făcu semn să se aşeze într-unul din fotoliile de piele care îi încadrau biroul.

– Chiar mă gândeam la tine, zise Otto.

– Sunt flatat.

– Abia am primit nota ta lunară de plată de la Mayflower. Trebuie să vin o dată pe la tine ca să văd pe ce se duc banii ăştia.

– Pe de altă parte, nu-mi plăteşti salariu, replică Castillo. Nu trebuie să uităm asta. Mai ales că acum mă trimiţi tocmai în Africa.

– Acolo te trimit?

– Îhî.

– Pentru ce articol? întrebă Otto, după care îşi răspunse singur la întrebare. Avionul ăla dispărut? Boeingul 727?

Castillo încuviinţă.

– Am urmărit povestea pe Reuters, zise Otto. De fapt, cred că am publicat un soi de sinteză în ediţiile noastre de duminică.

– Mi se pare o poveste fascinantă, zise Castillo.

– Pot îndrăzni să sper că ne vei trimite ceva care să ne fie de folos?

– Cu excepţia cazului că sunt mâncat de un leu sau sfârşesc în ceaunul vreunui canibal, intenţionez să îţi scriu zilnic.

– Când vrei să pleci?

– Am rezervare la zborul BA 077 al British Airways care decolează de pe Heathrow la şapte treizeci şi cinci mâine-seară şi va ajunge în Luanda la patru şi zece a doua zi de dimineaţă.

– Şi evident că te trimitem cu clasa I, nu?

– Este un zbor lung, Otto.

– Ştii că ai nevoie de viză?

– Am făcut rost de una în State. Unul din consulii adjuncţi de acolo nu mai ştia ce să facă pentru mine.

Otto pufni.

– Nu mai poţi rămâne câteva zile?

– Mi-ar plăcea, Otto, dar...

Otto ridică din umeri.

Niciodată între ei nu avusese loc vreo discuţie legată de ceea ce făcea Castillo în realitate. Asta nu însemna că Otto nu ştia. Era un om foarte inteligent şi un bun ziarist. Ştia, dar nu punea niciodată întrebări.

– În Luanda, Angola, corect? se interesă el.

Castillo dădu din cap.

– Vrei să anunţ ambasada noastră de acolo că vii?

– Mi-ar fi de mare ajutor.

– Ai bilet până la Londra?

– Nu. Şi nici n-am rezervare la hotel în Luanda.

Otto ridică receptorul unuia din telefoanele de pe birou şi îi spuse lui Frau Schröder să aibă grijă ca Herr Gossinger să ajungă la Heathrow la timp pentru a se îmbarca în cursa British Airways BA 077 către Luanda, Angola, la ora şapte treizeci şi cinci seara următoare, la clasa I, evident, să vadă ce poate face pentru ca el să aibă unde

să stea, iar după toate astea, să trimită un mesaj Ambasadei Germaniei din Luanda, Angola, în care să spună că Herr Gossinger soseşte acolo şi va avea nevoie de asistenţă. În plus, să-i anuleze toate întâlnirile din acea zi – el şi Herr Gossinger se duceau la Bad Hersfeld, dar îl putea contacta la numărul din maşină sau la numărul de telefon de la *das Haus im Wald.*

– Mergem în Bad Hersfeld, nu? întrebă Castillo după ce Otto puse receptorul în furcă.

– Vreau să-ţi vezi finul şi pe ceilalţi copii.

– Bine, rosti Castillo şi zâmbi. Duc cu mine urările de bine ale lui Fernando.

Bineînţeles că nu era adevărat. Dar dacă el i-ar fi spus lui Fernando unde se duce, acesta i-ar fi cerut cu siguranţă să-i transmită urările lui de bine lui Otto.

– Sunt şi naşul unuia din şobolanii lui Fernando, să ştii. Jorge.

– Unuia din ce?

– Şobolanii lui. Le spune „şobolani" copiilor lui.

– Oribil, zise Otto, râzând. Şobolani! Ce mai face Fernando?

– Bine. Cred că e încă în creştere. Dar e bine. Munceşte mult.

– Vrei să mănânci ceva înainte de a pleca?

– Am luat un mic dejun copios în avion, mersi.

– Şi bunica ta?

– E foarte bine, mulţumesc. Îşi petrece cea mai mare parte a timpului la fermă, dar nu mai face prea multe. Am văzut-o cu cîteva zile în urmă.

– Îi transmiţi salutările mele, Karl?

– Bineînţeles.

În vreme ce treceau prin anticameră, Otto se răsuci înspre Castillo şi zise:

– Dă-mi cheile de la maşina închiriată, Karl.

– De ce?

– Ca să pun pe cineva să o predea. Nu are sens să plăteşti pentru ea dacă nu o foloseşti. Făcu o pauză, îi veni o idee, şi adăugă: Doar dacă există vreun motiv pentru care nu vrei să te duc la aeroport?

„Aş prefera să nu mă duci. Dar cum să te refuz?"

– Drumul e lung de la Frankfurt până aici şi înapoi.

– Bine. Aşa vom petrece mai mult timp împreună.

– Mi-am lăsat bagajele în maşină, zise Castillo.

– Frau Schröder, vom lăsa cheile de la maşina închiriată de Herr Gossinger la paznic, zise Otto. Pune pe cineva să o predea firmei de închirieri.

Otto avea un Mercedes S600 negru, varianta cea mai mare, cu un motor V-12. Castillo ştia că maşina aparţinea uneia dintre firme. Aşa era considerată mijloc esenţial de transport pentru un angajat, costul ei era deductibil ca şi cheltuială de afaceri şi vehiculul nu intra în zona de venit impozabil individual a lui Otto.

În cele şase zile pe care Fernando Castillo le petrecuse în Germania ca să îşi cunoască nepotul şi să îl ia acasă cu el, avusese suficient timp ca să îl cunoască bine pe Otto Görner, cel care conducea compania după ce Hermann Wilhelm von und zu Gossinger şi fiul lui, Wilhelm – bunicul şi unchiul lui Castillo – muriseră pe şosea, ca să decidă că era omul potrivit ca să rămână la cârma afacerilor familiei.

Bunicu' îi spusese lui Carlos ani de zile mai târziu – când acesta se dusese acasă în permisie de Crăciun de la West Point în ultimul an de facultate şi era pe punctul de a împlini douăzeci şi unu de ani – că, evident, îl cercetase pe Otto cât de repede putuse. Avea încredere în deciziile

luate pe baza aparenţelor, dar avea nevoie şi de fapte care să susţină aceste decizii.

Otto părea să fi trecut cu bine de acel test dur deoarece se ocupa şi acum de conducerea afacerilor familiei.

Averea familiei nu era deloc uşor de gestionat. Hermann von und zu Gossinger intenţionase să lase *das Haus im Wald* şi douăzeci şi cinci la sută din celelalte active ale familiei fiicei sale. Restul proprietăţilor, mai puţin câteva lucruri care ajungeau la angajaţii fideli şi la Biserica Saint Johan, trebuia să intre în posesia fiului său.

Autorităţile ajunseseră însă la concluzia că Wilhelm murise primul în acel Mercedes negru – iar implicaţiile acestui fapt nu fuseseră stabilite de tribunale în momentul morţii Erikăi von und zu Gossinger.

– Asta înseamnă o obtuzitate tipic germană, Carlos, îi spusese bunicu'. Toată lumea ştia că întreaga avere îţi revine ţie; erai singurul moştenitor în viaţă al familiei. Unchiul tău n-a avut nici soţie şi nici copii. Asta înseamnă că averea lui urmează să ajungă la cele mai apropiate rude în viaţă, bunicul şi mama ta. Iar prin testamentul mamei tale, totul îţi revine ţie.

Dacă în acel accident primul ar fi murit bunicul tău, averea lui ar fi fost împărţită conform prevederilor testamentare. Dar cum unchiul tău era deja mort, moştenirea acestuia revenea mamei tale. Dacă unchiul tău murea primul, atunci bunurile lui ar fi fost împărţite între cele mai apropiate rude în viaţă, tatăl lui şi mama ta. Dar cum tatăl lui era mort, totul revenea mamei tale – care deja te numise ca unic moştenitor al ei. A fost nevoie de cincizeci de avocaţi, cinci ani, Dumnezeu ştie câţi judecători şi o groază de bani ca să se împartă legal acea avere, chiar dacă nu conta nici cât negru sub unghie ce decideau tribunalele. Ideea era că oricum vei primi totul atunci când

împlineşti douăzeci şi unu de ani. Iar asta se va întâmpla pe 13 februarie.

– Şi ce am să fac cu toată averea? întrebase Carlos.

– Dacă eşti deştept, vei menţine aranjamentul pe care l-am făcut cu Otto Görner. El primeşte un salariu bun, o mulţime de drepturi – inclusiv cel de folosire a casei din Bad Hersfeld, o maşină şi un cont de cheltuieli pe care Fiscul nostru din America nu ne-ar lăsa pe mine sau pe tine să îl avem, plus un procent din profituri. Este un om muncitor, onest şi foarte deştept. Dacă vrei, voi continua să supraveghez lucrurile în numele tău.

Şi o făcuse, câtă vreme mai trăise.

Acum firma de avocatură a familiei supraveghea desfăşurarea lucrurilor din Germania, iar Fernando, care absolvise Dreptul după război la sfaturile bunicului, avea grijă ca totul să meargă bine.

Frau Helena Görner, deşi era o bavareză blondă, nu arăta deloc ca femeile din acea regiune. Era o femeie zveltă – ceea ce îl făcea pe Castillo să se gândească la Patricia Wilson – îmbrăcată, în opinia lui cel puţin, în haine croite de renumite case de modă.

După ce pătrunse în holul de intrare al casei şi ea îl sărută pe obraz – sau cel puţin imită zgomotul unei sărutări – Castillo simţi că femeia folosea un parfum scump.

Habar n-avea ce credea ea în realitate despre el şi adesea se întreba dacă era mulţumită sau nu ori nu-i păsa deloc de faptul că el era naşul celui de-al doilea băiat al ei, Hermann Wilhelm, care fusese botezat aşa atât după bunicul, cât şi după unchiul lui Castillo.

Femeia era cu zece ani – sau poate chiar mai mult – mai tânără decât Otto. Cei doi se căsătoriseră când

Castillo era în al doilea an de liceu, iar Otto – mereu om de afaceri – combinase călătoria lor în America pentru luna de miere cu o întâlnire de afaceri cu Fernando Castillo în San Antonio.

Abuela o plăcuse și se dovedise receptivă la ideea ca el și, evident, Fernando să-și petreacă vacanța de vară în Germania.

În vreme ce el și Fernando se urcau în avionul care avea să-i ducă în Germania, Abuela îi spusese că Helena îi spusese că Otto îi mărturisise că o ceruse de mai multe ori în căsătorie pe Erika von und zu Gossinger, dar că aceasta refuzase. Și că Otto îl considerase întotdeauna pe Karl drept fiul său.

– Dacă am fi știut că vii aici, Karl, zise Helena, aș fi pregătit ceva special. Ți-aș fi chemat câțiva din vechii tăi prieteni de la Saint Johan sau ceva asemănător.

„Tocmai de-asta nu l-am anunțat pe Otto că vin."

– Poate data viitoare, răspunse Castillo. Dar îți mulțumesc pentru intenție, Helena.

– Karl a trecut să ne vadă pe noi și pe șobolanii noștri, zise Otto.

– Poftim?

– Așa le spune Fernando copiilor lui, replică Otto, vizibil mulțumit de sine.

– Nu pricep.

„De ce nu mă surprinde?"

– Ce mai fac Fernando și Maria? întrebă Helena, alegând să lase baltă ideea cu șobolanii. Dar bunica ta?

– Toți sunt bine, mulțumesc, Helena. Îți transmit urările lor de bine.

– Păi, hai să ieșim pe terasa din spate. Vremea e minunată; poate că a venit în sfârșit primăvara. Poate bem un pahar de vin înainte de masa de prânz, propuse

Helena. Sau, ştiindu-vă pe voi doi, poate bem ceva mai tare. Copiii...

– Adică şobolanii, o întrerupse Otto.

– *Copiii* vin în mod obişnuit acasă după ora patru, replică Helena, deloc amuzată de termenul folosit de soţul ei, dar uneori ies prin oraş cu prietenii lor. O să-i sun ca să le spun să vină direct acasă.

„La dracu', nu m-am gândit să le aduc cadouri. Printre altele, sunt un naş şi un unchi vitreg de rahat. La dracu', o să le dau nişte bani."

El şi Otto abia apucară să ciocnească paharele cu scotch când unul dintre servitori îi dădu un telefon fără fir.

– Herr Gossinger, aici Frau Schröder, rosti o voce de femeie în receptor. V-am făcut rezervare la British Airways...

– Staţi aşa, vă rog, Frau Schröder, vreau să notez asta pe ceva.

Mimă un instrument de scris înspre Otto, care îi dădu imediat un carneţel cu coperţi de piele şi un stilou cu peniţă de aur.

– Ziarist fără carneţel? se miră Otto.

– Spuneţi mai departe, vă rog, Frau Schröder, zise Castillo.

– Herr Gossinger, nu am reuşit să vă iau un bilet la clasa I până la Londra...

– Ce aţi găsit?

– Am un bilet la clasa business la zborul British Airways 907 care pleacă din Frankfurt mâine după-amiază la patru şi treizeci şi ajunge la Londra la cinci şi un sfert.

– E foarte bun, zise Castillo.

– Presupun că aveţi bilet până în Luanda?

– Da, am.

– În acest caz, Herr Gossinger, biroul British Airways din Frankfurt poate avea grijă de bagajele dumneavoastră până la Luanda dacă doriţi.

– Minunat.

– V-am făcut rezervare la Hotelul Le Presidente din Luanda, un apartament mic. Este un hotel din lanţul Meridien. Vor trimite o maşină să vă aştepte la aeroport şi ne vor taxa direct pe noi.

– Frau Schröder, sunteţi absolut fantastică. Vă mulţumesc foarte mult.

– A fost plăcerea mea, Herr Gossinger. Biletele vă vor aştepta la biroul British Airways din Frankfurt, iar acum, că aţi aprobat itinerarul, voi informa Ambasada Germaniei din Luanda că sosiţi.

– Vă mulţumesc foarte mult, Frau Schröder.

– Plăcerea e de partea mea. Vă urez călătorie plăcută, Herr Gossinger.

(CINCI)

Aeroportul Heathrow
Londra, Marea Britanie
19.15, 3 iunie 2005

Sala de aşteptare de clasa I de pe Heathrow dispunea de acces la internet în cadrul unor mici cuburi din plexiglas care ofereau o oarecare intimitate, dar Castillo hotărî să nu trimită şefului său un mesaj prin care să-l anunţe unde e şi încotro se îndreaptă. În primul rând, secretarul de stat Hall ştia încotro se îndreaptă şi nu aştepta rapoarte făcute la fiecare pas. În loc de asta, Castillo bău ceva şi urmări un buletin de ştiri BBC până când îşi făcu apariţia o reprezentantă atrăgătoare a

serviciului pasageri din cadrul British Airways, care îi preluă pe el şi un cuplu de culoare, costumaţi exotic, în opinia lui Castillo probabil nigerieni, o opinie formată doar în urma faptului că oamenii zâmbeau şi se distrau pe cinste.

În vreme ce se îndreptau spre poarta de îmbarcare, Castillo îşi mai zise, poate cu răutate, că britanicii continuau să facă acea distincţie neplăcută între clase. Reprezentanta serviciului de relaţii cu pasagerii îi spuse pe nume - incluzând *von* şi *zu* - în germană. Se adresase africanilor, în franceză, cu *M'sieu et Madame Le Ministre*, ceea ce însemna două lucruri: că cei doi nu erau angolezi, a căror limbă era portugheza, şi că el era un soi de înaltă oficialitate guvernamentală, fapt care explica prezenţa lor la clasa I. Ei trei păreau să fie singurii pasageri la această clasă.

Pasagerii de la clasa business erau aliniaţi în faţa lor pe culoarul de acces, în grija unei alte reprezentante a serviciului de relaţii cu pasagerii. Păreau ca nişte şcolari de clasa a treia care erau duşi de mână în biblioteca şcolii. Castillo estimă că erau vreo douăzeci şi cinci de pasageri acolo; le luă ceva timp ca să treacă prin procedura de ultimă verificare a biletelor, procedură de care cei de la clasa I erau scutiţi. În fine, pasagerii clasei economice fuseseră deja introduşi în avion la clasa respectivă, care ocupa cea mai mare parte a zonei posterioare a fuzelajului avionului Boeing 777.

Odată trecuţi de uşă şi intraţi în avion, trei membri ai echipajului, sub conducerea unui steward, îi direcţionară zâmbind către compartimentul de clasa I, care se găsea chiar în botul avionului.

Castillo nu voia să se uite înspre dreapta, spre compartimentul de business, deoarece de obicei se trezea că

descoperă pe cineva dezamăgit că nu e vedetă de film sau vreun prinţ arab bogat călătorind cu vreo însoţitoare neapărat blondă şi cu un tarif extrem de ridicat.

Dar se uită.

Iar Patricia Wilson se uită înspre el.

„Iisuse Hristoase, fir-ar să fie! Ăsta e ultimul lucru de care aveam nevoie!

Să fi fost chiar ea?

Ştii prea bine că ea era.

M-a recunoscut?

Pun pariu pe orice că da. Pe faţa ei nu am văzut curiozitate, ci surpriză.

Ce dracu'să fac?"

Însoţitorul de cabină îi dădu un pahar de şampanie. Înainte de a termina jumătate din el, pilotul le ceru membrilor echipajului să-i pregătească pe pasageri de zbor.

Sunetul motoarelor care îşi reduceau turaţia îl atenţionară că ajunseseră la altitudinea de croazieră, chiar dacă semnul de prindere a centurilor de siguranţă rămăsese aprins.

Totul se lămuri atunci când se deschise uşa de la cabina piloţilor şi prin ea ieşi căpitanul, un bărbat de vârstă mijlocie cu o mustaţă tipică pentru Royal Air Force, care dispăru imediat la toaletă.

„Ei bine, ghici cine a uitat Regula 13? Să faci pipi înainte de decolare."

Castillo îşi desfăcu centura şi se duse la uşa toaletei.

Când căpitanul ieşi de acolo, Castillo îi prezentă cartea lui de vizită.

– Am o mică problemă pe care dumneavoastră o puteţi rezolva în zece secunde, căpitane.

Căpitanului nu-i plăcea să fie întrerupt din ce făcea, dar era imposibil să-i ignori pe pasagerii de la clasa I şi cu atât mai puţin să te răţoieşti la ei.

– Cu ce vă pot ajuta? întrebă el.

– La clasa business este un pasager, o colegă ziaristă, o colegă care arată foarte bine, domnişoara Patricia Wilson, care lucrează pentru revista *Forbes*. Mi-aş dori foarte mult să fac acest zbor în compania ei. Fie mă mutaţi pe mine acolo, fie o aduceţi pe ea aici.

Căpitanul privi în compartimentul de clasa I. Doar trei din cele optsprezece locuri erau ocupate.

Dădu din cap înspre steward.

– Stewardul va avea grijă de mica dumneavoastră problemă, domnule, zise căpitanul când stewardul ajunse suficient de aproape ca să-l audă.

– Vă mulţumesc foarte mult, căpitane. Apreciez curtoazia dumneavoastră.

– Nici o problemă. Mă bucur că v-am putut ajuta.

– Mi-am zis eu că tu eşti, zise Patricia Wilson la trei minute după ce se stinsese semnul de atenţionare pentru centurile de siguranţă. Mergi la Luanda?

– Acolo merge chestia asta?

– Faci articol despre acel 727?

Castillo încuviinţă.

– Şi eu, replică ea.

„Mi-ai spus, frumoasă creatură, că te duci la Berlin. Aşadar, ai minţit. Sau minţi acum. Sau ambele.

Ce dracu' se petrece aici?

În plus, chestia cu avionul dispărut este un eveniment de actualitate. *Forbes* iese bilunar. Acolo nu au ce căuta ştiri de senzaţie."

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Patricia Wilson zise:

– Editorul meu vrea un material bine documentat despre lipsa controlului aerian în Africa și atunci mi-am zis: Hei, la naiba, de ce să nu încep cu povestea dispariției acelui avion?

„Bună încercare, Patricia, dar știi bine că îmi vinzi gogoși."

– Bună idee, răspunse el cu glas tare.

(ȘASE)

Hotel Le Presidente
Largo 4 de Fevereiro
Luanda, Angola
06.05, 4 iunie 2005

Mai bine de o duzină de bărbați de culoare îmbrăcați cu costum și cu cascheta de șofer în mână țineau pancarte cu diverse nume și îi așteptau pe pasagerii care ieșeau din vama aeroportului. Pe una din pancarte se putea citi: PATRICIA WILSON.

– Presupun că cei de la hotel au trimis și după mine o mașină, rosti ea. Ce facem?

– Cred că va trebui oricum să plătești pentru asta, răspunse Castillo și mai cred că ambele mașini sunt de mici dimensiuni.

– Și probabil franțuzești.

– Dacă a ta cedează pe drum – și probabil că așa va fi – vin eu să te salvez, zise Castillo. Și tu poți face la fel pentru mine.

– Mă suni mai târziu? Am nevoie de o vizită la salonul de cosmetică.

– Categoric, răspunse el.

Castillo o duse până la mașină, un Citroën, după care își urmă șoferul până la Mercedesul care îl aștepta. Se

întrebă dacă alegerea fusese făcută la întâmplare sau dacă nu cumva exista o politică a lanţului de hoteluri Meridien: germanii primesc Mercedes, americanii primesc Citroën.

Fu dezamăgit că n-o vede în holul hotelului. Îşi zise că probabil şoferul ei să fi mers mult mai repede cu maşina mai mică decât reuşise cel care îl adusese pe el cu un Mercedes mult mai mare, aşa că ea era deja sub duş. În mintea lui apăru imediat o imagine.

„Nu mai încape nici o îndoială. La această oră aproape obscenă a dimineţii, hormonii mei o iau razna.

Şi tu ştii prea bine că tipa asta e periculoasă şi ar trebui să menţii distanţa."

Îşi testă portugheza cu recepţionerul de dincolo de tejghea, dar omul, un francez, insistă să răspundă într-o germană greu de înţeles.

În cursul răspunsului îi ură lui Castillo bun venit la hotel şi îl anunţă că-i va reţine paşaportul.

Hotelurile procedau aşa ca să se asigure că factura va fi plătită – ceea ce nu constituia o scuză valabilă în cazul lui, deoarece cheltuielile aveau să fie achitate direct de *Tages Zeitung* – sau pentru ca poliţia să le studieze în linişte.

„Micul apartament" însemna o cameră de zi, un dormitor şi un alcov cu un birou şi un scaun, prea mic pentru a fi numit încăpere. Pe birou stătea frumos înfăşurat un cablu internet de mare viteză.

Ferestrele camerei de zi şi ale dormitorului dădeau înspre golf. Pe măsuţa de cafea îl aşteptau un coş de fructe şi o sticlă de vin, iar pe patul dublu fusese întins un halat de baie.

Castillo se întrebă dacă în pereţii apartamentului fuseseră montate microfoane, dar gândul îi venise în mod automat. Aşa cum presupunea întotdeauna că orice armă

pe care punea mâna era încărcată, la fel credea că orice cameră de hotel era supravegheată. Cunoștea mulți oameni care ar fi trebuit să se asigure înainte de a apăsa pe trăgaciul unor arme „descărcate“ și mai știa și de alții care presupuseseră eronat că locul în care se aflau „nu putea fi supravegheat cu microfoane“.

Își scoase laptopul din geantă și montă alimentatorul și cablul internet. Avea acces. Îl așteptau trei mesaje pe adresa tageszeitung.wash@aol.com. Unul era de la o companie care promitea returnarea costului de achiziție (mai puțin pe cel de transport) dacă produsul lor nu reușea să crească dimensiunile organului sexual masculin. După câteva clipe de gândire, mulțumit de gestul lui, înaintă mesajul la adresa fernandolopez@castillo.com.

Al doilea mesaj era o ofertă online de Viagra fără rețetă, iar al treilea îi spunea că a sosit vremea să-și refinanțeze creditul ipotecar. Le șterse pe amândouă.

Pe contul MSN era un singur mesaj, de la shake.n.bake@yahoo.com:

UNCHIUL ALLAN E ÎNGRIJORAT CĂ MAȘINA TE-A LĂSAT ÎN DRUM. SĂ-I SPUNEM UNCHIULUI BILL CĂ VII?
CU DRAG, MAMA

Maiorul Castillo se gândi câteva clipe cum să răspundă secretarului de stat pentru securitate națională, apoi tastă repede mesajul:

UNCHIUL ALLAN ÎȘI FACE GRIJI DIN ORICE. MAȘINA MERGE BINE. ÎL SUN PE UNCHIUL BILL DACĂ AM TIMP SĂ TREC PE ACOLO.
CU DRAG, CHARLEY

Citi mesajul ca să se asigure că nu greşise nimic, apoi apăsă tasta ENTER.

Drumul până la ambasada americană ar fi însemnat o pierdere de timp şi cu siguranţă ar fi atras atenţia asupra lui.

Mai mult, el deja citise la Washington rapoartele serviciilor de informaţii. Ce trimisese ataşatul militar către DIA, ce trimisese şeful oficiului CIA către Langley şi ce trimisese ambasadorul către Departamentul de Stat. Dacă ar fi apărut noi elemente importante în vreme ce el se îndrepta spre Angola, secretarul de stat i-ar fi indicat asta în mesaj sau cel puţin i-ar fi cerut să sune acasă.

Treaba lui aici nu era să găsească avionul, ci, mai degrabă, aşa cum spusese preşedintele, să descopere cine ce ştia şi de când ştia.

Cu ambasada germană era o cu totul altă chestiune. Nu numai că orice jurnalist german era de aşteptat să facă o vizită la ambasadă, dar Otto trimisese un mesaj acolo, anunţând venirea lui. Mai important era faptul că cei de acolo puteau şti ceva sau puteau avea o opinie, pe care cu siguranţă nu ar fi discutat-o cu americanii.

Castillo despachetă, făcu un duş şi se bărbieri. Trase draperiile ca să se protejeze de soarele dimineţii, se întinse pe pat şi adormi.

Intenţiona să doarmă până în jur de ora nouă. Se trezi la nouă şi cinci. Se îmbrăcă, se spălă pe dinţi, apoi coborî în hol, luă o ceaşcă de cafea şi un croasant în barul din hol, după care ieşi şi se urcă într-un taxi.

Uşierul care îi făcu rost de taxi îl întrebă în portugheză unde voia să se ducă şi Castillo îi spuse, într-o limbă despre care spera să fie portugheză. Uşierul păru să-l înţeleagă.

(ŞAPTE)

Şeful misiunii de la Ambasada Germaniei, Dieter Hausner, era cam de vârsta lui Castillo. Era un bărbat zvelt, aproape chel şi foarte bine îmbrăcat. Biroul lui dădea spre o grădină interioară, aranjată fără gust. Singurele poze de pe pereţi erau cu Poarta Brandenburg din Berlin, dar mobilierul era modern şi eficient. Castillo nu fu deloc surprins să constate că îi veni greu să se aşeze pe scaunul în care Hausner îl pofti să ia loc, gândindu-se cât de greu îi va fi să se ridice.

Hausner îi spuse că ambasadorul îşi cerea scuze că nu-l poate primi personal pe Herr von und zu Gossinger, dar spera să aibă ocazia de a-i oferi o cină distinsului oaspete câtă vreme stătea în Angola.

– Aş fi foarte onorat, zise Castillo.

– Ştiţi, deşi acum mă consider berlinez, sunt originar din regiunea Hesse, zise Hausner. Din Wetzlar.

– A, da.

– Şi sunt un Alte Marburger.

Se referea la Universitatea Philip's din Marburg an der Lahn, nu departe de Fulda sau Wetzlar. Castillo le spusese oamenilor că era un Marburger. Ştia destule despre şcoala de acolo ca să se descurce, inclusiv faptul că universitatea nu obişnuia să dea referinţe despre absolvenţi, cu excepţia cazului în care aceştia proveneau de la altă universitate. Evident, nu-şi putea permite acum să intre într-un joc de genul „ştiaţi că?" împreună cu Hausner.

– Unchiul meu Wilhelm – Willi – a fost un Marburger, zise Castillo.

– Dar nu şi dumneata? Unde v-aţi făcut studiile?

„Sunt anchetat. De ce? Pentru că ambasadorul vrea să mă verifice înainte de a-mi da acea cină? Sau Dieter este

în realitate agentul de informaţii de serviciu? Sau e agent de informaţii sau de contrainformaţii peste îndatoririle sale curente?

Din câte ştiu, n-am făcut nimic ca să stârnesc curiozitatea serviciilor secrete germane, dar asta nu înseamnă că ele nu dispun de un dosar pe numele Karl Wilhelm von und zu Gossinger.

Oare Hausner a dispus verificarea mea imediat ce a primit mesajul lui Otto legat de venirea mea încoace? Sau a presupus că, dacă m-a trimis *Tages Zeitung*, atunci sunt cine au spus ei că sunt? Sau, dacă îi stîrnesc curiozitatea, va cere o verificare a dosarului meu de securitate în clipa în care ies de aici?"

– Am plecat direct de la Saint Johan din Fulda la Georgetown, în Washington, răspunse Castillo. Bunicul meu credea în sistemul de învăţare a unei limbi străine acolo unde se vorbeşte acea limbă.

– Şi a funcţionat?

– Vorbesc fluent americana, zise Castillo. Şi destul de bine engleza.

Hausner râse.

– Şi acum staţi în Washington?

– Ori stăteam acolo, ori rămâneam în Fulda.

– Înţeleg. Fulda oferă la fel de multe distracţii ca şi Wetzlar.

– Când eram copil, m-am dus cu şcoala la uzina Leitz, zise Castillo. Aparatele foto Leica erau produse în uzina Leitz din Wetzlar. Obişnuiam să beau câte ceva într-o *gasthaus* de lângă pod.

– Zum Adler! exclamă Hausner. Şi eu. Deci ce vă aduce în Luanda?

– Avionul dispărut...

– Aha!

– Iar omul care se ocupă în mod obişnuit de astfel de articole nu a putut veni. În plus, eu vorbesc un pic de spaniolă, care seamnă într-o oarecare măsură cu portugheza.

– Înţeleg.

– Ce credeţi că s-a întâmplat cu avionul ăla?

– Cât de multe ştiţi despre incident?

– Doar ce am citit în ziare. Un avion, un Boeing 727, care stătea aici de un an, a decolat brusc fără permisiune şi de atunci n-a mai fost văzut.

– Cam asta ştiu şi eu, replică Hausner.

– De ce a stat aici timp de un an? Cum poţi ascunde un avion de asemenea dimensiuni? Fusese furat? Ce să faci cu un avion furat?

– Ai putea zbura cu el drept într-un zgârie-nori din New York, zise Hausner. Dar nu cred că asta a avut în minte hoţul sau hoţii.

– Nu?

– Ar fi mult mai uşor să furi... cum se numeşte?... să *deturnezi* un avion în Statele Unite sau chiar în Londra dacă ar vrea să zboare cu el în Palatul Buckingham, decât să pilotezi un avion de aici până unde vrei să provoci pagube.

– Adevărat, zise Castillo.

„Probabil că are dreptate, dar din cine ştie ce motiv, nu sunt deloc convins de asta."

– Eu am o teorie, dar, vă rog, Herr von und zu Gossinger, chiar nu vreau să fiu citat în privinţa asta.

– Nici măcar sub forma „un ofiţer de rang înalt, sub protecţia anonimatului"?

– Nici.

„I-a plăcut chestia cu «ofiţer de rang înalt»."

– Bine, aveţi cuvântul meu.

– Să spunem atunci, începu Hausner. Nu m-ar surprinde deloc dacă peste două sau trei săptămâni – sau chiar în această după-amiază – avionul va fi găsit la doar câteva sute de kilometri distanţă de aici, poate chiar mai aproape, pe un teren pustiu. Mă refer la *carcasa goală* a avionului; tot ce putea fi luat din el – motoare, instrumente, chiar manşele şi roţile – va fi fost luat.

– Pentru revânzare pe piaţa neagră?

– Îhî. Întreaga Africă este o piaţă pentru piese de avion.

– Asta ar deschide posibilitatea ca proprietarii avionului – nu ştiţi de ce a stat aici timp de un an?

– Poate că avea nevoie de piese de schimb. Ştiţi cine erau proprietarii?

– Un dealer mic de avioane din Philadelphia, răspunse Castillo. Probabil a asigurat avionul şi acum va cere despăgubiri. Poate că în sine o astfel de treabă este în regulă, dar dacă tocmai firma în cauză a fost implicată în furtul avionului şi apoi vânzarea pieselor...

– Exact, zise Hausner.

– Mi-ar plăcea să văd unde a stat avionul parcat un an de zile, rosti Castillo după câteva clipe. Ar fi greu să fac asta?

– Nu prea e nimic de văzut, răspunse Hausner. O bucată de beton într-un colţ îndepărtat al aeroportului. Am fost acolo. Dar nu, nu va fi nici o problemă. Îl cunosc pe cel responsabil cu securitatea la aeroport. Îl sun şi îi spun că veniţi.

Hausner deschise sertarul biroului şi scoase două cărţi de vizită dintr-o cutie. Scrise un nume pe una din ele şi apoi i le dădu pe ambele lui Castillo.

– Ar fi o idee bună să-i daţi un mic cadou pentru bunăvoinţa lui, rosti Hausner, zâmbind.

– Cred că mă duc acolo chiar acum. Înainte de a se face prea cald afară.

– Vă trimit acolo cu una din maşinile noastre, zise Hausner. Iar după ce terminaţi puteţi lua un taxi până la hotel.

– Sunteţi foarte amabil.

– Nici o problemă, răspunse Hausner.

Se ridică şi-i întinse mâna.

(OPT)

Hausner avea dreptate. Nu erau prea multe de vă-zut la aeroport, deşi „mica atenţie" pe care Castillo i-o dădu responsabilului cu securitatea pentru bunăvoinţă avu ca rezultat faptul că omul îl duse acolo cu camioneta personală.

În apropiere de pragul de nord al pistei principale se găseau patru locuri de parcare. Nici unul nu era folosit. Cel indicat de responsabilul cu securitatea ca fiind cel pe care stătuse avionul dispărut era identic cu celelalte – o bucată pătrată de beton, cu pete de ulei, prin crăpăturile căreia răsărise iarba.

Controlorii aflaţi în turnul de control din cealaltă parte a aerodromului ar fi văzut avionul de fiecare dată când priveau în direcţia pragului nordic de acces pe pistă.

Decolarea fără permisiune nu ar fi întâmpinat dificultăţi. Tot ce trebuia să facă pilotul – şi probabil aşa procedase – era să apeleze turnul pentru permisiunea de a deplasa avionul către zona hangarelor şi terminalelor. Odată ce primea permisiunea, pilotul nu trebuia decât să vireze dreapta pe prag, apoi iarăşi dreapta pe pistă şi putea decola. S-ar fi ridicat înainte ca vreunul din controlori să-şi dea seama că nu se mai găseşte pe calea de rulare permisă.

Castillo făcu rapid o socoteală:

Dacă pilotul menţinea avionul aproape de sol, ar fi ieşit din raza vizuală în mai puţin de un minut sau două şi cam în acelaşi timp ar fi dispărut de pe radar. Dacă zbura cu trei sute de noduri – şi cu siguranţă asta trebuie să fi fost viteza minimă – asta însemna opt kilometri parcurşi pe minut. În douăzeci de minute s-ar fi aflat la o sută şaizeci de kilometri de aeroport. În jumătate de oră ar fi ajuns la două sute patruzeci de kilometri depărtare şi, chiar dacă atunci s-ar fi înălţat pentru a economisi carburant, ar fi devenit doar un punct neidentificabil pe ecranul radarului. Cu siguranţă nu îşi activase transponderul.

În taxi – de această dată un Peugeot – către hotelul El Presidente, Castillo decise că n-avea să afle din Luanda mai multe decât ştia deja. Rapoartele de informaţii ale DIA, CIA şi Departamentului de Stat conţineau probabil detalii legate de cine era bănuit că luase avionul, cine întreţinuse aeronava ca să mai poată zbura după ce stătuse pe loc atâta vreme şi aşa mai departe. Nu avea sens să piardă vremea repetând eforturile lor de unul singur. După ce citea toate acele rapoarte, avea să ştie care agenţie luase acelaşi gen de decizie ca să lase altă agenţie să se ocupe de o chestiune de care ar fi trebuit să se ocupe ea însăşi. Era unul din lucrurile pe care preşedintele spusese răspicat că vrea să le ştie.

Aeronava trebuia să apară odată şi odată. Iar când asta avea să se întâmple, probabil că el avea să poată spune cine se descurcase cel mai bine în aflarea detaliilor evenimentului şi, mai important, cine nu îşi făcuse lecţiile la timp. Plus, evident, cine o luase pe ghicite în privinţa celor care urmau să se întâmple.

Președintele spusese clar că vrea să afle cine știuse ce anume și când anume. Și cine făcuse sau nu făcuse ceea ce făcuseră alții.

Castillo hotărî să se ducă în camera lui și să scrie un articol pentru *Tages Zeitung*. Avea să trimită articolul prin e-mail atât redacției din Germania, cât și lui Hall. Secretarul de stat avea să priceapă din articol că nu aflase nimic care să nu fi fost deja raportat.

După aceea, avea să-și petreacă după-amiaza stând în barul hotelului. Discuțiile cu străinii generau întotdeauna o cantitate impresionantă de informații. Dacă apărea ceva nou – sau doar un indiciu despre vreo noutate – atunci avea să noteze amănuntul. Dacă nu, urma să se întoarcă în Germania, iar de acolo înapoi acasă. Până la apariția avionului dispărut nu putea întreprinde nimic altceva, iar avionul putea apărea și peste câteva săptămâni. Cu excepția cazului în care el se întorcea la Washington, iar avionul își făcea apariția deasupra capitalei americane în timp ce el zbura deasupra Atlanticului.

Iar ca un corolar al raționamentului, Castillo decise să se țină departe de domnișoara Patricia Wilson. În primul rând, ea nu era ceea ce lăsase să se înțeleagă, iar un flirt cu ea în atari circumstanțe ar fi fost periculos sau ar fi creat o situație cu potențial de a-i exploda lui drept în față. În al doilea rând, avea sentimentul că ea nu era genul de femeie care putea fi ademenită în patul lui în scurtul răgaz de timp pe care intenționa să-l petreacă în Luanda.

(NOUĂ)

Când Castillo inseră cardul în mecanismul de acces în apartamentul de hotel, nu se văzu nici un fel de lumină verde intermitentă.

Încercă să-l reintroducă în toate modurile posibile, răsucind simultan de broască. Se gândi că inserase cardul cu partea care nu trebuie în afară şi invers. În acea clipă, uşa se deschise pe dinăuntru.

Din reflex, sări în spate şi se lipi de peretele coridorului.

Nu urmă nici o explozie şi nici nu apărură pe coridor diverşi indivizi cu armele pregătite pentru tragere.

În schimb, pe după broasca uşii apăru, zâmbind, un chip extrem de negru şi de rotund. Îl recunoscu imediat. Aparţinea maiorului H. Richard Miller Jr., Aviaţie, Armata Statelor Unite, un fost coleg de clasă cu Castillo. Maiorul purta un costum negru care nu-i venea prea bine, o cămaşă albă cu guler apretat şi o cravată neagră şifonată.

„Arată ca şoferii ăia de la aeroport, îşi zise Castillo. Şi probabil că face asta intenţionat. Ce dracu' caută aici?"

– Va trebui să încetăm să ne mai întâlnim aşa, Charley, zise Miller cu voce moale. Oamenii o să înceapă să bârfească.

– Ticălosule! exclamă Castillo. M-ai speriat de moarte!

Intră repede în apartament şi închise uşa.

Cei doi se uitară câteva clipe unul la celălalt.

– Ce dracu' cauţi aici? întrebă Castillo.

– Asta voiam să te întreb şi eu, răspunse Miller, care era cu vreo douăzeci şi cinci de kilograme mai gras şi cu vreo zece centimetri mai înalt decât Castillo. În plus, cine naiba eşti?

– O, la dracu', zise Castillo, după care cei doi se îmbrăţişară ca nişte fraţi.

Ultima dată se văzuseră în nişte condiţii mai puţin plăcute cu optsprezece luni înainte, în Afghanistan.

– Îmi pare rău pentru chestia cu uşa, zise Miller după ce se desprinseră din îmbrăţişare.

– Ce naiba i-ai făcut?

Miller scoase din buzunar o cutie din aluminiu vopsită în negru, cam de dimensiunea unui telefon celular.

– I-am dat chestiei ăsteia zece secunde ca să afle ce trebuie şi apoi am apăsat butonul EMERGENCY. Chestia asta descuie uşa, dar uneori distruge mecanismul. Ceea ce se pare că s-a întâmplat şi acum, dragul meu maior Cum-dracu-te-cheamă-azi.

Castillo clătină din cap.

– Presupun că încuietoarea de la minibar este la fel de distrusă?

– Nu. E o broască obişnuită. Am deschis-o cu şperaclul. Tot vinul e franţuzesc, iar eu, ca un patriot american ce sunt, nu beau aşa ceva. Dar mai sunt acolo – sau mai erau – şi nişte Jack Daniel's şi câteva feluri de scotch.

– De câtă vreme eşti aici? întrebă Castillo în timp ce deschidea minibarul.

– De circa o oră. Ceea ce înseamnă că am avut suficient timp ca să cercetez camera. E curată.

Castillo dădu din cap, apoi scoase două sticle miniaturale de whisky, una de scotch, cealaltă de Jack Daniel's. Miller arătă spre sticluţa de bourbon şi Castillo i-o aruncă.

Castillo deschise sticluţa de scotch şi o turnă într-un pahar, în vreme ce Miller procedă la fel cu paharul lui deja pe jumătate plin.

Castillo se duse la el şi cei doi ciocniră.

– Mă bucur să te văd, Dick, zise Castillo.

– Da, şi eu mă bucur, Charley, răspunse Miller. N-am avut niciodată ocazia să-ţi mulţumesc că m-ai scos de acolo.

Castillo făcu un gest care sugera că fusese o nimica toată.

– Aproape că scăpaseşi de acolo, Dick, rosti el.

- Acum ştiu de ce Mafia împuşcă tipii răi în genunchi. Te deşteaptă instantaneu.

- Cum e?

- Depinde pe cine întrebi, răspunse Miller. Din punctul meu de vedere, e-n regulă. Până acum nu am reuşit să-l conving pe nici un chirurg de chestia asta. Dar speranţa moare ultima sau cel puţin aşa se spune.

- Şi ce faci aici?

- Ştiai că m-au trimis la Agenţie după ce am ieşit din spital?

- Am auzit că antrenai nişte tineri de treabă la Fermă să devină oameni invizibili.

- Chestia asta n-a durat mult. Bănuiesc că şeful meu a apelat la toate pârghiile ca să mă trimită în altă parte. Oriunde altundeva.

- Şi te-au trimis aici? Ca să faci ce anume?

- Documentele oficiale spun că sunt adjunctul ataşatului militar.

- Dar, de fapt, eşti spionul rezident, chestie despre care nu poţi discuta?

Miller dădu din cap.

„Iisuse, aş fi vrut să fi ştiut asta. M-ar fi scutit de drumul până aici."

- De fapt, chestia asta mă deranjează tare de tot, zise Miller.

- De ce?

- Ai cunoscut-o, zise Miller. Pe şefa mea.

- Poftim?

- Cea care m-a trimis ca să aflu cine eşti în realitate. Cucoana bănuieşte că e ceva în neregulă cu tine, prietenul meu ziarist german.

- Vorbeşti despre blonda din avion?

Miller dădu din cap.

– Cine e? se interesă Castillo.

– O cheamă Wilson. *Doamna* Patricia Davies Wilson...

– Nu poartă verighetă, îl întrerupse Castillo.

– A, deci nu ţi-ai pierdut legendarul simţ de observaţie, zise Miller. La aeroport nu eram atât de sigur de asta.

– Adică?

– Am făcut totul, Charley, în afară de a-ţi trimite o bezea, răspunse Miller.

– Nu te-am văzut, admise Castillo. Aşadar, cine e această femeie... căsătorită?

– Directorul regional al companiei pentru Africa de Sud-Vest. Toată zona din Nigeria – de fapt din Camerun, fără Nigeria – până în Africa de Sud, dar excluzând-o şi pe asta. Şi o jumătate de continent pe lăţime. Nici una din ţările importante. Este spionul responsabil de ceea ce într-o societate incorectă din punct de vedere politic s-ar putea numi găleata africană cu miere.

Castillo zâmbi. În cadrul instalaţiilor militare, butoaiele de cincizeci şi cinci de galoane, tăiate pe jumătate şi puse pe post de pisoar în „facilităţile sanitare de teren" – cunoscute pe vremuri ca „latrine" – se numesc găleţi cu miere.

– Mi-a spus că lucrează pentru revista *Forbes*, zise Castillo.

– Asta se numeşte acoperire, Charley, observă Miller cu un umor sec.

– Şi cine e domnul Wilson?

– Unul care plimbă hârtii pe la Langley, un directoraş de nivel mediu, poate cu douăzeci de ani mai bătrân ca ea. Un zvon neplăcut spune că el e un pederast cu o sursă independentă de venit care s-a însurat cu cucoana ca să pună capăt bârfelor. După ce l-am cunoscut, înclin să dau crezeare bârfelor.

- Şi care e trecutul ei?

- A fost analist pe probleme de agricultură la Langley înainte de a fi lovită de săgeata lui Cupidon. La scurtă vreme după căsătorie, a reuşit să fie propulsată în cadrul Fermei, reclasificată drept agent de teren, după care a dat din coate să ajungă unde e acum. Etapă pe care ea o consideră o rampă de lansare, motiv pentru care este o adevărată belea, ca să revin de unde am plecat.

- Cum adică?

- Subordonaţii ei comit toate erorile, iar atunci când ceva este făcut cum trebuie - chestie care chiar se mai întâmplă din când în când - ea se repede să ia tot caimacul. Cunosc chiar eu trei tipi tineri şi drăguţi care au renunţat pentru că nu mai puteau înghiţi porcăriile ei.

- Şi ea crede că *eu* sunt dubios?

- Ori asta, ori vrea să se asigure că eşti ceea ce i-ai spus că eşti înainte de a te lăsa să-i bagi mâna în chiloţi.

- Se bucură şi de o asemenea reputaţie?

- Charley, este clar că acasă nu obţine ceea ce-i trebuie, replică Miller. Au existat zvonuri.

- Pare fata din visele mele, zise Castillo.

- Deci cum vrei să tratez chestia asta, Charley?

- Fă o verificare asupra mea, dar fără să-i spui că ne cunoaştem. Mi-ar plăcea să ştiu ce se poate afla despre Gossinger.

- Cum am mai spus, cucoana e o nemernică. Dacă descoperă, acum sau mai tîrziu, că noi doi ne cunoaştem?

- Te acopăr eu, zise Castillo. Îţi ordon să nu divulgi că ne cunoaştem.

- Ai autoritatea asta, Charley?

- Dick, am fost trimis în excursia asta - şi îţi ordon să nu divulgi nici asta - de un tip care locuieşte parţial

într-o reşedinţă în stil *Pe aripile vântului* care dă spre oceanul Atlantic în apropiere de Savannah.

- Nu glumeşti?

Castillo dădu din cap.

- Şi la ce se referă excursia asta? Poţi să-mi spui?

- Tipul despre care vorbesc vrea să ştie, citez, „cine ştia ce anume şi când anume“, închei citatul despre acest avion dispărut.

- Cred că i se spune „trecere internă în revistă', zise Miller.

- Voiam să-i trimit şefului meu un e-mail. Îi voi spune că am dat peste tine şi ţi-am ordonat să-ţi ţii gura.

- Trimiţi mesaje direct preşedintelui?

- Nu. Lucrez pentru Matt Hall. Secretarul de stat pentru securitatea naţională?

Chipul lui Miller arăta că el ştia prea bine cine e Hall, dar era surprins că Charley nu-şi dăduse seama de asta.

- ...care e un tip în regulă, continuă Castillo. A fost sergent în Vietnam. El şi preşedintele sunt prieteni la cataramă. Eşti acoperit, Dick.

Miller făcu un gest care voia să însemne că îl credea pe Castillo pe cuvânt.

- Şi ce ai aflat despre avionul care a dispărut? întrebă Miller.

- Unii - poate cei mai mulţi - cred că e aproape de locul ăsta, fiind măcelărit pentru piese. Doar câţiva - foarte puţini - cred că va fi proiectat într-un zgârie-nori, undeva. Mai există şi teoria că pilotul l-a pus pe pilot automat şi a sărit cu paraşuta pe uşa din spate pentru ca proprietarii să poată încasa asigurarea.

- Şi de dragul meu, câţi oameni sunt de acord cu teoria mea?

- Nu pricep, Dick.

– Că l-a furat Vasily Raspin.

– Vasily cine?

– Traficantul rus de arme. Nu ştii nimic despre el?

Castillo clătină din cap.

– Şi n-am văzut numele lui – şi nici altceva despre vreun traficant rus de arme – nici în dosarele de informaţii de la DIA, CIA şi Departamentul de Stat, zise Castillo. Ţi-ai înregistrat teoria?

Miller dădu din cap.

– Eşti sigur că ai văzut toate dosarele? întrebă el.

– Am văzut tot ce avea Hall şi am văzut memoriul lui Cohen care dispunea ca Hall să primească absolut toate informaţiile, răspunse Castillo. Chestia asta deschide tot soiul de piste interesante.

Fără să spună nimic, Castillo gândi: „Hei, poate că la asta se reduce de fapt povestea. Din punctul de vedere al apropiaţilor Biroului Oval, dr. Natalie Cohen, consilierul preşedintelui pe probleme de securitate naţională, avea trei defecte. În ordine crescătoare a importanţei, era femeie, sclipitor de inteligentă şi prietenă apropiată a preşedintelui.

Dacă încerca cineva să-i înfigă un cuţit în spate, atunci ea (a) fie simţea, fie afla despre asta, moment în care (b) se ducea la preşedinte. Preşedintele urma atunci să decidă în mod logic că Hall era persoana potrivită care trebuia să cerceteze chestiunea. Din mai multe motive. Hall mai era şi un prieten loial al preşedintelui şi, spre deosebire de alţi membri ai cabinetului, secretarul de stat pentru securitatea naţională nu avea un serviciu propriu de informaţii.

Dacă se cerea oricăreia din agenţiile cu greutate să cerceteze ceea ce o deranja pe dr. Cohen, s-ar fi ajuns ca CIA să îndrepte un deget acuzator către DIA sau ca DIA

să arate înspre Departamentul de Stat – *und so viete* – şi tot aşa, oriunde altundeva în afara propriei ogrăzi.

Oare la asta se reduce totul? În fine, poate că nu *totul*, dar face parte din scenariu.

Dacă preşedintele – şi, probabil, Hall – crede că cineva vrea să i-o tragă lui Cohen, atunci va dori să afle cine e, iar faptele legate de modul în care diversele agenţii au gestionat dispariţia avionului l-ar îndrepta în direcţia cea bună."

– Cum ar fi? întrebă Miller.

– Dick, chestia asta ar putea fi mai importantă decât îţi dai tu seama, zise Castillo. Să mă asigur că am înţeles corect. Tu susţii o teorie conform căreia un traficant rus de arme...

– Vasily Respin.

– ...fie a furat, fie a organizat furtul avionului 727?

– Nu cred că el era la manşă, Charley, dar am sentimentul clar că a fost implicat. Şi i-am văzut pe o parte din oamenii lui aici.

– Povesteşte-mi despre el. De ce crezi că este implicat?

– N-ai auzit niciodată de el? Mă surprinde. Ar trebui să aibă un dosar gros cât o casă.

– Cine e? Cu ce se ocupă?

– Ca să n-o lungesc prea tare, Charley, în 1992 – când avea douăzeci şi cinci de ani – Vasily a cumpărat trei avioane de transport Antonov din surplusul militar rusesc. Din ce am auzit, a dat o sută cincizeci de miare pentru toate trei. În fine, piaţa neagră rusească abia începuse să-şi intre în mână. Ruşii aveau aur, iar ceilalţi aveau mărfuri – chestii de bază, dar obiecte de lux la Moscova – de vândut şi, în plus, le plăcea să fie plătiţi cu aur.

Respin a făcut o grămadă de bani, repede, şi în mai puţin de un an a înfiinţat o companie aeriană în Sharjah,

în Emiratele Arabe Unite. Dubai are un port duty-free. Respin – care între timp îşi extinsese deja flotila – lua de acolo orice, de la pixuri la automobile şi ducea totul în patria mamă. A făcut o avere.

Apoi s-a încurcat cu Mobutu în Congo şi chestia asta l-a adus în atenţia CIA, care a ordonat să fie supravegheat. La scurt timp după aceea, oficiul CIA din Kinshasa trimitea fotografii cu Respin stând lângă un Iliuşin pe un aerodrom congolez în mijlocul pustietăţii, în vreme ce soldaţii lui Mobutu descărcau cutii cu arme AK-47 şi alte „piese“ mai sofisticate.

– Gata, îl întrerupse Castillo. Ştiu despre cine vorbeşti. Dar credeam că îl cheamă Aleksandr Pevsner.

– Ăsta e un alt nume al lui, replică Miller, care se uită la Castillo şi rosti fără să clipească: E uluitor câţi oameni care se folosesc de mai multe nume cunoşti în ziua de azi.

– Din câte am auzit, Pevsner – sau cum s-o numi individul – are multe avioane. De ce l-ar fi vrut pe ăsta?

– Ca să încep cu ce e evident, el dispune de mai multe avioane Boeing 727. Poate chiar de o jumătate de duzină. Avioanele au nevoie de piese de schimb. Nu? Este foarte posibil ca avionul furat să fi fost dus direct în Sharjah...

– Trebuia realimentat pe drum, observă Castillo.

– Probabil chiar de două ori, fu Miller de acord. Cu un pic de planificare, se rezolvă. Deasupra Maicii Africa cerurile sunt prietenoase şi deschise, Charley. Iar în Congo şi Sudan sunt poate treizeci de aerodromuri pustii, unde un 727 se poate aşeza frumuşel fără să fie văzut, pentru realimentare. Respin nici măcar nu era nevoit să aranjeze cisterne pe pistele pustii – deşi eu aş pune pariu că a făcut şi asta. Oricine pilota acest 727 putea ateriza pentru realimentare la Kisangani în Congo

şi Khartoum în Sudan – fără ca în vreunul din aceste locuri să se pună vreo întrebare – după care să decoleze iarăşi către Sharjah.

– Sateliţii nu l-au depistat nici pe el şi nici vreun alt avion neidentificat din clasa lui pe vreun aerodrom, contracară Castillo.

– Ce înseamnă un 727 „neidentificat"? ripostă Miller. Nu aveau altceva de făcut decât să aterizeze cu avionul furat undeva în apropiere, după care să revopsească repede numerele de pe el, folosind numerele unuia din avioanele lui Pevsner care stătea bine mersi într-un hangar din Sharjah. Ar fi avut timp suficient pentru asta înainte ca toţi cei din Langley să pună obiectivele camerelor de pe sateliţi pe ei.

Făcu o pauză, îşi puse mâna în şold, după care, mimând un analist foto care examinează pozele primite prin satelit, rosti:

– Ei bine, e un 727, dar *nu e* cel pe care îl căutăm *noi*. *Acel* 727 aparţine lui Capete-cu-Turban Airways. Am numărul *ăla* de coadă chiar *aici*.

– Îţi înţeleg punctul de vedere, zise Castillo, chicotind.

– Poate că Pevsner voia să folosească avionul pentru el, dar, mai probabil, dacă nu l-a dezmembrat, atunci voia să-l vândă cuiva... chinezilor sau vreuneia din organizaţiile alea ale Războinicilor Sfinţi...

– Cât din scenariul ăsta fascinant ai trecut în raport, Dick?

– Am trimis un mesaj spre Langley – al treilea, cred – în care prezentam ideea scenariului. Eram în camera de comunicaţii când am primit acceptul, aşa că mesajul trebuie să fi ajuns pe biroul directorului pentru Africa de Sud-Vest a doua zi de dimineaţă, când cucoana a ajuns la birou. Apoi m-am apucat să scriu ceea ce aş fi trimis

după ce aş fi primit răspunsul de „fără evitarea unor elemente esenţiale, încearcă dezvoltarea subiectului". Este o procedură operaţională standard; mă aşteptam să primesc notificarea imediat ce cucoana citea mesajul meu.

– Stai să pricep. Ai pregătit mai mult decât un simplu mesaj de informare?

– Am pregătit un document de şase pagini, răspunse Miller. Ba chiar l-am citit cu mare atenţie ca să nu-mi fi scăpat greşeli de ortografie.

– Nu am văzut niciodată aşa ceva. Când l-ai trimis?

– Nu l-am trimis. Nu am primit cererea de „dezvoltare".

– De ce nu l-ai trimis oricum? Dacă tot îl aveai şi l-ai scris?

– Ţi-am spus, pentru că nu am primit acea cerere. Cucoana nu era interesată.

– Nu era interesată? De ce? Sugerezi că a aruncat la gunoi ideea ta? De ce ar fi făcut asta?

– Dacă a fost aruncată la gunoi de cineva de la Langley, presupun că ea a făcut-o, dar nu am cum să ştiu sigur.

– Dick, noi ar fi trebuit să primim sinteze actualizate plus date brute încă neevaluate, zise Castillo. Hall trebuia să primească toate astea, chiar dacă Langley nu ar fi avut timp să evalueze informaţiile. Iar eu am citit tot ce a primit el. Nu exista nici o copie a mesajului tău şi nici un fel de informaţie despre vreun traficant rus de arme.

Miller dădu din cap.

– *Presupus* traficant de arme, îl corectă el. Poate că asta e, Charley. Vrei părerea mea sinceră, cu amendamentul că, aşa cum bănuieşti deja, nu-mi place deloc cucoana?

– Mda.

– Pevsner pute de deşteptăciune, iar în mintea mea nu încape nici o îndoială – chiar dacă n-am dovezi – că Agenţia s-a folosit de serviciile lui. Tipul nu pune

întrebări legate de conținutul cutiilor încărcate în avioanele lui; nu-i pasă decât de plata cash în avans.

– Ce vrei să spui cu asta, Dick?

– Dacă bănuiesc faptul că Agenția s-a folosit de Pevsner, probabil că doamna Wilson *știa* de treaba asta. Bun. Ca atare, dacă trimitea mesajul meu mai sus, se puteau întâmpla câteva lucruri. În primul rând, cred că secțiunea africană i-ar fi cerut imediat să-mi trimită o cerere de „dezvoltare fără omisiunea elementelor esențiale". În mintea cucoanei, dacă aș fi dezvoltat subiectul, puteau apărea doar două rezultate. Unu, aș fi venit cu o prostie, ceea ce ar fi pus-o într-o postură jenantă – unul din subordonații ei este incompetent – sau, doi, aș fi venit cu ceva solid, care ar fi deschis capacul haznalei numite Pevsner și i-aș fi deranjat pe tipii care lucrează sub acoperire. Oricare ar fi fost rezultatul, ar fi însemnat un obstacol în drumul ei spre promovare.

– Nu ai păstrat nici o copie a documentului tău, nu? întrebă Castillo. A mesajului inițial și apoi al documentului scris pe care nu l-ai mai transmis?

– Bineînțeles că nu, Charley. Păstrarea de copii personale ale unor documente secrete reprezintă o încălcare serioasă a regulilor de securitate. Oricine face asta este pasibil nu numai de a fi imediat dat afară din CIA, dar și de a fi trimis în judecată, fie conform prevederilor Codului Penal, fie conform Codului Uniformizat de Justiție Militară, depinzând care se aplică în acest caz. Tu ar trebui să știi foarte bine chestia asta. Miller făcu o pauză, se uită imperturbabil la Castillo, apoi întrebă: Vrei să le vezi?

– Dacă mă duc la șeful meu cu chestia asta, am nevoie de probe, răspunse Castillo.

Miller ridică sprânceana dreaptă, semn că se gândea și rămase așa vreo jumătate de minut.

Apoi scoase o carte de vizită din portofel, scrise ceva pe ea şi i-o dădu lui Castillo.

– Dacă e să-mi risc cariera strălucită, zise el, ca să nu mai menţionez ideea de a face pârnaie, măcar să o fac ca lumea şi să folosesc e-mail-ul. Dă-mi adresa ta, Charley, iar eu mă duc acasă şi îţi trimit totul. Sunt pe laptopul meu şi sunt criptate. Asta e cheia de descifrare.

Castillo se uită la cartea de vizită. Miller scrisese „rahat" pe ea.

– Gringo at Castillo punct com, zise el. Vrei să scrii?

Miller clătină din cap.

– Dick, după ce faci asta, poate că e mai bine să ştergi fişierul.

Miller se gândi zece secunde, după care replică:

– Mă voi gândi serios la asta, Charley.

Se ridică şi întinse mâna.

– Mersi de băutură, Charley, rosti el. Ce-ar fi să îmi acorzi trei minute ca să iau ascensorul de serviciu, apoi să ieşi şi să descoperi că e ceva în neregulă cu broasca ta de la intrare?

Castillo dădu din cap.

– Bine, rosti el. Apoi: Dick, eu sunt bine acoperit. Dar tu îţi pui gâtul la bătaie...

– Ştiu, îl întrerupse Miller.

Atinse umărul lui Castillo şi se îndreptă spre uşă.

Castillo se uită la ceas, apăsă butonul cronometrului şi exact trei minute mai târziu ieşi pe coridor, închise uşa şi încercă iarăşi să o deschidă cu cardul de plastic.

Văzând iarăşi că nu funcţionează, merse în lungul coridorului către şirul de lifturi, unde văzuse un telefon de interior.

Recepţionerul îi spuse că va trimite imediat pe cineva sus.

(ZECE)

Dură cinci minute ca un membru al personalului hotelului să-și facă apariția la etajul cincisprezece unde era apartamentul lui Castillo și alte cinci minute ca individul să se asigure că era ceva în neregulă cu broasca ușii de la apartamentul 1522, moment în care se întoarse la telefonul de interior de lângă lifturi și raportă incidentul cuiva.

Cinci minute mai târziu își făcură apariția la etajul cincisprezece directorul adjunct al hotelului și șeful echipei de intervenție. Cei doi petrecură alte cinci minute ca să se convingă că broasca apartamentului 1522 nu funcționa. Apoi șeful echipei de intervenție se duse să cheme alte ajutoare, în vreme ce directorul adjunct rămase în urmă ca să îl asigure pe Herr Gossinger că astfel de evenimente neplăcute nu se petreceau decât foarte rar și că problema avea să fie imediat remediată.

Cinci minute după aceea, își făcură apariția un inginer al hotelului împreună cu asistentul lui și cu un dispozitiv care ar fi trebuit să descuie broaște înțepenite în astfel de situații. După alte cinci minute, reușiră să facă broasca să funcționeze parțial. Cu alte cuvinte, ușa putea fi deschisă, dar, după ce era închisă, broasca refuza din nou să funcționeze cu ajutorul cardului de plastic.

Inginerul și directorul adjunct ținură pe loc o miniconferință în șoaptă, după care directorul adjunct se duse la Herr Gossinger și îi spuse că nu voia să-l alarmeze, dar în opinia inginerului era posibil să fi încercat cineva să pătrundă cu forța în camera lui Herr Gossinger. După ce inginerul deschidea din nou ușa, poate că ar fi fost o idee bună ca oaspetele să vadă dacă nu-i lipsește ceva.

Mai mult, întreaga broască trebuia înlocuită, ceea ce avea să necesite oarecare timp, așa că, dacă Herr Gossinger

nu avea obiecţii, probabil cel mai bun lucru era ca el să fie mutat într-un alt apartament.

Herr Gossinger nu avea obiecţii.

Directorul adjunct se duse la telefon, discută cu recepţionerul despre camerele libere, apoi îi ceru celui cu care discuta să trimită imediat oameni de bagaje, la plural, către apartamentul lui Herr Gossinger.

– O mie cinci sute treizeci şi patru este disponibil, Herr Gossinger, zise el. Este un apartament foarte drăguţ, nu departe de aici. Poate că vreţi să vă verificaţi lucrurile ca să vă asiguraţi că nu lipseşte nimic?

Castillo începu să-şi verifice bagajele, urmărit cu mare atenţie de directorul adjunct. Castillo se întrebă dacă era o manifestare profesională a interesului faţă de potenţialele probleme ale oaspetelui sau dacă individul avea alte motive.

Castillo îi spuse că părea să nu-i lipsească nimic din lucruri.

Între timp, la uşă îşi făcuseră apariţia trei oameni de cărat bagaje. Directorul adjunct plesni din degete şi le arătă cu un gest ce să facă. Oamenii scoaseră lucrurile lui Castillo din apartament şi le duseră mai încolo în apartamentul 1534, un apartament identic cu 1522, unde puseră totul aşa cum găsiseră în celălalt.

Directorul adjunct îşi ceru din nou scuze pentru neplăcerea provocată lui Herr Gossinger şi spuse, aproape în şoaptă, că aşa ceva probabil nu s-ar fi întâmplat dacă broaştele ar fi fost de fabricaţie germană.

Castillo reuşi în sfârşit să scape de el, după care îşi conectă laptopul la legătura internet de mare viteză.

În căsuţa poştală de la castillo.com îl aşteptau două mesaje. Unul era de la Fernando, care evident primise oferta de mărire a dimensiunilor penisului trimisă de Castillo şi îi replica:

MIE NU MI SE TRIMIT ASTFEL DE RECLAME PENTRU CĂ TOATĂ LUMEA ŞTIE CĂ NU AM NEVOIE DE AŞA CEVA. POATE CĂ AL TĂU AR REUŞI SĂ CREASCĂ LA DIMENSIUNI NORMALE DACĂ NU AI ABUZA ATÂT DE MULT DE EL.

Al doilea mesaj nu avea subiect, ci doar un „vezi mai jos" în corp. Conţinea însă un ataşament destul de voluminos.

Castillo descărcă ataşamentul, apoi ieşi de pe internet înainte de a începe procesul de decriptare. Era simplu. Nu trebui decât să tasteze „rahat" şi apoi să apese tasta ENTER.

Imediat apărură mesajul iniţial al lui Miller şi analiza pregătită şi care nu mai fusese trimisă.

SECRET

SATBURST 03 LUANDA 23 MAI 2005

PENTRU DIRREG AFRICASV

SURSE DIN POLICIA NACIONAL LUANDA CONFIRMĂ CĂ SERGHEI NOSTROFF (CETĂŢEAN RUS, CUNOSCUT CA ASOCIAT DE AFACERI CU VASILY RESPIN, PRESUPUS TRAFICANT DE ARME) ŞI PAOLO WALLI (CETĂŢEAN ANGOLEZ SUSPECTAT DE DIVERSE ACTIVITĂŢI CRIMINALE) AU FOST PREZENŢI ÎN LUANDA ÎN ULTIMA SĂPTĂMÂNĂ. NU SE ŞTIE UNDE SE AFLĂ NICI UNUL ACUM.

SUBSEMNATUL SUGEREAZĂ POSIBILITATEA CA AMBII SĂ FIE IMPLICAŢI ÎN DISPARIŢIA

LA-9021. RESPIN E BĂNUIT CĂ DEŢINE CEL PUŢIN TREI AERONAVE BOEING 727. POSIBIL CA LA-9021 SĂ FIE DUSĂ ÎN ALTĂ PARTE, POSIBIL ÎN SHARJAH, EMIRATELE ARABE UNITE, UNDE RESPIN CONTROLEAZĂ TREI SAU MAI MULTE AERONAVE DE LINIE, FIE PENTRU FOLOSIRE SUB IDENTITATE FALSĂ, FIE PENTRU A FI DEZMEMBRATĂ ÎN SCOPUL FOLOSIRII PIESELOR LA ALTE AVIOANE.

RECOMAND CU TARIE FOLOSIREA IMEDIATĂ ŞI PE SCARĂ LARGĂ A SATELIŢILOR, AVIOANELOR AWACS ŞI ALTOR APARATE DE SUPRAVEGHERE, PRECUM ŞI A AGENŢILOR DE INFORMAŢII PE TOATE RUTELE POSIBILE ÎNTRE LUANDA ŞI SHARJAH ŞI ÎN ALTE PUNCTE DIN ORIENTUL MIJLOCIU.

URMEAZĂ ALTE RAPOARTE. STACHIEF LUANDA

„Chestia asta ar fi trebuit să fie suficientă, îşi spuse Castillo citind mesajul, pentru oricine se întreba ce naiba s-ar fi putut întâmpla cu acel 727 lipsă la apel.

Şi cu siguranţă ar fi trebuit trimis secretarului Hall."

După care citi cele şase pagini ale documentului elaborat de Miller, dar rămas netrimis.

„Habar n-am dacă teoria asta cu traficantul rus de arme se verifică – nu sunt dovezi – dar, la naiba, chestia asta ar fi trebuit adusă în atenţia oricui era îndreptăţit să facă o verificare.

Ce dracu' se întâmplă aici?"

Citi documentele din nou, apoi inseră ceea ce îi trimisese Miller la mijlocul unui articol lung pe care îl

scrisese – în cea mai mare parte parafrazat după *The American Conservative* – pentru *Tages Zeitung* cu o săptămână înainte și criptă textul. Șterse fișierul lui Miller, „măcelărindu-l“ ca să nu mai poată fi recuperat de pe harddiskul laptopului.

Apoi se ridică în picioare și se duse la fereastră, unde se uită spre port și se gândi la ce avea de făcut.

Se duse la bagaje și scoase un trabuc Temple Hall dintr-o cutie vopsită în alb. Până ce parcurse ritualul de a desprinde cu grijă ambalajul fin, de a tăia capătul și de a aprinde trabucul se hotărâse deja.

„I-am spus lui Otto Görner că-i voi trimite un articol pentru *Tages Zeitung* despre avionul dispărut și o voi face, incluzând în el zvonul că traficantul rus de arme cunoscut drept Vasily Respin sau Aleksandr Pevsner este cumva implicat.

Voi trimite o copie a articolului lui Hall. El va trebui să-l traducă din germană, dar o va face, și încă discret, știind că n-avea sens să-i trimit o copie a articolului dacă nu aș fi avut un motiv întemeiat.

Iar când va ajunge la partea cu Respin/Pevsner va înțelege la ce m-am referit când am spus că primește ceva ce sunt surprins că n-a primit deja.

Iar din acel moment va încerca să afle cine e Dick Miller și, când o va face, totul va căpăta sens pentru el.

Sper.“

Se duse la laptop, deschise procesorul de texte și începu să scrie. Îi luă o jumătate de oră ca să scrie vreo șapte sute de cuvinte. Citi ce scrisese, apoi intră pe internet, introduse adresa de e-mail a ziarului, puse adresa de e-mail a lui Hall în zona de BLIND COPY și trimise articolul.

Apoi trimise un al doilea e-mail lui Hall ca să se asigure, în primul rând, că făcea tot ce putea ca să-i acopere

spatele lui Dick Miller şi, în al doilea rând, că Hall înțelege ce se petrece.

AM DAT PESTE UN VECHI PRIETEN, DICK MILLER, CARE LUCREAZĂ PENTRU UNCHIUL CHARLEY. I-AM SPUS SĂ NU-I ATRAGĂ ATENȚIA UNCHIULUI CHARLEY CĂ NE-AM ÎNTÂLNIT SAU CĂ NE CUNOAŞTEM, CĂCI NU AM TIMP SĂ MĂ VĂD CU UNCHIUL CHARLEY ŞI NU VREAU SĂ-L SUPĂR. DICK MI-A DAT CEVA DESPRE CARE CRED CĂ VEȚI FI SURPRINS CĂ NU-L AVEȚI DEJA. ÎL ADUC ACASĂ CU MINE. NE VEDEM FOARTE CURÂND. CHARLEY.

Citi mesajul, decise că era în regulă şi apăsă pe tasta SEND. Apoi ridică receptorul telefonului şi ceru operatoarei hotelului să-i facă legătura cu British Airways.

Reprezentantul liniei aeriene îi spuse că următorul zbor British Airways spre Londra avea să decoleze din Luanda a doua zi la ora unsprezece şi cinci seara, ora locală. Dacă domnul Gossinger chiar trebuia să ajungă urgent la Londra şi apoi la Frankfurt am Main, existau, desigur, alte rute, dar, din nefericire, acestea necesitau schimbarea avioanelor şi a companiilor de transport cel puțin o dată.

Reprezentantul British Airways îi povesti timp de cincisprezece minute despre celelalte opțiuni disponibile. Cea mai bună rută alternativă însemna prinderea cursei săptămânale Air Chad către N'Djamena, care din fericire decola din Luanda la ora zece cincizeci în acea seară şi care ajungea în N'Djamena la ora cinci a doua zi de dimineață. După o aşteptare de şase ore – pe care, în afara cazului că domnul Gossinger avea o viză de Ciad,

trebuia să le petreacă în sala de aşteptare a aeroportului - putea prinde zborul 4044 al Egyptian Airways către Cairo, de unde avea de ales între trei curse către Londra sau chiar către Frankfurt am Main. Asta presupunând că găsea un loc. Rezervarea de locuri din Luanda pentru zboruri plecând din N'Djamena sau Cairo se putea dovedi uneori extrem de dificilă.

- Atunci asiguraţi-vă că am un loc la cursa dumneavoastră spre Londra de mâine-seară, vă rog, zise Castillo.

- Va fi plăcerea noastră, Herr Gossinger.

Castillo decise că sosise vremea să bea o bere, indiferent cât era ceasul. Deschise minibarul de sub televizor. Cheia era în broască, ceea ce îl surprinse. Asta până ce deschise minibarul şi descoperi că era gol.

„Va trebui să-mi asum riscul de a da peste doamna Patricia Davies Wilson în barul hotelului, unde mă voi aşeza la cea mai îndepărtată masă cu putinţă. Nu numai că mi-e sete, dar golul din stomac tocmai mi-a amintit că nu am mâncat nimic."

(UNSPREZECE)

Standul de ziare din hol oferea ediţia internaţională *Herald Tribune*, publicată la Paris. Era veche de patru zile. Tot acolo se găseau *Le Matin* şi *Paris Match*, publicate tot la Paris. Acestea erau vechi de două zile. Castillo se întrebă dacă era o coincidenţă sau dacă nu cumva standul avea şi ediţii vechi de două zile ale *Herald Tribune* ascunse undeva tocmai în scopul promovării vânzărilor *Le Matin* şi *Paris Match*.

Apoi zări *Die Frankfurter Rundschau*, parţial ascuns sub un teanc de publicaţii locale. Era ziarul de *ieri*.

„Ce naiba e asta, o altă dovadă a eficienţei teutonice universal valabile?"

Cumpără ziarul german şi se duse cu el în bar, unde găsi o masă care se găsea nu numai în mare parte înfiptă într-un stâlp imens, ci şi în spatele acestuia. De acolo nu putea vedea holul şi, ca atare, nici el nu putea fi văzut din lobby.

Un chelner veni repede la masa lui şi îi puse în faţă un castron cu alune şi un alt castron, mai mare, cu ceva ce păreau să fie chipsuri de cartofi făcute pe plan local.

Castillo ceru o bere angoleză şi un meniu.

Chelnerul îi spuse că îi pare rău, dar nu numai că nu se putea lua masa în bar după ora patru - iar ceasul arăta patru şi cinci minute - dar nu aveau nici bere angoleză. Existau trei feluri de bere franceză şi două feluri de bere germană, olandeză şi engleză, plus un fel de bere americană.

– La ce oră se deschide restaurantul?

– La cinci şi jumătate, domnule.

– Atunci iau un Warsteiner, vă rog, zise Castillo, luând un pumn de alune din castron.

Trei beri mai târziu şi după ce golise castronul cu alune şi pe cel cu chipsuri, în vreme ce citea opiniile aproape răutăcioase din ziar despre noţiunile social-democraţilor legate de plata corectă a salariilor compensatorii în caz de concedieri, Castillo sesiză o mişcare în apropiere şi coborî ziarul la timp ca să o zărească pe doamna Patricia Davies Wilson strecurându-se pe bancheta de lângă el.

„Asta nu e o întâlnire întâmplătoare, iubire; nu m-ai văzut din întâmplare în timp ce treceai prin hol. Mă căutai."

– Bună, zise ea, arătându-şi dinţii în toată albeaţa lor.

„Uitasem cât de bine arăţi. Supraveghează-te, Charley!"

– Bună şi ţie.

– Cum ţi-a mers azi? întrebă ea.

– Nu prea rău. Ţie?

– M-am dus până la aeroport.

– Şi eu, mărturisi el.

– Vrei să îmi spui ce ai aflat şi eu să-ţi spun ce am aflat la rândul meu?

– Cred că va fi o poveste scurtă, zise el. Nu prea am aflat altceva în afară de ceea ce s-a scris deja.

– Nu prea sau n-ai aflat nimic? vru ea să afle.

El nu trebui să-i răspundă. Chelnerul apăru în acea clipă cu alte două castroane pline cu alune şi chipsuri.

– Nu pot bea bere, zise Patricia, arătând spre paharul lui aproape gol. Mă balonează.

„Asta e un indiciu ca să-i sugerez ceva de băut."

– Cumva nu mi se pare că eşti genul de persoană care să bea ceva din pahare cu umbreluţe şi bucăţi de ananas, zise el.

Ea râse provocator.

– Ce zici de un martini ca răsplată pentru o zi grea de muncă? propuse ea.

– Dacă te-aş cunoaşte mai bine, ţi-aş spune ce zice şeful meu despre martini.

Ea râse din nou, clătinând din cap aşa cum face o femeie când se iniţiază o discuţie intimă, prin asta sugerându-i că ştia foarte bine gluma.

– Două martini, vă rog, îi comandă ea chelnerului. Dacă nu aveţi, gin. Se opri şi se uită la Castillo. E-n regulă?

„Nu cred că am chef de un martini acum. Dar să vedem încotro se îndreaptă chestia asta."

– Perfect, replică el.

Ea îi zâmbi din nou.

– Am ratat prânzul, zise Castillo. Şi am întârziat cu cinci minute ca să obţin ceva de mâncare în bar. Restaurantul se deschide la cinci şi jumătate.

– Eu am încercat să mănânc ceva la aeroport, zise ea, dar nu am reuşit. Ar fi trebuit să fie un sandvici cu pui, dar cumva chestia dinăuntru nu arăta a pui.

– Imediat ce se deschide restaurantul, îmi încerc norocul acolo, zise el. Vrei să mă însoţeşti?

– Speram să mă întrebi asta. Chiar mi-e foame. Făcu o pauză. Tocmai îmi spuneai ce ai descoperit.

– Nu, nu-ţi spuneam, replică el. Aparţin şcolii de jurnalism care spune să-ţi faci singur articolele.

În vreme ce vorbea, Castillo îşi zise: „Asta ar trebui să-i stârnească curiozitatea. Acum va vrea neapărat să afle ce am descoperit.

Dacă i-aş arăta articolul?

Din cine ştie ce motiv, nu vrea ca acea conexiune rusească să iasă la iveală. Poate că după ce află de expunerea mea va începe să-şi facă griji.

Sau acum vorbesc hormonii? «Vino în camera mea, *mon petit chéri*, şi îţi arăt articolul meu.»“

– Nu suntem chiar competitori, Karl, zise Patricia. Şi nu încerc să ţi-o iau înainte la tipar. Lucrez pentru *Forbes*, îţi aminteşti?

– Pun pariu că asta le spui tuturor reporteraşilor, că nu încerci să le-o iei înainte la tipar, rosti el, temperând duritatea vorbelor cu un zâmbet.

– Şi tu ce le spui tuturor reporteriţelor? contraatacă ea.

– Că sunt singur şi nevasta nu mă înţelege.

– Eşti însurat? rosti ea, părând surprinsă.

El zâmbi şi clătină din cap.

– O fac pentru ca ele să nu înceapă imediat să se gândească la măritiș, răspunse el. O groază de femei de vârsta mea, nemăritate, se uită la un bărbat neînsurat de vârsta mea ca la o posibilă cucerire.

– Ești un nemernic, știai? zise ea, râzând.

– Categoric, fu el de acord. Iar dacă nu cred că sunt însurat, am cu mine pozele copiilor vărului meu să le arăt.

Ea râse iarăși și zise:

– Eu sunt.

– Ești ce?

– Măritată.

– Nu porți verighetă, observă el.

– Te-ai uitat? se miră ea, mai mult ca o declarație decât ca o întrebare.

El dădu din cap.

– Și atunci de ce ai... ce?... *mărturisit* că ești singur?

– Din curtoazie profesională, replică el. De-asta ziariștii și avocații se simt bine înotând în ape pline de rechini.

Ea râse din nou.

Chelnerul veni cu două pahare enorme de martini.

Ea ciocni ușor paharul ei de al lui.

– În cinstea ta, chiar dacă nu-mi arăți articolul tău și crezi că sunt un rechin.

– N-am spus că ești un rechin, replică el.

– Asta ai sugerat.

– N-am vrut să sugerez nimic de genul ăsta.

– Pe naiba, n-ai vrut, ripostă ea.

– Știu că îți va veni greu să crezi, dar de mai multe ori femei aproape la fel de arătoase ca tine mi-au furat articole. Am învățat că atunci când o femeie – una care arată bine – clipește din gene în direcția mea, devin plastilină în mâinile ei.

– Ești cumplit! râse ea. Nu-mi vine să cred că vreo femeie a profitat vreodată de tine, Karl.

– Mă așteptam să spui ceva de genul ăsta. În vreme ce clipeai din gene.

– Nu clipeam, protestă ea.

– Dacă nu clipeai, atunci nu pot decât să sper că n-o vei face, zise el. Nu sunt sigur că voi putea rezista.

Ea clătină din cap.

– Deci ce crezi că s-a întâmplat cu avionul? întrebă ea.

– A fost furat de persoane necunoscute pentru scopuri necunoscute, zise el. Este o presupunere.

– Nu ai de gând să-mi spui ce ai aflat, nu?

El clătină din cap.

– Povestește-mi despre domnul Wilson, o invită el, schimbând subiectul. Unde e acum: acasă cu copilașii?

– N-avem copii, răspunse ea. Arăt eu a mamă?

– Mă mai gândesc la asta.

– Eu nu, replică ea.

– Și nici domnul Wilson nu e genul de tătic, nu?

– Nu e, admise ea. E ceva mai bătrân ca mine. Pentru noi problema copiilor a venit prea târziu când ne-am căsătorit.

– Ceva mai bătrân? Ce înseamnă acest „ceva"?

– Nu te privește!

– Cu ce se ocupă? Nu îi vine greu când tu fugi în cele patru zări ale lumii, ca acum, în inima Africii negre, ca să scrii un articol?

– Deloc. Are viața lui profesională, iar eu am viața mea, și viața mea cere ca din când în când să călătoresc. Este un om extrem de înțelegător.

– Mi se pare un aranjament excelent, zise Castillo.

– Asta ce mai înseamnă?

– Exact ce am spus. Mi se pare un aranjament excelent.

– Cumva nu a sunat așa. A sunat sarcastic.

– Cred că îți vei da seama când voi deveni sarcastic, zise el, după care adăugă: Nu fac decât să te țin departe de ideea ta de a vrea să îmi citești articolul.

– Nu zău?

– Zău.

– Nici asta nu funcționează. Nu ai reușit decât să mă faci curioasă, rosti ea.

– Îți spun eu cum procedăm, hotărî el. Îți ofer ramura de măslin. Cred că aici suntem pe același fus orar cu Germania...

– Suntem, zise ea.

– *Tages Zeitung* pleacă la tipar la ora unu dimineața. Dacă mai suntem treji la acea oră, îți arăt articolul meu. Dacă nu, ți-l arăt la micul dejun.

– Pari destul de sigur că voi dori să iau micul dejun cu tine.

– Nu știu la ce te gândești, dar mie îmi trecea prin minte că e foarte posibil ca noi să mai fim la acea oră aici în bar – evident, nu bând martini, care ne-ar putea pune pe amândoi în dificultate, ci, poate, cafea – sau că ne-am putea întâlni în restaurant, să zicem, la nouă și jumătate mâine-dimineață.

– Nu, nu te gândeai la asta, replică ea.

El o privi câteva clipe.

– Bine, accept, nu mă gândeam la asta, recunoscu el. „Vei afla adevărul, și adevărul te va elibera". Sau, în cazul tău, probabil te va înfuria. Ce se va întâmpla acum? Vei ieși ca o furtună din bar? Aruncându-mi sau nu ceea ce ți-a rămas din martini în față?

Ea se uită lung la el.

– M-ai înțeles mai devreme când am zis că soțul meu este foarte înțelegător, nu?

– Nu ştiu.

– E cu douăzeci şi trei de ani mai în vârstă ca mine, mărturisi ea.

– Şi foarte înţelegător.

– Da, foarte înţelegător.

– Da, cred că te înţeleg acum, zise el. Mai vrei un martini?

– Da, mi-ar plăcea. Crezi că putem comanda unul prin room service?

– Sunt sigur că da, dar de ce am vrea să facem asta?

– Pentru că va trebui să mergem în camera ta mai devreme sau mai târziu ca să-mi arăţi articolul, aşa că de ce n-am merge chiar acum?

– Ţi-am spus, nu înainte ca *Tages Zeitung* să plece la tipar, zise el.

– Petrec diferenţa de timp cu tine, Karl, rosti ea. Ce zici să îmi arăţi după?

– Ştii să negociezi, rosti Castillo. Dar, la naiba, afacerile merg prost pe aici.

VII

(UNU)

Biroul directorului
Agenția Centrală de Informații (CIA)
Langley, Virginia
17.25, 6 iunie 2005

– Secretarul Hall este pe linia 2 securizată pentru dumneavoastră, șefu'.

Prima reacție a directorului CIA fu mai degrabă de iritare. În primul rând îl durea capul, iar în al doilea rând îi promisese soției sale că va încerca *cu adevărat* să ajungă măcar o dată acasă la timp, dacă nu chiar mai devreme. În acea seară luau masa la Casa Albă.

Fără a-și dezvălui sentimentele, îi zâmbi asistentei, ridică receptorul și apăsă pe al doilea buton roșu din cele patru de pe telefon.

– Și o după-amiază plăcută și dumneavoastră, domnule secretar de stat, zise el. Cu ce vă poate ajuta CIA?

– Mă bucur că te-am prins, John.

– Chiar eram în picioare și mă îndreptam spre ușă. Ce s-a întâmplat?

– Avem o chestie care ar putea deveni o problemă, zise secretarul de stat.

– Pari serios, Matt.

– Din nefericire, sunt.

– Vorbeşti de pe o linie securizată?

– Mda.

– Atunci povesteşte-mi.

– Mergi la Casa Albă în seara asta?

– Nu cred că mă întrebi doar din curiozitate, Matt. Da, merg. Tu nu?

– Cred că ar trebui să discutăm niţel înainte de a merge acolo şi de a ni se pune întrebări.

– Să discutăm ce anume? Vrei să vii până aici? Te aştept.

– Nu, aş vrea să vii tu până la Mayflower. Apartamentul 404.

– Chiar acum?

– Chiar acum, John. Nu ţi-aş cere asta dacă n-aş crede că e o chestiune importantă.

Directorul nu răspunse imediat. Apoi spuse:

– Matt, nu am chef să vin până acolo doar ca să traversez înapoi podul ca să mă îmbrac şi apoi să traversez din nou blestematul ăla de pod. La oră de trafic maxim. Poate să aştepte chestia asta până ce mă duc acasă ca să-mi pun costumul de seară? Aşa o să o pot aduce şi pe Eleanor cu mine şi vom fi şi lângă Casa Albă.

– Ce părere va avea Eleanor dacă va trebui să bea ceva în barul din Mayflower cu unul din bodyguarzii tăi în vreme ce noi discutăm?

– Nu-i va plăcea, dar va accepta.

– Bine, John, mulţumesc. Te voi aştepta.

– Vin acolo imediat ce pot, Matt. Patru-zero-patru ai spus?

– Patru-zero-patru.

– Bine, rosti directorul şi puse receptorul în furcă.

După care îi telefonă soţiei sale, îi spuse că tocmai pleca de la birou spre casă, dar imediat ce ajungea acolo trebuia să facă repede un duş, să îmbrace costumul de gală şi să plece imediat. Îi mai spuse că ea putea alege să plece împreună cu el şi să bea ceva în barul de la Mayflower în vreme ce el discuta cu cineva sau putea merge singură mai târziu ca să se întâlnească cu el în faţa hotelului sau a Casei Albe, oriunde prefera.

Eleanor îi spuse că prefera ca el să vină acasă aşa cum promisese, ca apoi să plece împreună la Casa Albă, dar cum din nou aşa ceva era imposibil, avea să facă tot ce era mai convenabil pentru el.

– Mă gândesc pe drumul spre casă, rosti el.

– Fă-o, John. Gândeşte-te.

După care ea închise.

(DOI)

Hotelul Mayflower
1127 Connecticut Avenue NW
Washington, D.C.
19.25, 6 iunie 2005

Directorul CIA condusese singur – hotărârea lui – de acasă spre Hotelul Mayflower într-un GMC Yukon de culoare bleumarin. Autovehiculul era blindat, iar geamurile-fumurii. Pe acoperişul maşinii se găseau trei antene de unde scurte.

Directorul credea că un asemenea vehicul nu putea atrage prea mult atenţia. Probabil că în zona Casei Albe circulau câteva sute de maşini identice şi nu toate

aparţineau agenţiilor guvernamentale. El bănuia că jumătate dintre ele aparţineau, probabil, unor birocraţi de nivel mediu din, poate, Departamentul Agriculturii, care le cumpărase ca să-i impresioneze pe vecinii de genul, să zicem, unor directori de bancă de nivel mediu din St. Louis, Missouri, care şi-ar fi cumpărat în acelaşi scop un Jaguar sau un Cadillac, dacă şi-ar fi putut permite asta.

În Washington, prestigiul venea mai degrabă odată cu puterea decât cu averea. În Washington şi în împrejurimi, pentru a-ţi impresiona vecinii trebuia să le arăţi că eşti suficient de important ca să te deplasezi într-un Yukon blindat, cu geamuri fumurii şi cu antene pe acoperiş.

Automobilul CIA şi directorul agenţiei nu atraseră deloc atenţia când ajunseră în faţa hotelului. Directorul se dădu repede jos şi traversă holul către ascensoare, chiar dacă era înconjurat de agenţi de securitate.

Urcară la etajul patru. Unul din agenţii de securitate ieşi primul din ascensor, privi în sus şi în jos pe coridor, apoi indică direcţia apartamentului 404 cu un gest din cap.

Agentul aşteptă ca directorul să iasă din ascensor, apoi o luă înainte pe coridor către 404, unde ciocăni de trei ori în uşă.

Uşa fu deschisă de un tânăr în haine de seară. Agentul de securitate îl inspectă rapid cu privirea pe individ. Nu părea genul de lacheu al omenilor politici cu care agentul se obişnuise până atunci în capitală. Emana încredere în sine şi control.

– Cine eşti? întrebă agentul, deloc politicos.

Tânărul se uită pe coridor, îl văzu pe director apropiindu-se şi replică pe un ton neutru:

– Dacă îl cauţi pe secretarul Hall, l-ai găsit.

Deschise uşa mai larg.

Directorul CIA apăru în cadrul uşii.

– Intră, John, rosti cu glas tare secretarul de stat.

Directorul pătrunse în apartament.

Livingul arăta ca şi cum cineva locuia acolo, şi nu a birou ocupat de vreun om de afaceri – în nici un caz de un angajat guvernamental: indemnizaţia zilnică alocată de guvern nu ar fi acoperit chiria unui asemenea loc – aflat în Washington pentru câteva zile.

Tânărul în haine de seară vru să închidă uşa în faţa agentului de securitate, dar acesta o ţinu deschisă cu piciorul şi mâna şi se uită întrebător la director.

– E-n regulă, zise directorul, aşa că agentul îşi luă piciorul şi mâna din cadrul uşii, lăsând-o să se închidă.

– John, acesta este asistentul meu personal, Charley Castillo, zise secretarul de stat.

Directorul zâmbi şi întinse mâna, fără să spună nici un cuvânt.

– Ce mai faceţi, domnule? întrebă Castillo politicos, strângând mâna întinsă.

– Eleanor e jos? întrebă secretarul de stat.

– Nu. Vine mai târziu. I-am spus să mă sune pe telefonul mobil când ajunge în apropiere, răspunse directorul.

– Bun, poate reuşim să terminăm înainte de a ajunge aici, zise secretarul. Bei ceva, John?

– Nu, mulţumesc. Despre ce e vorba, Matt?

Secretarul de stat luă un dosar de pe măsuţa de cafea – directorul CIA observă că nu avea nici un fel de etichete securizate pe el – şi i-l dădu oaspetelui.

Documentul dinăuntru, întins pe şase pagini scrise pe o singură parte, nu purta nici el vreo etichetă de securitate. Dar după ce citi primele două propoziţii,

directorul îşi dădu seama că se uita la un raport de contrainformaţii.

Se sugera acolo posibilitatea ca Boeingul 727 care dispăruse din Luanda, Angola, să fi fost furat de către sau în numele traficantului rus de arme Vasily Respin, fie pentru dezmembrare şi reutilizarea pieselor, fie spre revânzare către terţe părţi.

– Chestia asta este mult mai credibilă decât alte teorii auzite de mine, zise directorul. De unde provine documentul? Şi de ce mi-ai cerut să vin aici?

– Ţi-am cerut să vii aici deoarece credeam că aşa ne putem pune de acord cu o problemă care a apărut între noi, răspunse Hall. Aş prefera, dacă se poate, să nu ne prevalăm de regulamente, John.

Directorul încuviinţă şi aşteptă ca Hall să continue.

– John, ai văzut memoriul trimis de Natalie Cohen prin care eu urma să primesc toate informaţiile, inclusiv datele brute, de la toată lumea, despre acest avion 727? întrebă Hall.

– L-am văzut şi, deşi am fost surprins, am dat dispoziţie să se procedeze în conformitate, răspunse directorul.

– Consideri că acest material îndeplineşte criteriile cererii mele?

– Evident.

– Nu l-am primit, John. Asta e problema, zise secretarul de stat.

– Este clar că l-ai primit de la cineva, Matt. Nu pricep.

– Problema e că ar fi trebuit să-l primesc de la tine şi nu l-am primit. Mesajul iniţial a fost trimis către Langley de agentul vostru rezident în Luanda, zise Hall, dând din cap înspre dosar în vreme ce directorul continua să-l ţină în mână.

– Şi?

– Mesajul a fost fie distrus, fie pierdut, fie ceva de genul ăsta în Langley. Eu nu l-am primit niciodată de la tine.

– Şi? insistă directorul, devenind oarecum nerăbdător.

– Nu a fost trimis pentru că primul lui mesaj nu a primit nici un răspuns.

– Nu-mi vine să cred, zise directorul.

– Ei bine, asta s-a întâmplat, John.

– Atunci de unde le-ai primit? Mesajul inițial *şi* documentul?

– Mi le-a adus Charley chiar înainte de a te suna pe tine, răspunse secretarul de stat, după care adăugă: Când s-a întors din Luanda.

Directorul se uită scurt la Castillo. „Credeam că tipul ăsta e asistentul lui personal. Atunci ce a căutat în Luanda? Băgându-şi nasul într-o treabă care în mod clar nu ține de Departamentul de Securitate Națională? Cum a intrat în posesia acestui dosar? De unde ştie că dosarul a fost trimis spre Langley? Că fie a fost distrus, fie că s-a întâmplat altceva?"

– Ai de gând să-mi spui ce se petrece aici, Matt?

– Da, dar mă tem că nu o să-ți placă.

– Nu vom şti până ce nu îmi spui, nu? Ce-ar fi să începi cu ce anume căuta domnul Castillo în Luanda şi cum de a ajuns dumnealui în posesia chestiei ăsteia?

Directorul ridică dosarul.

– A fost în Luanda deoarece preşedintele i-a ordonat să afle ce ştie fiecare despre avionul dispărut şi când a aflat fiecare despre asta, răspunse Hall.

– Fiecare însemnând cine anume?

– CIA, DIA, FBI, Departamentul de Stat, Oficiul de Contraspionaj Naval... toată lumea, răspunse Hall.

– Mie nu mi s-a spus, zise directorul, cu un început de răceală în glas.

– Nimănui nu i s-a spus, replică Hall.

– Cu excepţia ta, zise directorul Powell, cu şi mai multă răceală.

– Aşa a vrut preşedintele, John.

– Natalie este implicată în povestea asta?

– Ştie de ea, răspunse Hall. Preşedintele i-a explicat de ce vrea ca toată lumea să-mi trimită mie totul... motiv pentru care a remis memoriul.

– Să fiu al naibii! exclamă Powell, acum alb la faţă.

– După ce a parcurs materialele sosite în urma memoriului trimis de Natalie, Charley a zis că locul cel mai indicat de unde trebuie să-şi înceapă munca este Luanda. Am fost de acord şi ca atare s-a dus acolo.

– Sper că nu am înţeles greşit, dar tu îmi spui acum că preşedintele te-a autorizat să adulmeci ce se petrece în curtea mea, zise directorul CIA.

– Aşa e. În curtea ta şi a tuturor celorlalţi.

– Mă întreb a cui a fost ideea?

– Nu contează, nu? Preşedintele a ordonat acţiunea.

Directorul se întoarse spre Castillo.

– Castillo, nu-i aşa?

– Da, domnule.

– Cum ai intrat în posesia chestiei ăsteia? De unde ştii că a fost trimisă către Langley?

Castillo se uită la Hall, care încuviinţă.

– Mi l-a dat ofiţerul care l-a scris, răspunse el.

– Şi cine e acest ofiţer?

Castillo se uită iarăşi la Hall şi acesta dădu iarăşi din cap.

– H. Richard Miller, domnule.

– Şi el e?

– Agentul rezident CIA din Luanda, domnule, răspunse Castillo. Acoperirea lui este de adjunct al ataşatului militar al ambasadei de acolo.

– Şi de ce ar fi făcut el vreuna din porcăriile astea? întrebă directorul, cu glas de gheaţă acum.

– Încetişor, John, rosti secretarul de stat.

– ...să-şi dezvăluie legătura cu CIA? continuă directorul, înfuriat. Să-şi dezvăluie acoperirea? Să îţi ofere acces direct la dosare secrete ale CIA?

Castillo nu răspunse.

– Răspunde la întrebare, domnule Castillo, rosti directorul.

– Asta a sunat ca un ordin, John, interveni secretarul de stat. Cred că ar trebui să ţii minte că Charley nu lucrează pentru tine...

Directorul se uită urât la secretarul de stat.

– ...şi că singura autoritate superioară la care oricare dintre noi poate apela este preşedintele. De aceea, cred că ar trebui să facem un efort ca să rezolvăm problema asta între noi.

Directorul CIA se uită la secretarul de stat, fără să spună însă nimic.

– Răspunde-i directorului, te rog, Charley, zise secretarul de stat. Spune-i ce mi-ai spus şi mie.

– Da, domnule, se conformă Castillo. Domnule, l-am informat pe Miller că acţionez din ordinul direct al preşedintelui, zise Castillo. Pot doar să presupun că el a considerat că un ordin venit de la comandantul suprem are mai multă greutate decât celelalte ordine cărora trebuie să li se supună.

– Dezvăluirea de materiale clasificate unor persoane neautorizate reprezintă un delict înscris în Codul Penal,

replică directorul CIA. Ca şi primirea de materiale clasificate de către persoane neautorizate.

- John, cuvântul-cheie aici este „neautorizate“, interveni secretarul de stat. Charley era autorizat să vadă materialul în primul rând datorită memoriului trimis de Cohen, apoi... sau poate în primul rând... deoarece acţiona din ordinul preşedintelui. Nu a existat nici un fel de deconspirare de materiale secrete către o persoană neautorizată. Hai să lămurim chestia asta între noi. Nu vreau ca Miller să o încurce din pricina asta.

- Miller nu lucrează pentru tine, Matt, replică directorul. Eu decid ce este acceptabil şi ce nu din conduita lui.

Hall se uită lung la el şi apoi zise:

- Dacă aşa stau lucrurile, nu cred că mai avem ce discuta, nu, John?

În acea clipă sună telefonul de pe măsuţa de lângă canapea.

Castillo aşteptă un gest de la secretarul de stat.

- Răspunde tu, Charley, îi ceru Hall.

Castillo se duse la telefon şi ridică receptorul.

Rosti „Alo“ şi apoi începu imediat să vorbească în germană. Conversaţia nu dură nici un minut, după care Castillo închise.

- A fost foarte interesant, domnule, îi zise el lui Hall.

- Păi, imediat ce domnul director pleacă o să-mi spui despre ce a fost vorba, replică secretarul de stat. Sunteţi pe punctul de a pleca, domnule director, nu?

Trecură câteva clipe înainte ca directorul CIA să răspundă:

- Nu vreau să plec într-o asemenea atmosferă încordată, Matt. Ce vrei mai exact de la mine?

- Acum, că mă gândesc mai bine, speranţa nutrită de mine a fost probabil o mare naivitate, anume că vei

accepta faptul că această situație reprezintă o problemă pentru noi amândoi. În schimb...

Făcu o pauză, căutând în mod clar cuvintele cele mai potrivite.

– Zi mai departe, Matt.

– În schimb, tu te comporți ca un birocrat tipic care își apără propria ogradă.

– Asta crezi, nu?

– Ca să fiu sincer, John, pari mai preocupat ca nimeni să nu afle de murdăria din curtea CIA – și ca nu cumva președintele să afle despre asta – decât de măsurile care se pot lua pentru a repara ce s-a stricat.

– Chiar așa?

– Speram ca discuția noastră amicală să fie de așa natură ca eu să-i pot spune președintelui că am descoperit împreună un obstacol în calea fluxurilor de informații de la Langley, că ți-am spus despre asta și că tu m-ai asigurat că te vei ocupa personal de poveste și îmi vei spune ce măsuri ai luat.

Directorul CIA se uită la el.

– În seara asta președintele va afla despre aceste documente, John, și va auzi și cum au ajuns ele la mine, promise Hall. O să-i spun și că Charley este preocupat de faptul că Miller ar putea fi – cum să o spun mai clar – sancționat pentru çă a decis să acorde prioritate supunerii față de ordinul comandantului suprem și a acționat în consecință.

Directorul CIA păru că vrea să spună ceva, apoi se răzgândi.

– Și acum te rog să mă scuzi, John, continuă Hall, dar trebuie să mă duc acasă și să-mi pun costumul de gală.

– Și dacă te asigur că voi avea personal grijă de acest... cum i-ai spus?... „obstacol în calea fluxurilor de informații“ și îți voi spune ce măsuri am luat?

– Atunci asta va auzi şi preşedintele, răspunse Hall. Totodată aş vrea să-i spun că am asigurarea ta că nu-l vei transforma pe Miller în miel de sacrificiu.

– Ca să fiu sincer, nu m-am decis în privinţa domnului Miller.

– Îţi sugerez să o faci, John. Preşedintele va auzi fie una din variante, fie pe cealaltă.

Powell nu răspunse direct.

– Ai spus că îi vei da preşedintelui acel document? zise el.

– Îi voi da mesajul iniţial şi îi voi menţiona existenţa documentului de şase pagini. Nu cred că va dori să-l citească pe acesta din urmă, dar evident că i-l voi da dacă îl va cere. Îi voi spune pe scurt ce conţine şi mă voi asigura ca asistentul meu să fie permanent disponibil ca să răspundă personal la orice întrebări pe care le-ar putea pune preşedintele.

– Bine, s-a făcut, zise directorul. Te voi crede pe cuvânt că domnul Castillo este autorizat să aibă acces la astfel de materiale. De vreme ce aşa stau lucrurile, Miller nu a făcut nimic ilegal. Aşa că de data asta scapă cu faţa curată.

Powell se duse la Hall, îi dădu dosarul şi-i întinse mâna.

Hall i-o strânse şi zise:

– John, n-am avut nici o clipă intenţia – iar tu ar trebui să ştii asta – să mă duc la preşedinte ca să te pun pe tine sau Agenţia în dificultate.

– Ştiu, Matt, rosti directorul CIA, nu foarte convins.

Omul se uită la Castillo – îndeaproape, ca şi cum ar fi încercat să-l descifreze – apoi dădu din cap în direcţia lui, dar nici nu-i vorbi şi nici nu-i întinse mâna. După aceea traversă încăperea spre uşă, o deschise şi ieşi pe coridor.

Mecanismul de închidere automată nu funcţionă cum trebuia, drept care Castillo se duse la uşă şi o împinse cu putere.

– Prietena ta a sunat într-un moment propice, Charley, zise secretarul de stat. Chiar nu voiam ca Powell să plece de aici gata să declanşeze un război deschis.

– Nu era prietena mea, domnule, răspunse Castillo. Era şeful meu.

– Poftim?

– Editorul meu, Otto Görner, se corectă imediat Castillo.

Hall ridică din sprâncene.

– Ce voia? Spuneai că e interesant.

– Foarte interesant. Mi-a spus că a fost contactat de Respin/Pevsner sau cum dracu' îl cheamă în realitate. Adică de rus.

– A fost contactat de el? rosti Hall, părând fie nedumerit, fie neîncrezător.

– Mai exact de un tip care spunea că vorbeşte în numele lui, preciză Castillo. Otto spune că a cerut de mai multe ori să-i ia un interviu lui Respin/Pevsner şi acum a fost prima dată când a primit un răspuns.

– Şi care a fost acesta?

– Că îmi va acorda mie – lui Karl Gossinger – un interviu în Viena.

– Ţie în mod expres?

– Da, domnule. Otto m-a întrebat cum vreau să procedeze.

– Cât de multe ştie acest editor – cum îl cheamă?

– Otto Görner.

– Cât de multe ştie acest Görner din ceea ce faci tu?

– E o întrebare dură, domnule. Este un jurnalist de primă clasă şi e foarte inteligent. Nu am discutat niciodată un asemenea subiect, dar asta nu înseamnă că nu şi-a făcut o idee despre preocupările mele.

– Şi de ce îşi ţine gura? Pentru că eşti patronul ziarelor?

– Face parte din ecuaţie, desigur. Dar Otto mi-e ca un unchi. A fost foarte apropiat de mama mea.

– Genul de relaţie pe care o ai cu Elaine şi Allan Naylor?

– Cam aşa ceva, domnule. Îl cunosc pe Otto dintotdeauna. Dinainte de a cunoaşte familia Naylor.

– Dar familia ta? se interesă Hall. Ea ce crede despre ocupaţiile tale?

– Vărul meu Fernando ştie în mare ce fac. Este un texan pursânge. A primit Steaua de Argint în calitate de comandant pe pluton de tancuri în primul război din Golf. Nu cunoaşte detalii, dar, de exemplu, ştie unde lucrez. Ştie că am fost la reşedinţa preşedintelui din Carolina. Mai ştie şi să-şi ţină gura. Faţă de restul rudelor din Texas nu sunt suficient de apropiat şi nici una nu are habar cu ce mă ocup. Şi nici una nu este interesată.

Hall se gândi câteva secunde, apoi dădu din cap.

– De ce crezi că acest traficant rus de arme s-a răzgândit brusc în privinţa unei discuţii cu presa? întrebă el.

– Probabil că are legătură cu articolul pe care l-am scris pentru *Tages Zeitung*, domnule. Otto a pus subtitlurile.

Hall gemu scurt, apoi zise:

– Până în acest moment înţelesesem că acel articol nu va fi publicat. Credeam că e doar un mijloc de a-mi atrage atenţia asupra celor descoperite de tine în Angola.

– A apărut în *Tages Zeitung* pe 5 iunie, domnule, replică Castillo. Chiar înainte de a părăsi Luanda. Mai multe ziare germane au preluat povestea, la fel ca şi Associated Press. E logic să presupunem că Respin/Pevsner a aflat de asta. La naiba, poate că are chiar şi un serviciu de monitorizare a presei. Omul lui l-a sunat pe Otto chiar înainte ca Otto să sune aici. Timpii se corelează.

– Ce crezi că aş putea face cu această informaţie interesantă? Să o aduc la cunoştinţa CIA şi să văd ce descoperă ei despre individ?

– Eu speram să îmi cereţi să mă urc într-un avion spre Viena.

– Doamne, Charley, oamenii ăştia sunt periculoşi! Cineva – chiar comisarul de poliţie din Philadelphia – mi-a spus că imigranţii ruşi de acolo fac Mafia italiană să pălească de invidie, iar din tot ce am citit – nu numai din documentele trimise de amicul tău, Miller – Respin ăsta sau cum îşi mai zice...

– Respin *şi* Pevsner, şi probabil că mai are şi alte nume, sări imediat Charley, după care chicoti şi întrebă: Să rămână Pevsner de aici înainte, domnule?

Era o referire la regulile de lucru pentru rapoartele serviciilor de informaţii care permiteau, de exemplu, ca referirile la învăţatul şi şeicul arab Ibn Taghri Birdi să fie prescurtate după prima folosire a numelui întreg într-un raport prin cuvintele: „De aici înainte Birdi."

Hall zâmbi.

– De aici înainte Pevsner, acceptă el. Ăsta e mafiotul-şef. Dacă nu i-a plăcut să-şi vadă numele în ziar, e clar că e capabil să te asasineze. Atât pentru articol, cât şi pentru a-i descuraja pe alţii.

– Nu cred că e genul de individ care îşi telegrafiază mişcările, domnule. Ar fi trimis pe cineva să mă elimine în Fulda. Cred că trebuie să vedem ce vrea.

– Şi ce ar putea vrea?

– Nu ştiu, dar nu cred că vrea să acorde un interviu ca un prim pas pentru a ajunge la emisiunea *Larry King Live*. Vrea ceva.

Hall zâmbi din nou.

– Dar ce ar putea dori, Charley?

– Nu vom afla niciodată, domnule, dacă nu îmi cereţi să mă urc în primul avion spre Viena.

– Ştiu şi eu, rosti Hall, gânditor.

– Domnule, totodată sugerez respectuos că ar fi o idee bună să mă trimiteţi departe de oraş în următoarele câteva zile.

– Din cauza întâlnirii cu directorul CIA?

Castillo dădu din cap, apoi spuse:

– Am avut senzaţia clară că el crede că uciderea mesagerului reprezintă o modalitate foarte bună de a rezolva o astfel de situaţie.

– Nu cred că ar merge atât de departe, Charley, dar nici nu a părut prea impresionat de farmecul tău personal, nu?

– Aşa e, domnule.

Hall se uită gânditor la Castillo câteva secunde, apoi spuse:

– Bine, Charley. Să-mi aduci un tort Sacher de la Viena. Şi, atenţie: am spus *să-mi aduci*. Nu vreau să-mi fie trimis aici împreună cu cadavrul tău.

– Da, domnule. Cu ciocolată neagră sau albă, domnule?

Hall clătină din cap, îl atinse pe Castillo cu afecţiune pe umăr, după care ieşi din apartament.

(TREI)

Hotelul Mayflower
1127 Connecticut Avenue NW
Washington, D.C.
19.25, 6 iunie 2005

Ofiţerul de securitate coordonator care îl însoţea pe directorul CIA – al doilea ofiţer îl urma pe director – privi prin geamurile uşilor de la holul hotelului, văzu

vehiculul parcat unde trebuia şi că strada părea liniştită, aşa că deschise uşa.

Când se întoarse, constată că directorul dispăruse.

„Iisuse Hristoase!“

Se întoarse în grabă în hol.

Al doilea agent de securitate stătea, cu mâinile în faţă, lângă recepţie. Omul făcu un gest discret arătând spre ceea ce părea intrarea într-un holişor din apropierea recepţiei şi îi zâmbi colegului său.

„Nemernicul crede că e amuzant!“

Ofiţerul coordonator intră pe ceea ce semăna cu un coridor.

Era, de fapt, un alcov în care se aflau patru cabine telefonice pentru interior şi două telefoane pentru exterior. Directorul folosea unul din telefoanele de exterior.

Agentul se retrase şi se aşeză cu faţa spre celălalt agent, care îi zâmbi şi zise:

– Vigilenţă, Pete. Vigilenţă permanentă!

Primul agent murmură: „Du-te dracului!“ din vârful buzelor.

Directorul vorbea la telefon de aproape douăzeci de minute. Îi contactase pe directorul regional CIA pentru Africa şi pe directorul adjunct de la Personal. Îi găsi pe amândoi acasă.

Directorul regional pentru Africa îi spuse că nici el nu văzuse vreun mesaj prin satelit sau vreun document în care să se sugereze că un traficant rus de arme furase Boeingul 727 care dispăruse din Angola.

– Dă telefon, chiar acum, ca să afli cine e responsabil de Angola...

– Dar este vorba chiar de directorul regional pentru Africa de Sud-Vest, domnule director.

– Mă rog. Află ce ştie el despre chestia asta. Te sun din nou în zece minute. Fă rost de un număr unde pot da de el.

– Este o ea, domnule director. Doamna Patricia Davies Wilson.

– Bine, când te sun din nou să ai numărul unde pot da de *ea*.

– Este acolo, domnule director.

– În Luanda?

– Da, domnule. De fapt, domnule, e pe drumul de întoarcere. Cred că la ora asta e fie în Londra, fie în Paris.

– Află! ordonă directorul. Dacă poţi lua legătura cu ea la Londra sau la Paris, spune-i că trebuie să vină direct la mine la birou de la aeroport şi că nu trebuie să vorbească despre nimic cu nimeni în afara mea.

– S-a întâmplat ceva, domnule director?

– Cred că e clar că da, nu ţi se pare? Iar dacă n-o poţi contacta pentru că decolează avionul, pune pe cineva – chiar tu dacă se poate – să o ia chiar de la scara avionului şi să o aducă direct la birou la mine.

– Nu ştiu la ce oră ajunge, domnule director.

– Atunci află!

– Dacă trebuie să vă contactez, domnule director, veţi fi acasă?

– Voi fi la Casa Albă. Nu vreau să mă suni acolo în legătură cu asta. Te sun eu mai târziu.

– Cum doriţi, domnule director.

Întrebat fiind: „Cine e acest Miller pe care îl avem în Luanda?“, directorul adjunct responsabil cu personalul nu putu răspunde imediat, dar îl sună imediat pe ofiţerul de serviciu din Langley, care îi furniză informaţia.

Agentul rezident din Luanda era un oarecare H. Richard Miller Jr. Acoperirea sub care acţiona era de adjunct al ataşatului militar.

– De unde provine? De câtă vreme lucrează la noi? Ce ştim despre el?

Trecură alte zece minute până la primirea răspunsurilor: H. Richard Miller Jr. venise în Agenţie din Armată, era maior, avea un contract temporar cu CIA de şaptesprezece luni, din care cinci ca instructor la Fermă şi doisprezece luni la post în Luanda. De când se afla în Luanda, primise două scrisori oficiale de mustrare de la directorul regional pentru Africa de Sud-Vest, una pentru depăşirea autorităţii şi cealaltă pentru depăşirea fondurilor alocate pentru cheltuieli.

– Din acest moment este eliberat din post, decise directorul CIA. Din acest moment i se suspendă permisele de securitate. Vreau să plece din Angola în douăzeci şi patru de ore sau chiar mai repede. Vreau ca cineva bun – cineva foarte bun, pe care nu l-am trimite în mod obişnuit în Angola – să plece acolo în decurs de patru ore ca să-l înlocuiască.

– Gregory Leese este în Johannesburg, domnule director.

– Nu cred că îl cunosc.

– E un om bun, domnule. A fost în Caracas până de curând. S-a descurcat de minune acolo.

– Bine, dacă aşa spui tu. Trimite-l! Spune-i că eu am ordonat asta şi că o să iau legătura cu el.

– Da, domnule. Pot să întreb despre ce e vorba?

– Nu chiar acum.

– Să-i cer acestui Miller să se prezinte la Langley, domnule director? Dacă da, la cine anume? Dacă întreabă de ce e eliberat, ce pot să-i spun?

– Nu ştii nimic, ca să răspund la ultima întrebare. Nu, nu-l vreau în Langley până ce nu voi avea o discuţie cu doamna Wilson.

– Da, domnule.

– Dacă are contract temporar cu noi, trebuie să fi fost trimis de cineva. De unde provin militarii ca el?

– De obicei fie de la Pentagon, domnule director, fie de la Central Command. În cazul lui, dar trebuie să mai verific, ar trebui să fie Central Command. Maiorul Miller a făcut parte din forţele speciale.

„De ce nu mă surprinde să aud asta?"

– Bine, află şi trimite-l pachet înapoi de unde a venit. Spune că este sub investigaţie.

– Da, domnule. Investigaţie legată de ce anume?

– Nu spui nimic.

– Da, domnule. Altceva, domnule director?

– Secretarul de stat Hall de la Securitatea Naţională are un asistent pe nume Castillo. Vreau să aflu detalii despre el. Dacă nu avem nimic, fă cercetări – foarte discrete – la Comisia pentru Servicii Civile. Ei ar trebui să dispună de rezultatele privind investigarea trecutului lui. Dacă nici asta nu merge, întreabă pe cineva de la FBI în care putem avea încredere.

– Ştiţi prenumele tipului ăstuia, domnule director?

„Hall i-a spus Charley."

– Probabil că e Charles.

– Mă apuc imediat de treabă, domnule director.

– Mulţumesc, rosti directorul, după care închise.

Apoi îşi scoase capul de sub acoperitoarea transparentă de plastic de deasupra telefonului şi privi înspre holul hotelului.

Agenţii de securitate îl aşteptau.

Directorul făcu un semn către intrarea dinspre Connecticut Avenue și primul agent de securitate plecă imediat într-acolo.

(PATRU)

Apartamentul 6-B
Rua Madre Dios 128
Luanda, Angola
02.15, 7 iunie 2005

Bâzâitul ciudat al telefonului, pe care maiorul H. Richard Miller Jr. îl moștenise odată cu apartamentul, îl trezi mai degrabă ca un sunet bizar decât ca un telefon. Rareori folosea aparatul cu disc de fabricație franceză. Sistemul telefonului celular era mult mai eficient.

Ridică receptorul, care se prelungea cu un microfon în formă de con în dreptul gurii și un ditamai difuzorul în dreptul urechii.

„Pariu pe orice că e o greșeală."

– Alo, zise el.

– Maiorul Miller? întrebă o voce cu accent american.

– La telefon.

– Aici este colonelul Porter.

„Ce dracu' vrea și ăsta la două noaptea?"

– Da, domnule?

– Sunt la cinci minute distanță de apartamentul dumitale, domnule maior, anunță locotenent-colonelul de artilerie James R. Porter, atașatul militar al Ambasadei Statelor Unite în Luanda, cu o voce oarecum oficială. Te rog să te pregătești ca să mă primești.

– Veniți aici? se miră Miller. După care reuși să îngaime: Domnule?

– Vin acolo. Te rog să te pregăteşti pentru primirea mea.

– Da, domnule, rosti Miller.

Se auzi un clic şi legătura se întrerupse.

Miller găsi comutatorul pe întuneric, puse receptorul antic în furcă şi apoi îşi coborî picioarele din pat, strâmbându-se de durere când genunchiul reacţionă la mişcare.

– La dracu'! exclamă el cu voce tare, după care se duse la baie.

În cuier atârna un halat.

„Dacă Porter vine aici în cinci minute, n-am timp să fac duş şi să mă îmbrac."

Îşi puse halatul şi apoi îşi spuse că ar fi mai bine să-şi tragă şi boxerii pe el. Apoi se întoarse în baie şi îşi clăti gura.

„Ce naiba poate să vrea?"

Trei minute mai târziu sună interfonul. Miller se duse în bucătărie şi apăsă pe buton.

– Da?

– Aici colonelul Porter, maior Miller, anunţă Porter cu o voce metalică.

– Apăs acum butonul, domnule, zise Miller.

Miller deschise uşa apartamentului înainte ca ascensorul să ajungă sus. În uniformă completă, colonelul Porter ieşi din cabină, urmat de unul din puşcaşii marini de la ambasadă.

„Tunarul", îşi zise Miller, recunoscându-l pe omul aflat la comanda detaşamentului de pază de la ambasadă. Miller îl cunoştea pe acel bărbat masiv, musculos şi ras în cap mai bine decât ar fi trebuit. Se presupune că maiorii şi subofiţerii nu socializează împreună. Dar Miller şi tunarul aveau în comun faptul că erau negri şi nu îşi

reveniseră pe deplin de pe urma rănilor căpătate în Afghanistan. Nu era prima dată când tunarul vizita apartamentul lui Miller.

De această dată însă era clar că sergentul de artilerie Roscoe Fortenaux, USMC, venise în misiune oficială. Avea un Smith & Wesson .357 în teaca de la șold.

Roscoe îi spusese că Departamentul de Stat insistase ca pușcașii marini care acționau ca paznici să fie dotați cu revolvere S&W, în loc de semiautomatele Beretta de 9 mm. Nimeni nu înțelesese logica unei asemenea dispoziții. Chiar și polițiștii foloseau acum arme semiautomate.

– Bună dimineața, domnule, îi zise Miller colonelului. Ce mai faci, Gunny?

– Bună dimineața, domnule, răspunse Gunny Fortenaux.

– După dumneavoastră, domnule, zise Miller, poftindu-l pe Porter în apartament.

Porter făcu câțiva pași în coridorul de la intrare, apoi se răsuci pe călcâie ca să se asigure că Miller îl urma.

Miller îi făcu semn să meargă mai departe.

Porter se întoarse și intră în living, apoi se răsuci din nou ca să-l aștepte pe Miller.

– Maior Miller, rosti oficial locotenent-colonelul Porter, ești eliberat din funcție. Și te poți considera arestat la domiciliu.

„O, la dracu'! Charley nu m-a putut acoperi!"

– Da, domnule, rosti Miller. Eliberat de ce anume, domnule?

– De datoriile dumitale față de CIA și, bineînțeles, de adjunct al atașatului militar. Permisele de securitate ți-au fost suspendate, în funcție de ancheta declanșată.

– Anchetă legată de ce anume, domnule?

– Vei fi informat în timp util.

– Domnule, cu tot respectul, nu cred că aveţi autoritatea să mă eliberaţi de datoriile mele faţă de CIA.

– Printr-un mesaj de la Washington, de la biroul CIA din Washington, a venit ordinul eliberării dumitale. Ambasadorul mi-a ordonat să duc ordinul la îndeplinire.

– Pot să văd mesajul, domnule?

– Nu face povestea asta mai complicată decât este deja, Miller, rosti Porter.

– Domnule...

Porter i-o reteză:

– Totodată trebuie să confisc toate materialele secrete pe care le deţii.

– Domnule, nu deţin nici un fel de material secret.

Porter îl privi îndeaproape, încercând să-şi dea seama dacă să-l creadă sau nu.

– Vei rămâne sub arest la domiciliu până se va aranja transportarea dumitale în afara Angolei. Asta se va petrece în următoarele câteva ore.

– Da, domnule. Domnule, două întrebări.

După câteva clipe, Porter dădu din cap.

– Transport către ce destinaţie, domnule?

Porter vru să răspundă, dar se opri şi scoase un carneţel din buzunarul de la cămaşă. Răsfoi paginile, apoi zise:

– Te vei prezenta la Secţiunea de Activităţi Speciale, J-5, Central Command, Baza Forţelor Aeriene MacDill din Tampa, Florida.

– Da, domnule. Mulţumesc, domnule. Şi, cu tot respectul, domnule, cer din nou să aflu natura acuzaţiilor care mi se aduc.

– Vei fi informat în timp util.

– Da, domnule. Cu tot respectul, domnule, în atari circumstanţe, nu mă voi considera sub arest la domiciliu

până ce nu mi se aduc la cunoștință acuzațiile formulate împotriva mea.

Porter își pierdu cumpătul.

- Ești sub arest la domiciliu pentru că așa spun eu! E suficient de clar pentru dumneata, domnule maior?

- Domnule, dacă veți avea bunăvoința de a consulta Codul de Justiție Militară din 1948, din care am un exemplar aici, domnule, cred că veți constata că înainte de a i se limita drepturile, în asta incluzându-se arestul la domiciliu, acuzatul va fi informat despre natura acuzațiilor care i se aduc.

- Acum ești și avocat, nu, Miller?

- Domnule, pur și simplu vă informez asupra poziției mele în această chestiune.

Porter inspiră și expiră încet.

- Foarte bine, maior Miller. Te informez că în viitorul foarte apropiat ți se vor aduce la cunoștință planurile de călătorie. Odată cu asta, îți ordon să rămâi în casă până când aceste planuri vor fi gata. Ești satisfăcut?

- Da, domnule. Câtă vreme am căzut de acord că nu sunt arestat la domiciliu.

- Ți-aș sugera să începi să împachetezi, maior Miller.

- Da, domnule.

- Sergent Fortenaux, te vei posta în fața ușii maiorului Miller și îmi vei raporta imediat telefonic dacă maiorul părăsește apartamentul.

- Da, domnule.

- Pot să sugerez, domnule, rosti Miller, ca sergentul să mă supravegheze din interiorul apartamentului? Totodată, aș menționa, domnule, că vor începe bârfele dacă vecinii mei văd un pușcaș marin înarmat stând la ușa mea.

Porter se uită urât la el.

– Foarte bine, acceptă el într-un târziu, după care porni spre uşă. Se întoarse: O să revin în scurt timp, maior Miller, imediat ce se aranjează cu transportul dumitale.

– Da, domnule.

Porter străbătu şi restul coridorului până la uşă. După câteva clipe, uşa se închise.

Miller se duse spre coridor ca să se asigure că Porter plecase, apoi se întoarse către sergentul de artilerie Fortenaux.

– Stai liniştit, Roscoe, zise el. Am văzut anunţul. Te înţeleg.

– Ce anume aţi văzut, domnule?

– Anunţul din spatele postului unu de pază de la ambasadă: UN PUŞCAŞ MARIN ÎN GARDĂ NU ARE PRIETENI.

– Asta e vorbărie de rahat, replică Fortenaux. Ce mama dracului ai făcut?

– Vreau să fac o cafea. Vrei şi tu?

Fortenaux dădu din cap.

Se duseră amândoi în bucătărie.

Miller scoase cafea dintr-un dulap şi apoi arătă spre cafetieră.

– Dacă socoteşti că te descurci cu chestia aia, eu mă duc să fac un duş.

– Dă-i drumul, zise Fortenaux.

Ducând două căni cu cafea, Fortenaux veni în dormitorul lui Miller în vreme ce acesta se îmbrăca. Miller luă o cană şi dădu din cap în semn de mulţumire.

– Cum am mai spus, ce mama dracului ai făcut? întrebă Fortenaux.

– Nu vrei să ştii.

– Are vreo legătură cu curva aia ticăloasă de la CIA?

– Hei, Roscoe! Cum să ne supărăm când ei ne spun cioroi dacă noi le facem femeile curve?

– Corect, replică Fortenaux. Are vreo legătură cu ticăloasa aia de cucoană albă de la CIA?

Miller dădu din cap.

– Dar zău că nu vrei să știi mai mult de atât.

– Ești în rahat?

– Am un amic care a zis că mă acoperă, răspunse Miller. O să continui să cred asta până ce aflu că nu e așa.

– Amicul tău are influență?

Miller dădu din nou din cap.

– Și ai încredere în el?

– M-a scos dintr-un mare rahat înainte, răspunse Miller. Când am fost doborât în Afghanistan am știut că sunt *cu adevărat* într-un *mare* rahat. Sângeram ca un porc la tăiere și n-aș fi putut merge nici zece metri. Iar vremea era foarte proastă, așa că știam prea bine că nici un elicopter nu va veni după mine. Apoi, ca din senin, a apărut un Black Hawk, chiar pe nenorocita aia de punte. Charley îl pilota, purtând haine de arăboi și barbă. A furat elicopterul ca să vină să mă salveze.

– Mi-ai mai spus povestea asta. Dar nu și despre amicul tău îmbrăcat ca un arăboi. Și el e spion?

– Mda. Și mai e și o Beretă Verde. Iar noi doi ne cunoaștem tocmai de la West Point. Am încredere în el.

– Atunci e bine. Vrei să împachetezi? Porter nu glumea când spunea că te va expedia repede de aici. La ambasadă au înnebunit încercând să te urce în primul avion care pleacă.

– Cred că ar trebui să o fac, acceptă Miller.

– Eu o să mă asigur că hoții nu te lasă în curul gol când o să te urci la bord, zise Fortenaux.

– Mersi, replică Miller, după care se duse la un dulap şi începu să-şi scoată valizele.

(CINCI)

Camera 426
Hotel Bristol
Kaerntner Ring 1
Viena, Austria
08.40, 7 iunie 2005

Castillo dădu la o parte draperiile grele de lângă pat ca să privească afară. Putea vedea spatele Operei de Stat din Viena şi copertina roşie peste cafeneaua de la marginea trotuarului din faţa Hotelului Sacher de pe Philharmonikerstrasse.

În vreme ce băiatul de la bagaje îl conducea pe coridor bănuise că va avea parte de o asemenea privelişte, dar nu fusese sigur.

Îşi lipi capul de geam şi se uită cu atenţie ca să observe cât de mult putea cuprinde cu privirea din partea din faţă a Operei şi din Opernring – „Inelul".

Nu prea mult. Nu conta. Era pur şi simplu curios.

Cu mult timp în urmă, când stătuse la Bristol – lui *Grosspappa* Gossinger îi plăcea enorm opera şi veneau la Viena cel puţin o dată pe an – bunicul lui dăduse la o parte draperiile de la fereastra apartamentului şi îi făcuse semn să vină acolo.

Îi arătase Opernring din faţa Operei.

– Vezi aia, Karlchen? întrebase el. Aia e Austria.

– Poftim?

– Vezi ăia trei oameni care refac pavajul?

– Da, domnule.

– În Hesse, când e nevoie de refacerea pavajului, trimit un om să înlocuiască tot ce s-a stricat. În Austria sunt trimişi trei oameni. Unul munceşte. Al doilea bea o bere şi mănâncă un wurst. Iar al treilea îi supervizează pe ceilalţi doi.

– Poppa! izbucnise mama lui, fapt care alimentase şi mai mult dorinţa bunicului său ca nepotul să-i înţeleagă pe austrieci.

– Dincolo de toate aceste *gemütlichkeit,* Karlchen, sunt nişte sălbatici.

– Poppa! Opreşte-te!

– Ştiai că au avut un imperiu aici, Karlchen?

– Da, domnule.

– Şi o familie imperială?

– Da, domnule.

– Să-ţi spun ce au făcut când a murit un membru al familiei imperiale, Karlchen. Au deschis corpul şi au scos inima şi măruntaiele. Apoi au îngropat inima într-un loc şi măruntaiele în altul, iar cadavrul eviscerat l-au pus în Catedrala Sf. Ştefan. Dacă nici asta nu e sălbăticie, atunci ce e?

– Şi de ce au făcut asta? întrebase Karl.

– Ca să se asigure că persoana murise, cred, răspunsese bunicul lui. Şi îţi mai spun ceva, Karlchen.

– Destul, Poppa! izbucnise maică-sa.

– Ştii ce a fost SS-ul, Karlchen? Cei mai răi dintre nazişti?

– Da, domnule.

– Cei mai mulţi dintre ofiţerii lor, nemernicii, au fost austrieci, nu germani.

În acel moment, maică-sa îl scosese din încăpere şi îl dusese la o patiserie numită *Demel's.* În faţa unei ceşti cu ciocolată caldă, aproape ascunsă sub un munte de

frişcă, ea îi spusese că *Grosspappa* avusese parte de experienţe neplăcute în armată din pricina SS-ului şi a austriecilor.

– Ce fel de experienţe neplăcute?

– În Rusia a văzut toate grozăviile făcute de SS şi în unitatea lui a avut un ofiţer SS care raporta tot ce făcea bunicul tău. Dar, *meine hartz*, nu toţi austriecii sunt aşa şi tu n-ar trebui să-i acorzi prea mare atenţie lui *Grosspappa*.

Evident că povestea cadavrului eviscerat rămăsese întipărită în mintea unui copil de zece ani, iar un deceniu mai târziu, sergentul Carlos G. Castillo din Corpul de Cadeţi al Statelor Unite descoperise în biblioteca Academiei Militare a Statelor Unite de la West Point confirmarea acelui obicei interesant şi a celor spuse de bunicul lui despre ofiţerii Schutzstaffel: între şaptezeci şi optzeci la sută din ei fuseseră austrieci.

Întrebase un profesor în legătură cu această chestiune. Colonelul Schneider îi spusese că probabil era ceva asemănător cu gluma despre oamenii care se convertesc la catolicism şi devin mai catolici decât papa.

– După Anschluss, Castillo, o modalitate de a nu fi tratat drept german dintr-o clasă inferioară pentru că nu te născuseşi în Germania înainte de asta a fost aceea de a deveni un adept fanatic al naţional-socialismului şi al lui Adolf Hitler, iar dacă se putea, să te alături SS-ului şi să-ţi pui insigna cu cap de mort.

Castillo lăsă draperia să cadă şi îşi despachetă bagajele. Apoi făcu un duş, îşi lăsă lenjeria murdară într-un coş de plastic pentru a fi spălată – habar n-avea cât urma să stea în Viena – apoi ieşi din micul lui apartament şi se îndreptă spre holul hotelului.

Se opri înainte de a intra în hol și îi trecu repede în revistă pe cei care stăteau acolo și care puteau vedea cine ieșea din lifturi. Apoi traversă holul și în ultima clipă se abținu să nu ia un exemplar al ediției internaționale *Herald Tribune* pe care personalul hotelului o pusese pe o masă pentru oaspeți.

Americanii - și unii englezi - citeau *Herald Tribune.* Un reporter de la *Tages Zeitung* probabil că nu era interesat de așa ceva.

Trecu prin ușile rotative, refuză oferta unui taximetrist și se duse în colțul clădirii câteva clipe, admirând priveliștea și făcându-și însemnări mentale despre cei care stăteau pe acolo, uitându-se cine intră și cine iese din Hotel Bristol.

Apoi porni pe Kaertnerstrasse către Philharmonikerstrasse și coti la stânga, trecând pe lângă cafeneaua Hotelului Sacher și făcându-și iarăși însemnări mentale despre oamenii care stăteau la mese.

Abia vizibil din stradă, barul din interiorul hotelului era locul unde trebuia să se ducă în fiecare după-amiază la ora cinci până când Pevsner avea să-l contacteze.

După asta se duse la *Demel's* și își luă micul dejun compus din croasanți înveliți în ciocolată albă și ciocolată caldă cu frișcă bătută.

Se gândi la mama lui.

Și își mai zise următoarele: „Dacă aș fi Michael Caine sau Gene Hackman sau Cum-l-o-chema, ultimul agent 007, la ceea ce fac eu, aș avea o armă. Mai multe arme. Cu care, trăgând de la șold, l-aș putea nimeri pe răufăcător de la cincizeci de metri, amuținându-l pe vecie.

Dar nu așa se pune problema aici.

Sunt pe cale să mă întâlnesc cu un tip cu adevărat rău şi nu am nici măcar o unghieră cu care să mă apăr. Bineînţeles că aş fi putut băga o unghieră în geanta de mână, înşelând astfel vigilenţa cu care mă supravegheau colegii de la Departamentul de Securitate Naţională la aeroport.

Şi un cuţit. Dar nu o armă de foc. Singura modalitate prin care pot pune legal mâna pe o armă de foc aici este prin intermediul CIA şi ăştia nu mi-ar da aşa ceva fără autorizaţie, care ar fi greu de obţinut, plus că ei habar n-au de ce mă aflu aici, iar Hall nu o să-i spună aşa ceva lui Powell.

Probabil că la noapte am să cumpăr o armă. Asta înseamnă să dau de o prostituată, prin ea de peştele ei, iar prin ăsta de un negustor de arme – care, spre deosebire de domnul Pevsner, nu se ocupă cu traficul angro de armament – şi care să-mi facă rost de un pistol la un preţ exorbitant, cheltuială pe care oricum n-am s-o pot deconta la guvern.

Dar nu pot face asta până diseară târziu, iar între timp este posibil, chiar dacă improbabil, ca atunci când mă duc la bar Pevsner să trimită pe cineva care să mă salte de acolo şi să mă ducă la întâlnire. La care aş fi un prost să mă duc fără nici o armă.

Dar la care aş fi la fel de prost să mă duc cu un arsenal.

Soluţia este un cuţit. Mai multe cuţite.

În ciuda eforturilor depuse de profesioniştii în luptele cu cuţite de a mă învăţa cum să folosesc tăişul armei, probabil că arhiepiscopul de Canterbury este un luptător mai bun decât mine.

Dar, aşa cum se spune, la vremuri de mare disperare este nevoie de măsuri disperate."

Dintr-un magazin de articole sportive de pe Singerstrasse, nu departe de Catedrala Sf. Ştefan, Castillo cumpără două cuţite, spunându-i vânzătorului că voia ceva potrivit pentru a spinteca un porc mistreţ, pe care intenţiona să îl vâneze în Ungaria.

- Credeam că în Hesse sunt porci mistreţi, zise vânzătorul, mai mult ca să facă cunoscut faptul că recepţionase perfect accentul lui Castillo, pe care vienezii îl socoteau aspru şi dur.

- E mult mai ieftin să vânezi în Ungaria, răspunse Castillo, lucru adevărat, de altfel.

Cumpără un cuţit de vânătoare cu plăsele de corn şi cu o lamă de douăzeci de centimetri, un briceag cu o lamă de cincisprezece centimetri, o tocilă de ascuţit şi ulei de uns, şi se întoarse la Hotelul Bristol.

Nu i se păru cunoscută nici una din feţele care stăteau pe trotuar sau în holul hotelului. Asta însemna fie că Pevsner nu trimisese pe nimeni ca să îl supravegheze, fie că persoana care fusese trimisă fusese înlocuită.

Se duse în camera lui, comandă un ibric mare de cafea şi, după ce ibricul îi fu adus, puse un prosop pe un birou mic şi începu să ascută lamele cuţitelor. După ce termină, lucră un pic la mecanismul briceagului ca să îl poată deschide doar cu o smucitură a încheieturii mâinii.

Apoi se întinse pe pat, deschise televizorul, găsi meniul cu programe plătite şi alese filmul *The Package,* în care personajul principal era interpretat de Gene Hackman.

VIII

(UNU)

Abéché, Ciad

13.25, 7 iunie 2005

Aeroportul din Abéché nu are hangare, ci doar un șopron descoperit care servește drept terminal pentru singurul „zbor programat“ în fiecare săptămână din N'Djamena – zbor care cel mai adesea este anulat.

Nu sunt prea multe cereri de transport spre Abéché, o localitate de vreo patruzeci de mii de locuitori la șapte sute cincizeci de kilometri est de N'Djamena, capitala Ciadului. Cei mai mulți călători merg cu camionul – într-o călătorie de trei zile – dacă au motive să se deplaseze spre orășelul pitoresc cu străzi înguste, clădiri dărăpănate, piețe și moschei.

Acolo există însă un aerodrom pe care poate ateriza un Boeing 727 – cu excepția sezonului ploios – iar Abéché este ideal dacă intenția celor care dețin avionul este să-i schimbe vopseaua și numerele de înregistrare, după care să-l revopsească, totul fără să atragă atenția nimănui.

În primul rând, acolo există o mulțime de săraci dispuși să cîștige oricum un ban și care sunt recunoscători pentru orice muncă oferită. O slujbă care înseamnă scoaterea vopselei de pe un avion sub un „ecran solar protector“ compus din corturi cusute între ele este mai bună decât nimic.

Iar un astfel de ecran de protecție pe un aerodrom categorisit de cele mai multe publicații aviatice oficiale drept o „panglică de pământ, fără instrumente de navigație sau radio“ nu are cum să atragă atenția celor care cercetează fotografiile luate din satelit în căutarea unui Boeing 727 dispărut.

Dură trei zile, cu muncitorii roind în jurul aripilor și fuzelajului ca furnicile în jurul unei bucățele de zahăr, pentru ca însemnele Lease-Aire LA-9021 să dispară de pe aripile, fuzelajul și coada avionului.

Dură însă mult mai mult pentru ca avionul să fie revopsit conform tiparului Air Suriname și să i se fixeze numerele de înregistrare potrivite. Generatorul care furniza energie electrică compresorului de aer pentru tunurile de vopsea, pe care cei care preluaseră avionul îl trimiseseră înainte cu camionul, căzuse și nu putea fi reparat în Abéché.

Ca atare, era nevoie ca vopseaua să fie aplicată manual, incluzând aici și primul strat. Nimeni nu voia ca noul tipar de vopsea și noile însemne să se desprindă de pe fuzelaj la zece mii de metri înălțime. Cei doi responsabili de transformarea avionului erau de acord că un tipar de vopsire autentic era esențial pentru planurile lor.

Totodată, cei doi erau de acord, după examinarea modului în care decurgea lucrul, că aveau să mai treacă încă trei sau patru zile până la terminarea operațiunii.

Speraseră să termine mult mai devreme, dar acest lucru devenise imposibil.

Era voinţa lui Allah.

(DOI)

Hotel Bristol
Kaerntner Ring 1
Viena, Austria
16.50, 7 iunie 2005

Când ieşi din ascensor, reporterul Karl W. Gossinger, de la ziarul *Tages Zeitung* din Fulda, căută în holul hotelului un chip cunoscut. Nu zări nici unul.

Ieşi afară prin uşa rotativă şi o luă la dreapta, căutând din nou o faţă cunoscută. Apoi porni pe Kaertnerstrasse către Catedrala Sf. Ştefan.

Îi era mai uşor să umble înarmat decât crezuse iniţial. După ce experimentase diverse soluţii, Castillo decisese că modalitatea cea mai bună de a purta cuţitul de vânătoare era să-l prindă cu bandă adezivă de călcâiul stâng. Nu era uşor de scos de acolo, dar probabil că arma nu avea cum să fie observată. Briceagul se afla în buzunarul de la cămaşă, iar asta însemna că trebuia să meargă închis la haină.

Simţea greutatea cuţitului de vânătoare, dar nu credea că acest lucru îl făcea să meargă caraghios. Adevărata problemă era cu briceagul: trebuia să-şi amintească să nu se aplece.

Coti stânga pe Philharmonikerstrasse şi trecu pe lângă Hotelul Sacher până la colţul străzii, după care se întoarse, intră în hotel şi se duse la bar.

Erau şase oameni acolo, patru bărbaţi şi două femei. Nici unul dintre ei nu arăta ca şi cum ar fi avut vreo

legătură cu un mare traficant rus de arme precum Aleksandr Pevsner.

Castillo ocupă un loc la bar şi, după ce studie şirul de beri întinse în faţa oglinzii din spatele tejghelei, alese o bere cehească, un Dzbán.

Berea veni cu un castron de covrigei, un altul cu alune şi un al treilea cu chipsuri de cartofi. Castillo se simţi flatat de atenţia acordată şi consideră că totul era un obicei frumos, până când barmanul puse nota de plată pe tejgheaua barului şi Castillo constată că o amărâtă de bere avea să-l coste aproximativ unsprezece dolari. Americani.

Cu discreţie, Castillo îi studie pe oamenii din jurul lui în oglinda imensă de pe peretele barului. Şi îşi ciuli urechile. Cuplul din capătul barului vorbea engleză americană, fapt care îi permitea să-şi îndrepte atenţia asupra celorlalţi.

Cu toţii vorbeau germana vieneză. Al doilea cuplu era probabil format din soţ şi soţie, căci cei doi aveau verighete şi el o auzi pe femeie spunând:

– Nu ţi-a plăcut niciodată de mama şi o ştii prea bine.

Cei doi bărbaţi rămaşi erau singuri şi, în afara momentelor când îşi comandau băuturile, nu vorbeau.

În plus, nimeni nu părea interesat nici cât negru sub unghie de prezenţa lui.

Între ora cinci şi şase fără un sfert bău trei beri, apoi decise că, dacă Aleksandr Pevsner avea să trimită pe cineva la el – era mai puţin probabil ca rusul să vină personal la întâlnire – acest lucru nu avea să se întâmple în acea seară.

Plăti cu un card American Express care avea inscripţionate pe el numele Karl Gossinger şi *Der Tages Zeitung* şi părăsi barul. Pe drumul de întoarcere spre

hotel nu zări pe nimeni pe Philharmonikerstrasse sau pe Kaertnerstrasse care să pară cunoscut sau care să arate vreun interes pentru persoana lui.

Luă o altă bere, de această dată o Ottakringer Gold Fassl, căci la hotel nu se găsea nici o marcă din Cehia. La bere primi şi un castron cu chipsuri de cartofi.

Barul era aglomerat. Nimeni nu părea interesat de el. Castillo semnă cecul cu numărul camerei în care stătea, observând că berea era la fel de scumpă ca şi celelalte pe care le consumase, apoi traversă holul către restaurant. Nimeni din hol nu-i aruncă vreo privire.

Comandă – „Ce mama naibii, doar sunt în Viena!“ – un şniţel vienez şi fu fericit pentru asta. Bucata tăiată de carne de viţel acoperea o farfurie imensă şi era delicioasă.

Apoi ceru – „Ce mama naibii, doar sunt în Viena!“ – un *Apfelstrudel* la desert şi apoi se duse în camera lui.

Se dezbrăcă până la boxeri şi scoase cuţitul prins de picior, strâmbându-se când odată cu banda se desprinseră şi câteva fire de păr. Apoi deschise laptopul şi îi trimise un scurt mesaj e-mail lui Otto, cu o copie către Hall:

NICI UN SPECTACOL, DAR AM BĂUT TREI BERI EXCELENTE ŞI AM LUAT UN MINUNAT ŞNIŢEL VIENEZ. SALUTĂRI, KARL

Apoi se duse în pat şi se uită la un alt film, unul mai vechi, alb-negru, intitulat *The Third Man*, unde personajele principale erau interpretate de Joseph Cotten, Trevor Howard şi Orson Welles. Filmul fusese făcut în Viena, chiar după terminarea celui de-al Doilea Război Mondial, şi cuprindea o lungă secvenţă cu roata mare din parcul de distracţii al oraşului, Prater, situat lângă

Dunărea care de mult nu mai era albastră. Orson Welles era personajul negativ, implicat în traficul cu penicilină pe piaţa neagră.

Castillo decise să-şi mai omoare timpul a doua zi luând un taxi până la Prater. Îşi aminti de prima dată când se urcase în roată: *Grosspappa* îl dusese acolo când el avea şase sau şapte ani.

„O să mă urc în roata mare şi apoi o să iau un *würstchen* nemaipomenit cu coaja crocantă, cu muştarul ăla de-ţi iau nările foc, şi poate nişte castane coapte şi o bere la prânz. Ce mama dracului, doar sunt în Viena!"

Cu o asemenea perspectivă în minte, Castillo stinse lumina şi îşi potrivi perna sub cap.

Apoi îi apărură în gând imaginile lascive ale celor două ore petrecute împreună cu doamna Patricia Davies Wilson în camera lui din Hotelul Le Presidente.

„Ei bine, n-am de ce să mă plâng dacă se va dovedi că a fost ultima distracţie cu o bucăţică faină de femeiuşcă a bătrânului Charley pe lumea asta."

(TREI)
Biroul directorului CIA
Langley, Virginia
09.15, 8 iunie 2005

– Bună dimineaţa, domnule director, zise doamna Patricia Davies Wilson în vreme ce era condusă în biroul directorului Powell.

Powell se ridică de pe scaun plin de solicitudine.

– Am înţeles că vii direct de la Dulles, rosti el. Vrei o cafea?

– O, da. Vă mulțumesc mult.

Directorul îi făcu semn să ia loc pe unul din cele două scaune de piele din fața biroului său, în vreme ce el ridică receptorul telefonului și ceru cafea.

– Cum a fost zborul? se interesă Powell. Și mai exact, cum se mai prezintă situația în Angola?

– E sub control, domnule director, răspunse ea. Sper.

Era clar că ar fi vrut să spună, „În afara faptului că s-a petrecut ceva de care eu n-am habar", la care Powell zâmbi înțelegător.

– De fapt, ceva s-a petrecut, rosti el, după care se opri când o secretară veni cu o tavă pe care se afla un serviciu complet de cafea.

Cei doi păstrară tăcerea până ce cafeaua fu turnată în cești și secretara ieși din birou.

– Vă mulțumesc *foarte* mult, zise Patricia Wilson. Ca să fiu sinceră, în cursul ultimei ore de zbor abia așteptam să fac o baie și să beau o cisternă de cafea.

Powell îi zâmbi.

– Așa cum spuneam, s-a petrecut ceva, zise el. Și voiam să discut cu tine despre povestea asta cât se putea de repede.

– Înțeleg, domnule director.

– Ai habar, doamnă Wilson, de un mesaj trimis din Luanda prin care se sugerează că un traficant rus de arme pe nume Aleksandr Pevsner ar fi putut avea de-a face cu avionul, Boeingul 727, care a dispărut de acolo?

– Domnule director, a existat un mesaj trimis prin satelit de Miller, agentul local...

Powell dădu din cap ca să-i arate că știa despre cine e vorba.

– ...care sugera că așa ceva este posibil.

– Și?

– Nu mi s-a părut credibil, domnule director, rosti ea. Tot ce am primit eu sugerează că scenariul cel mai plauzibil este... care este expresia?... o „cacealma legată de asigurări". Şi tot ce am aflat în Angola vine în sprijinul acestei idei.

– Când ai primit mesajul prin satelit, ce ai făcut?

– Nimic, domnule director. Nu l-am luat în considerare.

– Nu ai trimis o cerere de dezvoltare?

– Nu, domnule. Dar am abordat problema cât am stat în Luanda, după cum v-am spus adineauri.

– Aşadar, ca să mă exprim aşa, ai aruncat mesajul din proprie iniţiativă?

– Da, domnule. Poate că, dacă ar fi venit de la altcineva...

Powell îi făcu semn să continue.

– Pot să vorbesc deschis, domnule director?

– Din câte ştiu eu, în acest birou nu sunt microfoane, rosti el zâmbind.

– Domnule director, ideea e că... După ce mi-aş fi făcut baia şi aş fi băut cisterna de cafea, al treilea lucru pe care aveam de gând să îl fac era să vin aici şi să cer – aproape să pretind – ca Miller să fie eliberat din funcţie şi înlocuit.

– L-ai găsit în neregulă?

– Da, domnule. Îmi pare rău că trebuie să spun că da. Nu am avut niciodată ocazia de a contrasemna numirea lui Miller. Dacă aş fi fost întrebată, nu aş fi aprobat numirea lui.

– De ce?

– Să spunem, domnule director, că înţeleg problema de personal şi resurse umane a Agenţiei şi din această cauză nevoia de a ocupa posturile cu diverşi oameni. Un individ calificat nu a fost disponibil. Pur şi simplu nu

există suficienţi afro-americani. Şi sunt şi mai puţini cei care vorbesc portugheza. Iar noi – Agenţia – aveam disperată nevoie de cineva acolo. Postul era liber de luni de zile. Au fost obligaţi să caute la fundul butoiului – şi au făcut-o – ca să apară cu Miller, care pur şi simplu nu era calificat pentru o asemenea misiune.

– Interesant, rosti Powell.

– Ar fi trebuit să cer eliberarea lui din funcţie cu multă vreme în urmă...

– Şi de ce n-ai făcut-o?

– Deoarece Luanda nu este una din poziţiile noastre de maximă importanţă. Până la dispariţia acestui avion, domnule, nu prea s-a mai întâmplat nimic acolo de un an, un an şi jumătate. Conştientă de problema cu resursele umane, am decis să închid ochii şi să sper că lucrurile se vor îmbunătăţi. Îmi dau seama acum că am făcut o greşeală.

Powell gemu.

– Numele Charles Castillo îţi spune ceva, doamnă Wilson?

Ea căută prin memorie înainte de a răspunde:

– Nu, domnule director. Nu pot afirma că îmi spune ceva. Pot să întreb cine e?

– Momentan nici eu nu ştiu prea multe despre el, recunoscu Powell. Făcu o pauză, apoi continuă: Spuneai că aveai de gând să vii aici şi să ceri eliberarea din funcţie a lui Miller. De ce acum?

– Ei bine, ca să fiu sinceră, am fost iritată sau dezamăgită, sau amândouă, că teoria cea mai bună cu care a reuşit Miller să iasă în faţă a fost ideea absurdă că un traficant rus de arme a furat acel avion vechi şi...

Directorul aşteptă un sfert de minut ca ea să continue, apoi, văzând că tace, o încurajă:

- Şi?

- Ezit să merg mai departe, domnule director.

- Mergi mai departe.

- Miller... ştiţi că este militar de carieră şi nu e unul de-al nostru?

Powell încuviinţă.

- E posibil să aibă o problemă cu băutura, domnule.

- Da?

- Am luat cina împreună, domnule, rosti ea, coborându-şi pleoapele cu modestie. Iar după două martini şi o sticlă de vin, Miller mi-a spus clar că... ar vrea să aibă o relaţie intimă cu mine.

- S-a dat la tine? întrebă Powell.

- Da, domnule director. Domnule, pot să mă descurc în astfel de situaţii. Dar dacă acesta este un indiciu al comportamentului său...

- Îţi înţeleg argumentul, doamnă Wilson, zise Powell.

- Nu ne permitem să ţinem oameni care îşi pierd controlul, domnule.

- Nu, nu ne putem. Şi ai dreptate în legătură cu pierderea controlului de către acest Miller.

- Domnule?

- Se pare că, aşteptând o cerere de dezvoltare a subiectului din partea dumitale, Miller a întocmit un document de cinci sau şase pagini.

- Chiar aşa?

- Iar când a fost clar că n-avea să primească nici o cerere de dezvoltare a subiectului, în loc să distrugă documentul, se pare că i l-a dat acestui domn Charles Castillo, care lucrează pentru secretarul de stat al securităţii naţionale.

- Dar asta violează...

– ...aproape toate regulamentele privind modurile de comunicare a informaţiilor, încheie Powell propoziţia.

– Da, aşa e, întări Patricia Wilson, prefăcându-se indignată. Domnule director, un asemenea comportament pur şi simplu nu poate fi tolerat!

– Nici nu a fost, o informă Powell. Nu va fi nevoie să ceri eliberarea lui Miller, doamnă Wilson. L-am eliberat eu deja din funcţie.

Ea îl privi în ochi.

– Ce se va întâmpla cu el? se interesă femeia.

– Se va întoarce în armată, evident. Ei vor decide ce fac cu el.

– Înţeleg.

– Prima mea reacţie a fost să iau măsuri disciplinare împotriva încălcării normelor de securitate din partea lui, dar reflectând mai bine, cred că un dosar de personal care să indice eliberarea lui justificată din funcţie şi revocarea permiselor de securitate reprezintă o pedeapsă suficientă.

– Probabil că n-ar trebui să spun asta, domnule director, dar întotdeauna mă simt rău când e nevoie de aşa ceva.

– Şi eu, zise Powell.

În acelaşi timp, îşi spuse: „Mai ales când va trebui să explic porcăria asta blestemată preşedintelui."

(PATRU)

Secţia de Activităţi Speciale, J-5
Central Command al Statelor Unite
Baza Forţelor Aeriene MacDill, Tampa, Florida
11.10, 8 iunie 2005

Sergentul principal Omar Perez, forţele speciale, Armata Statelor Unite, subofiţerul responsabil de Secţia de

Activități Speciale, J-5, se uită la ofițerul care stătea în fața biroului său și se ridică în picioare în semn de respect. Perez – care ura actuala lui slujbă de birocrat, dar decisese oarecum filozofic că era o treabă murdară pe care cineva trebuia să o facă, iar el fusese ales dintr-un capriciul al sorții să o îndeplinească – nu făcea întotdeauna asta, dar tipul din fața lui nu era în mod clar un coate-goale.

Tipul ăsta avea două Stele de Argint, trei Stele de Bronz și două Inimi Purpurii pe lângă panglici, plus aripi de maestru parașutist și aviator senior. Și, bineînțeles, ținea o beretă verde în mână.

– Bună dimineața, domnule, rosti Perez. Cu ce vă pot ajuta?

– O, sergent, rosti, zâmbind, maiorul H. Richard Miller Jr. Aș vrea să mă poți ajuta tu, dar cred că e mai bine să vorbesc cu un ofițer – cel puțin un locotenent-colonel sau chiar mai sus, dacă aveți așa ceva prin preajmă. Mă numesc Miller.

– Presupun că domnul maior nu vrea să discute cu mine ce dorește să discute cu ofițerul cu gradul cel mai înalt pe care îl avem aici?

– Maiorul nu dorește, răspunse Miller. Cine e ofițerul cu cel mai mare grad de pe aici?

– Colonelul Peter J. Grasher, domnule.

– Și are sergentul idee în ce dispoziție se află Grasher Dințosul?

– Aș spune, domnule, că domnul colonel se află în obișnuita sa dispoziție încântătoare.

– Mă temeam de asta, rosti Miller. Cu toate astea...

– Voi vedea dacă domnul colonel Grasher este disponibil, domnule, zise Perez.

Sergentul trecu printr-o ușă pe care o închise în urma lui. Douăzeci de secunde mai târziu, aceasta se deschise.

În cadrul ei apăru colonelul Peter J. Grasher, un bărbat îndesat, aproape chel, de patruzeci de ani.

– Ştiam eu că se va întâmpla ceva rău azi, rosti el. Mişcă-ţi fundul încoace, Dick.

– Bună dimineaţa, domnule.

În vreme ce Miller trecu pe lângă colonel, acesta îl cuprinse cu braţul pe după umeri.

– Speram că o să fii halit de canibali, rosti el. Ce te aduce înapoi aici?

– Am fost eliberat din funcţie, domnule.

Grasher se uită în ochii lui.

„Miller e speriat, umilit sau amândouă. Ce dracu'?"

– Iisuse Hristoase, rosti colonelul. Arătă cu mâna. Cafea acolo, scaun acolo.

– Mulţumesc, domnule.

– Juma' de ceaşcă şi juma' de pastilă de-aia care imită zahărul! ordonă el. Mersi foarte mult.

Miller turnă cafeaua, îi dădu colonelului Grasher ceaşca, apoi se aşeză.

– Vreun pupincurist de la Departamentul de Stat a aflat că trimiţi materiale pe uşa din dos? întrebă Grasher.

– Nu, domnule. Cred că în privinţa asta am scăpat basma curată, răspunse Miller.

– Atunci de ce anume n-ai scăpat?

– Nu au existat acuzaţii precise, rosti Miller. L-am întrebat pe ataşatul militar, iar el mi-a spus că voi fi informat „în timp util".

„Chiar că nu-mi place încotro se îndreaptă chestia asta."

– Din ce slujbă ai fost eliberat? Din chestia de la ambasadă sau de la Agenţie?

– Din amândouă, domnule. Iar permisele mele de securitate au fost revocate. Ataşatul mi-a spus că ambasadorul i-a ordonat să „fiu eliberat din funcţie", şi se pare

că tot ambasadorul a dispus și scoaterea mea cât mai rapidă din țară. Exact asta s-a întâmplat. M-am trezit la bordul unui turbopropulsor al South African Airways la trei ore după ce colonelul Porter a venit la mine în apartament ca să mă elibereze din funcție.

– Un turbopropulsor South African Airways?

Miller dădu din cap.

– Da, domnule. Era primul avion care decola de acolo. Din Luanda în Kinshasa, Congo, cu turbopropulsorul, apoi până la Bruxelles cu Air France – chestie care m-a iritat; îmi place să boicotez tot ce e francez și am urât faptul că au încasat dolarii din taxele plătite de mine – apoi spre Londra cu un alt avion de rahat, apoi Orlando cu un Virgin Atlantic 747 plin cu turiști care se îndreptau spre Disney World. Am închiriat o mașină din Orlando, am venit aici, am găsit un motel, am făcut un duș și m-am ras, mi-am pus uniforma și am venit încoace.

„Face pe relaxatul. Dar mai mult ca să se convingă pe sine că e dur și stăpân pe situație decât să mă amuze pe mine.

Iisuse! Trebuie să-l fi vrut rău de tot plecat de acolo cât mai repede! Sunt necesare tot felul de explicații atunci când trebuie să deplasezi un american cu un avion al unei linii aeriene străine.

Sau poate că blestemata aia de CIA se descurcă fără probleme și în astfel de situații.

Ce naiba a făcut Miller?"

Colonelul Grasher ridică mâna, cu palma în afară, pentru ca Miller să nu mai spună deocamdată nimic. Apoi ridică receptorul unuia din telefoanele de pe biroul lui.

– Omar, avem vreun avertisment în privința maiorului Miller? De fapt, am primit ceva în privința maiorului Miller?

Ascultă răspunsul și apoi zise:

– Dacă apare ceva, anunţă-mă imediat.

Puse receptorul înapoi în furcă.

– Foloseşte-ţi imaginaţia, Miller, zise el. Vino cu un motiv pentru care ai stârnit mânia celor de la CIA, de la Departamentul de Stat şi de la DIA.

– Domnule, nu m-aţi avertizat asupra dreptului meu la un avocat, nu? Ce vă voi spune nu va apărea pe un act de acuzare?

„N-ar fi spus asta dacă n-ar fi crezut că e băgat adânc în rahat."

– Iisuse, e chiar atât de rău? Bine. Voi uita imediat tot ceea ce-mi vei spune.

– Când avionul ăla... Boeingul... 727...

Grasher dădu din cap.

– ...a dispărut, am trimis un mesaj prin satelit în care sugeram că e posibil ca un traficant rus de arme pe nume Aleksandr Pevsner să fi avut de-a face cu asta...

– Am văzut mesajul. Mi l-a arătat şeful, zise Grasher. Mesajul prin satelit şi, înainte de asta, mesajul prin canalul de rezervă.

– Domnule, mă aşteptam să primesc un mesaj de extindere a sugestiei, ceea ce Agenţia numeşte o „dezvoltare", aşa că imediat ce am avut timp am întocmit un raport. Cererea de dezvoltare nu a venit niciodată.

– Şi?

– Şi cred că ar fi trebuit să distrug al doilea document. Dar n-am făcut-o.

„*Crezi* că ar fi trebuit să faci asta? Ştii prea bine că trebuia să-l distrugi."

– De ce nu?

– Domnule, am crezut că am dreptate şi mi-am zis că acea cerere de dezvoltare poate întârzie, dar va veni în cele din urmă.

„Iar ei au descoperit documentul care trebuia distrus în computerul lui? Şi l-au dat afară? Despre asta să fie vorba?"

– Ce e cu documentul? A aflat cineva că nu a fost distrus?

„Ce urmează este foarte important. Încearcă să afle cea mai bună cale de a mi-o spune."

– Domnule, am dat documentul maiorului Castillo.

„Iisuse Hristoase!

Nu a vrut să spună «dat», ci «trimis». Ultima dată când am auzit de Castillo mânca *hors d'oeuvres* în Washington."

– Charley Castillo?

– Da, domnule.

– Adică i l-ai trimis?

– A venit el în Luanda, domnule. Sub acoperire. Ca jurnalist german.

„Bănuiam eu prea bine că individul se ocupă şi cu altceva decât cu servirea domnului secretar de stat cu *hors d'oeuvres.*"

– A venit el la tine?

– Nu, domnule. A venit în acelaşi avion cu doamna Wilson...

– Care e?

– Domnule, doamna Patricia D. Wilson este directorul regional al companiei pentru Africa de Sud-Vest. Este superiorul meu imediat în cadrul CIA.

– Bun.

– Domnule, ea şi-a dat imediat seama că e ceva în neregulă cu Castillo – că el nu e chiar cine spune că e, anume Karl Gossinger sau aşa ceva – şi mi-a cerut să-l verific. M-am conformat, m-am dus la hotel şi am aflat că era Charley... maiorul Castillo.

– Şi i-ai dat maiorului Castillo documentul ăla?

– Da, domnule.

– Pentru că ai crezut că documentul conţine informaţii valoroase care au fost ignorate şi că trebuie să le predai în mâinile cui trebuie chiar dacă prin asta încălcai regulamentele de securitate?

„Nobil gând; mare tâmpenie. Doamne, Miller, eşti absolvent de West Point şi ofiţer cu experienţă de teren. Ştii că aşa ceva nu se face."

– Da, domnule, şi pentru asta, răspunse Miller.

„Ce dracu' vrea să spună prin «şi pentru asta»?"

– Şi pentru asta, Miller?

– Domnule, maiorul Castillo mi-a spus că e – domnule, de fapt a spus că e trimis de... „un personaj care locuieşte o parte de timp într-o reşedinţă ca din *Pe aripile vântului* de pe Insula Hilton Head".

„Mai bine de două sute de inşi locuiesc o parte din timp în reşedinţe pe Hilton Head."

– La care tu ai înţeles că se referă la preşedinte?

– Da, domnule, răspunse Miller. Şi, domnule, mi-a ordonat să nu divulg acest fapt.

– Ţi-a spus maiorul Castillo ce făcea pentru preşedinte în Angola?

– Da, domnule. Mi-a spus că a fost trimis să cerceteze dispariţia avionului 727.

„Iisuse Hristoase, chestia asta nu e adevărată. Toate agenţiile de informaţii din lume caută avionul ăla şi Miller îmi spune că preşedintele a trimis personal un maior să-l găsească?

Pare atât de neverosimilă, încât încep să o cred."

Colonelul Grasher apăsă butonul intercomului.

– Omar, vrei să vezi dacă generalul Potter îmi poate acorda cinci minute?

– Da, domnule. Imediat, domnule. Ăăă... domnule colonel, a venit... ăăă... un mesaj despre maiorul Miller.

– Adu-l încoace! ordonă Grasher.

– Da, domnule.

Sergentul Perez apăru aproape imediat, se duse la biroul colonelului Grasher și lăsă o foaie cu un mesaj radiotelegrafiat. Omul evită să se uite la maiorul Miller când ieși din încăpere.

Colonelul Grasher luă mesajul și îl citi.

SECRET

PRIORITAR

10.05 8 IUNIE 2005

DE LA COMANDAMENTUL AGENȚIEI DE CONTRAINFORMAȚII A APĂRĂRII NAȚIONALE DIA WASH DC

CĂTRE COMANDAMENTUL CENTRAL COMMAND BAZA FA MACDILL FLA

ATTN: SECȚIA ACTIVITĂȚI SPECIALE, J-5

SUBIECT: MILLER, H. RICHARD, JR., MAIOR, SPF, ELIBERARE

1. DIRECTORUL CIA L-A ELIBERAT DIN FUNCȚIE PE SUBIECTUL ÎN CAUZĂ PENTRU MOTIVE ÎNTEMEIATE, A REVOCAT PERMISELE DE SECURITATE ALE SUBIECTULUI ȘI A ORDONAT SĂ FIE RETURNAT SUB CONTROLUL ARMATEI.

2. AVÂND ÎN VEDERE PRECEDENTELE, COMANDAMENTUL DIA L-A ELIBERAT PE SUBIECT DIN FUNCŢIA DE ADJUNCT ATAŞAT MILITAR AL AMBASADEI SUA DIN LUANDA, ANGOLA, I-A REVOCAT SUBIECTULUI TOATE PERMISELE DE SECURITATE ACORDATE DE DIA ŞI A ORDONAT CA OFITERUL ÎN CAUZĂ SĂ FIE RETURNAT LA UNITATEA SA DE ORIGINE, SECŢIA DE ACTIVITĂŢI SPECIALE, J-5, CENTRAL COMMAND. ITINERARUL DE REVENIRE AL OFIŢERULUI ÎN CAUZĂ ŞI MOMENTUL ESTIMAT AL SOSIRII VOR FI COMUNICATE CÂND VOR FI DISPONIBILE.

3. CARTIERUL GENERAL ÎNŢELEGE CĂ ACUZAŢIILE ADUSE OFIŢERULUI ÎN CAUZĂ IMPLICĂ O ÎNCĂLCARE GRAVĂ A SECURITĂŢIIÎ INSUBORDONAREÎ DEPĂŞIREA ATRIBUŢIILOR LEGALE ŞI CONDUITĂ NECORESPUNZĂTOARE UNUI OFIŢER ŞI GENTLEMAN. RAPORTUL ANCHETEI CARE VA FI DECLANŞATĂ IMEDIAT VĂ VA FI ÎNAINTAT CÂND VA DEVENI DISPONIBIL.

PENTRU COMANDAMENTUL DIA

ROBERT B. STAMMLE
COL, MI
ŞEF, SISTEMUL ATAŞAŢILOR MILITARI
DIRECTORATUL DE RESURSE UMANE DIA

SECRET

Grasher lăsă mesajul pe birou şi se uită la Miller.

– Nu prea le-ai făcut o impresie bună în Angola, nu? întrebă el.

– Domnule, se auzi vocea sergentului Perez prin intercom. Generalul Potter este în conferință cu generalul Naylor. Va mai dura cel puțin patruzeci și cinci de minute. Să fixez întrevederea pentru atunci?

– Nu. Sună la biroul generalului Naylor, Omar, și spune-i sergentului Cum-îl-cheamă că trebuie să mă întâlnesc de îndată cu generalul Naylor și cu generalul Potter, și că plec împreună cu maiorul Miller într-acolo. Ai înțeles?

– Da, domnule.

(CINCI)

– Hei, Allan! Ce s-a întâmplat? îl întrebă secretarul de stat pentru securitate națională în receptorul telefonului securizat din biroul său pe comandantul general al Central Command, care ședea la telefonul lui securizat din cubul de plexiglas, montat la sediul comandamentului.

– O singură întrebare, Matt.

– Dă-i drumul.

– Președintele l-a trimis pe Charley în Luanda, Angola?

– La dracu'! exclamă Hall, după care întrebă: De unde ai auzit asta?

– De la maiorul H. Richard Miller Jr., fostul agent rezident CIA din Luanda.

– *Fostul* agent rezident?

– A fost eliberat din funcție pe motive întemeiate și trimis înapoi aici.

– E în Tampa?

– E în Tampa. Tocmai a ajuns aici şi chiar înaintea sosirii lui am primit un mesaj telegrafiat de la DIA în care se spune că el a fost eliberat din funcţie din motive întemeiate. Se pare că aceste „motive“ înseamnă orice, de la o încălcare gravă a securităţii până la comportament necorespunzător.

– Nemernicul dracului! înjură Hall.

– Te referi la maiorul Miller? zise Naylor.

– Nu, nu la el mă refer. Maiorul Miller face parte dintre băieţii buni, Allan.

– Mă bucur cu adevărat să aud asta, replică Naylor. Îmi spui ce se petrece?

– Nu chiar acum, răspunse Hall după o scurtă ezitare. DIA ţi-a spus ce ar trebui să faci cu el?

– DIA nu-mi poate spune ce să fac şi ce nu. Dar mesajul lor spunea că mi se vor furniza rezultatele anchetei care va începe imediat. Am avut sentimentul că vor fi dezamăgiţi dacă nu îl răstignesc imediat pe cruce, zise Naylor.

– Nu se va întâmpla nimic din toate astea, zise Hall cu fermitate în glas. Allan, aş vrea să mi-l trimiţi încoace. Există vreun motiv pentru care n-o poţi face?

– Nu că ar conta, dar să o fac oficial sau neoficial?

– Cum ţi-e mai uşor.

– Unde să-i spun să se ducă?

– Îi poţi face rost de un telefon celular? Sau are cumva el unul?

– Dacă nu are, am eu grijă să aibă.

– Să-mi dai numărul. Dă-i numărul meu personal şi spune-i să-l folosească doar dacă socoteşte că e necesar.

– Bine.

– Şi spune-i că la recepţia Hotelului Mayflower îl va aştepta cheia de la apartamentul lui Charley. Spune-i să

stea în apartament cât poate de mult, că îl voi contacta eu dacă și când am nevoie de el.

– Bine.

– Probabil că asta nu se va întâmpla până la întoarcerea lui Charley.

– Întoarcere de unde?

– I-am spus să-mi aducă un tort Sacher, zise Hall.

Naylor avu nevoie de câteva clipe ca să priceapă.

– Ce caută Charley la Viena?

– Se întâlnește cu un traficant rus de arme pe nume Aleksandr Pevsner, răspunse Hall.

– Iisuse Hristoase!

– Allan, cred că ar fi mai bine ca Miller să poarte haine civile. Dar spune-i să-și ia și uniforma cu el.

– S-a făcut.

– O să-ți explic totul imediat ce o să pot, Allan.

– Mi-ar plăcea chestia asta, Matt. Nu-mi place deloc să bâjbâi prin întuneric.

– Imediat ce o să pot, Allan.

– Bine, rosti Naylor. Mersi, Matt.

– Ținem legătura, zise Hall, după care închise.

(ȘASE)
Hotelul Sacher Viena
Philharmonikerstrasse 4
Viena, Austria
16.50, 8 iunie 2005

Nu văzuse nici un chip cunoscut în holul Hotelului Bristol, nici pe trotuarul de afară, nici pe Kaertnerstrasse. Castillo parcurse Philharmonikerstrasse și intră în Sacher.

Nu era nimeni la bar.

Barmanul şi-l aduse aminte din noaptea precedentă.

– *Ein anderes Dzbán, meine herr?* întrebă el.

– *Ja. Bitte,* răspunse Castillo.

Terminase cam jumătate din sticla de bere când îşi făcu apariţia cuplul de americani pe care îi văzuse în noaptea precedentă. Bărbatul păru să-l recunoască. Dădu din cap şi îi zâmbi scurt lui Castillo în vreme ce trecu pe lângă el ca să se aşeze unde stătuse şi noaptea precedentă.

Castillo tocmai îi făcuse semn barmanului să îi aducă încă o bere când îşi făcură apariţia doi bărbaţi. Nu-şi amintea să-i mai fi văzut până atunci. Aveau vreo patruzeci de ani şi, după croiala costumelor, Castillo decise că veneau de undeva din Est. Cehoslovacia sau Ungaria. Sau poate Polonia.

Cei doi îi stârniră interesul.

Numai că nici unul din ei nu se uită la Castillo. Unul din ei scoase câteva hârtii prinse cu o capsă dintr-o mapă ponosită şi amândoi începură să studieze hârtiile cu atenţie. Vorbeau foarte încet – aproape şoptit – ca şi cum se temeau să nu tragă cineva cu urechea la conversaţia lor. Castillo nu înţelegea ce îşi spun.

După ce termină de băut, cu înghiţituri rare, cea de-a doua bere, Castillo făcu semn să-i mai fie adusă una şi se duse la toaletă.

Abia începuse să se uşureze când auzi uşa deschizându-se şi se întoarse pe jumătate cu faţa dinspre pisoar, conştient că inima îi bătea cu putere.

Era americanul din bar.

Individul zâmbi.

– Berea mă apasă rău, anunţă el.

Castillo dădu din cap şi îşi întoarse capul spre pisoar, stingherit de spaima încercată.

Şi apoi... „O, la dracu'!“

Cineva îi trase haina în jos, imobilizându-i braţele.

– Cu atenţie, îl avertiză americanul, doar nu vrei să te pişi pe peretele ăsta tapisat cu mătase.

Americanul îl pipăi şi găsi cele două cuţite.

Luă briceagul şi îl deschise cu o smucitură a încheieturii.

– Drăguţ, rosti el. Presupun că un jurnalist nu are nevoie de aşa ceva ca să-şi ascută creioanele, nu?

Apoi închise briceagul şi îl puse înapoi în buzunarul de la cămaşa lui Castillo.

– Eu căutam un microfon, zise individul, apoi adăugă, în rusă: Îndreaptă haina domnului Gossinger, Serghei.

Cel care era în spatele lui îi aranjă haina.

Castillo avea probleme cu direcţia jetului de urină, dar se descurcă bine în condiţiile date.

Americanul se duse la pisoarul alăturat şi îşi trase fermoarul.

Omul se uită la Castillo.

– Berea mă apasă rău de tot, zise el.

Castillo nu răspunse.

După ce i se goli vezica, îşi trase fermoarul şi se întrebă ce avea să facă în continuare.

Observă că peretele toaletei era într-adevăr tapisat cu brocart roşu.

„Dacă voiau să-mi facă rău sau să mă omoare, ar fi făcut-o în mod clar până acum. Ce naiba se petrece?“

Americanul îşi termină şi el treaba cu un oftat de satisfacţie şi Castillo îl auzi trăgându-şi fermoarul.

Individul se duse la o chiuvetă şi începu să se spele pe mâini.

Peste umăr, zise:

– După ce termini, domnule Gossinger, domnul Pevsner speră să i te alături la Cobenzl.

– Pot să mă întorc? întrebă Castillo.

– Bineînţeles.

Castillo se răsuci pe călcâie.

La un metru de el stătea unul din est-europeni – cel mai solid – cu mâinile încrucişate peste pântece. Americanul continuă să se spele pe mâini.

Mai mult ca să aibă ceva de făcut decât din raţiuni de igienă, Castillo se duse şi el la şirul de chiuvete ca să se spele pe mâini.

Americanul începu să îşi usuce mâinile la uscător.

– Ei bine? întrebă el.

– Ei bine, ce anume?

– Vrei să te alături domnului Pevsner la Cobenzl?

– Am de ales?

– Evident că da.

– De ce la Cobenzl?

– Cunoşti Cobenzl?

Castillo încuviinţă. Era pe o culme de deal de unde Castillo avea impresia că începe pădurea vieneză. Pe strada care urca spre culmea dealului – îşi aminti numele ei: Cobenzlgasse – se înşirau hanuri şi pensiuni unde se vindea vin din producţia anului respectiv care, din câte îşi amintea Castillo, te ameţea şi te lăsa cu o mahmureală teribilă.

– Domnului Pevsner îi place să vadă soarele asfinţind deasupra Vienei într-o astfel de perioadă a anului, zise americanul. S-a gândit că poate îţi place şi ţie.

– Merg, răspunse Castillo.

– Domnul Pevsner va fi încântat, rosti americanul.

„Tipul ăsta crede că sunt un nemernic şi vrea ca eu să ştiu ce crede.

Din nefericire, are dreptate.

Am fost prins ca un idiot. Ca inspectorul Clouseau jucat de Peter Sellers."

Castillo își uscă mâinile.

– Mașina așteaptă afară, zise americanul. Am avut eu grijă de nota ta de plată.

– Mulțumesc, zise Castillo, adăugând în gând „rosti politicos nemernicul."

Mașina de afară era un Mercedes, un model 220 nou, cu geamuri fumurii și plăcuțe de înmatriculare de Praga. Est-europeanul ținea portiera din spate deschisă. Celălalt mai masiv se așeză pe locul din față și americanul îi făcu semn lui Castillo să urce în spate.

– Mă tem că va fi un pic de înghesuială. Salut-o pe Ingrid.

În mașină se găsea deja femeia pe care Castillo o luase drept nevasta americanului. Femeia îi zâmbi.

– *Guten abend, Herr Gossinger*, rosti Ingrid, întinzând mâna.

– *Guten abend*, răspunse Castillo.

Acum văzu că era o femeie zveltă, cu un păr bogat de un roșu-închis.

„Arată mult mai bine decât îmi aminteam. Nu i-am acordat atenție până acum.

Oare groaza mi-a ucis dorința sexuală sau zona aia din creierul meu a rămas blocată pe imaginile lascive cu Patricia Wilson?"

Americanul urcă și el în spate – ceea ce făcu locul aglomerat cu adevărat. Castillo simți coapsa lui Ingrid lipită de coapsa lui. Apoi portiera fu închisă.

– Inge lucrează la biroul nostru din Praga, zise americanul. Printre altele, ea a adus mașinile din Praga.

„Ce dracu' face ăsta? Îmi spune că Inge este disponibilă? Sau chiar că, dacă sunt băiat bun, Inge este premiul meu?

Sau face conversație doar din politețe?"

– Cunoaşteţi Praga, Herr Gossinger? întrebă Inge când maşina se puse în mişcare.

– Da, o cunosc, răspunse, politicos, Castillo.

(ŞAPTE)

Cealaltă maşină era un alt Mercedes negru, nou, dar modelul mare, ca al lui Otto Görner, un model 600 cu motor 12-V. Geamurile erau tot fumurii, iar plăcuţa de înmatriculare era tot de Praga.

Era parcată pe partea laterală a drumului, de-a latul a trei spaţii de parcare, în dreptul punctului de observaţie de la Cobenzl, care nu era altceva decât o zonă plată acoperită cu pietriş, cu un gard de protecţie din oţel de optzeci de centimetri. Nu se vedeau alte maşini, deşi rămăseseră spaţii pentru şapte sau opt.

Un bărbat înalt, brunet, bine îmbrăcat, se sprijinea de balustrada metalică pufăind dintr-un trabuc lung şi maroniu. Un alt est-european masiv îşi sprijinea dosul mare de bara de protecţie din faţă a Mercedesului.

Alături de el se găsea o măsuţă rabatabilă, asemănătoare unei mese de joc, dar mai mică. Pe măsuţă erau o carafă cu coniac, două pahare şi o cutie mică de lemn.

Părând de treizeci şi ceva de ani, bărbatul înalt se întoarse şi se uită la Mercedesul mai mic.

Americanul coborî şi Castillo îl urmă. Americanul se urcă înapoi în maşină.

– Herr Gossinger? întrebă străinul în germană.

Castillo se îndreptă spre el şi întinse mâna.

– Gossinger, rosti el. Sunteţi Herr Pevsner?

– De ce nu? Ce înseamnă un nume, la urma urmei? rosti Pevsner cu un zâmbet cald.

Pevsner vorbea fluent germana, cu accent de berlinez.

Castillo observă ochii omului. Erau mari, albaştri şi extraordinar de strălucitori.

„Oare se droghează?"

Pevsner avea o strânsoare fermă de mână, fără să fie agresivă. Castillo observă că dinţii nu numai că arătau sănătoşi, dar erau şi extrem de curaţi. Nu se întâmpla foarte des chestia asta la ruşi.

„Bănuiesc că, dacă ai făcut o avere din vânzarea de arme, îţi poţi permite un dentist bun."

– Spuneţi-mi, Herr Gossinger, rosti Pevsner, fumaţi cumva trabuc?

– Da.

Pevsner luă cutia de lemn, culese un trabuc dinăuntru şi i-l dădu lui Castillo.

– Încercaţi unul dintr-astea. Astea sunt Upmann-uri *bune*, zise el.

– Poftim? se miră Castillo luând trabucul.

– De la fabrica din Insulele Canare, explică Pevsner. Cred că nu încape nici o îndoială că sunt mult mai bune decât cele pe care le face Castro în Cuba, în fabrica pe care a furat-o de la oamenii lui Upmann în numele poporului.

– Am auzit povestea asta, zise Castillo. Mulţumesc.

„Iar un negustor de arme îşi poate permite nişte trabucuri cu adevărat bune. Şi nişte Mercedesuri mari şi negre."

Pevsner îi dădu o mică ghilotină din argint şi Castillo tăie capătul trabucului.

– Întotdeauna m-am întrebat dacă chestiile astea au fost denumite după chestia care taie capătul sau viceversa, zise Pevsner.

– Cred că... dispozitivul mare este numit aşa după un doctor francez pe nume Guillotin, fără *e*, replică Castillo.

– Ei bine, mă bucur să aflu asta, zise Pevsner. Și nu mă surprinde că știți așa ceva. Presupun că jurnaliștii trebuie să țină mereu minte tot felul de chestii ciudate, nu-i așa?

– Am auzit și de așa ceva, răspunse Castillo.

Pevsner îi dădu o brichetă Dunhill din aur, cu benzină, și Castillo își aprinse cu grijă trabucul, pufăi de câteva ori din el, apoi spuse:

– Foarte bun, într-adevăr. Mulțumesc, Herr Pevsner.

„Și brichete Dunhill din aur, cu benzină."

– Plăcerea e de partea mea, Herr Gossinger. Acum altă întrebare. Vă place coniacul franțuzesc?

– Da.

Pevsner luă carafa și turnă un centimetru de coniac într-unul din pahare, apoi își mai puse și el peste băutura din paharul lui.

„E o carafă mare; înăuntru e multă băutură."

Castillo luă paharul și începu să-l încălzească în mână.

– Acum suntem gata să urmărim întunericul lăsându-se peste Viena, zise Pevsner. Dar, după cum știu aviatorii, întunericul nu se lasă, se ridică. Nu-i așa?

– Așa mi s-a spus și mie, răspunse Castillo.

– Spuneți-mi ce părere aveți despre coniac.

Castillo ridică un deget, indicând că avea nevoie de o clipă de răgaz, apoi agită coniacul în pahar vreo douăzeci de secunde. După care luă o înghițitură.

– Foarte bun, se pronunță el.

„Și coniac excelent. Cine a zis că nu merită să fii criminal?"

– Sunt mulțumit, zise Pevsner, zâmbindu-i. Păreți un om de treabă. Chiar sunt mulțumit că nu a fost nevoie să vă fac un semn indian de frumusețe.

– Poftim?

Cu o mişcare bruscă – atât de bruscă încât Castillo nu avu timp să-şi ferească deloc capul – Pevsner îl atinse pe Castillo în centrul frunţii cu degetul arătător.

„Ce naiba mai e şi asta?

Semn indian de frumuseţe?

Iisuse Hristoase! Se referă la o gaură de glonţ în mijlocul frunţii mele!"

Pevsner îşi luă paharul de coniac şi îl duse la gardul de protecţie. Puse paharul cu mare grijă pe balustradă, îşi reaprinse trabucul cu bricheta, apoi se sprijini de gard.

După câteva clipe, Pevsner privi peste umăr, apoi îi făcu semn cu mâna stângă lui Castillo să i se alăture.

Castillo se duse spre gard.

Pevsner făcu un gest larg în direcţia Vienei.

– Iat-o, zise el, întinsă în faţa noastră. Aşa cum era pentru împăratul Franz Josef şi, înaintea lui, pentru Napoleon. Iar dumneata ai venit la timp. Peste puţină vreme vom începe să vedem întunericul – aşa cum bine ştiţi – *ridicându-se* şi acoperind treptat întreaga Vienă.

– Presupun că aşa e, rosti Charley.

– Aşadar, iată-ne aici. Bem un coniac bun şi fumăm ceea ce eu consider a fi nişte trabucuri bune, iar după ce întunericul va înceta să se *ridice* din sol şi vom putea cu toţii vedea o mare de lumini sub noi, sper că veţi fi oaspetele meu la cină.

– Sunteţi foarte amabil, zise Castillo.

„Două răspunsuri tembele la rând. Bravo, Charley! Uluieşte-l pe tipul ăsta cu mintea ta rapidă şi cu agilitatea verbală."

– În atari circumstanţe, nu ar fi mai bine să fim cinstiţi unul cu celălalt? Ca să începem ceea ce poate fi, şi sper să fie, o asociere mutual profitabilă de lungă durată?

„Ce vrea să facă? Se oferă să mă pună pe statul lui de plată ca să nu-i menţionez numele în ziar?“

– Ar fi foarte bine, Herr Pevsner, răspunse Castillo.

„Cu asta se fac trei tâmpenii la rând, Charley.“

– Sper că vorbeşti serios, maior Castillo, zise Pevsner în engleză.

„Iisuse Hristoase!“

– Te rog să nu te comporţi ca şi cum n-ai avea habar la ce mă refer, zise Pevsner.

– Cum dracu' ai aflat? întrebă Castillo după câteva momente lungi.

– Nu contează, nu-i aşa? Dar îţi înţeleg curiozitatea. Pevsner îşi înclină capul spre Mercedesul mai mic. Înainte de a deveni asociatul meu, Howard a lucrat timp de douăzeci de ani la FBI.

– Ăsta e numele sau prenumele lui?

– Howard Kennedy, preciză Pevsner. De-a lungul anilor, relaţia noastră s-a transformat dintr- una patron–angajat într-una de prietenie. Îi spun pe numele mic.

Întunericul se ridică într-un timp surprinzător de scurt, până ce din Viena nu rămase decât o mare de lumini.

Pevsner nu mai zise nimic. Se mulţumi să îşi bea coniacul şi să pufăie din trabuc. Trabucul se stinse şi el îl reaprinse cu bricheta de aur, pe care apoi i-o întinse lui Castillo.

– Al meu nu s-a stins încă, mulţumesc, îi răspunse Castillo.

Într-un târziu, Pevsner zise:

– Păi, cam asta e tot ce trebuie văzut. Doar dacă nu vrem să stăm aici până la răsăritul soarelui. Mergem?

– Foarte bine, zise Castillo.

Pevsner porni către Mercedesul 600. Castillo văzu că est-europeanul se grăbeşte să deschidă portiera din spate pentru ei.

Pevsner îi făcu semn lui Castillo să intre pe bancheta din spate înaintea lui. Castillo îl văzu pe Howard Kennedy pe scaunul din faţă.

„Cred că Inge nu merge împreună cu şeful."

Kennedy se răsuci şi întinse mâna spre bancheta din spate.

– E o plăcere să te cunosc, Castillo. Te bucuri de o anumită reputaţie în anumite cercuri.

Castillo îi strânse mâna, dar nu zise nimic.

– Îmi pare rău de treaba aia din toaletă, continuă Kennedy. Din motive evidente însă, domnul Pevsner nu are chef să i se înregistreze discuţiile.

Castillo dădu din cap.

Văzu pe geamul portierei cum est-europeanul pune carafa cu coniac, paharele, cutia de lemn şi masa pliantă în portbagajul Mercedesului mai mic. După care omul se urcă la volan şi porni maşina.

Se luară după Mercedesul 220 pe Cobenzlgasse înspre Viena, apoi intrară în traficul de seară spre centrul oraşului, ajungând în cele din urmă să vireze pe Kaertnerstrasse.

– Cunoşti restaurantul *Drei Hussaren*, maior Castillo?

– Da.

– Cum preferi să ţi se spună? Carlos? Charley? Sau poate Karl?

– Prietenii îmi spun Charley.

– Aşa credea şi Howard, zise Pevsner. Eşti de-a dreptul uimitor, Howard.

– Mersi, chicoti Howard.

Pevsner îl atinse pe Castillo de braţ.

– În acest caz, de vreme ce sper sincer să devenim prieteni, pot să-ţi spun Charley?

– Bineînţeles.

– Prenumele meu este Aleksandr, continuă Pevsner. Howard îmi spune Alex. Te simţi bine dacă îmi spui Alex, Charley?

În ultima fracţiune de secundă Castillo se abţinu să răspundă: „Da, domnule".

– Da, e bine. Mulţumesc.

„Ce minciună. Nu mă simt bine să-ţi spun Alex. Nu mă simt bine, punct. Nu-mi amintesc când m-am mai simţit atât de neajutorat, atât de lăsat în voia unei situaţii pe care nu o înţeleg şi asupra căreia nu deţin absolut nici un fel de control."

– Iar *Drei Hussaren* îţi convine pentru cină? Dacă ai vreun alt?...

– *Drei Hussaren* îmi convine de minune, zise Castillo, în vreme ce Mercedesul parcă în faţa restaurantului.

„Ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi zis: «Dacă mă gândesc mai bine, ştiu un local foarte drăguţ chiar lângă Gumpendorferstrasse?»"

Uşierul restaurantului deschise larg uşile. Kennedy şi Pevsner se dădură jos, după care Castillo li se alătură.

Imediat după intrare îi aştepta şeful chelnerilor, care îi întâmpină cu entuziasm şi îi conduse pe scări în jos către salonul de luat masa, apoi dincolo de el către un salonaş privat. La o masă unde încăpeau opt persoane erau aranjate trei locuri.

„Cred că Inge nici nu mănâncă împreună cu şeful."

Pe masă apărură pahare şi un chelner turnă în ele un lichid alb.

Folosindu-se de germană, Pevsner zise:

– De vreme ce ai mai fost aici şi înainte, Karl, cunoşti şlibovița. Conducerea acestui restaurant a descoperit că, cu cât face cinste cu mai multă şlibovită, cu atât clienţii localului se plâng mai puţin de servicii, de dimensiunile porţiilor de mâncare, de calitate şi, ce e mai important, de mărimea notei de plată.

Castillo cunoştea bine acel rachiu din prune – cel mai bun venea din Moldova – şi considera absolut adevărat ce spunea Pevsner.

Chicoti.

– Herr Barstein, zise şeful chelnerilor, aţi spus un lucru groaznic despre noi!

Castillo ciuli urechile la auzul numelui de Barstein.

– Dar e adevărat. Iar adevărul e foarte important, nu-i aşa, Karl?

– Foarte important, fu Castillo de acord. Ridică paharul, îl înclină spre şeful chelnerilor, zise *Prosit* şi îl dădu peste cap.

Pevsner râse.

– Karl, una din chestiile care se fac cât de cât bine pe aici se numeşte *sauerbraten*[1]. O fac din carne de căprioară. Ţi-aş putea sugera chestia asta?

– Sună foarte bine, zise Castillo.

– Pentru toată lumea, comandă Pevsner. Şi, conştient că merg la risc, vreau un vin roşu sec la alegerea dumitale. Poţi lăsa şlibovița aici.

– *Jawohl, Herr Barstein,* răspunse şeful chelnerilor.

După plecarea lui, Kennedy se duse la uşă şi se asigură că era închisă.

---

[1] Carne de vită marinată în oţet, apă, vin şi condimentată înainte de a fi gătită (n. tr.).

– Howard, zise Pevsner. Charley e curios în legătură cu modul în care am aflat noi că dumnealui nu se numeşte tot timpul Herr Karl Wilhelm von und zu Gossinger.

Kennedy chicoti, îşi mai turnă o şliboviţă, apoi turnă şi în paharele lui Castillo şi Pevsner, şi zise:

– Ştiu că nu ar trebui să beau chestia asta, dar îmi place.

Pevsner şi Castillo chicotiră.

Kennedy se uită la Castillo.

– Ei bine, când a apărut articolul şi domnul Pevsner a decis că ar fi bine să avem o discuţie cu tine, am trimis nişte oameni la Fulda...

„Ca să-mi faceţi un semn indian de frumuseţe pe frunte?"

– ...iar când oamenii au raportat că Gossinger se află în Washington, domnul Pevsner mi-a cerut să am personal grijă de chestia asta. Am petrecut o groază de timp în capitală când lucram pentru Agenţie.

„Chestia cu grija personală însemna că aveai de gând să-mi faci chiar tu semnul indian de frumuseţe?"

– În fine, nu mi-a fost greu să aflu că Gossinger împarte apartamentul 404 din Mayflower cu un tip pe nume Carlos Castillo. O vreme ne-am gândit că acest Castillo ar putea fi iubitul lui Gossinger – un cubanez sau un texan arătos putea explica motivul pentru care Gossinger nu era însurat. Iar asta ne putea ajuta...

Luă o gură de apă, apoi continuă:

– ...dar apoi am aflat, ca să vezi, că Gossinger şi Castillo sunt una şi aceeaşi persoană. Apoi am început să punem întrebări despre *señor* Castillo. Primul lucru care mi-a trecut atunci prin minte a fost acela că probabil lucrezi pentru Agenţie, dar apoi am aflat, mai întâi, că eşti

ofițer de armată - absolvent de West Point, o Beretă Verde, aviator - și apoi că ești asistentul particular al lui Matt Hall. În acel moment, domnul Pevsner a decis că ar fi util să avem o discuție cu tine...

„O discuție-discuție sau o mică șuetă despre frumusețea indiană?"

- ...așa că am pus pe cineva să-l sune pe Herr Görner și să-i spună că domnul Pevsner este dispus să-i acorde lui Herr Gossinger un interviu, așa că iată-ne aici împreună.

- Scopul meu inițial pentru tot acest deranj, Charley, interveni Pevsner, a fost, și încă aste, acela de a îmi da jos din cârcă guvernul american. Și, evident, să păstrez numele meu cât mai departe de presă. Nu am avut nimic de-a face cu vânzarea acelui avion vechi din Angola. Oricum, de unde ai scos chestia aia?

- Nu ai avut nimic de-a face cu furtul Boeingului?

- Absolut nimic. În primul rând, eu am avioanele mele. Chiar săptămâna trecută am cumpărat încă unul - un Boeing 767 aproape nou de la o linie aeriană care a dat faliment în Argentina - și nu am nevoie de un 727 vechi. Mai ales nu am nevoie de unul furat, care ar atrage asupra mea genul de atenție pe care nu mi-o doresc de la guvernul american și de la o mulțime de alți oameni.

„Să fiu al naibii, chiar îl cred. Sau o fac pentru că am băut două beri, două pahare mari cu coniac și două șlibovițe aici?"

- De unde ți-a venit ideea că eu aș avea ceva de-a face cu chestia asta? întrebă Pevsner.

- Doi dintre oamenii tăi au fost văzuți în Luanda chiar înainte de furtul avionului, răspunse Castillo.

- Nu-ți amintești numele lor, nu? întrebă Kennedy, cu voce neutră.

„Dacă mi le-aş aminti, nu ţi le-aş spune ţie."

– Nu, răspunse simplu Castillo. Nu-mi amintesc.

– Howard? întrebă Pevsner.

– O să am grijă de asta, răspunse Kennedy.

„Iisuse Hristoase, ce am făcut? Din cauza mea, doi oameni pe care nu i-am cunoscut niciodată o să încaseze un glonţ în frunte?"

Conversaţia fu întreruptă de doi chelneri, care aduseră o supă cu carne şi legume şi două sticle de vin roşu.

– Acesta, Herr Barstein, zise unul din chelneri, turnând un strop în paharul lui Pevsner, este unguresc. Celălalt este din nordul Italiei. În mod clar nu este un Chianti. Oricare vă place, socotiţi totul un mic dar din partea *Drei Hussaren.*

În vreme ce ridica paharul spre nas, Pevsner semnală cu degetul ca ospătarul să le dea şi lui Castillo şi lui Kennedy să deguste. Chelnerul turnă vin în paharele lor.

Pevsner luă o înghiţitură şi dădu din cap.

– Foarte bun, zise el. Acum să-l încercăm pe celălalt.

Ritualul se repetă pentru toată lumea, fapt care necesită alte pahare dintr-un dulap aflat lângă perete.

– Decizii, decizii, rosti Pevsner. Ce crezi, Karl?

– Îmi place cel unguresc, zise Castillo.

– Şi mie, rosti Pevsner.

– Mie îmi place cel italian, zise Kennedy. Cel unguresc este un pic prea dulce pentru gustul meu.

„Ei bine, Kennedy nu se simte obligat să fie de acord cu şeful lui în privinţa tuturor lucrurilor."

– În acest caz, zise Pevsner, acceptăm darul amabil din partea *Drei Hussaren* pentru ambele vinuri. Vă mulţumesc foarte mult.

– Este plăcerea noastră, Herr Barstein.

Chelnerii umplură paharele, apoi dispărură.

Supa era la fel de bună precum arăta.

Întinzând mâna spre paharul lui cu vin, Castillo își zise: „Ușurel cu lichidele, Charley. Ești deja pe jumătate matol.“

Luă o înghițitură foarte mică, puse paharul jos și sesiză faptul că era privit de Pevsner.

– Dacă nu tu ai furat acel 727, atunci cine crezi că a făcut-o? întrebă el.

– Nu sunt absolut sigur, dar acum cred că a fost furat de un grup obscur de lunatici somalezi...

– Somalezi? țâșni Castillo, surprins.

– ...care se autointitulează Legiunea Sfântă a lui Mahomed, continuă Pevsner. Făcu o pauză și apoi adăugă: Care plănuiesc să intre cu avionul în Clopotul Libertății din Philadelphia, Pennsylvania.

– Dar e o nebunie, izbucni Charley.

– Am folosit cuvântul *lunatici*, replică Pevsner. Oamenii nebuni au tendința de a face lucruri iraționale. De-asta sunt atât de periculoși.

– Clopotul Libertății? se miră Castillo. Nu Statuia Libertății? Casa Albă? Golden Gate? De ce ar vrea să lovească Clopotul Libertății?

– Noi credem că din două motive, răspunse Kennedy. Poate chiar trei. În primul rând, după 11 septembrie Casa Albă, Statuia Libertății, cele mai importante poduri și așa mai departe sunt păzite destul de bine. Nimănui nu-i pasă prea mult de Philadelphia, așa că acolo au șanse mai mari de reușită. În al doilea rând, acești luptători fanatici cred, probabil, că acest Clopot al Libertății este un simbol mai important decât este în realitate.

– Este doar o atracție turistică de mâna a treia, gândi Castillo cu voce tare.

– Mă surprinde un astfel de comentariu de la cineva ca tine, zise Pevsner. Chestia asta se numeşte „gândire în oglindă“: te uiţi în oglindă şi lucrezi pe baza ideii că alţi oameni gândesc aşa cum vezi tu în oglindă. Ei bine, n-o fac, iar asta este adevărat mai ales în cazul unor indivizi care îşi spun Legiunea Sfântă a lui Mahomed.

„La naiba, are dreptate. Alcoolul îmi întunecă minţile.“

– Ai dreptate, rosti Castillo. Ar fi trebuit să ştiu mai bine.

– Iar în al treilea rând, asupra căruia recunosc că nu sunt sigur, zise Kennedy, am sentimentul că există o legătură cu Philadelphia.

– O legătură cu Philadelphia?

– Dacă războinicii ăştia au intenţia de a distruge Clopotul Libertăţii, cineva le-a dat ideea. Ei nu s-ar fi gândit niciodată la aşa ceva. Iar asta sugerează că există un frate de-al lor în Philadelphia.

– Cine?

– Vreun convertit la islam. Idn bin Turban-pe-Cap, născut John James Smith.

Castillo gemu scurt.

– Te-ai gândit vreodată serios la motivele pentru care atâţia americani de culoare s-au convertit la islamism? întrebă Kennedy.

– Nu, admise Castillo.

– Poate că ar trebui să o faci.

– Spune-mi tu.

– Pentru că îi urăsc pe albi la fel de mult precum capetele cu turban îi urăsc pe toţi necredincioşii, răspunse Kennedy. Şi exact din acelaşi motiv: Au rămas în urmă şi nu le place chestia asta.

– Ăsta e motivul acestui război, Charley, zise Pevsner. Lumea musulmană rămâne în urmă. Gândeşte-te la asta.

Făcu o pauză şi luă o lingură de supă.

– Dacă le iei rezervele de petrol, cu ce rămân? continuă Pevsner. Odinioară au dominat lumea cunoscută. Acum, cu excepţia petrolului, sunt complet lipsiţi de importanţă, mai exact lipsiţi de putere, în lumea modernă. Pur şi simplu nu deţin talentele şi cultura necesare ca să facă faţă competiţiei. Ei au dat lumii matematica şi unele din cele mai frumoase capodopere arhitectonice – câtă vreme arhitectura a însemnat pietre aşezate unele peste altele.

Toţi zgârie-norii din lumea arabă au fost proiectaţi şi construiţi de necredincioşi. Şi avioanele lor au fost proiectate şi construite tot de necredincioşi, şi sistemele lor de telefonie... ba chiar şi canalizările lor. În plus, au nevoie de necredincioşi ca să menţină toate astea în stare de funcţionare.

Nu asta le-a spus Mohamed că o să fie lumea lor. În Coran el le-a promis că musulmanii vor controla lumea. Cu toţii ştiu asta pentru că în lumea arabă educaţia superioară este dată mai ales bărbaţilor – doar bărbaţilor – care memorează Coranul. Şi cum nimic nu se întâmplă din vina lor, trebuie să fie vina altcuiva – a necredincioşilor.

– Lucrurile par mult prea simple aşa, zise Charley, dar imediat gândi: „Ai grijă, Charley, nu ai vrea să-l iriţi pe Pevsner."

– Deoarece e simplu, nu înseamnă că un răspuns nu e totuşi un răspuns, replică Pevsner.

Luă încă o lingură de supă, apoi o înghiţitură zdravănă de vin unguresc.

– Lumea musulmană e cu patru sute, poate chiar cinci sute de ani în urma lumii occidentale, continuă Pevsner. La această problemă se adaugă ierarhia lor religioasă care vrea să menţină această stare de lucruri. Oamenii aflaţi la putere nu favorizează niciodată o schimbare de sistem prin care şi-ar diminua puterea. Evident că asta e valabil şi pentru Occident. Romano-catolicii şi ierarhiile religioase ortodoxe din zona mea, care continuă să se afişeze cu haine medievale, sunt la fel de vinovaţi ca şi molahii musulmani. Diferenţa constă în faptul că, în vreme ce influenţa ierarhiilor bisericeşti creştine a scăzut cu timpul în societate, cea musulmană s-a intensificat.

Aşa cum vedem aproape în fiecare zi, aceste ierarhii religioase dispun de mii, zeci de mii şi poate sute de mii de credincioşi fanatici gata să-şi sacrifice vieţile din pricină că molahul lor le-a spus că aşa îl vor mulţumi pe Allah. Şi că aşa vor ajunge direct în rai, unde se vor bucura de întreaga atenţie a curvelor recunoscătoare. Cred că trebuie să fii de acord aici că o astfel de situaţie este extrem de periculoasă pentru societatea occidentală.

Se opri şi luă încă o înghiţitură de vin unguresc.

– Scuză-mă, zise Pevsner. Nu am vrut să ţin un discurs.

– Ai făcut câteva observaţii foarte interesante, replică Castillo.

– Cred că discutam despre intenţia Legiunii Sfinte a lui Mahomed de a distruge Clopotul Libertăţii, nu?

– Aşa e.

– Howard?

– Am descoperit că avionul furat a fost dus în Ciad, răspunse Kennedy. Dar nu ştim unde anume în Ciad, iar Ciad este o ţară mare. Sunt o mulţime de locuri izolate

unde s-ar putea ascunde un 727. Şi nici nu ştim dacă mai e acolo. Poate că au terminat.

– Adică să-i schimbe numerele de înregistrare?

– Cred că vor face mai mult decât atât. Singura modalitate prin care pot spera să se apropie de Statele Unite – de Philadelphia – este să deghizeze avionul ca să arate ca şi cum ar aparţine altcuiva. Întrebarea e: cui anume?

– Când vom obţine mai multe informaţii, ţi le vom transmite, rosti Pevsner.

– De ce îmi dai aceste informaţii? se interesă Castillo.

– Pentru că guvernul american este mai în măsură să trateze cu Legiunea Sfântă a lui Mahomed decât mine, răspunse Pevsner. Dacă m-aş fi descurcat singur cu indivizii ăştia, aş fi făcut-o. Nu vreau ca lunaticilor să le reuşească planul.

– De ce îţi pasă?

Castillo sesiză pentru prima dată mânie în ochii lui Pevsner. Capul i se răsuci spre Charley, iar privirea pe care i-o aruncă era de gheaţă.

– Pentru că în acest război sunt de aceeaşi parte a baricadei ca şi voi, replică el. Speram să fi lămurit chestia asta.

„Iar dacă noi găsim avionul, atunci scapi şi tu de presiunea asupra ta?

Nu pot să-i spun asta. S-a enervat deja.

Uneori când sunt enervaţi, oamenii spun lucruri pe care n-ar trebui să le spună."

– Şi, totodată, pentru că, dacă noi găsim avionul, atunci tu scapi de presiunea exercitată asupra ta? întrebă Castillo, uitându-se în ochii lui Pevsner.

Individul nu răspunse pe moment. Apoi întrebă, pe un ton neutru:

– Eşti însurat, Charley?

Castillo clătină din cap.

– Şi preferi femeile bărbaţilor?

– Da, răspunse Castillo, după care izbucni: Iisuse Hristoase!

– Howard mi-a spus că te bucuri de o anumită reputaţie în zona asta, continuă Pevsner. Dar voiam să văd reacţia ta la o astfel de întrebare.

„Ei bine, du-te dracului, Alex!“

– Au existat speculaţii despre propria– ce cuvânt se foloseşte acum? – *orientare* sexuală, zise Pevsner. Probabil pentru că se cunosc foarte puţine lucruri despre viaţa mea personală. Adevărul e...

„Iisuse Hristoase, o să-mi spună că e pederast?“

– ...că am o soţie, pe care o ador, şi împreună avem trei copii minunaţi. Doi băieţi şi o fată.

Pevsner băgă mâna în buzunarul hainei şi o scoase un portofel din piele de crocodil de dimensiunile unui paşaport, din care extrase o fotografie color pe care i-o dădu lui Castillo.

– Familia mea, Charley, zise el.

Poza îl arăta pe Pevsner şi o femeie blondă şi zveltă aşezaţi pe fotolii. Charley îşi zise că femeia semăna întru câtva cu Helena lui Otto. În stânga lor stătea o fetiţă slăbuţă de vreo treisprezece ani, un băiat blond cam de zece ani în dreapta, iar în faţa tatălui stătea în genunchi un băiat de vreo şase ani, îmbrăcat în alb, care zâmbea şmechereşte aparatului foto.

– Foarte drăguţ, rosti Castillo dându-i fotografia înapoi şi zicându-şi că putea fi foarte uşor vorba de o fotografie trucată, care prezenta o familie inexistentă în realitate.

Castillo se întrebă cât de greu ar fi fost să verifice acest lucru. În dosarul despre Pevsner nu se afla nici o menţiune la existenţa unei familii.

– Da, fu Pevsner de acord. Sunt foarte importanţi pentru mine, Charley. Nu vreau să-i văd aruncaţi în aer, otrăviţi sau mitraliaţi de vreun lunatic provenind dintr-o cultură înapoiată cu cinci sute de ani care crede că astfel îl mulţumeşte pe dumnezeul lui.

Charley dădu înţelegător din cap.

– Aşa cum am mai spus, continuă Pevsner, în acest război sunt de aceeaşi parte a baricadei ca şi voi. Există şi alte motive, dar principalul motiv îl constituie familia mea. Înţelegi?

– Bineînţeles.

– Cred că pot aduce o contribuţie în acest război, rosti Pevsner. Dispun de ceea ce eu socotesc un aparat de informaţii destul de bun şi am multe contacte.

– Sunt sigur că aşa e, gândi Castillo cu voce tare.

– Ce vreau eu să fac este să trimit informaţiile de care uneori dispun cuiva din guvernul american care se găseşte în poziţia de a face ceva. Pevsner făcu o pauză ca să dea valoare vorbelor sale, apoi continuă: În acest moment, CIA – şi, într-o mai mică măsură, alte agenţii de informaţii – şi-a format două păreri despre mine, nici una din ele foarte măgulitoare. Una este aceea că sunt un traficant de arme şi cu cât sunt scos mai repede din joc – preferabil trimis la închisoare – cu atât lumea va deveni un loc mai sigur şi mai bun. A doua spune că sunt un activ valoros pentru mişcarea lucrurilor şi a oamenilor din loc, atunci când Divizia Operaţiuni are nevoie de acţiuni sub acoperire. Ei mă „mânuiesc"; eu am un „mânuitor".

„Face cuvântul «mânuitor» să sune de-a dreptul obscen."

– Iar divizia operaţională, Charley, interveni Kennedy, nu va spune celor de la FBI – sau altcuiva – că domnul Pevsner execută anumite operaţiuni de transport

pentru ea; sau că atunci când apare necesitatea de a furniza arme anumitor grupuri, adesea se apelează la domnul Pevsner, care adesea știe de unde se pot cumpăra astfel de arme cu foarte mare discreție.

Ușa se deschise din nou și doi chelneri luară castroanele cu supă, înlocuiră farfuriile, apoi puseră o tavă aburindă cu *Hirschbraten* într-un sos gros roșu-închis, *Kartoffelknodel* și varză murată pe masă. Totodată, aduseră alte două sticle cu vin.

Când un chelner începu să umple paharul lui Castillo, acesta își puse palma deasupra lui și zise:

– Mie mi-a ajuns, mulțumesc.

Pevsner procedă la fel.

– La fel ca și în cazul tău, Charley, zise Pevsner, vinul îmi dezleagă limba. Am tendința de a spune lucruri pe care n-ar trebui să le spun.

„Să fi fost un reproș sau o simplă observație?“

– Eu tind să fac lucruri pe care nu ar trebui să le fac, se trezi Castillo spunând.

– Dar tu, Charley, ești burlac. Dispui de această libertate, replică Pevsner. Doamne, ce bine miroase!

Le făcu semn chelnerilor să plece și începu să împartă căprioara.

– S-a spus cam tot ce trebuia spus, zise Pevsner. Nu ești de acord?

– Nu sunt sigur că înțeleg ce vrei să spui, răspunse Castillo.

– Domnul Pevsner speră că te vei duce la Matt Hall și îi vei spune...

– Că n-am nici o legătură cu furtul acelui Boeing 727 din Luanda, îl întrerupse Pevsner.

– ...și că o să întreprindem tot ce ne stă în puteri ca să vă ajutăm să împiedicați Legiunea Sfântă a lui Mahomed

să distrugă Clopotul Libertății, continuă Kennedy imperturbabil.

– Și să contribuim și cu alte lucruri, cu ce putem, pentru a da o mână de ajutor în cadrul războiului dintre lumea occidentală modernă și islam, îl întrerupse iarăși Pevsner.

– În schimbul acestui lucru, domnul Pevsner speră că Hall va face tot ce-i stă în puteri...

– Și mă aștept la ceva concret din partea lui, interveni iarăși Pevsner.

– ...cu privire la păstrarea domnului Pevsner în afara razei de acțiune a unei atenții nedorite, încheie Kennedy.

– Înțelegi asta, Charley? „Atenție nedorită"? întrebă Pevsner, după care adăugă: Și mai înțelegi și ce vreau să fac și de ce?

– Trebuie să pricepi că eu doar lucrez pentru Hall, răspunse Castillo. Primesc ordine, îndeplinesc misiuni, asta e tot.

– Nu asta am auzit eu, replică Kennedy.

– Păi, atunci ai fost greșit informat.

– Dar vei vorbi cu secretarul de stat Hall, nu, Charley? întrebă Pevsner.

Castillo se abținu iarăși în ultima fracțiune de secundă ca să nu răspundă: „Da, domnule".

– Da, o voi face. Evident că o voi face.

– Bun, atunci hai să savurăm mâncarea, concluzionă Pevsner.

Nimeni nu mai avea chef de desert, dar festinul se încheie, evident, cu coniac și un trabuc care să meargă la cafea.

Castillo știa că n-ar trebui să accepte coniacul, dar decise că n-avea cum să refuze tratația.

Când Kennedy dădu sticla de coniac spre Pevsner, care îşi băuse repede porţia lui, acesta ridică mâna.

– Trebuie să plecăm, Howard, zise el şi se ridică în picioare.

Întinse mâna spre Castillo, care i-o strânse şi cumva reuşi să se ridice şi el în picioare, destul de nesigur pe el.

– A fost o plăcere să te cunosc, Charley. Abia aştept să te revăd. Şi voi păstra legătura cu tine.

– Habar n-am cum va reacţiona Matt... secretarul de stat Hall la povestea asta, zise Castillo.

– Cine nu riscă nu câştigă. Nu aşa e zicala? replică Pevsner. Cealaltă maşină te va duce înapoi la Bristol. Noapte bună, Charley.

– Noapte bună, Alex, răspunse Castillo.

– Păzeşte-ţi spatele, Charley, îi ură Kennedy. Doar nu vrei să te trezeşti pişându-te pe un perete de brocart roşu, nu-i aşa?

Atinse umărul lui Castillo şi apoi îl urmă pe Pevsner afară din încăpere.

– Iisuse Hristoase! exclamă Castillo cu voce tare după plecarea lor.

Mercedesul model 220 se găsea în faţa restaurantului când el ieşi afară. Maşina lui Pevsner nu se vedea nicăieri.

Aproape că se aştepta să o găsească pe Inge înăuntru. Numai că ea nu era acolo.

Intră în camera lui de hotel şi hotărî că avea nevoie în primul rând de un duş rece şi de nişte cafea. Multă cafea neagră. Sună la room service, comandă cafea, apoi se băgă sub duş, potrivindu-şi apa cât mai rece, şi stătu cât putu mai mult, încercând să reflecteze asupra celor întâmplate.

În cele din urmă ajunse la concluzia că nu era în stare să ia nici un fel de decizie.

Se șterse, tremurând și își puse halatul care atârna pe cuierul de pe ușa sălii de baie. Se gândi la trei lucruri pe care trebuia să le facă:

În primul rând, nu avea să se mai întâlnească cu Pevsner în Viena. Pevsner spusese tot ce avea de spus. Probabil că plecase de la *Drei Hussaren* la aeroport, unde era așteptat, cu siguranță, de un avion particular.

În al doilea rând, nu avea să scrie nimic pe computer și nici să trimită vreun mesaj. Poate de dimineață, dar în nici un caz acum.

În al treilea rând, trebuia să ajungă la Washington cât mai repede.

Sună la recepție și-l informă pe cel de acolo că apăruse o problemă și trebuia să plece cât mai repede la Washington, chiar dacă asta însemna să folosească o rută ocolitoare. Recepționerul îi spuse că va încerca să-i facă o rezervare și îl va suna.

În vreme ce vorbea la telefon cu recepționerul se auzi o bătaie în ușă. Era băiatul de la room service care adusese cafeaua.

După ce acesta plecă, Charley își dădu seama că vasul cu cafea ridica o nouă problemă: „Ce ar fi mai bine? Să beau cafeaua și să-mi limpezesc gândurile? Sau să mă bag în pat și să mă culc?"

Peste nici două minute, se auzi o nouă bătaie în ușă.

„Ce am făcut? Am uitat să semnez cecul?"

Deschise ușa și se trezi față în față cu Inge. Ea trecu pe lângă el și intră în cameră. Castillo văzu că adusese o sticlă de coniac.

– Bună, Charley, zise Inge. Mi-am zis că ți-ar plăcea un pic de companie.

– Tu ţi-ai zis asta sau Pevsner?

Ea râse gutural şi veni mai aproape de el.

– Mai contează?

Apoi el simţi mâna ei pe sub halatul lui de baie.

O clipă mai târziu, femeia râse iarăşi gutural.

– Iar Howard se temea că eşti pe invers, zise ea.

„La dracu', de ce nu? Poate că aşa mi-o scot pe Patricia Wilson din minte."

IX

(UNU)

Aeroportul Internațional Baltimore-Washington
Baltimore, Maryland
14.40, 8 iunie 2005

Câinele se îndreptă glonț către valiza maiorului Carlos G. Castillo, încântat, trăgându-și după el stăpâna, o femeie roșcată, solidă, de vârstă mijlocie, cu niște pantaloni foarte strâmți și care avea atât stație, cât și revolver Smith & Wesson .357 la centură.

Ceilalți pasageri care călătoriseră de la München la bordul cursei Lufthansa 5255 și care își așteptau bagajele erau fascinați de întreaga scenă.

– Scuzați-mă, domnule, zise femeia înspre Castillo. Ce aveți în valiza aia?

– Lucruri personale, răspunse Castillo. Câteva cadouri.

– Nu cumva aveți produse proaspete de patiserie acolo, nu?

– Cred că ar fi o idee mai bună să vă chemați superiorul, zise Castillo.

– Mai întâi trebuie să văd ce aveţi în valiză, domnule, insistă roşcata.

Smulse staţia de la centură, vorbi în ea şi în foarte scurt timp apăru o altă femeie în uniformă şi înarmată, o negresă subţire ale cărei mâini nu păreau suficient de mari ca să se descurce cu revolverul de la centură. Femeia împingea un mic cărucior.

– Domnule, vă rog să puneţi valiza pe cărucior şi să veniţi cu mine! zise negresa.

– Mai am o valiză, rosti Castillo. Cum rămâne cu ea?

A doua valiză a lui Castillo se rătăcise cumva în compartimentul de bagaje al Airbusului, aşa că trecură zece minute înainte de a apărea în sfârşit pe bandă, iar el să o pună pe cărucior.

– Pe aici, domnule, rosti femeia, arătând spre o uşă pe care scria DOAR PERSONALUL AUTORIZAT.

Castillo rezistă tentaţiei de a le face cu mâna în semn de la revedere tovarăşilor lui de zbor.

În cameră se afla o tejghea joasă.

– Vă rog să puneţi bagajele pe tejghea, domnule, zise femeia.

– Pot să vă cer să vă chemaţi superiorul?

– Domnule, aducerea de produse proaspete de patiserie, carne, fructe sau legume în Statele Unite constituie o încălcare a legilor federale. Dacă aveţi astfel de produse în bagaje şi le declaraţi acum, vor fi confiscate. Dacă nu faceţi o astfel de declaraţie şi eu sunt obligată să vă caut prin bagaje...

– Vă rog să vă chemaţi superiorul, insistă Castillo.

Femeia îşi smulse staţia de la centură şi peste ceva mai mult de un minut apăru un negru imens în uniformă, înarmat şi cu trese de căpitan pe petliţele de la guler.

– Probabil produse de patiserie, zise femeia.

– Domnule, zise căpitanul, vreţi să vă deschideţi valiza, vă rog?

– Aia, rosti femeia, arătând-o.

– Aia, o imită căpitanul.

Castillo introduse combinaţia şi deschise valiza.

Era aproape ascuns sub prosopul de la Hotelul Bristol, dar era acolo, un pachet de douăzeci pe treizeci de centimetri. Era învelit în hârtie albă, legat cu panglică argintie şi cu o etichetă aurie pe care scria DEMEL.

– Ce e aia, domnule? întrebă căpitanul.

– E o prăjitură. I se spune tort Sacher, răspunse Castillo. Şeful meu mi-a cerut să-i aduc unul de la Viena.

– Şeful dumneavoastră ar fi trebuit să ştie mai bine, rosti căpitanul, nu din cale afară de neprietenos. În primul rând nu ar fi trebuit să luaţi aşa ceva în avion. Pe urmă ar fi trebuit să declaraţi prăjitura. V-am fi confiscat-o, dumneavoastră aţi fi pierdut banii cheltuiţi pe ea şi cu asta basta. Acum însă...

– Înţeleg, zise Castillo.

– Pot să vă văd paşaportul, domnule?

Castillo îi dădu legitimaţia de la serviciul secret. În portofelul de piele se găsea cartea de vizită care îl identifica drept asistentul secretarului de stat pentru securitate naţională.

Căpitanul îi dădu portofelul înapoi lui Castillo, se uită la el fără nici o expresie şi nu zise nimic.

– Oricum, îi voi spune şefului – mereu întreabă asta – că procedurile de securitate de la BW par să funcţioneze foarte bine, zise Castillo. E rândul tău, căpitane.

Căpitanul îl privi lung pe Castillo.

– Am auzit că e un tip de treabă, rosti el în cele din urmă.

– Ce v-a arătat? întrebă femeia.

Căpitanul îşi ridică o mână imensă ca să o facă să tacă.

– Chiar e un tip de treabă, răspunse Castillo.

– Preiau eu de aici, anunţă căpitanul. Te poţi întoarce la post.

Văzând că femeia ezită, căpitanul arătă oarecum cu nerăbdare înspre uşă.

După ce ea plecă, căpitanul zise:

– Închideţi-vă valiza, domnule.

– Mulţumesc.

– Am auzit că a fost sergent în Vietnam, rosti căpitanul.

– Aşa e, răspunse Castillo în vreme ce îşi închidea valiza.

Căpitanul luă una dintre valize şi îl conduse pe Castillo pe una din uşile din spate către sala de sosiri.

– Spuneţi-i că un alt sergent din 'Nam speră ca dumnealui să-i placă prăjitura, zise căpitanul.

– Aşa o să fac, răspunse Castillo, după care începu să-şi tragă valizele spre ieşire şi spre staţia de taxiuri.

(DOI)

Hotelul Mayflower
1127 Connecticut Avenue NW
Washington, D.C.
16.25, 8 iunie 2005

Un băiat de bagaje care trăgea după el un cărucior îl urmă pe Castillo în apartament.

– Lasă-le în dormitor, te rog, zise Castillo dându-i băiatului bacşişul de rigoare.

– Charley, îţi tot spun că trebuie să încetăm să ne tot întâlnim în camere de hotel, rosti maiorul H. Richard

Miller Jr., din spatele lui. Oamenii o să înceapă să vorbească.

Uluit, Charley privi prin cameră.

Miller stătea tolănit pe un fotoliu. Era îmbrăcat în costum. Avea gulerul de la cămaşă deschis şi cravata trasă în jos. Pe masa de lângă el se vedea o sticlă de bere Heineken.

– Ce dracu' cauţi aici? întrebă Charley.

– Un vechi amic mi-a spus să nu-mi fac griji, că mă va acoperi el. Se pare că n-a fost în stare. Te uiţi la un personaj degradat şi eliberat din funcţie din motive întemeiate.

– O, la dracu'! exclamă Castillo. Eliberat din funcţie din motive întemeiate?

– Au făcut totul în afară de a-mi tăia nasturii de la uniformă şi de a mă împinge de la spate pe poarta aeroportului din Luanda în vreme ce o orchestră ar fi cântat *Marşul ticăloşilor*.

– De unde ai ştiut cum să dai de mine?

– Generalul Naylor ştia unde eşti sau cel puţin ştia de apartamentul ăsta. Mi-a spus că mă aşteaptă o cheie şi eu trebuia să mă fac invizibil până ce se întâmplă ceea ce trebuie să se întâmple.

– Să fiu al naibii! zise Charley.

– Drăguţ loc, Charley. Probabil că eşti mai sus pe statul de plată ca mine.

– E aproape de locul meu de muncă, răspunse Charley. Şefului meu îi place să mă aibă prin preajmă.

– Mda, zise Miller, neîncrezător, apoi adăugă: Am un telefon mobil cu numărul şefului tău, pe care mi s-a spus să-l folosesc doar atunci când e nevoie.

– Ei bine, hai să vedem ce se petrece, zise Charley şi îşi scoase celularul.

– Unde naiba ai fost? întrebă Miller.

Castillo ridică mâna făcându-i semn să tacă.

– Domnule, aici este curierul dumneavoastră internaţional FedEx personal, începu el. Am un tort Sacher pentru dumneavoastră...

Da, domnule. Abia am intrat în apartament...

Da, domnule. E aici. Dacă îmi daţi douăzeci de minute să fac un duş şi să mă bărbieresc, vin imediat...

Domnule, pot veni eu acolo...

Da, domnule. Vă aştept.

Închise şi se răsuci spre Miller.

– Mută-ţi fundul de pe fotoliu şi încearcă să arăţi respectabil, căci şeful meu vine încoace. Iar înainte de a veni aici, am nevoie de un duş.

– Mă vrei aici? întrebă Miller.

– Cred că vrea să te vadă şi pe tine, zise Charley după o scurtă ezitare, abia perceptibilă.

Proaspăt bărbierit şi îmbrăcat cu pantaloni călcaţi şi o cămaşă curată, Castillo deschise uşa secretarului de stat Hall.

– Bună ziua, domnule.

– Am încercat să te sun în Viena, zise Hall. Mi-am făcut tot felul de gânduri în legătură cu tine şi Pevsner. Iar cei de la Hotelul Bristol nu îmi spuneau decât că ai plecat dimineaţa devreme. Chiar începusem să-mi fac griji, Charley.

Hall îl văzu pe Miller.

– Eu sunt Matt Hall, maior Miller, zise el, întinzând mâna.

– Ce mai faceţi, domnule?

– Acum, că prietenul nostru s-a întors întreg, mă simt mult mai bine decât mă simţeam acum o jumătate de oră. Ţi-a spus unde a fost şi ce a încercat să facă?

– Nu, domnule, răspunse Miller. Am prins din zbor doar „Viena“.

Charley se duse în dormitor și se întoarse cu tortul Sacher de la Demel's.

– Iată, domnule, zise el. Un tort cu paisprezece straturi de fragi.

– Glumeam, Charley!

– Mie mi s-a părut că vorbiți serios, domnule. Și e proaspăt. L-am luat pe drumul spre aeroport de dimineață.

Hall luă cutia și clătină din cap.

– Cum ai intrat cu ea în țară?

– Un căpitan de la vama de pe BW este unul din admiratorii dumneavoastră. Mi-a zis să vă spun, ca de la un sergent din Vietnam la altul, că speră să vă placă.

– I-ai spus că lucrezi pentru mine?

– Fie îi spuneam, fie mă duceam la închisoare. Eram reținut. Două femei înarmate și un câine. Câinele a mirosit prăjitura.

Hall clătină din cap, dar chicoti.

– Doamne, Charley! Mulțumesc. Cât îți datorez?

– A fost plăcerea mea, domnule. Am fost fericit să o pot face.

– Vom discuta pe tema asta mai târziu, zise Hall. Acum vreau doar să spun că ai avut îndoieli în privința întâlnirii cu Pevsner.

– Domnule?

– E un personaj cu adevărat periculos, Charley. L-am întrebat pe Joel Isaacson dacă știe ceva despre el și m-am trezit cu un discurs de cinci minute. Totul era înfricoșător.

– Este un om înfricoșător, fu Charley de acord.

– FBI-ul îmi trimite dosarul lui, continuă Hall, după care gândi cu voce tare: Pe care ar fi trebuit să-l primesc până acum. În fine, îmi pare bine că nu te-ai întâlnit cu el.

– Dar m-am întâlnit cu Pevsner, domnule.

– Te-ai întâlnit cu el?

– Da, domnule. Am o poveste lungă de spus o poveste, pe care vă va veni greu să o credeţi. Nici eu nu ştiu dacă este credibilă.

– Atunci să o auzim, Charley.

– Domnule, interveni Miller. Vreţi să mă fac nevăzut?

Hall se uită la el.

– Nu, rosti el după câteva clipe. În definitiv, documentul tău a declanşat toată povestea asta. Făcu o pauză. Iar eu am sentimentul că ceea ce ştie unul din voi ştie şi celălalt. Aşa că nu, maior Miller, nu vreau să te faci nevăzut.

Se uită la Charley.

– Pe scurt, începu Charley, el spune că nu a furat avionul...

– Ceea ce era perfect de aşteptat de la unul ca el, replică Hall.

– ...şi că ne va ajuta să-l găsim, continuă Charley. În schimbul acestui ajutor, vrea să vă folosiţi influenţa pentru ca guvernul să... reducă nivelul atenţiei pe care i-o acordă.

În acea clipă sună telefonul. Castillo se uită la Hall.

– Răspunde, decise Hall.

Charley se duse la telefon, îl ridică şi spuse:

– Alo.

Tăcu preţ de câteva clipe, apoi replică:

– Da, este...

Drei Hussaren...

Nu. Aşteaptă.

Îşi pipăi pieptul şi, văzând că nu dă peste nici un pix, îi făcu semn lui Miller să-i dea ceva de scris. Hall i-o luă înainte.

– Bun, rosti Charley. Acum am nevoie de o hîrtie.

Miller luă ziarul *The Washington Post* de pe canapea și i-l dădu lui Castillo.

– Bine, rosti Castillo în receptor. Dă-i drumul.

Scrise ceva pe manșeta ziarului, apoi spuse:

– Stai să mă asigur că am înțeles bine. Pronunț pe litere: Able-Baker-Echo-Charley-Hotel-Echo. Corect? Alo? *Alo?* La dracu'!

Puse receptorul înapoi în furcă.

– A închis.

– Haide, Charley, zise Hall, făcându-i semn că vrea amănunte.

– Era un bărbat. Accent american. M-a întrebat dacă sunt maiorul Castillo. I-am răspuns că da. Mi-a zis că are un mesaj de la Alex, dacă îi spun unde am mâncat ieri-seară. I-am spus. Atunci mi-a zis că la ora cinci, ieri după-amiază, avionul 727 se găsea la sol în Abéché, Ciad.

– Alex fiind Pevsner? întrebă Hall.

– Da, domnule.

– De ce ți-a spus maiorul Castillo?

– Știa cine sunt înainte de a-l suna pe Otto Görner, răspunse Charley. De aceea a fost de acord cu interviul. Înainte de a ști cu cine are de-a face, voia să-l elimine pe Gossinger.

– Ți-a spus el asta? întrebă Hall.

– Așa cum a spus-o el, Gossinger urma să primească un semn indian de frumusețe, zise Charley. Asta înseamnă un mic cerc roșu în mijlocul frunții.

– Iisuse! exclamă Hall. Și vorbea serios, nu?

– Eu l-am crezut, răspunse Charley.

– N-ar fi trebuit să pleci acolo. Cel puțin nu singur.

– Nu cred că s-ar fi întâlnit cu mine dacă n-aș fi fost singur.

– Am permisiunea de a vorbi, domnule? interveni Miller.

Hall se uită ciudat la el, dar zise:

– Permisiune acordată.

– Două lucruri, zise Miller. Nu cred că a fost o coincidenţă că telefonul a sunat la cincisprezece minute după ce Charley a intrat în apartament. E prima dată că sună de când sunt aici. Ceea ce înseamnă că au pe cineva înăuntru, poate plătesc pe cineva din personalul hotelului.

– Mda, îşi dădu acordul Castillo.

– Şi doi, continuă Miller. Pevsner ştie unde e avionul pentru că el l-a dus acolo.

– Nu cred că l-a furat el, ripostă Charley. Mi-a spus că are avioanele lui. Că tocmai şi-a cumpărat un 767 aproape nou de la o linie aeriană argentiniană care a dat faliment.

– Charley, cred că ar trebui să o iei cu începutul, zise Hall.

– Da, domnule.

– Iar dumneata, Miller, dacă ai vreo întrebare în cursul poveştii, pune-o.

– Da, domnule, rosti Miller.

– Domnule, am trimis un e-mail în care spuneam că nu a apărut la Sacher în prima noapte, începu Charley. Aşa că m-am întors acolo seara următoare – adică noaptea trecută – şi...

– Şi cum te-ai descurcat cu femeia care a venit la uşa ta? întrebă Hall zâmbind. Ai încheiat povestea cu faptul că ea s-a ivit la uşa ta cu o sticlă de coniac şi apoi te-a condus la aeroport dimineaţă.

– Speram să nu întrebaţi, domnule, zise Charley.

– Ticălos ce eşti, Charley! rosti Miller.

– De acord, acceptă Charley. Iar acest lucru îmi amintește de faptul la fel de stânjenitor că eram cel puțin pe jumătate beat, iar de acest lucru trebuie să se țină cont.

– Crezi că Pevsner te-a îmbătat special? întrebă Hall.

– Am băut cu toții mult, răspunse Charley. Dar dacă am impresia că a existat o intenție clară de a mă îmbăta? Nu. El bea coniac atunci când l-am întâlnit pe Cobenzl, mi-a oferit și mie, iar eu mi-am zis că nu se face să refuz, după care am ținut pasul cu el. A băut la fel de mult ca mine și ca și Kennedy.

– Și cât de corectă crezi că este această informație – că avionul dispărut se găsea azi-noapte în Ciad?

– Cred că Pevsner o socotește corectă, răspunse Charley. Nu cred că ar risca, la începutul acestei „asocieri de lungă durată și reciproc avantajoasă" de care a pomenit, să-mi ofere o informație îndoielnică – și cu siguranță că nu mi-ar furniza o informație falsă.

– Bine. Asta înseamnă că va trebui să-i spunem lui Powell, zise Hall.

Își scoase telefonul mobil din buzunarul hainei și apăsă pe una din tastele de apelare rapidă.

– Matt Hall pentru directorul Agenției, vă rog, zise el. John, vorbesc la mobil, dar voiam să-ți spun asta cât mai repede posibil. Chestia pe care o căutăm cu toții a fost văzută, conform unor informații pe care le socotesc suficient de corecte ca să ți le transmit, într-un loc numit Abéché – Able-Baker-Echo-Charley-Hotel-Echo – din Ciad seara trecută la ora cinci...

Nu, la mobil nu pot. Îți voi spune mai multe diseară într-o cameră securizată. Acum îți transmit o informație pe care o consider suficient de corectă ca tu să începi să...

Bine. Din nou. Able-Baker-Echo-Charley-Hotel-Echo. Ai notat?

Ne vedem în curând.

Îşi ţinu telefonul în palmă şi apăsă o altă tastă de apelare rapidă.

– Matt Hall pentru directorul Schmidt, vă rog...

Sunt bine, Mark. Mulţumesc. Tu?

Mark, n-am primit încă dosarul FBI pe care l-am cerut despre Aleksandr Pevsner. Se întâmplă ceva?

Păi, dacă e pe biroul tău eu nu-l pot citi, nu?

Cum adică nu erai sigur că îl mai vreau?

Tonul vocii lui Hall se schimbă şi Miller şi Castillo se uitară la el. Chipul lui sugera că nu-i plăcea deloc ce aude.

– Ei bine, Mark, mai întâi directorul CIA nu şi-a găsit timp în programul lui încărcat ca să-mi spună că el nu crede că ar fi cine ştie ce de capul acestui „scenariu fantezist cu Pevsner imaginat de agentul ăla al forţelor speciale din Luanda“, dar chestia asta nu are nici o legătură cu povestea de acum, nu?

Da, evident că încă îl mai vreau...

Imediat ce îl am în mână. Trimite-l prin mesager chiar acum...

Da, evident că îmi dau seama că e strict secret...

Atunci trimit unul din agenţii serviciului meu secret să îl ia...

Ţi se pare că sunt furios? Nu-mi imaginez de ce...

De fapt, nu sunt în biroul meu. Sunt în camera 404 din Mayflower. Dar dacă crezi că pot apărea probleme, pot dispune ca un agent al serviciului secret să vină la tine în birou în cinci minute...

Bine. Perfect. Îl voi aştepta. Şi dacă tot vorbesc cu tine, Mark, mai am nevoie de ceva imediat ce poţi face rost. Vreau dosarul unuia din agenţii tăi speciali, poate un fost agent special. Un individ pe nume Howard Kennedy...

Corect. Howard Kennedy...

Păi, dacă ai mai mulți agenți cu numele Howard Kennedy, cred că va trebui să-mi trimiți dosarele tuturor...

Nu vreau să par pus pe ceartă, Mark, și îmi pare rău că tu crezi asta. Nu am crezut nici o secundă că tu și directorul CIA hotărâți împreună ce anume să-mi trimiteți ca răspuns la memoriul dr. Cohen, deoarece așa ceva m-ar zbârli rău de tot, dar încep să mă întreb de ce povestea asta se transformă într-o problemă...

Tu cum i-ai spune, Mark?

Câtă vreme îți poate lua să aduni dosarele tuturor Howard Kennedy care există și care au fost sau încă sunt agenți speciali FBI?

Ca să fiu sincer, nu cred că ar trebui să aștept atât de mult. Dacă există vreun motiv pentru care nu pot primi aceste dosare până mâine-dimineață la ora nouă, ce-ar fi să-mi trimiți un memoriu oficial pe care să i-l pot arăta lui dr. Cohen?

Da, cred că ai dreptate. Se pare că avem o problemă de comunicare. Aștept dosarul Pevsner. Mă bucur că am vorbit cu tine, Mark.

Închise telefonul și îl băgă în buzunar.

– A început războiul ogrăzilor personale, anunță el. Mă temeam de asta. Se întoarse către maiorul Miller și zise: Sper că înțelegi că trebuie să întreb asta.

– Domnule?

– I-ai făcut avansuri sau gesturi care pot fi socotite ca avansuri doamnei Wilson?

– Nu, domnule.

– Când ai luat masa cu ea, cât ai băut?

– Nu am luat niciodată masa cu doamna Wilson, domnule.

– Ai băut vreodată ceva cu ea?

– Nu, domnule.

– Eu am băut, zise Charley.

– *Tu?* se miră Hall, apoi, când Charley dădu din cap, întrebă: Și te-ai dat la ea?

– Mai degrabă ea s-a dat la mine, răspunse Charley.

– Și?

– Eram într-o dispoziție foarte receptivă, domnule.

– Iisuse Hristoase! exclamă Miller. Ți-am spus că e periculoasă!

– Dar mi-ai mai spus că nu primește acasă ce are nevoie. Și e o femeie extrem de atrăgătoare. În acel moment eu trebuia să cred povestea ei că e reporter la *Forbes*, iar ea credea că sunt un coleg ziarist pe nume Gossinger.

– Dar tu știai cine e? insistă Hall.

– Da, domnule. Dick mi-a spus cine e.

– Și că „nu primea acasă ce avea nevoie". La ce anume te-ai referit prin asta, Miller?

– Domnule, ideea e că doamna Wilson e cu vreo douăzeci de ani mai tânără ca soțul ei. Zvonurile care circulă spun că lui îi plac bărbații tineri și s-a căsătorit ca să aibă o acoperire.

Hall se uită lung la el, dar nu răspunse. În schimb, se întoarse către Castillo.

– Spune-mi, Charley. Adevărul, te rog. Rahatul a ieșit la iveală, ca să mă exprim așa. De ce te-ai culcat cu doamna Wilson?

– Privind retrospectiv, domnule, a fost un gest iresponsabil. Ea voia să citească articolul meu...

– De ce?

– Probabil ca să vadă dacă am într-adevăr un articol; era vorba de un jurnalist. A mirosit ceva; l-a trimis pe Dick să mă verifice. Apoi, presupunând că aveam un articol, a vrut să știe ce am aflat și ce voiam să scriu despre avionul dispărut.

– Şi ce are asta de-a face cu sexul?

– I-am spus că poate vedea articolul imediat ce *Tages Zeitung* pleacă la tipar. Atunci ea mi-a replicat: Ce-ar fi să o facem între timp?

– Moment în care ţi-ai pus lacăt creierului şi ţi-ai pornit scula, zise Miller, uluit.

– Presupun că poţi spune şi aşa, admise Charley.

– Mi se pare o prezentare succintă, Charley, zise Hall, clătinând din cap. Puţin cam neşlefuită, dar la ţintă. Sper să fi meritat. Chestia asta – flirtul ăsta – s-ar putea dovedi extrem de costisitor.

Hall se uită la ceasul de la mână.

– Nu ştiu când va apărea tipul de la FBI, dar nu cred că am să mă întorc la birou. Mă îndoiesc că îţi vor da ţie dosarul Pevsner. Putem să mâncăm ceva şi să bem o cafea?

– Cafea şi un platou mare cu *hors d'oeuvres* vin imediat, domnule, zise Charley, ducându-se la telefon.

– Domnule, mi se permite o sugestie? întrebă Miller.

Hall se gândi înainte de a răspunde:

– Desigur, de ce nu?

– Ce a spus Pevsner – sau fostul agent FBI, mă rog, unul din ei, despre existenţa unei legături în Philadelphia?

Hall dădu din cap că înţelege.

– Domnule, aş putea fi util în rezolvarea acestui aspect.

– Cum?

– Tata şi comandantul poliţiei sunt prieteni, domnule. Comandantul Kellogg.

– Miller, o să le spunem celor de la FBI ce a aflat Charley la Viena. Cu siguranţă se vor ocupa ei de asta, inclusiv de contactarea poliţiei din Philadelphia.

– Domnule, uneori cooperarea dintre FBI şi poliţie nu e chiar atât de bună.

– Adică?

– Sunt sigur că poliţiştii vor răspunde la toate întrebările puse de FBI. Dar probabil că nu o vor face foarte repede. Şi sunt sigur că nu le vor spune nimic despre informatorii lor sau despre proprii oameni infiltraţi în rândurile musulmanilor, sau...

– Şi crezi că ar avea încredere în tine?

– Mai mult decât în FBI, răspunse Miller. Mai ales dacă Kellogg ar şti că pun aceste întrebări în numele dumneavoastră.

Hall respiră adânc şi clătină din cap.

– Charley, ai auzit? întrebă el.

– Da, domnule.

– Nu la asta mă refeream, Charley şi o ştii prea bine. Ce crezi?

– Mă gândeam, domnule, că, dacă preşedintele... pot vorbi despre asta?

Hall îl studie câteva clipe pe Miller, apoi se întoarse spre Castillo.

– Ştie că lucrezi la ordinele preşedintelui, nu-i aşa?

– Cred că şi-a dat seama de asta, domnule.

– De vreme ce rahatul a ieşit la iveală... zise Hall, făcându-i semn lui Castillo să continue.

– Domnule, dacă preşedintele vrea să ştie cine ştia ce anume şi când anume, iar copoii din Philadelphia au habar de ceva, nu va dori el să afle când a aflat FBI-ul despre povestea asta?

Hall se uită lung la el.

Charley îşi spuse: „Se gândeşte, dar nu dacă Miller să plece sau nu la Philadelphia."

– Tocmai mi-a trecut prin minte un gând de birocrat de Washington de care mă ruşinez puţin, mărturisi Hall. Mă gândeam: „Doamne, dacă dăm primii de avionul ăla,

o groază de oameni se vor vedea băgați în rahat și se vor supăra rău pe noi. Și o să vrea să se răzbune."

– Așadar, Miller nu mai pleacă la Philadelphia? întrebă Charley.

– Depinde, răspunse Hall.

Își scoase telefonul mobil din buzunar și apăsă altă tastă de apelare rapidă.

– Matt Hall pentru generalul Naylor...

„Ei bine, trebuie să vorbesc cu el, chiar acum."

Se întoarse către Castillo și Miller.

– Comandantul-șef al Central Command face jogging pe plajă, anunță el zâmbind.

Comandantul general al Central Command nu reușea niciodată să se izoleze complet de lume; în mai puțin de nouăzeci de secunde, Naylor răspunse la apel.

– Se pare că la tine bate vântul cam tare, Allan, zise Hall. Și cum stai cu arsurile solare? La vârsta ta...

În aparență, generalul nu găsi comentariile amuzante. Hall zâmbi.

– Calm, calm, Allan. Nu, chestia asta nu putea aștepta. Este important, dar vorbim amândoi pe mobil, corect? Așa că va trebui să ai încredere în mine. Ultimul tip pe care mi l-ai trimis? Aș vrea să-l folosesc la fel cum îl folosesc pe primul. E-n regulă cu tine? Mai important, dacă îl bag în vreun bucluc, spune...

Bineînțeles că el s-a oferit.

Hall îi dădu telefonul lui Miller.

– Da, domnule?

– Da, domnule, înțeleg. Mulțumesc, domnule. Da, domnule.

Îi dădu telefonul lui Castillo.

– Da, domnule?

Da, domnule, sunt bine...

Da, domnule, aşa voi face.

Castillo înapoie telefonul lui Hall.

- Mersi, Allan. Te sun eu când putem vorbi. Bucură-te de alergare.

Hall băgă telefonul în buzunar.

- Ce ţi-a spus, Miller?

- Domnule, a spus OVCG, mă voi supune ordinelor dumneavoastră. Ordinul oficial al CentCom va fi publicat mâine.

- OVCG? se miră Hall.

- Ordinul Verbal al comandantului general, domnule, răspunse Miller.

- Bine. Uitasem de asta. Asta dacă am ştiut vreodată ce înseamnă. Când am fost în armată nu am văzut niciodată un general la faţă.

- Este o procedură standard, domnule, zise Charley, atunci când nu există răgazul de a publica ordinele.

Hall dădu din cap.

- Am înţeles că ţi-au fost revocate permisele de securitate, îi zise el lui Miller. Din acest moment ţi le dau înapoi. Charley, sună la birou şi dictează-le un memorandum oficial.

- Da, domnule. Ce vreţi să-i daţi?

- Tot ce avea înainte de a-i fi retrase, replică Hall. În plus, te autorizez să-i spui tot ce consideri necesar să ştie despre ordinele pe care le-ai primit de la preşedinte.

- Da, domnule.

- Şi să bagi şi asta în memorandum, ca să fie oficial! ordonă Hall.

- Da, domnule, zise Castillo şi apăsă o tastă de apelare rapidă de pe telefonul lui mobil.

- În vreme ce el face asta, zise Hall, tu vezi dacă poţi da de comandantul Kellogg la telefon.

- Da, domnule, răspunse Miller.

– Mulțumesc, domnule comandant, zise Hall. Când veți ajunge la birou, la ora opt, maiorul Miller și asistentul meu personal, un domn pe nume Castillo, vor fi acolo. Este un lucru important și vă sunt recunoscător pentru înțelegere.

Observă privirea lui Castillo și închise telefonul.

– Mda, te duci și tu. Din câteva motive. În primul rând, este evident că n-avem timpul necesar să-i facem lui Miller legitimații. În al doilea rând, vreau ca amândoi să fiți plecați o vreme din oraș.

– Da, domnule. Dar dacă apare vreun alt mesaj de la Pevsner?

– M-am gândit, dacă n-ai nimic împotrivă, să-i spun lui Joel Isaacson să pună un om aici, în apartament. Va ști doar ce trebuie să știe. Astfel, dacă apare vreun apel pentru tine, ești plecat din oraș, dar poți fi apelat pe telefonul mobil și îi va da apelantului numărul tău.

– Va funcționa, domnule, în ceea ce îl privește pe Pevsner. Dar dacă aduceți aici oameni de la serviciul secret, vor ști că locuiesc aici. Nu va genera probleme chestia asta?

– Știu deja unde locuiești. Și mai știu probabil o groază de alte lucruri despre tine. De ce crezi că numele tău de cod este Don Juan?

– Chiar așa? chicoti Miller.

– Și doar nu credeai că Isaacson și McGuire m-ar fi lăsat să vin singur aici, nu?

– Mi-am pus problema asta, domnule. Dar odată ce ajung aici...

– Te referi la improbabilitatea ca tu să poți plăti chiria pentru acest loc din salariul tău de militar?

– E genul de lucru care generează bârfe, domnule.

– De ce? Dacă eu știu despre ce e vorba înseamnă că am aprobat.

– Da, domnule.

– Nu cred că va trebui să-i spun lui Joel să le amintească să-şi pună lacăt la guri, dar o voi face.

– Când vreţi să plecăm, domnule?

– Aş vrea să vedeţi ce are FBI-ul legat de amicul vostru Pevsner, dar asta poate aştepta până la întoarcerea voastră. Mi-ar plăcea să vă ştiu plecaţi din oraş înainte de a mă duce la Casa Albă.

Castillo se uită la ceas.

– Tocmai am ratat Metrolinerul, anunţă el. Mai e unul peste o oră.

– E suficient, zise Hall.

Castillo se duse la telefon.

– Pe cine suni? se interesă Miller.

– Recepţia, răspunse Castillo, după care vorbi în receptor: Aici domnul Castillo. Am nevoie de două bilete la clasa întâi la următorul Metroliner către New York. Treceţi costul lor pe camera mea şi aranjaţi să mă aştepte un taxi în jumătate de oră ca să mă ducă la Union Station.

– Să ştii că ai cerut „două bilete către New York“, zise Miller după ce Castillo puse receptorul în furcă.

– Mda, ştiu. Cred că ai avut dreptate în legătură cu momentul acelui apel de la omul lui Pevsner. Mă gândeam că, dacă aş vrea informaţii despre cineva care stă la un hotel, aş băga câteva bancnote verzi în buzunarul recepţionerului. Cred că el este ticălosul. Sunt aproape sigur că aşa a aflat Kennedy că maiorul Castillo nu e iubitul lui Karl Gossinger. Şi n-aş...

– A crezut aşa ceva? se miră Miller, vizibil amuzat.

– Mda. Şi nu m-ar surprinde dacă şi cineva de la CIA l-ar întreba despre tipul de la apartamentul 404. Directorul Powell părea extrem de curios în privinţa mea.

– Chiar crezi că ar ordona o asemenea investigaţie? întrebă Hall.

Castillo dădu din cap.

– Şi fie a promis bani, fie a apelat la patriotism pentru ca omul să mă supravegheze. Poate greşesc – şi mi-ar plăcea să greşesc – dar dacă am dreptate, îmi place ideea că doi spioni – al lui Powell şi al lui Pevsner – o să caute înnebuniţi printre oamenii care se dau jos din tren în Gara Penn din New York căutându-ne pe mine şi pe cel care e cu mine.

– Ce ai împotriva directorului CIA? întrebă Hall.

– Nu-mi place cum l-a tratat pe Dick, răspunse Castillo. V-a spus că nu va lua nici o măsură împotriva lui şi apoi l-a eliberat din funcţie din motive întemeiate. Dacă i se întâmplă aşa ceva unui ofiţer de armată, e ca şi cum şi-ar fi dat demisia, iar el ştie asta.

– Mă ocup de problema asta, promise Hall. Eu...

Se auzi o bătaie scurtă în uşă.

Era un comisionar din hotel cu o tavă mare pe care se găseau *hors d'oeuvres* şi două vase mari pline cu cafea.

Cincisprezece minute mai târziu se auzi o altă ciocănitură în uşă.

Castillo deschise uşa. Erau doi bărbaţi în costum. Unul din ei ducea o geantă diplomat. Când se uită pe coridor, Castillo îl văzu pe Joel Isaacson venind spre uşă dintr-o direcţie şi pe Tom McGuire venind din direcţie opusă.

„Probabil că au impresia că tipii ăştia doi au ceva necurat în ei."

– Da? întrebă Castillo.

– Îl căutăm pe secretarul de stat Hall, zise bărbatul mai vârstnic.

– Cine sunteţi?

Omul care vorbise scoase o legitimaţie îmbrăcată în piele din buzunar şi o ridică la vedere.

– O, măi să fie, FBI-ul! exclamă Castillo, mai tare decât era nevoie.

Obţinu un zâmbet de la Isaacson înainte ca acesta să se oprească în dreptul uşii învecinate şi să dea impresia că introduce un card de plastic în dispozitivul de deschidere.

– Intraţi, vă rog, zise Castillo. Secretarul de stat vă aşteaptă.

– Bună ziua, domnule secretar, rosti unul din cei doi agenţi. Eu sunt inspectorul Doherty de la biroul directorului Schmidt.

Hall îi zâmbi şi întinse mâna.

– Domnule secretar, avem un dosar pentru dumneavoastră, dar este scos din dosarele personale ale directorului nostru şi el l-ar vrea înapoi – dacă se poate ar vrea să i-l ducem înapoi chiar acum, după ce vă veţi uita pe el.

Îi dădu lui Hall o mapă care conţinea un dosar cu coperte de carton. Hall se uită la el, apoi la Doherty. Expresia de pe chip arăta clar că nu-i plăcea deloc să audă că Schmidt voia dosarul înapoi imediat.

– Directorul Schmidt va copia tot conţinutul dosarului pentru dumneavoastră, domnule, anunţă Doherty.

– În acest caz, Charley, zise Hall, dându-i mapa lui Castillo, cred că ar fi mai bine ca tu şi Miller să vă uitaţi repede prin acest dosar înainte de a pleca.

Expresia de pe chipul lui Doherty arăta că individului nu-i plăcea deloc ce aude.

– Cu tot respectul, domnule, aceşti domni au permisele necesare ca să vadă dosarul?

Hall nu răspunse. Pe chipul lui răspunsul se întipărise suficient de clar.

– Înţelegeţi, domnule, că trebuia să întreb.

Dosarul însemna un teanc gros de foi, prinse o agrafă mare de aluminiu.

– Aveţi acolo cafea, domnule Doherty, îl invită secretarul de stat.

– Mulţumesc, dar nu, mulţumesc.

Castillo se duse la canapea, puse dosarul pe măsuţa de cafea şi începu să-l răsfoiască. După câteva secunde, Miller se aşeză lângă el.

– Sper să înţelegeţi, domnule secretar de stat, la fel ca şi aceşti domni, că unele materiale din acest dosar nu au fost confirmate încă, zise Doherty.

Castillo închise dosarul.

– Domnule, eu şi Miller avem nevoie de mai mult timp decât avem acum la dispoziţie, anunţă el.

– Bine, acceptă Hall. Atunci ar fi mai bine să plecaţi. Tu şi Miller puteţi citi fotocopiile când vă întoarceţi.

Castillo luă dosarul şi vru să-l bage înapoi în mapă.

– Lasă-l aşa cum e, te rog, zise Hall. Voi citi cât voi putea de mult înainte de a trebui să plec spre Casa Albă.

– Da, domnule, zise Castillo.

El şi Miller se duseră în dormitor. În cinci minute – cu Castillo purtând haină şi cravată – apărură cu valize după ei.

Hall îşi ridică privirea din dosar.

– Păstraţi legătura cu mine! le ordonă el.

(TREI)
Casa Albă
1600 Pennsylvania Avenue NW
Washington, D.C.
17.25, 8 iunie 2005

Secretarul Hall auzise – fără ca asta să-i displacă – de faptul că pasagerii a doar trei vehicule erau exceptaţi

de la o inspecţie riguroasă înainte de a fi admişi pe teritoriul Casei Albe: limuzina prezidenţială, limuzina vicepreşedintelui şi maşina GMC Yukon XL albastră cu care secretarul de stat venea de obicei la Casa Albă.

Se gândi la acest fapt în vreme ce Yukonul se apropia de porţi. Fu mulţumit să-şi dea seama că se putea bucura de această mică favoare în vreme ce John Powell şi Mark Schmidt nu. În acel moment nu prea îi avea la inimă pe directorii CIA şi FBI.

Ca atare, fu surprins şi un pic dezamăgit când agentul în uniformă de la poartă făcu semn vehiculului să oprească.

Joel Isaacson coborî geamul portierei din dreptul şoferului.

– Bună seara, domnule secretar de stat, rosti agentul de pază. Domnule, preşedintele vă cere să vă duceţi în apartamentul lui înainte de a vă duce în sala de şedinţe.

Natalie Cohen stătea picior peste picior pe canapeaua din livingul apartamentului prezidenţial. Îşi ridică mâna într-un salut lipsit de formalitate când Hall îşi făcu apariţia pe uşă.

Preşedintele şedea tolănit pe un fotoliu, ţinând în mână un pahar de cristal care mai mult ca sigur conţinea băutura lui preferată, Maker's Mark, cu gheaţă.

– Vrei şi tu unul, Matt? întrebă el, ridicând paharul. Ca să capeţi curaj pentru confruntarea cu Powell?

– Nu mă voi confrunta cu Powell, ripostă Hall, apoi îşi reveni şi adăugă: E cazul, domnule preşedinte?

– Păi, să-ţi spun ce rezultate a avut până acum mica noastră expediţie la pescuit, zise preşedintele.

Arătă înspre un şir de sticle de pe un dulăpior. Hall se duse într-acolo, spunându-şi că dăduse de belea şi avea

nevoie de curaj, nu de ceva de băut, apoi își turnă câțiva centimetri de bourbon într-un pahar și luă o înghițitură.

După care se sprijini de dulăpior și se uită la președinte.

– FBI-ul a aflat că Lease-Aire Inc. a depus o cerere pentru pierderea avionului său, care se află acum în proporție de șaptezeci la sută pe fundul Oceanului Atlantic.

– Și nu era de așteptat așa ceva, domnule?

Președintele ridică mâna în semn că nu dorea să fie întrerupt.

– Directorul CIA a raportat că a găsit de cuviință să-l elibereze din funcție pe agentul rezident din Luanda în primul rând pentru că i-a dat maiorului tău specialist în limbi străine materiale secrete care fuseseră deja evaluate și găsite inutile de către Langley pentru că maiorul tău i-a spus că lucrează pentru mine – trebuia să fie o operațiune secretă, îți amintești? – și în al doilea rând pentru că s-a îmbătat ca un porc la cină – scuze, Nat...

Dr. Cohen ridică mâna exact la fel cum o ridicase când Hall intrase în încăpere.

– ...și pentru că s-a dat la șefa lui.

Președintele luă o înghițitură din băutura lui, după care se uită la Hall, așteptându-i reacția.

După trei secunde de gândire, secretarul de stat luă decizia profund filozofică pe care o învățase în Vietnam, atunci când se punea problema salvării unor vieți: *Alege oameni în care ai încredere și ai încredere în oamenii pe care îi alegi.*

– După părerea mea, domnule președinte, zise Hall, există o probabilitate de aproape sută la sută ca avionul dispărut să nu se găsească pe fundul Atlanticului.

– E, *asta chiar* că e interesant, rosti dr. Cohen.

– Nu cumva *știi* unde e, Matt? întrebă președintele foarte încet.

– Domnule preşedinte, există în procent de aproape optzeci la sută posibilitatea ca la ora cinci ieri după-amiază avionul să se fi găsit pe un aerodrom izolat din Ciad, într-un loc numit Abéché. L-am informat despre asta şi pe directorul CIA.

– Şi care e sursa informaţiilor tale, Matt? întrebă dr. Cohen.

– Un traficant rus de arme pe nume Aleksandr Pevsner.

– Şi ce a zis directorul CIA când i-ai spus că ai aflat de la domnul Pevsner că avionul se găseşte în Ciad? întrebă preşedintele, apoi, fără să-i acorde lui Hall răgazul de a răspunde, continuă: Iar acest domn Pevsner ţi-a spus cumva ce caută avionul în Ciad?

– Pe scurt, domnule, avionul este acum pregătit ca să fie direcţionat spre Clopotul Libertăţii din Philadelphia de către un grup de somalezi care îşi spun Legiunea Sfântă a lui Mahomed.

– I-ai spus şi asta lui Powell? întrebă preşedintele.

– Nu, domnule. Doar că am informaţii de încredere că avionul se află în Abéché.

– Nu te-a întrebat care e sursa ta?

– Ba da, domnule. Dar i-am explicat că vorbesc de la un telefon nesecurizat.

– Tipul ăsta, Pevsner, a mai apărut şi înainte, zise preşedintele. După cum spune Powell, este un gangster rus, şeful mafiei ruseşti. Eşti conştient de asta?

– Domnule preşedinte, v-a spus directorul CIA şi de faptul că Agenţia foloseşte avioanele lui Pevsner ca să transporte diverse lucruri sub acoperire? Şi că Pevsner furnizează tot felul de arme acolo unde este nevoie?

– Nu, răspunse preşedintele, gânditor. Nu mi-a menţionat aşa ceva.

– Cum ai luat contactul cu Pevsner? întrebă dr. Cohen. Cum s-a întâmplat?

– Contactul a fost realizat prin maiorul Castillo, răspunse Hall. Vreţi toate detaliile?

– Absolut toate, domnule secretar, replică preşedintele. Fiecare detaliu blestemat!

Dură aproape zece minute.

– Bine, dr. Cohen, rosti preşedintele. Ai auzit această relatare fascinantă: eşti consilierul meu pe probleme de securitate – sfătuieşte-mă.

– Am primit toate informaţiile, Matt? întrebă dr. Cohen.

– Mai sunt unul sau două lucruri, dar nimic care să implice locaţia avionului sau ce au de gând teroriştii să facă cu el.

– La naiba, am spus că vreau toate detaliile, Matt!

– Da, domnule. Maiorul Miller nu s-a dat la doamna Wilson.

– Aşa spune el, nu?

– Doamna Wilson s-a dat la maiorul Castillo când îl credea jurnalist german. Iar el s-a lăsat prins.

– Interesant, rosti dr. Cohen.

– Şi...

– Aş vrea să aud asta de la maiorul Castillo, interveni preşedintele. Aş vrea să aud toată această poveste sălbatică şi incredibilă din nou din gura lui.

– Domnule, acum el se află în Metroliner către Philadelphia. Îl pot suna ca să-i spun să se întoarcă, dar ar dura câteva ore...

– Verifică posibila conexiune musulmană din Philadelphia? întrebă dr. Cohen care, văzând că Hall dă din cap, continuă: Domnule preşedinte, nu veţi avea timp să

verificaţi personal povestea lui Castillo. Va trebui să luaţi o decizie şi să o faceţi chiar acum.

– Ştiu că trebuie să iau o decizie, Natalie, rosti preşedintele. Părea mai degrabă obosit decât sarcastic. Ce vreau eu de la tine este un sfat în legătură cu această decizie.

Femeia nu-i răspunse imediat.

– Haide, Natalie. De-aia câştigi atâţia bani, ce naiba, o zori preşedintele.

– Domnule, sfatul meu – soţia dumneavoastră e în Chicago, corect?

Preşedintele dădu din cap.

– Domnule, eu cred că ar trebui să chemaţi puşcaşii marini şi elicopterul, şi să vă duceţi la Camp David, luându-l pe Matt cu dumneavoastră. Nici un fel de explicaţie nimănui.

– Ce să fac cu Powell?

– Mă duc eu în sala de şedinţe şi le spun – lui şi lui Schmidt – că exact înainte de a pleca spre Camp David mi-aţi transmis să-i spun că vreţi mult să ştiţi dacă acel avion dispărut este sau era în locul ăsta din Ciad...

– Abéché, rosti Hall.

– Mersi, replică ea. Şi că trebuie să vă dea de ştire imediat ce află.

– Şi de ce ar trebui ca eu, adică Matt şi cu mine să mergem la Camp David? se miră preşedintele.

– Pentru că acolo v-aţi duce cu el dacă i-aţi cere să-şi prezinte demisia, zise dr. Cohen.

– Până mâine-dimineaţă ar trebui să ştie dacă acel avion este acolo unde crede Matt că este, gândi preşedintele cu voce tare.

– Pot să vă sugerez, domnule preşedinte, să reveniţi aici mâine cam pe la această oră? zise dr. Cohen.

– Bine, acceptă preşedintele după cîteva clipe de gândire. S-o facem.

Dr. Cohen luă receptorul unui telefon cu multe butoane de pe măsuţa de cafea şi apăsă pe unul dintre ele.

– Aici e dr. Cohen, zise ea. Preşedintele are nevoie imediat de Marine One pentru un zbor până la Camp David. Nu se va face nici un fel de anunţ înainte sau după plecare. Toate întrebările vor fi direcţionate spre mine.

Puse receptorul înapoi în furcă.

– Mulţumesc, Natalie, zise preşedintele. După aceea se uită la Matt Hall. Iisuse Hristoase, Matt! Chiar vor să intre cu avionul ăla în Clopotul Libertăţii?

(PATRU)
La bordul Marine One
Casa Albă
1600 Pennsylvania Avenue NW
Washington, D.C.
18.10, 8 iunie 2005

Pilotul elicopterului anunţă:

– Marine One decolează.

Aparatul Sikorsky VH-3D *Sea King* aparţinând HMX-1, Escadronul prezidenţial de elicoptere al puşcaşilor marini, se înălţă de la sol, ridicându-se repede şi lejer de pe pajiştea Casei Albe, după care se răsuci încet în direcţia Camp David.

Preşedintele Statelor Unite rosti:

– Mă simt ca Nixon care fugea din faţa mulţimilor înfuriate de la Casa Albă cu un zâmbet strâmb pe faţă.

– Domnule preşedinte... începu secretarul de stat pentru securitate naţională.

– Ce e, Matt?

– Voiam să spun că îmi pare rău – şi chiar îmi pare din pricina belelelor apărute – dar în realitate vreau să spun mulţumesc pentru că aţi avut încredere în mine în această chestiune.

Preşedintele dădu din mâna dreaptă în semn că „nu era nevoie de aşa ceva“, apoi zise:

– Ştiu că tu crezi ceea ce mi-ai spus. Şi mi se pare evident că nu pot risca să ignor – oricât de incredibil ar părea – posibilitatea ca aceşti lunatici să intenţioneze cu adevărat să intre cu avionul ăla în centrul Philadelphiei şi să aibă mijloacele de a-şi materializa intenţiile.

Hall nu replică.

– Iar noi suntem pe punctul de a vedea cât de eficientă este tehnologia de care dispunem, nu? Chiar acum Natalie îi spune lui Powell că vreau să aflu ce se petrece sau ce s-a petrecut pe aerodromul ăla din Ciad şi foarte curând sateliţii vor arunca o privire acolo.

– Domnule preşedinte, sunt conştient că intru pe teritoriul directorului Powell, dar mai e ceva ce s-ar putea face.

– Ce anume?

– Domnule, nu i-am spus nimic din toate astea generalului Naylor.

– Naylor? De ce să o fi făcut?

– E posibil ca el să dispună de mijloacele de a afla ce se petrece în Abéché, poate chiar înainte de a o face CIA sau oricine ar mai putea oferi o mână de ajutor Agenţiei.

– Nu crezi că Powell va face asta oricum? Iisuse, chiar nu-ţi place deloc de el, nu?

– Aţi pus două întrebări, domnule. Nu, nu-mi place de el. Şi nu, nu cred că va cere ajutorul generalului

Naylor până când nu se va vedea cu spatele lipit de zid şi va fi nevoit să o facă. Acum nu e interesat decât ca Agenţia lui să iasă bine din asta.

– E o acuzaţie a naibii de serioasă, Matt.

– Da, domnule, îmi dau seama de asta. Dar responsabilitatea mea este securitatea naţională şi eu sunt dispus să recunosc că am nevoie de tot ajutorul posibil.

– Alte două întrebări. Prima, ce crezi că ar putea face generalul Naylor ca să ajute? A doua, ce naiba a stârnit disputa asta dintre tine şi Powell? Până ieri credeam că voi doi vă înţelegeţi destul de bine.

– M-a minţit, răspunse Hall. Mi-a dat cuvântul lui că nu va lua nici un fel de măsură disciplinară împotriva maiorului Miller şi apoi s-a repezit să-l pedepsească.

– Ce a făcut?

– L-a eliberat din funcţie din motive întemeiate – nici măcar nu vreau să menţionez de minciuna aia cu datul lui Miller la doamna Wilson – pe deplin conştient că atunci când un ofiţer este eliberat din funcţie pe motive întemeiate cariera lui s-a dus dracului.

– A ales să o creadă pe doamna Wilson. Cred că i se spune „loialitate în jos pe scara ierarhică", rosti preşedintele. Iar de unde mă aflu eu, şi tu demonstrezi acelaşi lucru faţă de maiorul Castillo... şi faţă din maiorul Miller, care nici măcar nu îţi aparţine.

– Îmi aparţine acum, domnule. Generalul Naylor mi l-a alocat temporar. Şi, domnule, nu ştiu ce poate face generalul Naylor. Dar poate că are ceva – chiar şi doar o idee – şi cred că ar fi bine să încercăm şi pista asta.

– O să mă gândesc, rosti preşedintele.

În vreme ce stătea în uşa elicopterului pregătindu-se şi să urce într-una din maşinuţele de golf aliniate pentru

a-i duce pe oaspeţi la cabanele din Camp David, preşedintele se răsuci pe călcâie.

Hall venea imediat după el.

– Mi se pare că maiorul Miller a fost o victimă nevinovată în această bătălie. Nu-mi place asta. Ce pot face ca să-l ajut?

Întrebarea îl surprinse pe Hall. Nu se gândise niciodată la posibilitatea ca preşedintele să se ofere să-l ajute pe Miller.

– Domnule, cred că, dacă i-aţi scrie lui Miller o scrisoare de apreciere pentru serviciile oferite – fără să specificaţi, doar să spuneţi că în condiţii extrem de dificile pentru cineva cu rangul şi experienţa lui – şi să i-o trimiteţi prin intermediul DIA – ei sunt cei care vor să îl răstignească...

– O scrii tu şi o semnez, îl întrerupse preşedintele. Dar sună-l mai întâi pe generalul Naylor şi, fără să-i pomeneşti de problema cu directorul CIA, spune-i că, dacă are la dispoziţie vreun mijloc să afle dacă acel avion blestemat este sau a fost în Ciad, să o facă imediat.

– Da, domnule. Mulţumesc, domnule preşedinte.

(CINCI)

Hotelul Warwick
1701 Locust Street
Philadelphia, Pennsylvania
20.30, 8 iunie 2005

– Aş vrea tare mult să vii acasă la mine, Charley, zise maiorul H. Richard Miller Jr., când taxiul opri în faţa hotelului.

– Sunt sigur că în cele din urmă l-ai face pe tatăl tău să priceapă ce s-a întâmplat, dar în timpul scurs între

momentul în care îi vei spune că ai fost eliberat din funcţie din pricina a ceva ce eu te-am rugat să faci şi momentul în care el va înţelege – adică treizeci de secunde sau treizeci de minute, depinde – aş prefera ca eu să nu mă găsesc prin preajma generalului Miller, mulţumesc.

– Laşule, rosti Miller, chicotind, după care lăsă baltă ideea. Vin să te iau de dimineaţă la ora şapte şi jumătate, anunţă el. Să mă aştepţi pe trotuar, bărbierit şi plin de energie în urma faptului că ţi-ai lăsat scula să se odihnească peste noapte.

Castillo îi arătă degetul mijlociu şi ieşi din taxi.

Prima impresie văzând Hotelul Warwick fu aceea că era o clădire drăguţă. Un hol drăguţ, cu un aranjament floral impresionant – intrând, verifică dacă erau flori adevărate, şi erau – pe o masă frumoasă. În dreapta era intrarea spre restaurant – putea vedea suficient de multe lucruri ca să-şi dea seama că şi acesta era un loc de primă mână – şi un bar.

În bar se afla o femeie tânără. Nu arăta ca o prostituată, dar uneori era greu să-ţi dai seama. Castillo decise să acorde brunetei şi hotelului beneficiul îndoielii. Hotelul nu părea genul de loc unde asemenea doamne erau încurajate sau lăsate să îşi practice profesiunea. Iar bruneta chiar nu arăta a prostituată.

Fu mulţumit şi de cameră. Era mare, cu tavanul înalt, cu un pat imens, iar baia era plină de sticluţe mici cu şampoane de calitate şi apă de clătit gura, şi pacheţele cu săpun scump, de genul pe care Castillo obişnuia să le ia în trusa de igienă personală la plecarea în călătorie în ideea că poate următorul hotel la care avea să stea nu acorda nici o importanţă nevoii clienţilor de a face baie, de a se spăla sau de a-şi clăti gurile.

„Nu că aş avea nevoie de o baie sau să-mi clătesc gura.

Am nevoie de ceva de băut, poate vreo două beri – dar nu mai mult de două – şi apoi de ceva de mâncare, şi pe urmă de un pic de somn. Dick mi-a spus să îl aştept pe trotuar în faţă la şapte şi jumătate.

Iisuse, ultima dată când am stat întins în pat a fost la Viena. Oare asta – împreună cu Cobenzl, cu *Drei Hussaren*, cu Pevsner şi cu Inge – s-a petrecut noaptea trecută?

O singură bere, apoi ceva de mâncare şi la culcare.

Dar nu în restaurant. Nu vreau un meniu complet şi urăsc să mănânc singur la o masă de restaurant.

Poate că au sandviciuri la bar.

Asta se bazează exclusiv pe dorinţa mea de a mânca ceva uşor, nu de a o vedea pe brunetă.

Chiar aşa e, şi oricum până ajung eu acolo probabil că ea nu va mai fi. Fetele drăguţe – iar noi am decis că ea face parte dintre ele – nu stau prin jurul hotelurilor unde diverşi tineri cu gonadele ieşite de sub orice control ar putea crede că sunt disponibile."

Maiorul Carlos G. Castillo stătu în cameră doar zece minute după care ieşi, luă ascensorul şi coborî până în holul hotelului.

Bruneta continua să stea singură la bar.

În acel moment maiorul s-ar fi dus direct spre restaurant dacă n-ar fi văzut patru bărbaţi în bar, şezând la o masă şi mâncând nişte sandviciuri cu o crustă crocantă care păreau apetisante.

Intră în bar, având grijă să nu se uite la brunetă, dar aşezându-se la doar un scaun distanţă de locul unde şedea ea.

Barmanul se apropie de el exact în clipa în care începu să-i sune telefonul mobil.

– Există vreo bere locală la halbă? întrebă Castillo.

Barmanul îi dădu un nume pe care el nu-l mai auzise până atunci.

– O bere la halbă, comandă Castillo. Şi un meniu.

Când telefonul sună a treia oară, Castillo apăsă pe butonul de răspuns.

– Alo?

Da, domnule?

Abia m-am cazat la un hotel, domnule. Warwick. Mă pregătesc să mănânc...

A fost cu siguranţă drăguţ din partea... lui, domnule. Şi vă mulţumesc că mi-aţi spus. O să-l informez şi pe Dick, domnule...

O să mă ia de aici la şapte treizeci, domnule...

Mulţumesc din nou, domnule. Noapte bună, domnule.

Îşi puse telefonul în buzunar şi barmanul se apropie de el cu o halbă de bere şi un meniu.

– Ce mănâncă domnii de acolo? întrebă Castillo, dând uşor din cap înspre cei patru bărbaţi care şedeau la masa din colţ.

– Doi friptură cu brânză, unul chiftea şi celălalt cârnaţi cu ardei, răspunse barmanul.

– Cârnaţi italieneşti şi ardei? întrebă Castillo. Barmanul dădu din cap. Adu-mi şi mie o porţie, te rog.

– Eşti vreun soi de comisionar? întrebă bruneta, care veni pe scaunul de lângă el.

„Iar te-ai înşelat, Charley, maestru al analizelor ce eşti."

– Ce te-a făcut să crezi asta?

– Da, domnule... nu, domnule... mulţumesc, domnule... şapte treizeci, domnule, zise bruneta.

– Sunt texan, aşa vorbim noi.

– Suna de parcă scela cu care vorbeai era un general sau ceva asemănător.

– De fapt, este membru al cabinetului preşedintelui şi m-a sunat ca să mă anunţe că preşedintele tocmai a făcut ceva foarte drăguţ pentru un prieten al meu care are nişte necazuri.

Bruneta chicoti şi aproape izbucni în râs.

„Drăguţ zâmbet."

– De fapt, cu ce te ocupi?

„Să fiu al naibii. Chiar că nu arată a prostituată."

– De fapt, lucrez pentru o companie care se cheamă Rig Service, Incorporated, din Corpus Christi, şi mă ocup cu întreţinerea prăjinilor.

– Ce e o prăjină?

– E o platformă imensă de foraj marin, aflată în Golful Mexic.

– Şi cum le faci întreţinerea?

– Eu personal mă ocup de catering, răspunse Castillo. Ştii tu, mâncare. Şi mă mai ocup de lenjerie. Povestea asta se numeşte „Nevoi personale".

– Pot să te întreb ceva?

„Caut un pic de acţiune? Sunt căsătorit? Sunt pederast?"

– De ce nu?

– Ai putea să vorbeşti cu mine o vreme?

– Sigur. Aş fi fericit să o fac.

– Am o mică problemă, zise bruneta.

„Măicuţa mea sfântă şi invalidă are nevoie urgentă de o operaţie pe creier. Eu nu am banii necesari şi sunt dispusă să fac orice – orice – ca să fac rost de ei."

– Prietenul meu trebuia să se întâlnească cu mine aici acum o jumătate de oră, nu, acum patruzeci şi cinci de minute, zise ea.

– Şi crezi că te-a abandonat?

– Nu, rosti ea cu fermitate. Va veni. Şi nu încerc să te faci să-mi cumperi ceva de băut. Dar stau aici singură şi – îi vezi pe bărbaţii ăia de la masă?

Castillo dădu din cap.

– Se tot uită la mine. Ca şi cum aş fi... o târfă.

– Ei bine, mie cu siguranţă nu mi se pare că arăţi ca o târfă.

– Mulţumesc. Ei bine, o faci?

– Să fac ce anume?

– Frankie uită mereu să încarce bateria telefonului său mobil, explică bruneta. Aşa că bateria îi moare şi el nu mă mai poate suna. Ştiu că acum e undeva pe autostrada I-95 – vine de la Washington, D.C., şi în zilele noastre e tot mai greu să găseşti un telefon public, mai ales pe autostradă...

– Voi vorbi cu tine până ce Frankie îşi încarcă bateria sau apare aici, şi aş fi şi mai mulţumit dacă mi-ai permite să-ţi cumpăr ceva de băut, ce doreşti.

– Nu te pot lăsa să faci asta, replică bruneta. Dar dă-mi voie să-ţi fac eu cinste!

Femeia îi făcu semn barmanului.

– Dă-i acestui domn încă o bere, zise ea. Fac eu cinste.

– Domnule? întrebă barmanul.

„Iisuse, şi el crede că e o târfă.

La dracu', eu nu cred că e."

– Vom mai lua un rând, dar trece totul în contul meu.

– Nu, insist, zise bruneta cu fermitate.

Charley se uită la barman, care ridică din umeri.

– Bine, acceptă el. Mulţumesc.

Un sfert de oră mai târziu, în timp ce Castillo îşi termina sandviciul cu cârnaţi şi ardei, în bar apăru un tânăr masiv îmbrăcat cu o geacă cu multe fermoare, foarte iritat.

După ce Betty îi explică lui Frankie ce se întâmplase și cât de drăguț fusese domnul Castillo ca să discute cu ea în vreme ce îl aștepta pe el fără posibilitatea de a-l suna, o mare parte din expresia de iritare – chiar dacă nu în întregime – dispăru de pe chipul lui.

Betty și Frankie plecară. Betty îi spuse că poate se vor mai întâlni vreodată, idee care nu păru să-l mulțumească prea mult pe Frankie.

Dar când Charley ceru nota de plată, barmanul îi spuse:

– Prietenul târfei a avut grijă de asta.

Charley îi dădu oricum un bacșiș barmanului și se duse în camera lui, unde, după ce anunță la recepție că vrea să fie trezit la șapte fără un sfert, se băgă în pat și adormi întrebându-se cum ar fi fost să lucreze în realitate pe partea de servicii pentru Rig Service, Inc., o filială aflată în subordinea Castillo Petroleum, Inc., și poate să cunoască o fată drăguță – iar Betty era o fată drăguță – din întâmplare într-un bar undeva și apoi să vadă ce iese din așa ceva.

X

(UNU)

Biroul comandantului general
Central Command al Statelor Unite
Baza forțelor aeriene MacDill, Tampa, Florida
21.05, 8 iunie 2005

Când generalul Albert McFadden, comandantul adjunct al CentCom, apăru în biroul generalului Naylor ca răspuns al cererii de „Imediat, te rog" făcute de acesta, generalul-locotenent George H. Potter, CentCom J-5, se găsea deja acolo.

– Abia mi-am cumpărat o nouă găleată de bile, anunță McFadden. Ce s-a întâmplat, Allan?

Generalul McFadden era îmbrăcat cu o cămașă de golf de culoarea lămâii și pantaloni albastru-deschis. Generalul Potter purta un bluzon în stil filipinez peste pantalonii scurți albi. Generalul Naylor era îmbrăcat cu pantaloni kaki și un tricou gri pe care scria USMA. Doar sergentul-major Wesley Suggins era în uniformă.

– Închide ușa, te rog, Wes! ordonă generalul Naylor. N-am nevoie de întreruperi.

– Da, domnule, răspunse Suggins.

– Tocmai am primit un telefon de la secretarul de stat pentru securitate naţională, anunţă Naylor. La mijlocul apelului, pe fir a intervenit preşedintele, cred ca să fie clar că Hall acţionează la ordinele lui.

Naylor aşteptă câteva secunde ca vorbele lui să fie bine înţelese, apoi continuă:

– Există motive să credem că avionul 727 dispărut este sau era pe un aerodrom izolat din Ciad. Într-un loc numit Abéché.

Arătă spre o hartă întinsă pe masa de şedinţe. McFadden şi Potter se ridicară de pe scaune şi o examinară.

– De acolo s-ar putea ajunge foarte uşor la Mecca, zise McFadden.

– Secretarul Hall deţine informaţii conform cărora avionul a fost furat de un grup terorist somalez care se autointitulează Legiunea Sfântă a lui Mahomed şi că intenţia acestor terorişti este să intre cu avionul în Clopotul Libertăţii din Philadelphia, zise Naylor.

– Iisuse Hristoase! exclamă McFadden. De unde a obţinut o asemenea informaţie?

Generalul Potter îşi ridică privirea în tavan, dar nu spuse nimic.

– Credibilitatea informaţiilor secretarului Hall depinde în mare măsură de certitudinea că avionul este sau a fost în Abéché. Cu alte cuvinte, dacă e acolo sau a fost acolo restul scenariului – că a fost furat de Legiunea Sfântă a lui Mahomed, care intenţionează să comită un atentat în Philadelphia – devine extrem de credibil...

– *Clopotul Libertăţii? În Philadelphia?* De ce naiba ar vrea să facă aşa ceva? întrebă McFadden, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

– ...iar dacă nu se află sau nu s-a aflat în Abéché, continuă Naylor, cu un ton uşor iritat, atunci scenariul devine improbabil. Dar în absenţa altor informaţii legate de avionul dispărut, secretarul de stat şi/sau preşedintele au decis să meargă mai departe cu ce au. CentCom a primit ordinul să descopere cât mai repede...

– Ce are CIA de spus în privinţa asta? interveni McFadden.

– Lasă-mă să termin, generale, te rog, zise Naylor, cu glas de gheaţă.

– Scuze, domnule, rosti McFadden, pe un ton care nu exprima chiar asta.

– Dar ca să eliminăm această întrebare, zise Naylor, chiar dacă sunt convins că CIA lucrează la rezolvarea problemei – cu sateliţi şi oameni, dacă au pe cineva în regiune – nouă ni s-a ordonat să descoperim cât mai repede – şi fără să comunicăm intenţiile noastre către CIA – dacă acest avion dispărut este sau a fost în Abéché sau nu.

– CIA nu e băgată în ecuaţie? întrebă Potter.

–CIA nu e băgată în ecuaţie, confirmă Naylor. Sugestii?

– Ca o primă idee, zise McFadden, nu ştiu unde se află cel mai apropiat Air Commando Pave Low[1]. Dar

---

[1] MH-53J Pave Low III, elicopter de mare capacitate, este cea mai avansată aeronavă din punct de vedere tehnologic din lume. Radarul de urmărire a terenului şi de evitare a punctelor de impact şi senzorii de înaintare cu infraroşii, ecranul de afişare a hărţilor îi permit să efectueze incursiuni la joasă înălţime şi pe distanţă lungă în spaţii interzise, ziua sau noaptea, în condiţii adverse de vreme, în scop de infiltrare, retragere de personal şi aprovizionare în cadrul unor operaţiuni speciale. Elicopterul este blindat şi o combinaţie de minitunuri de 7.62 milimetri şi mitraliere de calibru 50. Poate transporta treizeci şi opt de oameni sau paisprezece containere, şi are un cârlig extern de prindere cu o capacitate de nouă mii de kilograme (n.a.).

pot afla în câteva minute. Am putea trimite un echipaj sub nivelul radarelor – nu cred că sunt prea multe radare în Ciad.

„Fir-ar să fie, îşi zise Naylor, iar începi. Oare Forţele Aeriene nu-şi învaţă ofiţerii să-l lase pe ofiţerul inferior să vorbească primul, ca el să spună ce gândeşte, în loc să spună ce crede că vrea sau nu să audă superiorul lui?“

– Probabil că ar dura mai mult decât avem noi timp la dispoziţie, zise Naylor. Cred că preşedintele vrea un răspuns imediat ce avem unul. Vorbim aici de ore.

– Delta, domnule, zise generalul Potter. Poate... probabil... Gray Fox.

Delta Force era unitatea de elită a forţelor speciale. Era faimoasă; despre ea se făcuseră şi filme – chiar dacă hilar de incorecte. Nu se făcuse nici un film despre Gray Fox, o unitate de elită din interiorul Delta, deoarece prea puţini auziseră măcar zvonuri despre existenţa acestei unităţi.

„E răspunsul pe care ştiam că o să-l primesc. Şi ştiam că nu o să-mi placă.“

– Să vedem ce are de spus generalul McNab şi cu ce poate contribui, zise Naylor. Wes, te rog să îmi faci legătura cu el.

– Da, domnule, răspunse sergentul Suggins, care se duse imediat în cabina telefonică.

Cincisprezece secunde mai târziu, Suggins sună din cabină:

– Domnule, generalul McNab va veni imediat la telefon.

– Adu-l aici, Wes şi pune-l pe speaker.

Sergentul Suggins veni în birou aducând telefonul securizat, cu cablul lui gros de conectare, după care puse aparatul pe o masă între cei trei generali. Apoi îl puse pe speaker.

„De ce știu prea bine că a fost o greșeală să-i cer să facă asta?“

Răspunsul veni imediat.

– Bună seara, domnule, se auzi vocea generalului-locotenent Bruce J. McNab, comandantul trupelor din Corpul XVIII Aerian. Am întârziat să vin la telefon din pricina unei chemări irezistibile a naturii. Scuzele mele, domnule.

– Mersi că ne-ai împărtășit acest amănunt, generale, zise Naylor, cu o iritare evidentă în voce.

– Sunteți bine-venit, domnule, replică McNab cu voce veselă.

– La naiba, Scotty, chiar trebuie mereu să faci pe șmecherul? se rățoi Naylor.

Generalului îi păru imediat rău de izbucnirea nervoasă și se simți stânjenit.

– Dacă acest general l-a ofensat în vreun fel pe domnul general, domnule, zise McNab, cu o voce de elev insolent de la West Point, atunci acestui general îi pare rău. Domnule!

Când Naylor se uită la ceilalți, sergentul-major Suggins studia tavanul, generalul McFadden podeaua, iar generalul Potter ceasul de la mână.

„Nemernicul naibii!“

– Scotty, știi unde este Abéché, Ciad? întrebă Naylor.

– O secundă, domnule, răspunse McNab.

Toată lumea auzi sunetul unui pocnet din degete.

Zece secunde mai târziu, McNab reveni.

– Domnule, Abéché, Ciad, este într-o parte izolată a acestei țări. Coordonatele sunt 13.50.49 latitudine nordică...

– Știu unde e, Scotty, îl întrerupse Naylor. Întrebarea era: Tu știi? Un simplu „Da, domnule“ ar fi fost suficient.

– Da, domnule.

– Există posibilitatea ca Boeingul 727 furat din Luanda, Angola, să fie sau să fi fost acolo.

– Există o pistă lungă de trei kilometri; suficient pentru un 727. Care e sursa de informaţii?

Naylor nu răspunse. În schimb, întrebă:

– Cât de repede poţi trimite pe cineva acolo ca să afle asta cu certitudine, Scotty?

– Domnule, cu acoperire sau fără?

– În actualele circumstanţe, generale, nu cred că avem timp de tratative diplomatice cu nimeni, răspunse Naylor.

Toată lumea auzi, îndepărtat, dar clar, cum McNab dă un ordin:

– Tommy, dă deşteptarea de încălecare pentru Gray Fox.

Apoi, mai clar, îl auziră pe generalul McNab spunând:

– Înţeleg, domnule. La ce sprijin mă pot aştepta?

– De ce ai nevoie, Scotty?

– Aş vrea ceva disponibil care să sprijine C-22-ul.

C-22 era denumirea dată de Forţele Aeriene Boeingului 727-100. În mod normal, toate aeronavele de acest tip sunt alocate Gărzii Naţionale Aeriene. Unul însă, cu anumite modificări, este păstrat într-un hangar bine păzit la baza forţelor aeriene Pope, care se învecinează cu Fortul Bragg.

– Intenţionezi să zbori până în Abéché? izbucni Naylor.

– Nu, domnule. Mă gândesc la un avion Royal Air Maroc care să zboare deasupra Abéché la doisprezece mii de metri, zise McNab, pe un ton care sugera că se adresa unui copil retardat. Royal Air Maroc, ştiţi, are

permisiunea să zboare pe deasupra tuturor acelor ţări mai puţin prietenoase dintre Maroc şi Arabia Saudită.

Nu spuse, dar toată lumea de la masă înţelese că intenţiona să-şi paraşuteze oamenii deasupra aerodromului din Abéché.

- Crezi ca va funcţiona, Scotty?

- Da, domnule. Va funcţiona. Şi ce să fac cu avionul dacă e acolo?

- Momentan, află dacă este sau a fost acolo.

- Da, domnule.

- Comunicaţiile sunt o problemă?

- Nu, domnule.

- Mă refer la comunicaţiile între Abéché şi baza de aici.

- Vor exista comunicaţii între baza de aici şi Abéché; legătura către voi nu constituie o problemă.

- De ce vrei sprijin pentru avion?

- Mi-ar cam plăcea să-mi recuperez oamenii, domnule. Şi echipamentele de comunicaţii. O parte din ele costă o grămadă de bani.

- Cât de discret poţi îndeplini misiunea asta, Scotty?

- Mă îndoiesc că va bănui cineva că suntem acolo, domnule. În afară, evident, de cazul că avionul e acolo şi îmi spuneţi să-l arunc în aer. Un avion aruncat în aer are darul de a-i face pe oameni bănuitori că totuşi ceva nu merge aşa cum ar vrea ei.

- Dă-mi cel mai prost scenariu, Scotty. Dacă totuşi ceva merge prost şi ei află că eşti acolo?

- De-asta vreau o mână de ajutor. Un C-17 III ar fi perfect.

Boeingul C-17 III era un avion de transport, capabil de a folosi aerodromuri improvizate. Motoarele lui puteau împinge aeronava la trei sferturi din viteza sunetului

până la un plafon de înălţime de cincisprezece mii de metri încărcat cu aproape trei sute de tone de marfă. Putându-se realimenta în zbor, avionul era capabil să zboare oriunde pe suprafaţa globului.

Naylor se uită la McFadden, care dădu din cap, că avea un C-17 disponibil.

„Şi probabil că are chiar mai multe; McFadden a dat prea repede din cap."

– Cum intenţionezi să-l foloseşti?

– Sunt un optimist. Ei nu află că noi suntem acolo. Abéché nu se poate numi un aeroport de prim rang. Tommy tocmai mi-a dat o foaie cu date care spun că există o cursă săptămânală dinspre N'Djamena şi nici asta nu e regulată. O să duc patru, poate cinci oameni la sol. Ei vor afla de soarta avionului. Nu mă preocupă scoaterea avionului de acolo. Oamenii se ascund undeva în apropierea capătului pistei. Boeingul C-17, aflat în zbor prin apropiere, încă nu mi-am dat seama pe unde, aterizează în Abéché. Merge până la capătul pistei, deschide uşa, oamenii mei sar înăuntru, apoi decolează. Mai mult sau mai puţin, scenariul rămâne acelaşi dacă mi se ordonă aruncarea în aer a avionului 727, doar că oamenii mei se vor ascunde atunci prin tufişuri lângă cea mai apropiată zonă plată pe care o poate folosi un C-17. În cel mai rău caz, oamenii mei fug de autorităţile locale indignate. Voi avea ceva armament greu pe C-17 şi douăzeci de oameni la bord. Ei sar în zona plată şi menţin terenul suficient ca avionul să aterizeze şi să ia pe toată lumea înapoi la bord.

– Nu vreau să porneşti al Treilea Război Mondial, Scotty, gândi Naylor cu voce tare.

– Ciudat, credeam că luptăm deja în al Treilea Război Mondial, replică McNab.

– Cred că ai înţeles ce vreau să spun, generale, rosti Naylor cu răceală.

– Am înţeles, domnule.

– Unde vrei să vină C-17?

– Aici, cât de repede se poate. Ne poate urma la Menara.

– Menara? întrebă McFadden.

– Menara, Maroc. Cine a fost?

– Generalul McFadden, răspunse Naylor.

– Bună seara, domnule, zise McNab.

– Bună seara, generale McNab, replică McFadden. Te-ai gândit la un Pave Low?

– Da, domnule. Ţinând cont de timp şi distanţă, n-ar funcţiona aici.

– Ce mai faci, Scotty? întrebă şi Potter.

– Recunosc vocea asta nazală şi neplăcută. Ce mai faci, George? Mai important, câţi alţi oameni mai trag cu urechea la această conversaţie fascinantă?

– Ăştia-s toţi, Scotty, replică Naylor. Generalii McFadden şi Potter, Wes Suggins şi cu mine.

– Bine. Cred cu tărie în teoria care spune că, dacă un secret e cunoscut de mai mulţi oameni, nu va rămâne mult timp un secret.

– Că ai pomenit de asta, generale, zise Naylor, să ştii că CIA nu are habar de operaţiune şi nici nu trebuie să aibă habar.

– Iisuse, probabil că am făcut şi eu ceva ca lumea! Mulţumesc că mi-ai spus asta, domnule general.

Naylor se uită scurt la Suggins şi la Potter. Amândoi încercau să-şi suprime un zâmbet.

– Cât de repede poţi porni treaba, Scotty? întrebă Naylor.

– Trecem la acţiune de obicei în şaizeci de minute, dar în general lucrurile merg mai repede.

– Bine, zise Naylor. Declanşează operaţiunea, generale McNab.

– Da, domnule.

(DOI)

Baza Forţelor Aeriene Regale
Menara, Maroc
09.30, 9 iunie 2005

Printre alte modificări făcute în coada avionului C-22 6404 aparţinând Forţelor Aeriene se numărau locaşurile pentru rezervoare suplimentare de combustibil. Odată instalate, ele făceau din avion o aeronavă transoceanică. Când 6404 ateriză în Menara, la o sută nouăzeci de kilometri sud de Casablanca, după un zbor de şase ore şi zece minute, avionul mai avea combustibil în rezervoarele principale pentru două ore şi cincisprezece minute de zbor.

Era suficient, de pildă, pentru a ajunge la orice bază americană din Europa, din Spania şi până în Germania, dacă era necesar. Nu era nevoie de o diversiune. La opt şi cinci minute, ora locală – o oră diferenţă faţă de coasta marocană – operatorul de la turnul de control din Casablanca permise avionului Forţelor Aeriene ale Statelor Unite 6404 să efectueze o aterizare de realimentare la Menara.

Avionul atinse uşor pista la ora nouă şi douăzeci şi cinci şi, cinci minute mai târziu, ajunse într-un hangar, ale cărui uşi se închiseră imediat după el.

Tehnicienii de la Forţele Aeriene Regale Marocane conectară imediat cabluri electrice şi conducte de aer la

fuzelaj. Uşa din spate a avionului – de sub coadă – se deschise, şi doi oameni coborâră repede, amândoi îmbrăcaţi cu pantaloni kaki şi tricouri albe.

La piciorul scării se afla un bărbat subţirel îmbrăcat cu un costum de zbor maro. Un ecuson de piele de pe costumul său de zbor îl identifica drept colonel – şi pilot – al Forţelor Aeriene Regale Marocane. În spatele lui stătea un alt colonel pilot în costum de zbor. Era mai în vârstă, mult mai îndesat şi avea o mustaţă deasă, în stil britanic.

Cei doi ofiţeri marocani salutară şi americanii le răspunseră.

– Bună dimineaţa, domnule general, zise bărbatul subţirel într-o engleză cu un foarte vag accent.

– Bună dimineaţa, Alteţa Voastră Regală, răspunse generalul-locotenent Bruce J. McNab. Sunt extrem de onorat că Alteţa Voastră Regală şi-a găsit timp pentru mine în programul deosebit de încărcat pe care îl are.

– Întotdeauna am timp pentru dumneata, generale, zise colonelul. Şi nu numai pentru că te îndrăgesc.

– Daţi-mi voie să ghicesc, zise McNab. Un membru al familiei dumneavoastră vrea să pună nişte întrebări.

– „Am nevoie de o favoare" poate însemna foarte multe, generale, chiar şi între prieteni.

– Vi-l amintiţi pe colonelul Thomas, nu, Alteţa Voastră Regală?

– Bineînţeles. Mă bucur să te revăd, Tommy.

– Întotdeauna e o plăcere pentru mine, domnule, replică locotenent-colonelul H. Alexander Thomas.

– Şi dumneata ce mai faci, colonele? întrebă McNab.

– Foarte bine, domnule general, răspunse bărbatul cu mustaţă.

Celălalt făcu un gest cu mâna şi McNab îl urmă până ce ajunseră amândoi în dreptul trenului de aterizare.

– Un Boeing 727 american a fost furat cu două săptămâni în urmă din Luanda, zise McNab.

– Am aflat.

– Există motive să credem că se află la sol sau a fost la sol în Abéché, Ciad. Eu trebuie să aflu dacă aşa stau lucrurile.

– Şi să-l recapturezi? Sau să-l distrugi?

– Deocamdată, am primit ordin să văd dacă este sau a fost acolo, răspunse McNab.

– Ordin care se poate schimba, evident.

– Nu cred. Dacă se punea problema recapturării, cred că mi s-ar fi spus să trimit o echipă formată din oamenii mei. Dacă voiau să-l distrugă, era mai ieftin şi mai puţin riscant să trimită un vehicul aerian teleghidat.

McNab arătă înspre aeronava C-22.

Celălalt bărbat nu spuse nimic câteva zeci de secunde.

– Asta e tot, generale?

– Asta e tot ce am, Alteţa Voastră Regală.

– Şi care e planul de bază?

– Paraşutez cinci oameni în Abéché. Dintr-un avion Royal Air Maroc care survolează Ciadul în drum spre Jiddah. Las oamenii să afle ce pot din cercetarea la sol.

– Cum o să-i scoţi de acolo?

– Cam la două ore în urma mea vine un C-17. Îl voi folosi.

– Deci tot ce vrei este un zbor până la Jiddah?

– Şi înapoi aici.

Celălalt bărbat se gândi din nou preţ de câteva zeci de secunde.

– Vă deranjează ceva? întrebă McNab.

– De ce a fost furat avionul? Ştii sau îmi poţi spune?

– Vă pot spune că noi credem că a fost furat de un grup de somalezi care se autointitulează Legiunea Sfântă a lui Mahomed.

– N-am auzit niciodată de ei, zise celălalt bărbat. *Somalezi?*

– Nici noi nu am auzit de ei, Alteţa Voastră Regală, zise McNab. Există două scenarii posibile, nici unul din ele nefiind sprijinit de fapte certe. Primul scenariu spune că intenţia lor este de a intra cu avionul în *ka'ba* din Mecca...

– Legiunea Sfântă a lui Mahomed? repetă celălalt bărbat, după care ridică vocea şi strigă: Satu!

Colonelul cu barbă veni repede spre ei.

– Alteţa Voastră?

– O clipă, zise şeful. Şi celălalt scenariu, generale?

– Intenţionează să intre cu avionul în Clopotul Libertăţii din Philadelphia, zise McNab.

– Nu ştiu ce înseamnă asta.

– În Philadelphia, unde Părinţii noştri Fondatori au semnat Declaraţia de Independenţă, se află Sala Constituţiei...

– Am auzit de Sala Constituţiei, replică bărbatul. De fapt, am şi fost acolo. Dar ce are asta de-a face cu un clopot?

– Chiar lângă ea, Alteţa Voastră Regală, se află Clopotul Libertăţii. Are o anumită însemnătate emoţională şi istorică pentru americani. Cam la fel ca Sala Constituţiei.

– Mă întreb de ce ar fi interesată Legiunea Sfântă a lui Mahomed de aşa ceva, rosti bărbatul. Că veni vorba de asta, mă întreb cum au auzit ei de acest clopot. Ce ştim despre aceşti oameni, Satu?

– Care oameni, Alteţa Voastră?

– Legiunea Sfântă a lui Mahomed, răspunse şeful, cu o oarecare nerăbdare în voce. Sunt somalezi.

– N-am auzit niciodată de ei, Alteţa Voastră.

– Ca să răspund întrebării tale, generale, zise şeful, da, găsesc că această problemă este deranjantă. Va trebui să întreb un anumit membru al familiei mele cum să procedăm. Între timp însă, cred că ar trebui să-i ceri lui Tommy să înceapă procesul de transformare.

– Mulţumesc, domnule.

– Tu şi cu mine vom merge la popota ofiţerilor pentru micul dejun, zise şeful. Colonelul Ben-Satu va rămâne aici destul cât să se asigure că Tommy dispune de tot ce are nevoie. Apoi va afla tot ce se poate despre Legiunea Sfântă a lui Mahomed şi va veni cu informaţiile la popotă.

– Da, Alteţa Voastră.

– Tommy! rosti cu voce tare şeful.

– Vin, domnule! răspunse locotenent-colonelul Thomas, pornind imediat spre ei.

– Da, domnule?

– Câţi oameni ai cu tine?

– Socotindu-i şi pe cei de la Forţele Aeriene, Înălţimea Voastră...

– Da, evident, să-i socotim şi pe ei, răspunse şeful.

– Cincisprezece, domnule. Numărul ne include şi pe mine, şi pe domnul general.

– Bun. Să vă socotim atunci şi pe voi doi. Voi trimite oameni cu treisprezece porţii de mic dejun aici. Când crezi că operaţiunea de transformare a avionului decurge cum trebuie, poate vrei să ni te alături generalului McNab şi mie la popotă. Voi lăsa o maşină pentru tine.

– Da, domnule. Mulţumesc, domnule.

– Tommy, te rog să te asiguri că nici unul din oamenii tăi nu părăseşte hangarul sub nici un motiv.

– Da, domnule.

– Colonelul Ben-Satu se va asigura să ai la dispoziţie orice ai nevoie.

– Mulţumesc, Înălţimea Voastră.

– Mergem, Scotty?

În faţa hangarului aşteptau trei sedanuri negre Mercedes 320L. Unul dintre ele plecă cu McNab şi gazda lui spre popota ofiţerilor, o clădire lungă, de culoarea nisipului, aflată în apropiere de pista de zbor.

Cei douăzeci şi ceva de ofiţeri din sala de mese se ridicară imediat când unul dintre ei îl zări pe şef, care le făcu semn să se aşeze la loc pe scaunele lor.

Şeful îl conduse pe McNab la o masă din colţul încăperii.

– Comandă ouă prăjite, cartofi, pâine prăjită şi cafea pentru mine, te rog, zise el. Eu am de dat câteva telefoane.

Apoi şeful ieşi din încăpere.

Zece minute mai târziu, se întoarse în sala de mese. Toţi ofiţerii – care acum îi includeau şi pe McNab şi pe Thomas – se ridicară în picioare şi li se făcu acelaşi semn să se aşeze înapoi pe scaune.

– Ai terminat repede, Tommy, zise şeful, aşezându-se la masă.

– Nu au nevoie de mine ca să-i ajut cu avionul, domnule, răspunse Thomas. Le stau în cale.

Un ospătar le aduse trei farfurii cu ouă prăjite, cartofi şi pâine prăjită.

– Tipul despre care discutam mai devreme, Scotty? zise şeful.

– Da, domnule?

– Nici el nu crede nici unul din scenarii, dar zice că e foarte bine dacă cercetezi chestiunea.

– Mulţumesc, Alteţa Voastră Regală.

– Şi, evident, este fericit că poate face un mic serviciu unui vechi prieten. Mi-a cerut să-ţi transmit asta.

– Sunt onorat că mă consideră un vechi prieten, replică McNab.

– Sunt sigur că aşa te consideră, dar cred că el s-a referit mai degrabă la ţările noastre. Ştiai, Tommy, că Marocul a fost prima naţiune care a recunoscut Statele Unite? Chiar înainte de a se numi Statele Unite. În 1777?

– Nu, Înălţimea Voastră. Nu ştiam, mărturisi Thomas.

– Istoria pe care o ştiu este un pic cam neclară. Dar cred că sediul guvernului vostru se găsea atunci în Philadelphia.

– Cred că da, zise McNab.

– Şi clopotul ăsta – cum ai spus, Clopotul Libertăţii? Era în Philadelphia atunci? Şi, dacă da, care e legătura?

– Alteţa Voastră, mă simt destul de ruşinat să recunosc că habar n-am, mărturisi generalul McNab. Probabil că există, dar eu n-o ştiu, pur şi simplu.

Şeful îndreptă un deget înspre McNab.

– E groaznic, zise el.

(TREI)

Baza Forţelor Aeriene Regale
Menara, Maroc
12.20, 9 iunie 2005

Un remorcher roşu cu galben scotea din hangar ceea ce cu trei ore înainte fusese avionul Forţelor Aeriene ale Statelor Unite C-22 cu numărul 6404.

„Procesul de transformare", cum îl numise șeful, fusese terminat cu douăzeci de minute înainte.

Pe fuzelaj fuseseră aplicate măști de plastic, lipite cu un adeziv suficient de puternic ca să le țină lipite pentru o perioadă scurtă de timp. De la bot și până la coada avionului se vedeau acum dungi verzi și roșii pe ambele laturi ale fuzelajului. Cuvintele ROYAL AIR MAROC apăreau acum chiar în spatele geamurilor compartimentului de zbor. Pe ambele laturi ale stabilizatorului vertical se vedea acum câte o stea căzătoare roșie. Sub fiecare stea, cu litere mari, se găseau inițialele RAM trasate cu vopsea roșie.

După ce fiecare detaliu fusese lipit la locul lui, totul fusese dat cu o vopsea incoloră, cu uscare foarte rapidă, extrem de scumpă. Se spera că în decurs de maximum treizeci și șase de ore, avionul Royal Air Maroc 905, rebotezat *Rabat*, avea să fie înapoi în hangarul din Menara, unde avea să fie tratat cu un solvent și mai scump decât vopseaua incoloră. Solventul dizolva în câteva minute vopseaua și permitea îndepărtarea rapidă a tuturor elementelor de mascare aplicate pe fuzelaj.

Avionul porni motoarele și se îndreptă spre pragul de acces de pe pista de decolare, unde i se dădu permisiunea să intre pe pistă fără să oprească și apoi să decoleze.

Controlorul de trafic din turn informă Zona de Control aerian Casablanca de faptul că RAM 905 decolase la și douăzeci și cinci cu destinația Jiddah, Arabia Saudită.

Exact în acel moment, maiorul Carlos G. Castillo trecu prin ușa rotativă a Hotelului Warwick din Philadelphia și coborî cele câteva trepte până pe strada Locust.

(PATRU)

Hotelul Warwick
1701 Locust Street
Philadelphia, Pennsylvania
07.25, 9 iunie 2005

Castillo privi în susul şi în josul străzii. Privirea lui se opri pe statuia în mărime naturală a unui bărbat cu o umbrelă deasupra capului de pe cealaltă parte a străzii. Apoi auzi două sunete de claxon în succesiune rapidă şi, uitându-se în direcţia lor, văzu braţul lui Miller făcându-i semn de pe scaunul din faţă al unui Buick sedan bleumarin parcat la cincisprezece metri de intrarea hotelului.

Porni repede spre maşină. În vreme ce se apropia, Miller deschise portiera din spate.

Şoferul era un bărbat mic şi subţirel, cu o mustaţă bine îngrijită.

– Bună dimineaţa, domnule general, salută Castillo cu curtoazie.

Generalul-maior în rezervă H. Richard Miller Sr. se răsuci pe scaun şi îndreptă un deget către Castillo.

– De prima dată când te-am văzut, Castillo – erai un nimeni pe atunci – am ştiut că o să provoci doar belele.

– Domnule, dacă vă referiţi la... întoarcerea lui Dick... din Africa, atunci situaţia a fost rezolvată, domnule.

– „Rezolvată"? Ce dracu' mai înseamnă şi asta? Doamne Dumnezeule, un Miller eliberat din funcţie din motive întemeiate!

– Cum, Charley? întrebă maiorul H. Richard Miller Jr.

– Preşedintele îţi trimite o scrisoare de apreciere, via comandamentul DIA, răspunse Castillo. Secretarul Hall m-a sunat azi-noapte ca să-mi spună.

– Chestia asta nu va face decât ca pe dosarul lui Dick să apară eticheta de „influență politică", replică generalul Miller, deloc impresionat. E aproape la fel de rău ca și „eliberarea din motive întemeiate".

Generalul Miller își mută privirea de gheață de la Castillo ca să descopere o breșă în trafic, găsi una și plecă de pe loc.

Maiorul Miller se răsuci pe scaun și, printr-o combinație de expresii faciale, ridicări din umeri și alte semne ale corpului reuși să-i transmită lui Castillo mesajul că îi pare rău pentru atacurile tatălui lui, dar, pe de altă parte, Castillo îi cunoștea tatăl și știa la ce trebuie să se aștepte.

Charley folosi la rândul lui o combinație de gesturi ca să semnaleze că înțelegea situația și că nu-l deranja.

Castillo își zise: „Iisuse Hristoase, slavă Domnului că nu m-am dus cu Dick acasă la el noaptea trecută! Dacă aș fi făcut-o, m-aș fi trezit cu generalul Miller ca o furtună de neoprit pe capul meu. Chestia asta se va termina imediat ce ajungem la sediul Poliției, când voi spune: Nu, mulțumesc, Dick, nu merg cu tine mai târziu ca măcar să o salut pe maică-ta."

Drumul către sediul Poliției îi purtă în jurul Primăriei și spre râul Delaware. Castillo știa că Sala Constituției și Clopotul Libertății se aflau undeva în acea zonă, dar nu era sigur unde anume.

„Iisuse, uite-mă aici, încercând să împiedic un grup de lunatici să intre cu un avion în ele și nici măcar nu știu unde sunt exact aceste obiective!"

Sediul Poliției era o clădire plină de curbe la câteva străzi distanță de Market Street. Generalul Miller intră cu Buickul într-o parcare unde exista un indicator DOAR PENTRU MAȘINILE POLIȚIEI. Opri

maşina pe un loc de parcare unde scria DOAR PENTRU INSPECTORII-ŞEFI, opri motorul şi deschise portiera.

După care anunţă:

– Să mergem, Castillo! Doar nu vrem să-l lăsăm pe comandant să ne aştepte, nu?

„Doamne, vine şi el cu noi?"

– Domnule, veniţi cu noi?

Generalul Miller răspunse printr-o clătinare a capului, arătându-şi astfel dezgustul pentru o asemenea întrebare stupidă, după care urmă un gest de nerăbdare din mână cu semnificaţia „Să mergem, să mergem!"

„Nu pot face absolut nimic în privinţa asta.

Ce naiba intenţionează să facă?"

Un poliţist veni spre ei.

– Domnule, nu puteţi parca aici, locul este rezervat pentru inspectorii-şefi.

– Sunt generalul Miller şi am venit să-l văd pe comandant, replică generalul. El m-a sfătuit să parchez aici. Mă surprinde că nu ai fost înştiinţat. Dacă e vreo problemă, îţi sugerez să îl suni.

Poliţistul se uită cu atenţie la generalul Miller, după care dădu din cap şi plecă.

Ajunşi în interiorul clădirii, după ce trecură printr-o uşă de sticlă, văzură patru stîlpi înalţi până la şold prin care poliţiştii şi angajaţii civili treceau legitimaţii de acces cu cip electronic. În dreapta stâlpilor se găsea un birou pentru vizitatori, ocupat de un ofiţer în uniformă.

– Generalul Miller şi alte două persoane în vizită la comandantul Kellogg, anunţă generalul.

– Domnule, am înţeles că domnul comandant ne aşteaptă la ora opt, zise Castillo. Acum e doar şapte şi patruzeci de minute.

– Atunci informaţiile tale sunt incorecte, replică Miller.

Era evident că erau aşteptaţi, căci poliţistul de la intrare scoase imediat trei permise de vizitatori şi apăsă butonul care elibera bariera de acces pe culoarul vizitatorilor.

Urcară într-un ascensor care era, ca şi restul clădirii, circular.

Când ajunseră la destinaţie, văzură că erau aşteptaţi de un detectiv sau un poliţist în haine civile.

– Bună dimineaţa, domnule general, zise omul. Comandantul vă aşteaptă.

Generalul Miller răspunse dând scurt din cap.

Îl urmară pe ofiţerul de poliţie – Castillo nu văzu nici un fel de insignă, dar la centura omului se întrezărea forma unui pistol Glock semiautomat de 9 mm – până la un alt birou, unde se afla un alt ofiţer în haine civile. Acolo semnară în registrul de vizitatori şi apoi li se permise accesul în biroul comandantului.

Din spatele biroului său se ridică un bărbat de culoare, masiv ca o uşă, îmbrăcat cu un costum bleumarin care îi venea de minune, şi le zâmbi.

– Bună dimineaţa, Richard, zise el, întinzând mâna şi apoi repetând gestul cu maiorul Miller. Mă bucur să te văd, Dick. A trecut ceva vreme.

– Bună dimineaţa, domnule.

– Şi dumnealui este?

– Acesta, comandante, zise generalul Miller, este maiorul Carlos G. Castillo, iar eu mă aflu aici ca să îţi spun câte ceva despre el.

– Îl aşteptam pe asistentul personal al secretarului de stat pentru securitate naţională, zise comandantul Kellogg. Ce mai faci, maiorule?

– Bine, dumneavoastră ce mai faceţi, domnule? răspunse Charley.

– Ceea ce ai să-mi spui despre maiorul Castillo poate să aştepte până bem o cafea? întrebă comandantul după ce le făcu semn să se aşeze.

– Eu zic pas la cafea, mersi, răspunse generalul Miller. Îmi dau seama că timpul tău e limitat, dar chestia asta nu va dura mult.

Comandantul se aşeză pe scaunul lui şi făcu un gest de „Dă-i drumul“ cu ambele mâini.

– Îl cunosc pe maiorul Castillo de când el şi Dick erau nişte neica nimeni la West Point, începu generalul. Şi atunci, ca şi acum, amândoi sunt ca nişte rezervoare de benzină cu chibrituri alături. Unul din ei aprinde chibritul şi celălalt sare în aer.

– Nu zău? se miră, zâmbind, comandantul.

– Mai mult, mai degrabă decât să respecte mereu codul de onoare de la West Point, maiorul Castillo a ales adesea să urmeze filozofia iezuită conform căreia scopul scuză mijloacele.

– Există şi un scop într-o asemenea caracterizare ucigaşă, Richard? întrebă comandantul.

Omul zâmbea, dar cu reţinere.

– Într-una din aceste ocazii, continuă generalul Miller, trei ofiţeri superiori au tras, fără prea multe ezitări, concluzia că vremea, ora şi capacităţile antiaeriene şi de foc automat ale inamicului împiedică, cu desăvârşire, trimiterea unei echipe medicale cu un elicopter de recuperare care să încerce salvarea echipajului unui elicopter doborât în zona muntoasă din Afghanistan.

Când și-au prezentat recomandarea lor generalului care avea comanda pe întreaga zonă de bătălie, ofițerii i-au spus că au ajuns la această concluzie în ciuda faptului dureros că știau prea bine că o decizie de neintervenție ar fi dus aproape sigur la moartea a doi dintre membrii echipajului elicopterului doborât, răniți grav, și la moartea sau capturarea celorlalți oameni de la bord, în total cinci ofițeri și trei soldați.

În fine, ideea de bază, cum se spune, era că trimiterea unui elicopter de salvare, care aproape sigur avea să fie și el doborât sau avea să se prăbușească din pricina condițiilor meteo potrivnice, nu se putea justifica.

Generalul comandant a acceptat recomandările ofițerilor, cu o ezitare pe care doar un alt comandant senior care a fost forțat să ia astfel de decizii o poate înțelege, și a dat ordin de neintervenție.

Maiorul Castillo, care servea drept ce voi descrie cu un eufemism drept „persoană de legătură" cu Statul-Major, nu a luat parte la discuția finală privind situația și la decizia generalului comandant.

După ce a auzit această decizie, s-a dus la hangarele cu aparate de zbor și, încălcând flagrant ordinul generalului, a luat – mai exact a furat – un elicopter Black Hawk, cu care, pilotându-l singur – elicopterul are un echipaj de doi piloți – s-a dus la locul prăbușirii și i-a salvat pe toți cei de acolo.

– Iisuse! exclamă comandantul Poliției, uitându-se la Castillo.

– Unul din cei doi ofițeri grav răniți și salvați de către maiorul Castillo a fost Dick, continuă generalul Miller.

– Cu tot respectul, domnule! izbucni Castillo. A fost o decizie greșită. Știam că o pot face. Nu a fost nici pe departe o inconștiență așa cum sugerați dumneavoastră.

– Maiorule, ești absolvent de West Point, rosti generalul Miller pe un ton neutru, cântărindu-și fiecare vorbă. Cunoșteai prea bine sensul jurământului depus de a te supune ordinelor emise de ofițerii superiori ție. Nu înseamnă supunerea doar față de ordinele cu care ești de acord; înseamnă supunerea necondiționată față de toate ordinele.

Castillo nu replică.

– Pe de altă parte, continuă generalul Miller, încercând să nu-și trădeze tremurul din voce, mie îmi este la fel de limpede că îți sunt profund îndatorat pentru că ai salvat viața fiului meu. De vreme ce înainte nu am avut ocazia, îngăduie-mi să-ți mulțumesc acum. Soția mea și cu mine, ca și frații și surorile lui Dick îți suntem profund îndatorați, maior Castillo.

Generalul Miller se ridică în picioare.

– Mulțumesc, comandante, că mi-ai oferit oportunitatea de a face asta în biroul tău, în prezența ta, în fața unui vechi prieten.

– Domnule, rosti Castillo aproape în șoaptă. Dick ar fi făcut același lucru pentru mine.

– Da, categoric ar fi făcut-o. Iar asta ne aduce înapoi la ceea ce am spus că voi doi ca sunteți un rezervor de benzină cu cutia de chibrituri alături.

Porni spre ușă, apoi se întoarse.

– Doamna Miller ar fi încântată dacă programul ți-ar permite să iei cina cu noi, zise el, după care părăsi încăperea.

Comandantul clătină din cap.

– Tatăl tău știe cum să atragă atenția, nu?

– Domnule, habar n-aveam că o să vină aici cu noi, răspunse Miller.

– Bănuiam asta. Pot să-ți pun o întrebare, maior Miller?

– Desigur, domnule.

– Ce a vrut să spună prin „persoană de legătură“?

Castillo ezită.

– Îmi cer scuze că am întrebat, se grăbi să spună comandantul.

„Nu-l pot lăsa să creadă că nu-i spun totul“, își zise Castillo, după care rosti încet:

– Domnule, eram cu un detașament Delta Force. Îl căutam pe Osama bin Laden.

– Comandai detașamentul Delta Force, Charley, îl corectă Miller. E o diferență.

Comandantul clătină uimit din cap, după care zâmbi.

– Ciudat, nu semeni deloc cu Sylvester Stallone, rosti el. Bine, să trecem la treabă. Ce poate face Departamentul de Poliție din Philadelphia pentru Departamentul de Securitate Națională?

– Domnule, începu Castillo, pe 23 mai a fost furat un avion Boeing 727 aparținând companiei Lease-Aire, Inc., din Philadelphia, de pe aeroportul internațional din Luanda, Angola...

– Se pare că secretarul de stat Hall consideră că această poveste incredibilă este suficient de credibilă ca să vă trimită să mă avertizați în legătură cu această posibilitate, zise comandantul Poliției. Presupun că primarul și guvernatorul au fost înștiințați.

– Domnule, nu de aceea am fost eu trimis aici, răspunse Castillo. Dick și cu mine încercăm să aflăm tot ce putem – dacă există ceva de aflat – despre o posibilă legătură între cineva din Philadelphia și cei despre care noi credem că au furat avionul.

– Vrei să spui că primarul și guvernatorul nu au fost înștiințați? se miră comandantul.

– Domnule, nu *ştim* sigur că avionul a fost furat de terorişti şi, chiar dacă aşa ar sta lucrurile, nu ştim dacă intenţionează să-l folosească pe post de bombă zburătoare aici. Noi încercăm să aflăm ce s-a întâmplat cu acel avion. Toate agenţiile federale interesate de acest eveniment încearcă din răsputeri, folosindu-se de toate mijloacele proprii, să afle ce s-a întâmplat cu acel avion.

– Dar dumneata crezi, nu-i aşa, că a fost furat de nişte terorişti, că or fi somalezi sau de altă naţie?

– Da, domnule, dar asta e opinia mea personală. Atât şi nimic mai mult.

– Şi mai crezi că este posibil, fie şi teoretic, ca aceşti oameni să intenţioneze să intre cu avionul în Clopotul Libertăţii?

– Da, domnule. Dar, din nou, este doar opinia mea personală. Nu am nimic de care să mă agăţ cu excepţia celor pe care mi le-a spus Pevsner în Viena. Şi, deocamdată, nu ştim dacă acel avion este sau a fost în Ciad.

– Ca să intrăm în zona speculaţiilor, cum vei afla dacă avionul este unde a spus acel rus că este? Sau că a fost.

– Nu mi s-a spus asta, domnule. Sunt sigur că sateliţii vor studia îndeaproape aeroportul acela. Nu ştiu ceea ce sursele umane ale CIA sau ale altei...

– Surse umane însemnând servicii de contrainformaţii? Agenţi CIA? Genul ăsta de lucruri? îl întrerupse comandantul.

– Da, domnule. Şi este posibil – ba chiar probabil, dacă nu dispunem de oameni în acea zonă – ca acolo să fie trimis un elicopter Pave Low al forţelor speciale. Vor afla totul cât de curând. Poate în decurs de o oră, poate în decurs de o zi. Iar până o fac, nu ne putem baza decât pe speculaţii.

– Mă întreb dacă înţelegi problema mea, maior Castillo.

– Nu sunt sigur că vă pot urmări ideea, domnule.

– Există doi oameni responsabili cu siguranța cetățenilor din Philadelphia. Unul este primarul, celălalt sunt eu. Să nu mă înțelegi greșit. Primarul este probabil cel mai bun administrator de la Frank Rizzo încoace. Dar el nu știe cum să direcționeze traficul de mașini, și cu atât mai puțin să se descurce cu problemele care s-ar naște din prăbușirea unui avion în Philadelphia.

Comandantul observă expresia de pe chipul lui Castillo.

– Îți dai seama încotro mă îndrept, nu? întrebă el. Nu te-ai gândit la nimic din toate acestea?

– Nu, domnule, mărturisi Castillo.

– Dacă există o cât de mică șansă ca acest scenariu să se concretizeze, atunci ar părea că am luat toate măsurile de precauție posibile, nu? Avertizarea cetățenilor etc. etc.

– Da, domnule.

– Aici apar probleme, continuă comandantul. Începând cu panica. Pe urmă e problema celui care strigă: Lupul! Dacă primarul pune în practică astfel de măsuri și nu se întâmplă nimic, nu numai că va arăta ca un idiot, dar data viitoare când se va întâmpla ceva asemănător oamenii nu-i vor mai acorda nici o atenție. Cei mai mulți încep deja să creadă că tragedia turnurilor gemene a fost o poveste dintr-un film în care eroii principali au fost Charlton Heston și Paul Newman. Făcu o pauză. Mă mai urmărești?

– Da, domnule, cred că da.

– Așa cum am spus, primarul este un lider foarte bun. Din nefericire, este și politician. Am încredere absolută în comandanții mei adjuncți. În rîndurile personalului din jurul primarului nu am practic încredere în nimeni.

Mă tem că, dacă îl înştiinţez despre această situaţie pe primar – şi e clar de datoria mea să fac asta – el îi va informa mai departe pe anumiţi membri ai personalului care fie vor intra în panică şi vor scăpa povestea către public, fie vor transmite aceste informaţii în mod voit, ca să-l vadă pe primar cum apare la televizor în postura de apărător al oraşului cu scopul evident de a-i asigura realegerea în funcţie.

Dacă se produce o mare agitaţie din pricina acestui atac potenţial şi nu se întâmplă nimic, e posibil ca primarul să nu mai fie reales şi eu nu îmi doresc deloc aşa ceva.

– Iisuse Hristoase! zise Miller, aproape în şoaptă.

– Tatăl tău tocmai a făcut o aluzie la luarea de decizii neplăcute când e de datoria ta să procedezi astfel, continuă comandantul. Ei bine, sunt pe cale de a lua o asemenea decizie. Nu voi face ceea ce ştiu că e de datoria mea să fac şi voi minţi chiar, ceea ce veţi face şi voi.

– Domnule?

– Când tu şi Dick aţi venit aici, maiorule, nu mi-aţi spus nimic despre scenariul ăsta cu prăbuşirea unui avion peste Clopotul Libertăţii. Vizita voastră la mine la birou a fost doar una de curtoazie. Secretarul de stat Hall avea nevoie de ajutorul meu în ancheta voastră privind compania Lease-Air, Incorporated. Iar eu v-am spus că voi fi evident bucuros să vă ajut.

– Da, domnule, zise Castillo.

– Ai spus cu câteva clipe în urmă, maiorule, că tu crezi că vor apărea informaţii legate de locaţia acestui avion dispărut în următoarele douăzeci şi patru de ore?

– Da, domnule. Poate chiar mai devreme.

Comandantul se uită la ceas.

– Acum este opt şi treisprezece minute, zise el. Peste treizeci şi două de ore va fi ora paisprezece după-amiaza,

mâine. La acea oră am să mă duc la primar cu povestea voastră. Îi va plăcea pentru că va avea timp să apară la știrile de la ora șase. Mă înțelegi? Nu vreau nici o confuzie în această privință și este de la sine înțeles că mă aștept de la voi să mă înștiințați imediat dacă apar informații noi.

– Înțeleg, domnule, zise Castillo.

– Și, Dick, continuă comandantul. Nu vreau să-i povestești nimic despre toate acestea tatălui tău. Îl iubesc ca pe un frate, dar el este pătruns, așa cum el însuși a recunoscut, de filozofia Datorie, Onoare, Patrie de la West Point, iar eu nu vreau să facă vreun lucru pe care el s-ar simți dator să-l facă prin prisma aceasta. Situația necesită oameni cu filozofia maiorului: scopul – protejarea Philadelphiei – scuză mijloacele.

– Înțeleg, domnule, zise Miller.

Comandantul se ridică de la birou.

– Acum mergem la Biroul Antiterorism. Voi cere ofițerului comandant de la Crimă Organizată și Contrainformații – sunt în aceeași clădire – să se întâlnească cu noi acolo, zise el. Nu știu ce ar putea avea ei în privința vreunei conexiuni dintre teroriștii noștri afro-americani – care până acum și-au limitat eforturile de a îngenunchea Philadelphia la aruncarea de pietre în mașinile de patrulă ale Poliției – și alți teroriști, dar vom afla acolo dacă are cineva vreo informație. Îi voi spune inspectorului-șef Kramer și căpitanului O'Brien că trebuie să vă dea tot ce au și să vă țină la curent cu tot ce apare nou. Îi voi spune inspectorului-șef Kramer chestia asta de două ori deoarece el are tendința nefericită de a se supune numai acelor ordine pe care le consideră rezonabile și înțelepte.

– Vă mulțumesc foarte mult, domnule comandant, rosti Castillo.

– Trebuie să-ţi spun că nici unul din aceşti ofiţeri nu e dispus să împărtăşească mai multe informaţii decât este considerat necesar cu cineva din Armată sau cu asistentul special al secretarului de stat pentru securitate naţională. Dar dacă vreunul dintre ei chiar refuză să coopereze, vino la mine, imediat, şi voi avea o nouă discuţie cu persoana în cauză.

– Domnule, ce părere au – aţi zis inspectorul-şef Kramer şi căpitanul O'Brien? – despre serviciul secret?

– Despre serviciul secret? Nu ştiu. Ştiu că Kramer urăşte FBI-ul cu pasiunea unui olandez din Pennsylvania. Şi cred că nici O'Brien nu prea are Biroul la inimă. Serviciul secret? Nu ştiu. De ce întrebi?

– Domnule, dispun de legitimaţii şi documente care mă identifică drept un agent special supraveghetor al serviciului secret, răspunse Castillo.

Comandantul se uită lung la el, clătinând din cap.

– Ce spunem despre Dick? Sau şi el are documente de la serviciul secret?

– Cred că o să ne descurcăm arătând doar documentele mele.

– Bine. Aşa vom face.

Comandantul le făcu semn să o ia înaintea lui spre uşă.

Se opri în dreptul unui birou unde se găsea un sergent în uniformă.

– Sună-i pe inspectorul-şef Kramer şi pe căpitanul O'Brien! ordonă el. Spune-le să vină ca să se întîlnească cu mine în biroul lui Kramer de la Arsenal.

– Da, domnule.

– Cere ca o maşină fără însemne să fie trimisă imediat acolo. Una bună, cu toate sistemele de comunicaţii funcţionale. Dacă nu există nici una disponibilă, ia de la altcineva.

– Da, domnule.

– Cooperăm cu serviciul secret, asta e tot ce știi.

– Da, domnule.

– Haide, Jack, rosti comandantul înspre polițistul în haine civile care îi așteptase tot timpul în dreptul ascensorului. Mergem la plimbare.

– Da, domnule.

– Jack, el este agentul special supraveghetor Castillo de la serviciul secret, iar el agentul special Miller. Domnilor, el este ofițerul meu asistent, căpitanul Jack Hanrahan.

Cei trei își strânseră mâinile în vreme ce se îndreptau spre ascensor.

(CINCI)

Complexul Industrial Frankford
Philadelphia, Pennsylvania
08.25, 9 iunie 2005

– Iarăși un déjà vu, rosti maiorul Miller la puțin timp după ce căpitanul Jack Hanrahan coti cu Fordul Crown Victoria nemarcat de pe Tacony Street, aflată în nord-estul Philadelphiei, către ceea ce părea un vechi complex industrial de depozite din cărămidă. Am mai fost aici. Ce e locul ăsta?

Comandantul chicoti.

– Pe vremuri era Arsenalul Frankford, răspunse el.

– Mda, replică Miller, amintindu-și. Veneam la comisariatul de aici când eram copil.

– După ce au închis arsenalul, municipalitatea a încercat să îl transforme într-un parc industrial, zise comandantul. Ideea nu s-a materializat, așa că anumite organe

neimportante ale administraţiei municipale – cum ar fi Poliţia – au fost lăsate să folosească acest complex.

Hanrahan trase în faţa unei clădiri mici, vechi de un secol, cu două etaje, şi opri pe un loc marcat INSPECTOR-ŞEF KRAMER, apoi spuse într-un microfon:

– C-Unu la CT.

Castillo căută cu privirea vreun semn pe clădirea din cărămidă roşie, dar nu zări nici unul.

Toată lumea se dădu jos din maşină, iar comandantul intră hotărât în clădire, uimindu-i în mod clar pe doi ofiţeri de poliţie în uniformă care ieşeau şi care nu se aşteptau să dea tocmai peste el. Ceilalţi se luară după şeful Poliţiei.

Chiar în interiorul vestibului mic de la intrare, în dreapta, se găsea o uşă nemarcată. Pe peretele de lângă uşă era fixat un buton de sonerie. Comandantul îl apăsă.

Într-un mic difuzor se auzi o voce deloc încântată:

– Mda?

– Deschide uşa! ordonă comandantul.

– Cine e?

– Comandantul.

– Pe dracu'!

– Ce trebuie să fac, să sparg blestemata asta de uşă?

Se auzi un bâzâit, apoi comandantul împinse în uşă, care se deschise.

Dincolo de uşă se găsea o scară. Comandantul urcă treptele câte două. În capul scării apăru un bărbat de culoare cu un aer plouat, care purta un toc de pistol la umăr.

– Domnule comandant, îmi cer scuze. Nu am...

Şeful dădu din mână în semn de „Nici o problemă".

– Inspectorul-şef Kramer? întrebă el.

– Pur şi simplu nu ştiu, domnule. Îl voi căuta. Şi căpitanul O'Brien îl aşteaptă.

Omul dădu din cap înspre un birou cu pereţi de sticlă.

– Credeam că a fost deja alertat, zise comandantul.

– Voi afla ce s-a întâmplat, domnule, zise omul, pe care Castillo şi Miller îl considerară a fi un detectiv.

Comandantul traversă încăperea plină de oameni către biroul cu pereţi de sticlă, făcându-le semn celorlalţi să îl urmeze. Când se apropiară de destinaţie, un căpitan în uniformă se ridică de pe scaun.

Comandantul îi strânse mâna, dar nu făcu nici o prezentare, preferând să spună:

– Îl vom aştepta pe Fritz.

Se aşeză la un birou pe care se găsea o plăcuţă cu cuvintele INSPECTOR-ŞEF F.W. KRAMER inscripţionate pe ea, îşi scoase portofelul şi se uită înăuntru.

– Are cineva doi dolari? întrebă el. Kramer ţine mult să facă economii cu cafeaua.

Castillo scoase primul banii. Căpitanul Hanrahan luă banii din mâna lui Castillo şi plecă din birou.

Miller îi dădu un ghiont lui Castillo şi îi indică din cap un poster care la prima vedere părea să fie din filmul *Beretele Verzi* făcut în 1968 şi în care personajul principal fusese interpretat de John Wayne, dar când se uită mai bine, Castillo văzu că faţa lui Wayne fusese înlocuită cu chipul unui tânăr zâmbitor, iar emblema de pe beretă arăta că tânărul aparţinea Grupului 10 al forţelor speciale.

Detectivul îşi vîrî capul pe uşă.

– Două minute, domnule comandant, anunţă el.

– Mulţumesc.

Căpitanul Hanrahan se întoarse cu o tavă cu căni cu cafea înainte cu treizeci de secunde ca în birou să-şi facă apariţia un bărbat foarte înalt, zvelt, cu aspect de dur şi cu o claie de păr cârlionţat şi încărunţit. Omul purta cămaşă,

cravată şi o haină de tweed. La centură se vedea magazia de cartuşe a unui pistol Colt .45 ACP semiautomat.

– Cărui fapt datorez onoarea? vru el să afle, apoi: Hanrahan, ar fi bine să fi plătit cafeaua aia.

– Cafeaua a fost plătită, domnule inspector, replică Hanrahan.

– Domnilor, dumnealui este inspectorul-şef Kramer, care comandă Biroul Antitero, rosti comandantul. Avem o lungă istorie împreună. Cam pe vremea Arcii lui Noe, eram amândoi sergenţi la Infracţiuni Majore. Iar dumnealui este căpitanul O'Brien, care conduce unitatea de Crimă Organizată şi Contrainformaţii. Dânşii sunt agentul supraveghetor Castillo de la serviciul secret şi agentul special Miller.

Kramer îi examină pe Castillo şi pe Miller cu mare atenţie, dar nici măcar nu dădu din cap în semn de salut. O'Brien le întinse mâna amândurora.

– Ascultaţi-mă bine, amândoi, zise comandantul. Le veţi da nu numai tot ce vor cere, ci şi orice altceva – orice – bănuiţi că le va putea folosi.

– Da, domnule, zise căpitanul O'Brien.

Kramer nu rosti nimic.

– M-ai auzit, Fritz? întrebă comandantul. M-ai înţeles?

Kramer nu răspunse direct.

– Ai de gând să-mi spui despre ce e vorba? întrebă el.

– Domnul Castillo vă va spune ce trebuie să ştiţi. Ceea ce nu va însemna tot ce aţi vrea să ştiţi. Înţeles?

Kramer dădu abia perceptibil din cap.

– Şi cu cât mai puţini oameni de pe aici află că ei doi v-au vizitat, cu atât mai bine. Înţeles?

Kramer dădu iarăşi din cap.

– Vreau să aloci pe cineva – cineva care ştie ce se petrece pe aici – permanent la dispoziţia lor, până când se

încheie povestea asta. Am ordonat trimiterea unei mașini nemarcate aici.

– Primesc o altă mașină? Trebuie să fie important, zise Kramer.

– Este, Fritz, crede-mă! Și nu am chef să aud de la domnul Castillo că vreunul dintre voi nu i-a dat informațiile de care are nevoie. I-am spus să mă sune imediat ce bănuiește așa ceva.

– Bine, te-am auzit, replică Kramer.

– Ținem legătura, le zise comandantul lui Castillo și lui Miller, după care, făcându-i semn lui Hanrahan să îl urmeze, ieși din biroul lui Kramer.

Inspectorul-șef Kramer se duse la biroul lui, se așeză, se sprijini de spătarul scaunului și își duse palmele la ceafă.

– Bine, domnule Castillo, dă-i drumul. Ce vrea să știe serviciul secret?

– Ce *aș vrea eu* să știu, zise Miller, arătând înspre posterul de pe perete, e cine e personajul ăsta urât care poartă emblema Grupului 10.

Privirea urâtă aruncată de Kramer l-ar fi copleșit pe un om mai slab de înger. Chipul căpitanului O'Brien arăta clar că nu era înțelept să se facă vreun comentariu pe seama posterului sau să se spună ceva care putea fi socotit drept critică la adresa forțelor speciale ale armatei americane.

– Ce știți despre Grupul 10 al forțelor speciale? întrebă Kramer cu o voce de gheață.

– A fost în acea unitate, zise Castillo. Apoi au aflat că știe să scrie și să citească, și că nu e pederast și l-au trimis la școala de piloți.

– A, deci am de-a face cu doi deștepți? zise Kramer, dar cu un început de zâmbet pe buzele lui subțiri.

– Charley şi-a petrecut prea mult timp în fortăreaţa de la Bragg, zise Miller. Mintea lui s-a învolburat.

– Delta Force? Nu zău! exclamă căpitanul O'Brien.

– Delta Force? Ce înseamnă Delta Force? întrebă Castillo.

– Numele de Reitzell înseamnă ceva pentru dumneata, domnule Castillo?

– Dacă acest Reitzell este Johnny şi are o soţie pe nume Glenda, atunci da, îl cunosc.

– Şi dacă l-aş suna pe colonel ca să-l întreb despre dumneata, ce ar spune?

– Probabil că ar spune că nu a auzit în viaţa lui de Delta şi să vă vedeţi de treburile voastre, răspunse Castillo.

– Mda, probabil că exact aşa ar răspunde, zise Kramer. Se ridică de pe scaun şi întinse mâna, mai întâi spre Miller, apoi spre Castillo.

– Aşa cum spuneam, domnule Castillo, ce vrea serviciul secret să afle?

– Aţi auzit despre avionul 727 dispărut din Angola?

Kramer şi O'Brien dădură din cap.

– Ce vă voi spune trebuie să rămână strict aici. Există un scenariu care zice că a fost furat de nişte terorişti somalezi care vor să intre cu el în Clopotul Libertăţii.

Pe chipul lui O'Brien se citi nedumerirea. Faţa lui Kramer nu se schimbă defel, dar el se gândi câteva clipe la cele auzite.

– Nu aţi veni aici cu asemenea chestii dacă voi şi alţii care ştiu să-şi descopere dosurile pe întuneric cu o singură mână nu aţi crede că există ceva adevăr în ideea asta, rosti el în cele din urmă.

– Nu suntem nici pe departe siguri, dar deocamdată e tot ce avem. Aceeaşi sursă care ne-a informat că avionul

a fost înşfăcat de somalezi şi probabil se află în Ciad – sau a fost în Ciad; chestia asta se verifică acum – spune că ar putea exista o legătură în Philadelphia. De asta avem noi nevoie.

– Poate, zise Kramer. Avem câţiva LAA, adică lunatici afro-americani, care ar chiui de bucurie să vadă întâmplându-se aşa ceva. Deocamdată, se mulţumesc să arunce cu cockteiluri Molotov în maşinile de poliţie şi să ţintească cu armele, pardon, *să tragă cu armele* în astfel de maşini. Nu sunt nişte trăgători de elită, aşa cum înţelegem noi termenul, dar sunt ambiţioşi. Voi vedea peste ce dau...

– Inspectore...

– Spune-mi Dutch, îl întrerupse Kramer. Aşa mi se spunea în forţele speciale.

– Eu sunt Charley, zise Castillo.

– Dick, rosti şi Miller.

– Dutch, avem nevoie de informaţii *acum*, zise Castillo.

– Am oameni infiltraţi, replică Kramer. La fel are şi căpitanul O'Brien – uneori contrainformaţiile şi antiterorismul se întrepătrund. Există patru grupuri majore de LAA şi, între noi fie vorba, avem unul, doi sau trei oameni în fiecare grup, dar sunt sub acoperire, mă înţelegi? Nu le putem da telefon ca să le spunem, să zicem: „Jack, am nevoie de tot ce ştii despre o legătură cu somalezii." Ne trebuie cel puţin câteva ore ca să luăm legătura cu oricare dintre ei. Şi oriunde de la o oră în sus apoi ca să fixăm o întâlnire.

– Te referi la poliţişti sau la informatori? întrebă Castillo.

– Poliţişti, răspunse Kramer. Poliţişti buni, care îşi riscă gâtul în permanenţă. Nu vrem să le facem praf acoperirea şi nu vrem să-i vedem morţi. Înţelegi?

Castillo dădu din cap.

– Pe biroul meu nu a apărut nimic... reluă Kramer.

– Nici pe al meu, interveni O'Brien.

– ...ceea ce ar putea însemna că nu există nimic, continuă Kramer, sau că le e frică să spună ceva pentru că ar părea ca venind de la un drogat.

– Înţeleg, zise Castillo.

– Şpuţerii de la FBI au venit aici acum câteva zile...

– Cine? se miră Miller.

– Vreo doi şpuţeri de la FBI, care voiau să ştie ce aveam despre Lease-Aire, Inc., dacă aveam ceva.

– *Şpuţeri?* insistă Miller.

– Nu sună la fel de ofensiv în cazul unei companii feminine precum „nemernicii", nu-i aşa? rosti Kramer cu nevinovăţie în glas.

– Şi ce le-ai spus şpuţerilor de la FBI? întrebă Castillo, zâmbind.

– Adevărul. Nu aveam nimic despre Lease-Aire, Inc.

Cei patru bărbaţi îşi zâmbeau acum unul altuia.

– Dar poate că ar trebui să vă duceţi şi să aveţi o discuţie cu ei. O să-l trimit pe unul din oamenii mei să vă însoţească, zise Kramer.

– Are sens, zise Miller. Mulţumesc de sugestie.

– Cine e femeia aia tânără? întrebă Castillo.

O'Brien şi Miller se uitară în direcţia gestului făcut de el din cap.

O femeie tânără şi bine făcută, îmbrăcată cu fustă şi un tricou care aproape reuşea să ascundă, deşi nu de tot, pistolul Glock semiautomat de la brâu, stătea aplecată peste al doilea sertar al unui fişet.

– De ce vrei să ştii? întrebă Kramer.

– Cred că am întâlnit-o azi-noapte, răspunse Castillo.

Văzu expresia de pe chipul lui Miller, care spunea: „Iisuse Hristoase, Charley. Am avut noroc și am început să ne jucăm de-a forțele speciale cu tipul ăsta și acum tu și erecția ta permanentă o să distrugeți totul!"

– Nu e ce crezi tu, Dick, zise Castillo.

Primi drept răspuns o altă expresie care spunea *Pe dracu' nu e!*

– Schneider! tună Kramer. Vino aici, te rog!

Bruneta veni până la ușă. Pe chip i se întipări o expresie de ușoară surpriză la vederea lui Castillo. Se opri în cadrul ușii.

– Intră, sergent, îi ordonă Kramer, și închide ușa.

– Da, domnule, zise ea, conformându-se.

– Înțeleg că l-ai mai văzut pe tipul ăsta înainte, zise Kramer. Dar cumva am impresia că nu ați făcut prezentările cum trebuie. Sergent Betty Schneider, acesta este agentul special supraveghetor Castillo, de la serviciul secret. Sergentul Schneider lucrează pentru căpitanul O'Brien.

– Mi-a spus că se ocupă de livrarea de hrană pentru platformele petroliere sau cum li s-o spune.

– Și tu ce i-ai spus?

– Că îmi așteptam prietenul, răspunse tânăra.

– Explică-i ce făceai în realitate. El are binecuvântarea personală a comandantului și, mai important, a mea.

– Tony Frisco și Cats Cazzaro mâncau un sandvici la barul Hotelului Warwick cu două personaje din Mafia din Coney Island...

– Este vorba mafia rusească, domnule Castillo. Niște tipi tare drăguți, explică O'Brien.

– Masa avea microfoane. Indivizii mă luaseră la ochi, așa că m-am dat la... acest domn.

– Și ai obținut ceva? întrebă O'Brien.

Femeia clătină din cap.

– Crezi că te-au jucat?

Ea clătină iarăşi din cap.

– Dar te luaseră suficient de tare la ochi ca să-ţi faci griji?

– Da, domnule.

– Ceea ce înseamnă că O'Brien nu te mai poate folosi o vreme acolo, zise Kramer. Corect, Frank?

O'Brien dădu din cap.

– Iar asta o face disponibilă pentru domnul Castillo...

– Spunea că îl cheamă Castle, interveni ea.

– E-n regulă cu tine, Frank? întrebă Kramer.

– S-a făcut. Schneider, până la noi ordine îi vei însoţi pe aceşti doi domni.

– Da, domnule, zise ea.

– Se presupune că afară aşteaptă o maşină nemarcată. Dacă nu a ajuns deja, va ajunge în curând. Însoţeşte-i pe domnii Castillo şi pe agentul special Miller la sediul Lease-Aire de la aeroport şi oriunde altundeva mai vor ei sau consideri tu că ar trebui să meargă. Fă ce vor ei să faci. Şi nu spune nimănui despre misiunea ta.

– Pot să întreb despre ce e vorba?

– Domnul Castillo îţi va spune tot ce e nevoie să afli, sergent, zise Kramer, după care întrebă: E-n regulă cu tine, Charley?

– E perfect, Dutch. Mulţumesc foarte mult.

– Şi câtă vreme eşti la aeroport, voi suna alarma după oamenii aceia despre care am discutat.

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine, rosti Castillo.

– Ştiu, replică Kramer.

– Oricând vreţi să plecăm, domnilor, zise sergentul Schneider.

Castillo şi Miller o urmară afară din birou.

– Să văd ce-i cu maşina, rosti ea şi începu să traverseze încăperea.

După ce ajunse suficient de departe ca să nu mai poată auzi, Miller zise:

– Pune-ţi un lacăt şpuţer pe sculă, Charley, te rog.

Căpitanul O'Brien se uită semnificativ la Castillo, dar nu comentă.

– Ce aş putea face eu?

– Primim cu recunoştiinţă orice fel de informaţii, răspunse Miller.

XI

(UNU)

Pe autostrada I 95
Philadelphia, Pennsylvania
09.15, 9 iunie 2005

Maşina fără însemne oficiale pusă la dispoziţie de comandantul Kellogg – şi care, din câte îşi dădea seama Castillo, era la fel cu maşina lui – rula cu cincisprezece kilometri pe oră peste limita de viteză de-a lungul autostrăzii I-95 care şerpuia de-a lungul râului Delaware.

Castillo şedea pe bancheta din spate. Miller îl dăduse la o parte şi se aşezase pe locul din faţă.

– Sper că poţi să-ţi ţii gura, sergent Schneider, rosti Castillo.

– Îmi poţi spune Betty, dacă vrei, zise femeia. Şi da, pot să-mi ţin gura.

– Mi-ar plăcea să o faci. Cum e cu prietenul de noaptea trecută?

– Iisuse Hristoase, Charley! exclamă Miller.

– Vreau să spun că nu trebuie să-i zici nimic nici prietenului tău, zise Castillo.

– Îi voi spune că nu pot vorbi despre povestea asta. O să fie ofti... N-o să-i placă, dar va înţelege. E poliţist.

– Bine.

– E locotenent în poliţia autostrăzii. Şi nu e prietenul, ci fratele meu, preciză Betty.

– Seara trecută a jucat foarte convingător rolul unui prieten gelos, zise Castillo.

– Sper să fi crezut asta şi mafioţii. Acum aveţi de gând să-mi spuneţi ce se petrece?

– Vei afla mai multe decât trebuie ascultând ceea ce voi vorbi la telefon, zise Castillo.

– O să-l suni de pe mobil? întrebă Miller.

– Evident, doar dacă nu ştii tu unde găsim un telefon securizat, rosti Castillo, ducând telefonul la ureche.

O clipă mai târziu, zise:

– Trebuie să vorbesc cu el chiar acum, doamnă Kellenhamp...

Unde e?

Ce caută la Camp David?

Cum să sun la Camp David? Poate ar fi mai bine să-l sunaţi dumneavoastră acolo şi să-l rugaţi să mă sune pe mobil...

Aveţi dreptate. Mai bine treceţi chestia asta prin Casa Albă...

Dacă vorbiţi cu el, vă rog să-l întrebaţi dacă m-a sunat, iar dacă nu a făcut-o, să mă sune imediat. E important.

Îşi luă mobilul de la ureche şi apăsă o altă tastă de apelare rapidă.

– Mă numesc Castillo. Sunt asistentul personal al secretarului de stat Hall. Puteţi verifica identitatea mea sunând-o pe doamna Kellenhamp la biroul secretarului Hall. Aveţi numărul. El este la Camp David. Vă rog să-mi faceţi legătura cu el.

Castillo îşi îndepărtă mobilul de ureche.

– O să verifice, anunţă el. Mă întreb ce se petrece la Camp David.

Îşi lipi iarăşi mobilul de ureche şi mormăi:

– Bănuiesc că n-au verificat. Apoi, mai tare: Da, domnule. Domnule, nu v-aş fi sunat acolo, dar a apărut o altă problemă...

Domnule, comandantul ne-a ajutat foarte mult, dar mâine după-amiază la patru şi un sfert îi va spune primarului ce credem noi că se poate întâmpla cu Clopotul Libertăţii...

Domnule, nu vrea să provoace panică şi în orice caz nu inutil. Se teme că, dacă primarul sau, mai exact, oamenii primarului află ceva despre povestea asta, vor apărea scurgeri către presă. Dar nici nu poate amâna chestiunea la nesfârşit...

Da, domnule. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Nu ştiu de ce naiba nu am făcut-o...

Da, domnule. Patru şi un sfert mâine după-amiază...

O să vorbim cu proprietarii Lease-Aire, domnule. Ne-au dat un sergent şi o maşină. Iar inspectorul-şef Kramer, şeful Biroului Antitero, încearcă să ia legătura cu cineva – poate cu mai multe persoane – dintre cei infiltraţi în grupările subversive să vedem dacă au auzit ceva legat de ceea ce a spus Pevsner...

Nu ştiu cât va dura, domnule...

Da, domnule, în clipa în care aflu ceva...

Da, domnule. Îmi pare rău că vă dau veşti proaste, domnule...

Mulţumesc, domnule. Când veţi afla ceva nou despre Abéché?

Înţeleg, domnule.

Castillo își luă receptorul de la ureche și expiră cu putere.

– Zice că va trebui să-i spună președintelui de acest termen limită, ora patru și un sfert, zise Castillo.

– Iisuse! exclamă Miller.

– Ce vrea să-i spună comandantul primarului mâine la ora patru și un sfert? se interesă sergentul Schneider.

Castillo se uită la ea și observă că reglase oglinda retrovizoare ca să-l poată vedea.

Îi întâlni privirea în oglindă și își spuse că ochii ei erau frumoși, iar privirea-inteligentă.

– Că noi credem că există o posibilitate – cuvânt operativ *posibilitate* – ca un grup de teroriști somalezi care se autointitulează Legiunea Sfântă a lui Mahomed și care este posibil – cuvânt operațional *este posibil* – să fi furat un Boeing 727 în Luanda, să poată încerca – repet, *să poată* – încerca să se zdrobească cu avionul de Clopotul Libertății.

– Iisuse! Vorbești serios!

– Mă tem că da.

– Am știut că povestea asta e importantă din clipa în care comandantul v-a dat această mașină fără însemne oficiale, zise ea. Dar nu mă gândeam la așa ceva. Clopotul Libertății? De ce ar vrea să facă așa ceva?

– Sunt două teorii, interveni Miller. Una spune că ei îl consideră un simbol important pentru America, mai important decât îl considerăm cei mai mulți dintre noi. Iar a doua – într-un fel legată de prima – spune că cineva din Philadelphia le-a zis acestor indivizi că ar trebui să distrugă Clopotul Libertății.

– Noi încercăm să aflăm dacă există vreo legătură între compania Lease-Aire și teroriști sau între altcineva din Philadelphia și teroriști, continuă Castillo. Dacă putem

face asta, atunci poate aflăm exact care le sunt planurile şi când intenţionează să lovească. De aceea mergem la aeroport, ca să discutăm cu cei de la Lease-Aire.

Maşina acceleră brusc.

Miller se uită la vitezometru.

– Nu trebuie să fim opriţi pentru depăşirea limitei de viteză, sergent, zise Miller.

– Sub şasiu sunt montate lumini de avertizare albastre, rosti femeia. Dacă ne observă vreo maşină a patrulei de autostradă, le va vedea.

– Sau vom muri de tineri într-un accident cumplit, continuă Miller. Mergi cu aproape o sută patruzeci.

Ea râse.

– Staţi liniştiţi. Şi poţi să-mi spui Betty. Credeam că v-am spus.

Castillo îi întâlni privirea în oglinda retrovizoare.

– Kramer a spus că eşti agent supervizor al serviciului secret, rosti ea.

– Da.

– I-ai spus centralistei de la Casa Albă – presupun că era centralista de acolo...?

– Da.

– ...că eşti asistentul personal al secretarului Hall.

– Sunt.

– Din ce în ce mai curios, rosti ea, după care îşi îndreptă din nou atenţia la drum.

Sediul Lease-Aire, Inc. se găsea la etajul doi al unei clădiri urâte, din beton, lipite de capătul unui hangar vechi, părăginit, dintr-un colţ îndepărtat al Aeroportului Internaţional Philadelphia.

Pe uşa de oţel se vedea un anunţ – arăta ca şi cum ar fi fost imprimat pe hârtie de o imprimantă cu cerneală –

care anunța: ÎNCHIS DIN CAUZA UNEI BOLI ÎN FAMILIE.

– Și acum ce facem? întrebă Miller.

Sergentul Schneider scoase un telefon mobil din geantă și apăsă pe o tastă de apelare rapidă.

– Jack, aici e Betty, zise ea o clipă mai târziu. Am nevoie de o favoare. Uită-te în sertarul de jos al fișetului meu. E acolo un dosar pe care scrie Lease-Aire. Am nevoie de adresa de acasă a unui individ pe nume Terry Halloran. Și de un număr de telefon, dacă există vreunul.

– Cine e ăsta? întrebă Castillo.

– Președintele Lease-Aire, nu? presupuse Miller.

Betty dădu din cap.

– Cum se face că deții o asemenea informație? o întrebă Castillo pe femeie.

– Agenții FBI ne-au întrebat ce avem despre această companie, răspunse ea. Nu auzisem niciodată de acest nume. Dar căpitanul O'Brien mi-a cerut să aflu date despre ei, că poate dau peste ceva ce ar trebui să știm și noi.

– Și ce ai descoperit?

Betty ridică palma ca să-i ceară să aștepte, apoi repetă adresa și numărul de telefon pe care Jack Cum-îl-mai-chema de la celălalt capăt al liniei telefonice i le dădu.

– Mersi, Jack, rosti ea și închise telefonul.

– Nu le scrii? întrebă Miller.

Ea își vârî telefonul la loc în geantă și scoase un înregistrator de voce.

– Este un copiator, zise ea. Îmi copiază convorbirile de pe mobil. Îl pornesc de câte ori efectuez un astfel de apel.

Apăsă câteva butoane de pe dispozitivul digital şi acesta reproduse din memoria digitală vocea ei rostind tare adresa şi numărul de telefon.

- Sunt impresionat, mărturisi Castillo.

- Şi eu, zise Miller.

- Ei bine, n-om fi noi serviciul secret, dar suntem suficient de civilizaţi. Se spune chiar că anul viitor vom avea montate interceptoare peste tot în oraş.

Castillo şi Schneider îşi zâmbiră. Miller afişă un rânjet.

- Hei, n-o luaţi personal, zise ea. Problemele mele cu federalii rămân problemele dintre mine şi FBI.

- Dar el îşi face griji că o să mă dau la tine, rosti Castillo.

- Iisuse, Charley! exclamă Miller.

- Şi o să te dai? întrebă Betty, pe un ton neutru.

- Din câte am văzut până acum, m-aş teme să fac asta, mărturisi Castillo.

- Bine. Atunci să lăsăm lucrurile aşa cum sunt.

- Tocmai îmi povesteai ce ai aflat despre Lease-Aire.

- E o operaţiune de doi bani, o afacere de familie. Nevasta preşedintelui - Terry Halloran - este şi secretara-trezorier a companiei. Fratele ei, pe nume Alex MacIlhenny, este vicepreşedinte, director general şi singurul pilot al firmei. Şi mecanicul-şef. A învăţat să zboare în Forţele Aeriene, a plecat de acolo şi a lucrat pentru mai multe linii aeriene. Când s-a văzut pus pe liber când lucrurile au început să meargă prost, s-a săturat de chestia asta şi a intrat în afaceri de cumpărare şi revânzare a avioanelor de pasageri uzate, alături de cumnatul lui. Nici o problemă cu vreunul din ei. Doar soţia pilotului a cerut arestarea lui pe motiv de violenţă domestică, dar reclamaţia ei s-a dovedit nefondată. Cei doi au divorţat. Până la aflarea chestiei ăsteia cu teroriştii,

aproape că acceptasem teoria FBI că e vorba de o încercare de încasare a asigurării pe aeronavă.

– Ți-ai făcut temele, rosti Castillo, admirativ.

– Sora și soțul ei par în regulă. Au fost verificați: nici cazier, nici altceva. El este un fel de mare mahăr în cadrul Cavalerilor lui Columb. Pe pilot nu l-am întâlnit niciodată, dar nu mi-i imaginez pe soră-sa și pe cumnat implicați în afaceri cu teroriștii, oricât de multă nevoie de bani ar fi avut.

– Cred că povestea aia cu „boala de familie“ nu este adevăratul motiv pentru care au închis firma, zise Castillo, arătând spre afiș. Vreau să discut cu ei.

Betty își scoase iarăși telefonul mobil din geantă.

– Îi sun ca să văd dacă sunt acasă, rosti ea, după care formă numărul din memorie, fapt care îl impresionă din nou pe Castillo.

– Dacă răspunde cineva, închide, îi ceru el.

Ea ridică din sprâncene, apoi dădu din cap.

– Nu răspunde nimeni, rosti ea în cele din urmă.

– Cred că ar trebui să le facem o vizită, rosti Castillo.

– E dincolo de bulevardul Roosevelt, explică Betty. În cealaltă parte a orașului.

– Asta înseamnă o nouă goană pe autostradă? întrebă Miller.

– Ți-e frică? întrebă Castillo.

– Sau poți merge pe bancheta din spate, interveni Betty. Statisticile spun că ești mai în siguranță acolo.

„Cred că nici un comentariu nu putea fi mai adecvat“, își spuse Castillo.

Când ajunseră la mașină, Castillo se urcă tot în spate. Întîlni privirea femeii când aceasta dădu mașina înapoi ca să se îndepărteze de clădire.

(DOI)
2205 Tyson Avenue
Philadelphia, Pennsylvania
10.40, 9 iunie 2005

La Tyson Avenue doi-doi-zero-cinci era o clădire cu trei etaje, situată în mijlocul cartierului de case. Celelalte clădiri, construite în perete, păreau identice, diferind doar prin culoare şi stilul uşilor de la intrare şi al decoraţiunilor exterioare.

Nu primiră nici un răspuns după ce sunară la soneria cântătoare. A treia oară când sergentul Schneider apăsă pe buton, Castillo observă că melodia soneriei era ceva mai scurtă.

– Nici un răspuns, rosti Miller, fără sens. Ce facem acum?

– Nu ştiu cum procedează serviciul secret, zise Betty Schneider, dar noi, poliţiştii, pur şi simplu căutăm vreun semn de viaţă. Parcă se aude un radio sau un televizor.

„Nu m-am gândit la asta, îşi zise Castillo. E bună!"

– Ei bine, nu vor să răspundă la sonerie, insistă Miller. Ce facem? Stăm în faţa uşii până ne deschid?

– Nu, răspunse Betty. Yahoo.

– Ce? se miră Castillo.

– Ştii tu. Yahoo. Internet. Mai înseamnă şi: „Întotdeauna ai şi alte variante la dispoziţie."[1]

Femeia coborî treptele, făcându-le semn lui Castillo şi lui Miller să o urmeze, şi se urcă la volan. De această dată, Castillo se aşeză pe scaunul din faţă. Ea ridică din sprâncene văzându-l acolo şi privirile li se întâlniră o fracţiune de secundă, dar Betty nu spuse nimic.

---

[1] *You Always Have Other Options* (n. tr.).

Miller își propti coatele de spătarul scaunului din față.

– Unde mergem? întrebă el. Pot să întreb?

– Harrisburg, răspunse Betty.

– Harrisburg?

– Harrisburg, repetă ea. Dacă merg ceva mai repede, probabil că ajungem acolo în ceva mai puțin de trei ore.

Sesizând ironia la adresa lui Miller, Castillo nu zise nimic. Miller clătină din cap, apoi se așeză pe locul lui și își fixă centura de siguranță cu o mișcare hotărâtă.

Betty merse până la capătul străzii, coti la stânga și intră imediat pe o alee îngustă din spatele șirului de clădiri.

– Era a cincea casă de la capătul străzii, rosti ea, iar Castillo o văzu arătând cu degetul și numărând.

Betty opri mașina.

– Iată-i. Domnul Terrence Halloran și încântătoarea lui soție, Mary-Elizabeth, zise ea, arătând curtea din spate a familiei Halloran.

Fiecare casă avea în spate o curte și un gard care o separa de cele alăturate. Curtea familiei Halloran avea o grădiniță cu flori și o zonă pavată cu pietriș cu un grătar cu cărbuni, o masă metalică rotundă, scaune și un leagăn cu două locuri.

Pe leagăn se odihnea un bărbat îndesat de vreo cincizeci de ani, cu părul alb nepieptănat și cu picioarele ridicate pe unul din scaune. În mână ținea o cutie de bere, iar lângă el se vedea un răcitor. La masă ședea o femeie grasă, cu un păr izbitor de roșu, având în fața ei o cană cu ceva care semăna cu ceai cu gheață.

Sergentul Schneider opri mașina și coborî, iar Castillo și Miller o urmară.

Curtea era separată de aleea de acces de un gard înalt până la brâu, făcut parcă din împletituri de zale.

– Bună ziua, rosti Betty Schneider din dreptul porții din gard. Își scoase legitimația din geantă și o arătă. Sunt sergentul Schneider.

– Ce naiba mai vor polițiștii acum? rosti Mary-Elizabeth Halloran, cu o voce arțăgoasă.

– Am vrea să discutăm cu dumneavoastră, vă rog, zise Betty.

– Pleacă naibii de aici, replică doamna Halloran.

„Ei bine, asta explică sarcasmul acelui «încântătoarea lui soție», își zise Castillo. A mai avut de-a face cu femeia asta."

Terence Halloran se dădu jos din leagăn și se apropie de poartă, luându-și și berea cu el. Trase de poartă spre interior și le făcu semn să intre.

– Acum ce mai e? întrebă el.

– Acești domni ar vrea să vă pună câteva întrebări, domnule Halloran, rosti Betty.

El se uită mai atent la ei.

– Nu sunteți copoi, nu-i așa?

– Nu, domnule, nu suntem, zise Castillo.

– Am vorbit deja prea mult cu blestematul ăla de FBI, zise el.

– Nu suntem de la FBI, zise Castillo. Suntem de la Departamentul de Securitate Națională.

Îi dădu lui Halloran o carte de vizită, lăsându-l pe acesta să o citească suficient de mult timp ca să priceapă ce scria acolo, fapt care îi confirmă lui Castillo impresia că omul era deja la al doilea bax de șase beri. Halloran le făcu semn să-l urmeze și se duse la masă, unde dădu cartea de vizită soției sale.

– Spune că e de la Securitatea Națională.

– Vorbește cu ei dacă nu ți-ai învățat încă lecția, spuse femeia. Eu n-o voi face.

– Bine, acceptă Halloran. Spuneți repede despre ce e vorba. Sunt ocupat.

Se așeză din nou pe leagăn.

– Domnule, începu Miller. Căpitanul MacIlhenny nu putea să dispară voluntar cu avionul acela.

– Blestemații ăia de la FBI cred că el a pus avionul pe pilot automat pe un curs spre ocean, după care a sărit cu parașuta pe ușa din spate, zise Halloran. Iisuse, Maria și Iosif!

– Nu cred că asta s-a întâmplat, domnule, zise Miller.

– Ei bine, asta cred ei, și tot asta au spus blestematei de companii de asigurări!

– Care ne-a transmis că nu va plăti nimic până la „rezolvarea chestiunii", interveni doamna Halloran. După care ne-au dat treizeci de zile ca să găsim – cum au spus, Terry?

– „O altă linie aeriană", răspunse Halloran. Cu alte cuvinte, ne-au expediat.

– Îmi pare rău să aud asta, zise Castillo.

– De ce v-ar părea rău? se miră doamna Halloran.

– Pentru că e o nedreptate, răspunse Castillo.

– Ei bine, și ce naiba o să faceți dumneavoastră? întrebă Halloran. Ăia sunt blestematul de FBI, iar eu sunt un negustor mărunt de avioane uzate. Pe cine va crede compania de asigurări?

– Ați spus, interveni doamna Halloran, îndreptând un deget la cincisprezece centimetri de nasul lui Miller, că... Cum naiba ați spus? Că nu credeți că Alex a făcut așa ceva voluntar?...

– Cred că ar trebui să luați în considerare posibilitatea neplăcută a obligării căpitanului MacIlhenny de a decola de pe Quatro de Fevereiro, zise Miller.

– De unde? întrebă doamna Halloran.

– E aeroportul din Luanda, îi spuse Halloran, după care se întoarse spre Miller. De unde știți asta?

– Numele complet, doamnă Halloran, explică Miller, este Quatro de Fevereiro Aeroporto Internacional. Înseamnă „4 Februarie“, ziua în care Luanda și-a cucerit independența față de Portugalia.

– Și ce dracu' mai e și cu asta? replică ea.

– Eram acolo, doa'nă, când avionul ăla a decolat.

– Erați acolo? se repezi ea.

– Da, doa'nă, răspunse Miller, după care îi dădu legitimația lui de armată. Sunt ofițer de armată. Eram adjunctul atașatului militar din Luanda.

– Credeam că ați spus că sunteți de la Securitatea Națională?

– Iisuse, Mary-Elizabeth, pune-ți lacăt la gură! o repezi Halloran.

Înșfăcă legitimația din mâna soției lui, o examină, apoi i-o dădu înapoi lui Miller.

– Maior, ha? Spuneați că ați fost acolo când a decolat?

– Eram din întâmplare la aeroport, zise Miller. L-am văzut decolând. Apoi, când am aflat – mă refer la ambasadă – că avionul a refuzat să se conformeze ordinului de a se întoarce pe aeroport, am fost trimis la hotel ca să văd ce pot afla despre căpitanul MacIlhenny. Directorul m-a dus în camera lui. Mi-a fost imediat limpede că nu își luase nimic cu el. Nici măcar nu împachetase...

– Și asta v-a făcut să credeți?... îl întrerupse Halloran.

– Cred că cineva l-a obligat să decoleze cu avionul ăla, zise Miller.

– Adică?

– Poate cineva care voia să dezmembreze avionul, răspunse Miller.

– Mda, rosti Halloran. Și ce faceți aici, domnule maior?

– Am fost temporar alocat Departamentului de Securitate Națională ca să văd dacă pot afla ce s-a întâmplat cu adevărat cu acel avion. Şi cu căpitanul MacIlhenny.

– Aşadar, care e teoria *dumneavoastră,* domnule adjunct de ataşat sau ce ați spus că sunteți, în legătură cu ce s-a întâmplat cu fratele meu?

– Pur şi simplu nu ştiu, doa'nă.

– L-au pus să piloteze avionul încotro au vrut ei şi apoi l-au omorât, zise Halloran.

– Cum poți măcar să te gândeşti la aşa ceva? ripostă doamna Halloran.

– Interpretez faptele, asta fac, răspunse Halloran.

– Pur şi simplu nu ştim, zise Miller.

– Ne întrebăm însă dacă există vreo legătură cu Philadelphia, interveni Castillo.

– Cum adică? întrebă doamna Halloran din batista cu care îşi sufla nasul.

– Adică avionul ăla a stat acolo mai bine de un an, răspunse Miller. Poate că cineva de aici – cineva care lucrează pentru Lease-Aire – ştia că este pregătit pentru zbor...

– Prostii, i-o reteză doamna Halloran. Sper că vezi ce vor, Terry? Omul ăsta încearcă să ne facă să spunem că am anunțat pe cineva că avionul putea fi furat. Ei îl fură şi noi încasăm asigurarea.

– Nu este adevărat, doamnă Halloran, ripostă Castillo.

Doamna Halloran pufni.

– Nu avem mulți angajați, zise Halloran. Externalizăm aproape orice. Dar presupun că e posibil.

– Poate cineva a auzit ceva, poate pe căpitanul MacIlhenny spunând că se duce în Africa, atunci când este posibil să se întoarcă, amănunte de genul ăsta, zise Castillo.

– Cam în perioada când îşi făcea bagajele ca să plece acolo, în hangar aveam un MD-10, zise Halloran. L-am luat de la Delta. Îl curăţam. Adică aveam echipa de la ACSInc. – firma de curăţenie – în hangar. Dar ăştia ne-au trimis câţiva negri din North Philadelphia. Ştiţi dumneavoastră, salariul minim. Nu e nevoie de un expert în rachete ca să cureţi un avion. Nu cred că vreunul dintre ei ar fi fost suficient de deştept ca să se bage într-o astfel de treabă. Fără supărare, domnule maior.

– Nici o supărare, răspunse Miller. Dar poate că hoţii – să mergem pe ideea că e vorba de nişte hoţi – le-au spus oamenilor de la curăţenie la ce să fie atenţi.

– Mda, rosti Halloran, căzând pe gânduri.

– Aveţi statele de plată? întrebă Betty.

– Nu, replică el. Sunt la firma de curăţenie. Noi îl plătim pe om/oră. Iar firma se descurcă cu partea de securitate ca să îi introducă în aeroport. Dar ei trebuie să aibă numele.

– Unde au sediul? întrebă Castillo.

– Lângă aeroport, răspunse Halloran. La două hangare depărtare de noi. Se uită la Castillo. Vreţi să merg acolo cu dumneavoastră?

– Am aprecia enorm asta, domnule Halloran, răspunse Betty.

– Atunci să-mi schimb hainele şi să mă bărbieresc, zise el. Vă pot oferi o bere cât aşteptaţi?

– Puteţi, acceptă Castillo.

– Sper că ştii ce faci, Terry, zise doamna Halloran.

– Fac tot ce pot, zise el, aplecându-se deasupra răcitorului. Scoase dinăuntru trei cutii de Budweiser şi le împărţi. Cel puţin oamenii ăştia nu cred că am încercat să jecmănim compania de asigurări.

„Pasul următor, gândi Castillo, după ce luăm numele celor care au lucrat acolo, va fi să vedem dacă vreunul dintre ele apare în baza de date a poliției. Sunt mai multe probleme aici. Mai întâi, dacă există vreo rețea teroristă, probabil că s-au folosit nume false. Sau, chiar dacă au folosit numele reale, e posibil ca polițiștii să nu le aibă. L-ar cunoaşte pe John James Smith drept Abdullah bin Cap-cu-turban, numele lui musulman. Sau dacă securitatea a fost aşa de bună cum ar fi trebuit să fie, este posibil ca celor aflați pe lista de suspecți a poliției să nu li se fi dat permise de acces. Asta nu l-ar fi împiedicat pe nemernic să-şi rezolve treaba, chiar fără permisul de acces, căci putea face rost de un permis pentru fratele sau sora lui, nişte anonimi pentru poliție, şi îi putea instrui pe aceştia ce să caute.

Sau e posibil ca nemernicul care nu putea intra în aeroport să cunoască pe cineva cu permis şi să-l împrumute ca să intre. E puțin probabil ca oamenii de la securitate să cerceteze atent permisele unei trupe de oameni care intră pe aeroport cu o treabă precisă. Ar fi fost suficient să îşi agațe permisele de gât.

Ar fi trebuit să verifice prietenii şi rudele tuturor celor care au lucrat în hangarul Lease-Aire în perioada când MacIlhenny se pregătea să plece înspre Luanda. Asta înseamnă timp – foarte mult timp.

E posibil să căutăm acul în carul de fân.

Dacă se va ivi ceva, probabil că va apărea dinspre polițiştii sub acoperire pe care inspectorul Kramer i-a plantat în interiorul grupurilor Afro-Americanilor Lunateci.

Dar nu se ştie niciodată. Căutare a acului în carul de fân sau nu, chestia asta trebuie făcută."

– N-o să dureze mult, zise Halloran şi porni spre casă.

Castillo ţinu deschisă portiera din faţă a maşinii.

– Ce-ar fi să mergi în faţă cu sergentul Schneider, domnule Halloran?

Halloran se gândi la propunere.

– Nu, refuză el. Merg în spate cu domnul maior. Aşa vecinii mei blestemaţi o să aibă ce bârfi. „I-aţi văzut pe copoi înşfăcându-l pe Halloran?“

– Nu vor crede asta, zise Castillo.

– Nu-mi cunoaşteţi blestemaţii de vecini, zise Halloran şi se urcă în spate.

Castillo se urcă alături de sergentul Schneider.

– Ce noroc pe tine, rosti ea încet.

– Nici o faptă bună nu rămâne nepedepsită, replică Castillo.

Ea îi zâmbi şi privirile li se întâlniră din nou pentru o fracţiune de secundă.

Castillo se întrebă dacă inspectorul Kramer reuşise să-l contacteze pe vreunul din poliţiştii lui sub acoperire.

Şi se mai întrebă de cât timp avea nevoie cineva – probabil un agent folosind un satelit controlat de CIA – ca să afle dacă avionul 727 era sau fusese în Abéché. Secretarul Hall nu-i spusese decât că sperau să primească un răspuns în curând.

Castillo se uită la ceas.

Unsprezece şi cinci minute. Îşi zise că asta însemna cinci şi cinci minute în Abéché. Se întrebă la ce oră asfinţea soarele acolo. Cu siguranţă nu mai era mult. Dacă CIA nu reuşise să-şi aducă sateliţii deasupra localităţii până la acea oră – sau, să spunem, în următoarea oră – avea să se întuncece şi atunci nu le rămânea decât să folosească tehnici de interceptare bazate pe termosensibilitate, nici pe departe la fel de precise.

(TREI)
La bordul Royal Air Maroc 905
Nivel de zbor 11 000 de metri
19 grade şi 55 de minute latitudine nordică
22 de grade şi 47 de minute longitudine estică
17.05, 9 iunie 2005

– Aproximativ şapte minute, domnule colonel, se auzi vocea pilotului în difuzorul cabinei. Începem să încetinim acum. Voi depresuriza cabina în circa cinci minute. Vă fac eu semn.

Locotenent-colonelul Thomas J. Davenport din forţele speciale ale armatei americane, un bărbat înalt, zvelt, de treizeci şi nouă de ani, se uită repede la trupa lui de paraşutişti care se pregăteau pentru săritura Halo (altitudine mare şi deschidere mică) şi dădu din cap. Atinse un mic buton pe microfonul de pe pieptul lui.

– Înţeles, şapte minute, zise el. Cum mă auzi?

– Tare şi limpede, răspunse pilotul.

Colonel Davenport avea pe faţă o mască de oxigen din cauciuc negru. Pe lângă mască şi pe gât se dăduse cu o unsoare maroniu-neagră. Davenport era îmbrăcat cu ceva care semăna cu o pereche de izmene negre din nailon.

Davenport se uită la ceas. Calcula că el şi ceilalţi oameni din cabina din spate respirau oxigen prin măşti de o oră şi unsprezece minute. Pe un perete al cabinei se aflau un şir de tancuri de oxigen şi un sistem de distribuţie la care toţi erau conectaţi prin cordoane din cauciuc, care serveau şi ca surse de alimentare cu curent pentru costumele de salt.

Ceea ce păreau nişte perechi de izmene negre strânse pe corp erau de fapt nişte costume de protecţie ultimul răcnet contra temperaturilor joase. Mai multe straturi

subţiri de material izolator erau intercalate cu sârme subţiri speciale, ca într-un prăjitor de pâine, în acest fel furnizându-se căldură celui care purta costumul. Curentul de încălzire era pornit chiar înaintea începerii despresurizării cabinei. Aici temporizarea devenea critică. Sistemul de încălzire era foarte eficient. Dacă curentul era pornit prea devreme – când temperatura în cabină nu era cu mult sub zero grade – costumul se îmbiba repede cu sudoare şi apăreau efectele supraîncălzirii.

Teoretic, căldura generată era controlată termostatic. Iar acest lucru funcţiona de obicei. De obicei.

Presupunând că totul funcţiona bine şi paraşutiştii săreau din avion fără să fie transpiraţi leoarcă sau, din contra, de-a dreptul degeraţi, după desprinderea cordonului o baterie electrică prinsă de piciorul drept al omului continua să alimenteze sârmele de încălzire. În mod similar, la desprinderea de cordon, masca paraşutistului continua să fie alimentată cu gaz dintr-un tub de oxigen prins de corpul lui.

Teoretic, o oră de oxigen – pe care toată lumea îl denumea „O-Doi", după simbolul său chimic – era suficientă pentru eliminarea azotului din sângele paraşutiştilor, astfel ca aceştia să nu sufere de versiunea de mare altitudine a fenomenului întâlnit în cazul scufundărilor la mare adâncime odată cu depresurizarea cabinei şi cu desprinderea de avion. Nivelul de zbor de 11 000 de metri însemna deja troposfera.

Teoria spunea că fiecare paraşutist trebuia să inspire numai oxigen pur timp de o oră şi că el nu avea voie să-şi desprindă masca suficient de mult timp ca să ia o gură din aerul „normal" al cabinei presurizate. Inspirarea fie şi a unei singure guri de aer normal dădea cronometrul de O-Doi înapoi la zero.

Cabina era presurizată pentru protejarea parașutiștilor de temperatura troposferei. La 11 000 de metri deasupra solului, temperatura din exteriorul unei aeronave ajunge la minus patruzeci de grade – pe ambele scări de măsurare, Fahrenheit și Celsius.

Colonelul Davenport acționă o minimanetă care schimba modul de lucru al microfonului de pe APASĂ CA SĂ VORBEȘTI pe VOCE ACTIVATĂ.

– Bun. Peste șase minute și un sfert începem depresurizarea. Puneți-vă căștile și măștile acum. Cu grijă. Cu grijă.

Masca pe care o purtau semăna cu măștile de schi. Era confecționată din lână și acoperea tot capul, cu excepția ochilor. Cele folosite de unitatea Gray Fox erau negre. Evident, ofereau ceva protecție contra frigului, dar în același timp ascundeau trăsăturile feței posesorilor lor.

Ținându-și respirația, parașutiștii își dădură jos măștile de oxigen, își traseră repede măștile de schi pe fețe, își puseră la loc măștile de oxigen, apoi căștile. Căștile aveau ecrane protectoare din plastic pentru față.

– Toată lumea a procedat așa cum ar fi trebuit? întrebă colonelul Davenport, aproape pe un ton de conversație.

În căștile lui se auziră trei de „Da, domnule“ și doi de „Verificat“.

De colonelul Davenport se apropie căpitanul Roger F. Stevenson, forțele speciale, armata americană, un bărbat la fel de zvelt ca și colonelul, dar cu un cap mai înalt, a cărui piele nu avea nevoie de machiaj pentru a da impresia că aparține rasei negre.

– Am permisiunea să vorbesc liber, domnule?

– În clipa asta poți spune tot ce ai pe inimă, Roger. Ce te apasă?

– Cu tot respectul, domnule, dar nu arătaţi ca unul dintre noi. Dacă vă daţi jos masca de schi, semănaţi cu Al Jolson.

– Of, şi m-am străduit *atât* de mult, rosti colonelul Davenport cu un gest feminin, punându-şi mâna-n şold. Tocmai mi-ai ruinat *întreaga* zi, Roger.

Stevenson zâmbi, dar continuă:

– O singură privire, colonele, şi băştinaşii ăia o să se întrebe: „Cine-i slăbănogu' ăla alb dat cu unsoare neagră pe faţă?" Sau ceva de genul ăsta.

– Cred că vrei să-mi spui ceva, Roger.

– Domnule, sugerez cu respect (a) că suntem pregătiţi să executăm misiunea doar noi şi (b) că prezenţa dumneavoastră nu este necesară şi (c) că, dacă vă vede cineva...

– Chestia asta a fost luată în considerare de generalul McNab, zise Davenport. Cel care mi-a ordonat să particip. Nu înseamnă că generalul McNab sau eu cred că nu v-aţi putea descurca singuri cu misiunea. Tu ar trebui să ştii asta mai bine ca oricine.

– Generalul v-a spus ce urmăreşte cu asta, domnule? Îmi puteţi spune şi mie?

– A spus: „Dacă se schimbă ordinele, te vreau acolo." Cred că el consideră că e posibil să vi se ceară să distrugeţi avionul. Dacă acesta e acolo.

– Ştiu cum să procedez, domnule.

– Ştiu că ştii. Cred că în realitate generalul a vrut să spună că, dacă circumstanţele sunt de aşa natură încât să implice o asemenea acţiune, atunci ar trebui să distrugem avionul fără nici un ordin. Şi vrea ca eu să iau această decizie. Tu nu trebuie să fii implicat în aşa ceva. Dacă lucrurile ies prost, pe mine mă pot pensiona; mi-am făcut cei douăzeci de ani. Tu nu. Iar Gray Fox are

nevoie de tine, Roger. De fapt, încep să devin prea bătrân pentru astfel de lucruri.

– Îmi asum riscul unei erori, domnule.

– Tocmai ai dovedit înțelepciunea raționamentului generalului McNab, căpitane, zise colonelul, cu o ușoară încordare în voce. Gândește-te la asta în vreme ce plutim în tăcere pe cerul Africii. Acum du-te și ocupă-te de oamenii tăi.

O clipă, Stevenson păru că vrea să replice, dar în căști nu se auzi decât un „Da, domnule".

Stevenson se duse către spatele avionului, unde patru oameni în costume negre își verificau echipamentele pentru a patra sau a cincea oară. Cu măștile de schi și căștile montate la locul lor, era greu să-ți dai seama privindu-i că doi erau afro-americani, unul era latino-american cu pielea mai închisă la culoare, iar cel de-al patrulea caucazian.

„Când ultimii doi își vor scoate măștile, așa cum vor proceda cu siguranță în cursul fazei de recunoaștere a operațiunii, vor arăta și ei ca Al Jonson gata să cânte «Mammy» în primul film vorbit din istorie", își spuse căpitanul Stevenson.

Una din modificările aduse aeronavei constase în montarea unei uși etanșe cam la jumătatea compartimentului pentru pasageri. Acest fapt permitea ca doar partea din spate a fuzelajului să fie depresurizată la altitudine mare.

Din partea din spate fuseseră scoase scaunele. Pe pereții fuzelajului se aflau rastele pentru arme, stații radio, parașute și alte echipamente, ca și o gamă largă de tuburi de oxigen.

Și ușa din spate fusese mult – și foarte scump – modificată. Fusese adusă direct din fabrică cu scară cu trepte

fixe pentru ca membrii echipei să poată coborî şi urca. Uşa fusese special proiectată ca să se deschidă atunci când aeronava stătea pe loc la sol.

Forjorii şi sudorii munciseră mult ca să modifice treptele şi mecanismele de deschidere. Trei sferturi dintre trepte – din partea proiectată ca să ia contact cu solul – fuseseră remodelate ca să pivoteze pe cadrul scării astfel încât, odată activate, să poată fi retrase *în interiorul* fuzelajului.

Mecanismul original de deschidere/închidere al uşii fusese modificat pentru a gestiona corect manevrarea unui prag de patru trepte. Mecanismul de coborâre dispunea acum de suficientă putere ca să forţeze deschiderea uşii în mişcare cu o viteză de două sute şaptezeci de kilometri pe oră sau mai mult. Uşa însăşi fusese ranforsată ca să nu cedeze din cauza forţei curentului de aer şi orice parte a pragului care putea agăţa echipamente fusese înlăturată.

Paraşutele folosite erau în esenţă nişte paraşute sportive modificate. Când erau deschise arătau mai degrabă ca aripile unei aeronave ultrauşoare decât ca nişte umbrele. În plus, cu ele se putea *zbura*. În loc de a cădea mai mult sau mai puţin drept, aşa cum procedează în mod tradiţional un paraşutist, aceste paraşute puteau înlocui, prin manevrare, picajul cu mişcarea înainte. După părăsirea aeronavei, cu o astfel de paraşută puteai înainta până la cincizeci de kilometri.

Paraşutele erau mai mari decât cele folosite la sporturile civile deoarece trebuiau să susţină o greutate mai mare. Paraşutiştii îşi luau cu ei numeroase echipamente, inclusiv arme, staţii radio, raţii de hrană şi apă şi tot ce credeau că e nevoie în materie de haine ca să arate precum cei care locuiau acolo unde aterizau.

Fiecare parașutist căra cu el un receptor GPS prin satelit, prins de corp cu o coardă rezistentă din nailon. Coordonatele aerodromului din Abéché erau cunoscute cu o precizie de câțiva centimetri. Fiecare dispozitiv fusese setat dinainte cu o poziție aflată la o sută de metri nord de capătul pistei. Dispozitivul GPS lucra în două moduri. Primul arăta o hartă a zonei și poziția curentă a receptorului GPS – adică a parașutistului – prin raportare la destinația setată. Modul doi arăta, printr-o săgeată, direcția către poziția setată și distanța în kilometri și metri. În modul doi, dispozitivul GPS combina poziția GPS, altitudinea GPS și harta topografică pentru a oferi parașutistului o imagine remarcabil de clară a terenului pe care urma să aterizeze.

Toate aceste date erau prezentate pe masca căștilor, pe un soi de afișaj similar celor de care beneficiau piloții avioanelor de luptă de mare performanță și elicopterelor de ultimă generație.

Deși fiecărui om i se permisese să-și aleagă armamentul pentru misiune – colonelul Davenport nu credea că e cazul să impună idealul de înzestrare unor oameni la fel de experimentați ca el în lupta pentru supraviețuire – aproape toți aleseseră același tip de echipamente.

Fiecare avea o carabină M-4 de 5,56 milimetri, o versiune redusă și modificată ca putere a clasicei puști de infanterie a armatei, M16A2. Carabinele beneficiau de o modificare făcută de specialiștii Centrului pentru Armament Special, în sensul că aveau instalate „supresoare". Acestea nu eliminau zgomotul tragerii, dar îl reduceau considerabil, la fel ca scânteierea țevii.

Fiecare om alesese să ia între opt și doisprezece magazii rotunde de cartușe. La fel, fiecare alesese să ia între opt și doisprezece minigrenade. Nu erau la fel de periculoase

precum grenadele standard, tocmai datorită dimensiunilor lor reduse. Însă erau mortale de aproape şi făceau foarte mult zgomot. Erau cum nu se poate mai potrivite să-l determine pe orice urmăritor să-şi încetinească înaintarea şi să fie derutat în privinţa direcţiei în care se îndrepta urmăritul.

O mină antipersonal relativ nouă, foarte mică şi uşoară – de doar de un kilogram – servea în aceeaşi măsură ca dispozitiv de descurajare a urmăritorilor. Când era activată, mina arunca cinci sârmuliţe extrem de fine şi foarte greu de văzut în cinci direcţii. Detonaţia survenea ca o imensă surpriză pentru oricine călca pe vreuna din cele cinci sârmuliţe.

Inspecţia efectuată de colonelul Davenport înainte de îmbarcarea în avion relevase douăzeci şi patru de astfel de mine miniaturale în raniţele oamenilor – în plus faţă de cele patru cu care avea să se paraşuteze el însuşi. Colonelul mai avea un pistol calibrul 22 cu amortizor pentru cazul că se dovedea necesar să elimine pe cineva în tăcere. Davenport ştia că Stevenson avea acelaşi tip de arme şi, cu toate că nu văzuse aşa ceva în cursul inspecţiei, bănuia că în raniţele oamenilor se găseau cel puţin alte două astfel de pistoale.

În plus, existau o mulţime de cuţite prinse de cizme, de echipamente sau în buzunare. Personal, colonelul Davenport nu era un fan al cuţitului ca armă de luptă. Era faimos pentru comentariile lui privitoare la faptul că, dacă te aflai suficient de aproape de cineva ca să-i iei gâtul cu cuţitul, puteai la fel de bine trage cu un pistol în urechea individului, iar o astfel de metodă era mult mai curată.

În această misiune, toţi sperau că vor face ce aveau de făcut fără să scoată cuţitele din teci şi fără să folosească vreo altă armă.

– Domnule colonel, se auzi vocea pilotului în difuzor. Voi deschide în șaizeci de secunde.

– Dă-i drumul, zise Davenport.

– Șaizeci, cincizeci și nouă, cincizeci și opt... începu pilotul să numere.

Mișcându-se cu o viteză dobândită după o practică îndelungată, Davenport și ceilalți verificară funcționalitatea echipamentelor – măștile de oxigen și tuburile adiacente, căștile pentru comunicații individuale, receptoarele GPS și cordoanele pe care aveau să le lase în avion. Cel mai bine se lucra cu degetele. Abia după ce totul fu verificat, oamenii începură să-și pună mănușile încălzite electric.

– ... cinci, patru, trei, doi, unu. Depresurizez acum, anunță pilotul.

– Verificare radio! ordonă Davenport.

Unul câte unul, oamenii verificară comunicațiile.

– Altitudinea compartimentului cincisprezece mii, raportă pilotul.

– Merg toate busolele? întrebă colonelul Davenport.

Obținu gesturi de în regulă din partea tuturor.

– Altitudinea compartimentului douăzeci de mii, raportă pilotul. Viteza aerului patru-doi-cinci.

– Verifică pe toată lumea! îi ordonă Davenport lui Stevenson, care dădu din cap.

– Altitudinea compartimentului douăzeci și cinci de mii, raportă pilotul.

Davenport se duse în spatele compartimenului, unde își îmbrăcă echipamentul de parașutare și apoi îl ajută pe Stevenson să se îmbrace cu al lui.

– Altitudinea compartimentului treizeci de mii, raportă pilotul. Viteza aerului trei-zero-zero.

– Bun, gata. Suntem decomprimaţi, zise pilotul. Imediat ce mai pot încetini, voi începe să deschid uşa. Viteza aerului acum doi-şase-zero.

– Bun, începe uşa. *Încet*. Indică doi-doi-zero.

Se auzi un şuierat hidraulic, urmat mai întâi de o pală de aer îngheţat, după care uşa intră pe cadrul de alunecare şi în compartiment năvăli un val de aer rece.

Uşa se comporta ca un soi de frână, încetinind şi mai mult aeronava.

– Unu-nouăzeci, unu-optzeci şi cinci, unu-optzeci, unu-şaptezeci şi cinci. Unu-şaptezeci. Menţin la unu-şaptezeci, anunţă pilotul.

Uşa era acum complet deschisă.

Davenport se duse spre ea şi aşteptă ca Stevenson să îşi prindă paraşuta de paraşuta lui. Apoi se aşeză pe podea şi puse un sac prins de echipamentele lui pe scările din faţa lui.

Unul câte unul, ceilalţi se postară în spatele lui. Penultimul om îşi prinse paraşuta lui Stevenson de echipamentul lui şi apoi trecu în linie. În cele din urmă, Stevenson se alătură şirului de paraşutişti.

– Toată lumea gata? întrebă colonelul Davenport.

Toţi ridicară degetul mare.

– Pilot?

– Cam două minute, domnule colonel.

– Două minute, replică Davenport.

– Gata, domnule colonel? întrebă pilotul.

– Gata.

– Cincisprezece secunde, treisprezece, unsprezece, nouă, şapte, cinci, patru, trei, doi, unu.

Colonelul Davenport coborî greoi treptele şi apoi se aruncă în gol. Reculul îl îndepărtă rapid de aeronavă.

Colonelul avu nevoie de cinci secunde, poate chiar de mai mult, până când reuşi să controleze căderea şi să ia poziţia - cu faţa în jos şi cu braţele şi picioarele depărtate - necesară până la deschiderea paraşutei.

Ideea era să ieşi din troposfera îngheţată înainte ca bateria electrică să rămână fără conductor şi tubul de O-Doi să se golească. Altfel, erai un om mort.

Ceilalţi îl urmară cât de repede putură pe trepte, după care se aruncară în gol.

– A mers totul cum trebuie? întrebă pilotul prin radio.

Neprimind nici un răspuns, repetă întrebarea.

Cum nu primi răspuns nici a doua oară, spuse copilotului:

– Michael, treci la staţie şi trimite-le mesajul „Scrisoarea în cutie la şaptesprezece douăzeci şi doi."

Apoi întinse mâna şi apăsă butonul care retrăgea scara şi repoziţiona uşa pe locul ei. Când se aprinse lumina verde, acţionă maneta care avea să presurizeze din nou compartimentul din spate.

(PATRU)

Aeroportul Internaţional Philadelphia
Philadelphia, Pennsylvania
13.45, 9 iunie 2005

– El e, zise Terrence Halloran, indicând din cap un individ într-un Jaguar XJ-8 alb care se îndrepta spre hangar.

– În sfârşit, rosti Miller, cu amărăciune.

Îl aşteptau pe individ de la ora douăsprezece fără zece minute.

Din maşină se dădu jos, nu fără greutate, un afro-american imens. Era la fel de înalt ca Miller, dar mai gras cu cel puţin douăzeci şi cinci de kilograme. Castillo îşi spuse că individul nu se urca de fapt în Jaguar, ci îl îmbrăca, precum o haină. Omul purta un tricou verde, pantaloni albaştri, pantofi din piele de crocodil şi avea la mână un Rolex de aur şi lanţuri de aur în jurul gâtului şi la mâini.

– Ce dracu' e aşa de important, Halloran? îi salută el.

– Oamenii ăştia vor să discute cu tine, Ed, răspunse Halloran. Domnule Castillo, el este Ed Thorne, patronul Aviation Cleaning Services, Inc.

– Sunt de la serviciul secret, domnule Thorne, zise Castillo şi îi arătă legitimaţia.

Thorne o examină şi apoi arătă spre Miller şi spre sergentul Schneider.

– Şi ăştia doi?

– Eu sunt sergent Schneider de la Departamentul de Poliţie din Philadelphia, se prezentă Betty.

– Eu mă numesc Miller, domnule Thorne. Lucrez pentru domnul Castillo.

– Şi ce-i cu toată zarva asta?

– Trebuie să ne uităm la câteva documente privind personalul dumneavoastră, domnule Thorne, zise Castillo. În mod special avem nevoie de numele, adresele şi celelalte date ale oamenilor pe care i-aţi trimis să lucreze la Lease-Aire între 1 şi 15 mai.

– Nu zău, făcu Thorne.

– Poftim?

– Am spus: „Nu zău", repetă Thorne.

– Poate nu înţelegeţi, domnule Thorne, zise Castillo. Sunt de la serviciul secret. Vă solicităm cooperarea într-o anchetă aflată în curs de desfăşurare...

– Ce fel de anchetă? Referitoare la ce?

– Dispariţia Lease-Aire 727 în Africa.

– Mda, îmi imaginam eu. Şi ce vreţi să faceţi, să mă legaţi şi pe mine de chestia asta?

– Nu, domnule, nu vrem asta. Dar vrem să-i verificăm pe oamenii dumneavoastră care au lucrat pentru Lease-Aire în...

– Doar nu credeţi că mă veţi face să vă dau dosarele de personal ale oamenilor mei aşa, pur şi simplu? rosti Thorne şi plesni din degete. Ce încercaţi, să mă trimiteţi în judecată?

– Domnule Thorne... începu Castillo.

– Aveţi vreun mandat de percheziţie?

– Speram să nu fie nevoie, răspunse Castillo. Speram să cooperaţi.

– Faceţi rost de mandat de percheziţie şi veniţi cu el odată cu avocatul meu.

– Asta înseamnă timp pe care noi nu-l avem la dispoziţie, domnule Thorne, zise Castillo.

– Nu păreţi un idiot, replică Thorne. Care parte a lui „Nu zău“ nu înţelegeţi?

– Domnule Thorne, interveni Miller, pe un ton amiabil. Putem discuta între patru ochi?

Thorne se uită dispreţuitor la el.

– Vă rog? insistă Miller.

Thorne ridică din umerii lui masivi.

– Mulţumesc, zise Miller, cu aceeaşi amabilitate. Poate acolo? sugeră el spaţiul dintre două hangare.

Thorne ridică iarăşi din umeri.

– Spuneţi repede ce aveţi de spus, zise el. Am o afacere de condus.

– O să încerc, ripostă Miller, zâmbind.

Thorne parcurse cei câţiva paşi până la spaţiul dintre hangare şi se răsuci pe călcâie.

– Bine, fratele meu, zise el. Cum am mai spus, termină repede ce ai de făcut.

Două secunde mai târziu, se trezi cu fața presată dureros de zidul de beton al hangarului. Brațul îi era răsucit chinuitor de strâns la spate.

– Ce mama naibii? protestă el, după care gemu de durere.

– Mămițica ta nu a încercat să te învețe, în șanțul în care te-a fătat, că nu trebuie să fii arogant și să folosești expresii nepoliticoase în prezența doamnelor? întrebă Miller, aproape pe ton de conversație.

- Dă-mi drumul, fir-ai al dracului! rosti Thorne printre dinții încleștați.

După care gemu iarăși scurt de durere.

– Se pare că ești cam retardat, burtosule, așa că o să vorbesc rar, zise Miller. În primul rând, nu sunt frate cu tine. Sunt ofițer în guvernul federal și conduc o anchetă. Iar tu nu cooperezi. Chestia asta mă irită. Și când sunt iritat, am tendința de a-i face rău celui care mă irită. Pricepi?

Thorne gemu iarăși de durere.

– Bine, rosti Miller.

– O să mergi la nenorocita aia de pârnaie pentru chestia asta, zise Thorne.

După care gemu iarăși.

– Iar ai vorbit urât, zise Miller. Chiar ești greu de cap, nu-i așa?

Thorne țipă scurt când brațul îi fu răsucit și mai sus.

– Spune: „Da, domnule", îi ceru Miller.

Nu primi nici un răspuns, apoi Thorne țipă iarăși scurt – de această dată aproape scâncind – după care rosti:

– Da, domnule. Iisuse Hristoase, omule!

– Hai să vorbim despre pârnaie, continuă Miller. Eu nu merg acolo. Tu da. Vei fi acuzat de atac împotriva

unui ofițer federal, ceea ce înseamnă o fărădelege pedepsită cu cinci ani de închisoare. În cursul atacului, ți-ai dislocat umărul. Iar dacă mai vorbești urât, ambii umeri. Cred că asta o să te lumineze.

Thorne gemu iarăși când Miller îi arătă ce durere acompaniază un umăr pe cale de a fi dislocat.

– Albul de colo este un agent special supraveghetor al serviciului secret. Pe cine socotești tu că o să creadă un judecător, pe el sau pe un grăsan care poartă lanțuri de aur și un Rolex și care s-a îmbogățit exploatându-i pe frații și pe surorile lui afro-americani plătindu-le salariul minim în schimbul spălării și curățării avioanelor?

– Iisuse Hristoase, omule!

– Yahoo, zise Miller. Știi ce înseamnă, burtosule?

Thorne clătină din cap și gemu.

– Întotdeauna ai și altă variantă, răspunse Miller. Pricepi? Spune: „Da, domnule".

Thorne inspiră cu greutate și zise:

– Da, domnule.

– Vrei să știi care e alternativa în cazul tău? Spune: „Da, domnule".

– Da, domnule, rosti Thorne, dând din cap.

– Ne întoarcem acolo și eu îi spun domnului Castillo că, după ce am discutat cu tine, ai decis că ai greșit și îți dai seama acum că e de datoria ta de cetățean să cooperezi cu ancheta și că imediat ce ajungem în biroul tău ne vei da toate documentele pe care le vrem. Înțelegi cealaltă variantă? Spune „Da, domnule".

– Bine, bine. Iisuse!

Gemu de durere, apoi preciză:

– Da, domnule.

– Și pe care variantă o alegi, burtosule? Cooperezi? Sau mergi la pârnaie cu ambele brațe atârnând de umeri?

– Bine, voi coopera. Voi coopera.

– Perfect.

– Acum îmi dai drumul?

– Încă un lucru. Dacă mai scoți o vorbă urâtă în prezența doamnei de colo, îți smulg brațul din umăr și ți-l înfig în curul tău mare. Pricepi? Spune: „Da, domnule".

– Da, domnule, răspunse Thorne.

– Știam eu că tu și cu mine putem rezolva problema pe cale amiabilă, rosti Miller și îi dădu drumul.

(CINCI)

Departamentul de Poliție din Philadelphia
Biroul Antitero
Complexul Industrial Frankford, Clădirea 110
Philadelphia, Pennsylvania
15.05, 9 iunie 2005

– Va dura ceva verificarea atâtor oameni, rosti inspectorul-șef Kramer, bătând cu degetul în teancul de documente ale angajaților Aviation Cleaning Services, Inc., pe care domnul Ed Thorne le pusese cu amabilitate la dispoziția lor. Vreau să le arăt cât mai multor oameni, nu doar celor care lucrează sub acoperire.

– Înțeleg, zise Castillo. L-ați putut contacta pe vreunul din oamenii sub acoperire?

– Pe toți, răspunse Kramer. Dar asta înseamnă doar că ei *știu* că noi le solicităm o întrevedere. Totul trebuie făcut cu mare grijă. Trebuie să ne întâlnim la adăpostul întunericului.

Făcu o pauză și ridică privirea spre Castillo.

– Mai e ceva ce ați dori să verificați, să vedeți?

Castillo zâmbi.

– Vreți să spuneți că nu numai că nu ne-am dovedi utili aici, ci v-am sta și în cale?

– Dumneavoastră ați spus-o, nu eu.

– Dick, când ai văzut ultima dată Clopotul Libertății?

– În afară de momentele când am trecut cu mașina pe lângă el, cred că în clasa a opta, răspunse Miller.

– Atunci cred că ar fi bine să ne împrospătăm memoria, propuse Castillo.

– Bună idee, aprobă Kramer, zâmbind. Dacă apare ceva, vă dau de știre.

– Sunt convins că ai observat semnul PARCAREA INTERZISĂ, îi zise Miller lui Betty Schneider în vreme ce sergentul încetini, opri, se răsuci pe scaun și apoi începu să dea cu spatele pe strada Market.

Miller stătea pe scaunul din față.

– Nu numai că știu să citesc, dar pot și să-mi închei șireturile la pantofi, zise ea. Acum suntem într-o misiune oficială a poliției.

Îl văzu pe Castillo zâmbind și îi răspunse la zâmbet.

– Spune-i, sergent, zise Castillo.

– Este un indicator al National Park Service, protestă Miller, arătând spre obiect. Chestia asta cu „misiunea oficială a poliției" e valabilă și în chestiuni federale? Pe o proprietate federală?

– Strada Market aparține orașului Philadelphia, replică ea. Proprietatea federală începe chiar dincolo de trotuar. Arătă înspre zona deschisă către structura de beton care înconjura Clopotul Libertății și se întindea în spate către Sala Constituției. Uneori apar probleme de jurisdicție.

– Zău? Cum așa? se miră Castillo.

Betty tocmai cobora din mașină, așa că nu răspunse.

După ce coborî pe trotuar, Castillo văzu un polițist venind repede spre ei. Când ajunse aproape, polițistul se uită mai bine la mașină, dădu din cap, schiță un zâmbet, apoi plecă înapoi către Primărie.

Castillo sesiză că Betty îl văzuse urmărindu-l pe polițist.

– De unde știa că ești polițist? întrebă el. Și încă într-o misiune oficială?

– Cred că i se spune intuiție masculină, răspunse ea.

– *Touché*, chicoti Castillo.

– Nici eu nu cred că am mai venit aici din clasa a opta, zise Betty, în vreme ce toți trei porneau spre Clopotul Libertății și spre Sala Constituției.

– Chestia aia nu mi-o amintesc, rosti Miller, arătând spre cuvintele gravate pe suprafața clopotului.

– Credeam că toată lumea știe că pe clopot scrie: „Proclamăm LIBERTATEA pe tot teritoriul și asupra tuturor locuitorilor de pe cuprinsul lui", zise Castillo, emoționat. De câte ori zici că ai repetat clasa a opta?

Betty zâmbi și clătină din cap. Ascunzându-și degetele mâinii drepte de Betty cu palma mâinii stângi, Miller îi arătă degetul lui Castillo.

– Voiam să spun că au scris greșit Pennsylvania, deșteptule, zise Miller. Apare doar un singur *n*.

Castillo se uită.

– Așa e. Cred că și ei au avut probleme cu clasa a opta.

– Mai spune și că e „provincia" Pennsylvania, rosti Betty. Nu am văzut chestia asta. Mereu am crezut că i s-a spus „uniune de state".

Miller se plimbă în jurul clopotului. Castillo privi dincolo de piața de acces către strada Market.

– La ce te gândeşti? întrebă Betty.

– Este o zi frumoasă.

– Este, dar nu la asta te gândeşti.

– Nu, recunoscu el. Mă gândeam că pe 10 septembrie probabil că mai puţin de cincizeci de oameni din lumea asta luau în considerare posibilitatea ca nişte sinucigaşi nebuni să se zdrobească cu avioanele în World Trade Center.

– Şi tu crezi că un atac aici este la fel de probabil, nu?

– Aş vrea să nu mă fi gândit la asta, zise el. Şi mă simt oarecum vinovat că nu fac altceva decât să mă plimb pe aici ca un turist.

– Ce altceva poţi face până când inspectorul Kramer nu verifică toate numele alea, inclusiv cu oamenii sub acoperire?

Castillo ridică din umeri.

– Asta îmi spun şi eu.

Miller veni repede spre ei.

– Te-ai gândit la ceva? întrebă Castillo.

– La mama, răspunse Miller. I-am promis că o sun când o să ştiu dacă putem veni la cină. Trebuie să-i spun ceva. Chiar vrea să te vadă, Charley.

Castillo se uită la Betty.

– Staţiile voastre radio ajung şi în Bala Cynwyd?

– Desigur, răspunse ea. În plus, mai există chestia asta care se cheamă telefon mobil.

– Dick, sun-o pe mămica ta şi spune-i că poliţiştii te aduc din nou acasă, zise Castillo.

Betty chicoti şi îi zâmbi lui Castillo.

– E-n regulă? întrebă Miller. Cum rămâne cu Kramer?

– Dacă sună, plecăm, zise Castillo. Oricum nu facem nimic util aici.

– Chiar că vrea să te vadă, Charley, repetă Miller.

Castillo făcu un gest în direcţia străzii Market şi cei trei porniră spre maşină.

Castillo se uită la ceas. Patru fără zece minute.

„Patru fără zece aici înseamnă zece fără zece seara în Abéché. Ceea ce înseamnă că acolo e întuneric. Nu ştiu ce a făcut CIA ca să ducă sateliţii deasupra Abéché, dar probabil că nu au reuşit să facă nimic până la lăsarea serii, ceea ce înseamnă că au fost obligaţi să folosească infraroşiile şi alte tehnologii exotice, care evident nu au funcţionat. Secretarul Hall m-ar fi sunat să-mi spună ce a raportat CIA. Asta înseamnă că nu ştim încă dacă blestematul ăla de avion este sau a fost acolo. Şi nu vom şti până la ivirea zorilor, când sateliţii pot lucra la lumina zilei. Chestie care nu funcţionează mereu.

Iisuse, ca să primesc un apel de la Hall, telefonul meu trebuie să funcţioneze.

Când mi-am verificat ultima dată bateria?"

Îşi scoase mobilul din buzunar şi se uită la el.

Bateria mai avea ceva energie, dar nu multă.

Observă privirea lui Betty aţintită asupra lui.

– Va trebui să încarc drăcia asta curând, zise el.

– În geantă am un încărcător care se alimentează de la bricheta maşinii, zise Betty, cercetând modulul de încărcare din telefonul lui Castillo. Probabil că se potriveşte cu telefonul tău.

Când ajunseră la maşină, Castillo se urcă pe scaunul din dreapta lui Betty. Aceasta căută în geantă şi scoase de acolo un încărcător de telefon, pe care i-l dădu lui Castillo.

XII

PRIMĂVARA ANULUI 1991

(UNU)

Biroul comandantului adjunct
U.S. Army Special Warfare Center
Fortul Bragg, Carolina de Nord
09.30, 6 iunie 1991

Locotenentul C.G. Castillo, aghiotantul generalului de brigadă Bruce J. McNab, comandant adjunct al USASWC, răspunse la telefon conform regulamentului:

– Biroul comandantului adjunct, la telefon locotenentul Castillo, domnule.

– Cum îl cheamă? întrebă cel care sunase.

– Cum îl cheamă pe cine? răspunse Castillo, atât de surprins de întrebare și de maniera în care fusese aceasta formulată încât aproape uită să adauge: Domnule?

– Pe comandantul adjunct?

– Generalul de brigadă McNab este comandantul adjunct, domnule.

– Senatorul Frankenheimer ar dori să discute cu *generalul McNab*. Îl poți aduce la telefon sau este și el „indisponibil momentan“?

– Pot să vă întreb despre ce e vorba, domnule?

– Nu, nu poți. Dacă e acolo, locotenente, fă bine să adu-l la telefon.

– Un moment, vă rog, domnule.

Castillo se duse repede la ușa generalului, bătu discret și așteptă ca acesta să-i acorde permisiunea, fapt care se petrecu treizeci de secunde mai târziu. Generalul își ridică privirea din marea de hârtii de pe biroul lui cu o expresie de exasperare.

– Tocmai au aruncat bomba atomică peste Washington, nu? întrebă generalul, pe un ton lipsit de amabilitate.

Când i se alăturase, generalul, căruia nu-i plăcea să fie întrerupt atunci când gândea, îl instruise pe locotenentul Castillo să nu-l deranjeze decât dacă se petrecea o catastrofă.

– Domnule, cred că ar trebui să preluați acest apel.

Generalul McNab se gândi preț de două secunde, apoi arătă spre unul din numeroasele telefoane de pe biroul lui. Asta însemna un ordin pentru Castillo ca acesta să asculte discuția. După ce Castillo se conformă, McNab ridică un alt receptor.

– Generalul McNab, rosti el.

– Înțeleg că sunteți comandantul adjunct al centrului?

– Da.

– Mi s-a spus că domnul comandant nu este disponibil momentan?

– Dacă vi s-a spus asta înseamnă că acesta este probabil adevărul.

– Stați o clipă, vă rog. Senatorul Frankenheimer vrea să vă vorbească.

Senatorul George J. Frankenheimer (republican, statul Nevada) era președintele Comitetului pentru Forțele Armate din Senat.

Generalul McNab și locotenentul Castillo îl auziră pe cel care apelase - destul de încet, ca și cum omul își pusese mâna pe microfon - cum spune:

- Nu am dat decât de comandantul adjunct, domnule senator.

O altă voce exclamă vag:

- Rahat.

O clipă mai târziu, vocea rosti mai tare:

- Bună dimineața, domnule general. Aici este senatorul Frankenheimer. Mă tem că nu v-am reținut numele.

- McNab, domnule senator.

- Ce mai faceți, domnule general?

- Foarte bine, mulțumesc.

- Domnule general, cunoașteți corporația AFC?

- Cunosc acest nume, domnule senator.

- Așa cum le place să spună chiar ei, sunt o companie care lucrează cu tehnologii de transfer de date ultimul răcnet.

McNab nu răspunse.

- AFC înseamnă Aloysius Francis Casey, preciză senatorul. Este fondatorul companiei și președintele consiliului director.

McNab continua să nu spună nimic.

- Mă auziți bine, domnule general?

- Vă aud perfect, domnule senator.

- AFC dispune de facilități de producție în întreaga țară - în primul rând în Massachusetts, unde au un sediu aproape de MIT, apoi în Silicon Valley în California - și s-a hotărât să-și înființeze centrul principal de cercetare-dezvoltare în Las Vegas, unde se află și reședința

principală a domnului Casey. Este un susţinător de-al meu, ceea ce înseamnă că a avut contribuţii foarte generoase la fondurile mele în timpul alegerilor şi la fondurile partidului republican.

McNab tăcea în continuare.

– Domnul Casey vrea să vă viziteze centrul, domnule general, şi m-a rugat să-i netezesc calea, iar eu sunt încântat să-i îndeplinesc dorinţa.

– Ce vrea să facă aici? întrebă McNab.

– Nu mi-a spus asta, domnule general.

– Când ar dori să vină?

– Va sosi la baza aeriană Pope în jurul orei unsprezece.

– Cu o aeronavă militară?

– Cu propria aeronavă.

– Domnule senator, ştiţi că baza este închisă pentru traficul civil?

– Domnul Casey pare conştient de acest lucru, căci m-a rugat şi altceva – iar eu l-am ajutat cu mare plăcere – anume să îl rog pe secretarul de stat de la Forţele Aeriene să facă o excepţie în cazul lui. Va ateriza, cum am spus deja, la bază în jurul orei unsprezece. Aş putea sugera, domnule general, că ar fi în interesul tuturor ca domnul Casey să aibă impresia că e bine-venit acolo?

– Vă înţeleg aluzia, domnule senator, zise McNab.

– Să-i întindeţi covorul roşu la venire, ca să mă exprim aşa.

– Corect.

– Mă bucur că am discutat cu dumneata, domnule general, zise senatorul, după care închise.

Generalul McNab luă receptorul de la ureche, îl ţinu puţin în mână, se uită urât la el, apoi exclamă:

– Nemernicul naibii!

După care se uită la locotenentul Castillo.

– Charley, nemernicul ăsta irlandez cu conexiuni politice îți aparține. Nu știu dacă e doar curios sau vrea să ne vândă ceva, dar pun pariu că vrea să vândă.

– Ce ar trebui să fac cu el, domnule?

– O să-i fac cinste nemernicului cu un prânz, dar asta e tot. Aranjează chestia asta la club pentru ora unu. Dă-i un apartament VIP dacă vrea să stea aici peste noapte. Dar ține-l cât poți de departe de mine. Fă-i un tur al garnizoanei. Du-l la muzeu. Du-l cu elicopterul pe deasupra Fortului Bragg. Fă orice, dar ține-l pe nemernic departe de mine. Clar?

– Da, domnule.

În fața sediului centrului așteptau două vehicule. Unul era un automobil de armată Chevrolet, oliv, celălalt un elicopter Bell HU-1F, vopsit cu o vopsea care nu reflecta lumina.

Șoferul automobilului, sergentul Tom Fenny, discuta cu pilotul din acea zi al elicopterului, un ofițer al cărui nume, Kilian Robert, Castillo și-l aminti doar în ultima secundă în vreme ce se apropia de ei.

Sergentul Fenny salută. Ofițerul Kilian, cu zece ani mai în vârstă decât Castillo, nu o făcu, ceea ce nu-l surprinse și nici nu-l ofensă pe acesta din urmă.

– Trebuie să culegem un VIP de la Pope, zise Castillo.

– Vreți să duc mașina acolo? întrebă Fenny.

Până în acel moment, Castillo intenționase să îl întâmpine pe domnul Aloysius Francis Casey cu mașina de protocol.

„Nu cred că generalul o să aibă nevoie de elicopter.

Și chiar dacă are, cum eu sunt la Pope, Kilian nu poate – sau cel puțin n-ar trebui – să-l piloteze singur.

Trebuie să-l țin ocupat pe domnul Aloysius Francis Casey până la prânz; asta înseamnă aproape două ore.

Generalul a spus: «Fă-i un tur cu elicopterul.»
Poate că nu o să-i placă ideea.
Să-l întreb pe general dacă să folosesc elicopterul?
«La naiba, Castillo. Tatuează-ţi pe frunte cuvintele NU LĂSA NIMIC SĂ SE OPUNĂ MISIUNII TALE!»
«Ţi-am mai spus o dată să nu mă deranjezi cu nimic în afară de vestea că Washingtonul a fost atacat cu bomba atomică!»"

– Da, Tommy, adu şi maşina acolo, ordonă Castillo, după care se uită la Kilian. E totul pregătit, domnule Kilian?

– VIP-ul ăsta e civil?

– Mda.

– Ai nevoie de acord scris, locotenente, ca să aduci civili.

– Fiecare regulă are şi excepţii.

Parcarea din faţa clădirii de operaţiuni a bazei aeriene Pope era rezervată pentru colonei şi grade superioare acestora, aşa că turnul de control acceptă când Castillo ceru permisiunea să aşeze elicopterul acolo.

– Aveţi un Cod Şase la bord, corect?

– Voi culege un VIP.

– Turnul de control Pope autorizează elicopterul Army Şase-Doi-Doi să folosească zona de operaţiuni VIP a bazei.

La unsprezece şi două minute, un Learjet ateriză lângă elicopter.

În vreme ce Castillo cobora din elicopter ca să se ducă la avion, din clădirea operaţiunilor ieşiră un colonel şi un locotenent-colonel ai Forţelor Aeriene – ultimul purtând banderola de ofiţer de serviciu – care se îndreptară hotărâţi spre Lear.

Amândoi îi aruncară o privire care spunea „Ce dracu' mai vrei şi tu?" lui Castillo când acesta îi salută.

Uşa avionului se deschise şi dinăuntru se ivi un bărbat mic de statură şi palid la faţă, îmbrăcat cu un costum negru şifonat.

Colonelul zâmbi şi întinse mâna.

– Domnul Casey? Bun venit la baza aeriană Pope.

Casey dădu din cap şi-i strânse mâna.

– Nu ştim motivul vizitei dumneavoastră, dar suntem onoraţi să vă avem ca oaspete.

– Mă aflu aici pentru forţele speciale, răspunse Casey. Arătă înspre Castillo. Dumneata eşti acela?

– Da, domnule, răspunse Castillo. Sunt aghiotantul generalului McNab. Generalul îşi cere scuze că nu a putut veni personal aici...

– McNab e scoţian? îl întrerupse Casey. Cam atât de înalt? Îşi ridică mâna într-o măsurătoare aproximativă. Un ticălos mic şi rău?

– Generalul McNab este cam de această înălţime, domnule, răspunse Castillo.

– Când o să-l văd? Trebuie să i se fi spus că vin.

– Domnule, generalul speră să ia prânzul cu dumneavoastră...

Casey se uită la ceas.

– E unsprezece şi câteva minute. Când e prânzul?

– La ora treisprezece, domnule. Unu. La clubul ofiţerilor.

– Asta înseamnă două ore. Ce crede el că ar trebui să fac între timp?

– Domnule, generalul s-a gândit că poate v-ar plăcea un tur...

– În chestia aia? făcu Casey, arătând spre elicopter.

– Da, domnule. Cunoaşteţi elicopterele Huey, domnule?

– Am câteva, replică individul, după care porni spre elicopter.

Castillo îi făcu semn lui Kilian să pornească motoarele, îi salută pe ofiţerii din Forţele Aeriene, după care îl urmă pe domnul Aloysius Francis Casey.

Când ajunse la elicopter, Casey era deja înăuntru şi îşi fixa centura.

Castillo luă o cască dintr-un cârlig şi i-o întinse individului.

– Dacă vă puneţi această cască, domnule, v-aş putea face o descriere în vreme ce zburăm.

– Ca un ghid, nu? Iar la stânga dumneavoastră... Dumneata pilotezi?

– Da, domnule.

– Câte ore de zbor ai în chestiile astea?

– Puţin peste şase sute, domnule.

– Eşti doar un locotenent, rosti Casey.

Era o acuzaţie clară.

– Da, domnule, aşa e.

Casey îl examină cu atenţie câteva clipe, ridică din umeri, luă casca şi o examină cu un dispreţ vizibil.

– Bine, rosti el, mai întâi Smoke Bomb Hill şi apoi Mackall. În regulă?

– Cum doriţi, domnule.

Casey îşi puse casca pe cap.

– Bine, să mergem. Poate şi Fayetteville. Gara, autogara şi aeroportul.

La unu fără cinci minute, după un tur aerian complet, Castillo aşeză elicopterul pe helipadul din faţa clubului ofiţerilor.

Casey se dăduse deja jos din aeronavă când Castillo reuşi să se descotorosească de echipamentul de zbor.

– Cred că am înşelat din nou moartea, nu? zise Casey.

– Da, domnule, cred că da.

– Unde-i colone... *generalul* McNab?

– Sunt sigur că vă aşteaptă înăuntru, domnule.

Casey porni repede spre uşa popotei, cu Castillo în spatele lui. Ajuns în hol, Casey se întoarse şi se uită la Castillo cu o expresie de „Bun, şi acum pe unde?“ întipărită pe faţă.

– Cred că generalul este în sala mare de mese, domnule, zise Castillo, arătându-i drumul.

Generalul de brigadă McNab se ridică în picioare când îl văzu pe irlandezul mărunt venind spre masa lui, însoţit de Castillo.

– Domnul Casey? zise el, întinzând mâna. Mă numesc McNab.

– Ştiu cine sunteţi, domnule general.

– Pot să vă ofer un cocktail, domnule?

– Beţi?

– Sunt în timpul serviciului, domnule Casey. În general...

– Voi lua un Schlitz, vă rog, zise Casey. În avion am avut de toate în afară de bere.

McNab îi făcu semn unei chelneriţe şi comandă o sticlă de Schlitz, apoi se răzgândi.

– Să fie trei, zise el. Cred că o bere este o idee foarte bună.

– Vă aştept afară, domnule, zise Castillo.

– Dumneata rămâi! ordonă Casey.

McNab se uită la el, dar nu zise nimic.

– Locotenent Castillo – de unde vine, eşti italian?

– Mexican din Texas, domnule.

– Nu arăţi a mexican din Texas, zise Casey. Locotenentul Castillo tocmai mi-a făcut un tur aerian al bazei principale, apoi Mackall şi Fayetteville, rosti Casey.

– Mă bucur că v-a plăcut.

– Locuri cunoscute, replică Casey. Pot să vă pun o întrebare despre el?

– Desigur.

– De unde a primit decoraţia pe care o poartă?

– Din Irak.

– Am făcut patrule mai lungi decât a durat războiul ăla. Credeţi că o merită?

– Eu i-am dat-o, domnule Casey, răspunse McNab, un pic iritat. Şi-a cîştigat-o pe deplin.

– E pilot, nu-i aşa?

– Şi şi-a câştigat decoraţia în lupte terestre, domnule Casey, replică McNab, măsurându-şi vorbele ca să-şi controleze iritarea tot mai crescută.

– Credeam, în elicopter... începu Casey, apoi ezită şi decise să continue: Mi-am amintit de un tip, un aviator, un căpitan Signal Corps pe nume Walker. Încerca să ne scoată din Laos...

– Să înţeleg că aţi fost combatant sau ceva asemănător în Vietnam?

– Am fost o Beretă Verde în Vietnam, domnule general, zise Casey. Lăsaţi-mă să-mi termin povestea. În fine, elicopterul lui Walker încasase nişte rafale de armă automată de la inamic pe drum, aşa că s-a chinuit destul de mult să aducă pasărea pe sol. El nu a fost rănit, dar elicopterul nu mai putea decola de acolo.

Şeful nostru – bătrânul încasase câteva gloanţe şi era într-o formă destul de proastă – s-a dus la individul ăsta, Walker, şi i-a zis: „Nu-ţi face griji, suntem Berete Verzi

și te scoatem noi de aici. Probabil reușim să ajungem înapoi într-o săptămână sau zece zile."

Walker s-a uitat la el – era locotenent și semăna mult cu locotenentul dumitale – și a decis că, deși putea încerca să fie băiat drăguț și să reziste, nu semăna nici pe departe cu John Wayne.

„Locotenente, a zis, să-ți spun ceva despre structura armatei americane. Signal Corps este în aceeași măsură un serviciu tehnic și un serviciu combatant. Ca ofițerul cu cel mai înalt grad de pe aici, îmi asum de aici înainte comanda."

Apoi s-a uitat la noi, ceilalți. „Are cineva ceva de spus în privința asta?"

Era un ticălos mare, rău, urât, cu cicatrice atât de sinistre pe față, că nu se mai putea bărbieri. În buzunare avea câteva grenade, la mijloc avea înghesuit un revolver calibru 45 și în mână ducea o carabină – un Remington model 1100 cu mânerul retezat. Nimeni nu a protestat.

„Bine, a continuat el, mai întâi dăm foc elicopterului, apoi plecăm naibii de aici. Are cineva o grenadă incendiară?'

Am avut nevoie de cincisprezece zile ca să scăpăm de acolo – nu puteam merge prea repede din pricina căpitanului Haye – adică mai mult decât, citez, războiul vostru, închei citatul, din Irak – iar când colonelul a auzit ce a făcut Walker, i-a prins decorația de piept. Am auzit că a fost singurul pilot Signal Corps care a primit așa ceva.

– Am auzit și eu povestea asta, zise generalul McNab în vreme ce de ei se apropie chelnerița cu trei sticle de Schlitz și trei pahare ținute la rece. Bun venit acasă, domnule Casey, îi ură el.

Cei trei se uitară în tăcere la chelneriță cum toarnă berea. Apoi le spuse:

– Mă voi întoarce imediat să vă iau comenzile.

– Mda, rosti Casey după plecarea femeii. Nu m-am oferit niciodată voluntar pentru forţele speciale, domnule general. Adică, în fine, am semnat actele, dar tipul care m-a recrutat era un nenorocit de mincinos, iar eu aveam optsprezece ani şi eram prea tâmpit ca să-mi dau seama.

Eram un pifan – un radioamator – ca puşti şi, înainte de a fi recrutat, am luat examenul şi am primit o licenţă de radiotelefonie FCC clasa întâi. M-au trimis de la instrucţia de bază direct la Fortul Monmouth şi m-au pus să muncesc ca instructor. În afară de mine, toată lumea avea gradul de sergent, aşa că m-am ocupat mai mult cu pregătirea de grad decât cu munca de instructor.

Aşa că apare tipul ăsta şi spune că, dacă mă ofer voluntar pentru forţele speciale, unde e nevoie mare de tipi pricepuţi în electronică, voi ajunge sergent. Aşa că m-am înscris.

Ce nu mi-a spus ticălosul ăla a fost că ajungeam sergent *după* ce treceam prin şcoala de paraşutişti de la Benning şi prin cursul Q de la Mackall.

– Ţi se pare cunoscut, locotenente Castillo? întrebă McNab, după care explică: Locotenentul Castillo a absolvit de curând şcoala de paraşutişti de la Fortul Benning şi cursul Q.

Casey se uită la Castillo, dar nu răspunse la cele spuse de McNab.

– Aşa că am terminat cursul Q, continuă el, şi m-au făcut sergent, mi-au dat o permisie de cinci zile, apoi mi-au expediat curul de boboc care abia făcuse nouăsprezece ani în 'Nam, fapt care s-a dovedit una din experienţele mai puţin plăcute din viaţa mea. Mi-am petrecut mai tot timpul din 'Nam într-o unitate A, în cea mai mare parte a timpului în Laos.

Dar am reuşit să scap teafăr şi m-au trimis acasă. Un nemernic cu plete şi prietena lui – care nu purta sutien; văd şi acum ţâţele ei – m-a scuipat în aeroport şi m-a făcut „asasin de copii“.

Am avut parte de acelaşi rahat în aeroportul din Atlanta; de această dată, individa care m-a scuipat arăta ca bunica. Apoi am ajuns aici şi am trecut prin procesul de separare. Credeam că e vorba de la revedere, du-te naibii şi ai grijă să nu-ţi intre clanţa de la uşă în cur la ieşire. A existat o ceremonie de final. Singurul motiv pentru care m-am dus a fost acela că mi-am imaginat că nemernicii sunt în stare să mă trimită în faţa Curţii Marţiale pentru dezertare.

Aşa că sergentul ăsta major ne aliniază, ne atrage atenţia şi din senin apare colonelul ăsta de Berete Verzi.

„Scoateţi batistele, fetelor“, ne-a zis. Vorbea serios. Aşa că într-un minut ne-am scos cu toţii batistele. „Bine, fetelor, a zis nemernicul ăsta. Suflaţi-vă nasurile.“

Ne-am întrebat ce naiba se petrece, dar era genul de ofiţer căruia nu i te puteai opune, aşa că ne-am suflat cu toţii nasurile.

„Bun, ne-a zis, băgaţi batistele la loc. S-a terminat cu plânsul. Ştiu că toţi aveţi impresia că sunteţi împroşcaţi cu noroi de toată lumea de la Dumnezeu în jos. Adevărul însă este că vi s-a oferit un dar. În primul rând, faceţi parte dintr-o frăţie de războinici. Niciodată nu veţi pierde acest lucru. Şi aţi face bine să pricepeţi că datorită grozăviilor prin care aţi trecut aţi devenit speciali. Puteţi face orice, *orice* vă trece prin minte. Sunteţi cu zece paşi înaintea oricui altcuiva. Puteţi fi oricine vreţi să fiţi. Nu-mi pare rău pentru voi. Sunt mândru că mi-am slujit patria alături de voi. Vă salut.“

Și ne-a salutat. A zis: „Liber în formație, sergent-major“, după care a plecat de unde a venit.

Casey și McNab se priviră. Pentru Castillo nu încăpea nici o îndoială că acel locotenent-colonel fusese McNab.

– Așa că m-am întors în Boston și am încercat să beau toată berea din oraș, continuă Casey, după care tata mi-a zis că trebuie să încep să mă gândesc la viitor și poate că ar trebui să profit de statutul meu de veteran de război și să intru în forțele administrative ale orașului ca pompier sau polițist, sau poate ca poștaș.

Nu aveam chef să livrez scrisori sau să fiu polițist sau pompier, așa că m-am întrebat cât din discursul colonelului ăluia era vrăjeală și cât era adevăr. Poate că reușeam să fac cu adevărat ce vreau.

Mi-a luat câteva zile ca să mă adun, dar într-o zi m-am dus la Cambridge, la MIT, am cerut să mă văd cu un profesor de inginerie electronică și i-am spus că nu terminasem liceul, dar am aflat în 'Nam că știam mult mai multe lucruri și înțelegeam mai multe despre semnalele radio decât cei mai mulți oameni și că voiam să învăț mai multe. La MIT nu prea există tineri irlandezi săraci cu dosare nenorocite de școală, dar în acea toamnă am devenit unul dintre ei. În primul an mă duceam la MIT ziua și la cursuri serale după-amiaza, până ce mi-am luat bacalaureatul.

Am absolvit cu B.S. – *summa cum laude* – la doi ani după aceea, apoi mi-am luat masteratul și doctoratul peste alți trei ani. Eram încă la MIT când am pornit afacerea cu AFC.

– Am spus aceleași cuvinte de cincizeci, poate de o sută de ori, zise McNab.

– Dar ați vorbit serios, nu?

McNab dădu din cap.

– Păi, cu riscul de a mă repeta, îți urez bun venit acasă, sergent Casey, zise McNab.

Ridică una din sticlele de bere în semn de salut.

– Mulțumesc, zise Casey, ridicând și el sticla ca să ciocnească cu McNab și apoi cu Castillo.

– Deci ce putem face pentru dumneata? întrebă McNab.

– A venit vremea plății, răspunse Casey.

– Pardon?

– Eu trebuie să plătesc, zise Casey. În afară de cazul că mă înșel cumplit – ceea ce nu se întâmplă des – echipamentele voastre de comunicații sunt cu cinci sau zece ani în urma ultimei tehnologii apărute.

McNab se gândi câteva secunde înainte de a replica:

– Ai niște echipamente pe care crezi că armata ar trebui să le cumpere, nu-i așa?

– Am deja niște chestii pe care cred – știu – că forțele speciale ar trebui să le aibă, răspunse Casey. Dar n-am nici cea mai mică intenție de a fi amestecat în sistemul de achiziție al armatei sau în cel de la Fortul Monmouth.

– Nu sunt sigur că te înțeleg.

– Fără bani. Vă voi arăta ce e disponibil. Luați ce vreți. Voi încărca nota de plată de la cercetare și dezvoltare, zise Casey. Iar mai încolo îmi faceți o listă cu ce vreți și o să văd dacă AFC vă poate îndeplini dorințele.

– Dar vorbești de multe echipamente, replică McNab. Trebuie să știi chestia asta.

– Știu. Am ajuns un irlandez bogat – foarte bogat – și știu că n-aș fi ajuns aici dacă n-aș fi luat în serios acel discurs, nu m-aș fi adunat de pe drumuri și nu m-aș fi dus la MIT.

– Iisuse Hristoase! exclamă McNab.

– Fără obligaţii, domnule general, zise Casey. Când am aflat ce faceţi voi acolo în Irak, am decis că a sosit vremea să revin la fraţii mei. Aşa că iată-mă.

– Înainte de a te răzgândi, cum pornim afacerea asta?

– Ce-ar fi să-l trimiteţi pe băiatul minune de aici cu mine înapoi în Nevada? propuse Casey. Să efectueze o cercetare preliminară?

– Adică acum? se miră McNab.

– Cred că mai vreau o bere şi poate ceva mâncare mai întâi.

– Fă-ţi bagajele, Charley! ordonă generalul.

Castillo vru să se ridice.

– Peste puţin timp, zise Casey, făcând semn cu paharul lui de bere ca Charley să rămână pe loc. Se uită la McNab. Dacă nu vă supăraţi, domnule general. A trecut multă vreme de când nu am mai împărţit o pâine cu fraţii mei.

PRIMĂVARA 2005

(DOI)

303 Concord Circle
Bala Cynwyd, Pennsylvania
16.55, 9 iunie 2005

Telefonul mobil al lui Charley Castillo bâzâi când Betty Schneider viră maşina pe aleea de acces către o casă în stil colonial, aflată în spatele unui hectar de pajişte bine îngrijită.

– Alo?

Nu primi nici un răspuns, dar se auzea un şuierat slab de conexiune telefonică, fapt care indica prezenţa cuiva la celălalt capăt.

- Alo?

În continuare nici un răspuns.

După o clipă, şuieratul încetă. Castillo apăsă tasta de terminare a convorbirii.

Se uită pe geam şi văzu că se apropiau de garajul în care încăpeau trei maşini. Deasupra garajului se găsea un apartament; Castillo stătuse acolo în ultimul lui an de West Point, când meciul dintre Armată şi Marină se desfăşurase în Philadelphia.

Îl văzu şi pe generalul-maior H. Richard Miller Sr., care se deplasa hotărât pe pajişte către un steag. Când ajunse acolo, generalul se opri şi se uită la maşina care se apropia.

Betty opri automobilul şi toţi trei se dădură jos.

- Mi-ar prinde bine un pic de ajutor aici, zise generalul Miller.

În mod clar era un ordin.

Maiorul Miller se duse repede spre tatăl lui şi spre steag. Betty se uită la Charley şi văzu că luase oarecum poziţia de drepţi. Când ajunse la steag, maiorul Miller luă şi el poziţia de drepţi. Generalul Miller începu să coboare încet drapelul naţional. Maiorul Miller îşi duse mâna la inimă. Când Betty se uită la Castillo, văzu că şi el îşi dusese mâna la inimă, aşa că îşi puse şi ea mâna deasupra sânului.

Maiorul Miller prinse capătul drapelului, apoi el şi tatăl lui împăturiră steagul conform ritualului, sfârşind prin a avea un triunghi perfect, pe care maiorul îl prinse apoi sub braţ.

- Bine, rosti Castillo, după care porni spre Miller.

- Da, domnule, zise Betty, care îl urmă.

– Bună ziua, domnule, salută Castillo.

– Drapelul a fost coborât; e seară, îl corectă generalul Miller.

Se uită la Betty Schneider.

– Domnule general, ea este sergent Betty Schneider de la Departamentul de Poliţie din Philadelphia, o prezentă Castillo.

– Ce mai faci, sergent? Bun venit în casa noastră.

– Mulţumesc, domnule, răspunse Betty.

Pe pajişte îşi făcu apariţia o femeie zveltă, încărunţită, cu o piele maroniu-deschis, care strigă: „Charley!“, îl prinse pe Castillo de ambele braţe, se ridică pe vârfuri, îl sărută şi îi zise:

– Mulţumesc, Charley! Dumnezeu să te binecuvânteze!

După care îl strânse în braţe.

– Helene, rosti generalul Miller, această tânără este sergentul Schneider de la Departamentul de Poliţie din Philadelphia.

– Am reuşit în sfârşit să-l aducem pe Dick în compania noastră, doamnă M., rosti Charley. Dar am fost obligat să promit că-l veţi ţine legat cu lanţul în curtea din spatele casei.

Doamna Miller clătină din cap, apoi îi întinse mâna lui Betty.

– Sunt încântată să vă cunosc. Bun venit!

– Mulţumesc, răspunse Betty.

Telefonul lui Castillo bâzâi din nou.

– Alo?

– Salve, Charley! Cum mai sunt lucrurile prin Bala Cynwyd, P.A.?

Charley recunoscu vocea lui Howard Kennedy, fostul agent FBI devenit garda şi spionul personal al lui Aleksandr Pevsner.

– Frumos din partea ta că mă suni, domnule Kennedy.

Miller făcu ochii mari.

– Nu mă întrebi cum de știu unde ești?

– Dar ai prieteni buni din vremurile de odinioară, nu?

Castillo observă curiozitatea de pe chipul lui Betty și dezaprobarea de pe fața generalului.

– Nu știu cum e cu chestia cu „prietenii", replică Kennedy. Dar știi și tu foarte bine că banii vorbesc, nu-i așa?

„Dacă știe că sunt aici, în Bala Cynwyd, și nimeni nu știa că venim aici înseamnă că are pe cineva la operatorul de telefonie mobilă. Ăștia pot urmări un apel până la cea mai apropiată antenă de transmisie. De-asta la primul apel nu a vorbit nimeni. Voia să mă localizeze înainte de a vorbi cu mine."

– Așa mi s-a spus și mie.

– Vrei să-mi spui cine răspunde la telefonul tău din Mayflower?

„Ce dracu'! Nu spune minciuni dacă nu e nevoie".

– Unul din oamenii secretarului Hall de la serviciul secret. Agenții lui personali. Șeful meu s-a gândit că ai putea suna și nu voia să pierd un asemenea apel.

– Nu e cineva de la Fâstâciții din Biroul de Investigații, Charley? Te rog să nu mă minți, Charley!

– Nu. De fapt, momentan relația dintre secretarul Hall și FBI este un pic cam tensionată.

– Chiar mi-ar părea rău să cred că încerci cumva să aranjezi un soi de întâlnire dintre mine și foștii mei colegi, Charley. Asta m-ar supăra aproape la fel de mult cum l-ar supăra pe Alex.

– Nici tu și nici el nu trebuie să vă faceți griji în privința asta, Howard.

– Bine. Când e supărat, Alex poate deveni foarte rău. Deocamdată, te creditez cu beneficiul îndoielii.

– Mulțumesc.

– Îmi place de tine, Charley. Te respect. Te-am verificat. Însemni mai mult decât sugerează imaginea ta de absolvent de West Point. Cred că am putea deveni amici.

„Oare vorbește serios? Sau își bate joc de mine?"

– Ce voiai să-mi spui când ai sunat la Mayflower?

– Alex vrea să-ți transmit că avionul nu mai e acolo unde ți-am spus că va fi, zise Kennedy.

– Nu mai e sau n-a fost niciodată?

– Nu mai e. Din noaptea trecută.

– De unde știi?

– Și mai e ceva. Pe lângă schimbarea numerelor de înregistrare, din el au fost scoase toate scaunele și în locul lor au fost băgate canistre cu combustibil.

– De unde știi asta?

– Păi, cunosc pe cineva care a discutat cu cineva, care a discutat cu șoferii de camioane care au dus canistrele în Abéché.

– Și de unde știa acel cineva care a discutat cu altcineva care e interesul tău?

– Între noi fie vorba, Charley, un prieten comun de-al nostru implicat în afacerile de transport cu avionul le-a adus din Mogadiscio – știi că e în Somalia, nu?

– Am trecut testele de geografie la West Point, răspunse Castillo.

– La West Point se dau note sau calificative? Mereu m-am întrebat asta.

– Note. Spuneai că aceste canistre au fost duse unde anume?

– În N'Djamena. Asta e în Ciad, presupun că știi.

– Zău? Când a făcut asta amicul nostru comun?

– Cam cu trei săptămâni în urmă. Și știind că amicul ăsta este curios să afle de ce ar dori cineva canistre de

combustibil în Ciad, le-am cerut piloţilor să adulmece un pic prin jur. Au aflat că urmau să fie duse cu camioanele până în Abéché.

– Mă întreb de ce clientul amicului nostru nu a dorit să fie transportate direct în Abéché.

– Cauţi să pui lucrurile cap la cap, nu? M-am întrebat şi eu chestia asta.

– Şi când tu ai pus lucrurile cap la cap, la ce concluzie ai ajuns?

– Pun pariu că la aceeaşi concluzie cu tine, zise Kennedy. Sper că înţelegi, Charley, că, dacă amicul nostru ar fi avut cea mai vagă idee că e vorba de Abéché, ar fi refuzat transportul. Aşa cum sper că ne-am făcut clar înţeleşi, amicul nostru chiar vrea să evite atragerea atenţiei publice asupra lui.

– Deci de-asta ştii – de fapt, crezi – că avionul a fost în Abéché?

– Nu. În cazul ăsta dispun de ceea ce FBI-ul numeşte „martori oculari".

– Presupun că nu ştii unde e avionul acum. Sau că ai noile numere de înregistrare.

– Numere de înregistrare noi şi o vopsea nouă. Nu, n-am idee.

– Minunat!

– Dar pun pariu că nu e în Somalia...

– De ce să aduci canistrele de acolo dacă avionul ar zbura înapoi acolo, nu?

– Minţile strălucite gândesc la fel.

– Ai vreo bănuială unde ar putea fi?

– Nici cea mai vagă idee. Dar lucrez la asta şi la noua identitate a avionului. Dacă aflu ceva, vei fi primul pe care îl sun.

– Mulţumesc.

– Presupun că nu ai nimic să-mi împărtăşeşti?

– Nu acum. Poate la noapte.

Se lăsă o scurtă pauză înainte ca Kennedy să continue:

– Charley, nu am chef să dau din întâmplare peste nimeni care lucrează pentru fostul meu patron.

– Înţeleg.

– Sper să o faci. Ţinem legătura, Charley.

Legătura telefonică se întrerupse.

„Mă întreb unde e? Probabil în New York, pentru că e mai uşor să fii discret într-un oraş mare decât într-unul mic. Dar poate fi şi în Washington. La naiba, ar putea fi oriunde.

Şi chiar dacă Agenţia sau FBI-ul a interceptat cumva convorbirea şi a urmărit-o, aproape sigur a dat peste un mobil cumpărat de la un chioşc de ziare şi aruncat într-un coş de gunoi în clipa în care el a închis.

Mă întreb ce naiba a făcut de se teme atâta să nu fie descoperit de FBI."

Castillo îşi dădu seama că toată lumea se uita la el.

Doamna Miller rupse prima tăcerea.

– Vino în casă, Charley, rosti ea. Toată lumea e aici ca să te salute.

– Trebuie să dau un telefon, zise Charley. Chiar trebuie. Este important.

– Atunci te lăsăm un minut, zise generalul Miller.

– Ce-ar fi să vii cu noi, Betty, propuse doamna Miller, ca să cunoşti restul familiei? Poate că vrei să te împrospătezi puţin.

– Mulţumesc.

Castillo aşteptă ca toată lumea să intre în casă, apoi se uită la Dick Miller.

– Kennedy, rosti el.

– Am auzit.

– Avionul nu e acolo. A fost. Au scos scaunele şi au încărcat canistre cu combustibil...

– Încărcat? Sau instalat? Le-au agăţat?

– Nu mi-a spus. Unul din avioanele lui Pevsner a dus canistrele din Mogadiscio până în N'Djamena. De acolo au fost transportate cu camioanele până în Abéché.

– Îl crezi?

Castillo dădu din cap.

– Habar n-are unde e avionul acum şi e tare îngrijorat că o să-l torn la FBI.

– A fost emis un mandat pe numele lui?

Castillo ridică din umeri.

– Du-te în casă, Dick. Chestia asta nu îmi va lua mai mult de un minut.

Miller se uită spre casă. Fratele lui mai mare şi mătuşa lui, Belle, aşteptau în cadrul uşii.

– Ţine-mă la curent, bine? zise Miller, după care plecă să îşi salute fratele şi mătuşa.

Castillo apăsă tasta de apelare rapidă care îl conecta la centrala telefonică de la Casa Albă.

(TREI)

Camp David
Catoctin Mountains, Maryland
17.00, 9 iunie 2005

După ce îşi pusese mâna pe regele cu care avea de gând să-i dea şah-mat secretarului de stat pentru securitate naţională, preşedintele Statelor Unite îşi luă mâna de pe piesă când văzu lumina intermitentă a telefonului şi se lăsă pe spătarul fotoliului, după care încercă să discearnă ceva din frântura de conversaţie pe care o auzea.

După câteva clipe, renunță și la asta, și apăsă un buton de sub masa de lângă fotoliu. O clipă mai târziu apăru un membru al personalului, în haină albă.

– Da, domnule președinte?

– E timpul pentru o băutură, zise președintele. Puțin Maker's Mark pentru mine...

Se opri, rosti „Matt?“ apoi făcu gestul de a bea când Hall se uită la el.

– Scotch, vă rog, răspunse secretarul de stat.

– Și scotch. De-ăla ieftin. Secretarul de stat nu este privit cu ochi buni de președintele lui în acest moment.

Omul de casă, un negru demn, cu părul cărunt, zâmbi.

– Un bourbon de bună calitate și un scotch ieftin. Da, domnule. Ceva de ronțăit, domnule președinte?

– Conform obiceiului de a se oferi o masă bogată condamnaților la moarte, de ce nu?

Omul zâmbi din nou și plecă.

– Bine, Charley, zise Matt Hall în telefon. Ține-te de povestea asta. Dă-mi de știre dacă apar noutăți.

Secretarul de stat puse gânditor receptorul în furcă, se lăsă pe spătarul scaunului și își înălță privirea spre președinte.

– Mai întâi terminăm partida, zise președintele, arătând spre tabla de șah de pe măsuță. Șah-mat.

Secretarul de stat examină tabla.

– Rahat.

– Mereu te bat, zise președintele. De ce te surprinde?

– Speram să vă gândiți la alte lucruri, răspunse Hall. Maiorul Castillo era la telefon.

– Agentul nostru secret care nu mai e așa de secret. Măcar de-asta mi-am dat seama.

– Tocmai a primit un alt telefon de la Howard Kennedy, fostul agent FBI care acum lucrează pentru traficantul de arme rus.

– Şi?

– Kennedy i-a spus că avionul a fost în Abéché, dar a plecat de acolo. Cu numere de identificare noi necunoscute şi vopsit conform tiparului unei linii aeriene. Nimeni nu ştie care. Iar domnul Kennedy habar nu are unde ar putea fi avionul acum.

– Dumnezeule!

– Charley – Castillo – a mai zis şi altceva. Kennedy ştia unde se află el – şi a subliniat ideea că ştie asta. Charley spune că singurul mod prin care Kennedy putea şti era să aibă un contact la operatorul de telefonie mobilă, prin intermediul căruia să poată urmări locaţia până la cea mai apropiată celulă de retransmisie a semnalului.

– Cu alte cuvinte, individul ăsta, Kennedy, poate face ceea ce FBI-ul nu poate executa fără un mandat de la un judecător federal?

Hall dădu din cap.

– Castillo a mai zis că acest Kennedy părea foarte îngrijorat că o să-l turnăm la FBI. Castillo zice că habar n-are unde e Kennedy – sau unde era – iar Kennedy ştie asta. Aşa că grijile lui Kennedy par un pic nefireşti.

– A fost emis un mandat pe numele tipului ăstuia?

– Nu ştiu. Am mai spus, FBI-ul... Însuşi Mark Schmidt era... Schmidt mi-a făcut zile fripte cu dosarul lui Kennedy. Am fost obligat să exercit presiuni asupra lui ca să-l fac să promită că mi-l va aduce până la ora nouă în această dimineaţă. Hall făcu o pauză. Şi, o spun cu stânjeneală, nu am verificat ca să văd dacă tipul chiar a apărut cu dosarul de dimineaţă.

– Bine. Uite o variantă. Mark Schmidt şi FBI-ul ştiu că tipul ăsta, Kennedy, este putred până la măduvă. Este o ruşine pentru ei. Nu vor ca tu sau altcineva să afle cât de sus a urcat putreziciunea în cadrul Biroului sau câte probleme a generat individul.

– Bun.

– Bun, dar poate că asta nu justifică ignorarea de către Schmidt a memoriului lui Natalie Cohen ca tu să primeşti tot ce ai cerut. Asta e o altă chestiune şi o să mă ocup personal de ea.

– Da, domnule.

– Dar de ce ar trebui să cred tot ce spune tipul ăsta? Omul tău...

– Charley Castillo? Acum e omul meu, aşa se pune problema?

– Nu. Scuze. O alegere nefericită de cuvinte. *Eu* am pornit tărăşenia asta. Castillo este responsabilitatea *mea*. Maiorul *meu* Castillo ne spune *nouă* că acest Kennedy este atât de săritor pentru că vrea să-l lăsăm în pace. Evident că ne-a fost de ajutor când ne-a spus unde e avionul, dar înainte ca noi să putem întreprinde ceva, tipul sună şi spune că avionul nu mai e în Ciad. De ce ar trebui să credem că a fost vreodată acolo?

– Nu dispun, domnule preşedinte, decât de ceea ce îmi spune Castillo. El îl crede, iar Charley se pricepe foarte bine să facă distincţia între adevăr şi minciună.

Preşedintele pufni.

– Şi ce face agentul *nostru* secret acum? Unde e?

– E acasă la tatăl lui Miller, lângă Philadelphia. Tatăl lui Miller este un general cu două stele retras din activitate. Oamenii de la biroul antitero din cadrul poliţiei din Philadelphia o să aranjeze o întâlnire între Castillo şi Miller, pe de o parte, şi câţiva poliţişti infiltraţi în

rândurile grupărilor musulmane – sunt două genuri, musulmani arabi și convertiți la islamism, majoritatea afro-americani – ca să vadă dacă aceștia au descoperit vreo rețea somaleză.

În încăpere apăru omul de casă ducând o tavă cu două pahare mari de whisky, alături de un vas cu gheață și o carafă cu apă.

– Un bourbon de foarte bună calitate pentru președinte, zise el. Și un scotch foarte, foarte ieftin pentru secretarul de stat.

– Mulțumesc foarte mult, rosti Hall, zâmbind.

– Motivul pentru care am făcut rost ieftin de el, domnule secretar, este acela că nimeni nu a vrut să-l cumpere. Vă vine să credeți că a stat într-un butoiaș în Scoția timp de douăzeci și patru de ani înainte de a putea fi vândut?

– Acum, că știm cum stăm, Jerry, zise președintele, asta înseamnă că nu sunt singurul prieten pe care Matt Hall îl are în lumea asta.

Omul plecă.

– Și acum, domnule președinte? întrebă Hall.

– Natalie spunea că ar cam trebui să mă întorc la Washington la ora asta. Poate cu demisia ta în buzunar. Așa că o să aștept până ce aflăm de la generalul Naylor că avionul nu este și nu a fost niciodată în Ciad.

– Domnule președinte, sunt la dispoziția dumneavoastră, zise Hall. Vreți să-mi scriu demisia?

– Nu. Poate că va fi nevoie să ți-o cer, dar nu-mi place să arunc oamenii în ghearele lupilor din pricina greșelilor mele, mai ales când n-au făcut altceva decât să-și dea toată silința să-mi îndeplinească ordinele.

(PATRU)
Abéché, Ciad
23.05, 9 iunie 2005

Doi bărbaţi îmbrăcaţi cu straiele largi de bumbac ale deşertului din Ciad şedeau într-un cort mic, slab luminat, la trei sute de metri depărtare de capătul pistei aerodromului din Abéché.

Unul era sergentul Frederick Douglass Lewis, un tip foarte înalt şi foarte slab, în vârstă de douăzeci şi şase de ani, din Baltimore, în a cărui casă atârna o fotografie înrămată cu el îmbrăcat în uniformă. Era prezentat cu braţul în jurul unui african – un watusi foarte înalt şi foarte slab – îmbrăcat cu un soi de robă, stând într-un picior şi sprijinindu-se de o suliţă lungă. Cei doi bărbaţi zâmbeau larg spre aparatul foto. La o examinare mai atentă, se putea observa că bărbaţii aveau acelaşi chip. Priceput la trucarea pozelor digitale, Lewis îşi suprapusese chipul peste cel al africanului.

Tot el suprapusese chipul soţiei sale peste faţa lui Janet Jackson, îmbrăcată sumar. Doamna Lewis, al cărei tată era pastor al Celei De-a Doua Biserici Episcopale Metodiste Africane, nu fusese deloc amuzată de idee.

Sergentul Lewis era specialistul în comunicaţii al echipei Gray Fox. Se aşeză cu un dispozitiv de comunicaţii între picioare şi făcu apoi câteva ajustări minore pentru ca toate ledurile verzi să se aprindă.

Dură ceva mai mult ca de obicei, dar în cele din urmă reuşi.

– Gata, domnule colonel, zise Lewis.

Locotenent-colonelul Thomas J. Davenport, şeful unităţii şi care comanda unitatea în mod excepţional această operaţiune, îi făcu semn sergentului să înceapă,

dar nu-și ridică privirea de pe dispozitivul de comunicații așezat pe jos, între picioarele sale, ceva care semăna cu un laptop.

Citi ce scrisese:

---

1. TOATE BUNE.
2. (FACTOR-NOUĂ) PASĂREA A FOST AICI PÂNĂ LA ASFINȚIT IERI.
3. RECUNOAȘTERE EFECTUATĂ:
   A. INTEROGAREA A CINCISPREZECE BĂȘTINAȘI INDICĂ: (NIVEL DE ÎNCREDERE OPT)
      I. „UN AVION MARE AICI".
      II. ÎNSEMNE DATE JOS ȘI APLICATE NOI ÎNSEMNE; FĂRĂ DETALII DESPRE NOILE ÎNSEMNE ÎNCĂ.
      III. TOATE SCAUNELE AVIONULUI ÎN DEPĂRTATE.
      IV. „CORTURI DE CAUCIUC" MARI ADUSE LA BORD: DESCRIEREA UNORA SE POTRIVEȘTE (FACTOR-CINCI) CANISTRELOR.
      V. AVIONUL NU A FOST, REPET NU A FOST, ALIMENTAT.
      VI. CU EXCEPȚIA ECHIPAJULUI (DOI OAMENI) CARE ERAU ÎN „UNIFORME DE PILOȚI" ȘI NEGROIZI CA ASPECT, NU AU FOST VĂZUȚI ALBI SAU ALȚI „OCCIDENTALI".
   B. URMEAZĂ DETALII CARE SPRIJINĂ CELE DE MAI SUS:
      I. EFECTUAT MULAJ DUPĂ CAUCIUCURI MARI DE AVION.

II. CUMPĂRAT O BANCHETĂ DE TREI LOCURI DE LA NEGUSTOR LOCAL.
III. AM APROX. UN SFERT DE KILOGRAM DE DEŞEURI DE PERIE DE SÂRMĂ DE LA ÎNDEPĂRTAREA VOPSELEI ORIGINALE.

4. SUMAR:
A. UN AVION MARE DE TRANSPORT A FOST AICI.
B. AU FOST ÎNDEPĂRTATE ŞI ÎNLOCUITE ÎNSEMNELE; SCAUNELE SCOASE; LA BORD AU FOST ADUSE CANISTRE CU COMBUSTIBIL (PROBABIL NEINSTALATE)
C. AVIONUL A DECOLAT CU DESTINAŢIE NECUNOSCUTĂ, IERI LA ASFINŢIT.

Primul punct - „Toate bune" - spunea extrem de multe: Şase oameni cu echipamentul complet executaseră cu succes o paraşutare dintr-un avion de la 11 000 de metri înălţime şi aterizaseră cu tot echipamentul intact şi în stare de funcţionare, exact acolo unde intenţionaseră să aterizeze. Efectuaseră misiunea de recunoaştere fără să fie detectaţi, ceea ce mai însemna că nici unul dintre ei nu fusese ucis, rănit sau dat dispărut.

Al doilea punct relata - cu un factor de probabilitate de nouă pe o scară până la zece - ceea ce colonelul Davenport considera a fi fapte. Restul mesajului prezenta motivele şi ceea ce bănuia el.

Nu exista adresă sau semnătură. Aşa cum fusese setat sistemul să funcţioneze, mesajul era transmis doar către generalul-locotenent Bruce J. McNab, iar acesta ştia că o singură persoană l-ar fi putut trimite.

Odată ce colonelul Davenport apăsa tasta SEND, mesajul era mai întâi criptat, apoi trimis spre un satelit care se învârtea în jurul Pământului la o altitudine de patruzeci şi cinci de mii de kilometri. Satelitul era programat să retransmită mesajul către un dispozitiv pe care un alt specialist Gray Fox îl setase pentru generalul McNab în apartamentul lui de la baza aeriană Royal Air Force din Medina, Maroc. Acolo, după ce generalul tasta codul de acces format din şapte litere, mesajul era decriptat şi afişat pe ecranul unui echipament care, fără toată această tehnologie secretă de comunicaţii, putea fi socotit un laptop obişnuit.

Întregul proces dura între trei şi zece secunde, depinzând în cea mai mare parte de rapiditatea cu care generalul tasta codul de acces.

Colonelul Davenport se uită la sergentul Lewis, care verifică dacă toate ledurile erau verzi, apoi îi făcu semn superiorului său că totul era în regulă.

Colonelul apăsă tasta SEND, apoi se îndreptă de spate şi îşi mişcă umerii.

Fără să ştie de ce, de câte ori era implicat în aşa ceva, colonelul Davenport se gândea la dispozitivul de semnalizare care îl fascinase, ca tânăr locotenent, când îl văzuse prima dată în muzeul Centrului de Contrainformaţii al Armatei din Fortul Huachuca, Arizona.

La fel ca dispozitivul pe care îl folosea acum, scopul acelui echipament era facilitarea comunicării între echipele de cercetare pe teren şi Cartierul General.

Dispozitivul din Huachuca – despre care Davenport credea că zăcuse într-un depozit din cadrul vechiului bastion de luptă contra indienilor din deşert timp de un secol înainte să dea cineva de el şi să decidă că obiectul aparţine de drept muzeului – nu fusese niciodată fabricat

în serie, dar arăta ca şi cum provenea din uzina din Waltham, Massachusetts, cu o săptămână în urmă.

Era montat pe un trepied din lemn, ale cărui picioare erau ajustabile ca înălţime şi se puteau adapta la denivelările terenului. În vârf – unde ar fi trebuit să stea aparatul de fotografiat – se aflau câteva oglinzi obişnuite, o pârghie şi un dispozitiv de vedere.

Patrulele de cavalerie care căutau grupurile de indieni ostili prin ţinut cărau dispozitivul de semnalizare cu ele. În timp ce încercau să depisteze posibile mişcări inamice, căutau şi locuri mai înalte de unde puteau vedea postul de comandă şi unde puteau monta rapid dispozitivul.

Transmisia datelor se făcea extrem de simplu: Razele soarelui erau reflectate de oglinzi către postul de comandă. Prin manevrarea pârghiei se bloca reflexia luminii solare. Blocarea pe termen scurt a reflexiei însemna „punct". Menţinerea pârghiei jos un timp ceva mai lung însemna „linie". Astfel se puteau transmite orice fel de mesaje în codul Morse.

Evident, transmiterea datelor într-o asemenea manieră era un proces îndelungat, dar oricum mai rapid decât dacă s-ar fi trimis un mesager în galop la bază ca să raporteze localizarea inamicului.

Dacă în timpul Războiului de Independenţă ar fi existat un asemenea dispozitiv, Paul Revere[1] nu ar mai fi fost nevoit să iasă în galop din Boston strigând: „Unu dacă e de pe uscat, doi dacă e de pe mare!"

---

[1] Fierar american devenit celebru pentru galopul lui de la miezul nopţii (şi celebrat într-un poem de Longfellow) care trebuia să-i avertizeze pe coloniştii din Lexington şi Concord de venirea trupelor britanice (n. tr.).

Davenport credea că, la vremea ei, cavaleria folosise probabil două, trei sau un număr infinit de dispozitive în serie. Mai exact, atunci când patrula de cercetare nu avea linie vizuală directă cu sediul central, dispozitivele erau așezate pe înălțimi intermediare astfel încât razele solare să poată fi transmise de la un dispozitiv la altul. Evident că un asemenea procedeu necesita înregistrarea datelor transmise la un post intermediar și apoi retransmiterea lor.

Bineînțeles că procedeul necesita mult timp, dar era oricum mult mai rapid decât trimiterea unui mesager. Iar lumina soarelui era evident mai rapidă decât mijloacele de comunicații la distanță ale indienilor, celebrii norișori de fum făcuți prin acoperirea și descoperirea unui foc deschis cu o pătură sau o piele de căprioară.

Din punctul lui de vedere, sergentul Lewis nu fu defel surprins că toate ledurile verzi funcționau sau că douăsprezece secunde mai târziu, două leduri chihlimbarii se aprinseră, semn că mesajul fusese transmis și că decodarea acestuia fusese efectuată cu succes.

Echipamentul pe care îl aveau era al naibii de bun. De ultimă generație. Lewis știa cu siguranță că Armata nu dispunea de așa ceva și că forțele speciale, deși mai bine înzestrate, nu dispuneau de asemenea chestii, care ajungeau doar la unitățile Delta și Gray Fox.

„Chestiile“ proveneau direct din laboratoarele de cercetare ale AFC, Inc., din Nevada. Se spunea că tipul care conducea compania AFC și care trimitea astfel de dispozitive echipelor Delta și Gray Fox fusese odinioară sergent într-o unitate a Beretelor Verzi în Vietnam. Părea o mare tâmpenie – căci jumătate din legendele legate de astfel de echipamente erau tâmpenii – dar făcea parte din categoria lucrurilor care puteau fi adevărate.

Treizeci de secunde mai târziu, un led galben clipi intermitent. Sergentul Lewis apăsă butonul de RECEPŢIE VOCE şi, după trei secunde, un led albastru începu să clipească, după care rămase aprins.

– Pregătiţi-vă de contact vocal, domnule colonel, anunţă Lewis, punându-şi o cască miniaturală în ureche.

Locotenent-colonelul Davenport îşi puse şi el o cască similară în ureche, apropiind un microfon la fel de mic de buze.

– Mă auzi, Unu-Zero-Unu? se auzi vocea generalului locotenent Bruce J. McNab.

– Tare şi clar, domnule.

Exista o întârziere de circa şapte secunde, în timpul cărora vocea colonelului era digitalizată, criptată, transmisă în eter, retransmisă, decriptată şi recompusă în urechea generalului, după care vocea acestuia trecea prin acelaşi proces.

– Bun spectacol, Unu-Zero-Unu, se auzi vocea lui McNab. Transmite asta mai departe. Mă ocup de scoaterea voastră de acolo în zori. Aşa că...

Vocea se stinse brusc.

Criptarea şi transmiterea comunicaţiilor prin voce era ceva mai dificil de realizat decât procesul similar de date, iar echipamentul avea şi el anumite limite.

Şapte secunde mai târziu, vocea reveni:

– ...până atunci să-l trezeşti bine pe sergentul Lewis şi să-l iei de la bordel. Aduceţi suvenirele. Mai multe peste o oră. Recepţionat. Scotty terminat.

Sergentul Lewis era considerat sufletul echipei, devotamentul lui pentru soţie uimindu-i pe colegii lui.

– Recepţionat, zise Davenport. Unu-Zero-*Doi*, repet, Unu-Zero-*Doi*, terminat.

Sergentul Lewis se uită la colonel.

– Domnule, domnul general știe că nu mai folosesc chestiile alea...

– Dacă aș fi în locul tău, sergent, aș lua comentariile generalului drept un compliment.

– Mda, zise sergentul după câteva clipe, apoi întrebă: A fost a o sută doua misiune a dumneavoastră?

– După prima sută devin ceva mai ușor de executat, răspunse Davenport.

(CINCI)
Biroul secretarului apărării
Pentagon, Arlington, Virginia
17.10, 9 iunie 2005

La patruzeci și doi de ani, doamna Teresa Slater era o blondă naturală cu un aspect plăcut, îmbrăcată cu gust și care lucrase jumătate din viața ei pentru onorabilul Frederick K. Beiderman, secretarul de stat american al apărării. Beiderman o adusese cu el de la compania Ford Motor și reușise, probabil ilegal, să-i asigure plata diferenței substanțiale de salariu între ceea ce primea femeia de la Ford și ceea ce-i plătea guvernul acum. Acum, Teresa Slater își vârî capul pe ușa biroului secretarului de stat.

– A venit generalul Withers, domnule, anunță ea.

– Ce bine! Vrei să-l rogi pe general să intre, te rog? replică secretarul de stat, suficient de tare ca să fie auzit în anticameră.

– Da, domnule.

Femeia îi zâmbi. Știa prea bine că secretarul apărării îl privea pe generalul comandant al agenției de contrainformații militare drept un NI de care era DNN pentru că era ADDB la ce făcea.

Cei doi veniseră cu acronimele din Detroit, unde le foloseau între ei ca să caracterizeze diverşi directori din cadrul companiei Ford. Cele trei acronime însemnau, în ordine, „Nemernic Înfumurat", „Din Nefericire Nevoie" şi „Al Dracului De Bun".

Ducând cu el o geantă diplomat din piele, generalul-locotenent William W. Withers intră o clipă mai târziu în biroul secretarului de stat, urmat de un locotenent-colonel şi un locotenent. Cei doi ofiţeri însoţitori purtau însemne de aghiotanţi şi fiecare din ei căra o geantă diplomat grea.

Din punctul lui de vedere, generalul Withers îl considera pe Beiderman drept o persoană care suferea de un grav complex de superioritate şi care dovedise de nenumărate ori că era un ticălos fără scrupule. Dar, pe de altă parte, Withers aflase că Beiderman spunea ce gândea şi că se ţinea de cuvânt - atribute pe care generalul le descoperea extrem de rar la alte oficialităţi civile din administraţie şi cu siguranţă la nici unul dintre oficialii numiţi pe criterii politice.

- Bună ziua, domnule secretar, rosti generalul Withers.

- Bună ziua, domnilor, răspunse Beiderman, făcându-le semn celor trei să ia loc pe scaunele aranjate în semicerc în faţa biroului său.

- Înainte de a începe, continuă Beiderman, deschizând cutia de trabucuri de pe birou şi scoţând de acolo un Lonsdale Dominican negru ca tăciunele, am o curiozitate personală. A fost găsit avionul acela furat?

În Pentagon, fumatul era interzis. Generalul Withers auzise o poveste - pe care o credea - că atunci când cineva îi atrăsese atenţia lui Beiderman asupra acestui lucru, secretarul de stat răspunsese că, din punctul lui de

vedere, fumatul trebuia considerat în cadrul Departamentului Apărării la fel ca relațiile intime între persoane de același sex; cu alte cuvinte „Nu întreba și nu spune."

Generalul Withers așteptă ca Beiderman să treacă prin tot ritualul de pregătire a trabucului înainte de a replica:

– Domnule secretar, de fapt această chestiune se află în fruntea listei mele de probleme.

Anunțul îi atrase atenția secretarului de stat.

– Îhî. Ce se petrece?

Generalul Withers făcu un semn discret cu mâna stângă. Ceilalți doi ofițeri se ridicară imediat și ieșiră din birou.

– Ce dracu' se petrece, Withers? ceru Beiderman să afle. Oamenii tăi n-au voie să afle?

– Este o chestiune oarecum delicată, domnule secretar.

– Pentru numele lui Dumnezeu, dă-i drumul!

– Regret că nu vă pot prezenta tabloul complet, domnule secretar.

– Iisuse Hristoase! Spune-mi ce știi!

– Domnule secretar, aveți habar de o operațiune Gray Fox în plină desfășurare?

– Nu.

– Am informații că se întâmplă așa ceva.

– Autorizată de cine? Ca să facă ce?

– Am informații că destinația inițială a fost baza aeriană marocană Royal Air Force din Medina.

– Eu am întrebat cine a autorizat-o și ce să facă.

– Nu știu, domnule.

– Ai întrebat?

– Nu am reușit să iau legătura cu generalul McNab, domnule secretar. Este comandantul...

– Ştiu cine e. Dar adjunctul lui?

– Adjunctul lui m-a trimis la Central Command, domnule.

– Şi?

– Generalul Naylor – pe care l-am prins cu oarecare greutate la telefon, domnule – mi-a spus în cele din urmă că nu e nevoie ca eu să ştiu.

– A zis că există o asemenea operaţiune şi că nu e nevoie ca tu să ştii? Sau că nu e nevoie să ştii despre operaţiunile Gray Fox în general?

– Comentariile generalului Naylor pot fi interpretate în ambele moduri, domnule.

Secretarul Beiderman ridică unul din receptoarele telefoanelor de pe birou şi zise:

– Teresa, fă-mi legătura cu generalul Naylor pe o linie securizată şi nu-l lăsa să tragă de timp.

Generalul Withers desfăcu un compartiment al genţii şi scoase de acolo o foaie de hârtie.

– Şi mai e şi asta, domnule secretar.

Beiderman îi smulse hârtia.

– Ce dracu' mai e şi asta? O blestemată de scrisoare de recomandare?

– Da, domnule. A fost adusă la prima oră a dimineţii prin elicopter, domnule.

– Preşedintele ţi-a trimis chestia asta prin elicopter? întrebă Beiderman, nevenindu-i să-şi creadă urechilor, după care, fără a-i acorda lui Withers ocazia de a replica, merse mai departe: Cine dracu' mai e şi maiorul H. Richard Miller, Jr.? Şi ce dracu' „misiune sub acoperire" a efectuat el în Luanda, Angola? „Demonstrând o înţelepciune aşteptată în mod normal doar de la ofiţerii cu un grad şi o experienţă mult mai mari decât ale lui"? Şi cum dracu' de preşedintele a...

Se întrerupse la mijlocul propoziției când un led de pe telefonul de pe birou începu să clipească. Smulse receptorul din furcă.

– Tu ești, Naylor?

Generalul Withers e aici și spune că atunci când te-a întrebat despre o operațiune Gray Fox în plină desfășurare tu i-ai spus că nu trebuie să știe. Corect?

Pentru numele lui Dumnezeu, este generalul comandant al Agenției de Contrainformații a Armatei și nu trebuie să știe?

Mai exact, generale, ce e cu operațiunea asta Gray Fox? Și cum se face că abia acum aud de ea?

Astea au fost ordinele tale? Ordine de la cine?

De la președinte personal? Sau de la cineva care a spus că vorbește în numele președintelui?

Și asta când s-a întâmplat?

Și președintele a spus în mod explicit ca eu să nu fiu informat?

Nimeni nu trebuia informat? Și tu ai presupus că acest nimeni îl include și pe secretarul de stat al apărării?

Astea au fost ordinele tale, da? Iisuse Hristoase, Naylor!

Beiderman trânti receptorul în furcă, după care îl ridică din nou.

– Teresa, vezi dacă îmi poți face legătura cu președintele, ordonă el, după care trânti iarăși receptorul.

Se uită la Withers.

– Avionul ăla a fost furat din Luanda, nu? Există vreo legătură între acel eveniment și acest maior?

– Se pare că da, domnule.

– Care anume?

– Nu știu, domnule.

– Nu știi? se repezi Beiderman. Bârfa asta nevinovată devine de domeniul suprarealului, generale!

– Domnule secretar, maiorul Miller era adjunctul ataşatului militar în Luanda la momentul furtului avionului. Era alocat DIA, domnule.

– Şi?

– Era totodată agentul rezident CIA de acolo, răspunse Withers. Post din care a fost eliberat din motive întemeiate de către directorul CIA. Când am fost informat despre asta, l-am eliberat şi eu din postul de ataşat militar şi i-am ordonat să se întoarcă la Central Command.

– Credeam că ai spus că lucra pentru DIA.

– E o chestie administrativă, domnule.

– Eliberat din motive întemeiate. Ce fel motive?

Withers scoase o altă foaie de hârtie din geantă şi citi:

– „O greşeală de securitate de cea mai serioasă natură; depăşirea jurisdicţiei şi comportament nedemn de un ofiţer şi un gentleman." Nu cunosc detaliile specifice, domnule secretar. Asta am primit de la CIA...

– Chiar de la director? Sau de la unul din subordonaţii lui de rang superior?

– Mesajul era semnat chiar de director, domnule.

– La ce dracu' se referă acuzaţia asta de comportament nedemn?

– Cred că maiorul Miller s-a comportat indecent faţă de superiorul lui imediat într-un context social, domnule.

– Adică e poponar?

– Superiorul lui imediat e o femeie, domnule.

– Şi el o regula sau doar *încerca* să o reguleze? Care dintre ele?

Generalul Withers se uită stingherit spre uşă. Beiderman îi urmări privirea. Doamna Teresa Slater stătea în cadrul uşii, cu un început de zâmbet pe chip şi cu o sprânceană ridicată.

– Am întrerupt cumva vreo bârfă ca de la bărbat la bărbat? întrebă ea.

Beiderman îi zâmbi.

– Răspunde la întrebare, generale, ceru el.

– Cred că a doua variantă, domnule secretar.

– Directorul CIA încearcă să-l decapiteze pe acest maior năbădăios și președintele îi întocmește o scrisoare de recomandare – livrată special cu elicopterul – pentru „demonstrarea unei înțelepciuni așteptate în mod normal doar de la ofițerii cu un grad și o experiență mult mai mari decât ale lui"? Aș vrea să știu ce mama dracului se petrece aici.

– Am ordonat o anchetă a comportamentului maiorului Miller, domnule. Înainte de a primi scrisoarea președintelui, eu...

– Cred că asta mai poate aștepta puțin, generale, îl întrerupse Beiderman, după care se uită la doamna Slater. Teresa?

– Doctor Cohen e la telefon, șefu', zise ea. Când am insistat să vorbesc cu președintele, mi-au făcut legătura cu ea.

Beiderman smulse un receptor din furcă.

– Natalie, începu el direct, ce dracu' se petrece?

Secretarul de stat Beiderman o admira pe consiliera pe probleme de securitate națională și avea impresia că sentimentul era reciproc, cel puțin parțial.

– Președintele nu este disponibil pentru moment, răspunse doctor Cohen.

– Asta ne duce înapoi la prima întrebare, zise Beiderman.

– Poți să aștepți până diseară la ora șase, șapte?

– Nu răspunde niciodată cu o întrebare la o întrebare. Mama ta nu te-a învățat că nu e frumos să procedezi așa?

– Mama mea nu a crezut niciodată că voi avea o asemenea slujbă.

– Ştii ceva despre o operaţiune Gray Fox aflată în plină desfăşurare?

– Nu.

– Ciudat. Credeam că Memorandumul de Înţelegere stipulează clar că atât tu, cât şi eu trebuie să fim consultaţi în legătură cu operaţiunile Gray Fox.

– Eşti convins că există o asemenea operaţiune?

– Conform generalului Withers, da. Mă tragi în piept, Natalie? În numele interesului public?

– Nu, rosti ea simplu, iar el decise imediat că spunea adevărul.

– Unde e preşedintele?

Ea răspunse după o pauză scurtă, dar perceptibilă.

– La Camp David cu Matt Hall.

– Despre ce e vorba?

– Nu pot să-ţi spun. Şi nici altcuiva. Nici măcar n-ar fi trebuit să-ţi dezvălui unde e acum.

– Sau dacă Matt are necazuri?

– Sau dacă Matt are sau nu necazuri. Poţi să aştepţi până la ora şase sau şapte?

– Nu. Nu pot.

– Cum vrei, Fred. O să-i pun pe cei de la centrală să-ţi facă legătura la Camp David.

– Nu, mulţumesc. Dar ai putea să suni tu acolo şi să le spui că am plecat într-acolo.

– Nu te poţi duce fără permisiune la Camp David, Fred.

– Şi ce-o să-mi facă? Să-mi doboare elicopterul? Sunt încă secretarul de stat al apărării şi nimeni nu-mi spune despre ce e vorba. Mersi, Natalie.

Puse receptorul în furcă.

– Sună la helioport, Teresa, şi apoi ia memoriul informativ al generalului Withers. Dacă e ceva important, sună-mă în elicopter. Se uită la generalul Withers. Să nu-mi spui că n-ai bănuit niciodată că Teresa ascultă tot ce se spune în acest birou?

– Ba da, domnule, răspunse Withers.

Beiderman nu replică. Ieşea deja pe uşa biroului.

(ŞASE)
Camp David
Catoctin Mountains, Maryland
17.20, 9 iunie 2005

– Ei bine, asta e interesant, Matt, zise preşedintele, privind peste masa de şah la secretarul de stat. Secretarul apărării vine încoace.

– În legătură cu povestea asta?

Preşedintele dădu din cap.

– A încercat să mă sune la Casa Albă. Natalie se ocupă de astfel de apeluri. A întrebat-o dacă ştie ceva despre o operaţiune Gray Fox în plină desfăşurare. Ea nu ştia şi i-a răspuns ca atare. Moment în care Beiderman i-a spus că generalul Withers e în biroul lui şi că acesta ştie de o asemenea operaţiune, având oarece legătură cu un aerodrom marocan.

– Of, la dracu'!

– Se presupune că Natalie şi secretarul apărării trebuie anunţaţi întotdeauna atunci când se declanşează o operaţiune Gray Fox.

– Iar eu nu le-am spus nimic nici unuia, mărturisi Hall.

– O simplă neglijenţă, Matt? Sau o gafă intenţionată?

– Pur şi simplu n-am făcut-o, domnule preşedinte, răspunse Hall. Presupun că subconştient n-am avut chef ca Beiderman să... Nu ştiu. Şi bănuiesc că nu i-am spus lui Natalie – n-am vrut să-i spun pentru că n-am vrut să aud argumentele ei solide contra unei operaţiuni Gray Fox.

– Iar rezultatul chestiei ăsteia este că acum Natalie şi Beiderman s-au burzuluit rău. În mod justificat, Matt, iar eu trebuie să fiu de acord cu ei.

– Cu tot respectul, domnule, vă înşelaţi, zise Hall. Se ridică în picioare. Natalie şi Beiderman ştiu că suntem vechi prieteni. Vor înţelege că m-aţi adus aici ca să-mi explicaţi de ce trebuie să părăsesc corabia. Nu vor avea nici un motiv să fie furioşi pe dumneavoastră. Eu am dat-o în bară şi eu trebuie să plătesc.

Preşedintele îl privi, dar nu spuse nimic.

– Dacă mă scuzaţi, domnule preşedinte, mă duc să găsesc o maşină de scris ca să-mi redactez demisia. Cu permisiunea dumneavoastră, domnule, cred că ar fi cel mai bine să plec până ce secretarul Beiderman ajunge aici.

După o clipă lungă de tăcere, preşedintele zise, încet:

– Îmi pare tare rău, prietene.

– Nici pe jumătate cât îmi pare mie de rău, domnule preşedinte, zise Hall.

Ajunsese deja la jumătatea încăperii când licări o lumină pe unul din telefoane.

Preşedintele ridică receptorul şi zise:

– Alo?

Cine e? Cine sună?

Aici e preşedintele, generale Naylor. Am ridicat eu receptorul secretarului Hall. El nu e aici momentan. Pot să-i transmit eu mesajul?

Hall se opri şi întrebă din privire dacă ar trebui să rămână.

Preşedintele îi făcu semn să se întoarcă şi să ia loc.

– Păi, spune despre ce e vorba, te rog, generale.

Treizeci de secunde mai târziu, preşedintele rosti:

– Generale, probabil că nu vei înţelege ce spun acum, dar acesta este unul din momentele în care o veste bună este în acelaşi timp rea. Te rog să transmiţi aprecierea şi admiraţia mea generalului McNab şi tuturor oamenilor lui...

O, a venit şi secretarul Hall, generale. Poate că vrei să-i spui şi lui ce mi-ai spus mie?

Preşedintele îi dădu telefonul lui Hall.

În cabina lui telefonică din Tampa, generalul Naylor îl auzi vag pe preşedintele Statelor Unite cum exclamă:

– Iisuse Hristoase, Matt, acum înţeleg cum mama naibii e să fii salvat de clopoţel!

XIII

(UNU)

Camp David
Catoctin Mountains, Maryland
17.30, 9 iunie 2005

Se auzi o bătaie discretă în uşa livingului prezidenţial şi apoi aceasta se roti încet. Preşedintele, care stătea sprijinit pe pernele unui fotoliu în faţa unei măsuţe faţă în faţă cu secretarul de stat Hall – care vorbea la telefon – îi făcu semn secretarului apărării Frederick K. Beiderman să intre şi apoi să se aşeze pe o canapea.

Preşedintele ridică un deget într-un gest care putea însemna „Aşteaptă“ sau „Taci câtă vreme Hall vorbeşte la telefon.“

Beiderman se aşeză, încordat, pe marginea canapelei.

Preşedintele făcu un semn stewardului şi întrebă printr-o ridicare de sprâncene dacă Beiderman voia ceva de băut. Secretarul apărării clătină din cap. Atunci preşedintele îi făcu semn omului să umple din nou paharul lui şi pe cel al lui Hall.

Beiderman se uită la preşedinte, apoi la Hall. Preşedintele îşi atinse urechea, gest pe care Beiderman îl interpretă ca fiind un îndemn să asculte ce spunea Hall la telefon.

Nu reuşi să audă prea multe.

– Tocmai a venit secretarul apărării, rosti Hall. O să te sun eu, Charley.

Hall se uită la Beiderman şi puse receptorul în furcă.

Preşedintele îi zâmbi lui Beiderman.

– Ce plăcere neaşteptată, domnule secretar, zise el. De fapt, Matt şi cu mine tocmai vorbeam despre tine.

Dar secretarul Beiderman nu era amuzat.

– Indignarea ta ar trebui să se îndrepte în întregime asupra mea, zise preşedintele. Tot ce s-a făcut – sau ar fi trebuit făcut – a avut la bază ordinele mele.

Beiderman nu spuse nimic.

– Nici un comentariu? întrebă preşedintele.

– Domnule preşedinte, aveţi de gând să-mi spuneţi ce se petrece?

– Două lucruri importante, zise preşedintele. Primul, provenind de la o sursă care până acum s-a dovedit bine informată, este acela că un grup de terorişti somalezi au furat avionul din Angola ca să intre cu el în Clopotul Libertăţii. Avionul a făcut o escală în Abéché, Ciad, ca să i se schimbe însemnele şi să se încarce canistre cu combustibil, iar acum – chiar acum – se pare că zboară din acel loc către o locaţie necunoscută, în drum spre Philadelphia.

– Pot să întreb de ce nu am fost informat despre acest lucru, domnule preşedinte? întrebă Beiderman cu răceală.

– Al doilea lucru, continuă preşedintele, ignorând întrebarea, este că, pe plan local, comandantul poliţiei din Philadelphia – căruia a fost nevoie să i se dezvăluie o

asemenea posibilitate – intenţionează să-l informeze pe primarul oraşului mâine după-amiază la ora patru şi un sfert. Implicaţiile acestui fapt sunt evidente: fie publicul va primi vestea cu un imens căscat, ca pe o altă manifestare legată de ameninţarea codului de alarmare sau va reacţiona printr-o isterie în masă. Matt şi cu mine te-am aşteptat ca să aranjăm o videoconferinţă cu Natalie Cohen, ca să discutăm situaţia şi să hotărâm ce trebuie făcut.

– Cât de credibilă este sursa dumneavoastră? întrebă Beiderman. *Clopotul Libertăţii?* Iisuse Hristoase, de ce tocmai Clopotul Libertăţii?

– Ca să fiu sincer, asta a fost reacţia tuturor celor care au aflat. Nu ştim de ce a fost ales ca ţintă. Matt tocmai vorbea la telefon cu maiorul Castillo, care e în Philadelphia şi care speră să afle un răspuns la această întrebare în cursul zilei de astăzi.

– Cine naiba e maiorul Castillo?

– Omul pe care l-am însărcinat să afle cine anume din comunitatea serviciilor de informaţii ştia despre avionul dispărut şi când a aflat, replică preşedintele. Este asistentul personal al lui Matt.

– Nu pricep, domnule preşedinte.

– Ştiu, şi e vina mea că nu pricepi, zise preşedintele. Sunt convins că e posibil să ai o întrebare sau două...

Preşedintele chicoti.

– Îmi scapă mie ceva? ripostă Beiderman. Se petrece ceva amuzant aici şi nu observ eu?

– Nu e deloc amuzant, răspunse preşedintele. Râsetul nervos, chicotele, toate sunt reacţii exterioare ale oamenilor îngroziţi. Iar eu sunt îngrozit, Fred.

Beiderman îl fixă cu privirea pe preşedinte câteva clipe.

– Cât de credibilă este sursa dumneavoastră, domnule președinte? Cea care susține că există intenția de a zdrobi acest avion de Clopotul Libertății?

– Pe de o parte, nu pare să fie genul de sursă căreia CIA, FBI, DIA etc. etc. să-i acorde prea multă încredere, căci aceste agenții au ales fie (a) să nu apeleze la ea pentru informații sau (b) să o ignore. Este un traficant rus de arme. Poate cel mai periculos din toată tagma. Un individ pe nume Aleksandr Pevsner...

– Cunosc acest nume, îl întrerupse Beiderman.

– Așa cum am mai spus, ce ne-a oferit până acum s-a dovedit corect.

– Cum v-a oferit?

– Prin maiorul Castillo.

– Îmi vine greu să înțeleg chestia asta, domnule președinte, zise Beiderman. Ce are de câștigat Pevsner? De ce să avem încredere într-un astfel de om?

– Cred că ar fi mai bine să o luăm cu începutul, replică președintele.

Beiderman încuviință.

– Bea ceva, Fred, îi spuse Hall. Probabil că o să ai nevoie de așa ceva și, în plus, atunci când o să-ți scrii memoriile, n-aș vrea să-ți amintești că noi beam, și tu nu.

Beiderman se uită la Hall, apoi la președinte, care își ținea paharul în mână, și ridică din umeri.

– De ce nu?

Președintele apăsă pe un buton; după care se uită la Beiderman.

– Când a început să mă irite faptul că nimeni din cadrul serviciilor de informații – *nimeni*, te rog să reții – nu părea capabil să localizeze avionul furat din Angola, începu președintele, i-am convocat pe Natalie și pe Matt, și...

(DOI)
303 Concord Circle
Bala Cynwyd, Pennsylvania
17.31, 9 iunie 2005

Acel „Da, domnule“ pe care maiorul Castillo îl rosti în telefonul mobil era mai degrabă un reflex decât o replică adecvată adresată secretarului de stat Matthew Hall. Castillo remarcase că, imediat după ce Hall spusese: „O să te sun eu, Charley“, legătura se întrerupsese.

Puse telefonul înapoi în buzunarul de la cămaşă şi observă în aceeaşi clipă că pe coridorul unde se dusese ca să vorbească neauzit de ceilalţi îşi făcuse apariţia generalul Richard Miller Sr.

– Nu încercam să te spionez, domnule maior, zise generalul. Dar aş vrea să discutăm ceva între patru ochi.

„Domnule maior? Ce mai pune la cale acum?“

– Da, domnule. Bineînţeles.

Generalul Miller deschise o uşă şi îl pofti pe Charley să intre într-o încăpere. Era o cameră de lucru mică, plină de cărţi şi îngrijit aranjată. Pe rafturile cu cărţi se vedeau mai multe fotografii înrămate. Una dintre fotografii îl arăta pe general – pe vremea când era maior – alături de colonelul Colin Powell şi era evident făcută în Vietnam. Dick Miller era prezent în trei fotografii. În una dintre ele era în uniformă alături de tatăl lui în faţa Academiei West Point – Castillo făcuse acea fotografie – chiar înainte de marea paradă de absolvire. O a doua îl arăta pe Miller primind tresele de căpitan de la generalul Miller, iar cea de-a treia pe generalul Miller, de-acum în rezervă şi îmbrăcat cu haine civile, îndreptând degetul spre însemnele de maior ale fiului său.

- Aici e bine, zise generalul, închizând uşa. Te rog să foloseşti biroul meu pentru viitoarele convorbiri.

- Mulţumesc, domnule.

- Te rog să înţelegi, domnule maior, că nu vreau să aflu informaţii clasificate.

- Da, domnule?

- Este evident că tu comanzi aici şi aş vrea să-ţi ofer ajutorul meu.

- Sunteţi foarte amabil, domnule general, dar nu-mi vine nimic în minte.

- Înţeleg, zise generalul Miller. Mulţumesc pentru timpul acordat, maior Castillo.

Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre uşă.

„La dracu'! Dacă nu ai încredere într-un general cu două stele absolvent de West Point al cărui bunic a luat cu asalt San Juan Hill cu divizia 10 de cavalerie..."

- Domnule general, acordaţi-mi un minut, vă rog, zise Castillo.

Generalul Miller se întoarse.

- Domnule, ce am să vă spun nu poate fi discutat cu nimeni fără permisiunea mea explicită, zise Castillo. A mea sau a lui Dick.

- Atunci poate ar fi mai bine să nu-mi spui nimic, rosti generalul Miller. Sentimentele nu-şi au locul în chestiuni de securitate naţională sau informaţii confidenţiale.

„Un discurs. Ar fi trebuit să ştiu că mă aşteaptă chestia asta.

Încă mă socoteşte un cadet care era pe punctul să fie dat afară - împreună cu Dick - din West Point, ca apoi să devină un cowboy din forţele speciale promovat înainte de termen şi care l-a deturnat şi pe Dick, în ciuda sfintei tradiţii de cavalerie a familiei, spre Beretele Verzi.

Privind lucrurile în ansamblu, dacă eu aş fi în locul generalului Miller, nici eu nu l-aş plăcea prea mult pe maiorul Castillo."

– Tocmai am vorbit cu secretarul de stat Hall, domnule general...

– Pentru el lucrezi?

– Da, domnule. Am fost detaşat pe termen nelimitat. Dar sunt ofiţer de armată activ. Pot să continui, domnule?

– Bineînţeles. Scuză-mă.

– Secretarul Hall m-a sunat ca să-mi spună că o echipă Gray Fox care s-a infiltrat pe aerodromul din Abéché, Ciad, a confirmat că avionul 727 furat din Luanda a fost acolo, unde i s-au dat noi numere de înregistrare şi au fost încărcate mai multe canistre mari de combustibil.

– Pot să întreb de ce a crezut că e necesar să-ţi comunice această informaţie?

„Maiorii – mai ales cei promovaţi înainte de termen – nu ar trebui nici măcar să ştie ce înseamnă Grey Fox, nu? Şi cu atât mai puţin să li se «împărtăşească» detalii operaţionale?"

– Deoarece eu i-am furnizat informaţia iniţială că era posibil ca acel avion să fi aterizat acolo.

Generalul Miller îl privi lung pe Castillo, întrebându-se aproape vizibil dacă să-l creadă sau nu.

„Nu se întreabă dacă mint sau nu. El chiar crede că absolvenţii de West Point nu mint, nu înşală, nu fură şi nu-i tolerează pe cei care comit astfel de fapte. E vorba de faptul că, în calitatea lui de general, pe baza propriei experienţe, ştie că eu pur şi simplu nu pot avea experienţa necesară ca să ştiu cu adevărat ceea ce spun."

– Care e legătura între avionul furat şi Philadelphia? întrebă până la urmă generalul. Poţi să-mi spui?

– Informaţia cea mai credibilă de care dispun arată că un grup de somalezi care se autointitulează Legiunea Sfântă a lui Mahomed intenţionează să intre cu avionul în Clopotul Libertăţii.

– Pot să întreb de unde provine informaţia? Dincolo de simbolistica lui, Clopotul Libertăţii nu pare o ţintă care să merite un asemenea efort.

– Asta nu vă pot spune, domnule general, pur şi simplu pentru că nu ştim. Dar echipa Gray Fox a confirmat cele spuse de sursa mea – mai întâi, că avionul a fost în Ciad, că numerele de înregistrare au fost schimbate şi că la bord au fost încărcate canistre cu combustibil, apoi, în al doilea rând, că avionul a plecat de acolo.

– Către ce destinaţie? Unde este avionul acum?

– Nu ştim, domnule.

– Ar putea ajunge până aici cu ajutorul acelor canistre cu combustibil?

– Este posibil, domnule. Dar eu cred că scopul acelor canistre este acela de a dispune de o mare cantitate de combustibil – JP-4 sau benzină – ca material exploziv. Indivizii încearcă să obţină eficacitatea aeronavelor mari pe care teroriştii le-au transformat în bombe pe 11 septembrie cu acest 727 mai mic care, fiind un avion vechi şi banal, nu atrage atenţia nimănui pe radare.

– Şi tu crezi că avionul se îndreaptă spre Philadelphia?

– Da, domnule.

– Şi de aceea te afli aici?

– Sursa noastră crede că este posibil să existe o legătură între Legiunea Sfântă a lui Mahomed şi cineva de aici, din Philadelphia. Comandantul Kellogg încearcă să ne ajute să o descoperim, dacă există aşa ceva.

– Kellogg ştie de avion? De convingerea ta că va fi folosit ca bombă zburătoare?

– Da, domnule. Iar mâine, după ora patru şi un sfert după-amiază, îi va spune totul primarului.

– Primarul nu ştie? întrebă generalul, surprins.

– Nu încă, domnule.

– Dar e primar!

„Cu alte cuvinte, generalul comandant, nu?"

– Decizia de a nu i se spune nimic primarului i-a aparţinut comandantului Kellogg, domnule.

– Primarul ar trebui informat, rosti generalul.

„Iisuse, să fie ăsta un anunţ clar al intenţiei de a-i spune chiar el?"

– Cred că decizia asta trebuie luată de comandantul Kellogg, domnule.

Generalul Miller se gândi câteva clipe şi în cele din urmă încuviinţă.

– Da, aşa e, acceptă el. Iar Dick ce rol joacă? Îmi poţi spune?

– CentCom – generalul Naylor – l-a delegat temporar sub ordinele secretarului Hall, domnule. Lucrăm împreună la povestea asta.

– De ce a fost eliberat din funcţie, din motive întemeiate, în Angola?

– Pentru că şi-a făcut datoria, domnule. Iar de acea eliberare din funcţie nejustificată se va avea grijă. Nu va apărea nimic în dosarul lui despre Angola, cu excepţia faptului că a primit o scrisoare de recomandare de la preşedinte.

Generalul Miller se gândi câteva clipe la acest lucru, apoi întrebă:

– Pot ajuta cu ceva?

– Nu-mi vine nimic în minte, domnule, răspunse Castillo. Cu excepţia... aţi putea să-i spuneţi comandantului Kellogg că v-am spus tot ce ştiu. Nu cunosc natura relaţiei dumneavoastră cu el...

– Suntem prieteni de foarte multă vreme.

– Poate că îl puteți ajuta pe el.

– Da, rosti generalul, gânditor.

Vru să mai spună ceva, dar se auzi un ciocănit în ușă.

– Maior Castillo? întrebă încet sergentul Betty Schneider.

Generalul Miller deschise ușa.

– A, sergent Schneider, zise el.

Femeia îl ignoră.

– Am primit un apel. Ne vom întîlni cu oamenii despre care am discutat în trei sferturi de oră.

– Unde? întrebă generalul Miller.

Betty Schneider se uită întrebătoare la Castillo.

– L-am pus pe generalul Miller la curent cu ce se petrece, zise Castillo.

– La câteva străzi distanță de gara North Philadelphia, răspunse ea. Dar va trebui să schimbăm mașina.

– Să schimbăm mașina? De ce? întrebă Castillo.

– Pentru că pe strada West Seltzer, unde vom avea întîlnirea, apariția unui Ford nou înseamnă un idiot care încearcă să vândă droguri sau un echipaj de poliție, răspunse Betty. Noi încercăm să *nu* atragem atenția, domnule maior.

– Credeam că am convenit să-mi spui Charley, zise Castillo.

– Acum suntem la serviciu, da? Iar jocul se desfășoară pe terenul meu.

– Ciudat, sergent, interveni generalul Miller. Eram convins că nu lucrezi în cadrul Biroului pentru Oaspeți.

Prezența sergentului Betty Schneider de la Departamentul de Poliție din Philadelphia fusese explicată printr-un subterfugiu, care avea totuși legătură cu realitatea, dar fără să atragă în vreun fel atenția asupra ideii

că şi Clopotul Libertăţii putea deveni ţinta unui atac terorist.

Castillo îi spusese doamnei Miller şi celorlalţi că Departamentul de Securitate Naţională, în cadrul căruia el activa de ceva vreme ca ofiţer de legătură între departament şi Central Command, unde fusese recent alocat şi maiorul Miller, voia să stabilească o relaţie mai strânsă cu Departamentul de Poliţie din Philadelphia, mai ales cu Biroul Antitero, cu unitatea de luptă împotriva crimei organizate şi cu serviciul de informaţii. Mai mult ca o curtoazie faţă de secretarul de stat Hall decât ca o favoare făcută lui Castillo sau lui Miller, comandantul Kellogg aranjase ca Biroul pentru Oaspeţi - care se ocupa de VIP-urile aflate în vizită în oraş - să le dea o maşină şi un şofer, pe sergentul Schneider, ca să-i însoţească şi să le răspundă la orice întrebări.

Castillo îi zâmbi lui Betty Schneider.

- Poţi să-i spui, sergent.

- Fac parte din unitatea de luptă împotriva crimei organizate, domnule general, zise ea.

- Iar noi am avut noroc cu ofiţerul comandant al Biroului Antitero, domnule general, explică Castillo. A fost în forţele speciale. El l-a „rugat" pe ofiţerul comandant de la lupta împotriva crimei organizate să ni-l dea pe sergentul Schneider ca să ne ajute.

- Mai este un lucru, domnule maior, zise Betty. Inspectorul-şef Kramer insistă ca maiorul Miller să se ducă la întâlnire, nu dumneavoastră. Şi ca el să se îmbrace cum trebuie.

- Din pricina locului unde mergeţi? întrebă generalul.

Femeia dădu din cap şi zise:

- La fel ca şi Fordurile noi, albii care apar pe strada West Seltzer după lăsarea serii...

– Să se îmbrace cum trebuie? se miră generalul.

– Haine de lucru, preferabil murdare și rupte, replică Betty.

– Cred că am ce vă trebuie în garaj, zise generalul.

– Ai spus că vom schimba mașina, interveni Castillo. Unde vom face asta?

– Celor de la Afaceri Interne li s-a cerut să ne dea ce vrem. Au un garaj plin de vechituri, majoritatea confiscate de la traficanți. E pe Dungan Road. În centru. Nu departe de locul unde mergem.

– Există vreo armă pe care Dick să o ia la el, domnule general? întrebă Castillo.

– Va avea nevoie de una? replică generalul, uitându-se la Betty Schneider.

– Nu ai niciodată nevoie de o armă până când nu îți trebuie cu adevărat, domnule general.

Generalul Miller deschise sertarul din mijloc al biroului și scoase de acolo o armă care semăna cu un pistol semiautomat retezat model 1911A1 .45 ACP. Scoase magazia de cartușe, acționă încărcătorul ca să se asigure că arma nu e încărcată, apoi i-o dădu lui Betty.

– Chestiile astea se făceau în Frankford Arsenal, zise el. Acolo se retezau armele standard. Cursă mai mică, magazie cu cinci cartușe, și nu cu șapte etc. Au fost date generalilor; un soi de versiune americană a bastonului de general din alte armate.

Betty examină arma cu atenție.

– Foarte drăguță, zise ea, după care își înălță privirea spre el. Îl pot pune în geanta mea și i-l dau mai târziu.

– Foarte bine, replică generalul, dându-i și magazia cu cartușe, și o a doua magazie, încărcată tot cu cinci cartușe, pe care o scoase din același sertar. Iar când o vei

face, te rog să-i spui că, în măsura în care este posibil, vreau să mi se înapoieze arma în aceeaşi stare.

– Da, domnule, zise ea, evident nedumerită.

– Adică să nu tragi niciodată la mânie, preciză generalul.

(TREI)

Camp David
Catoctin Mountains, Maryland
17.55, 9 iunie 2005

– Pot să-mi spun părerea, domnule preşedinte? întrebă Beiderman câteva minute mai târziu.

Preşedintele ridică mâinile, cu palmele deschise.

– Până acum un minut, începu secretarul, refuzam să accept că aveaţi motive sau că era corect să nu mă puneţi la curent cu povestea asta chiar de la început. Sunt secretarul apărării. Am dreptul să ştiu ce se petrece.

– Şi ce s-a întâmplat acum un minut? întrebă preşedintele cu voce moale.

– Mi-am dat seama că am pus orgoliul înaintea realităţii, răspunse Beiderman. Cele două fapte clare aici – şi poate că este vorba doar de unul singur – sunt acelea că sunteţi preşedinte şi comandantul-şef al forţelor armate ale Statelor Unite. Constituţia plasează apărarea acestei naţiuni în sarcina dumneavoastră. Aveţi toată autoritatea necesară să întreprindeţi orice consideraţi a fi necesar.

După ce am reuşit să-mi depăşesc orgoliul, mi-am zis cî ideea tâmpită pe care aţi avut-o cu ceva timp în urmă ca să trimiteţi un nenorocit de maior – un maior, pentru numele lui Dumnezeu! – care să verifice cum îşi fac treaba generalii şi toţi funcţionarii civili de rang înalt nu mai pare chiar atât de tâmpită.

Oricum are mai multă logică decât constituirea unei alte comisii – mai ales după raportul comisiei 9/11 – care ar fi avut nevoie de trei luni ca să afle că tot ce nu merge cum trebuie și ce este greșit este din vina altcuiva.

În plus, cunoscându-vă bine, mi-am dat seama că argumentele pe care le aveați împotriva unei comisii, unui comitet sau unui grup de lucru care să descopere ce nu merge nu au nimic de-a face cu celălalt lucru, poate cel mai important, la care se pricep de minune comisiile astea, anume să furnizeze inamicilor dumneavoastră politici muniție cu care să vă mitralieze.

– Adevărul, Fred, zise președintele, este că formarea unei comisii nu mi-a trecut nici o secundă prin minte. Nu am vrut decât să aflu cât mai discret cine ce știa și când a aflat. Am crezut că așa voi putea ști mai multe. Iar maiorul Castillo părea cea mai bună soluție. Nimeni nu acordă atenție unui maior. Numai că lucrurile au scăpat de sub control, asta-i tot.

– Au scăpat de sub control, domnule președinte? se miră Beiderman. Nu înțeleg.

– Am stârnit un cuib de viespi. Dacă te-a deranjat că ai aflat atât de târziu despre această operațiune Gray Fox – și mi-am dat seama cât de furios ai fost – să vezi ce se întâmplă când vor afla directorul CIA și cel al FBI.

– Îmi cer scuze, domnule președinte. Cu tot respectul, și ce dacă? Ați descoperit – acest maior Cum-îl-cheamă a descoperit...

– Castillo, îl întrerupse Hall. Maiorul Carlos G. Castillo.

– ...printre alte lucruri, continuă Beiderman, că directorul CIA se pregătea să spânzure un alt maior pentru treaba făcută în Angola și era mult mai preocupat să-și ascundă legăturile cu traficantul ăsta rus de arme decât să furnizeze informațiile solicitate.

Preşedintele se uită la el cu sprâncenele ridicate, dar nu spuse nimic.

– Iar fără Charley, domnule preşedinte, interveni Hall, nu am fi aflat niciodată despre Kennedy. Cu siguranţă, Schmidt nu avea de gând să furnizeze această informaţie.

– Despre Kennedy? întrebă Beiderman. Ăsta cine mai e?

– Un fost agent FBI care lucrează acum pentru Pevsner, răspunse preşedintele. Nu ştim ce rol a jucat în FBI înainte de a pleca, dar, dacă judecăm după faptul că Mark Schmidt a ezitat să-i dea lui Matt dosarul lui, nu cred că era un simplu agent.

– Dacă aş fi paranoic, zise Hall, şi numai Dumnezeu ştie că încep să cred că sunt, aş spune că există o înţelegere între Schmidt şi directorul DCI ca să ne spună – mie şi preşedintelui – doar ceea ce vor ei ca noi să auzim.

– E o acuzaţie gravă, Matt, îl avertiză preşedintele.

– Ce altă interpretare să dau faptelor, domnule preşedinte? replică Hall.

– Domnule preşedinte, interveni Beiderman, oferirea imediată de informaţii complete lui Matt nu intră sub incidenţa memoriului trimis de Natalie Cohen?

Preşedintele îl privi câteva clipe.

– Am înţeles argumentul tău, Fred, zise el.

– Mai mult, continuă Beiderman, maiorul Cum-îl... *Castillo* s-a apropiat cel mai mult de găsirea acestui avion. Şi nu asta este prioritatea? Neutralizarea acelui blestemat de avion înainte ca lunaticii ăia să intre cu el în Clopotul Libertăţii sau să comită vreun alt act nebunesc?

– Vrei să sugerezi, Fred, că nu-l controlăm cum trebuie pe maiorul Castillo? întrebă preşedintele.

– Exact. Tocmai voiam să sugerez trimiterea lui la Fortul Bragg ca să informeze echipele Delta şi Gray

Fox de tot ce s-a întâmplat - căci recunosc că vom avea nevoie de ele ca să eliminăm acest avion periculos - dar...

- Dar ce?

- Îl cunoaşteţi pe generalul McNab? Personal? E un mic ticălos. Nu va da ascultare unui maior. Poate că ar trebui să mă duc eu însumi acolo sau cel puţin să îl sun pe McNab.

- Charley Castillo a pilotat elicopterul lui McNab în Irak în primul război din Golf, zise Hall. Iar după 11 septembrie, Charley a comandat una din operaţiunile Delta ale lui McNab din Afghanistan. McNab îl va asculta.

- Mai ales, punctă preşedintele, după ce îi vom spune generalului McNab că eu personal i-am ordonat maiorului să se ducă la Fortul Bragg.

(PATRU)
Biroul Oval, Casa Albă
1600 Pennsylvania Avenue NW
Washington, D.C.
19.10, 9 iunie 2005

La cincisprezece minute după ce Natalie Cohen, consilierul pe probleme de securitate naţională, îl sunase pe John Powell, directorul CIA, ca să-i spună că „preşedintele ar dori să veniţi la Casa Albă cât de repede puteţi", automobilul Yukon XL al acestuia, condus de un agent al serviciului secret, trecea de porţile Casei Albe.

Când directorul se dădu jos în dreptul intrării laterale, auzi zgomotul familiar al Marine One, elicopterul Sikorsky VH-3D *Sea King* al preşedintelui, apropiindu-se de spaţiul de aterizare.

Ajunse în anticamera Biroului Oval înaintea preşedintelui. Natalie Cohen îl aştepta.

– Natalie, rosti Powell, dând din cap, după care întrebă: Unde a fost?

– La Camp David, răspunse ea.

– Ce se întâmplă?

– Cred că acum o să aflăm amândoi, John.

Preşedintele apăru în anticameră un minut mai târziu.

– John, rosti el. Bine că eşti aici.

– Bună seara, domnule preşedinte.

Beiderman, Hall şi Powell se salutară din cap, fără să vorbească.

– Aş vrea să discut câteva clipe cu directorul CIA între patru ochi, zise preşedintele. Şi tocmai mi-am amintit: Natalie, ai sunat la Fortul Bragg?

– Nu, domnule, credeam că o veţi face dumneavoastră.

– Ce-ar fi să faci asta chiar acum? îi ordonă el.

Preşedintele îi făcu semn lui Powell să o ia înainte, închise uşa şi îi indică să ia loc pe unul din scaunele din faţa biroului său. Preşedintele rămase în picioare, uitându-se pe fereastră la pajiştea atent îngrijită, ca şi cum ar fi încercat să se concentreze.

– Da, domnule preşedinte? rupse Powell tăcerea.

După alte câteva clipe, preşedintele se răsuci pe călcâie şi zise:

– Speram să fii pregătit să mă informezi dacă acel 727 dispărut este în Ciad sau nu. Sau, dacă nu e, unde ar putea fi.

– Sateliţii vor ajunge deasupra Abéché în zori, domnule preşedinte. De fapt, deasupra zonei există sateliţi de ceva vreme, dar senzorii de detectare a surselor de căldură nu au furnizat nici o informaţie pe care să ne putem baza. La lumina zilei...

– Cu alte cuvinte, nu ştii? îl întrerupse preşedintele.

– Mă tem că nu, domnule preşedinte.

– Nu ştiu unde e avionul acum, zise preşedintele, dar ştiu că nu este în Abéché, Ciad.

– Deci informaţiile lui Matt Hall nu au fost corecte, domnule preşedinte?

– Informaţiile lui Matt Hall au fost cât se poate de corecte, replică preşedintele, uitându-se fix la Powell. Avem confirmarea că avionul a fost acolo, că scaunele au fost scoase, că la bord au fost încărcate canistre cu combustibil şi că, după schimbarea numerelor de înregistrare, avionul a decolat spre o destinaţie necunoscută.

Powell se agită stânjenit pe scaun şi zise, o clipă mai târziu:

– Trebuie să întreb, domnule preşedinte, de ce consideraţi această informaţie credibilă?

– Pentru că am autorizat o operaţiune Gray Fox şi asta mi-au raportat. Preşedintele făcu o scurtă pauză, apoi continuă: Problema noastră acum este să aflăm unde este avionul, şi dacă se poate mai exact decât că este în zbor spre Philadelphia.

Powell ridică din sprâncene, dar nu replică,

– Nu eram sigur dacă ar trebui să abordez chestiunea faţă de tine, John, dar cred că o voi face. Măcar pentru a limpezi lucrurile între noi înainte ca şi ceilalţi să ni se alăture.

– Da, domnule preşedinte?

– Ai acţionat pe baza unor informaţii eronate pe care ţi le-a dat cineva, astfel încât am fost nevoit să intervin.

– Nu cred că vă înţeleg, domnule preşedinte. Ce am făcut?

– L-ai eliberat din funcţie din motive întemeiate pe şeful oficiului din Luanda, printre acestea numărându-se încălcarea regulilor de securitate, depăşirea autorităţii şi...

Iisuse Hristoase... conduită nedemnă de un ofiţer şi un gentleman. Ce naiba a fost chestia asta? Ai vrut să te asiguri că ai înfipt cuie solide în crucea pe care l-ai răstignit?

– Este evident, domnule, că vă referiţi la maiorul Miller.

– Da.

– Informaţiile mele provin de la superiorul lui imediat, domnule.

– Ei bine, oferirea de informaţii clasificate reprezentantului meu personal nu constituie nici un fel de încălcare a regulilor de securitate, ripostă preşedintele.

– Nu, domnule. Evident că nu. Se pare că am fost indus în eroare.

– Mda, ai fost. Miller nu s-a dat la femeia aia; ea s-a dat la omul meu.

– Dacă acestea sunt faptele, domnule, voi...

– Chiar astea *sunt* faptele, îl întrerupse preşedintele.

– ...lua măsuri imediate de îndreptare a situaţiei.

– În ceea ce îl priveşte pe maiorul Miller, nu e nevoie. Am făcut-o eu însumi. Cât priveşte *îndreptarea* restului, am crezut mereu că e bine să mă pot încrede în oamenii care lucrează pentru mine.

Preşedintele se uită ţintă la Powell câteva secunde.

– Vrei să-i rogi pe ceilalţi să intre acum, te rog? zise el.

(CINCI)

Străzile West Seltzer şi West Somerset
Philadelphia, Pennsylvania
19.25, 9 iunie 2005

Castillo putea vedea mult mai bine afară prin geamurile fumurii ale BMW-ului sedan vechi şi ruginit pe care

Betty Schneider îl alesese dintre maşinile înşirate în garajul celor de la Afaceri Interne decât crezuse iniţial.

– Ce cartier drăguţ, rosti el, uitându-se la străzile pline de gunoaie, la trotuarele murdare şi la casele scunde, din cărămidă, multe dintre ele cu ferestre astupate cu beton.

Betty îi spusese că mai folosise acea maşină şi înainte, dar nu credea că-şi va da cineva seama de asta.

– E o maşină abandonată, îl informase ea. Dar de un client, nu de un traficant. Un traficant mai ghinionist ar putea conduce ceva asemănător, dar nici un traficant nu s-ar urca în aşa ceva. Sau cel puţin nici unul nu a făcut-o până acum.

– Cum va decurge operaţiunea? întrebă Miller.

Stătea pe bancheta din spate, îmbrăcat cu o salopetă ruptă şi murdară, o geacă subţire cu fermoar şi încălţat cu o pereche de adidaşi albi uzaţi. În buzunarul lateral al hainei avea pistolul dat de general, dar trebuia să-şi ţină mâna în buzunar ca să mascheze arma. În buzunarul de la piept al salopetei ţinea telefonul mobil.

– Vom trece din nou pe aici, anunţă Betty. De această dată, când ajungem la colţ, o să opresc şi tu cobori. Repede, fără să trânteşti portiera. Luminile portierei au fost demontate. După aceea, mergi repede în direcţie opusă. Du-te la colţ, opreşte-te, priveşte în jur, apoi mergi încet înapoi către colţ şi fie te sprijini de una din clădiri, fie te aşezi pe unul din praguri. Omul nostru ar trebui să fie într-una din clădiri. Va aştepta ca să vadă dacă atragi atenţia cuiva.

– Are şi un nume?

– Ştie că te numeşti Miller şi a primit o descriere a ta. Lasă-l pe el să te abordeze. Nu discuţi cu nimeni. Bine?

– Am priceput. Apoi ce se întâmplă?

– Te duci unde vrea el; cel mai probabil într-una din clădirile de cărămidă. Îi spui ce vrei şi vezi dacă te poate ajuta sau nu. După ce termini, suni. El îţi va arăta cum să ajungi înapoi pe West Seltzer, apoi o să-şi vadă de treabă. Tu te întorci la prag sau la zid, iar când apar eu, sari în maşină. Ai priceput?

– Priceput.

– Dacă se întâmplă ceva, undeva prin zonă se află o maşină fără însemne de la Antitero şi un supervizor al celor de la Autostrăzi – de fapt, chiar fratele meu – probabil parcată lângă gara North Philadelphia. Oricare dintre ei poate ajunge aici în mai puţin de un minut. Dar scopul acestui exerciţiu este să nu-l desconspirăm pe omul nostru. Înţeles?

– Înţeles.

– După ce terminăm aici, avem altă întâlnire aranjată, sperăm noi, pentru ora nouă şi jumătate, la intersecţia dintre străzile 25 North şi Huntington, cam la douăzeci de străzi distanţă de gară. Şi poate încă una după aceea.

– Păzeşte-ţi spatele, Dick, zise Castillo în vreme ce Betty încetini maşina şi se apropie din nou de intersecţia dintre West Seltzer şi West Somerset.

– Iar tu ai grijă cum te porţi, Casanova, replică Miller.

Betty opri maşina. Miller coborî, închise portiera, fără să o trântească, şi se îndepărtă. Betty viră la stânga pe West Seltzer, apoi dreapta pe strada North Broad.

– Uite-l şi pe fratele meu, zise ea după ce trecură de gară. Şi o altă maşină de la Autostrăzi.

– Nu vor atrage atenţia?

– Cei de la Autostrăzi sunt peste tot prin oraş, tot timpul. Nu că asta l-ar deranja pe fratele meu. Are foarte mare grijă de sora lui mai mică.

– Am constatat asta în barul din Warwick. Chiar credeam că e prietenul tău.

– Şi el m-a întrebat dacă te-ai dat la mine, zise ea.

– Îţi aminteşti că n-am făcut-o.

– Îmi mai amintesc şi că mi-ai spus că te ocupi cu cateringul pentru nu ştiu ce companie petrolieră. Şi eu te-am crezut. Eşti un mincinos de clasă. Puteai fi un mare actor.

– O să iau asta drept un compliment.

– Ia-o ca pe o descriere a faptelor, replică Betty. Mai presupun că faptul că nu te-ai dat la mine la hotel a constituit o excepţie de la regulă.

– De ce crezi asta?

– Dick mă tot avertizează în privinţa ta şi îţi spune să fii atent la ce faci.

– Ai încredere în mine, sergent, zise Charley. Nu am de gând să atentez la virtutea ta.

– Pun pariu că spui asta tuturor fetelor, zise Betty.

– Te-ai simţi mai bine dacă m-aş duce în spate?

– Nu e nevoie. Pot să-mi port singură de grijă.

– Ca să schimbăm subiectul, unde mergem acum?

– Voi ieşi de pe Broad peste câteva străzi şi o să ne întoarcem în zona unde l-am lăsat pe Dick.

Betty tocmai vira când sună telefonul lui Castillo.

– Alo...

Da, domnule...

Tocmai l-am lăsat pe Dick la întâlnirea cu unul din poliţiştii sub acoperire...

Sergentul Betty Schneider de la Unitatea de Informaţii.

– *Crimă organizată şi* informaţii, îl corectă Betty.

– *Crimă organizată şi* informaţii, tocmai am fost corectat...

Când ne sună, mergem să-l luăm. Va mai fi cel puţin una în seara asta...

Probabil că târziu, la noapte, domnule. Este greu de...

Nu. Inspectorul-şef Kramer a spus clar că Dick se va descurca mult mai bine decât mine. Dick e negru.

Nu, domnule. Nu este nevoie neapărată de mine...

Fortul Bragg? Pentru ce?

Da, domnule. Nu ştiu cât îmi va lua să ajung acolo. Probabil pe ruta Philly–Atlanta–Fayetteville. Vă voi suna...

Când va ajunge în Philly, domnule?

Cam atât îmi ia să împachetez şi să ajung la aeroport, domnule...

Da, domnule. Domnule secretar, aş putea sta aici până când Dick termină ce are de făcut? Poate dă de ceva...

Da, există şi telefonul, domnule. Dar nu este securizat. Iar mie nu-mi place să-l abandonez pe Dick...

Da, domnule. Înţeleg. Acum e şi secretarul Beiderman la curent, nu?...

Da, domnule. Vă voi suna când ajung acolo. Dacă Dick dă de ceva câtă vreme sunt în avion...

Da, domnule. Înţeleg.

În vreme ce îşi băga telefonul în buzunar, Castillo realiză că Betty Schneider trăsese maşina pe dreapta şi oprise.

Se uita la el.

– Secretarul apărării ştie şi el acum ce se întâmplă, zise Castillo. El crede că ar trebui să mă duc la Fortul Bragg ca să mă întâlnesc cu generalul McNab. Aşa că plec spre Fortul Bragg. Chiar acum. Şeful meu trimite avionul lui ca să mă ia.

– Dick n-o să păţească nimic, Charley, zise Betty. Îl acoperim destul de bine. Riscul cel mai mare şi-l asumă poliţiştii sub acoperire.

– Mda, zise el.

– Chiar îţi faci griji în privinţa lui, nu? Aş fi crezut...

– Ce?

– O, nu ştiu. Chestii masculine. Beretele Verzi pot face orice. Dar ţie chiar îţi pasă.

– Dick şi cu mine avem un trecut bogat împreună. Iar el nu are experienţă în situaţii precum cea de acum.

– Iar tu ai avut mereu grijă de el, nu?

– Asta ce mai înseamnă?

– Mama lui mi-a povestit ce ai făcut în Afghanistan. Nu-i de mirare felul în care te-a îmbrăţişat.

Castillo se uită la ea câteva clipe.

– Mă poţi duce undeva de unde să iau un taxi?

– Pot face mai mult de atât, zise ea, după care scoase telefonul mobil şi apăsă o tastă cu apelare rapidă.

– Tom, trebuie să-l ducem pe oaspetele nostru la Warwick şi apoi la aeroport. Chiar acum.

Betty se uită la Castillo.

– Fratele meu mai mare, explică ea.

– Mi-am imaginat.

– Bine, zise Betty în telefon. Pe latura sudică, în cinci minute. Mersi, Tom.

Întrerupse convorbirea, lăsă telefonul să cadă în geantă şi demară de pe loc.

– Tom trimite o maşină de patrulă la gara North Philadelphia. O să te ducă ei până la hotel şi apoi la aeroport.

– Mulţumesc.

Când ajunseră în apropiere de gară, nu se vedea nici o maşină de patrulă.

Betty duse BMW-ul într-o zonă neluminată, opri şi stinse farurile.

O clipă mai târziu, două maşini apărură în zona de lângă gară.

– Uite şi maşina ta, zise Betty. Mai mult ca sigur e Tom.

Betty clipi din faruri o singură dată.

– Mă duc eu acolo sau vin ei încoace?

– Începi să mergi, şi când o să te vadă...

– Ai fost minunată, Betty. Mulţumesc foarte mult.

– O să am eu grijă de Dick, promise ea. Nu-ţi face griji.

După care feţele lor se apropiară.

Apoi ea se apropie şi mai mult şi el îi simţi buzele – calde şi moi – pe buzele lui.

„Nu e o pedeapsă, îşi zise Castillo. Şi cu siguranţă nu e pasiune. Ceva între ele." Drăgălăşenie.

– Iisuse! exclamă el.

– Mda, Iisuse, zise Betty, încet. Nu am vrut să se întâmple aşa ceva.

Castillo îi atinse obrazul cu degetele, dar nu încercă să o sărute din nou.

– Du-te, Charley, îl îndemnă Betty.

El se apropie repede şi o sărută din nou. Ea îi răspunse o clipă, apoi îşi dădu capul într-o parte.

– Du-te, Charley. Te rog.

El ieşi din maşină şi se îndreptă spre gară.

Una din maşini porni spre el. Castillo se opri şi aşteptă. Maşina trecu chiar pe lângă el. A doua maşină veni şi ea şi se opri lângă el.

Castillo se urcă în ea şi închise portiera.

Între locurile din spate şi cele din faţă se ridica o barieră de plastic. În spate tapiseria era din plastic dur.

Un ofiţer de poliţie, mare şi negru ca tăciunele, purtând o caschetă care părea cu câteva măsuri prea mică pentru el, se răsuci pe scaun.

– Hotelul Warwick şi apoi la aeroport, da?

– Da, te rog.

– Stai relaxat şi bucură-te de drum, zise poliţistul pornind maşina pe strada North Broad.

(ŞASE)

Ofiţerul de poliţie – Castillo văzu abia acum că era sergent – se sprijinea de portieră când Charley ieşi din hotel cu bagajele.

Luă valiza de la Charley, deschise portiera din spate, aruncă valiza în portbagaj, aşteptă ca Charley să urce, apoi închise portiera.

Era clar că uşierul de la hotel se întreba ce naiba se petrecea acolo.

Ajunseră la un semafor de pe strada South Broad când sună telefonul mobil al poliţistului.

– Stai aşa, locotenente, zise sergentul, după care se răsuci pe scaun. E pentru dumneata, dar telefonul nu trece prin barieră.

Maşina trase pe dreapta, după care sergentul se dădu jos, deschise portiera din spate şi îi dădu telefonul lui Castillo.

– Alo?

– Tom Schneider.

– Cred că ne-am mai întâlnit, zise Castillo. Apreciez enorm...

– Mda. Deci de unde eşti, de la DEA sau ceva de genul ăsta?

– Sau ceva de genul ăsta.

– Ei bine, ascultă-mă bine, domnule mare mahăr DEA. Am văzut ce făceai cu sora mea în maşină.

– Nu ştiu cum să răspund la chestia asta, zise Charley. A fost...

– Nu răspunde. Ascultă. Dacă te mai legi de sora mea, îţi rup amândouă picioarele. Ai priceput?

– Te aud clar, locotenente.

– Vezi dacă poţi să nu te mai întorci în Philadelphia, replică Schneider, după care închise.

Charley îi dădu telefonul înapoi sergentului, care se părea că auzise conversaţia care avusese loc, pentru că zise:

– Vorbeşte serios. Mai bine i-aţi acorda atenţie.

Apoi omul închise portiera, se aşeză din nou la volan şi reintră în traficul de pe stradă.

– Ce linie aeriană? întrebă sergentul în timp ce se apropiau de aeroport.

Maiorul Castillo nu se gândise la acest lucru. În timp ce rulaseră pe South Broad, nu făcuse altceva decât să rememoreze ochii lui Betty Schneider, privirea ei, apoi buzele ei, pe buzele lui şi numeroasele implicaţii generate de un asemenea gest.

– Nici o linie aeriană, răspunse el. Au trimis un avion după mine.

– Cine?

– Departamentul de Securitate Naţională, răspunse Charley. Este un avion al serviciului secret.

– Nu zău?

– Există vreun terminal general? întrebă Charley. Sau ceva de genul ăsta?

– Habar n-am, mărturisi poliţistul. Dar să văd ce pot să aflu de la unul dintre colegii mei de la aeroport. Au şi ei un soi de secţie pe aici.

Pe la jumătatea şirului de porţi de acces către diversele linii aeriene, poliţistul zări un coleg care purta o caschetă cu cozoroc alb şi apăsă pe claxon ca să-i atragă atenţia. Văzând că nu merge, lăsă claxonul activat mai multe secunde, ceea ce generă efectul scontat. Poliţistul veni în grabă la maşină, spre mirarea unui grup de treizeci şi ceva de pasageri care se pregăteau de îmbarcare.

– Te numeşti Castingo? întrebă poliţistul după ce fusese întrebat la rândul lui unde s-ar fi putut afla un avion al serviciului secret.

– Castillo, răspunse Charley.

– Mă rog. Suficient de aproape. Am fost instruiţi să răspundem unui tip care se interesează de un avion al serviciului secret, zise poliţistul, care se uită apoi la sergent. Îl vor la secţie.

Secţia se dovedi a fi o clădire mică la capătul parcării. Sergentul deschise portiera din spate a maşinii şi, după ce Charley îşi luă bagajul, îl conduse în clădire.

Charley văzu că era o secţie care adăpostea o unitate mică de poliţie. Se vedea un „birou“ – o platformă ridicată – la care stăteau un sergent şi un caporal, iar într-o latură a încăperii se găseau două celule de detenţie. În loc de bare, celulele aveau un perete din sârmă, dar, cum se găseau în raza vizuală a celor de la birou, era practic imposibil ca un prizonier să evadeze neobservat de acolo.

De biroul improvizat se sprijinea Joel Isaacson, agentul supervizor al serviciului secret însărcinat cu paza secretarului Hall.

Charley se îndreptă spre el, urmat de sergentul care îl condusese aici. Când îl văzu pe Charley, Isaacson zâmbi, apoi îşi aplecă uşor capul înspre microfonul activat prin voce de sub reverul hainei.

– Tom, rosti el. Don Juan tocmai a apărut aici.

Castillo se întrebă dacă era posibil ca sergentul de poliţie să nu raporteze că cel pe care îl escortase fără incidente la aeroport fusese aşteptat de un soi de agent federal, probabil de la serviciul secret, care să i se adreseze cu apelativul „Don Juan".

– Hei, Charley, zise Isaacson. Ce sincronizare! Nu cred că stau aici de mai mult de cinci minute. Te aşteaptă caleaşca zburătoare.

– Nu mă aşteptam să te văd, Joel, zise Castillo, strângând mâna întinsă de celălalt.

– A venit FBI-ul cu dosarul cerut de şefu', zise Isaacson. Despre noul tău prieten.

Castillo dădu din cap.

– Şefu' vrea să-l citeşti pe drum. Trebuie să-l duc înapoi.

– Bine.

– În plus, ai noroc. Valiza pe care ai lăsat-o în avion ultima dată când ai zburat cu el.

Charley încercă să-şi amintească.

„Hristoase! Mi-am uitat valiza cu obiecte de strictă necesitate în ziua în care m-am întâlnit cu preşedintele, ziua în care mi-a dat misiunea asta. Ziua când Fernando m-a dus cu Lear-ul lui până în Texas ca să mă întâlnesc cu Abuela.

Iisuse, am uitat cu totul de ea. Cât a trecut de atunci? Parcă a trecut un an, dar în realitate au trecut doar câteva săptămâni. Mai puţin de două săptămâni: treisprezece zile."

– E încă în avion, zise Joel. I-am pus o etichetă că a fost verificată.

– Mersi.

– Putea să fi fost o bombă, Charley, zise Isaacson. Ai noroc că n-a dus-o cineva la capătul pistei de pe Andrews ca s-o arunce în aer.

– Am uitat să anunţ că am uitat-o la bord, zise Charley.

– Nu te admonestez, Don Juan...

„Mersi mult, Joel. Era posibil ca sergentul să nu fi auzit prima dată asta".

– ...dar mi-am asumat răspunderea. Să nu-i spui şefului.

– Bineînţeles că nu.

– Eşti gata de decolare?

– Oricând, răspunse Charley. Se întoarse către sergent. Mulţumesc pentru drum. Apreciez ceea ce ai făcut.

– Nici o problemă, răspunse sergentul, după care se uită la Isaacson. De ce îi spuneţi aşa? „Don Juan"? Pot să întreb?

Isaacson zâmbi, apoi începu să cerceteze cu o atenţie exagerată încăperea cu privirea.

– Nu văd pe aici nici o reprezentantă a sexului frumos care s-ar putea simţi ofensată, aşa că de ce nu? Uită-te bine la el, sergent. Tip arătos. Tânăr. Necăsătorit. Trăieşte pe picior mare. Cunoaşte o groază de femei interesante. Nu crezi că are parte de multă hârjoneală?

Sergentul chicoti.

– Eram convins că e vorba de aşa ceva, zise el.

(ŞAPTE)

La bordul Cessna Citation X NC 601
Nivel de zbor 9 000 de metri
În apropiere de Raleigh, Carolina de Nord
21.35, 9 iunie 2005

– Tu ai citit asta? întrebă Charley Castillo, ridicându-şi privirea din dosarul lui Kennedy, Howard C., pe a fiecărui filă scria cu roşu SECRET.

Joel Isaacson şi Tom McGuire se aflau în spatele cabinei, şezând aproape la orizontală pe scaunele lăsate pe spate şi bând fiecare dintr-o sticlă de bere. Amândoi dădură din cap.

– Am decis că trebuie să ştiu, zise McGuire, mimând seriozitatea.

Isaacson zâmbi.

– De aici lipseşte ceva, rosti Castillo. Sau îmi scapă mie ceva.

Isaacson ridică sprânceana dreaptă, dar rămase în continuare tăcut.

– FBI-ul se bazează pe mine – sau pe şefu' – ca să-i spun unde e. Iar el chiar îşi face griji că o voi face.

– Îhî, aprobă Isaacson.

– Aici nu găsesc nimic care să explice asta, zise Charley. Sau ceva despre vreun mandat sau vreo condamnare. Ce se petrece? De ce dosarul este clasificat secret? Este doar un dosar de personal. Confidenţial, poate, dar secret?

– Circulă un zvon conform căruia şi cartea cu interioarele telefonice ale FBI este clasificată secretă, zise Tom McGuire. Se dau mari că de la ei nu transpiră nimic în afară.

– Ce spune acolo că a făcut tipul pentru FBI? întrebă Isaacson.

Castillo se uită din nou în dosar.

– A fost „adjunct de agent special pentru unitatea de standarde profesionale", citi Castillo. Ce dracu' mai e şi asta?

– E ceea ce la poliţişti se numeşte „Afaceri Interne", răspunse McGuire. Gândeşte-te la chestia asta, Charley.

– Adică era implicat în problema agenţilor FBI mânjiţi?

– Nu există agenţi FBI mânjiţi, replică Isaacson. Mă surprinde că tu, un agent special supraveghetor din serviciul secret, nu cunoşti atâta lucru.

McGuire râse. Castillo nu credea că cei doi îl invidiau pentru faptul că el avea legitimaţie de la serviciul secret, dar uneori îl împungeau serios. Castillo îi arătă degetul lui Isaacson.

– Cum rămâne cu tipul lor de la contraspionaj care era în solda ruşilor?

– Pe ăla nu l-au mai putut ascunde, zise McGuire. CIA i-a venit de hac. Consideră-l excepţia care confirmă regula.

– Tom îmi este martor că n-am spus niciodată ce voi spune acum, zise Isaacson. Bine?

– Bine, acceptă Castillo.

– Evident că eu nu ştiu despre ce vorbesc. Dar să-ţi creionez un mic scenariu. Probabil că totul merge înapoi în timp în perioada lui J. Edgar Hoover, dar filozofia de bază a FBI-ului este protejarea FBI, urmată de asigurarea imaginii bune a FBI şi de negarea oricărui lucru care ar putea dăuna FBI. *Está claro, mi amigo?*

Castillo dădu, zâmbind, din cap.

– Ţinând cont de asta, ei nu-şi numesc unitatea de afaceri interne „Afaceri Interne“. A avea o unitate de afaceri interne înseamnă a recunoaşte că există posibilitatea, chiar dacă foarte redusă, ca, din când în când, să existe unul, doi sau chiar trei agenţi FBI care să nu fie sută la sută curaţi şi perfecţi din toate punctele de vedere. Pe de altă parte, trebuie admis faptul că, din când în când, apar agenţi al căror comportament ar putea să nu respecte întru totul standardele profesionale cerute în FBI. De aici şi „Unitatea de Standarde Profesionale“, cu scopul de a-i

elimina pe aceşti nemernici din organizaţie, şi asta cât mai discret cu putinţă.

– Nu prea îţi place de FBI, nu, Joel?

– Ca orice american patriot şi cu orientare politică de dreapta, am cel mai mare respect pentru FBI. Pur şi simplu nu sunt capabil să accept insinuarea că vreun agent FBI ar putea comite vreodată vreo greşeală.

Tom McGuire chicoti.

– Bun, atunci ce crezi tu, Joel?

– Citeşte dosarul, Charley. FBI-ul l-a pus pe amicul tău Kennedy sub urmărire prin toate mijloacele chiar din clipa în care a părăsit Quantico. I s-au dat mereu chestii importante de făcut – nu a fost niciodată detaşat în locuri precum Cornhole, Kansas, ca să facă muncă de birou; a fost trimis în New York, L.A, Dallas, cu vizite frecvente la Washington. Era bun. Mi-am dat seama de asta la telefon.

– Poftim?

– În apartamentul tău, când a sunat. Eu am zis: „Alo?“, el a întrebat: „Charley?“, eu am zis: „Cine sună, vă rog?“ şi el a închis. Şi-a dat seama că i-a răspuns un poliţist sau chiar un agent FBI. A sunat cinci minute mai târziu – timp suficient ca să plece de unde sunase şi să ia un mobil greu de depistat.

– Bine, rosti Charley.

– Deci, din nou, nu ştiu despre ce vorbesc aici, dar uite o variantă. Amicul tău Kennedy a fost alocat – ca un membru extrem de inteligent şi de încredere al Gărzii de Onoare FBI – unităţii de Standarde Profesionale, ajungând să afle unde se îngroapă toate cadavrele. Nu toate rebuturile prinse de cei de la Standarde Profesionale cu mâinile în casa de bani – sau ascunşi prin dulapurile nevestelor altora – ajung la tribunal sau sunt daţi afară.

– De ce nu?

– Cu cât sunt mai sus pe scara ierarhică FBI, cu atât e mai greu pentru FBI să-i aducă în fața justiției. Pot să continui?

– Desigur. Nu știu cât să cred din tot ce aud, dar este interesant.

– Atunci du-te dracului, Charley. Îmi pun lacăt la gură.

– Nu mă poți lăsa așa, Joel.

Isaacson îl lăsă să aștepte suficient de mult pentru ca Charley să-și spună: „Blestemat să fiu! N-o să mai spună nimic", înainte de a continua.

– Cei care știu atâtea lucruri devin foarte puternici, continuă Isaacson. Treaba merge bine câtă vreme tipul – sau tipii – care știe toate astea rămâne în FBI. Numai că amicul tău nu mai lucrează pentru Birou, nu? Acum lucrează pentru un ticălos de rus. Însă el poate folosi aceleași mijloace ca să... cum să mă exprim mai bine?... ca să *obțină cooperarea* multor oameni din Birou pentru nevoile lui, care nu sunt în mod necesar aceleași cu cele ale FBI-ului.

– Bun, și ce-i cu asta? întrebă Charley. De ce este Kennedy atât de îngrijorat că va fi depistat?

McGuire mimă un pistol și spuse:

– Bang!

– Ei, fii serios, Tom, zise Charley.

– Intervin tot felul de accidente, îi replică Isaacson. Oamenii mai sunt călcați de mașini, cad de la balcon etc.

„Iisuse, chiar vorbesc serios!"

– Aveți grijă în spate acolo, se auzi vocea pilotului în difuzor. Mi s-a dat în sfârșit aprobarea să mă apropii de Pope. Va fi o aterizare dură.

Botul avionului plonjă imediat.

Mental, Charley văzu altimetrul rotindu-se nebuneşte şi indicatorul digital al vitezei aerului de pe panoul de sticlă începând să licărească roşu pe măsură ce se apropiau de limita superioară de siguranţă a vitezei.

(OPT)
Baza aeriană Pope, Carolina de Nord
21.55, 9 iunie 2005

Copilotul ieşi din cabina piloţilor imediat ce avionul ajunse în siguranţă la sol şi rămase lângă uşă, gata să o deschidă în clipa în care aeronava oprea. Era clar că pilotul voia să decoleze din nou cât mai repede. Câtă vreme avionul îi fusese alocat lui Charley, nu fusese disponibil pentru secretarul Hall.

Imediat ce aeronava opri pe asfalt în faţa clădirii de operaţiuni, copilotul deschise uşa.

Charley coborî scara cărând geanta cu laptopul şi valiza pe care o adusese din Philadelphia, iar Joel Isaacson îl urmă cu cealaltă valiză, pe care i-o dădu lui Charley, după care îl înghionti prieteneşte şi se întoarse în avion.

Charley îşi puse geanta cu laptopul pe umăr, apucă cele două valize şi porni, stingherit de atâtea bagaje, spre uşile duble de sticlă ale clădirii. Înainte de a ajunge acolo, avionul se apropia deja de pragul de acces pe pistă. Când Charley împinse uşile duble cu spatele, văzu avionul virând pe pistă fără să oprească şi începând manevrele de decolare.

Charley se întrebă din nou de ce era aşa de important ca el să vină la Fortul Bragg *chiar acum,* astfel încât Hall trimisese chiar şi avionul personal ca să-l ducă acolo. Singurul motiv care îi trecea prin minte era acela

că ar fi durat infinit mai mult ca să ajungă aici cu o cursă aeriană obişnuită.

În spatele biroului de recepţie din clădire şedea ofiţerul de serviciu, un sergent din Forţele Aeriene.

– Aţi venit cu avionul Citation?

– Da.

– Sunteţi militar?

„Bună întrebare. Cine sunt eu? Asistentul special al secretarului de stat pentru securitatea naţională? Un agent special supraveghetor al serviciului secret? Maiorul C.G. Castillo din Armata SUA? Sau poate un agent DEA? Adică exact ce i-am spus fratelui lui Betty chiar înainte ca el să se ofere să-mi rupă amândouă picioarele."

– Da, sunt, îi spuse Charley sergentului.

– Trebuie să-mi arătaţi o legitimaţie, domnule, zise sergentul. Şi ordinul dumneavoastră de deplasare.

„Unde dracu' mi-e legitimaţia de armată?

În buzunarul genţii cu laptopul, unde am pus-o când am plecat în Germania. Iar acum n-am de gând să o scot ca să-i ofer sergentului un subiect picant de bârfă cu băieţii."

– Nu se poate, sergent, îmi pare rău, zise Charley. Vrei să-l suni pe ofiţerul de serviciu de la SWC şi să-i spui că maiorul Castillo are nevoie de un mijloc de transport până acolo? Mă aşteaptă.

– Chiar trebuie să-mi arătaţi o legitimaţie, domnule.

– Nu a fost doar o sugestie, sergent. Sună la SWC.

– Domnule, aici este sergentul Lefler de la baza aeriană Pope. Am un domn aici care nu are nici o legitimaţie, dar spune că e maiorul Castillo şi că îl aşteptaţi.

Cincisprezece secunde mai târziu, după ce repetă numele lui Castillo, sergentul se întoarse aproape triumfător către maior şi zise:

– Nu au auzit niciodată de dumneavoastră, domnule.

– Dă-mi voie să vorbesc eu cu el, te rog, zise Charley.

Sergentul nu-i răspunse, ci se mulţumi să formeze un număr de telefon din memorie.

– Domnule, îmi pare rău că vă deranjez, zise el o clipă mai târziu, dar cred că ar fi mai bine să veniţi până aici. Este posibil să avem o tentativă de încălcare a securităţii perimetrului.

O clipă mai târziu, omul adăugă:

– Nu, domnule, nu vă faceţi griji, şi apoi închise.

– Domnule, vreţi să luaţi loc acolo? îi spuse el lui Charley, arătând spre un şir de scaune din crom şi plastic.

– Ce se întâmplă, sergent?

– Domnule, ofiţerul de serviciu al aerodromului vine încoace. El vă va răspunde la toate întrebările. Vă rog să luaţi loc, domnule.

Sergentul îşi puse palma pe teaca armei de la centură.

„Ce dracu' se petrece aici?

Nu eram aşteptat?"

Charley se duse la şirul de scaune şi se aşeză.

„La dracu', o să-i furnizez eu un subiect de discuţie."

– Sergent, pot veni până acolo ca să iau ceva din geantă, te rog?

– Vă rog să rămâneţi acolo, domnule, replică sergentul. Puteţi vorbi despre geantă cu maiorul după ce va ajunge aici.

În acea clipă sună telefonul de pe birou. Fără să-şi ia privirea de la Castillo, sergentul răspunse la apel.

– Baza aeriană Pope, sergent Lefler la telefon, domnule...

Domnule, ofiţerul de serviciu al bazei nu este aici momentan...

Ar trebui să ajungă în câteva minute, domnule. Vreţi să reveniţi?

Domnule, un avion civil Citation a aterizat aici. Tocmai a plecat...

Da, domnule. A coborât un bărbat. Nu are nici un act de identitate, domnule, dar spune că e maior...

Nu cred că ar trebui să fac asta, domnule, până când ofiţerul de serviciu nu ajunge aici. Poate că o să vă lase să vorbiţi cu el...

Nu, domnule, nu ştiu cu cine vorbesc. Nu v-aţi spus numele.

Sergentul păru şocat de răspunsul pe care îl primi.

În acea clipă, în încăpere intră un maior din Forţele Aeriene, un pilot care purta pe braţ brasarda de ofiţer de serviciu.

Charley bănuia că ofiţerul fusese avertizat pe drum despre ce era vorba.

- Ce se petrece, sergent? întrebă el.

- Domnule, cred că ar fi bine să luaţi ăsta, răspunse sergentul, întinzându-i telefonul. Este comandantul adjunct al Corpului 18 de Paraşutişti.

Maiorul luă receptorul.

- Aici maior Treward, domnule. Ofiţerul de serviciu. Cu ce vă pot ajuta, domnule?

Maiorul se uită la Castillo.

- Scuzaţi-mă, domnule, sunteţi asistentul special al secretarului de stat pentru securitate naţională?

Castillo dădu din cap.

- Da, domnule, e chiar aici, zise maiorul şi îi dădu receptorul lui Castillo.

- Domnule, zise sergentul Lefler, mi-a spus că e maior de armată.

- Aici maiorul Castillo, domnule, zise Charley în telefon.

– Vedeţi, tocmai a repetat ce a spus, domnule, rosti sergentul înspre ofiţerul de serviciu.

– Ăla sunt tot eu, domnule, zise Charley în receptor. Sunt alocat Departamentului de Securitate Naţională...

Da, domnule. Tocmai am ajuns aici cu avionul secretarului de stat. Am ordin să mă prezint la generalul McNab.

– Nu a vrut nici să-mi arate ordinul de deplasare, domnule maior, zise sergentul Lefler. L-am cerut.

– Da, domnule. Voi fi aici, zise Charley în receptor. Mulţumesc, domnule.

Îi dădu telefonul maiorului de la Forţele Aeriene.

– Vine generalul să mă ia.

– Domnule, regulamentul spune că nimeni nu părăseşte clădirea fără să fie identificat, anunţă sergentul Lefler.

Maiorul se uită la el, dar nu-i răspunse.

– Eu aş vrea să aflu cum a aterizat aici o aeronavă civilă fără permisiune specială şi de ce nu mi s-a spus că acest lucru s-a întâmplat, îi zise el sergentului.

– Pilotul a comunicat planul de zbor ca fiind Secret Service One, interveni Charley. Asta îi conferă permisiunea de a ateriza aproape oriunde vrea el.

– Faci parte din serviciul secret? întrebă maiorul.

„De fapt, sunt agent supervizor în serviciul secret. Vrei să-mi vezi insigna?“

Charley pufni. Aproape ca un chicotit.

– Am spus ceva amuzant?

– Nu. Nu sunt, domnule maior, decât un alt maior.

Zece minute mai târziu, în încăpere îşi făcu apariţia, cu pas hotărât, generalul-maior H.V. Gonzalez, un individ mărunţel, cu ten măsliniu, care cântărea mai puţin de şaizeci şi cinci de kilograme şi arăta mai periculos ca oricine, urmat de aghiotantul lui şi de un colonel, amândoi

înalţi de peste doi metri. Cu toţii purtau uniforme de camuflaj pentru lupte în deşert (BDU).

Generalul, comandantul adjunct al Corpului 18 de Paraşutişti privi în jurul lui şi apoi se îndreptă spre locul unde şedea Castillo. Charley se ridică rapid în picioare.

– Tu eşti Castillo?

– Da, domnule.

Generalul Gonzalez trecu pe spaniolă.

– Numele Elaine Naylor înseamnă ceva pentru dumneata?

– *Sí, señor.*

– Şi care este prenumele soţului ei?

– Allan, *señor.*

– Dar noi nu ne bucurăm de privilegiul de a-l apela pe numele mic, nu?

– Eu nu am acest privilegiu, domnule.

– Generalul Naylor mi-a spus că eşti un texan de origine mexicană din San Antone, care vorbeşte destul de bine spaniola şi lucrează pentru secretarul pentru securitate naţională şi că habar n-are de ce dr. Natalie Cohen m-a sunat ca să-mi spună că preşedintele te trimite aici. Cam asta este esenţa lucrurilor?

– *Sí, señor.*

– Harry, rosti generalul, revenind la engleză şi adresându-i-se aghiotantului. Ajută-l pe maiorul Castillo cu bagajele.

În faţa clădirii era parcat un Plymouth Caravan albastru.

– Tu mergi în faţă cu mine! ordonă generalul Gonzalez, în spaniolă, în vreme ce se urca la volan.

– *Sí, señor,* răspunse Charley.

– Ce a fost cu toată desfăşurarea aia de forţe? întrebă Gonzalez.

– A fost vina mea, domnule. I-am cerut sergentului să sune la SWC ca să-mi facă rost de o maşină. Ei nu auziseră niciodată de mine. Pe urmă nu am reuşit să-mi găsesc legitimaţia de armată.

– De ce ai sunat la SWC? Nu ţi s-a spus că generalul McNab este comandantul Corpului 18 de Paraşutişti?

– N-am nici o scuză, domnule, în afara prostiei. Când generalul McNab era comandantul adjunct al SWC, eu eram aghiotantul lui. Am sunat acolo. Nu m-am dovedit prea inteligent.

– A, deci îl cunoşti pe generalul McNab?

– Da, domnule. Domnule, unde se află generalul?

– Nu cred că e nevoie să ştii asta.

– Domnule, cunoscându-l pe generalul McNab aşa cum îl cunosc, presupun că e implicat în operaţiunea Gray Fox din Abéché.

– Mi-ar plăcea să aflu cum ai auzit de Abéché, zise generalul. Majoritatea celor din Bragg care ştiu de chestia asta stau pe bancheta din spate a acestei maşini.

– Domnule, operaţiunea a fost lansată pentru confirmarea unor informaţii furnizate de mine.

– Şi?

– Întrebaţi, domnule, dacă informaţiile s-au confirmat? Da, domnule. Avionul dispărut a fost în Ciad, dar acum nu se mai află acolo.

– Bine. Dacă ştii atâtea lucruri înseamnă că eşti la curent. Generalul McNab este în Menara, Maroc, alături de câţiva membri Gray Fox şi un C-17 la îndemână în caz că se întâmplă ceva neplăcut cu extragerea echipei de intervenţie, programată pentru mâine în zori. Imediat ce va avea confirmarea că totul e în regulă, el şi echipa de rezervă se vor întoarce aici cu avionul C-17. Este un zbor cam de cinci ore.

– Vă mulţumesc, domnule.

– Problema este că nu ştiu ce să fac cu tine.

– Domnule?

– Până acum douăzeci de minute, când am discutat cu generalul Naylor, aşteptam un civil de rang înalt. Te aşteaptă un apartament în casa de oaspeţi, maior Castillo.

– Ce-ar fi să mă lăsaţi la dormitoarele comune din Smoke Bomb Hill, domnule?

– Nu. Ultimul lucru de care avem nevoie este un alt scandal provocat de faptul că nu-ţi poţi găsi legitimaţia. Te vom duce la casa de oaspeţi. Dar să nu spui nimănui că eşti maior.

– Da, domnule.

Generalul conduse câteva minute fără să mai spună nimic, apoi zise:

– Sunt multe slujbe urâte în armată, dar în capul listei se află aceea de aghiotant al generalului McNab. E probabil şi mai rea decât să fii comandantul lui adjunct.

– Am încercat să mă gândesc la ea ca la o experienţă educativă, domnule.

Generalul Gonzalez izbucni în râs.

– Harry, ai auzit asta?

– Da, domnule.

– Scrie pe ceva.

– Da, domnule.

– Harry, vreau să rămâi cu maiorul Castillo. Dă-i ceva de băut şi apoi trimite-l la culcare. Pare epuizat şi presupun că mâine va fi o zi extrem de „educativă“.

– Da, domnule.

XIV

(UNU)

Fortul Bragg, Carolina de Nord
22.50, 9 iunie 2005

Apartamentul VIP în care fusese instalat Castillo dispunea de un dormitor, un living cu o masă mică într-o parte, un mic birou și o chicinetă. Avea cam două treimi din suprafața apartamentului său din Mayflower.

Totul îi fusese servit la pachet împreună cu un sergent îmbrăcat într-o uniformă de camuflaj apretată.

– Îi pot spune sergentului să vă prepare ceva de băut, domnule? întrebă aghiotantul generalului Gonzalez.

Era un căpitan. Pe ecusonul lui se putea citi BREWSTER. Avea o decorație și aripile de parașutist deasupra buzunarului de la piept. În plus, pe mânecă era cusut însemnul de Ranger, deasupra insignei care îl identifica drept membru al Corpului 18 de Parașutiști. Însă bereta lui era neagră – la fel ca și cea a generalului Gonzalez, din câte își amintea Castillo – deci nici căpitanul și nici generalul nu făceau parte din forțele speciale. Beretele Verzi purtau berete verzi, cu care, în mod justificat, se mândreau.

„Oare ce culoare are bereta pe care o poartă generalul McNab acum? Neagră sau verde?

Evident, culoarea de care are nevoie."

– Nu, răspunse Castillo. Îmi poți arăta doar unde e băutura și îl poți trimite pe sergent acasă.

– Da, domnule, zise aghiotantul, nereușind să-și ascundă surpriza provocată de modul direct de adresare al lui Castillo.

Castillo își dădu seama.

„Iisuse, ce naiba se întâmplă cu mine?"

– Sergent, am avut o zi grea, zise el. Voi bea un singur pahar de ceva, apoi o să mă bag în pat. Nu are sens să pierzi vremea pe aici pentru așa ceva.

– Da, domnule, replică sergentul. Domnule, ce doriți la micul dejun?

– Nimic altceva în afară de o ceașcă de cafea. Există vreun aparat de cafea în bucătărie?

– Da, domnule. Dar aș fi onorat să...

– Te pot suna undeva dacă am nevoie de tine?

– Numărul biroului de protocol este lipit pe telefoane, domnule, în caz că aveți nevoie de ceva.

– Mulțumesc, sergent, zise Castillo, zâmbindu-i.

După ce sergentul se făcu nevăzut, Castillo se uită la căpitanul Brewster.

– Nu am avut de gând să mă rățoiesc la sergent, rosti Castillo.

– Sunt convins că nu e nici o problemă, domnule, răspunse căpitanul.

– Îmi pot pregăti singur ceva de băut și mă duc singur la culcare, căpitane. Nici tu nu ai nici vreun motiv ca să mai stai pe aici.

– Pot să părăsesc apartamentul dacă asta vă va face să vă simțiți mai bine, domnule, dar...

– Dar generalul Gonzalez ţi-a zis să nu mă pierzi din ochi, nu?

– Da, domnule.

Castillo intră în bucătărioară, unde văzuse mai multe sticle pe un raft sub dulapuri.

– Ştiu cum e. Am făcut şi eu aşa ceva, zise Castillo.

Căpitanul Brewster zâmbi.

– Vrei? întrebă Castillo, arătându-i o sticlă de scotch.

– Mai bine nu.

– Ca de la un hoţ de la câini la altul, nu-i voi spune generalului tău.

– „Hoţ de la câini"?

– Când purtam şi eu funia aia, zise Castillo, atingându-şi umărul acolo unde şnurul de aghiotant atârna de epoleţii uniformei de gală, generalul McNab mi-a spus că atunci când şi el purta şnurul ca tânăr ofiţer, aghiotanţii erau numiţi „hoţi de la câini" pentru că de la ei se aştepta să facă tot ce li se cerea, inclusiv să fure din hrana câinilor ca să-şi mulţumească generalul.

– N-am auzit niciodată chestia asta, rosti Brewster, zâmbind. După care dădu din cap înspre sticla pe care o ţinea Castillo. Bine. De ce nu? Mulţumesc.

Castillo turnă whisky într-un pahar pe care i-l dădu căpitanului.

– Câtă vreme aţi fost aghiotantul generalului McNab? întrebă el.

– Prea multă, răspunse Charley. Douăzeci şi două de luni. Suficient de mult ca să ştiu că atunci când va afla că mi-am petrecut noaptea într-un apartament pentru VIP-uri va spune ceva neplăcut.

Brewster chicoti.

– Dar tu?

– Ar trebui să fie o slujbă de un an de zile, răspunse Brewster. Mai am încă două luni.

– Şi după aceea? întrebă Castillo, umplându-i iarăşi paharul cu whisky. Presupun că ar trebui să-ţi pun gheaţă şi nişte apă, dar el eu îl beau sec pe al meu.

– Sec e foarte bine, zise Brewster, după care adăugă: O să aplic pentru forţele speciale. Poate am noroc şi reuşesc.

În acea clipă sună telefonul mobil al lui Castillo.

– Alo?

Se auziră un bâzâit şi apoi un clic.

Castillo puse telefonul înapoi în buzunarul de la cămaşă.

– O legătură proastă? se interesă căpitanul.

„Nu, probabil că apelul provine de la un agent FBI renegat care lucrează pentru un traficant rus de arme care vrea (a) să ştie unde sunt şi (b) că sunt impresionat de abilitatea lui de a afla chestia asta."

Castillo dădu din cap şi zise:

– Pun pariu că va suna din nou peste un minut.

Apăsă butonul de activare a cronometrului de pe ceasul lui, după care ciocni cu Brewster.

După care scoase iarăşi telefonul şi apăsă o tastă de apelare rapidă.

„Dă-l dracului pe Kennedy. Când va suna din nou va răspunde căsuţa mea vocală – şi pun pariu că nu va lăsa nici un mesaj, nici măcar ca să mă informeze că ştie unde sunt."

– Da? răspunse o voce de femeie.

– Eşti poliţista mea favorită?

– Nu acum. Sună din nou în zece minute, replică sergentul Betty Schneider.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Castillo.

Numai că își dădu seama chiar în clipa în care rostea aceste cuvinte că ea închisese telefonul.

„Ce dracu'? S-a întâmplat ceva rău cu Dick?“

– *Polițista* favorită? întrebă căpitanul cu un zâmbet pe buze.

Primi din partea maiorului o privire care îl avertiza că se aventurase pe un teritoriu periculos.

Castillo luă o gură de băutură.

„Ultimul lucru de care am nevoie este alcoolul. Creierul meu deja îmi joacă feste. Iisuse, am sunat la SWC în loc de Corpul 18 de Parașutiști!

Pe de altă parte, la cât sunt de încordat, nu mai apuc să dorm în noaptea asta dacă nu îngurgitez niște suc dintr-ăsta care să mă amețească.

Și chiar dacă Dick este în clipa asta pus la frigare deasupra unui foc mic de lunaticii ăia afro-americani din Philadelphia, nu pot face absolut nimic pentru el de aici, din Fortul Bragg.“

Mai luă o gură de alcool. Abia își desprinsese paharul de buze când sună din nou telefonul.

Îl smulse aproape cu furie din buzunar.

– Mda?

– Telefonul tău nu funcționa, zise Howard Kennedy.

– Nu ai de gând să-mi spui unde sunt?

– Asta îmi spune că probabil nu mai ești în Philadelphia.

– Tu unde ești?

– Bănuiesc că undeva deasupra Carolinei de Nord. Folosesc unul din telefoanele alea de pe locurile din spate la care minutul costă zece dolari. Nu ai de gând să-mi spui unde ești?

– Ce naiba faci deasupra Carolinei de Nord? Te duci undeva?

– În Cancun, răspunse Kennedy. Bun. Acum e rândul tău.

„De vreme ce nu știu sigur că e într-un avion în drum spre Mexic și poate fi încă în legătură cu prietenii lui de la operatorul de telefonie mobilă, fiind astfel capabil să își dea seama că îl mint, o să-i spun adevărul."

– Ai crede că sunt în apartamentul pentru VIP-uri din Fortul Bragg, Carolina de Nord, Howard?

– Bineînțeles. Pentru că am căzut de acord să ne spunem reciproc adevărul. Ce dracu' cauți în Fort Bragg? Vrei să-mi spui ceva?

„Pare sincer surprins. Sau e un mincinos la fel de bun ca și mine?"

– Răspunsul la prima întrebare este că mă aflu aici pentru că m-a trimis șeful meu. Nu a considerat necesar să-mi spună și motivul gestului său. Și nu, nu prea am ce să-ți spun. Miller e încă în Philadelphia și se întâlnește cu polițiști sub acoperire. Nu știu dacă a descoperit ceva, dar ar trebui să aflu în curând. Dacă aflu, cum te anunț și pe tine? Nu am mai încercat niciodată să sun pe cineva într-un avion.

– Nici eu, răspunse Kennedy. Dar ca să-mi demonstrez convingerea că ești sincer – cu alte cuvine, asumându-mi un risc imens, ceea ce urăsc îngrozitor – sunt la bordul cursei Mexicana 455, din Newark spre Mexico City. Dacă afli ceva, încearcă să mă suni, Charley. Trăim în era comunicațiilor miraculoase. Iar dacă nu funcționează chestia asta – iar în Mexico City nu mă așteaptă niște reprezentanți ai fostului meu patron – atunci te sun din aeroport.

– Dacă te așteaptă cineva, să știi că nu e trimis de mine.

– Pe onoarea ta de cercetaș?

– Ai fost cercetaș?

– Evident. Tu nu?

– Îmi ţin acum insigna cu degetul mare, cu celelalte degete întinse vertical şi cu braţul ridicat la nivelul umărului, replică Castillo, executând gestul.

Căpitanul Brewster, care nu auzea conversaţia, dar, ca fost cercetaş, cunoştea gestul, se uită curios la Castillo.

– Ca de la cercetaş la cercetaş, îţi accept cuvântul de onoare, zise Kennedy.

– Asta înseamnă că o să-mi spui de ce te duci la Cancun?

– Credeam că nu mai întrebi. Ştii unde este Khartoum, Charley?

– Există un oraş cu K în Sudan.

– Eşti la jumătatea drumului spre primirea diplomei de expert în geografie mondială. Dar ce ştii despre aeroportul internaţional Murtala Muhammad?

– M-ai prins aici, recunoscu Charley după câteva clipe.

– Lagos, Nigeria. Scrie chestia asta undeva.

– Interogatoriul ăsta duce undeva?

– Un 727 vopsit în tiparul Air Suriname – nu cumva ştii unde e Surinam, Charley?

– Colţul din dreapta sus al Americii de Sud?

– Nu chiar în colţul din dreapta sus; un pic mai jos de-a lungul coastei. Dar ai nimerit continentul.

– Spuneai că?

– Un avion Air Suriname 727 a aterizat la N'Djamena, Ciad, după un zbor din Khartoum, s-a alimentat cu combustibil – mult – şi a depus un plan de zbor către aeroportul internaţional Murtala Muhammad, despre care acum ştii că este aeroportul care deserveşte capitala Nigeriei, Lagos, după care a decolat. Kennedy făcu o pauză, apoi adăugă: Avionul nu a ajuns niciodată la Murtala...

– Bine, te urmăresc. Dar...

Kennedy ignoră întreruperea și continuă:

– Mai fascinant este faptul că amicii noștri din Khartoum ne-au spus că n-au nici o mențiune în arhivele lor despre vreun zbor Air Suriname 1101 care să le fi vizitat aeroportul în ultimele șase luni.

Charley îi făcu un semn căpitanului Brewster, mimând scrisul. Brewster scoase repede un carnețel și un pix din buzunarul uniformei sale, pe care i le dădu maiorului.

– Deci tu crezi că e avionul pe care îl căutăm? întrebă Charley în vreme ce scrijeli repede „Air Suriname" și numărul zborului pe carnețel.

– Cred că merită o atenție deosebită, rosti Kennedy, sarcastic. Nu crezi?

– Categoric. Nu cumva ai și numărul de înregistrare?

– P-Papa, Z-Zero, 5059. Cinci-Zero-Cinci-Nouă.

Castillo scrise PZ5059 în carnețel.

– Voi transmite imediat informația, zise el. Mersi.

– Le vei spune de unde provine, nu?

– Și dacă te înșeli?

– Îmi asum riscul, Charley.

„Vorbește serios. Probabil chiar crede ce îmi spune. Sau vrea ca eu să cred că vorbește serios."

– Ai idee unde s-a dus în realitate?

– Există multe aerodromuri pe coasta de vest a Africii, unele dintre ele suficient de sofisticate ca să aibă piste asfaltate și echipamente de navigație. Dacă ar fi să ghicesc, aș spune Yundum International.

– Yumdum? se miră Castillo.

– Yundum, Y, U, *En*, Dum. Fără b după Dum[1].

---

[1] Joc de cuvinte: *dumb* în engleză înseamnă tâmpit, idiot (n. tr.).

– Unde naiba mai e şi ăsta?

– Lângă Banjul. Sunt sigur că ai auzit de această metropolă superbă.

– Fii serios, Howard!

– Ce zici de Gambia? Ştii unde e Gambia, nu?

– Coasta de vest a Africii?

– Lângă Senegal, preciză Kennedy. Banjul e la aproximativ o sută şaizeci de kilometri la sud de Dakar, în lungul coastei.

– De ce tocmai acolo?

– Este un loc foarte bun dacă vrei să faci marele salt peste ocean.

– Să faci marele salt către ce?

Castillo nu primi răspuns. Avu impresia că detectează o schimbare în fâşâitul de fond.

– Salt către ce? întrebă el iarăşi, apoi adăugă: Mai eşti acolo, Howard?

Nu îi răspunse nimeni în afara fâşâitului.

– La dracu'! înjură Charley, după care închise.

Sesiză că privirea căpitanului Brewster era aţintită asupra lui.

– S-a întrerupt, explică el, după care apăsă tasta de apelare rapidă a lui Betty Schneider.

– Mda? se auzi vocea ei, plină de duritate.

– E totul în regulă? întrebă Charley.

Nu primi nici un răspuns câteva clipe, apoi se auzi vocea lui Dick Miller.

– Există o legătură, anunţă Miller.

– Ai păţit ceva?

– Am hotărât că nu vreau să mă fac poliţist sub acoperire, dar altfel sunt în regulă.

– Eşti sigur?

– Sunt bine, Charley.

– Ce fel de legătură?

– Acum nu știu mai multe. O să-l aducă pe polițist la sediu. Nu știu ce înseamnă asta, dar se pare că e al dracului de greu de făcut. Dar dacă aflu ceva concret, nu ar fi bine să-ți spun la telefonul mobil. Cred că ar fi mai bine să vii aici, Charley.

– Betty ți-a spus unde mă aflu?

– Mda.

– Mi s-a *ordonat* să vin aici, Dick, zise Castillo. Nu sunt sigur că mă pot întoarce acolo. Oricum, nu în seara asta. Iisuse, nici nu știu cum aș putea ajunge acolo. O să te sun din nou. Dacă apare ceva important, sună-l pe secretarul Hall.

– Poate aștepta până ce afli sigur că nu poți veni aici, zise Miller.

– O să te sun din nou, Dick, rosti Castillo, după care închise.

Apăsă tasta de apelare rapidă pentru secretarul Hall, apoi se răzgândi, întrerupse apelul și se întoarse spre căpitanul Brewster.

– La ce oră se estimează că va ajunge generalul McNab aici?

Era evident că Brewster nu voia să răspundă la o asemenea întrebare.

– Chiar nu știu, domnule, răspunse el, deși era evident că minte.

– În mașină, pe drumul încoace, se repezi Charley, generalul Cum-îl-cheamă spunea ceva despre faptul că toți cei din mașină știu despre operațiunea Gray Fox din Abéché, asta însemnând că și tu ești la curent. Nu am chef să mă tocmesc cu tine, Brewster. Acum, spune-mi ora de sosire a generalului McNab sau sună-l imediat pe generalul Cum-îl-cheamă.

Brewster se uită fix în ochii lui Castillo câteva clipe, apoi ridică din umeri.

– Pe general îl cheamă Gonzalez, domnule maior. Generalul McNab şi forţa de rezervă vor decola din Maroc în Globemaster la miezul nopţii ora de la Bragg. Asta înseamnă ora şase în Abéché. Extragerea din Abéché este programată în zori – adică şase şi douăsprezece minute în Abéché; doisprezece şi douăsprezece minute aici. Dacă generalul reuşeşte recuperarea fără incidente, intenţionează să se întoarcă direct aici. Dacă se întâmplă ceva în Abéché...

– Şi dacă nu se întâmplă nimic?

– Atunci ar trebui să ajungă aici la şase şi un sfert, ora locală.

– Mulţumesc, zise Charley, după care apăsă tasta de apelare rapidă a secretarului Hall.

– Charley la telefon, domnule. Îmi cer scuze că sun aşa târziu.

– Am auzit că eşti în Bragg. Vreo veste de la generalul McNab?

– Probabil că se va întoarce aici în jurul orei şase dimineaţa, domnule.

– Vezi ce are de spus şi sună-mă imediat ce poţi.

– Da, domnule. Între timp au apărut două elemente noi, domnule.

– Să le aud.

– Am primit veşti de la amicul meu Kennedy. El crede că blestematul ăla de avion se îndreaptă spre America de Sud, dacă nu cumva a ajuns deja acolo. A fost în N'Djamena, Ciad, a încărcat mult combustibil la bord şi a depus un plan de zbor către aeroportul internaţional Murtala Muhammad, în Lagos, Nigeria, după care a decolat. Nu a aterizat niciodată acolo...

– Dispune de raza de zbor necesară ca să traverseze Atlanticul din N'Djamena? îl întrerupse secretarul Hall.

– E posibil dacă au fost instalate canistrele alea cu combustibil, răspunse Charley. Pur şi simplu nu ştiu. Kennedy crede că a aterizat mai întâi pe Yundum International, în Gambia.

– Unde?

– Pe coasta de vest a Africii, cam la o sută şaizeci de kilometri sud de Dakar, Senegal.

– A spus şi de ce tocmai acolo?

– Kennedy spune că este un loc convenabil pentru traversarea rapidă a Atlanticului până în America de Sud, ceea ce înseamnă că ştie – probabil din experienţă – că acolo nu se prea pun întrebări legate de avioanele aflate în tranzit.

– Nu ştie sau nu vrea să-ţi spună încotro se îndreaptă avionul?

– Cred că mi-ar fi spus dacă ar fi ştiut. Mi-a spus că este vopsit conform tiparului Air Suriname, aşa că ar putea, subliniez *ar putea,* să se îndrepte într-acolo. Am numărul de înregistrare.

– Spune-mi-l. Stai să iau ceva de scris.

Charley astupă microfonul cu palma şi se întoarse către căpitanul Brewster.

– Când îi vei relata această disuţie generalului Gonzalez – şi ar fi bine să o faci – să-i spui că acum vorbesc cu şeful meu, Matthew Hall, secretarul de stat al Departamentului Securităţii Naţionale. Cât de multe lucruri ai auzit?

Brewster păru stingherit, dar răspunse:

– Cea mai mare parte.

– Bine, Charley, reveni vocea lui Hall, slabă, dar clară. Să auzim numărul. Ai spus Air Suriname, corect?

– Da, domnule. Numărul este *P* de la Papa, *Z* de la Zero, 5059. Cinci-Zero-Cinci-Nouă.

– P-Z-cincizeci-cincizeci şi nouă?

– Da, domnule.

– O să-i anunţ imediat pe cei de la CIA. Poate că acum, că avem numărul de înregistrare, sateliţii lor o să fie în stare să localizeze avionul.

– Domnule, tocmai am vorbit cu Miller. Spune că a aflat că există conexiuni, la plural, în Philadelphia.

– A spus şi de ce natură?

– Nu dispunem de telefoane securizate, domnule. Crede că ar trebui să aud personal ce are de spus. Aş vrea să mă întorc acolo.

– Trebuie să aflăm ce a descoperit generalul McNab.

– Domnule, mă gândeam să discut cu generalul McNab, apoi să mă întorc la Philadelphia.

– Ţi-ar lua o zi întreagă să te duci acolo şi înapoi, Charley. Şi sunt de acord cu secretarul apărării că ar trebui să stai la Bragg. Orice s-ar întâmpla, vor fi implicate unităţile Gray Fox. Poate chiar toate unităţile Delta. Ar trebui să fii acolo, măcar ca să fii la curent cu ce se petrece – şi să mă ţii şi pe mine la curent.

– Da, domnule. Sunt de acord. Şi mai sunt de acord că folosirea liniilor aeriene comerciale nu ar duce la nici un rezultat; ar dura prea mult, iar noi nu avem timp, dar...

– Aşa e, nu avem timp, îl întrerupse Hall. La ora patru mâine după-amiază, comandantul poliţiei îi va spune primarului ce ştie. Nici măcar nu vreau să mă gândesc ce se va întâmpla când o va face.

– Da, domnule. Dar dacă aş avea un avion, m-aş putea duce la Philadelphia şi m-aş putea întoarce în câteva ore.

- Am nevoie de avionul meu aici, zise Hall, răspunzând la următoarea întrebare pe care o anticipa. De aceea avionul care te-a dus la Bragg a decolat imediat după ce a aterizat acolo.

- Pot face rost de un avion - sunt aproape sigur de asta - dar am nevoie de permisiunea de aterizare la Pope.

- Vrei să închiriezi un avion?

- Nu, domnule. Familia mea are un avion. Presupunând că nu se află în revizie, l-aş putea împrumuta.

- Crezi că e important?

- Da, domnule. Este posibil să fie nevoie şi să mă întâlnesc cu Kennedy.

- Unde e?

- Nu ştiu, domnule, răspunde Charley, relaxat din pricina faptului că nu ştia cu siguranţă dacă Kennedy fusese sincer când spusese că zboară spre Mexico City şi fusese instruit să transmită mai departe doar informaţiile confirmate. Dar mă aştept oricând să mă sune din nou.

- Voi informa FBI-ul în legătură cu aceste date noi, dar când o voi face mă vor întreba unde e Kennedy.

- Mă bucur că nu ştiu, domnule.

- Bine, Charley, o să-l sun pe secretarul Beiderman ca să-ţi obţină aprobarea de aterizare.

- Mulţumesc.

- Stai aşa, Charley. Tocmai mi-a trecut prin minte că e posibil să mai fie vreunul din avioanele alea Beechcraft King Air ale armatei...

- C-12, preciză Charley.

- ...la Fortul Bragg. Îl pot ruga pe Beiderman să aranjeze să foloseşti unul dintre ele. Ba, mai mult, l-aş putea ruga pe Beiderman să-ţi facă rost de un avion cu reacţie al Forţelor Aeriene.

– Domnule, ar apărea probleme, începând cu bârfele. Şi chiar mi-ar plăcea să folosesc ceea ce poliţiştii denumesc o maşină fără însemne.

– Dar avionul familiei tale este suficient de rapid? Viteza este crucială acum.

– Da, domnule. Este un Learjet 45XR.

Castillo îl auzi pe Hall fluierând uşor.

– Ai de gând să împrumuţi un *Learjet 45XR* care aparţine familiei tale? De fiecare dată când cred că nu mă mai poţi surprinde cu nimic, reuşeşti să o faci. Bine, Charley. Facem cum vrei tu. Ar fi bine să-mi dai numărul de înregistrare.

– Iisuse, nu-l ştiu, răspunse Charley, după care se corectă imediat. Ba da, îl ştiu. L-am pilotat până în Baltimore chiar înainte de a pleca în Angola. Cinci-Zero-Şapte-Cinci.

– Learjet 45XR. Cinci-Zero-Şapte-Cinci, repetă Hall. Altceva, Charley?

– Vreau să împrumut nişte staţii radio Gray Fox. Cele securizate.

– Dacă vrei, îl pot ruga pe Beiderman să aranjeze şi chestia asta.

– Cred că toţi cei din unitatea Gray Fox care le deţin – sau sper să le deţină – vor trage de timp până primesc aprobarea lui McNab, replică Charley. Lăsaţi-mă să văd cât de departe pot ajunge de unul singur.

– Cum vrei. Ai dat de vreun necaz pe acolo? Am avut impresia că...

– Nu, domnule. Generalul Gonzalez chiar mi l-a împrumutat pe aghiotantul lui ca să aibă grijă să obţin orice aş avea nevoie.

Se uită la căpitanul Brewster.

– Bine. Ţine-mă la curent, Charley.

– Da, domnule, evident.

Încheie convorbirea și apăsă altă tastă de apelare rapidă.

– Maria, rosti el o clipă mai târziu în spaniolă, aici e Carlos. Îmi dau seama că e târziu, și sper să nu te fi trezit din somn, dar trebuie să vorbesc neapărat cu Fernando.

Observă surprinderea de pe chipul căpitanului și se întrebă câtă spaniolă cunoștea aghiotantul lui Gonzalez.

„Probabil că o vorbește. Sau cel puțin s-a străduit să o învețe. O mutare înțeleaptă, având în vedere că pe șeful lui îl cheamă Gonzalez și îi place să vorbească în spaniolă."

– Ce e, gringo? se auzi vocea somnoroasă a lui Fernando Lopez.

– Fernando, am nevoie de avion, zise Castillo.

Urmă doar o foarte scurtă ezitare înainte ca Fernando să răspundă:

– Câtă vreme *tu* te descurci cu avocații și cu Fiscul, gringo, ești bine-venit. Știi bine asta.

– Vreau să spun că am nevoie de el chiar acum. În noaptea asta.

De această dată urmă o pauză mai lungă.

– Vrei să-mi spui de ce?

– Cât de repede poți găsi un pilot care să-l aducă aici?

– Aici unde? Ultima dată când am auzit de tine, erai în drum spre Africa.

– Sunt la Fortul Bragg.

– Bun-venit acasă, gringo. Cum a fost pe continentul negru?

– Hei! N-am timp de prostii. Am nevoie să găsești un pilot care să îl aducă aici.

– Iisuse Hristoase, știi cât e ceasul?

– Da, știu. Dar este foarte important.

– Și nu vrei să-mi spui de ce?

– Şi să laşi geanta cu hărţi în el. Presupun că ai şi hărţi ale Mexicului?

– Mda, am. Până nu ţipă avocaţii, am de gând să-mi duc familia la Cozumel într-un zbor de recunoaştere. Ce dracu' cauţi în Mexic?

– Tu fă ce te-am rugat. Pentru a treia sau a patra oară, Fernando, este vorba de ceva important.

– Bine, bine. Dacă nu primeşti nici o veste de la mine într-o oră – telefonul tău funcţionează?

Charley îi dădu imediat numărul.

– Am numărul ăsta, replică Fernando. Dacă nu auzi nimic de la mine într-o oră înseamnă că avionul este în drum spre Fortul Bragg. Tocmai mi-am dat seama că este o zonă restricţionată. Şi nu cred că permit avioanelor civile să aterizeze la baza aeriană Pope. Ce facem cu chestia asta?

– Avionul va primi acceptul de a zbura peste zona restricţionată şi de a ateriza la Pope. Spune-i pilotului să transmită ora aproximativă de aterizare, iar eu o să-l aştept şi o să-l duc până în Fayetteville. Ar fi bine să-i dai şi ceva bani. Nu am avut ocazia să scot bani în ultima vreme.

– Iisuse Hristoase, gringo, ar fi bine ca povestea asta să fie importantă. Cred că tocmai mi-ai ruinat căsnicia mea fericită.

– Îmi pare rău, Fernando.

– Dar e important, nu?

Legătura telefonică se întrerupse.

Charley se întoarse către căpitanul Brewster.

– Vom avea nevoie de o maşină, zise el.

– Probabil că pot face rost de maşina ofiţerului de serviciu, răspunse Brewster. Unde vreţi să mergeţi?

– Până la fortăreaţă.

– Acum, domnule?

– Acum. Şi cred că ar fi mai bine să am – să avem – o maşină proprie.

– Domnule maior, nu ştiu...

– Sună la garaj, identifică-te drept aghiotantul generalului Gonzalez şi spune-le să trimită o maşină sau o camionetă – ceva – aici, chiar acum. Şi mai sună la Delta Force şi cere-i ofiţerului cu gradul cel mai mare de acolo să se întâlnească cu mine la fortăreaţă în douăzeci de minute.

– Domnule maior...

– Alternativa, căpitane, este să îl suni pe generalul Gonzalez. Cum ţi-am mai spus, nu am timp de joacă.

Fără a mai aştepta vreun răspuns, Castillo luă geanta cu laptopul şi valiza cu obiecte de strictă necesitate şi le duse în dormitor.

Nu avea de gând să încerce să-l convingă pe ofiţerul de comunicaţii al unităţilor Delta/Gray Fox să-i dea bijuteriile produse de compania domnului Aloysius Francis Casey în vreme ce era îmbrăcat într-un costum gri-închis de birocrat din Washington.

În timp ce deschidea valiza cu obiecte de strictă necesitate, îl auzi pe căpitanul Brewster la telefon:

– Aici e căpitanul Brewster, aghiotantul generalului Gonzalez. Am nevoie de o maşină cu şofer imediat la casa de oaspeţi VIP.

Printre alte lucruri, valiza conţinea o uniformă Clasa A bine împăturită. Castillo o ura. Era croită, la fel ca şi cămaşa care se asorta cu tunica şi pantalonii, din materiale-minune care nu se şifonau. Rezultatul secundar al unui asemenea fapt era acela că uniforma îi producea mâncărimi oriunde îi atingea pielea. Dacă purta blestemăţia mai mult de şase ore, putea pune pariu că se trezea

cu o urticarie în jurul gâtului şi pe coapse. Iar materialul-minune nu absorbea transpiraţia precum bumbacul sau lâna; după ce purta uniforma câteva ore, Castillo mirosea ca şi cum nu făcuse duş de câteva zile.

Gândul la uniformă, în vreme ce o ridică pentru a vedea dacă este în ordine, generă un altul, anume că se întâmplaseră atât de multe de dimineaţă, de când făcuse duş în camera din hotelul Warwick.

Scoase lenjerie curată şi trusa de toaletă din valiză, se dezbrăcă de hainele pe care le purta şi se duse gol în baie.

Cinci minute mai târziu, duşat şi bărbierit – se bărbierise sub duş, un truc de economisire a timpului pe care îl învăţase în West Point – puse la loc aparatul de ras în trusa de toaletă şi zări inelul care atesta absolvirea Hudson High în 1990.

Şi-l puse pe deget.

Nouăzeci de secunde mai târziu şedea pe pat şi îşi lega şireturile la bocancii de paraşutist. După alte nouăzeci de secunde, după ce se dusese înapoi în baie încălţat cu bocancii neobişnuit de grei, se examina în oglinda de pe spatele uşii.

Ceva lipsea. După o clipă, înţelese ce anume. Se întoarse la valiză şi scoase bereta verde. Apoi se mai uită o dată în oglindă.

„Bun. Maiorul Carlos G. Castillo, ofiţer decorat al forţelor speciale, îmbrăcat la patru ace în uniforma lui Clasa A, este gata să încerce să îl convingă pe ofiţerul de comunicaţii Delta/Gray Fox să îi împrumute cele mai bune echipamente radio pe care le are.“

Apoi îi veni o altă idee.

„La naiba, legitimaţia mea este încă în buzunarul genţii cu laptopul şi îmi va trebui. Altfel mă pot trezi arestat pentru uzurpare de calităţi oficiale.“

Deschise capacul genții și tocmai scotea legitimația de acolo când căpitanul Brewster ciocăni în ușa deschisă.

– Domnule, o mașină vine încoace, iar locotenent-colonelul Fortinot ne va aștepta în complexul Delta când ajungem acolo.

– Bine, rosti Castillo și îi zâmbi.

– V-ați schimbat repede, constată Brewster.

– Știu și trucuri cu cărți de joc, răspunde Castillo.

(DOI)

Clădirea administrativă a poliției
Străzile 8 și Race
Philadelphia, Pennsylvania
23.05, 9 iunie 2005

Doi detectivi, unul un alb înalt și foarte slab, celălalt un afro-american masiv, ieșiră din Roundhouse și se îndreptară hotărât către o mașină Crown Victoria fără însemne oficiale care tocmai trăsese la intrare.

Albul deschise portiera din spate și urcă alături de afro-american pe bancheta din spate.

– Cu fața la cealaltă portieră și pune mâinile la spate, ordonă el sec, scoțând la iveală o pereche de cătușe.

– E nevoie de așa ceva? întrebă maiorul Miller, supunându-se ordinului.

– Nu. O fac ca să mă amuz, zise detectivul în vreme ce-i punea cătușele.

Apoi prinse încheieturile lui Miller cu mâna și pe jumătate îl trase, pe jumătate îl ajută să se dea jos de pe bancheta din spate.

Imediat ce Miller ajunse pe picioare, albul îl prinse ferm de brațul stâng pe când celălalt detectiv îl

prinse de braţul drept, după care intrară toţi trei în Roundhouse.

Miller se aştepta să fie condus în holul de la intrare, apoi spre ascensoare, aşa cum se întâmplase atunci când el, tatăl lui şi Castillo intraseră în clădire ca să se ducă la comandantul Kellogg. În schimb, fu condus spre dreapta, prin mai multe coridoare, apoi printr-o cameră cu celule de detenţie, şi în cele din urmă pe un alt coridor către o uşă de ascensor păzită de un ofiţer de poliţie în uniformă.

– Taci dracului din gură! se răţoi detectivul de culoare şi împinse braţul lui Miller, deşi acesta nu rostise nici o vorbă.

Poliţistul de la ascensor clătină din cap înţelegător şi introduse o cheie în panoul de comandă al liftului. Uşa se deschise şi Miller aproape fu împins înăuntru. Apoi uşa se închise.

– Ţine pentru tine orice vrei să zici până ajungem la Omucideri, rosti detectivul de culoare, pe un ton de conversaţie. Niciodată nu ştii cine se poate urca în ascensor.

Liftul se opri, uşa se deschise şi o femeie de culoare, cu o găleată şi un mop, urcă, se uită inexpresivă la ei, apoi apăsă butonul pentru etajul patru.

Când uşa se deschise din nou, Miller fu împins din nou şi condus pe un coridor până la o uşă pe care scria BIROUL OMUCIDERI, pe care fu iarăşi împins. Înăuntru se afla o poartă de acces. Detectivul alb se aplecă peste ea, apăsă pe un buton şi apoi deschise poarta.

Imediat după poartă se afla o încăpere mare, plină de birouri. Pe peretele interior erau mai multe uşi, pe trei dintre ele fiind puse plăcuţe cu CAMERĂ DE INTEROGATORIU. Miller fu împins în camera centrală.

La o masă şedeau sergentul Betty Schneider şi un negru îmbrăcat cu o robă albastru-închis, sandale şi cu

părul împletit în şuviţe. Miller îl mai văzuse pe bărbat, un detectiv al Biroului Antitero, cu trei ore înainte într-o încăpere dintr-o casă de cărămidă din North Philadelphia. Deşi încăperea era slab luminată, Miller decretase că poliţistul sub acoperire era un nemernic cu un aspect înfiorător.

Impresia i se confirmă acum, în camera puternic luminată. Individul îl examină la rândul lui cu atenţie pe Miller.

„La naiba, de ce nu? Nici el nu m-a văzut bine acolo."

De podea era prins bine un scaun de oţel. De scaun era ataşată o pereche de cătuşe, una din ele pe jumătate deschisă, aşteptând să prindă mâna celui interogat de scaun.

Miller simţi cum i se scot cătuşele.

– Mulţumesc, John, îi spuse sergentul Schneider detectivului de culoare. L-a văzut cineva?

– Toţi cei din celulele de detenţie, plus o femeie de serviciu care a urcat cu găleata ei în lift. Poate chiar se ducea la treaba ei la etajul patru.

Detectivul părăsi încăperea şi închise uşa.

– Dacă promiţi că te porţi frumos, rosti bărbatul cu părul împletit, nu te vom lega de scaun.

Pe chip îi înflori un zâmbet. Miller îi răspunse tot cu un zâmbet, dar nu scoase nici o vorbă.

Detectivii de la Omucideri părăsiră încăperea.

– Schneider mi-a spus că eşti un ofiţer de armată, maiorule, rosti poliţistul sub acoperire.

– Corect.

– Jack Britton, se prezentă el, întinzând mâna. Alias Ali Abd Ar-Raziq.

– Cum să-ţi spun?

– Cum vrei. De unde eşti, Miller?

– De aici.

– Din Philly?

Miller dădu din cap.

– Nu ai accent. Mai degrabă vorbeşti ca un cioroi din Reading.

„Măi să fie!“

– Am rude în Reading, recunoscu Miller, cu răceală în glas. Din partea mamei. Nici ei şi nici eu nu apreciem cuvântul „cioroi“.

– Nici măcar nu ştiu ce înseamnă, interveni Betty.

– Sergent Schneider, mă dezamăgeşti, zise Ali Abd Ar-Raziq. Se spune că tu ştii totul despre orice. Făcu o pauză, zâmbi şi continuă: Ca să te pun la curent cu un pic de istorie afro-americană care nu se regăseşte în cărţile de istorie, Reading a fost una din destinaţiile legendarei mişcări subterane de evadare în masă a sclavilor. Mulţi dintre cei care au evadat din Sud au rămas acolo şi s-au integrat pe deplin. Au căpătat chiar şi accentul olandez de Pennsylvania, au început să mănânce *scrapple*[1] etc. S-au dus la şcoală, apoi la colegiu, s-au lansat în afaceri, au intrat în armată etc. etc. Curând după aceea, după ce au văzut că au reuşit, au început să strâmbe din nas la alţi afro-americani.

– Hei! protestă Miller.

Individul ridică palmele ca să-i închidă gura şi continuă:

– Ştiu toate astea pentru că familia tatei este din Reading. Pun pariu că maiorul şi cu mine avem cunoştinţe comune. Nu cumva eşti rudă cu un general Miller?

– E tatăl meu, răspunse Miller.

– Vezi? replică Ali Abd Ar-Raziq. Tatăl tău şi tatăl meu sunt prieteni.

---

[1] Carne de porc tocată amestecată cu terci de mălai, care se coace în cuptor şi apoi e tăiată în bucăţi (n. tr.).

– Măi să fie! exclamă Betty Schneider.

– Dacă nu te comporți frumos, sergent, maiorul și cu mine o să începem să vorbim în olandeză și nu vei mai înțelege nimic. Vorbești olandeza, nu-i așa, maiorule?

– Doar ce am învățat ascultând-o pe mama când ne duceam la piața din Reading ca să cumpărăm diverse lucruri de la membrii comunității Amish, răspunse Miller.

– Unde ai făcut școala? întrebă individul în dialectul german cunoscut drept olandeză de Pennsylvania. Unde ai absolvit?

– West Point, răspunse Miller.

– Mda, evident, rosti celălalt, trecând înapoi pe engleză. Tatăl tău e și el absolvent de West Point.

Miller încuviință.

– Și ce ai învățat despre islam cât ai stat la West Point?

– Ce e ăsta, un chestionar?

„Asta înseamnă să deschizi gura înainte de a gândi. Ai grijă, Richard, nu-ți poți permite să-l iriți pe Ali Abd Ar-Raziq, alias detectiv Jack Britton.“

– Înainte de a începe să-ți povestesc despre lunatici, m-ar ajuta să știu cât de multe cunoști despre islam. Ne-ar economisi amândurora o groază de timp.

– N-am învățat nimic la academia militară, răspunse Miller. Dar am început să citesc câte ceva după 11 septembrie.

– Povestește-mi timp de trei minute ce ai citit.

– Vorbești serios, nu?

Polițistul dădu din cap.

– De exemplu, unde s-a născut Mahomed? Când?

– În 570, în tribul quraysh, în Mecca.

– Și Coranul? De unde vine?

– I l-a dictat îngerul Gabriel – prima parte – într-o peșteră de pe muntele Hira în anul 610. De atunci a început să facă profeții.

– Cam ca Joseph Smith, Angel Moroni și mormonii, nu? zise Britton, zâmbind.

– M-am gândit la asta, replică Miller, zâmbind și el.

– Ce înseamnă „islam“?

– Supunere față de Dumnezeu, zise Miller. Un musulman este o persoană care face asta.

– Ca un baptist renăscut, nu? Tu ești un creștin renăscut, Miller?

– Sunt prezbiterian.

– Păcat. Dacă erai un creștin renăscut, poate înțelegeai ce simte față de islam un tip crescut în North Philadelphia, într-o casă precum cea în care ne-am întâlnit, care s-a convertit la islamism de la, să spunem, Prima Biserică a Sfântului Duh al lui Hristos, de rit african.

Miller nu răspunse.

– Care e prima și cea mai importantă poruncă pentru un musulman?

– „Nu există decât un singur Dumnezeu... Allah... iar Mahomed este profetul lui.“

– Și stâlpii credinței?

– Sunt cinci, răspunse Miller. Unul este recitarea crezului – „Nu există decât un singur Dumnezeu etc.“ Al doilea – rugăciunile zilnice, rugăciuni formale, cu fruntea atingând pământul. Al treilea este postul din timpul Ramadanului...

– Ce este Ramadanul?

– A noua lună a calendarului musulman. Anul trecut – 2004 – a început în octombrie. Cred că pe 5 octombrie.

Britton indică printr-un gest că voia să afle mai multe.

– Durează o lună astronomică, continuă Miller. Fără mâncare, băutură, fumat sau sex în cursul zilei. Începe în zori şi se sfârşeşte la lăsarea serii cu o rugăciune şi o masă numită *iftar*, apoi reîncepe a doua zi de dimineaţă.

Britton dădu din cap.

– Al patrulea stâlp?

– Ajutarea săracilor. Al cincilea este pelerinajul la Mecca.

Britton dădu iarăşi din cap.

– Povesteşte-mi despre jihad.

– Războiul sfânt, zise Miller. Cucerirea de teritorii şi ţări care sunt guvernate de păgâni.

– E o chestie recentă, visul capetelor cu turban înfierbântate? Şi nu are nimic de-a face cu învăţăturile pacifiste ale Profetului?

– Nu. Are legătură cu Mahomed. În anul 632, la moartea sa, jihadul i-a făcut pe musulmani să controleze peninsula Arabică. În cursul următorului secol, jihadul a dus la islamizarea întregului Orient Mijlociu, din Afghanistan până în Spania.

– Bine, rosti Britton. Gata cu chestionarul. Nu eşti un cărturar islamic, dar nici nu eşti complet ignorant în materie, aşa cum sunt cei mai mulţi oameni pe care i-am cunoscut şi care se ocupă cu aceleaşi treburi ca şi tine.

– Aceleaşi treburi? Te referi la armată?

– Nu. La contraspionaj şi antiterorism. Oi fi tu soldat, dar nu te afli aici ca să-ţi comanzi trupele în asalt pe strada Broad.

– Mă aflu aici – aşa cum ţi-am spus în casa aia de pe strada Broad – pentru că avem motive să credem că un grup de terorişti somalezi au furat un Boeing 727 cu intenţia de a intra cu el în Clopotul Libertăţii şi, mai mult, avem motive să credem că ar putea exista o legătură cu

unii – cum să-i numesc? – *musulmani născuţi în Philadelphia*. Putem ajunge la acest subiect? Spuneai că ştii ceva.

– Ai văzut filmul *Black Hawk Down*? Ai citit cartea? Mogadiscio?

Miller încuviinţă.

„Amândouă au meritat. Să-i spun lui Britton că Black Hawk aparţinea Regimentului 160 de Aviaţie al forţelor speciale şi că locotenentul Richard H. Miller Jr. zbura cu astfel de avioane pentru regiment în Somalia?"

– Cartea a fost scrisă de un tip de la *The Philadelphia Inquirer*, zise Britton.

– Ştiu. A făcut o treabă foarte bună.

– Când s-a întâmplat grozăvia, când s-au apucat să târască trupurile soldaţilor americani pe străzi, reacţia unora dintre lunaticii de aici a fost că totul a fost din voia lui Allah şi că era şi timpul pentru aşa ceva, frate. Te şochează?

Miller clătină din cap.

– Pe urmă, imediat, câţiva dintre liderii lunaticilor locali – care habar n-au unde e Africa – au început să pretindă că sunt somalezi. Rahat! Evident că voiau să-şi impresioneze fraţii. Apoi, pentru că povestea părea să funcţioneze, au început s-o înflorească. Aveau contacte în Somalia, spuneau ei, şi noi – adică liderii, molahii – trebuie să mergem acolo.

Au început mai multe chete de strângere de fonduri, unele dintre ele desfăşurate la lumina zilei în biserici, altele prin magazinele locale, cu ajutorul traficanţilor locali de droguri şi al curvelor etc. Aşa că au făcut rost de bani pentru biletele de avion, şi-au luat paşapoarte şi au plecat.

– Ai povestit cuiva despre asta?

– Am scris totul într-un raport. Câteva săptămâni mai târziu, FBI-ul a vrut să discute cu mine. Aşa că

m-am arestat singur – o fac mereu – și doi agenți au vorbit cu mine – chiar în camera asta, dacă mă gândesc bine – iar eu le-am spus ce se petrecea, după care tipii au râs și au zis că, unu, lunaticii nu au cum să intre în Somalia, și, doi, chiar dacă ajung acolo, somalezii nu numai că vor discuta cu ei, ci o să le taie gâturile și o să le fure toate bagajele.

– Și ce s-a întâmplat?

– Lunaticii au plecat în Somalia.

– Am impresia că nu prea crezi că s-au dus cu adevărat acolo.

– Ce mi-au spus agenții FBI avea logică. Nici unul dintre indivizii de pe aici nu vorbește araba, darămite somaleza. Mi-am imaginat că nu vor ajunge mai departe de Kenya, sau Ethiopia, unde vor afla cum e de fapt în Somalia și vor decide că a fost voia lui Allah să se apuce de regulat târfele locale în loc să meargă până la capăt. Cine ar fi știut că n-au ajuns? Sau puteau încerca cu adevărat să ajungă acolo și să se trezească măcelăriți de niște tipi răi și profesioniști de pe acolo.

– Și de fapt ce s-a întâmplat?

– Nu știu, zise Britton. Cam pe atunci, nevastă-mea urma să nască primul nostru copil, așa că am făcut aproape un an de închisoare la penitenciarul Pennsylvania Correctional Facility din Camp Hill.

– Poftim?

– Am fost arestat cu ocazia unui jaf armat, m-am declarat vinovat ca să primesc patru ani și am fost trimis la pârnaia din Camp Hill, în apropiere de Harrisburg. Când eram băiat rău, ceea ce se întâmpla des, mă băgau la carceră, din care eram extras pe furiș și scos din închisoare ascuns în camioneta directorului. Așa am ajuns să stau câte două săptămâni cu nevastă-mea – uneori chiar

şi trei – aveam un apartament drăguţ în Harrisburg – înainte de a mă strecura la loc. Psihologul departamentului a declarat că suferisem mai multe crize severe din pricina stresului la lucru, aşa că din punct de vedere tehnic eram în concediu medical.

– Iisuse Hristoase! exclamă Miller.

– În fine, cum am mai spus, a trecut aproape un an până când m-am întors la moschee.

– Nu pricep, mărturisi Miller.

– Cei de la moschee au angajat un avocat destul de bun ca să facă recurs. Nemernicul venea în Camp Hill – ceea ce însemna că trebuia să mă furişez înapoi în închisoare ca să mă întâlnesc cu el şi apoi să mă furişez din nou afară – la fiecare două luni ca să-mi spună cum merg lucrurile. După aproximativ un an, cum am mai spus, Curtea Supremă a decis rejudecarea cazului, procurorul districtual a renunţat la acuzaţii şi am fost eliberat.

– Şi te-ai întors acolo din proprie iniţiativă?

Britton se uită în ochii lui Miller înainte de a răspunde:

– Sunt implicat destul de mult în povestea cu molahii. Ar fi fost destul de greu să infiltreze pe altcineva care să ştie la fel de multe ca mine.

– Nimeni nu ar fi în stare să mă plătească destul ca să fac ce faci tu, zise Miller.

– Mda, dar, aşa cum ziceam, când m-am întors la moschee, tipii care, citez, se întorseseră din Somalia, închei citatul, au început să mă supravegheze îndeaproape...

– Bănuiau ceva?

– Nu am fost singurul de la moschee închis în acea vreme la Camp Hill. Iar ceilalţi nu prea m-au văzut cât am stat acolo. Mda, au devenit bănuitori. Sunt nişte oameni bănuitori în general. Oricum, n-am vrut să pun prea multe întrebări, iar ei nu prea discutau de Somalia

– motiv pentru care mi-am imaginat că nici nu au ajuns în realitate până acolo – aşa că am lăsat baltă chestiunea.

Apoi, cam cu şase luni în urmă, au apărut doi tipi. Au spus că vin din Somalia. Nu ştiu dacă aşa era. Dar cu siguranţă tipii nu erau de aici. Vorbeau engleza ca englezii. Nu ştiu ce aveau de gând. Nu m-au primit la întâlnirile lor.

– Le-ai povestit celor de la FBI despre ei?

– I-am spus şefului Kramer. El le-a comunicat celor de la FBI şi FBI-ul l-a informat că n-au nimic legat de numele furnizate de mine. Aşa că şeful a ordonat supravegherea moscheii, a făcut poze cu ei şi a transmis pozele FBI-ului. Apoi şeful mi-a transmis că FBI-ul le-a verificat. Era vorba de piloţi ai unei linii aeriene arabe – cred că Yemen Airways – care se aflau legal în ţară. Mergeau la nu ştiu ce cursuri de zbor în Tulsa, Oklahoma. Cursuri aprobate de guvernul Statelor Unite.

– Şi?

– Şi asta a fost tot până acum câteva săptămâni – cam în vremea în care avionul tău a dispărut... unde?

– Luanda, Angola.

– ...când lunaticii au început să vorbească pe un ton superior despre ceea ce avea să se întâmple după dispariţia Clopotului Libertăţii.

– Ai raportat chestia asta? Lui Kramer? FBI-ului?

– Oamenii ăştia apar în fiecare săptămână cu câte o idee nebunească. O să arunce în aer City Hall sau podul Walt Whitman, sau podul Benjamin Franklin, sau vreun stadion. Vor otrăvi apa. Îl vor asasina pe arhiepiscop. E doar vorbărie. Nu raportez chestii de genul ăsta astea până când nu am dovezi. Ai auzit de copilul care striga mereu „lupul"?

Miller dădu din cap.

– Şi atunci ai apărut tu, zise Britton.

– Şi am întrebat dacă ai auzit ceva despre Clopotul Libertăţii, confirmă Miller.

Britton dădu din cap.

– Trebuie să recunoşti că intrarea cu un avion în Clopotul Libertăţii pare o chestie bizară, zise Britton.

– Bizară sau nu, noi credem că asta e intenţia lor, răspunse Miller. Ai numele celor doi somalezi?

– Ar trebui să fie în raportul meu. Schneider?

– Le pot obţine, zise Betty. Dar spuneai că FBI-ul nu are nimic legat de aceste nume. Ce e cu numele asociate de FBI fotografiilor făcute?

– Şeful nu mi le-a dat niciodată, replică Britton. Presupun că sunt la el.

– A ieşit să bea o cafea, zise Betty. Poate că s-a întors.

Betty ieşi din încăpere şi se întoarse un minut mai târziu cu inspectorul-şef Kramer.

– Nu mi-au dat niciodată numele, zise acesta. Mi-au spus doar că cei doi erau în regulă. Pot suna acolo, dar e târziu şi nu voi da decât peste ofiţerul de serviciu, care probabil că îmi va cere să aştept până ce dă la rândul lui de agentul special care se ocupă de caz.

– Sugerez să aşteptăm până ce îi povestesc totul lui Castillo, zise Miller. Se întoarse către Britton. Cât mai poţi sta?

Inspectorul Kramer răspunse în locul lui:

– L-am arestat sub acuzaţia de crimă. Probabil că îl putem ţine aici până la micul dejun – să zicem ora opt – fără să trezim bănuieli printre lunatici.

– Castillo a spus că mă va suna imediat ce va putea. Ce-ar fi să aşteptăm?

– N-am nimic împotrivă, zise Kramer. E vreo problemă, Britton?

– De ce nu? răspunse detectivul Jack Britton, fără să pară entuziasmat.

(TREI)

Ansamblul Delta Force
Fortul Bragg, Carolina de Nord
23.10, 9 iunie 2005

Cam în perioada în care se organiza prima unitate Delta Force, armata terminase de implementat o nouă politică de personal privitoare la cei care încălcau Codul Justiției Militare.

Cineva remarcase – mulți soldați, ofițeri și recruți fuseseră înștiințați foarte târziu despre schimbări – că doar câțiva militari comiteau ceea ce în viața civilă se numea „infracțiune gravă“, cum ar fi: violul, crima, jaful armat și alte chestii asemănătoare. Marea majoritate a prizonierilor din închisorile disciplinare ale armatei fuseseră găsiți vinovați de ofensă împotriva sistemului armatei, iar cele mai multe ofense se refereau la absențe nemotivate, forme ușoare de insubordonare, consum de alcool în timpul serviciului și altele asemenea.

Cei condamnați de tribunalele militare la șase luni sau mai puțin erau în mod normal trimiși în închisori, denumite „fortărețe“ din cadrul bazelor militare mai mari – forturi precum Bragg, Knox și Benning – unde își petreceau zilele mergând prin bază, păziți de „urmăritori de deținuți“ înarmați cu carabine, adunând chiștoace de țigări și tot felul de alte gunoaie.

Cineva arătase că o astfel de pedeapsă nu numai că nu contribuia cu nimic la sporirea eficienței armatei, dar „urmăritorii de deținuți“ – de obicei câte unul la

fiecare doi deţinuţi, uneori chiar unul la fiecare deţinut – trebuiau deturnaţi de la sarcinile lor obişnuite ca să efectueze o astfel de muncă, ceea ce însemna risipă de resurse umane.

Mai mult, dacă un soldat ura armata atât de mult încât „depăşea limita" sau îi spunea sergentului să şi-o tragă singur când era admonestat, de exemplu, pentru că nu-şi curăţase arma sau pentru că era nebărbierit, atunci probabil că un astfel de om nu ajuta cu nimic armata în afara fortăreţelor.

Idealul de comportament era întruchipat de expresia „supunere din proprie voinţă şi cu însufleţire la ordinea legală", iar dacă un soldat nu avea chef să se comporte aşa, atunci ce mai căuta în armată?

Dacă prima trimitere în fortăreaţă nu servea ca îndreptar pentru cineva care călcase pe alături, atunci era mai bine să fie lăsat la vatră cu un certificat de proastă purtare.

O astfel de metodă ar fi eliminat acele fortăreţe mari şi bine păzite, înzestrate cu sârmă ghimpată, garduri de oţel, turnuri de pază şi tot tacâmul, plus că rezolva chestiunea sutelor de oameni dislocaţi de la posturile lor ca să devină paznici de deţinuţi.

Totodată, o astfel de măsură îi putea convinge pe majoritatea militarilor că supunerea din proprie voinţă şi cu însufleţire la ordinea legală nu reprezenta o idee chiar atât de rea.

Ca atare, a fost implementată noua politică de personal. Masele de deţinuţi s-au subţiat vertiginos în întreg sistemul, inclusiv la Fortul Bragg, chiar în perioada în care se formau noile unităţi ultrasecrete Delta Force.

S-a decis atunci ca unităţile Delta Force să dispună de o bază foarte bine securizată, izolată de restul bazei de la

Fortul Bragg, protejată de un gard dublu de oţel întărit cu sârmă ghimpată, cu faruri de noapte, turnuri de pază şi alte dispozitive asemănătoare. În perimetrul înconjurat de gard trebuiau să existe barăci, o popotă, clădiri administrative şi aşa mai departe.

Cineva subliniase ideea că un sistem proiectat să ţină oamenii în interiorul lui, precum fortăreaţa de la Fortul Bragg, avea, cu nişte modificări minore, să fie capabil şi să ţină oamenii la distanţă.

Unităţile Delta Force s-au mutat în interiorul fortăreţei.

Cei mai mulţi componenţi ai echipelor, constituind evident crema forţelor speciale, au socotit mutarea în fortăreaţă nu numai hilară, dar şi ca aducând beneficiul suplimentar de a-i împiedica pe ofiţerii obişnuiţi cu pupatul tălpilor conducerii de a-şi vârî nasul în treburile altora.

Nimeni nu avea voie să pătrundă în complexul Delta Force fără o autorizaţie specială şi doar câţiva ofiţeri superiori dispuneau de autoritatea de a emite aceste autorizaţii, iar regula stipula că aceştia oricum trebuiau să se consulte cu ofiţerii Delta Force înainte de a le elibera.

De pe locul lui din maşină, maiorul Castillo, care stătuse o vreme în fortăreaţa din Fortul Bragg, nu fu defel surprins să vadă un locotenent-colonel cu beretă verde şi toc de armă la umăr stând în perimetrul exterior al complexului şi, mai departe, că poarta din zidul de patru metri acoperit cu sârmă ghimpată era închisă.

Farurile puternice montate pe stâlpi furnizau suficientă lumină în noapte pentru ca indicatoarele cu avertismente puse pe zidul exterior din şase în şase metri să fie perfect vizibile.

NU VĂ APROPIAŢI DE GARD
ZONĂ RESTRICŢIONATĂ
ACCESUL TOTAL INTERZIS
PAZNICII VOR DESCHIDE FOCUL FĂRĂ AVERTISMENT

Castillo se dădu jos din maşină, înaintă până la zidul exterior şi salută scurt. Ofiţerul de pază îi întoarse salutul.

– Colonelul Fortinot? întrebă Castillo.

Ofiţerul dădu din cap abia perceptibil.

– Domnule, numele meu este Castillo...

– Opreşte-te acolo, domnule maior, zise locotenent-colonelul Fortinot. Aici este o zonă restricţionată. Ai nevoie de o autorizaţie scrisă ca să intri aici. Dispui de o asemenea autorizaţie?

– Nu, domnule, nu dispun.

Locotenent-colonelul arătă înspre căpitanul Brewster.

– Tu eşti ofiţerul care l-a sunat pe ofiţerul de serviciu de aici, cerând să vin la poartă?

– Da, domnule.

– Eşti aghiotantul generalului Gonzalez?

– Da, domnule.

– Atunci ar fi trebuit să ştii că nu poţi să aduci personal neautorizat aici. Cred că te poţi baza că generalul Gonzalez va primi un memoriu oficial privind acest incident. Noapte bună, domnilor.

Fortinot se răsuci pe călcâie, porni spre poarta interioară şi făcu un gest de „deschideţi poarta".

– Domnule colonel, strigă Castillo în urma lui. Înainte de a trece de poarta aia, vă sugerez cu respect să ascultaţi ce am de spus.

Colonelul Fortinot nu se opri.

- Domnule, zise iarăşi Castillo cu voce tare, cunosc în detaliu operaţiunea Gray Fox aflată în desfăşurare.

Colonelul Fortinot se opri, se întoarse şi reveni la gard. Se uită fix la Castillo câteva clipe.

- Domnule maior, habar n-am ce spui acolo. Gray Fox? N-am auzit niciodată de aşa ceva.

Apoi se întoarse şi făcu iarăşi un gest de „deschideţi poarta" către interiorul complexului.

Poarta începu să se deschidă spre interior.

Atunci îşi făcu apariţia un civil scund, chel, îmbrăcat cu un tricou roşu şi pantaloni kaki.

- La naiba, mi-am zis eu că tu eşti! exclamă Victor D'Allesandro, fost membru de elită al Delta Force, acum retras din activitate. Ce naiba mai faci, Charley?

- Bună, Vic, rosti Castillo.

„Salvat de blestematul de clopoţel!"

D'Allesandro trecu prin poarta interioară, făcu un gest de „deschide poarta" din cap, apoi porni repede spre poarta exterioară, care se deschise spre înăuntru.

Ajunse la Charley, se uită câteva clipe cu mare atenţie la el, apoi zise:

- Arătai mai bine cu barbă. Ce dracu' cauţi aici?

Apoi îl îmbrăţişă pe Castillo şi îl ridică uşor în aer.

- Să presupun, domnule Allesandro, că îl cunoşti pe acest ofiţer? întrebă colonelul Fortinot.

- Presupui foarte bine, colonele, replică D'Allesandro, lăsându-l jos pe Castillo. Charley şi cu mine ne cunoaştem de mulţi ani. Am auzit că a ajuns în Washington şi învaţă cum să se comporte ca un locotenent-colonel.

- Cam aşa ceva, Vic, răspunse Castillo, chicotind.

- Maiorul nu dispune de autorizaţia de a fi aici, zise Fortinot.

– Acum dispune, replică D'Allesandro, după care se întoarse spre Charley. M-au forțat să mă retrag când m-am întors din Afghanistan, Charley. Aşa că m-am angajat ca un nenorocit de responsabil cu securitatea. Sunt directorul securității pe întreaga fortăreață. Sunt *asimilat* unui colonel plin. Corect, colonele?

Locotenent-colonelul Fortinot dădu din cap.

– Ai venit într-un moment prost, Charley, dar asta nu mă miră după cum te cunosc eu, căci avem o operațiune Gray Fox în plină desfăşurare, rosti D'Allesandro.

– De-asta mă aflu aici, Vic. Eu am furnizat informațiile care au declanşat operațiunea.

– Iarăşi nu mă surprinde. De ce ai nevoie?

– Dispui de o legătură cu generalul McNab?

– Date, imagini şi voce. Este incredibil ce aparate a mai inventat amicul tău, Casey.

– Aş vrea să vorbesc cu el, zise Castillo.

– Nici o problemă. Se pregăteşte să decoleze din Maroc cu echipa de rezervă. Cred că legătura este încă deschisă. Haide. O să vedem. Apoi îi trecu un alt gând prin minte şi arătă spre căpitanul Brewster.

– Tu cine eşti, căpitane?

– Mă numesc Brewster...

– Aghiotantul lui Gonzalez?

– Da, domnule.

– Eşti pe lista scurtă, zise D'Allesandro, apoi adăugă: D'Allesandro intră acum cu două persoane. Pe răspunderea lui.

Castillo observă pentru prima dată că D'Allesandro avea ceea ce părea un dispozitiv audio în urechea dreaptă, iar un fir abia vizibil dispărea sub gulerul tricoului. Sub acel tricou se găsea evident un microfon.

– Domnule, îi zise Castillo colonelului Fortinot, pot să vă sugerez să veniţi cu noi?

Locotenent-colonelul dădu abia perceptibil din cap, apoi îi urmă pe cei trei în interiorul complexului. În urma lor porţile se închiseră, iar ei se îndreptară spre clădirea de cărămidă cu un singur etaj care pe vremuri fusese sediul administrativ al armatei americane din Fortul Bragg.

D'Alessandro îi conduse de-a lungul unui coridor către o uşă păzită de un sergent care ţinea o carabină ca pe o puşcă de vânătoare.

– Sunt cu mine, zise D'Alessandro, apoi adăugă, înspre microfonul de sub tricou: Deschide blestemata asta de uşă!

Se auzi un zgomot de încuietoare eliberată şi apoi uşa se deschise spre interior.

Încăperea în care pătrunseră era pătrată, cu latura cam de opt metri. În centru se găsea o masă foarte mare, la care aveau loc probabil douăzeci de persoane. Acum la masă şedeau şase persoane. Pe un perete se vedeau hărţi şi monitoare video care arătau alte hărţi din diverse părţi ale lumii – inclusiv zona din jurul Abéché, Ciad. Un alt şir de monitoare mari arătau diverse zone din interiorul şi din exteriorul complexului. Charley vedea maşina cu care veniseră.

În capătul mesei se afla un căpitan. D'Allesandro merse până acolo şi se aşeză lângă el, făcându-le semn şi celorlalţi să se aşeze.

– Acesta e maiorul Castillo, zise D'Allesandro. E pe lista scurtă. Căpitanul este aghiotantul generalului Gonzalez; şi el e pe lista scurtă. Iar pe colonelul Fortinot îl cunoaşteţi cu toţii. Maiorul Castillo trebuie să discute cu generalul McNab. Avem legătură?

Căpitanul încuviinţă şi zise:

– Totul funcţionează fără probleme.

– Te deranjează convorbirea pe speaker, Charley? întrebă D'Allesandro.

– Cât de securizată este conexiunea? Camera asta?

– Mai securizată de atât nu se poate.

– Atunci nu mă deranjează, răspunse Castillo.

– Am pornit convorbirea pe speaker, anunţă căpitanul.

– Old Fart pentru Snoopy-6, rosti D'Allesandro.

Trei secunde mai târziu, se auzi vocea surprinzător de clară a generalului McNab venind din nişte difuzoare pe care Castillo nu le putea vedea.

– Ce mai e acum, Vic?

– Un tip de aici vrea să discute cu dumneavoastră, zise D'Allesandro şi îi făcu semn lui Castillo.

– Sunt Charley, domnule general.

Trei secunde mai tîrziu, McNab întrebă:

– Ca în Castillo, *acel* Charley?

– Da, domnule.

– Mereu ai dat dovadă de un adevărat talent de a apărea în cele mai nepotrivite momente. Ce vrei?

– Ştiu ce căutaţi, domnule, şi mai ştiu că nu mai e acolo.

– Cine dracu' ţi-a spus asta?

– Informaţiile furnizate de mine au pus totul în mişcare.

– Bun. Şi ce-i cu asta?

– Şeful meu m-a trimis aici, domnule, ca să iau raportul dumneavoastră...

– Am dat deja raportul Unchiului Allan. Te referi la secretarul Hall?

– Da, domnule.

– Scuzaţi-mă, domnule, interveni căpitanul Brewster. Doctor Cohen, consilierul prezidenţial pe probleme de

securitate naţională, i-a telefonat generalului Gonzalez şi a spus că veniţi aici din ordinul personal al preşedintelui.

Replica lui McNab se auzi cu o întârziere un pic mai mare.

– Parcă am auzit vocea lui Brewster. E şi şeful tău acolo?

– Nu, domnule. Este în apartamentul lui.

– Îmi imaginam eu. Te-a pus să-i fii dădacă lui Castillo?

– Da, domnule.

– Bine. Charley, ce vrei?

– Cred că am putea afla curând unde este avionul, domnule, şi aş vrea să discut cu dumneavoastră un plan de rezolvare a situaţiei.

– Îmi cunoşti programul? Nu poţi aştepta până mă întorc?

– Ba da, domnule. Dar mai e ceva.

– Cum ar fi?

– Am nevoie de trei staţii radio ca acestea şi de oameni care să le folosească.

– Iisuse Hristoase, Charley, dintre toţi oamenii tu ar trebui să ştii cel mai bine cât de puţine sunt!

– Una pentru şeful meu, una pentru Dick Miller, care e în Philadelphia, şi una pentru mine.

– Ce caută Miller, pe care îl credeam în Angola sau în altă zonă a nimănui, în Philadelphia?

– Domnule, noi credem că se intenţionează intrarea cu avionul furat în Clopotul Libertăţii. Miller lucrează cu poliţiştii de acolo ca să descopere conexiunile locale. Puţin mai devreme, mi-a spus că a dat peste o asemenea conexiune. Nu mi-a putut spune mai multe pe telefonul mobil. Avem nevoie de comunicaţii securizate.

McNab răspunse cu o întârziere şi mai mare.

– Unde dracu' am ajuns? În zona crepusculară? Clopotul Libertăţii?

– Da, domnule. Aşa că aş vrea să-i duc o staţie radio lui Miller – şi şefului meu – ca ei să le aibă atunci când vă veţi întoarce aici.

– Ai un avion cu care să te mişti?

– Da, domnule. Sau sunt aproape sigur că îl voi avea.

– Doar „aproape sigur"?

– Da, domnule.

– Vrei să-l sun pe Naylor şi să mă asigur că ai un avion?

– Nu cred că va fi nevoie, domnule.

– Bine, Charley. Ştiu cât de apropiaţi sunteţi tu şi Old Fart, aşa că probabil intervenţia mea nu e necesară, dar am lăsat în urmă un locotenent-colonel pe nume Fortinot ca să aibă grijă de prăvălie; mai bine l-ai găsi şi l-ai pune la curent cu toată povestea.

– Da, domnule, o voi face.

– Bine. Păstrăm legătura. Trebuie să plec acum. Snoopy-6 terminat.

Căpitanul rosti:

– Comunicaţia securizată a intrat în stand-by.

Nevenindu-i să-şi creadă urechilor, D'Alessandro întrebă:

– Nenorociţii ăştia cu turbane pe cap vor să intre cu un avion în Clopotul Libertăţii? Ce mama dracului se petrece aici?

– Nu ştiu, Vic, recunoscu Castillo.

În acea clipă bâzâi telefonul lui mobil, pe care îl scoase din buzunar.

– Mda?

– Conform calculelor mele, jucăria o să decoleze în nouăzeci de secunde, anunţă Fernando Lopez.

– Mulțumesc.

– Maria e ofticată rău. Și când spun asta, vorbesc serios.

– Îmi pare rău, zise Castillo.

Legătura telefonică se întrerupse.

– Cred că n-ai văzut indicatorul pe drumul încoace, Charley, zise D'Allesandro.

– Care?

– Indicatorul care spune că FOLOSIREA SAU POSESIA DE TELEFOANE MOBILE ORIUNDE ÎN INTERIORUL COMPLEXULUI ESTE STRICT INTERZISĂ.

– Nu mă pot descurca fără el, admise Charley. Acum am primit vestea că mi-a decolat avionul. Trebuie să dau și să primesc și alte apeluri.

– Uneori, spargem telefoanele, zise D'Allesandro. Alteori, îl castrăm pe cel care încalcă regulamentul.

– Trebuie să îl folosesc, Vic, zise Castillo.

D'Allesandro se uită îndelung la el, apoi ridică din umeri.

– Orice regulă are și excepții, zise el în cele din urmă. Asta mi-a spus-o odată chiar generalul McNab în persoană.

– Sunt aproximativ două mii de kilometri din San Antonio până aici, zise Castillo. Asta înseamnă cam două ore și un sfert de zbor. Cam ăsta e timpul pe care îl avem la dispoziție ca să găsim stațiile radio și trei operatori, să-i îmbrăcăm în haine civile, să-i punem să verifice stațiile, apoi să le verific chiar eu și să plecăm de aici spre Pope.

D'Allesandro se uită la căpitan.

– Se poate?

– Nu numai că sunt o beretă verde, Vic, dar mai sunt și membru Delta Force în plină formă. Pot face orice.

Căpitanul se întoarse către Castillo. Va fi pe aproape, domnule, dar se poate rezolva.

(PATRU)

Baza aeriană Pope, Carolina de Nord
00.25, 10 iunie 2005

Sergentul Dwayne G. Lefler, care crezuse sincer că individul în civil care se dăduse jos din avionul Citation fără nici o legitimaţie la el fusese trimis de serviciul de informaţii al Forţelor Aeriene ca să-l prindă pe el în ofside din punct de vedere al securităţii, era încă la serviciu în clădirea de operaţiuni din cadrul bazei aeriene când Castillo intră împreună cu căpitanul Brewster şi trei oameni de la comunicaţii din cadrul Delta Force.

Sergentul Lefler se uită oarecum bănuitor la maiorul Castillo, care acum era îmbrăcat cu uniforma Clasa A regulamentară pentru ofiţerii cu activitate de teren.

– Îmi cer scuze pentru confuzia anterioară, sergent, zise Castillo, ducându-se la individ şi arătându-i legitimaţia de armată. Nu am avut ce face.

După ce examină legitimaţia, sergentul rosti:

– Da, domnule.

După care îi dădu legitimaţia înapoi, întinse mâna după telefon şi apăsă o tastă.

– Domnule maior, îmi cer scuze că vă deranjez din nou, dar cred că ar fi mai bine să veniţi până aici.

Un minut mai târziu, maiorul Thomas F. Treward îşi făcu apariţia, se uită bine la Castillo şi spuse:

– Ei bine, maiorule, te-ai întors?

– De această dată căutăm un avion Lear civil, care ar trebui să ajungă aici chiar acum.

– Turnul tocmai i-a dat voie să aterizeze, zise Treward, făcând un gest către ușile de sticlă.

Castillo ieși și se uită spre cer.

Se vedeau mai multe lumini licărind. După câteva secunde, Castillo observă care dintre ele se apropiau de pistă și le urmări cu privirea. Primele două aeronave erau avioane de transport C130. Al treilea era un avion de un alb-sclipitor Bombardier/Learjet 45XR.

Două minute mai târziu, avionul rulă pe asfaltul din fața clădirii și se opri. Castillo îl văzu pe copilot scoțându-și casca și dându-se jos din carlingă. Se duse spre avion. Înainte de a ajunge acolo, ușa aparatului se deschise și copilotul ieși, ducând cu el o geantă mică de voiaj.

Era un bărbat cu păr argintiu, de cincizeci și ceva de ani, a cărui geacă de zbor era împodobită cu epoleți cu patru trese de căpitan. Castillo bănuia că omul era un fost militar, poate pensionat, care se găsea pe un soi de listă de așteptare a potențialilor clienți care aveau nevoie de un pilot pentru avioane de capacitate redusă.

– Sunteți maiorul Castillo? întrebă copilotul, apoi, văzând gestul aprobator al lui Charley, continuă: Am două întrebări. El vrea să știe cât va sta avionul la sol. Și cum rămâne cu transportul către Fayetteville.

– Am aranjat să fiți dus cu mașina până în Fayetteville și v-am făcut rezervare la motelul aeroportului, apoi la cursa Delta către Atlanta care pleacă la opt patruzeci și cinci dimineața. În Atlanta aveți legătură către San Antonio. Aș vrea să decolez cât mai repede posibil. Cum stați cu combustibilul?

– Destul pentru încă o mie cinci sute de kilometri, poate chiar o mie șase sute.

– Înăuntrul clădirii vă așteaptă un căpitan de armată. Îl cheamă Brewster. De aici înainte el va avea grijă de

dumneata. Dacă eşti amabil să îi spui să-i trimită pe ceilalţi afară, pentru că eu aş vrea să discut cu pilotul.

– Bine, mersi, zise copilotul, după care plecă spre clădirea de operaţiuni.

Castillo se urcă în avion şi se duse în carlingă.

– Uau, ce tare arăţi în costumul de soldat! exclamă Fernando Lopez de pe scaunul pilotului.

– Iisuse, nu era nevoie să vii chiar tu, Fernando.

– Mda, dar am venit, gringo. Parcă îmi amintesc că ai spus că e important.

– Am făcut rezervări pentru două persoane la motel, plus două bilete la cursa Delta înapoi către San Antonio.

Lopez ridică din umeri.

– Deci acum rezervarea e pentru o singură persoană. Unde plecăm de aici, gringo? Şi când?

Castillo se uită lung la vărul lui, se gândi la alternative, apoi dădu încet din cap.

– Washington, Philadelphia şi apoi înapoi aici. Acum.

– Doar tu şi cu mine?

– Trei tipi – greutate totală cam trei sute de kilograme – şi alte două sute de kilograme de echipamente.

– Avem combustibil suficient să ajungem la Washington – pe Ronald Reagan – unde e şi un loc bun de realimentare. Bine?

– Bine.

– Presupun că nu ţi-ai amintit să verifici buletinul meteo şi să depui un plan de zbor?

– Vremea e foarte bună şi, da, avem liber până la Washington cu o oprire de realimentare în Raleigh-Durham. Nu ştiam ce rezervă de combustibil ai.

– Putem schimba oprirea de la Raleigh-Durham după ce decolăm, zise Fernando.

– Ţi-ai amintit să-i dai copilotului ceva bani?

– Am făcut-o. Ceea ce îmi aduce aminte de ceva...

Îi dădu lui Castillo un plic.

– Ce e aici?

– O mie de dolari.

– Mulţumesc.

– Nu-mi mulţumi mie. Mulţumeşte-i Abuelei.

– Abuela? se miră Castillo.

– Aşa cum spune chiar ea, e bătrână, dar creierul ei e cât se poate de viu, replică Fernando. Ştie destul de bine cu ce te ocupi. Nu-ţi vine să crezi cât timp banii ăştia, care nu reprezintă suma totală, au aşteptat pe noptiera mea ca tu să ai nevoie de ei. În geanta mea se mai găsesc şi două pistoale.

– Doar nu i-ai spus şi de asta, pentru numele lui Dumnezeu?

– Ba da. I-am promis să-i spun dacă se întâmplă ceva neobişnuit. Mi-a zis să-ţi transmit că se roagă pentru noi amândoi.

– Iisuse Hristoase!

– Mai stai acolo înjurând sau te ocupi să vezi dacă pasagerii noştri sunt în regulă, cu centurile bine prinse şi cu semnul de FUMATUL INTERZIS aprins?

Arătă înspre geamul lateral al cabinei.

Castillo se aplecă şi se uită afară.

Cei trei oameni din Delta Force, îmbrăcaţi cu geci sport şi pantaloni lejeri, aproape ajunseseră la avion, trăgând după ei nişte valize civile enorme, pe roţi.

– I-ai spus Abuelei? repetă el. Iisuse Hristoase!

Apoi se răsuci pe călcâie şi intră în cabina pasagerilor, după care îi ajută pe oameni să urce echipamentele la bord.

– Turnul de control din Raleigh, zise Castillo în microfon. Aici Lear Cinci-Zero-Şapte-Cinci.

– Şapte-Cinci, aici Raleigh.

– Lear Şapte-Cinci trece prin zonă la nivel de zbor douăzeci şi cinci, pe cursul douăzeci şi trei, cu o viteză de cinci sute de noduri.

– Te am pe radar, Şapte-Cinci.

– Cer schimbare de plan de zbor ca să nu mai opresc pentru realimentare la Raleigh. Cer permisiune pentru Ronald Reagan direct la nivel de zbor trei-zero.

– Turnul din Raleigh acceptă schimbarea de plan pentru Lear Cinci-Zero-Şapte-Cinci. Continuaţi pe cursul curent. Raportaţi turnului din Washington la atingerea nivelului trei-zero. Raleigh predă Lear Cinci-Zero-Şapte-Cinci chiar acum turnului din Washington.

– Înţeles, menţin cursul curent, raportez turnului din Washington la nivel trei-zero. Mulţumesc, Raleigh.

Castillo se întoarse către Fernando şi îi făcu un semn cu degetul mare în sus. Apoi se uită la altimetru şi vorbi iarăşi în microfon.

– Turnul din Washington, aici Lear Cinci-Zero-Şapte-Cinci.

– Şapte-Cinci, aici Washington.

– Şapte-Cinci este la nivel trei-zero, pe curs douăzeci şi trei, cu viteza de cinci sute treizeci de noduri. Cerem aterizare pe Reagan.

– Te am pe radar, Şapte-Cinci. Menţine cursul şi nivelul de zbor curente. Raportează când treci de Richmond.

– Şapte-Cinci, înţeles, menţin cursul şi nivelul de zbor curent, raportez când ajung deasupra Richmondului.

Castillo apăsă un buton de pe cască, comutând astfel microfonul de pe TRANSMITERE pe INTERCOM.

– Bine, Fernando, zise el. Povesteşte-mi cum se face că Abuela e bătrână, dar creierul îi funcţionează încă perfect.

– Mă întrebam cât avea să-ţi ia până să mă întrebi, zise Fernando, zâmbindu-i.

– Haide, îl îndemnă Castillo.

– A început imediat după ce l-am îngropat pe bunicul... zise Fernando.

IARNA 1998

(CINCI)

Hacienda San Jorge
În apropiere de Uvalde, Texas
21.30, 15 noiembrie 1998

Pe aleea către Casa Mare se mai vedeau aproape o duzină de maşini parcate când Fernando se întoarse din San Antonio. Îşi aminti că bunicul lui spusese că singurul lucru care le plăcea spaniolilor mai mult decât o căsătorie sau un botez era o înmormântare.

„Ei bine, a avut o înmormântare cu alai. Un infarct reprezintă o modalitate elegantă de a pleca din lumea asta, iar ceremonia a fost spectaculoasă. Au rămas chiar şi fără spaţiu de parcare pentru avioane, şi chiar şi rangerul din Texas a trimis o delegaţie oficială. Stră-stră-străbunicul Fernando Castillo a fost unul dintre primii rangeri ai statului."

În dormitorul bunicilor se vedea lumină, ceea ce însemna că Abuela era încă trează, aşa că se duse acolo, trecând prin bucătărie, ca să nu aibă de-a face cu musafirii care continuau să stea în sufrageria mare.

– Ce faci, Abuela? întrebă Fernando, aplecându-se spre bunica lui şi sărutând-o pe frunte.

Ea şedea pe unul din cele două fotolii adânci din piele, cu faţa spre un ecran mare de televizor.

– Cred că mă stăpânesc, zise ea, atingându-i obrazul. Carlos a reuşit să plece?

– Da, doa'nă. Cred că a fost obligat cu adevărat să plece; în clipa în care ne-am făcut apariţia la Kelly şi el şi-a spus numele, a venit un pilot – un maior – şi a spus că îl aşteaptă un avion pe pistă. Un Lear al Forţelor Aeriene. Cam bengos pentru un amărât de locotenent, nu?

– Carlos este căpitan acum, îl corectă ea. Şi ce face el este foarte important.

„Astea nu par doar cuvintele unei bunici iubitoare."

– Ştii ceva ce eu nu ştiu? întrebă Fernando.

– V-am auzit discutând azi-noapte, rosti ea. Ştii la fel de multe ca şi mine. Aşa că încetează. Nu vreau să mă contrez cu tine, Fernando... bunicul tău spunea mereu aşa: „Nu vreau să mă contrez cu tine", nu?

– Da, doa'nă, aşa spunea. Fernando făcu o pauză, apoi continuă: Abuela, grin... Carlos a băut ceva mai mult azi-noapte. Poate un pic prea mult.

– A băut mult mai mult decât atât, zise ea. Este o tradiţie de familie, Fernando. Când Jorge a fost ucis în Vietnam, bunicul tău a fost beat o săptămână. Apoi, când am reuşit în sfârşit să-l îngropăm pe Jorge, a mai băut o săptămână.

– L-a iubit pe bunicul, Abuela.

– Nu e nevoie să-mi spui asta, rosti ea, după care adăugă: Ce-ar fi să-ţi iei ceva de băut şi apoi să le aşezi în fotoliul bunicului tău? Observând amestecul de surprindere şi confuzie de pe chipul lui, continuă, arătând spre o carafă pe jumătate plină cu brandy de pe măsuţa dintre fotolii: Mi-am turnat din ea când ai plecat. Te aşteptam să vii ca să o termini.

– Cum spui tu, Abuela.

– Trebuie să discutăm despre Carlos, zise ea. Acum e un moment la fel de bun ca oricare altul.

– Da, doa'nă. Ce e ăsta, coniac?

– Brandy, răspunse ea. Brandy argentinian. Diferența e că francezii își numesc brandy-ul „coniac“ și cer pe el cât nu face. Credeam că știi povestea.

– Nu, doa'nă.

– Ne-am dus în Argentina în luna noastră de miere, la King Ranch. Bunicul tău a fost coleg de clasă cu Eddie King la A&M și mai fusese cu Eddie acolo de câteva ori înainte ca noi doi să ne căsătorim. Era un loc perfect pentru o lună de miere. Iar când am descoperit că brandy-ul argentinian, care ne plăcea mai mult decât cel francez, costa doar câțiva dolari sticla, ne-am bucurat. Bunicul tău iubea lucrurile bune și ieftine, și îi ura pe francezi.

– Știu, răspunse Fernando.

Se duse la un dulap pe care se afla o tavă cu o altă sticlă de brandy, își umplu încă un pahar și apoi se întoarse ca să se așeze pe fotoliul liber.

– Mă simt ciudat să stau aici, mărturisi el.

– Nu ar trebui, replică ea. Acum ești capul familiei. Bunicul tău ar fi de acord.

Ea își luă paharul, îl înălță ca într-un toast și zise:

– În cinstea ta, dragă Fernando. Să nu-L iei pe Dumnezeu la rost, dragul meu. El face ce știe El că e mai bine.

Luă o înghițitură zdravănă de brandy, apoi se uită la nepotul ei.

– Hai să vorbim despre tine, Carlos și despre familie, zise ea.

– Dacă vrei.

– Evident că vei prelua locul bunicului tău, nu imediat, dar cu cât mai repede cu atât mai bine.

– Cum rămâne cu Carlos? Cum rămâne cu mama şi mătuşile mele?

– De mama şi mătuşile tale s-a avut grijă. Nu te contra cu mine, Fernando, şi nu pretinde că tu şi Carlos nu ştiaţi că veţi primi... cum îi spune?... „afacerea".

El ridică din umeri într-un gest de recunoaştere.

– Şi cum Carlos nu va sta prea mult pe aici...

– Abuela, îl întrerupse el, poate că... Odată cu dispariţia bunicului...

– Nu a „dispărut", dragule. A „murit".

– Poate că acum Carlos va renunţa la armată.

– Mă tem că este foarte puţin probabil, zise ea. Ia asta ca pe ceva sigur. Carlos va rămâne în armată.

– De ce eşti aşa de sigură?

– Pe măsură ce îmbătrâneşti, vei afla, dragul meu, ce rol important joacă moştenirea genetică. Nu avem nici un fel de control asupra a ceea ce suntem. Tu ai multe din genele tatălui tău. Şi din ale bunicului. Ai temperamentul lui, printre altele. Dar tatăl tău este om de afaceri, la fel ca şi bunicul, şi tu ai genele unui om de afaceri.

– Iar Carlos, pe de altă parte, are gene de soldat? întrebă el, aproape cu sarcasm.

– Bunicul lui a fost ofiţer german. În arborele genealogic al mamei lui există cavalerişti maghiari, inclusiv câţiva generali. Din partea tatălui, ne tragem taman din Alamo. Stră-străbunicul lui a luptat, ca maior, în Primul Război Mondial. Iar tatăl lui, dragul meu Jorge, a fost un soldat care şi-a dat viaţa pentru tovarăşii lui şi a primit cea mai înaltă decoraţie a Statelor Unite. Cred că e corect să spunem că prietenul tău Carlos are gene de soldat.

– Nu am vrut să par batjocoritor, zise Fernando.

– Dar ai părut, replică ea sec.

– Atunci îmi pare rău.

– Nu vreau scuze; vreau să-mi acorzi atenție.

– Da, doa'nă.

– În decursul anilor, am avut multe discuții cu generalul Naylor în legătură cu Carlos. Mai exact, eu și bunicul tău. Ca să fiu sinceră, bunicul tău voia ca, după încheierea stagiului obligatoriu de șase ani, Carlos să iasă din armată – asta s-ar fi întâmplat în 1996 – și să vină acasă, să-i ia locul la conducerea afacerii, să se însoare și să facă un fiu care să ducă mai departe numele de Castillo.

– Înțeleg.

– Generalul Naylor, care ține foarte mult la Carlos, a spus că nu-l crede pe Carlos capabil de a-și găsi fericirea în domeniul afacerilor, nu numai pentru că este un soldat foarte bun, ci și pentru că, în afară de tine, de mine și de bunicul tău, el nu s-a simțit niciodată ca făcând parte dintr-o familie.

– Pentru că suntem texani de origine mexicană?

– Faci totul să sune mai rău decât este, replică ea. Dar așa e. Pentru că el e doar pe jumătate texan de origine mexicană. Și, din același motiv, mai exact pentru că e doar pe jumătate german, nu poate deveni un neamț adevărat, chiar dacă vorbește limba mamei lui și dispune de o avere considerabilă în Germania. Generalul Naylor a spus, iar eu și bunicul tău am fost de acord, că familia lui Carlos este armata.

– Of, Abuela! Iisuse! Pot să vorbesc sincer?

– Te rog chiar.

– Cred că Naylor spune tâmpenii... cu nemiluita. Am fost și eu ofițer. Știam o mulțime de oameni pentru care armata însemna acasă. Dar nu erau precum Carlos.

– De ce nu?

– În primul rând, nu aveau pe nimeni acasă care să-i iubească, răspunse Fernando. În al doilea rând, nu aveau nimic altceva de făcut. Iar în al treilea rând, nu aveau bani.

– Astea au fost şi argumentele bunicului tău. Dar în cele din urmă a ajuns să îşi dea seama că generalul Naylor avea dreptate. Dragul meu, în astfel de lucruri nu logica primează întotdeauna.

Fernando ridică mâinile într-un gest de renunţare.

– Pot să mai iau o gură de *brandy* argentinian? întrebă el.

– Bineînţeles.

Se ridică de pe fotoliul bunicului său, îşi turnă un nou pahar de băutură, ridică sticla într-un gest de a-i oferi şi bunicii sale, iar când ea refuză puse sticla la loc şi se reaşeză pe fotoliu.

– Mai mult, zise el, gringo... pardon... *Carlos* nu face chiar parte din armată. Ar trebui să comande o companie la Fortul Benning sau în alt loc, să joace golf, să ia masa la clubul ofiţerilor, să-şi facă griji în legătură cu ratele la credite, cu următoarea inspecţie a conducerii superioare, în legătură cu următorul lui raport privind eficienţa şi să locuiască într-un apartament din cazarmă. Asta înseamnă armata.

– Probabil că are rapoarte foarte bune de eficienţă. Rapoarte *excelente* chiar. Conform generalului Naylor, a fost promovat căpitan peste rând, adică mai repede decât colegii lui de generaţie, ca ofiţer cu merite deosebite.

– În loc de asta, locuieşte într-un apartament din Washington şi lucrează în haine civile la – ştii unde?

– La Agenţia Centrală de Informaţii, răspunse ea. Unde sarcina lui este de a asigura securitatea specială a personalului CIA aflat în zone deosebit de periculoase de peste hotare.

– „Securitate specială“ înseamnă că el merge prin Afghanistan protejând agenţi CIA care „nu pot să-şi atingă curul cu ambele mâini“ – scuze, Abuela, dar aşa s-a exprimat el azi-noapte – în timp ce caută vreun arab cu nume imposibil de ţinut minte. Sau de pronunţat.

– Osama bin Laden, zise ea. Un om foarte periculos. Un saudit care urăşte tot ce e american. CIA şi generalul Naylor cred că el este responsabil pentru aruncarea în aer a ambasadelor noastre din Tanzania şi Kenya din august anul trecut. Departamentul de Stat a pus o recompensă de cinci milioane de dolari pe capul lui.

– Doamne, Abuela, dar ştiu că tu şi Naylor aţi avut lucruri interesante de discutat, nu-i aşa?

– Încep să fiu cam obosită, dragul meu, zise ea. Vrei să socoteşti ca pe un dat faptul că, aşa cum am mai spus, Carlos nu va părăsi armata prea curând?

– Da, bineînţeles.

– L-am întrebat pe generalul Naylor dacă îl pot ajuta cu ceva şi el mi-a spus că socoteşte puţin probabilă venirea lui Carlos la mine sau la el pentru orice fel de ajutor. Dar că este posibil să vină la tine.

Fernando expiră cu putere şi zise:

– Mda.

– De la tine, Fernando, vreau următorul lucru: Să fii acolo atunci când Carlos are nevoie de tine. Să-i dai orice îţi cere. Bunicul tău obişnuia să spună că, atunci când oamenii spun că au nevoie de o mână de ajutor, în realitate se referă la bani. Ultimul lucru de care Carlos va avea nevoie sunt banii – are propria avere şi curând va dispune de cota lui din „afacere“ – dar este posibil să se trezească într-un soi de... cum i-a spus bunicul tău?... „problemă cu banii lichizi“ sau „strâmtorare financiară“. Cred că el s-ar simţi prost dacă ar şti că eu ştiu ceea ce face el. Aşa

că nu-i spune că ştiu. Vreau să-mi spui dacă vine la tine. Vrei să faci asta pentru mine?

Fernando se uită la bunica lui câteva clipe lungi.

– Bineînţeles că da, răspunse el.

– Încă un lucru, adăugă ea. Chiar înainte ca Dumnezeu să-l ia la El, bunicul tău mi-a spus că mai nutreşte încă o speranţă vagă: Carlos să cunoască o femeie potrivită, să se îndrăgostească şi să decidă singur că vrea de la viaţă o soţie şi o familie. Mi-a spus că se roagă pentru asta. Eu, una, mă rog în fiecare noapte. Vrei să te rogi şi tu?

Fernando încuviinţă. Din cine ştie ce motiv, se temu să vorbească, pentru ca vocea să nu-i trădeze emoţiile.

XV

(UNU)

Aeroportul Național Ronald Reagan Washington
Arlington, Virginia
01.25, 10 iunie 2005

În timp ce avionul încetinea pregătindu-se de aterizare, Castillo apăsă o tastă de apelare rapidă de pe telefonul mobil.

I se răspunse la al doilea apel.

– Trei-zero-șase, rosti o voce de bărbat.

Erau ultimele trei cifre ale numărului format automat de telefonul mobil al lui Castillo. Era numărul agentului serviciului secret, însărcinat cu paza personală a secretarului de stat Hall.

Dacă forma cineva numărul din greșeală – sau dacă acel cineva „pescuia“ numere interesante – un astfel de răspuns nu trăda mai nimic.

– Cu domnul Isaacson, vă rog, zise Castillo.

– Bun venit în capitala patriei noastre, Don Juan, răspunse Isaacson în persoană.

– Tocmai am aterizat la Reagan, Joel. Ai trimis pe cineva să ne aştepte, nu?

– Greşit.

– De ce nu?

– Te voi întâmpina eu însumi la Butler Aviation, către care presupun că turnul de control te îndrumă chiar acum.

În cealaltă ureche, Castillo tocmai auzi ordinul turnului de control ca avionul să se îndrepte spre aleea de acces B, la stânga Butler Aviation.

– Cărui fapt datorez această onoare? întrebă Castillo.

– Mă simţeam plin de generozitate, răspunse Isaacson, după care adăugă: Frumos avion ai, Don Juan!

„Dacă poate vedea avionul, ar trebui să-l văd şi eu pe el.“

Castillo privi pe geam şi îl văzu pe Joel Isaacson sprijinindu-se de portiera unui Yukon negru parcat în faţa instalaţiei de alimentare cu combustibil de la Butler Aviation.

„Se presupune că pe pista de acces nu e voie să intri cu alte vehicule în afara celor de intervenţie.

Dar mai presupun că, dacă ai un rang înalt în serviciul secret, îţi poţi parca maşina cam oriunde vrei.

Iar Joel nu a auzit decât că aduc cu mine o staţie radio specială. Nu ştie cât e de mare sau de grea şi doar n-avea de gând să mă ajute să car un echipament greu de la Butler către locul unde ar fi trebuit să parcheze maşina.“

– Joel, el este sergentul Alex Dumbrowski, zise Castillo după ce se dădură jos din avion. Sergent, el e domnul Isaacson din cadrul serviciului secret. Este însărcinat cu securitatea secretarului Hall.

Cei doi bărbați dădură din cap și își strânseră mâinile, fără a scoate nici o vorbă.

– Unde e stația radio? întrebă Isaacson.

Sergentul Dumbrowski arătă înspre valiza imensă.

– Asta-i tot? se miră Isaacson.

Sergentul dădu din cap.

În acea clipă apărură niște oameni de la serviciul de întreținere al aeroportului, ducând cu ei un furtun de alimentare cu combustibil. Fernando Lopez se dădu și el jos din avion.

– Fernando! îl strigă Castillo și acesta se îndreptă spre el.

Castillo i-l prezentă lui Isaacson ca vărul ui.

Isaacson îl chemă pe unul dintre oamenii cu furtunul și îi dădu un card de credit.

– Combustibilul și taxele de aterizare vor fi plătite cu asta, zise el.

– Mulțumesc, rosti Castillo.

– Ce mama naibii, doar e în serviciul guvernului. Domnule Lopez, ne poți trimite o factură pentru cursă. În plus, în acest fel nimeni nu va vedea nici un fel de hârtii.

– Tocmai ați făcut din avocații noștri niște oameni fericiți, zise Fernando. Mulțumesc.

Isaacson nu replică, dar se întoarse către sergentul Dumbrowski.

– Când totul e montat, cât de mare e chestia asta? întrebă el. Mă refer la antenă.

Sergentul Dumbrowski arătă cu mâinile dimensiunile antenei întinse.

– Iisuse, atât de mică? se miră Isaacson. Cu toate astea, Charley, dacă montăm chestia asta pe acoperișul VCE se vor naște tot felul de întrebări. Ce zici de Nebraska Avenue?

Dacă VCE însemna „Vechea Clădire Executivă" - aproape orice din Washington părea să fie redus acum la acronime - Nebraska Avenue era o prescurtare verbală pentru „Complexul de pe Nebraska Avenue", aflat în apropiere de Ward Circle, în nord-vestul Washingtonului. Inițial o instalație a Marinei din al Doilea Război Mondial, complexul cuprindea treizeci și două de clădiri întinse pe o suprafață de treizeci și opt de acri. Acum era sediul central al Departamentului de Securitate Națională. Secretarul Hall avea biroul oficial acolo, deși, din motive practice, cel mai des folosea biroul din VCE, aflată în apropiere de Casa Albă.

Înainte ca Charley să apuce să răspundă, Isaacson puse altă întrebare, de această dată sergentului:

- Cât de depărtată poate fi antena de partea centrală?

- Cam cincisprezece metri, răspunse Dumbrowski.

Era pentru prima dată că sergentul deschidea gura.

- Biroul șefului e la ultimul etaj, îi zise Isaacson lui Charley. Sunt mai puțin de cincisprezece metri până la acoperiș. Și acolo sunt și telefoane securizate. Iar nimeni nu va întreba nimic despre o antenă suplimentară acolo. Are logică ce spun?

- Are multă logică, Joel, răspunse Castillo. Sergentul Dumbrowski va trebui să învețe câțiva oameni de-ai tăi cum să lucreze cu stația - nu e așa de greu - pentru ca ea să fie în funcțiune permanent. Cele mai importante mesaje apar de obicei când operatorul e la toaletă.

- Poți începe cu mine și cu partenerul meu, sergent. Bine?

Dumbrowski dădu din cap, apoi rosti, aproape ezitând:

- Domnule maior?

– Joel, cu cât știu mai puțini oameni de existența acestor stații radio, cu atât vor fi mai puțini cei care și le vor dori, zise Castillo. Bine?

– Deocamdată e foarte bine, Charley. Dar dacă acest echipament este atât de bun precum i-ai spus șefului că e, o să vreau să discut posibilitatea de a avea și noi câteva astfel de stații.

– Putem discuta mai târziu despre asta, zise Charley. Dar stația asta se va întoarce la Bragg împreună cu Dumbrovski când povestea asta se încheie. De acord?

– De acord.

– Sergentul Dumbrowski va avea nevoie de un loc unde să stea. În apropiere de stație.

– Avem un dormitor lângă biroul șefului. Din câte știu eu, șeful l-a folosit doar de două ori. Îl voi băga pe sergent acolo, iar dacă întreabă șeful îi voi spune că tu ai cerut asta. Bine?

– Ești diabolic, răspunse Castillo.

– Că tot vorbim despre diavol, doi tipi care lucrează pentru o agenție federală oarecare și pe care nu i-am mai văzut de ani de zile ne-au căutat pe mine și pe Tom McGuire – de dragul zilelor de odinioară, evident – și apoi au întrebat dacă nu cumva știm din întâmplare unde l-ar putea găsi pe amicul tău, Kennedy. Nu ne-au întrebat direct. Au încercat de patru ori. Mai întâi cu Tom, apoi cu mine, apoi două ore mai târziu un alt tip a procedat la fel. Sunt convins că nu ne-au crezut deloc atunci când le-am spus că nu știm nimic despre locurile pe unde se învârte Kennedy și că nu știi nici tu.

– Mersi, spuse Castillo.

– Vrei să iei stația radio și pe sergent la Philadelphia, cu noi?

– Cine merge la Philadelphia?

– Şeful. Cred că o face ca să-l împiedice pe primar să o ia razna când comandantul poliţiei o să-i povestească despre Clopotul Libertăţii. Vrei să spui că nu ştiai?

Castillo clătină din cap.

– Când?

– La prima oră a dimineţii. Isaacson se uită la ceas. Peste şase ore. Vrea să ajungă devreme acolo.

– Lasă staţia radio unde e. Duc una la Philadelphia ca să i-o dau lui Miller. Şi oricum o să dispuneţi de comunicaţii securizate, nu?

Isaacson încuviinţă.

– Păi, dacă asta e tot, Don Juan, îl iau pe sergent cu mine către Nebraska Avenue.

– Aş vrea să încetezi cu Don Juan.

– Ştiu, rosti Isaacson, zâmbind.

Charley se uită la avion. Aproape terminaseră alimentarea lui şi Fernando făcea ultimele verificări.

Charley se urcă în avion şi se duse în carlinga piloţilor.

(DOI)

Aeroportul Internaţional Philadelphia
Philadelphia, Pennsylvania
02.05, 10 iunie 2005

Turnul de control din Philadelphia îi direcţionase către hangarul Lease-Aire, aşa că maiorul Castillo nu fu defel surprins să vadă, odată intraţi acolo, două maşini Ford Crown Victoria, cu luminile de poliţie aprinse, şi o a treia maşină Victoria fără însemne pe ea.

„Să fie maşina fără însemne a lui Betty?“

Când avionul se opri, sergentul Schneider şi maiorul Miller se dădură jos din maşina fără însemne oficiale.

Miller era îmbrăcat tot cu hainele ponosite luate din garajul tatălui său și folosite, la sugestia lui Betty, pentru a se întâlni cu polițiștii sub acoperire.

Acest fapt generă un gând neplăcut în mintea lui Castillo: „Iisuse, le-am spus acestor oameni că sunt agent al serviciului secret și asistentul personal al lui Hall și acum mă văd îmbrăcat în uniformă de maior din forțele speciale."

Trei polițiști se dădură jos din mașinile de poliție. Toți erau îmbrăcați cu geaca de piele a Poliției de Autostradă. Unul dintre ei era un bărbat masiv, cu tresele de locotenent pe epoleți.

„Ah, fratele care îmi va rupe ambele picioare. I-am spus sau l-am lăsat să creadă că sunt în DEA.

La dracu'!"

În vreme ce Fernando oprea motoarele, Castillo își dădu jos casca de pe cap, își puse bereta și se duse în cabina pasagerilor. Găsi echipa Delta aranjându-și echipamentele și spuse:

– V-ați hotărât cine rămâne aici și cine mă va însoți acolo unde mă va duce soarta?

Sergentul Seymour Krantz, un bărbat nu cu mult peste înălțimea și greutatea minime cerute de armată, îi zâmbi.

– Am fost cu maiorul Miller în Afghanistan, domnule, așa că, dacă n-aveți nimic împotrivă...

– Te-ai duce oriunde nu e și el, nu?

Krantz chicoti.

– Maiorul Miller și cu mine ne înțelegem destul de bine, domnule.

– A, bine. Voi încerca să aduc un polițist care să stea de pază în avion, apoi îl voi lua pe sergentul Sherman cu noi ca să te ajute la montarea stației radio.

Cei doi dădură din cap şi spuseră la unison:

– Da, domnule.

Castillo deschise uşa şi coborî din avion.

– De unde naiba ai făcut rost de avionul ăsta? întrebă Miller în loc de salut.

– E al vărului meu Fernando, răspunse Castillo. Bună dimineaţa, sergent Schneider.

– Bună dimineaţa, replică ea, evitând să se uite la el, după care îi strânse mâna cu un gest rigid şi stângace. El e fratele meu, locotenentul Frank Schneider, de la Poliţia de Autostradă.

Locotenentul Schneider stătea cu braţele încrucişate, părând exact opusul unui om prietenos. Ceilalţi doi poliţişti, amândoi masivi şi cu un aspect de duri, stăteau în spatele lui. Unul dintre ei era sergentul care îl condusese mai devreme la aeroport.

„Şi mă întrebam cât îţi va lua să-i povesteşti amicului Rupe-picioare aici de faţă că serviciul secret îmi spune Don Juan?"

– Bună dimineaţa, rosti Castillo. Sau, mai degrabă, bună miezul nopţii.

Locotenentul Schneider nu zâmbi şi nici nu întinse mâna.

– Mi-ai spus că eşti de la DEA, îl acuză el direct.

– Şi tu mi-ai spus că o să-mi rupi ambele picioare, răspunse Castillo. Unei minciuni i se răspunde cu una pe măsură, corect?

– Ce ţi-a spus?! exclamă Betty, înmărmurită. Frank, luate-ar naiba!

Castillo îl văzu pe sergentul Krantz, în ciuda înălţimii şi greutăţii sale, cum se chinuie să dea jos imensa lui valiză din avion.

– Nu-ţi face griji, sergent, zise Castillo, arătând înspre Krantz, am adus cu mine un asasin expert din forţele speciale care să mă protejeze.

Sergentul din poliţia de autostradă pufni în râs.

„Râzi de Rupe-picioare, nu de mine."

Miller îl recunoscu pe sergentul Krantz.

– Stai să te ajut cu chestia aia, Seymour, zise el, după care se duse repede în ajutorul omului.

Castillo se răsuci şi se uită în ochii locotenentului Schneider.

Aceasta zise:

– Comandantul Kellogg le-a spus celor de la Autostrăzi că, în afara altui ordin expres, trebuie să sprijine Biroul Antitero cu orice vor cei de acolo. Inspectorul-şef Kramer mi-a ordonat să mă întâlnesc cu tine şi să te întreb ce vrei.

– Ce ţi-a mai spus altcineva? se interesă Castillo.

– Ştiu despre Clopotul Libertăţii, dacă la asta te referi.

– Şi cine altcineva mai ştie?

– Comandantul de la Autostrăzi şi oamenii de faţă, răspunse Schneider.

– Aş vrea ca aici să se închidă cercul, locotenente, te rog.

Schneider dădu din cap.

– Deci de ce ai nevoie?

– Am adus o staţie radio specială. Vom avea nevoie de un loc unde să o montăm. Şi mai am nevoie de cineva care să stea în avion câtă vreme suntem noi în oraş. Şi aş vrea să discut cu poliţistul sub acoperire...

– Este la Biroul Omucideri din Roundhouse, răspunse Betty Schneider. Dar spune-mi despre staţia radio, de ce anume este nevoie?

– De un loc preferabil adăpostit de ploaie, răspunse sergentul Krantz în locul lui Castillo. Iar locul, un

acoperiş plat ar fi perfect, trebuie să nu fie departe de corpul de control, de unde antena să poată avea deschidere directă către cer şi către satelit.

– Cât de mare este antena asta? întrebă Betty.

Krantz o descrise din câteva gesturi.

– Pe Clădirea 110 există un soi de verandă, zise ea, uitându-se la Castillo. Tu ai văzut-o. Merge?

El încercă să-şi aducă aminte Clădirea 110.

– Mda, cred că da.

În acel moment li se alăturară Fernando şi sergentul Sherman.

– El e Fernando Lopez, rosti Castillo. Şi el e sergentul Sherman, care îl va ajuta pe sergentul Krantz să monteze staţia radio. Eu şi Fernando suntem veri. Ea e sergent Betty Schneider, fratele ei Frankie...

– *Frank,* îl corectă repede şi ferm Schneider.

„Dar am zărit un alt zâmbet pe faţa sergentului."

– ...*Locotenentul* Schneider de la Poliţia de Autostradă.

Schneider îi strânse mâna lui Fernando. Betty îi zâmbi, părând un pic nedumerită, apoi spuse:

– El e Dick Miller.

– Dick şi cu mine ne cunoaştem de ceva vreme, răspunse Fernando.

– Vrei să te odihneşti un pic şi apoi să iei buletinul meteo şi să depui un plan de zbor înapoi către Bragg?

– Aş prefera să merg cu tine, răspunse Fernando. E vreo problemă?

Castillo se gândi câteva clipe înainte de a răspunde.

– Nu. De ce nu?

– Bine, replică Fernando.

– În regulă, deci acum trebuie să-i ducem pe sergenţi şi staţia radio până la arsenal, zise Castillo. Iar eu, Fernando

și Dick mergem la Roundhouse. Ai spus Biroul Omucideri? Ce caută acolo polițistul sub acoperire?

– Vă duc eu pe tine, pe maiorul Miller și pe domnul Lopez... zise locotenentul Schneider.

– Nu, i-o reteză imediat Betty. Sergenții și stația radio merg la arsenal cu mașinile de poliție. Îi duc eu pe maiorul Castillo, pe maiorul Miller și pe domnul Lopez la Roundhouse.

– Mulțumesc mult, sergent Schneider, dar nu mă tem chiar așa de tare de el, zise Castillo.

– Ar fi bine să te temi, nemernicule! explodă locotenentul Schneider.

Betty nu era deloc amuzată. Era preocupată de rezolvarea problemelor.

– Locotenentul Schneider va sta aici până ce aducem câțiva polițiști în uniformă la bordul avionului, zise ea. Se pricepe la treaba asta mai bine ca oricine. Apoi ne va ajunge din urmă la sediul Biroului Omucideri. Cealaltă mașină de poliție îi va duce pe sergenți și stația radio la arsenal. O să sun înainte ca să le aranjez intrarea. Iar mașina va rămâne acolo pentru eventualitatea că vom avea nevoie de un mijloc de transport. Dacă te deranjează aranjamentul, Frank, sună-l pe șeful Kramer. E la Omucideri.

Locotenentul Schneider păru pe moment că vrea s ă comenteze, însă în cele din urmă se mulțumi să se răsucească pe călcâie fără să scoată vreo vorbă și se duse la mașină.

„Asta înseamnă aproape sigur că inspectorul-șef Kramer i-a spus că operațiunea e condusă de Betty și că el va primi ordine de la ea."

Betty le făcu semn celorlalți să se urce în mașina fără însemne oficiale.

Castillo se urcă alături de ea.

Privirile li se întâlniră câteva clipe pentru prima dată.

– De ce eşti în uniforma asta? întrebă Betty.

– În Fortul Bragg avea sens să o port, zise el, după care adăugă: Nu pari surprinsă.

– Am auzit eu ceva în casa lui Dick – că eşti ofiţer de armată, dar în acelaşi timp agent al serviciul secret şi asistentul personal al secretarului de stat pentru securitatea naţională.

– Mda.

– Şi cum ştii cine eşti în fiecare clipă?

– Uneori este dificil.

– A, am uitat că mai eşti şi şeful diviziei de catering de la... cum ai spus?... Rig Service?

– Rig Service, confirmă el. Uneori spun că pilotez elicoptere pentru ei.

– Există o asemenea companie?

– Mda, există, răspunse Fernando de pe bancheta din spate. Şi printre alte lucruri pe care le fac pentru gringo atunci când sună careva ca să îl verifice este să spun că este chiar ceea ce spune el că este.

– „Gringo“? se minună ea.

– E doar o poreclă, explică Fernando, şi Betty ştiu că o spusese zâmbind, chiar dacă în interiorul maşinii era întuneric. Eşti bine-venită să o foloseşti şi tu.

– Mersi. Dar de unde ştii ce le spune el oamenilor?

– Uneori chestia asta e tare dificilă, explică Fernando, chicotind.

Vru să mai spună ceva, dar văzu că Betty îşi scosese telefonul mobil şi apăsase o tastă de apelare rapidă.

– Sergent Schneider aici, domnule, zise ea o clipă mai târziu. Tocmai l-am luat pe domnul Castillo de la aeroport şi ne îndreptăm spre Roundhouse. Am trimis una din maşinile de patrulă la arsenal. Domnul Castillo a adus

cu el un soi de stație radio specială – și un tip care să o monteze și să o opereze. Antena trebuie să stea undeva unde poate fi îndreptată către satelit. Vă deranjează?

– Orice are nevoie, Schneider, se auzi, slabă, dar clară, vocea inspectorului-șef Dutch Kramer. Vrei să sun acolo și să aranjez lucrurile?

– Probabil că este o idee bună, domnule.

– Bine, s-a făcut. Ne vedem în câteva minute.

Un paznic le făcu semn să treacă prin poarta de acces în aeroport.

Betty întinse mâna și porni luminile și sirena, apoi călcă tare pedala de accelerație, după care întoarse capul.

– Ce spuneai, domnule Lopez?

– Spune-mi Fernando, te rog, replică el. Mă întrebam de ce fratele tău vrea să-i rupă picioarele lui gringo.

– Iisuse Hristoase! exclamă Castillo.

Privirea lui se întâlni iarăși câteva fracțiuni de secundă cu cea a lui Betty și ea clătină din cap.

Charley i se adresă lui Dick:

– *Eu* mă întreb însă ce ai aflat de la polițistul sub acoperire. Putem vorbi despre asta, Dick?

– Charley, să știi că și eu mă întreb ce ai făcut ca să-l superi pe fratele lui Betty, dar pe lângă asta cred că ar fi mai bine să aștepți și să afli direct de la polițist. E destul de ciudat.

– Spune-mi ce crezi că o să pricep, insistă Charley.

– Bine. Nimic din ce o să-ți spun nu s-a confirmat. Dar cred că există o mare probabilitate ca tipii care au furat avionul să fi fost aici, în Philadelphia, ca vizitatori din Somalia.

– Te referi la tipii care chiar au furat avionul sau la cei care au venit cu ideea?

– Poate sunt aceiași. Așa cum spune Britton...

– Britton este poliţistul sub acoperire?

– Da. Când aceste personaje au apărut la moscheea lui Britton, el a raportat incidentul mai sus. Inspectorul-şef Kramer l-a transmis FBI-ului. Numele date de cei doi la moschee nu însemnau nimic pentru FBI, aşa că Kramer a ordonat fotografierea lor la moschee. FBI-ul i-a descoperit în baza lor de date şi a spus că se aflau legal în ţară, că sunt piloţi ai Air Yemen şi că au venit aici pentru nişte cursuri de pilotaj... undeva în Oklahoma.

– Probabil la şcoala mea, zise Castillo.

– Cum?

– Când am plecat după absolvire – îţi aminteşti, Fernando? – din motive care acum par mai degrabă idioate, m-am dus la Spartan – Şcoala Spartan de Aviaţie; e veche de când lumea şi mi-am luat licenţa de pilot de avioane de transport. Ăştia instruiesc piloţi din întreaga lume, de la linii aeriene mici, care nu dispun de facilităţi proprii de instruire. Este în Tulsa.

– Bine, rosti Miller. Se potriveşte. Acelaşi Britton mai spune că întreaga comunitate LAA ştie de scoaterea din circuit a Clopotului Libertăţii.

– LAA, Dick? întrebă Fernando.

– O prescurtare a poliţiei pentru „lunatici afro-americani“, răspunse Miller. Sunt definiţi ca afro-americani – şi chiar câţiva albi, dacă puteţi să credeţi – citez, musulmani, închei citatul, care nu fac parte din comunitatea islamică tradiţională şi care din întâmplare sunt negri.

– Nu cred că înţeleg, mărturisi Fernando.

– Nici eu, zise Miller. De-asta vreau ca Charley să audă toate astea chiar de la Britton. Nu am chef să spun sau să sugerez ceva ce n-are sens.

– Dar avem numele – şi fotografiile, spuneai tu – acestor oameni? întrebă Castillo.

– Fotografii, probabil, răspunse Betty Schneider. Avem tendința de a ne agăța de fotografii. Nu mi-a trecut prin minte să le cer. Dar nu avem nume.

– De ce?

– FBI-ul nu le-a dat șefului Kramer, iar când povestea asta a apărut pe tapet, șeful a spus că dacă sună acolo probabil va da doar de ofițerul de serviciu care avea să-l amâne până dimineața, când urmează să vină la lucru agentul responsabil de caz, așa că s-a luat decizia să te așteptăm.

– Iisuse Hristoase! exclamă Castillo. Spuneai că polițistul sub acoperire Britton e la Biroul Omucideri. Despre ce e vorba aici, Betty?

– Ce-ar fi să revenim la „sergent Schneider“? replică ea.

– Adică până se termină povestea asta?

– Nu, nu asta am vrut să spun, replică ea. Detectivul Britton se află la Biroul Omucideri pentru că l-am arestat – pe Ali Abd Ar-Raziq – pentru a fi interogat în legătură cu o crimă.

– Te referi la polițistul sub acoperire? întrebă Fernando.

– Mda. Lunaticilor le place să știe permanent unde sunt frații lor și ce fac. Așa că atunci când trebuie neapărat să discutăm cu oamenii noștri de acolo – mai des de fapt atunci când ei trebuie să discute cu noi – îi arestăm, împreună cu alte personaje interlope.

– Iisuse Hristoase! Nu m-ar deranja deloc să iau la întrebări un agent FBI în calitatea mea de agent al serviciului secret, dar nu pot intra într-un birou FBI în uniformă de militar! M-ar închide acolo până ce...

Castillo izbi cu pumnul în bordul mașinii.

– Avem nevoie de numele alea blestemate! zise el, în mod clar extrem de frustrat.

Nimeni nu scoase o vorbă.

– Şi nu am nici un fel de date sau locaţii, continuă el peste câteva clipe. Când s-a întâmplat chestia asta, Betty?

– Va trebui să caut, domnule Castillo, zise ea. Şi nu pot face asta până ce nu ajungem la Omucideri sau nu plecăm spre arsenal.

– „Domnule Castillo“? o imită el.

– Mda. Eşti „domnul Castillo“ şi eu sunt „sergent Schneider“. Bine?

– Cum spui tu, sergent Schneider.

– Ajungem la Roundhouse în câteva minute, domnule Castillo, reluă ea. Ne vom ocupa atunci de problemă.

(TREI)

Biroul Omucideri
Clădirea administrativă a Poliţiei
Intersecţia străzilor 8 şi Race
Philadelphia, Pennsylvania
02.25, 10 iunie 2005

Pe chipul inspectorului-şef Dutch Kramer se citi clar confuzia când îl văzu pe maiorul Castillo îmbrăcat în uniformă militară.

– Ce e cu uniforma asta? întrebă Kramer.

– Nu am ieşit niciodată cu adevărat din cadrul fortăreţei, domnule, răspunse Castillo. Am fost alocat serviciului secret.

– Şi de ce o porţi acum?

– Tocmai vin de la fortăreaţă. Majoritatea celor de acolo cred că serviciul secret înseamnă o gaşcă de pupători de dosuri.

– Şi au dreptate. Nu sunt la fel de răi ca FBI-ul, dar cred că rah...

Kramer îşi aminti în acea clipă că gentlemenii nu rostesc expresii precum „rahatul nu pute“ în prezenţa doamnelor, iar Betty Schneider era o reprezentantă de frunte a sexului frumos şi o poliţistă pe cinste.

– Schneider ţi-a spus cu ce a venit Britton? întrebă el, schimbând subiectul.

– Cred că e o poveste bună, domnule. Va trebui să o verificăm, dar dacă tipii ăia doi de la moscheea lui Britton s-au dus la şcoala de pilotaj din Oklahoma, probabil că s-au dus, de fapt, la şcoala Spartan din Tulsa. Ştiu că la Spartan se ţin cursuri pentru avioane 727.

– De unde ştii asta?

– Am fost şi eu acolo, mărturisi Castillo. Dar nu putem verifica nimic fără numele lor. Cum rămâne cu fotografiile? Le mai aveţi?

– L-am pus pe unul din oamenii mei să caute prin dosare. Le-a adus aici.

– Dar fără nume?

În loc de răspuns, Kramer clătină din cap şi împinse un dosar peste birou – de fapt, peste biroul comandantului Biroului Omucideri – către Castillo. Pe dosar scria MUSULMANI NECUNOSCUŢI 1 & 2.

În dosar se găseau mai multe fotografii. Unele îi prezentau pe cei doi îmbrăcaţi cu straie musulmane şi pălării negre mari – genul de acoperământ pentru cap preferat de molahi, conducătorii spirituali musulmani. De sub robă se vedeau însă manşeta unor pantaloni ultramoderni şi nişte pantofi de lux. Cei doi intrau şi ieşeau dintr-o clădire pe care Castillo o socoti a fi moscheea unde Britton îşi ducea viaţa de poliţist sub acoperire.

Indivizii aveau chipuri inteligente, iar în câteva fotografii – unele dintre cele din dosar erau instantanee mărite ale feţelor lor – zâmbeau.

„Ăştia să fie tipii?

Cum naiba poate cineva să plănuiască cu atâta calm să se prăbuşească cu un avion?“

Se uită la inspectorul-şef Kramer.

– Avem nevoie de numele lor, zise el.

– Păi, trebuie să le aibă FBI-ul. Dacă sun acolo, ofiţerul de serviciu o să mă amâne şi nu putem să-i spunem de ce avem nevoie de aceste nume. Sau putem?

– Îmi puteţi da numărul de telefon? ceru Castillo. O să încerc eu. Dacă nu merge, mă voi gândi la altceva.

– FBI.

– Sunteţi ofiţerul de serviciu?

– Cine întreabă, vă rog?

– Mă numesc Castillo. Sunt de la serviciul secret. Sunteţi ofiţerul de serviciu?

– Am nevoie de mai multe informaţii, domnule Castillo.

– Bine. Scrieţi pe ceva. Castillo, pe litere: Charley-Alfa-Sierra-Tango-India-Lima-Lima-Oscar. Iniţiale: Charley-Golf. Agent special supraveghetor. Misiune, serviciul secret, Washington. Număr de telefon de verificare...

În vreme ce rostea numărul, o observă pe Betty uitându-se la el, dar când se uită înspre ea, Betty îşi mută privirea în altă parte.

– ...vă aştept până verificaţi, încheie Charley.

Verificarea dură patru minute, timp în care sergentul Betty Schneider se uită la orice altceva din încăpere în afară de C.G. Castillo.

– Cu ce vă pot ajuta, agent Castillo?

– Pe data sau în jurul datei de 12 decembrie 2004, inspectorul-şef Kramer de la Biroul Antitero din cadrul Departamentului de Poliţie Philadelphia v-a dat nişte fotografii efectuate în cursul supravegherii a doi musulmani consideraţi suspecţi. I-aţi verificat, i-aţi identificat şi i-aţi spus şefului Kramer că sunt în regulă. Din întâmplare, şeful Kramer nu a reţinut numele peste care aţi dat în cursul verificării acestor oameni. El şi cu mine avem nevoie de aceste nume, chiar acum.

– Presupun că sunt clasificate la „Antitero“. Dacă i-am verificat pe aceşti oameni, sunt sigur că numele lor sunt în dosar.

– Mi le puteţi da, vă rog?

– Voi înregistra acest apel telefonic şi voi pune înregistrarea pe biroul şefului de la Antiterorism ca el s-o vadă imediat ce va veni la lucru de dimineaţă.

– Dar am nevoie de aceste nume acum, nu dimineaţă. Dacă nu puteţi accesa dosarul, ce-ar fi să-l sunaţi pe acest domn şi să-i spuneţi să vină la birou?

– Păi, presupun că pot face asta, dar nu sunt sigur că va dori...

– Sunaţi-l, îl întrerupse Castillo. Vă rog. Rămân pe fir.

– Agent Castillo? Mai sunteţi acolo?

– Da.

– Îl am la telefon pe agentul special Lutherberg. Vrea să ştie despre ce e vorba.

– E vorba de serviciul secret care are nevoie de numele a două persoane verificate şi identificate de voi.

– Asta nu ne spune prea mult, nu?

– Asta-i tot ce vă pot spune.

– Aşteptaţi.

– Agent Castillo?

– Sunt încă aici.

– Agentul special Lutherberg a spus că va discuta cu cea mai mare plăcere cu dumneavoastră la prima oră mâine-dimineaţă dacă vreţi să veniţi la el la birou.

– Cu alte cuvinte, nu are de gând să-mi dea acum informaţiile de care am nevoie?

– Va discuta cu plăcere despre asta la el în birou de dimineaţă.

– Aş vrea să-i las un mesaj – care este valabil şi pentru dumneavoastră – dacă se poate.

– Cu siguranţă.

– Lua-v-ar dracu', birocraţi împuţiţi ce sunteţi! Voi face tot ce pot ca să vă termin, pe dumneata, pe agentul dumitale special şi pe agentul care gestionează latrina voastră. Ar fi înţelept din partea dumitale să livrezi acest mesaj *şi* să scoţi de unde ştii informaţiile de care am nevoie, pentru că va suna peste puţin timp cineva care *are puterea* de a vă băga în priza de înaltă tensiune.

Trânti receptorul în furcă.

– Câteodată au darul de a pune la încercare răbdarea omului, nu? zise cu nevinovăţie şeful Kramer.

Charley îşi scoase telefonul mobil şi apăsă o tastă de apelare rapidă.

I se răspunse la al doilea apel.

– Trei-zero-şase.

– Charley Castillo. Trebuie să vorbesc imediat cu Joel Isaacson.

– Aşteptaţi.

Dură trei minute.

– Isaacson.

– Joel, aici Charley.

– Ştiam eu că n-o să apuc să dorm deloc. Ce s-a întâmplat, Don Juan?

– Cred că sunt şanse mari să avem identitatea celor care au furat avionul 727, începu Charley, după care-i explică şi de ce, şi îi relată detaliile conversaţiei sale telefonice cu ofiţerul de serviciu de la oficiul din Philadelphia al FBI.

– Măi să fie, dar chiar folosim expresii triviale când suntem iritaţi, nu? zise Isaacson.

– Triviale e prea puţin spus, nenorociţii dracului! Poţi face ceva în privinţa nemernicilor ăstora, Joel?

– Cred că da. Da. Unde eşti?

– Biroul Omucideri din cadrul Departamentului de Poliţie din Philadelphia. Dar sună-mă pe mobil.

– Au şi un aparat fax acolo unde eşti?

Charley se uită la sergentul Betty Schneider.

– Am nevoie de un număr de fax, zise el.

Ea plecă din birou şi se întoarse în mai puţin de un minut cu numărul scris pe o foaie de hârtie. Castillo îi dădu numărul lui Isaacson.

– Ai primit ceva la Mayflower, zise Isaacson, cu menţiunea „Rugăm livrare imediată". Omul meu care stă în apartamentul tău l-a trimis în Nebraska Avenue, crezând că sunt încă acolo. Omul de acolo mi l-a citit la telefon. Aşa că o să-i sun şi o să-i pun să ţi-l trimită.

– Ce dracu' mai vrea şi faxul ăsta?

– Nu ştiu; nu vreau să ştiu. Probabil că e o eroare.

– Iisuse Hristoase, Joel!

„De fapt vrea să spună că e convins că e de la Kennedy. Mă întreb despre ce dracu' e vorba."

– Te anunţ imediat ce văd ce pot să rezolv cu FBI-ul, zise Isaacson. Ai făcut treabă bună, Don Juan.

Închise.

– Şeful tău? întrebă Kramer.

– Un agent al serviciului secret de mare greutate. Un tip bun.

– Crezi că va reuşi să rezolve ceva?

– Dacă el nu poate, atunci nu poate nimeni. Dar a lupta contra FBI-ului e ca şi cum ai da cu pumnii într-o pernă.

– Îhî, fu Kramer de acord.

– Acum pot să vorbesc cu omul vostru sub acoperire?

Kramer se ridică de la birou şi îi făcu semn lui Castillo să-l urmeze.

Abia se prezentară, când în cameră intră Betty Schneider.

– A venit faxul, domnule Castillo, zise ea, dându-i hârtia. Este adresat cuiva pe care îl cheamă Gossinger, dar bănuiesc că e pentru dumneata.

Castillo luă faxul şi îl citi:

A Φαξ...<<

Φρομ: Ροβερτο Βονδιεμο
Ρεσιδεντ Γ.·.<<ενεραλ Μαναγερ
Γρανδε Χοζυμελ Βεαχη & Γολφ Ρεσορτ
Χοζυμελ, Μεξιχο

Βοσσ

Βοσσσσ

Φορ: SEÑOR KARL W. GOSSINGER
HOTEL MAYFLOWER
WASHINGTON, D.C.

VĂ RUGĂM LIVRARE IMEDIATĂ DUPĂ PRIMIRE

DRAGUL MEU DOMN GOSSINGER:

PRIN ACEASTA VĂ CONFIRMĂM REZERVAREA PENTRU PACHETUL DE PATRU ZILE ALL INCLUSIVE PENTRU GOLF ŞI SCUFUNDĂRI (PENTRU DOUĂ PERSOANE) ÎNCEPÂND DIN 10 IUNIE 2005.

VĂ AŞTEPTĂM CU NERĂBDARE PE DUMNEAVOASTRĂ ŞI PE OASPETELE DUMNEAVOASTRĂ ÎN STAŢIUNEA GRANDE COZUMEL, UNDE SUNTEM SIGURI CĂ VEŢI GĂSI TOT CE AVEŢI NEVOIE, ŞI VĂ MULŢUMIM CĂ NE-AŢI ALES.

DIN NEFERICIRE, SE PARE CĂ EXISTĂ O MICĂ PROBLEMĂ CU CARDUL DUMNEAVOASTRĂ DE CREDIT AMERICAN EXPRESS. DATA A EXPIRAT ŞI AVEM NEVOIE DE O ACTUALIZARE. TREBUIE SĂ VĂ ROG SĂ MĂ SUNAŢI CÂND VĂ CONVINE MAI REPEDE CA SĂ REZOLVĂM ACEASTĂ CHESTIUNE. NUMĂRUL MEU PRIVAT ESTE 52-00-01 456-777.

SPER SĂ VĂ AUD ÎN CEL MAI SCURT TIMP.

TOATE URĂRILE DE BINE

Roberto Dondiemo
ROBERTO DONDIEMO

„Roberto Dondiemo, pe naiba!“

– E pentru mine. Mulţumesc foarte mult, sergent Schneider, zise Castillo.

– Cândva, când veţi avea timp, poate îmi povestiţi despre domnul Gossinger.

– Mi-ar plăcea. Îmi voi face timp, promise Castillo, după care se întoarse spre detectivul Britton. Mă întorc imediat, detectiv Britton. Trebuie să rezolv chestia asta.

– Desigur, răspunse Britton.

Se duse la Fernando, care discuta – în spaniolă – cu un detectiv de la Biroul Omucideri, îi dădu faxul şi spuse, tot în spaniolă:

– Sper că ţi-ai adus cu tine hărţile pentru aeroportul Cozumel International.

– Ce dracu' e şi asta? întrebă Fernando, în engleză, în vreme ce Castillo formă un număr pe telefonul mobil.

– Spuneai că vrei să mergi la scufundări în Cozumel, îi explică Castillo.

– Ce?

Legătura se stabili mult mai repede decât crezuse Castillo.

– Roberto Dondiemo.

– Măi să fie, cu siguranţă că vorbiţi o engleză fără pic de accent, señor Dondiemo.

– Mulţumesc. Aş putea spune acelaşi lucru despre dumneavoastră, Herr Gossinger. Nu aud nici urmă de germană.

– Să sper cumva că aţi rezolvat deja problema cardului meu American Express?

– Chiar aşa. Categoric. A fost... care e cuvântul?... o *eroare* oarecare. Să înţeleg că ne veţi face în curând plăcerea de a vizita staţiunea?

– Cu siguranţă aş veni dacă aş fi sigur că găsesc ceea ce caut.

– Am o idee clară unde puteţi găsi ceea ce căutaţi, domnule Gossinger. Aş putea spune că sunt aproape sigur că pot localiza ce căutaţi.

– Şi presupun că nu vreţi să-mi spuneţi acum?

– Cred că ar trebui să veniți până aici, domnule Gossinger. Una e să spui și alta să vezi cu propriii ochi, cum se spune.

– Probabil că voi veni. Dar dacă o fac, suita mea va fi mai numeroasă decât am planificat înainte.

– De ce simt că trebuie să fiu îngrijorat?

– Nu ar trebui. Unul din însoțitori va fi vărul meu, iar ceilalți doi vor fi soldați aflați într-un fel de permisie.

– Și presupun că nici unul dintre ei nu a auzit de mine?

– Nici unul nu a auzit de dumneavoastră.

– Nu știu de ce naiba am încredere în dumneavoastră, domnule Gossinger. Poate din pricina chipului ăluia de băiețel cuminte pe care îl aveți.

– Dar aveți, nu?

– Împotriva oricărei logici.

– Spuneți-mi, hotelul are cumva un acoperiș plat?

– Da. Are vreo importanță?

– Și camerele pe care mi le-ați rezervat sunt cumva la ultimul etaj?

– Nu. Ca să fiu sincer, puteți ieși direct pe plajă din dormitor. V-am rezervat locuri în apartamentul Jack Nicklaus. Vă convine?

– Sunteți foarte amabil, dar am prefera să stăm la ultimul etaj, ca să avem o priveliște mulțumitoare asupra plajei și oceanului. Va fi o problemă?

– Deloc. Sunteți printre prieteni aici, dintre care unul se întâmplă să dețină acest hotel. Dorința dumneavoastră reprezintă un ordin pentru noi.

„Iisuse, vrea să-mi spună că Pevsner e acolo?“

– Ce drăguț!

– Tocmai voiam să sugerez că probabil cea mai bună cale de a ajunge aici este prin Miami.

– Am avionul meu.

– Ce fel de avion?

– Un Lear 45X. Nu va fi nici o problemă să ajung acolo. Dar întotdeauna îmi fac probleme să nu fiu întârziat la vamă.

– Nu vă faceţi griji din pricina vămii. Când credeţi că vom avea plăcerea de a vă revedea?

– Voi suna din nou când voi şti.

– Vă voi aştepta telefonul, domnule Gossinger.

Când puse telefonul înapoi în buzunar, Castillo văzu că Betty Schneider şi Fernando se uitau la el. Ea ţinea un telefon în mână, cu palma acoperind microfonul.

– E pentru agentul special supraveghetor Castillo de la serviciul secret, zise ea. Nu a vrut să-şi dea numele.

El dădu din cap şi luă telefonul.

– Castillo.

– S-a întâmplat ceva cu mobilul tău, Charley? întrebă secretarul de stat Hall.

– Domnule, vorbeam cu... noul meu prieten din Viena.

– Ce ţi-a spus?

– Vrea să mă duc în Cozumel.

– E în Cozumel?

„Şi nu vrea ca FBI-ul – mai exact nimeni, dar mai ales FBI-ul – să afle asta.

Dar Hall are dreptul să ştie.“

– Da, domnule. Şi mai spune că e sigur că ştie unde se găseşte ce căutăm noi.

– Dar nu vrea să-ţi spună unde? Şi vrea să te duci în Cozumel?

– Nu, domnule, nu vrea să-mi spună. Şi da, domnule, vrea să mă duc în Cozumel.

– Nu ţi-a spus de ce?

– Nu, domnule. Cred că ar fi mai bine să mă duc, domnule.

– Şi cum rămâne cu generalul McNab?

– După ce mă văd cu generalul McNab, domnule, şi presupunând că nu apare nimic nou care să înfunde varianta Cozumel.

– E o alegere nefericită de cuvinte, Charley.

– Scuze, domnule.

Castillo avu impresia că îl aude pe secretarul de stat respirând cu greutate.

– Charley, zise Hall, când am spus că vreau să mă ţii la curent am vorbit serios.

– Da, domnule. Înţeleg. O voi face, domnule.

– Nu mi-ai spus despre problema cu FBI-ul, rosti sec Hall. Trebuia să aflu asta de la Joel?

– Mi-am zis că e mai bine să văd mai întâi ce poate rezolva Joel, domnule. Nu am vrut să vă deranjez.

– Să mă deranjezi? Iisuse Hristoase, Charley, nu mai avem prea mult timp la dispoziţie!

– Înţeleg, domnule.

– Nu sunt convins de asta. Mâine-dimineaţă – în dimineaţa *asta*, la nouă şi jumătate când mă voi vedea cu primarul, va trebui să-i spun totul.

– Domnule, credeam că avem timp până la patru şi ceva după-amiază.

– Preşedintele mi-a spus să-l informez pe primar în această dimineaţă. Mi-a zis că primarul are dreptul să ştie. Ceea ce înseamnă că va trebui să-l rog – mai exact să-l implor – pe primar să-mi acorde ceva timp înainte de a apăsa pe sirena de panică. Şi aş vrea să-i pot spune ceva mai mult decât că suntem în căutarea avionului şi că sperăm să îl găsim.

– Iisuse!

– Cum am mai zis, nu mai avem timp, rosti Hall. Te-am sunat însă din alt motiv: Când Joel a venit la mine cu povestea păţaniei tale legate de intransigenţa stupidă a celor de la FBI, crezându-te pe cuvânt, l-am dat jos din pat pe Mark Schmidt. După ce a aflat ce s-a întâmplat, Schmidt a părut la fel de furios ca şi tine. Mi-a spus că se va ocupa personal de problemă. Ar trebui să fii căutat de agentul responsabil de zona Philadelphia din clipă în clipă. Dacă nu te sună în următorul sfert de oră, sună-mă tu pe mine.

– Da, domnule.

– Sună-mă peste cincisprezece minute, indiferent dacă te sună sau nu.

– Da, domnule.

(PATRU)

În următoarele cincisprezece minute, Castillo stătu pe un scaun în camera de interogatorii numărul 3. Sergentul Betty Schneider şedea la masă alături de detectivul Jack Britton. Inspectorul-şef Dutch Kramer şi Dick Miller se sprijineau de perete, în vreme ce toţi trei – dar cel mai mult Castillo – încercau să smulgă de la Britton orice informaţie care să umple golurile existente. Britton înţelesese ce anume i se cerea şi de ce, aşa că scoase la iveală tot felul de informaţii ezoterice despre moschee şi musulmanii de acolo. Nici una dintre acestea nu părea utilă, deşi Castillo găsea fascinant ceea ce povestea Britton.

Castillo se tot uita la ceas. Când trecură cele cincisprezece minute, decise să mai aştepte un minut înainte de a-l suna pe secretarul Hall şi a-i spune că nu fusese căutat de nimeni de la FBI.

Ajunse chiar să urmărească secundarul apropiindu-se de cifra doisprezece când se deschise ușa încăperii.

– Șefule, zise unul dintre detectivii biroului, a venit un tip de la FBI care îl caută pe un agent al serviciului secret pe nume Castillo.

Kramer se uită la Castillo, care se strâmbă și apoi îi făcu semn detectivului să-l aducă pe individ în încăpere.

O clipă mai târziu se ivi un bărbat de vârstă mijlocie, corpolent, care avea pe buzunarul de la cămașă o legitimație plastifiată cu literele FBI tipărite mari pe ea. Era impecabil îmbrăcat, dar avea nevoie de un bărbierit.

Individul privi în jurul lui, examinându-i cu atenție pe toți cei de acolo.

– Vă salut, domnule inspector-șef, rosti el, zâmbindu-i lui Kramer.

Kramer dădu din cap.

– Îl caut pe un om al serviciului secret, agentul special Castillo. Mi s-a spus că e aici.

Kramer arătă înspre Castillo.

– Vă numiți Castillo? întrebă omul.

Era evident că nu se așteptase să vadă un agent al serviciului secret îmbrăcat în uniformă de ofițer de armată.

– Da, eu sunt, răspunse Castillo. Dumneavoastră cine sunteți?

– Sunt Alexander Stuart, de la oficiul FBI din Philadelphia.

– Imediat, domnule Stuart, zise Castillo, scoțându-și telefonul mobil și apăsând o tastă de apelare rapidă.

– Aici Castillo, domnule secretar de stat. Tocmai a intrat omul de la FBI...

Nu am avut ocazia să discut cu el, domnule secretar...

Da, domnule secretar, revin imediat ce voi discuta cu el.

Îşi puse telefonul înapoi în buzunar şi se uită la Stuart.

– Domnule Castillo, se pare că a existat un soi de neînţelegere, zise Stuart.

– Nici un fel de neînţelegere. Aveam nevoie de nişte informaţii şi aveam nevoie de ele chiar în acel moment. Ofiţerul de serviciu nu a vrut sau nu a putut să mi le dea şi omul vostru de la Antitero mi-a spus să discut cu el când vine la birou, de dimineaţă. Nu puteam aştepta atât, aşa că am sunat la Washington.

– Se pare că nici unuia din agenţii mei nu li s-a explicat cât este de importantă această chestiune, replică Stuart. Despre ce e vorba?

– Este vorba de faptul că am cerut nişte informaţii şi oamenii dumneavoastră n-au vrut să mi le dea. Am nevoie de acele nume, domnule Stuart, şi am nevoie de ele acum.

– Agentul special Lutherberg, cel care conduce secţia Antitero, se îndreaptă chiar acum spre birou. Dacă nu cumva a ajuns deja acolo. Voi face rost în foarte scurt timp de acele nume.

Castillo mormăi ceva în barbă.

– Mai am nevoie de ajutor din partea FBI, zise el.

– Şi anume?

– Imediat ce primesc numele, vreau să le verific – chiar acum – cu lista cursanţilor de la şcoala Spartan de aviaţie din Tulsa, Oklahoma. Trebuie să aflu (a) dacă cei doi erau cursanţi în perioada în care inspectorul-şef Kramer v-a dat fotografiile lor şi (b) dacă erau cursanţi la Spartan şi ce fel de cursuri urmau; mai precis, dacă au fost instruiţi să piloteze avioane Boeing 727.

– A, deci despre asta e vorba! Avionul ăla care a dispărut în Africa.

Castillo ignoră remarca.

– Şi acum, puteţi intra direct în legătură cu colegii dumneavoastră din Tulsa, ca să le trimiteţi pozele şi numele prin reţeaua internă şi să le cereţi să le compare cu datele de la Spartan sau trebuie să fac acest lucru prin intermediul Washingtonului?

– Bineînţeles că îi pot contacta direct, zise Stuart.

– V-aş ofensa dacă v-aş sugera să-l contactaţi pe ofiţerul de serviciu şi să începeţi treaba chiar acum?

Stuart se uită la el.

– Nu mă ofensaţi, domnule Castillo, răspunse el. Dar limbajul folosit faţă de ofiţerul meu de serviciu mă ofensează. De fapt, mă jigneşte chiar foarte tare. Ştiţi că înregistrăm toate apelurile primite după încheierea programului oficial de lucru?

– Nu credeam că aşa ceva e legal dacă cealaltă parte nu este avertizată că i se înregistrează apelul, răspunse Castillo. Dar dacă aveţi înregistrarea convorbirii mele cu ofiţerul dumneavoastră de serviciu, ce-ar fi să o trimiteţi – *întreaga conversaţie, nu doar partea cu limbajul neadecvat folosit de mine* – directorului Schmidt?

Stuart încercă să-l sfideze pe Castillo cu privirea, fără a reuşi însă, după care privi în altă parte, către inspectorul-şef Kramer.

– E vreun telefon pe care să-l pot folosi? întrebă el.

– Schneider, rosti scurt Kramer.

Sergentul Schneider se strecură de la masă, dezvelindu-şi fără să vrea partea de sus a coapselor.

– Pe aici, domnule Stuart, zise ea.

După ce uşa se închise în urma lor, detectivul Jack Britton arătă înspre Castillo, se uită la Miller, apoi spuse, pe un ton admirativ:

– Hei, frate, amicul tău alb e un tip rău de tot, nu?

(CINCI)

Biroul comandantului
Clădirea administrativă a Poliţiei
Intersecţia străzilor 8 şi Race
Philadelphia, Pennsylvania
03.45, 10 iunie 2005

Comandantul Ralph J. Kellogg intră în birou, le ură bună dimineaţa inspectorului-şef Kramer, maiorilor Castillo şi Miller, detectivului Jack Britton şi sergentului Betty Schneider, care şedeau şi îl aşteptau, şi le făcu semn să vină în biroul lui.

Căpitanul Jack Hanrahan, ofiţerul executiv al lui Kellogg, aşteptă ca toată lumea să intre, apoi închise uşa.

Kellogg şi Hanrahan erau proaspăt bărbieriţi, îmbrăcaţi în costume şi cu cămăşi albe apretate, şi păreau în mod clar cât se poate de treji, deşi trecuseră doar douăzeci de minute de când inspectorul-şef Kramer îl sunase pe comandant acasă şi îi spusese că trebuie să discute ceva important.

– Bine, Dutch, zise Kellogg, cum stăm?

– Prin intermediul lui Britton şi Castillo, comandante, şi cu cooperarea oarecum ezitantă a FBI-ului, am identificat oamenii despre care noi credem că au furat avionul. Au fost aici, la moscheea lui Britton.

– Şi asta vă va ajuta să găsiţi avionul? îl întrebă Kellogg pe Castillo, după care, înainte ca acesta să poată răspunde, continuă: Ce e cu uniforma asta? Primul pas înainte de declararea legii marţiale?

– Am fost la Fortul Bragg, comandante, şi mă voi întoarce acolo. Asta ca să vă explic ce e cu uniforma. Pe lângă asta, am motive să cred că am localizat avionul.

– Ori l-ai localizat, ori n-ai făcut-o. Care din ele?

– O sursă care anterior ne-a oferit informaţii valoroase mi-a spus că l-a localizat aproape cu siguranţă. La Fortul Bragg mă voi implica în declanşarea operaţiunii de neutralizare a lui.

– Ce sursă?

„Mă temeam că o să întrebi asta."

– Ce voi spune rămâne între aceşti patru pereţi, domnule comandant?

Kellogg se gândi.

– Nu. S-a terminat cu asta. Din câte am înţeles eu planul, Matt Hall va veni aici la ora opt. La scurtă vreme după aceea, imediat ce comparăm informaţiile pe care le avem, vom merge la primar. Vreau să fiu capabil să pun tot ce am pe masă în faţa lui. Acum cred că promisiunea de a nu-i spune nimic până la ora patru după-amiază a fost o greşeală. De acum înainte, începând cu momentul în care Hall ajunge aici, voi spune primarului tot ce ştiu. Mă înţelegi? Şi acum, care este sursa informaţiilor tale, conform căreia avionul a fost localizat aproape cu siguranţă?

– Domnule, va trebui să obţineţi această informaţie de la secretarul Hall. Eu nu v-o pot oferi.

– Minunat! exclamă Kellogg, vizibil înfuriat.

– Comandante, interveni inspectorul-şef Kramer, Britton ne-a mai spus că la moscheea lui se vorbeşte mult despre ceva ce se va întâmpla cu Clopotul Libertăţii şi cu Sala Constituţiei.

– Adică lunaticii ştiu deja?

– Nu există detalii, domnule comandant, explică detectivul Britton. Doar discuţii fără un subiect anume.

– Trebuie să ştie ceva, zise Kellogg. Ceea ce înseamnă că au habar de mai multe lucruri ca mine şi de mult mai multe decât primarul. Făcu o pauză şi apoi

continuă: Aţi reuşit să descoperiţi vreo legătură între moscheea lui Britton şi oamenii care se ocupau de curăţenie la Lease-Aire?

– Nu, domnule, răspunse sergentul Betty Schneider. Nu am reuşit să descoperim nici o legătură directă. Nici unul dintre nume nu a deschis vreo legătură. Aşa că acum se lucrează la rudele şi cunoştinţele lor.

– Majoritatea celor de la moschee, domnule comandant, explică Britton, au caziere pentru trafic de droguri şi/sau furt. Asta îi împiedică să primească permise de muncă în perimetrul aeroportului. Dar dacă voiau să vadă ce e cu compania asta de avioane...

– Lease-Aire, preciză Castillo cu promptitudine.

– ...puteau trimite un frate sau o soră, sau un vecin, în fine, cineva curat şi care poate primi permis de lucru în incinta aeroportului...

Comandantul Kellogg ridică mâinile ca să-i oprească tirada.

– Am priceput, rosti el. Iar verificarea acestor nume ia timp, nu?

– Da, domnule, rostiră Betty şi Britton, aproape la unison.

– Nu avem timp, adăugă Kellogg. Se uită la Britton. Dacă te-ai întoarce la moschee, ce crezi că ai afla?

– Nu prea multe, domnule. Nu prea pot pune întrebări.

– Cine din moschee ar şti despre ce e vorba?

– Molahii.

– Şi dacă i-am aresta, am afla ceva?

– Nu prea. Au aflat cu toţii despre al Cincilea Amendament; sunt în stare să-l invoce şi dacă îi întrebăm dacă plouă afară.

– Câţi molahi sunt acolo?

– Există un şef mare, răspunse Britton. Abdul Khatami, anterior cunoscut sub numele de Clyde Matthews, după care...

– Tipul ăsta are cazier? îl întrerupse comandantul Kellogg.

Britton îi răspunse mimând desfăşurarea unei liste lungi.

– Înainte de a se converti, Clyde a fost un tip extrem de rău, zise Britton. A intrat şi ieşit de la pârnaie încă de când avea cincisprezece ani. Multe condamnări pentru droguri, dar şi alte câteva chestii cu greutate, precum jaf armat, tentativă de omor etc. A fost condamnat la o pedeapsă între cinci şi zece ani în închisoarea federală – pentru încasarea unor cecuri de la Asigurările Sociale pe care le-a „găsit“ – când s-a convertit. Din câte ştiu eu, de atunci e curat; îşi trimite credincioşii să facă rost de bani pentru binele cauzei.

– Câţi alţi molahi ar putea şti ceva despre Clopotul Libertăţii?

– Trei, poate patru – nu mai mult de patru.

– Ai numele lor şi adresele unde îi putem găsi?

– Da, domnule. Dar...

– Trimiteţi patrula de autostradă să-i salte pe rând. Sirenele la maximum, zgomot ca la balamuc. Vreau să se ştie că i-am arestat. Trimiteţi-i de la un district la altul, nu mai mult de o oră în fiecare district. Dutch, pune tu la punct detaliile.

– De ce anume îi acuzăm? întrebă inspectorul-şef Kramer.

Comandantul Kellogg ignoră întrebarea.

– Oamenii tăi o să-i interogheze, Dutch. Britton şi maiorul Miller o să urmărească interogatoriile prin pereţii

oglindă. Probabil că Northeast Detectives este un loc la fel de bun ca oricare altul pentru asta.

Inspectorul-şef Kramer dădu din cap.

– Domnule, zise Britton. Dacă sunt reţinut mai mult de ora opt dimineaţa şi chestia asta durează mai mult decât atât...

– Nu te mai întorci acolo, punct, decise comandantul.

– Domnule, reprezint singura şansă pe care o avem de a afla ceva de la moschee, insistă Britton.

– Cum îl cheamă pe celălalt tip care lucrează cu tine?

– Parker, domnule. Este un om bun, dar nu lucrează sub acoperire de destulă vreme ca să am încredere în el.

– Poate că vor începe să aibă încredere în el după ce îşi vor da seama de rolul tău, zise Kellogg. Şi aşa tu vei rămâne în viaţă. Vreau să fii disponibil până când se termină povestea asta.

– Dar, domnule...

– Am decis, detectiv Britton, i-o reteză Kellogg. Aşa vom proceda.

– Da, domnule.

– Aşa, când Hall şi cu mine vom merge la primar şi el se va întoarce spre mine şi va întreba ce măsuri am luat, îi voi putea spune cu mâna pe inimă că noi credem că ştim cine sunt tipii care au furat avionul şi că i-am arestat pe molahi, şi că te-am delegat pe tine să-i interoghezi. Bine?

– Da, domnule, rosti Britton.

– În plus, am putea căuta un judecător care să autorizeze înregistrarea convorbirilor din moschee şi orice apel care pare suspect. Va dura ceva timp, dar efortul ar trebui să merite.

– Domnule comandant, noi – Departamentul de Securitate Naţională şi serviciul secret – avem mandat în

alb să interceptăm orice fel de convorbire într-o situație suspectă de terorism precum aceasta. Nu trebuie decât să informăm ulterior un judecător federal.

– Nu știam, rosti Kellogg, surprins. Poți autoriza așa ceva?

– În calitate de agent special supraveghetor, desigur.

– Păi, dacă vei cere ajutorul Departamentului de Poliție ca să instalezi microfoanele, vom fi mai mult decât bucuroși să te ajutăm.

– Mulțumesc, domnule.

Kellogg îl studie câteva clipe pe Castillo.

– Așadar, ești un maior de la Beretele Verzi.

– Da, domnule, sunt.

– Și agent special supraveghetor al serviciului secret? Mi-ai spus că ai autoritatea necesară, dar...

– Merg mână în mână, răspunse Castillo. Am depus jurământul.

– Cum ții minte mereu cine ești?

– Cu mare dificultate, domnule, zise Castillo, furișând o privire spre Betty Schneider.

Ea clătină din cap.

– Castillo, ceva mai devreme, când am discutat cu secretarul Hall, zise Kellogg, el mi-a spus că va veni fără să stârnească valuri. Ce a vrut să spună?

– Domnule comandant, de obicei, când se duce în câte un oraș unde serviciul secret dispune de un birou de reprezentare, cei de acolo trimit oameni – de obicei între patru și șase, în două vehicole GMC Yukon XL – ca să sprijine paza de corp personală a secretarului. Chestia asta atrage atenția. Dacă a spus că vine fără să stârnească valuri, atunci înseamnă că nu vrea nici un fel de atenție. Nu știu amănunte, dar cred că au sunat la biroul din Philadelphia și le-au cerut să trimită o mașină

obişnuită – nu un Yukon – la aeroport. Poate nici nu li s-a spus celor din Philadelphia că aici va veni chiar secretarul de stat.

– Din câţi oameni e compusă paza lui de corp?

– Din doi agenţi ai serviciului secret. În dimineaţa asta ştiu că e vorba de Joel Isaacson – care e mai mult decât un bodyguard şi care este de obicei umbra secretarului de stat. Şi aproape cu siguranţă va veni şi partenerul lui, Tom McGuire, care şi el e mai mult decât un bodyguard.

– Te duci şi tu la aeroport ca să-l întâmpini? Cu sergentul Schneider?

– Nu, domnule. Eu am cam terminat aici. Mă duc la Fortul Bragg. Aşa cum am spus şi înainte, secretarul de stat Hall vrea să mă ocup de planurile de neutralizare a avionului.

– Miller, tu unde vei lua legătura cu secretarul Hall?

– Nu ştiu, domnule, mărturisi Miller, care se uită la Castillo pentru îndrumare.

– Cred că ar trebui să-l aştepţi la aeroport, zise Castillo. Ar fi chiar mai bine să o faci împreună cu sergentul Schneider.

– Nimeni nu a prea dormit în noaptea asta. Te descurci, Schneider? întrebă Kellogg.

– Da, domnule. Nu voi păţi nimic.

– Bine, atunci aşa rămâne, decise comandantul Kellogg. Miller şi Schneider îl pot pune pe secretar la curent pe drumul de la aeroport. Tu te duci la aeroport chiar acum, Castillo?

– Imediat ce sergentul meu vine înapoi aici de la arsenal. Poate că a ajuns deja.

– Bine, atunci să începem cu arestarea lunaticilor şi cu instalarea microfoanelor. Poate că vom avea noroc, indiferent de cele spuse de Britton. Eu, unul, aşa sper.

(ŞASE)

În maşina fără însemne care se îndrepta spre aeroport, Castillo îl sună iarăşi pe secretarul Hall.

– Domnule, regret ora la care vă sun, dar mi-aţi spus să vă ţin la curent.

– Ce se întâmplă, Charley?

– Echipamentul de comunicaţii de aici a fost instalat şi legat cu cel din biroul dumneavoastră şi cu cel de la Bragg, aşa că îl veţi avea la dispoziţie când ajungeţi. Dick Miller şi sergentul Schneider, care ştiu ce se petrece aici, vă vor aştepta la avion şi vă vor sta la dispoziţie câtă vreme rămâneţi aici. Eu nu mai am ce să fac aici, aşa că mă întorc la Bragg ca să mă întâlnesc cu generalul McNab. Chiar acum mă îndrept spre aeroport.

– Cum te descurci cu FBI-ul?

– Oficiul de aici a trimis prin reţeaua internă către oficiul FBI din Tulsa fotografiile şi numele celor doi somalezi care au fost aici. Şeful biroului local mi-a spus că le vor compara imediat cu datele cursanţilor de la Spartan. Cei de acolo, adică din Tulsa, le-au spus celor de aici că îl cunosc pe şeful securităţii de la Spartan; este un agent FBI pensionat. Aşa că n-ar trebui să dureze mult ca să se confirme că aceştia sunt tipii pe care îi căutăm. Poate că s-a făcut deja chestia asta. Pun pariu pe ultimii mei doi dolari că e vorba de amicii noştri.

– În chestia asta pariul e mult mai însemnat decât ultimii tăi doi dolari, replică Hall.

– Comandantul a decis să-i aresteze pe molahi ca să vadă dacă putem afla ceva, zise Charley ca să schimbe subiectul. Totodată vrea să le înregistreze convorbirile telefonice şi voia să înceapă demersurile necesare pentru a obţine un mandat în acest sens de la un judecător. I-am

spus că avem autoritatea să înregistrăm fără un mandat de la judecător. Avem aşa ceva?

– Hristoase, i-ai spus aşa ceva fără să ai habar?

– Joel mi-a spus că serviciul secret dispune de o asemenea autoritate. Sau cel puţin aşa am înţeles eu. Nu am acordat acestei probleme atenţia pe care ar fi trebuit să i-o acord. Sunt gata să îmi asum responsabilitatea, domnule. Am crezut că microfoanele – odată instalate – sunt importante.

– Dispunem de o asemenea autoritate pentru zece zile, începând din clipa în care îi spunem unui judecător federal ce intenţionăm să facem. Dacă putem justifica plantarea de microfoane, şi dacă oferim un motiv rezonabil judecătorului în termen de zece zile, atunci putem continua interceptările. Altfel nu putem folosi ceea ce aflăm pe această cale. Poate că ar fi bine să-ţi notezi asta undeva, Charley.

– Da, domnule. Îmi pare rău, domnule.

– Joel e pe drum spre tine chiar acum. O să-i spun să apeleze la un judecător.

– Da, domnule. Mulţumesc.

– La ce naiba te gândeai, Charley?

– Că nu mai avem timp, domnule.

– Ei bine, nu pot să te contrazic. Sună-mă imediat ce vorbeşti cu generalul McNab.

– Da, domnule.

Când Betty se apropie cu maşina fără însemne de avionul Lear, Castillo zise:

– Voi urcaţi-vă în avion. Se uită la Miller. Iar tu fă o plimbare, Dick. Trebuie să discut ceva între patru ochi cu sergentul Schneider.

Când cei doi rămaseră singuri în maşină, Betty se uită la Charley, apoi îşi mută privirea în altă parte.

– Voiai să afli amănunte despre Karl Gossinger, zise el.

– Nu e important.

– M-am născut în Germania. Mama se numea Gossinger. Tata a fost un ofiţer american care a fost ucis în Vietnam. Ei doi nu s-au căsătorit, el n-a ştiut niciodată de existenţa mea, iar eu n-am aflat de el decât înainte de moartea mamei. Când au aflat de mine, cei din familia tatei m-au adus în ţara asta şi eu am luat numele lui. Nici măcar Dick nu ştie asta. Fernando ştie, dar cam atât. Sunt socotit german de către germani şi am paşaport german etc. Mă ajută în munca mea.

– De ce îmi spui toate astea?

– Pentru că nu vreau să revenim la sergent Schneider şi maior Castillo.

– Charley, nici măcar nu-mi mai amintesc când am dormit ultima dată. Nu pot înregistra ca lumea ce îmi spui. Şi probabil că nici nu voi vrea să păstrez în memorie când toate astea se vor termina. Pur şi simplu e prea mult pentru mine. Dacă tu nu ştii cine eşti, cum naiba să ştiu eu? Urcă-te în avion.

– Primesc iarăşi un sărut?

– Nu, nu primeşti!

– Bine. Trebuia să încerc, rosti Charley. Nu te voi mai deranja.

Coborî din maşină şi ajunsese la jumătatea drumului spre avion când ea îl strigă:

– Charley!

El se întoarse.

– Ţi-ai uitat telefonul.

– Rahat! exclamă el şi reveni în fugă spre maşină.

„Probabil că mi-a scăpat pe lângă nenorocitul ăla de buzunar."

Îşi pipăi buzunarul de la cămaşă. Telefonul era înăuntru.

Betty nu se dăduse jos din maşină, dar deschisese portiera din dreptul pasagerului din dreapta.

El se strecură pe scaun.

Ea îi atinse faţa cu mâna, apoi îl sărută ca prima dată. Nu cu pasiune, nu cu răceală: cu gingăşie.

Apoi îi puse mâna în piept şi-l împinse.

- Şi-acum urcă-te în blestematul ăla de avion, zise ea. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, fii prudent!

Miller aştepta la uşa avionului.

- Mă pot întoarce în maşină acum? S-a terminat discuţia între patru ochi cu cucoana?

- Nu mai spune nici un blestemat de cuvânt, Dick! rosti Castillo, după care urcă pe scara avionului.

XVI

(UNU)

La bordul avionului Lear 45X N5075L
Deasupra Cambridge, Maryland
04.20, 10 iunie 2005

– Turnul de control din Richmond, zise Castillo în microfon. Licărul instrumentelor îi lumina ușor chipul în zori. Aici Lear Cinci-Zero-Șapte-Cinci la nivel de zbor douăzeci și nouă, pe curs doi-zero-nouă, viteza aerului cinci sute.

– Înțeles, Lear Șapte-Cinci.

– Cer permisiunea de a schimba destinația din Fayetteville către baza aeriană Pope. Dispunem de autorizația necesară de apropiere și aterizare acolo.

– Turnul de control Richmond aprobă schimbarea de destinație pentru Lear Șapte-Cinci. Mențineți cursul actual și nivelul de zbor. Richmond predă Lear Șapte-Cinci către Pope.

– Înțeles, Richmond. Mulțumesc.

– Turnul de control Pope. Lear Cinci-Zero-Șapte-Cinci la nivel de zbor douăzeci și nouă, pe curs

doi-zero-nouă, viteza aerului cinci sute. Timp estimat de ajungere la Pope în trei-zero minute. Permisiune de apropiere şi aterizare pentru Pope, USAF 6, data curentă. Cer aprobare şi aterizare.

– Lear Şapte-Cinci, aici Pope. Nu te am pe radar. Îţi merge transponderul?

– Oh, la dracu'! exclamă Castillo şi se întoarse către Fernando. Unde au ascuns indicatorul de transponder în jucăria asta?

Fernando arătă în colţul din dreapta jos al panoului de control al lui Castillo şi apăsă pe butonul de microfon.

– Pope, aici Lear Şapte-Cinci, transponderul nostru funcţionează.

– A, acolo erai. Bine. Pope aprobă apropierea pentru Lear Şapte-Cinci. Începeţi chiar acum coborârea la nivel de zbor zece. Raportaţi când treceţi peste Goldsboro.

– Lear Şapte-Cinci, înţeles, încep coborârea chiar acum la zece mii, raportez când trec de Goldsboro.

– Corect, Şapte-Cinci.

– Turnul din Pope, vă rog să-l contactaţi pe căpitanul Brewster de la Corpul 18 de Paraşutişti, să-i spuneţi ora noastră estimată de aterizare şi să-l informaţi că vom avea nevoie de transport terestru.

– Categoric, Şapte-Cinci.

– Mulţumesc, Pope.

– Poveşteşte-mi despre tine şi cucoana poliţist, gringo, zise Fernando. Foarte drăguţ!

Nu primi nici un răspuns.

– Hei, gringo, credeam că o să-mi spui totul.

Se uită la Castillo. În licărul indicatoarelor de pe panou, văzu capul lui Castillo prăbuşit în piept. Charley dormea dus.

Fernando întinse mâna ca să-l scuture, dar se răzgândi.

(DOI)
Baza aeriană Pope, Carolina de Nord
04.55, 10 iunie 2005

Fernando Lopez ieși din carlingă și îl înghionti pe Charley.

– Hei, Frumoasa-Adormită! Trezește-te!

Castillo aproape își dădu capul pe spate, apoi privi pe geam afară. Rulau pe o cale de parcare, de-a lungul unui șir lung de avioane C-130 ale Forțelor Aeriene.

– Am aterizat, rosti Castillo, părând surprins.

– Fără nici un ajutor din partea ta.

– Scuze, Fernando.

– Fii serios, gringo. Când ai dormit ultima dată?

– Nu știu, rosti Castillo după câteva clipe. Unde mergem?

– Turnul spune că pe aici până ne întâmpină o mașină pe care scrie URMEAZĂ-MĂ.

Nu se vedea nici un astfel de vehicul, dar puteau zări un ghid de sol dând din mâini în semn de „continuă să te apropii“. Castillo urmări cum omul – care acum mergea cu spatele spre ușile unui hangar care se deschideau – semnaliză „virează dreapta“ cu mâinile. După ce îndreptă avionul către hangar, Fernando primi imediat semnalele de „stop“ și „oprește motorul“.

– Probabil că aici își ține echipa Delta avionul 727, zise Castillo.

Aproape imediat veni și confirmarea presupunerii sale. Din hangar ieși un remorcher. Purtând berete verzi

pe cap şi legănându-şi armele în tocurile de la umăr, doi soldaţi prinseră avionul de remorcher, care trase aeronava în hangar. Uşile începură imediat să se închidă.

Castillo îi văzu pe căpitanul Harry Brewster şi pe Vic D'Alessandro stând în uşa unui birou aflat în hangar.

– Sunt impresionat de avionul tău, Charley, zise D'Alessandro, salutându-l cu o strângere de mână şi o bătaie uşoară pe umăr. De unde naiba l-ai luat?

– De la Alamo Rent-A-Plane, răspunse Castillo. De ce ne aflăm aici?

– Am primit un apel de la generalul McNab, Charley – e undeva deasupra Atlanticului, cam la trei ore distanţă – care spune că vrea să te vadă urgent cum ajunge aici. Mi-am imaginat că va fi mai bine aici decât să mergem până la fortăreaţă. Globemaster va veni aici imediat ce aterizează ca să-i ia pe băieţii din echipa de rezervă.

– A spus de ce?

D'Alessandro clătină din cap.

Fernando şi sergentul Sherman coborâră din avion şi veniră spre ei.

– El e vărul meu, Fernando Lopez, îl prezentă Castillo.

– El pilotează avionul? întrebă D'Alessandro.

– Este avionul lui.

– Cât de multe ai fost obligat să-i spui?

– Cam totul.

– Păcat, rosti D'Alessandro, fără nici o expresie pe chip. Acum va trebui să-l ucid.

Apoi zâmbi şi întinse mâna.

– Charley şi cu mine ne cunoaştem de multă vreme, zise D'Alessandro.

– Știu, replică Fernando. Mi-a spus că, dacă veți părea pus pe făcut necazuri, să vă împușc – de două ori – în boașe.

D'Alessandro zâmbi cu toată gura.

– Îmi place de el, Charley, zise el. Dar probabil că o să-l ucid oricum.

– Mai ai și altceva pentru mine, Vic? întrebă Castillo.

D'Alessandro clătină din cap. Căpitanul Brewster rosti:

– Nu, domnule.

– Am nevoie de puțină odihnă, zise Castillo. În avion am adormit. Și trebuie să-mi schimb uniforma. E vreo problemă dacă îl duc pe Fernando în apartamentul VIP?

– Nu, domnule, rosti Brewster.

– Te descurci singur, sergent Sherman? întrebă Castillo.

– Da, domnule.

– Nu văd de ce nu te-ai duce acasă câteva ore. Dă-mi numărul de la cazarmă și fii pregătit să te întorci aici în treizeci de minute de la notificare. Lasă stația radio în avion.

– Domnule, dacă nu vă deranjează – știți cum sunt nevestele – aș prefera să mă duc la fortăreață cu domnul D'Alessandro.

– Cum vrei, sergent, răspunse Castillo.

– Bine, rosti D'Alessandro. Brewster te va duce pe tine la apartament. Eu mă duc cu Sherman la fortăreață. Și când o să am o apreciere bună – să zicem de patruzeci și cinci de minute – a timpului de sosire a lui McNab, îl sun pe Brewster și el o să te aducă aici. E-n regulă pentru toată lumea?

Toți dădură din cap. Căpitanul Brewster și sergentul Sherman rostiră:

– Da, domnule.

În maşina lui Brewster, pe drumul către apartament, Fernando zise:

– A fost trist ce a spus sergentul.

– Ce anume? întrebă Charley.

– A spus că nu vrea să se ducă acasă din pricina nevestei. Pleacă Dumnezeu ştie unde, într-o misiune ca asta, şi nu are chef să-şi vadă nevasta.

– Nu asta a spus, Fernando, îi explică Castillo. El s-a dus acasă mai devreme – când D'Alessandro l-a ales să fie unul dintre operatorii staţiilor radio. I-a spus soţiei că intră în misiune. Ea ştie ce înseamnă asta. Pleacă undeva, ca să facă ceva despre care nu-i poate spune nimic. Face parte din Delta Force, aşa că ea ştie că el probabil va pleca undeva unde va fi greu şi, în plus, habar n-are când – sau dacă – se va întoarce. Soţiile celor de la operaţiuni speciale învaţă să trăiască aşa. Nu e uşor, dar învaţă să se împace cu asta. El n-a vrut să se ducă acasă, să o trezească, să o emoţioneze că s-a întors pentru ca apoi să treacă, şi ea, şi el, prin acelaşi chin al despărţirii câteva ore mai târziu.

– Iisuse Hristoase! exclamă Fernando, cu voce înceată.

– Nici nu-mi amintesc când am mâncat ultima dată, zise Castillo.

– Domnule, interveni Brewster, probabil că veţi găsi şuncă şi brânză în frigiderul din apartament. Şi pâine. Dar nu ştiu ce altceva aţi putea găsi de mâncare în noaptea asta. Doar dacă nu vreţi să veniţi acasă la mine.

– Mulţumesc, dar nu e cazul. Eu mă gândeam mai degrabă la un mic dejun. Îl poţi face pe sergentul ăla să vină pe la, să zicem, şapte fără un sfert, cu mâncare pentru micul dejun? M-aş duce eu să caut o popotă, dar vom fi în civil şi mai sunt şi cu Fernando.

– S-a făcut. Va fi acolo.

După ce intrară în apartament, Charley se duse la bagajul lui, scoase lenjerie curată, o jachetă de tweed, o pereche de pantaloni maro subțiri, o cămașă lejeră și o pereche de pantofi din pânză și puse totul cu grijă pe podea, alături de unul din paturi.

– Ce naiba faci, gringo? se miră Fernando.

– Mi-ar fi plăcut să folosesc celălalt pat pentru hainele mele deosebite, dar mi s-a făcut milă de un vagabond fără casă și i-am spus să-l folosească el. Nu vreau să pierd timpul când o să primesc apelul telefonic de dimineață.

– Dar e deja dimineață, zise Fernando.

– Cu toată gingășia și afecțiunea de care sunt în stare, Fernando, du-te dracului. Îmi dau și eu seama cât e ceasul.

Fernando chicoti, apoi zâmbi, se duse la geanta lui și începu să aranjeze haine curate pe podea lângă patul lui.

Charley își scoase uniforma și, încercând să ignore miasmele emanate de trupul lui din pricina materialului textil minune, o împături și o așeză în geantă. Își simți picioarele și tălpile ciudat de ușoare când intră în bucătărie fără bocanci în picioare.

Prepară câteva sandviciuri cu șuncă și brânză. Nu găsi nici unt pentru pâine, nici muștar pentru șuncă și brânză. Duse unul din sandviciuri lui Fernando în dormitor. Fernando îl molfăi repede și comentă:

– Ăsta a fost un sandvici mizerabil.

După care întrebă dacă mai rămăsese ceva de mâncare.

Charley făcu alte două sandviciuri și îi dădu unul lui Fernando. În vreme ce el îl mânca pe celălalt, se dezbrăcă și își puse chiloții și tricoul de corp într-una din valize. Își luă trusa de toaletă în baie, făcu un duș, se bărbieri, apoi se târî gol în pat.

Văzu că Fernando era deja în celălalt pat, întins pe o parte și probabil deja plecat în lumea viselor.

Charley stinse lampa de pe noptieră, se rostogoli pe o parte şi adormi amintindu-şi atingerea mâinii lui Betty pe faţă şi moliciunea călduţă a buzelor ei.

(TREI)
Baza aeriană Pope, Carolina de Nord
07.35, 10 iunie 2005

Generalul-maior H.V. Gonzalez se găsea la volanul maşinii Dodge Caravan în faţa clădirii de apartamente pentru VIP-uri atunci când Charley Castillo şi Fernando Lopez ieşiră. Căpitanul Brewster sunase cu zece minute înainte – pe când Charley şi Fernando îşi terminau micul dejun – ca să-i spună lui Castillo că aveau confirmarea de sosire a avionului generalului McNab pentru ora opt fără un sfert.

– Bună dimineaţa, domnule general, zise Charley după ce îşi puse bagajul în portbagaj şi se urcă în maşină. El e vărul meu, Fernando Lopez.

Gonzalez întinse mâna peste spătarul scaunului şi zise:

– *Bienvenida a Fort Bragg, Señor Lopez.*

– Vă mulţumesc, domnule, răspunse Fernando, tot în spaniolă.

– Castillo, presupun că te-ai gândit la problema de a-i da acces domnului Lopez la materiale clasificate, zise generalul, trecând pe engleză.

„Ei bine, du-te dracului, generale!“

– Domnule general, dispun de autoritatea de a-i spune vărului meu sau oricui altcuiva ce cred eu că trebuie să ştie despre această situaţie, răspunse Castillo, cu răceală în glas.

Rosti vorbele nu în spaniolă, ci în dialectul tex-mex care se folosea mai ales în zona San Antonio.

Fernando tresări auzindu-i tonul, îi aruncă lui Charley o privire surprinsă și îi spuse lui Gonzalez, în spaniolă:

– Nu știu dacă ajută la ceva, domnule, dar sunt căpitan în rezervă și dețin un permis de acces la informații secrete.

Gonzalez gemu scurt, dar nu răspunse.

Vic D'Alessandro îi aștepta la hangarul de la aerodrom împreună cu un alt ofițer superior, un general-maior, și cu aghiotantul acestuia, un căpitan. Amândoi purtau uniforme de camuflaj și berete verzi.

– Tu ești Castillo, bănuiesc? zise generalul, întinzând mâna spre Fernando. Eu sunt generalul Chancey. Comand Special Warfare Center.

– Nu, domnule, răspunse Fernando și arătă spre Charley. El e.

– Scuze, rosti generalul, întinzând mâna spre Castillo.

– El este Fernando Lopez, domnule general, explică Castillo. Lucrează cu mine la acest caz.

Generalul Chancey dădu din cap și schiță un zâmbet.

Nimeni nu mai scoase vreo vorbă până când D'Alessandro anunță, după ce vorbise la un telefon montat pe perete:

– Globemaster tocmai a aterizat.

Castillo urmări din interiorul hangarului cum imensul C-17 înaintează încet pe aleea laterală de acces. Șoferul remorcherului care aștepta și el înăuntrul hangarului porni motorul vehiculului.

Ghidul de la sol îi indică pilotului avionului să oprească motoarele. Aparatul se opri, dar cele două motoare

continuară să se învârtă. Se deschise o uşă pe partea laterală a fuzelajului şi în cadrul ei se iviră doi oameni.

Unul era generalul-locotenent Bruce J. McNab, îmbrăcat în uniformă de camuflaj şi, aşa cum observă Castillo, cu o beretă verde. Al doilea bărbat purta un costum de zbor al Forţelor Aeriene. Se duse la ghidul de pilotaj care gesticula cu baghetele şi vorbi ceva cu el. Omul îşi puse baghetele sub braţ şi îi făcu semn şoferului remorcherului, care acceleră şi ieşi din hangar.

Când remorcherul ajunse în dreptul ghidului de pilotaj, acesta se urcă pe vehicul, se aşeză în spatele lui – cu faţa spre avion – şi îşi scoase baghetele, după care semnaliză „înaintează" cu ele. Remorcherul porni de-a lungul aleii, urmat de uriaşul Globemaster.

Ofiţerul de la Forţele Aeriene se îndreptă spre generalul McNab şi îl ajunse din urmă chiar în dreptul hangarului.

Castillo salută. McNab îi răspunse la salut.

– Iartă-mă că-ţi spun, zise McNab, dar se presupune că nu trebuie să faci asta, să ştii. Tocmai i-am spus colonelului Torine cât suntem de onoraţi că avem un *civil* de un rang aşa de înalt, reprezentantul personal al preşedintelui, aici ca să ne îndrume în îndeplinirea misiunii alocate nouă.

Castillo se simţea ca un idiot pentru că salutase – fusese un reflex pavlovian – dar, pe de altă parte, sesiză că în tonul vocii lui McNab era ceva care dădea sens – un altul decât sarcasmul pur – celor rostite de el.

– Bun venit acasă, domnule, zise Castillo.

– La dracu', sunt *doi civili* cu rang înalt care ne întâmpină, zise McNab, zărindu-l pe Vic D'Alessandro. Nu ştiam că ai început să te dai jos din pat atât de devreme, *domnule* D'Alessandro.

– Bună dimineaţa, domnule general.

– Ai un loc securizat pentru noi, Vic? întrebă McNab.

D'Alessandro arătă spre uşa biroului din hangar.

– Ultima dată a fost verificat cu jumătate de oră în urmă, domnule general.

– Bine, hai să mergem şi să facem schimb de poveşti de război, decise McNab. D'Allesandro, Torine, generalii şi, evident, domnul Castillo.

Fernando se uită la Charley fără să scoată vreo vorbă.

„Fernando să fie lăsat aici cu aghiotanţii? Exclus!"

– În afara cazului că există un motiv special, aş vrea ca domnul Lopez să vină cu mine, zise Charley.

– Da, domnule, bineînţeles, rosti McNab, întinzând mâna. Mă numesc McNab, domnule Lopez.

„«Da, domnule?» Ce dracu' mai e şi asta?"

– Ce mai faceţi, domnule? rosti Fernando.

– E posibil să fiu obligat să-l omor, domnule general, zise D'Alessandro în vreme ce traversau hangarul. Charley i-a spus totul.

– Abţine-te până când nu vom mai avea nevoie de el, replică McNab.

Ofiţerul de la Forţele Aeriene – ecusonul de pe costumul lui de zbor era împodobit cu aripile de argint şi numele COL J.D. TORINE, USAF – zâmbi şi clătină din cap.

Când intrară în birou, McNab se aşeză, iar D'Alessandro închise uşa.

– Pentru informarea domnilor Castillo şi Lopez, începu McNab, colonelul Torine comandă Escadra 17 Aeropurtată de la baza aeriană Charleston, Carolina de Sud. Înainte ca Forţele Aeriene să-l promoveze, după ce au căutat până la fundul sacului după oameni, el

comanda avionul C-22 de la noi. Când generalul Naylor a cerut aeronava Escadrei 17, Torine nu a reuşit să găsească destui piloţi treji care să piloteze avionul C-17, aşa că a fost obligat să vină chiar el ca să îndeplinească misiunea.

Torine întinse mâna înspre Castillo.

– Chiar ai fost cel mai prost aghiotant din armată? întrebă el cu un zâmbet.

– Dacă aşa a spus generalul McNab, atunci trebuie să fi fost adevărat, domnule, rosti Castillo.

Torine şi Fernando îşi strânseră mâinile.

– Îmi place avionul dumitale, domnule Lopez, zise el.

– Mulţumesc.

– Domnule Castillo, te-aş ruga să ne pui la curent cu ce e nou, rosti McNab. Generalul Naylor fiind aşa cum e, nu ştim prea multe.

„Ce naiba e cu acest «domnule Castillo»? Toată lumea ştie că sunt maior."

– Avionul pe care l-aţi căutat în Abéché, domnule, a fost furat, şi suntem destul de siguri de acest lucru, de un grup de terorişti somalezi autointitulat Legiunea Sfântă a lui Mahomed...

– Numele nu-mi spune nimic, interveni McNab.

Se uită la ceilalţi, dar cu toţii clătinară din cap.

– ...care intenţionează să se prăbuşească împreună cu el în Clopotul Libertăţii.

– De unde ai mai scos-o şi pe asta, domnule Castillo? se miră McNab.

– De la un rus, traficant de arme. Unul din numele pe care le foloseşte este Aleksandr Pevsner. Altul este Vasily Respin.

– Îl cunosc pe acest domn sub ambele nume. Este un ticălos autentic, zise McNab. Chestia asta seamănă cu o fantezie CIA. Spuneai că ai fost informat? Unde?

– Chiar de Pevsner. La Viena.

– Şi el ce are de câştigat? Nu-mi spune că o face din altruism.

– Vrea ca atenţia noastră să nu mai fie îndreptată asupra unora dintre activităţile lui.

McNab gemu scurt.

– În fine, continuă Castillo, ultimele veşti primite au fost acelea că avionul – cu alte numere de înregistrare şi cu simbolurile companiei Air Suriname – a fost ultima dată văzut în N'Djamena, Ciad, după un zbor de la Khartoum. Cei din Khartoum spun că nu există înregistrat nici un zbor Air Suriname 1101 pe aeroportul lor în ultimele şase luni.

– Dar este posibil, interveni colonelul Torine, făcând un gest care sugera şpagă.

Castillo nu-i răspunse, ci preferă să continue:

– Avionul s-a alimentat cu combustibil şi a depus un plan de zbor către aeroportul internaţional Murtala Muhammad din Lagos, Nigeria. Unde nu a ajuns niciodată.

– Şi dumneata unde crezi că e? întrebă colonelul Torine.

– Kennedy crede că e în America de Sud, răspunse Castillo, via Yundum International...

– Kennedy, cine e Kennedy? îl întrerupse McNab. Şi unde e Yundum International?

– În Gambia, la o sută şaizeci de kilometri sud de Dakar, răspunse colonelul Torine. Un alt loc unde, cu cât eşti mai generos, cu atât ţi se pun mai puţine întrebări despre locul de unde vii sau cel către care te îndrepţi.

– Cine e Kennedy? insistă McNab.

– Omul lui Pevsner. American. Fost agent FBI, răspunse Castillo.

– Prenumele e Howard? întrebă McNab.

Castillo dădu din cap.

– Este un agent FBI *renegat*, dacă e acelaşi cu cel la care mă gândesc eu, zise McNab. A fost aici un tip de la FBI care ne-a cerut să-l înştiinţăm imediat dacă îl întâlnim pe undeva.

– Asta e cu totul altă poveste, domnule, dar i-am văzut dosarul. Nu a fost acuzat de nimic.

– Şi sunt sigur că se bucură de o recomandare călduroasă de la Pevsner, nu? zise McNab.

Castillo nu răspunse.

– Unde în America de Sud? întrebă McNab.

– Nu sunt sigur că ar fi reuşit să traverseze oceanul către oriunde în America de Sud din Yundum, zise colonelul Torine. Sau de oriunde altundeva de pe coasta de vest a Africii. Ce configuraţie are?

– A ieşit din serviciul liniilor pentru pasageri de la Continental Airlines, răspunse Castillo. O sută optzeci şi nouă de locuri, toate la clasa economică.

– Probabil că asta înseamnă configuraţie de rază scurtă, zise colonelul Torine, scoţând un computer miniatural din buzunarul de pe mâneca stângă a costumului său de zbor. Începu să apese pe taste cu un beţigaş. În mod normal, asta ar însemna circa 8 000 – iată, mai exact 8 150 de galoane. Ceea ce conferă avionului o rază de zbor de 2 150 de mile nautice. Asta fără nici un fel de rezervă, evident.

Apăsă repede alte câteva taste cu beţigaşul.

– Surinam nu se regăseşte aici, zise el. Dar Georgetown, Guyana, da. E chiar pe coastă – la nici trei sute de kilometri de Paramaribo, singurul aeroport din Surinam, după câte ştiu eu, care poate primi un 727. Sunt 2 455 mile nautice din Dakar până la Georgetown. Cu o configuraţie standard, avionul nu are cum să ajungă acolo.

– Canistrele cu combustibil, zise Castillo.

– Bun, să le introducem şi pe ele, replică Torine, apăsând repede alte taste. O canistră standard a armatei americane – asta e o altă presupunere pe care trebuie să o facem, că acele cisterne sunt de armată – poate ţine până la cinci sute de galoane...

– Dar cum a ajuns avionul ăsta în Africa dacă nu dispune de raza de acţiune pentru a traversa Atlanticul? întrebă McNab, după care, după ce îşi răspunse singur, adăugă: Scuze, o întrebare tâmpită.

Torine îi răspunse însă la ea.

– Mai mult ca sigur via Gander, Newfoundland, până în Shannon, Irlanda. E cea mai lungă bucată – cam o mie şapte sute de mile nautice, dar în interiorul razei de acţiune a unui 727 cu rază scurtă. Apoi prin Franţa către Africa de Nord şi aşa mai departe.

Prin mintea lui Castillo trecură în succesiune rapidă câteva gânduri neplăcute. Primul fu acela că întrebarea generalului McNab fusese chiar o tâmpenie. Iar McNab rareori punea întrebări tâmpite.

„Iisuse, tocmai s-a dus şi s-a întors din Africa de Nord unde a condus o operaţiune Gray Fox care a decurs perfect. E obosit. Ştiu cum e.

Şi chiar dacă sunt impresionat de computerul de buzunar al lui Torine şi de dexteritatea lui de a apăsa tastele alea cu beţigaşul lui minune, e cam târziu acum să începem să calculăm cât de departe poate zbura un 727."

Ca şi cum ar fi citit gândurile lui Castillo, colonelul Torine se uită la el şi zise:

– Cred că ar fi trebuit să facem asta mai devreme, dar, ca să fiu sincer, am lucrat pe baza presupunerii că acel 727 se îndreaptă spre Mecca.

„Ce a spus? Mecca? Ce dracu' mai e şi asta?"

– Mă scuzaţi, domnule? rosti Castillo.

Pe chipul lui Torine se putea citi o expresie de stupoare că lăsase să-i scape ceva ce nu trebuia spus. Se uită stânjenit la McNab.

– Spune-i, îi ceru McNab, după care continuă, înainte ca Torine să apuce să deschidă gura: Probabil pentru că şi-a zis că nu trebuie să ştiu, generalul Naylor nu mi-a spus de ce căutăm blestematul ăla de 727 în Ciad, dar...

Îi făcu un semn lui Torine să continue.

Colonelul se uită la Castillo.

– Ştii cine e generalul McFadden?

– Comandantul adjunct al generalului Naylor de la MacDill? întrebă Castillo.

– Corect, zise Torine. Ne cunoaştem de multă vreme. Când generalul McFadden m-a sunat să-mi ceară avionul C-17 pentru misiunea lui McNab, mi-a spus, neoficial, că în ciuda opiniei oficiale din CentCom, conform căreia avionul avea să fie prăbuşit peste Clopotul Libertăţii din Phildalephia, el credea că sunt şanse mai mari ca acest avion să fie dus până la Mecca şi prăbuşit peste *ka'ba,* producând prin aceasta fierbere în lumea musulmană. Este un avion american, probabil că ar fi găsit înăuntru şi cadavrul pilotului american...

– Iisuse! exclamă Castillo.

– Iar chestia asta ni s-a părut amândurora mai logică decât Clopotul Libertăţii, interveni McNab. Şi încă ni se mai pare.

– Domnule general, eu chiar cred că Philadelphia este ţinta, zise Castillo.

– Departe de mine gândul de a pune la îndoială judecata reprezentantului personal al preşedintelui, ripostă McNab. Spune-ne despre cisternele cu combustibil, Torine.

„Numai Dumnezeu știe cât de bine cunosc toate mcnabismele, dar aici se ascund mai multe decât transpar la suprafață. Oare ce mama naibii vrea să spună?"

– Bine, unde rămăsesem? întrebă Torine, consultându-și iarăși computerul. Bun. O canistră poate îngurgita cinci sute de galoane de combustibil. Nu știm câte cisterne au fost urcate la bord în Abéché...

– Probabil că pot afla asta când ajung în Cozumel, interveni Castillo.

– ...dar mai mult ca sigur că nu a fost vorba doar de una. Așa că să mergem pe ce știm. Două cisterne, 1 000 de galoane, continuă Torine, introducând datele în computerul lui de buzunar. Dacă socotim 0,226 mile nautice pe galon, asta înseamnă... 226 de mile în plus la raza de acțiune – 2 170 plus 226 fac 2 396. Ar rămâne fără combustibil la o sută de kilometri de Georgetown.

– Mai pune câteva cisterne, îi ceru McNab. Spune-mi de câte cisterne ar fi nevoie ca să aibă combustibilul necesar. De fapt, spune-mi câte cisterne pot urca la bordul avionului.

– Bine, acceptă Torine. Alte două cisterne le-ar oferi încă trei sute cincizeci de kilometri. Asta i-ar trece oceanul și le-ar mai rămâne și două sute cincizeci de kilometri de rezervă. Șase cisterne i-ar duce acolo cu circa șase sute de kilometri rezervă.

– Mai bine ne-am imagina că au urcat opt la bord, zise McNab. Cum e cu greutatea?

– Nu cred că ar fi o problemă, răspunse Torine. Să verific.

Se auzi o bătaie în ușă. D'Alessandro se duse și deschise. În cadrul ei apăru un sergent de la forțele speciale.

– Sunteți chemat pe linia securizată, domnule D'Alessandro, zise el.

D'Alessandro deschise sertarul unui birou şi scoase un telefon. Vorbi repede la el şi apoi dădu telefonul lui Castillo.

– Castillo.

– Aici e Dick, Charley, zise maiorul Miller. Avem confirmarea că cei doi tipi de la moscheea lui Britton au fost şi la Spartan. Unde au primit certificatul de pilotaj pe avioane 727.

– Minunat. Chestia asta cam lămureşte lucrurile, nu crezi?

– Aşa se pare, replică Miller. Dar mai e ceva, Charley.

– Bine. Dă-i drumul.

– Betty Schneider mi-a zis să-ţi transmit un mesaj.

– La fel de minunat. Ce spune?

– Mi-a zis să ţi-l transmit verbal, Charley, zise Miller, oarecum stânjenit.

– Păi, spune-l!

– A zis, citez: „Don Juan: Ar fi trebuit să-mi dau seama. Semnat: sergent B. Schneider."

– Of, la dracu'!

– Ce mama dracului i-ai făcut, Don Juan?

– Asta e tot, Dick?

– Mda.

– Ţinem legătura, încheie Castillo, după care îi dădu telefonul lui D'Alessandro.

„Presupun că sergentul ăla a ajuns în sfârşit să-i spună lui Frankie Rupe-picioare: «Ha, ha, ştiţi cum îi spun cei din serviciul secret LUI Castillo, domnule locotenent? Don Juan.»

Fir-ar al dracului să fie!"

Castillo sesiză că privirea lui McNab era aţintită asupra lui.

– Era Miller, domnule, zise Castillo. Am primit confirmarea că cei doi somalezi care au fost în Philadelphia au urmat cursuri la Spartan – școala Spartan de aviație – din Tulsa, unde au primit brevetele de piloți pe avioane 727.

– Păi atunci bănuiesc că sfânta *ka'ba* nu e pândită de pericole din partea lunaticilor, replică McNab. E o veste bună sau rea?

– Am făcut calculele pentru *zece* cisterne de 500 de galoane, adică 5 000 de galoane, zise colonelul Torine. La 3,5 kilograme galonul, asta înseamnă 17 500 de kilograme. Așa se adaugă 1 130 mile nautice rază de acțiune – în total 3 305 – fapt care înseamnă cu 11 150 de kilograme sub greutatea maximă admisă la decolare.

– Deci pot zbura cam oriunde vor, zise McNab. Ar putea să zboare direct spre Philadelphia?

– Nu, răspunse Torine. Asta înseamnă cam 3 500 de mile nautice. Dar să fim siguri. Apăsă alte taste pe computer cu unealta lui. 3 361 de mile nautice. Prea departe. Chiar și fără vreo rezervă, tot înseamnă cu o sută patru kilometri mai puțin. Iar dacă luăm în calcul mai multe cisterne, de ce ar vrea să ajungă în Philadelphia cu rezervoarele aproape goale?

– Bun argument, replică McNab. Presupunând că au învățat din evenimentele din 11 septembrie, vor dori să ajungă cu cât mai mult combustibil la bord, ca să intensifice explozia. Sau, poate, și mereu e bine să privim și fața întunecată a lucrurilor, cu cât de mult trinitrotoluen pot căra.

Torine începu să se joace iarăși cu bețigașul.

– Potolește-te cu chestia aia! îi ordonă McNab, apucându-l de braț. Bine, să mergem pe presupunerea că avionul se găsește undeva în nord-estul extrem al

continentului sud-american, poate chiar în Surinam. Castillo, presupun că cei de la CIA au fost informaţi de ceea ce ţi-a spus amicul tău, fostul agent FBI?

– Nu li s-a spus de unde provine informaţia.

– Bun, deja şi-au pătat renumele cu chestia asta, aşa că eu cred că putem presupune liniştiţi că au postat sateliţii asupra acelei părţi de glob imediat ce i-au putut redirecţiona. Probabil că au stat degeaba toată noaptea, dar la ivirea zorilor cred că putem presupune că îl vor descoperi.

– Kennedy susţine că ştie unde e şi îmi va spune când mă voi întâlni cu el.

– Unde? întrebă McNab.

– Cozumel, în apropiere de peninsula Yucatán.

– Ştiu unde e. De ce nu vrea să-ţi spună la telefon?

– Nu ştiu. Dar trebuie să jucăm după regulile lui.

– Când te duci acolo? se interesă McNab.

– Imediat ce terminăm aici, răspunse Castillo, şi îi voi raporta secretarului Hall cum plănuiţi să neutralizaţi avionul.

McNab se gândi câteva clipe, apoi spuse:

– Domnilor, vreţi să mă lăsaţi câteva clipe singur cu domnul Castillo?

Fără să pară prea încântaţi, ceilalţi părăsiră încăperea. McNab închise uşa şi se uită la Castillo.

– Problema nu e cum să-l neutralizăm, Charley, zise generalul, ci cât de repede o putem face.

„Am revenit la «Charley»?“

– Nu sunt sigur că vă înţeleg, domnule.

– Ce e, ai uitat tot ce ai învăţat în fortăreaţă? întrebă McNab, pe un ton nu prea amabil. Bine, continuă el, uitându-se la ceas. Este şapte cincizeci şi cinci. Să presupunem că exact în acest moment analiştii de la Langley şi Fortul Meade cercetează primele imagini luate la

lumina zilei. Ar fi bine dacă ar da peste o poză clară a acestui avion stând pe o pistă din Surinam, dar nu cred că ar trebui să ne bazăm pe asta. Realist vorbind, este mai probabil să dea peste mai multe imagini care ar putea fi ale avionului nostru. Dar nu vor transmite informația mai departe directorului CIA și cu atât mai puțin președintelui, până ce nu vor fi siguri. Vor direcționa sateliții pentru luarea unor imagini mai bune, iar dacă au efective la sol – de exemplu, tu crezi că CIA are vreo operațiune în desfășurare în Surinam? Eu nu – le vor cere să efectueze o identificare vizuală. Cât va lua povestea asta?

– Ore, răspunse Charley.

– Cât îți ia să zbori la Cozumel cu avionașul ăla frumos al tău?

– Sunt 930 de mile nautice. Puțin sub două ore. Poate chiar mai puțin; acum o jumătate de oră, când a verificat buletinul meteo, Fernando a aflat că vântul bate din direcție favorabilă.

– Așadar, Charley, tu spui că vei afla localizarea avionului de la tipul tău *înainte* ca NSA și CIA să se asigure măcar că l-au găsit. Presupunând că îl găsesc.

Castillo dădu din cap.

– Ai încredere în amicul tău, Charley?

Castillo încuviință din nou și zise:

– Da, domnule.

– În timpul acestor două ore, echipa Gray Fox va sta pe aproape, cu degetul pe trăgaci, zise McNab.

– Nu sunt sigur că știu unde vreți să ajungeți, domnule general, mărturisi Charley.

– Sunt un pic dezamăgit că ideea asta nu ți-a trecut prin minte, replică McNab. Hai să o luăm de sus în jos. Putem presupune că, atunci când vom avea confirmarea localizării avionului, ni se va ordona neutralizarea lui.

– Da, domnule.

– Cum ai proceda?

„Iisuse, de ce-mi pui asta în cârcă? Tu eşti tipul care conduce Gray Fox."

– Ce cred eu că aţi face dumneavoastră, domnule, ar fi să trimiteţi o echipă Gray Fox – cu Păsărele[1] – oriunde s-ar afla avionul ca să-l neutralizeze. Poate ca să-l dezmembreze sau ca să-l arunce în aer.

– Şi când aş face asta?

– Imediat după ce primiţi ordinul, domnule.

– Şi care e secvenţa de evenimente? Ar fi trebuit să te gândeşti la asta, Charley. Vei ajunge în curând locotenent-colonelul Castillo. Ar trebui să gândeşti în avans. Dă-mi secvenţa.

– Confirm locaţia, îl înştiinţez pe secretarul Hall – şi pe dumneavoastră, ca să vă dau aprobarea de intervenţie – apoi Hall îi spune preşedintelui şi/sau secretarului apărării, care dau ordin CentCom să treacă la acţiune. Iar CentCom vă dă ordin dumneavoastră.

– După care, continuă McNab, discutând cu Statul său Major ca să fie sigur că toată lumea este de acord cu

---

[1] Există două modele de elicoptere AH/MH-6, „Păsărelele". Amândouă sunt echipate cu sisteme de navigaţie GPS şi senzori de înaintare în infraroşu (FLIR).

Cel mai adesea, AH-6 este înzestrat cu două lansatoare de rachete de 2,75 inci şi şapte ţevi şi două „tunuleţe" M134 de calibru 7.62 mm. Pot fi înarmate şi cu mitraliere de calibrul 50, lansatoare de grenade MK19 de 40 mm, rachete Hellfire şi rachete aer-aer Stinger (ATAS).

Elicopterul de asalt MH-6H este aproape identic cu AH-6, doar că este proiectat ca să transporte trupe şi nu este înzestrat cu arme. În fuzelaj pot fi duşi doi sau trei oameni, iar maximum şase pot fi duşi pe platformele externe, care seamănă cu nişte banchete pe ambele laturi ale fuzelajului.

ceea ce trebuie făcut, generalul Naylor ordonă Regimentului Special de Aviație 160 de la Fortul Campbell să pregătească mai multe Păsărele, să zicem patru MH-6H și două AH-6J – nu va fi nevoie să ne croim drum cu forța până la aerodrom, dar nu strică niciodată să ai ceva arme tari la dispoziție. După care CentCom ordonă Escadrei 17 Aeropurtate să trimită un Globemaster până la Fortul Campbell ca să culeagă Păsărelele și să le aducă aici, ca noi să putem urca la bordul lor membrii echipei Gray Fox...

„Acum știu unde vrei să ajungi. Și ai dreptate, ar fi trebuit să mă gândesc la asta."

– Iar toate astea vor lua timp, îl întrerupse Castillo.

– Da, va lua timp, Charley. Tu și cu mine am trăit astfel de situații de prea multe ori împreună.

McNab lăsă cuvintele să se întipărească bine în mintea celuilalt.

– Apropo, domnule Castillo, doar ca să pun faptele la locul lor, la SWC există elicoptere AH-6J și MH-6H în scop de antrenament. Există treizeci de operatori speciali – cei mai mulți Gray Fox – care acum își iau micul dejun din rații în interiorul Globemasterului care tocmai i-a adus acasă din Maroc. Aeronava C-17 III ar fi trebuit să fie deja realimentată...

– Cred că ar trebui să-l întreb pe generalul Naylor, spuse Castillo.

– Charley, știu că îl iubești și îl iubesc și eu, dar Allan Naylor nu este un operator special. Îi place să facă lucrurile conform regulamentului, pentru că am senzația că nu are încotro.

– La ce vă gândiți? Să-i încolonați și să-i trimiteți la Hurlburt?

Hurlburt Field, în apropiere de stațiunea estivală Destin, de pe malul Golfului Mexic, în Florida, este sediul

Comandamentului pentru Operaţiuni Speciale al armatei americane.

McNab dădu din cap.

– Se poate ajunge oriunde în America Centrală sau de Sud mult mai repede de la Hurlburt decât de aici. Sau de la Fortul Campbell.

– Fără să cereţi permisiunea generalului Naylor?

– Fără să cer permisiunea nimănui, replică McNab. Dacă asistentul personal al secretarului pentru securitate naţională – trimis aici, conform consilierului prezidenţial pe probleme de securitate naţională, dr. Cohen, din ordinul personal al preşedintelui – mi-ar sugera că poziţionarea cu anticipare a unei echipe Gray Fox la Hurlburt – de unde poate fi cu uşurinţă adusă înapoi – ar fi o idee bună, cred că aş accepta-o.

Castillo nu spuse nimic câteva minute.

– E o decizie a dracului de grea pe capul unui maior, rosti el în cele din urmă. Când va afla, şi sigur va afla, Naylor o să se înfurie.

– Mda, aşa e, fu McNab de acord. Pe noi amândoi. Făcu o pauză şi continuă: Charley, ceea ce-i diferenţiază pe ofiţerii cu adevărat buni de ceilalţi este dorinţa lor de a face ceea ce ştiu că trebuie făcut şi de a da dracului posibilele consecinţe. Mingea e în terenul tău, Charley.

După o scurtă pauză, Castillo zise:

– Făceţi-o.

McNab dădu din cap.

– Mai ai nevoie de ceva aici?

– Aş vrea să vină cu mine un pilot de C-22. Am nevoie de un expert.

McNab dădu iarăşi din cap, se duse la uşă, o deschise şi zise:

– Colonele Torine, vrei să intri puţin, te rog?

Torine intră în birou și închise ușa.

– Cred că ar fi o idee bună ca să te duci în însoritul Cozumel cu Charley. Are nevoie de un expert în C-22.

– După expresia de pe fața lui, nu constat că ar socoti asta o idee bună, zise Torine.

– Domnule, cu tot respectul, sunteți colonel...

– Care e un vechi combatant de trupe de comando și te va ajuta când vrei avea de-a face cu amicii din Hurlburt, zise McNab.

– ...iar eu sunt maior, completă Castillo.

– Un operator cu vechime, rosti McNab pe un ton neutru, știe că acela de la comandă are comanda indiferent de grad.

– Nu socotesc gradul ca pe o problemă, întări Torine. Tu ești cel care are comanda.

– Ai haine civile în valiză, nu? întrebă McNab. Torine dădu din cap. Ar fi bine să trimiți pe cineva după ele. Cu cât pleci mai repede la Cozumel, cu atât mai bine.

– Am trimis deja după ele; din câte mi-ai spus despre cel mai prost aghiotant din armată, mi-am zis că nu am să mă întorc prea curând la Charleston.

– Bine, asta e atunci, zise McNab. Iar voi doi țineți minte să stați la fereală. Se duse la ușa biroului. Vreți să intrați acum, domnilor?

În vreme ce se apropiau de Lear, Fernando întrebă:

– Vreți să stați pe scaunul din dreapta, domnule colonel?

– Speram să mă întrebi asta, mărturisi Torine.

Patru minute mai târziu.

– Pope dă liber pentru Lear Cinci-Zero-Șapte-Cinci direct spre Cozumel. Urcați la nivel de zbor trei-zero pe

curs doi-zero-nouă. Raportaţi când ajungeţi deasupra Columbiei. Veţi fi primul care pleacă după ce decolează Unu-Treizeci.

– Înţeles, numărul unu după Unu-Treizeci, răspunse colonelul Torine. Înţeles nivel de zbor treizeci, curs doi-zero-nouă, raportez deasupra Columbiei.

Fernando se răsuci pe scaunul de pilot şi se uită în cabină ca să se asigure că toată lumea stătea unde trebuie.

Sergentul Sherman şedea bine prins cu centura pe scaunul lui, ţinând în mână o cutie de Cola şi uitându-se pe geam.

Charley era şi el bine prins pe unul din scaune. Dăduse scaunul pe spate până aproape de orizontală şi dormea dus.

– Putere de decolare, ceru Fernando.

Colonelul Torine împinse cu grijă maneta de gaze înainte.

– Pope, Zero-Şapte-Cinci începe rulajul, rosti Torine în microfon.

(PATRU)

Biroul directorului
Agenţia Centrală de Informaţii (CIA)
Langley, Virginia
08.10, 10 iunie 2005

Doamna Mary Leonard, secretara cu părul încărunţit a directorului CIA, intră în biroul şefului şi închise uşa.

John Powell îşi ridică privirea din spatele biroului.

– Domnul Jartmann e aici, şefule, zise doamna Leonard.

– Adu-l înăuntru, Mary, te rog, îi cerul Powell femeii care probabil ştia mai multe despre cele mai bine păzite

secrete ale națiunii decât oricare altă femeie, cu excepția dr. Natalie Cohen.

– Și, adăugă doamna Leonard, ridicând din sprâncene, după el a intrat și doamna Wilson. Cred că s-a dus la salonul de înfrumusețare special pentru dumneavoastră; trebuie să admit că arată absolut năucitor în dimineața asta.

– I-am spus să vină la opt fără un sfert, zise directorul. Pune-o să aștepte, te rog, și las-o mai moale cu ospitalitatea ta legendară. Fără cafea. Nici măcar un blestemat de pahar de apă.

– Da, domnule, zise doamna Leonard.

– Mă voi ocupa de doamna Patricia Davies Wilson imediat ce aflu ce are pentru mine Harry Jartmann.

– Sunteți pe cale să comiteți o greșeală aici, îl avertiză doamna Leonard. O mare greșeală.

– Da? De unde știi?

– Ați scuipat când i-ați rostit numele adineauri. Saliva e atât de acidă că face găuri în covor.

El o privi, clătină din cap, zâmbi, dar nu spuse nimic.

– Lăsați-mă pe mine să mă ocup de ea, ca între fete, propuse doamna Leonard.

– Chiar crezi că așa trebuie procedat, Mary?

– E singura modalitate. Vreți să scăpați de problemă sau s-o amplificați?

– Pentru că ești o doamnă, nu-ți pot explica felul cum aș vrea să scap de problemă, replică Powell. Așteptă ca ea să zâmbească, apoi continuă: Deci ce fac?

– În funcție de ce are Jartmann pentru dumneavoastră – și eu cred că are ceva – după ce terminați ieșiți pe ușa din spate cu el. Duceți-vă la Analiză foto. Vă transfer acolo apelurile importante și vă dau de știre când termin cu ea.

– Iisuse! exclamă Powell, după care zise: Bine, Mary. Mă predau din nou judecăţii tale înţelepte. Adu-l aici pe Harry.

Doamna Leonard se duse la uşa biroului, o deschise şi anunţă:

– Directorul vă primeşte acum, domnule Jartmann.

După ce Harry Jartmann, un bărbat înalt, subţire, ciufulit, intră în birou, ea închise uşa din interior şi se sprijini de ea, ascultând cu atenţie.

– Bună dimineaţa, domnule director, zise Jartmann.

– Bună dimineaţa, Harry. Ce ai pentru mine?

Jartmann ridică un dosar şi întrebă din priviri dacă îl poate pune pe biroul directorului. Powell îi făcu semn că da. Jartmann deschise dosarul şi scoase un teanc de fotografii pe care le împrăştie pe birou.

– La ce mă uit acum? întrebă Powell.

– Le-am primit chiar acum de la Fortul Meade. Sunt imagini din satelit ale aerodromului din Zandery, Surinam, explică Jartmann, luate la ora zero-şapte-zero-cinci în dimineaţa asta. Ăsta e probabil avionul 727 pe care îl căutăm.

– Probabil nu e suficient, Harry, replică Powell.

– De dimineaţă a fost ceaţă, zise Jartmann. Astea au fost mărite, dar evident că nu sunt ceea ce am dori noi să avem.

– Trebuie să fie, Harry, lămuri Powell chestiunea. Ce te face să crezi că acesta este avionul?

– Păi în primul rând este un 727. Suntem siguri de asta. Şi chiar dacă nu putem desluşi numărul de înregistrare, am descifrat suficient de multe elemente din tiparul de vopsea de pe fuzelaj ca să-l comparăm cu tiparul cunoscut pentru Air Suriname.

Făcu o pauză câtă vreme doamna Leonard traversă încăperea spre biroul directorului, ridică un telefon şi apăsă pe un buton.

- Mary Leonard, rosti ea cu voce înceată. Directorul ar dori să vii la el chiar acum. Vino pe uşa din spate.

- Şi? îl întrebă Powell pe Jartmann.

- Optzeci la sută probabilitate că e acelaşi tipar.

- Dacă nu avem numerele de înregistrare, tot ce dovedeşte chestia asta este că un avion 727 aparţinând Air Suriname se găseşte pe un aerodrom din Surinam, zise Powell.

Se uită la Mary Leonard.

- Vine încoace, rosti ea.

Zece secunde mai târziu, se deschise uşa biroului şi prin ea intră un bărbat care putea fi foarte bine fratele mai mic al lui Jartmann. Se numea J. Stanley Waters şi era directorul adjunct CIA însărcinat cu partea operativă.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Waters.

- Spune-mi ce efective avem în Surinam, îi ceru Powell.

- Din ce ştiu, fără să mă interesez, nu prea avem, răspunse Waters. Dacă memoria nu-mi joacă feste, avem un agent abia ieşit din Fermă, care lucrează sub acoperire ca viceconsul. Un soi de primă misiune pentru el sau o calificare la locul de muncă. De ce anume avem nevoie?

- Un avion 727 se găseşte pe un aerodrom din... unde, Harry?

- Zandery, răspunse Jartmann. Zandery, Surinam.

- *Acel* 727? întrebă Waters.

- Asta încercăm să determinăm, replică Jartmann. De dimineaţă s-a lăsat ceaţa...

- Prin care nu se văd numerele de înregistrare, completă Waters.

– Corect.

– Peste cât timp putem direcţiona un alt satelit deasupra *Zandery, Surinam?* se interesă Waters, silabisind numele.

– Reprogramarea a şi început, răspunse Jartmann. Probabil că peste o oră, o oră şi jumătate. Plus altă jumătate de oră ca să aducem fotografiile aici.

– Îl putem trimite pe omul nostru să facă rost de numere mai repede? întrebă Powell.

– Cât de mult se va compromite operaţiunea dacă îi dau un telefon?

– Spune-i doar să se ducă la aeroport şi să ne dea numerele de înregistrare ale tuturor avioanelor 727 de acolo. Nu trebuie să-i spunem şi de ce.

Waters ridică unul din receptoarele telefoanelor de pe biroul lui Powell.

– Fă-mi legătura cu ambasada americană din... Iisuse, care naiba e capitala Surinamului?

– Paramaribo, rosti Powell cu voce înceată, fapt care îi indica doamnei Leonard că directorul e pe cale să-şi piardă răbdarea.

– Paramaribo, îi spuse Waters operatoarei de la centrala telefonică. Transferă apelul ambasadorului...

Bine, consulului general. Dar vreau să vorbesc cu cine o fi. Aştept.

Se uită la Powell.

– Nu există ambasadă. Doar un consulat general.

Powell dădu din cap, dar nu spuse nimic.

Treizeci de secunde mai târziu, Waters puse capăt convorbirii apăsând furios furca telefonului şi rosti, citând răspunsul primit:

– „Bună dimineaţa, aici consulatul general al Statelor Unite. Programul nostru de lucru este..." *Dracu' să-i ia!*

Trânti receptorul în furcă, apoi ridică alt receptor şi apăsă câteva taste.

– Aici Waters, rosti el. Avem un om în Paramaribo, Surinam. Nu-i cunosc numele. Am nevoie de numărul lui de telefon de acasă. Şi în vreme ce-l cauţi, fă-mi rost de numărul de acasă al consulului general – nici numele ăstuia nu-l cunosc. Voi aştepta pe fir. Dar sunt în biroul directorului dacă se întrerupe legătura.

Doamna Leonard se uită la directorul Powell. Şeful privea fotografiile din satelit.

– Ceaţă la sol! rosti el, cu voce înceată. Nenorocita de *ceaţă la sol!*

– Domnule Peterson, zise Waters două minute şi jumătate mai târziu, mă numesc J. Stanley Waters. Ştii cine sunt?

Dacă ţi-aş spune că sun din Langley, Virginia, ai avea vreun indiciu?

Mda, acel J. Stanley Waters. Şi acum ascultă cu atenţie. Imediat ce pui receptorul în furcă, vreau să te duci la aerodromul Zandery şi să-mi faci rost de numerele de înregistrare ale tuturor avioanelor Boeing 727 pe care le vezi acolo...

Este un avion de pasageri, cu trei motoare, unul dintre ele montat pe stabilizatorul vertical – chestia aia mare din spate. Sunt sigur că ai văzut cum arată. Nu face poze, doar notează numerele, scrie-le pe ceva, întoarce-te la consulatul general – poţi să transmiţi mesaje prin satelit?

Atunci foloseşte telefonul şi sună la Langley. Cere cu mine sau doamna Mary Leonard. Operatoarea de la centrală îţi va aştepta apelul. Ai priceput?

Bine. Acum cât crezi că-ţi va lua toată povestea asta?

De ce dracu' să-ţi ia două ore?

Atunci încalcă naibii limita de viteză! Ai imunitate diplomatică! Iisuse Hristoase! Mișcă-ți fundul la aerodrom, ia nenorocitele alea de numere și ia-le acum!

Trânti receptorul în furcă.

– Aerodromul e la cincizeci și cinci de kilometri de Paramaribo, explică Waters. Iar limita de viteză strictă este de cincizeci și cinci de kilometri pe oră.

– Domnule director, rosti doamna Mary Leonard. Ce-ar fi să vă duceți cu domnul Jartmann și să vedeți dacă nu puteți mări cumva rezoluția fotografiilor ăstora? Sau poate găsiți pe cineva care le poate prelucra.

Directorul se uită la ea și zise:

– Cred că este o idee foarte bună, doamnă Leonard.

Se ridică în picioare și se îndreptă cu hotărâre spre ușa din spate a biroului. Jartmann îl urmă.

– Mă descurc eu cu centralista, îi spuse doamna Leonard lui Waters.

– Tâmpitul ăla o să-și ia aparatul foto cu el – ca să fie sigur – și se va trezi arestat pentru fotografierea unei instalații militare surinamenze. Sunt sigur că și cei de acolo sunt îngrijorați de teroriști.

– Îți va face rost de numerele alea de înmatriculare, Stan, zise doamna Leonard cu o convingere pe care nu o regăsea și în sufletul ei.

Waters ieși pe ușa principală. Doamna Leonard îl urmă. Waters o luă pe coridorul care ducea spre biroul lui.

Doamna Leonard îi zâmbi doamnei Patricia Davies Wilson și zise:

– Vin imediat, doamnă Wilson.

Apoi închise ușa și sună centralista agenției, căreia îi spuse că va veni un apel telefonic, probabil în cursul următoarelor două ore, de la un domn Peterson din Surinam. Apelul trebuia rutat mai întâi către telefonul privat

al domnului Waters, apoi către telefonul ei, dar în nici un caz către directorul CIA.

– Are prea multe pe cap ca să mai fie deranjat şi cu povestea asta, explică ea.

Apoi se duse şi deschise uşa biroului.

– Vreţi să intraţi, doamnă Wilson?

Doamna Wilson afişă un zâmbet cuceritor şi intră în birou. Când văzu că directorul Powell nu era înăuntru, se uită curioasă la doamna Leonard.

– Ce-ar fi să luaţi un loc, vă rog, doamnă Wilson? îi sugeră doamna Leonard, arătând spre unul dintre fotolii.

Se duse la biroul directorului şi se sprijini de el.

– Directorul a fost chemat de urgenţă, explică ea. Îmi cer scuze. M-a rugat să mă ocup eu de povestea asta. Poate că, dacă aţi fi reuşit să ajungeţi aici la ora opt fără un sfert...

– Traficul a fost îngrozitor! răspunse doamna Wilson. Poate că ar fi mai bine să revin atunci când domnul director are ceva timp la dispoziţie.

– Nu e nevoie, replică Mary Leonard. Chestia asta nu va dura mult şi ştiu că directorul vrea să şi-o ia de pe cap.

– Cum adică?

– Aţi fost realocată, zise doamna Leonard. Vă veţi întoarce la Departamentul de Analize. Nu ştiu ce vă vor da de lucru cei de acolo, dar veţi primi o sarcină, sunt convinsă, prin care să aduceţi o contribuţie valoroasă la activitatea agenţiei.

– Dar mie îmi place ce fac! Nu vreau să mă întorc la Analize!

– Îmi pare rău să aud asta, zise Mary Leonard. Dar decizia a fost luată.

– Vreau să aud asta chiar de la director.

– Mă tem că este imposibil.

– Sunt eliberată de sarcinile pe care, din câte ştiu eu, mi le-am îndeplinit cu brio, spre satisfacţia tuturor.

– Mă tem că nu este o apreciere foarte corectă. Dar nu cred că trebuie să intrăm în detalii, nu?

– Pretind o explicaţie!

– Să spunem că aţi demonstrat lipsa abilităţii de a gestiona problemele întâlnite pe teren şi cu asta basta. Chiar nu cred că vreţi să deschideţi cutia Pandorei, doamnă Wilson.

– Ei bine, vă înşelaţi, rosti sec doamna Wilson. Am dreptul să fac apel la orice decizie de personal împotriva mea şi cu siguranţă voi face apel la aceasta.

Mary Leonard nu spuse nimic.

– Chestia asta are legătură cu ce s-a întâmplat în Angola, nu-i aşa? întrebă doamna Wilson.

– Da, are.

– Ei bine, poate am comis o eroare de apreciere, dar cu siguranţă nu de o importanţă care să justifice...

– Eroarea dumneavoastră majoră de judecată... Pot vorbi deschis?

– Vă rog chiar.

– Aţi crezut că-l puteţi minţi pe director fără să vi se întâmple nimic.

– Nu l-am minţit niciodată pe director. Cum îndrăzniţi?

– Nu i-aţi spus directorului că atunci când aţi fost în Luanda adjunctul ataşatului militar, un anume maior Miller – care era şi agentul rezident al agenţiei – v-a făcut avansuri indecente?

– Şi aşa a şi făcut. Bineînţeles că el neagă.

– În momentul în care aţi spus că luaţi cina cu el, în cursul căreia aţi afirmat că v-a făcut avansuri indecente, eraţi de fapt ocupată cu altceva, nu-i aşa?

– Nu ştiu la ce vă referiţi.

– De dragul discuției, dacă nu luați cina cu maiorul Miller atunci când ați afirmat că o făceați, ăsta nu e un comportament lipsit de onestitate din partea dumneavoastră? O minciună?

– Veți crede cuvântul unui ofițer de armată incompetent căruia nu ar fi trebuit să i se dea niciodată o astfel de misiune împotriva cuvântului meu? Ei bine, să vedem ce are de spus comisia de apel în privința asta!

Se ridică de pe fotoliu și porni spre ușă.

– Înainte de a începe procedura de apel, doamnă Wilson, cred că mai bine v-ați uita la ceva.

Patricia Wilson se opri și se răsuci pe călcâie.

– Despre ce e vorba?

Doamna Leonard se duse în spatele biroului directorului, deschise un sertar și scoase de acolo un dosar. Scoase dinăuntru o fotografie douăzeci pe douăzeci și cinci și i-o dădu Patriciei Wilson.

– L-ați mai văzut pe acest bărbat vreodată? întrebă Mary Leonard.

– Da, răspunse Wilson.

– Cine e?

– E un jurnalist german. Se numește Grossinger, Gossinger, ceva de genul ăsta. Lucrează pentru un mic ziar din Germania. Sau așa a spus el. I-am ordonat maiorului Miller să-l verifice.

– Asta a fost înainte sau după ce v-ați culcat cu el? Cu acest bărbat?

– Ce ați spus?

– Am spus: I-ați cerut maiorului Miller să-l verifice înainte sau după ce v-ați culcat cu acest bărbat?

– Nu-mi vine să cred, replică Patricia Wilson. Pur și simplu nu-mi vine să cred. Omul ăsta a spus că m-am culcat cu el? Și dumneavoastră l-ați crezut?

Mary Leonard dădu din cap.

– Da, aşa a spus. Şi eu îl cred. Şi directorul îl crede.

– Evident că nu recunosc nimic, dar de ce ar fi spus el aşa ceva?

– Probabil şi-a zis că atragerea ziariştilor străini în pat după o scurtă întâlnire reprezintă un comportament periculos pentru directorul regional CIA – o femeie căsătorită – şi că agenţia ar trebui să ştie de chestia asta.

Patricia Wilson se uită urât la Mary Leonard.

– Prietenul dumneavoastră nu este un jurnalist german, doamnă Wilson, zise Mary Leonard. Este american, un ofiţer de contrainformaţii care lucrează direct la ordinul preşedintelui ca să descopere punctele slabe ale comunităţii informaţionale a statului. Şi a descoperit unul.

Se uită fix în ochii Patriciei Wilson şi aşteptă ca informaţia să fie percepută la întreaga ei dimensiune.

– Cred că această conversaţie a luat sfârşit, nu-i aşa, doamnă Wilson? zise Mary Leonard.

Patricia Wilson ieşi furioasă din biroul directorului CIA.

XVII

(UNU)

La bordul Learjet 45X N5075L
23,01 grade latitudine Nord
88,01 grade longitudine Vest
Deasupra Golfului Mexic
09.30, 10 iunie 2005

– Cred că de acum înainte ar fi bine să nu vă mai spun colonel, îi zise Fernando colonelului J.D. Torine, iar dumneavoastră ar fi bine să intrați în pielea unui copilot închiriat. Bine?

– Mda, desigur. Spune-mi Jake.

– Iar când veți avea de-a face cu vama mexicană, cred că ar fi cel mai bine să-mi spuneți „domnul Lopez“ și lui Charley „domnul Castillo“.

– Desigur, răspunse Torine și zâmbi. Se pare că vă place munca asta, domnule Lopez.

– Din întâmplare, Jake, Cinci-Zero-Șapte-Cinci are permisiunea permanentă, nelimitată și neprogramată de a intra în spațiul aerian mexican. De obicei, destinația noastră este Mexico City, Oaxaca sau Bahias de Huatulco,

dar nu cred că va da cineva alarma dacă ne va citi planul de zbor către Cozumel.

Zări expresia de curiozitate de pe chipul lui Torine şi îi satisfăcu această curiozitate.

– Familia mea deţine o fermă în apropiere de Bahias de Huatulco. De obicei acolo erau cirezi de vite, dar acum în cea mai mare parte sunt livezi de grepfrut.

– Credeam că americanii nu pot deţine proprietăţi imobiliare în Mexic, zise Torine, după care se grăbi să adauge: Nu am vrut să jignesc pe nimeni.

– Voi, blestemaţii de yankei, *nu puteţi* deţine pământ acolo, explică Fernando. Motiv pentru care mama mea *s-a întâmplat* să fie în Mexic atunci când m-a născut. Prin asta am devenit mexican prin naştere.

– Cetăţenie dublă?

Fernando dădu din cap şi zise:

– La fel a procedat şi bunica noastră la sud de graniţă atunci când a venit pe lume tatăl lui Charley. Charley a stricat regula atunci când s-a născut în Germania, dar doi dintre copiii mei sunt şi ei mexicani cu acte în regulă. Nu le vom spune asta decât atunci când vor trebui să ştie.

Torine clătină din cap, minunându-se.

– De ce nu?

– Pentru că astfel apar probleme de identitate, răspunse Fernando, chicotind. Uneori, problemele devin oficiale. Cei de la contrainformaţii au dat cu pumnul în perete când au descoperit că locotenentul F. Lopez de la Divizia 1 de Blindate avea şi cetăţenie mexicană. Timp de câteva zile, am avut impresia că voi fi trimis acasă cu cătuşe din primul război din Golf.

– Ce s-a întâmplat?

– Senatorul nostru i-a spus secretarului apărării de ce parte a baricadei au fost cei din familia Lopez la Alamo,

rosti Fernando, chicotind. Şi că vărul Charley era absolvent de West Point, iar tatăl lui – unchiul meu, Jorge – primise post-mortem Medalia de Onoare în Vietnam, şi că el nu vedea nici o problemă în privinţa loialităţii noastre.

– Generalul McNab mi-a povestit despre tatăl lui Charley, zise Torine.

– El a cumpărat ferma înainte ca eu şi Charley să ne naştem, zise Fernando, dar a fost mereu un personaj principal în familia noastră. Bunicul nostru i-a atârnat fotografia – şi medalia, în casetă – în biroul lui. E şi acum acolo. Am ştiut totul despre el. A fost acolo cu Manuel Lopez şi Guillermo de Castillo.

– Cine erau?

– Ei au cumpărat ferma de la Alamo, zise Fernando, după care continuă: Jack, ce-ar fi să te duci în cabina pasagerilor şi să îţi dai jos costumul de zbor? Şi să o trezeşti pe Frumoasa Adormită? Vreau să repet cu el mica noastră scenetă legată de vama mexicană.

Torine îşi desfăcu centura de siguranţă şi începu să se ridice de pe scaunul copilotului.

– Turnul de control Merida, zise Fernando în microfon, aici Lear Cinci-Zero-Şapte-Cinci. Sunt la nivel de zbor trei-zero, viteză cinci sute de noduri pe curs doi-zero-nouă. International, mă îndrept direct spre Cozumel. Estimez ajungerea la Cozumel în zece minute. Solicit permisiune de apropiere şi de aterizare în Cozumel. Avem nevoie de control vamal la aterizare.

– Singura problemă cu vameşii este că vor dori să se uite în valiza sergentului Sherman, zise Charley. Ce spünem despre staţia radio?

– Poate că nu vor dori asta, rosti Fernando. Au planul de zbor. Ştiu că venim din State. Oamenii de obicei

nu vor să introducă fraudulos lucruri *în* Mexic. Iar dacă devin prea curioşi, mai ai plicul pe care ţi l-am dat?

– Plicul? întrebă Torine.

– E un plic plin cu bani, Jake. De obicei asta îi face pe vameşii mexicani foarte amabili, explică Fernando.

(DOI)
Biroul generalului comandant
Central Command al Statelor Unite
Baza Forţelor Aeriene MacDill
Tampa, Florida
09.35, 10 iunie 2005

Când sergentul-major Wes Suggins intră în biroul generalului Allan Naylor, comandantul CentCom, ca să-l anunţe că secretarul apărării, Frederick K. Beiderman, vrea să discute cu el pe linia securizată, Naylor îi făcu semn lui Suggins să rămână pe loc, în vreme ce el porni repede spre cabina telefonică, un gest pe care Suggins îl interpretă ca un îndemn să asculte cât putea de mult din discuţia telefonică.

Suggins se conformă sprijinindu-se de clanţa cabinei telefonice în vreme ce Naylor vorbea, iar generalul ţinu cât de departe putu receptorul de ureche.

– Da, domnule secretar, sunt sigur că putem gestiona această problemă şi vă voi anunţa cum decurge operaţiunea, zise Naylor, încheind conversaţia şi punând cu o mină gânditoare receptorul în furcă.

Se uită la Suggins.

– Mă surprinde mai degrabă că au avut nevoie de atât timp ca să afle, zise Suggins, şi nu faptul că a durat foarte puţin ca să ne ceară neutralizarea avionului.

Naylor pufni.

– E toată lumea aici, Wes?

– Da, domnule. Chiar i-am spus generalului McFadden, după ce am primit mesajul „L-am găsit", că probabil veți dori să-l vedeți în scurtă vreme. Se ducea să joace golf.

– O minte sănătoasă într-un corp sănătos, sergent, zise Naylor. Adună-i pe toți.

– Da, domnule.

La mai puțin de cinci minute după aceea, ceea ce Suggins numea „cavaleria grea a armatei" (generalul Albert McFadden, comandantul adjunct al CentCom, viceamiralul Louis J. Warley, ofițerul de contrainformații al CentCom, și generalul-locotenent George H. Potter, ofițerul însărcinat cu operațiunile speciale) și „blindatele civile" (domnul Lawrence P. Fremont de la CIA și domnul Brian Willis de la FBI) se adunaseră în jurul mesei de conferințe din biroul lui Naylor.

Suggins credea cu tărie că nu era neapărat nevoie de acei civili acolo. CIA și FBI își îndepliniseră misiunea. Avionul furat fusese localizat, chiar dacă durase mult mai mult decât ar fi trebuit. Dar Suggins știa prea bine că, dacă n-ar fi fost chemați, s-ar fi simțit lăsați pe dinafară, iar Suggins mai știa că Naylor considera extrem de important ca acești civili să simtă că fac parte din echipă.

Generalul McFadden era chiar îmbrăcat în uniformă. De obicei, la o asemenea oră a dimineții, era îmbrăcat sportiv. Îi intrase în sânge să vină devreme la birou, să citească corespondența de peste noapte, apoi să-și înceapă exercițiile de întreținere. Ofițerilor cu grad de general li se permitea să-și aleagă propria metodă de întreținere fizică; McFadden avea rezervată pista de golf, permanent, pentru ora nouă fără un sfert. Gradul însemna și privilegii.

– Tocmai am vorbit cu secretarul Beiderman, începu generalul Naylor. CentCom a primit misiunea de a neutraliza avionul furat care, aşa cum ştiţi cu toţii, a fost localizat pe aerodromul Zandery din Surinam. Secretarul Beiderman a lăsat să înţeleagă clar că operaţiunea trebuie desfăşurată cu maximă discreţie.

Privi de jur împrejurul mesei de conferinţe şi în minte îi veni un alt gând.

„Să fiu al naibii. Am şansa de a-l pune la punct pe McFadden. Şi era cât pe-aci să o ratez."

– Să vedem, zise Naylor, cu inocenţă. Cine e cel mai mic în grad de aici?

– Cred că eu sunt, domnule general, zise Brian Willis de la FBI. Dar aş vrea să cedez cuvântul cuiva în uniformă.

– Mă asociez total opiniei colegului meu, replică Lawrence Fremont de la CIA.

Se auziră câteva chicoteli. Generalul Potter zise:

– Laşilor!

– Cred că tu urmezi, nu, Lou? întrebă Naylor.

– Doar pentru că Marina refuză să-mi aprecieze cum trebuie talentul, replică viceamiralul Warley.

– Bine, Lou. Cum gestionăm povestea asta?

– Primul lucru care îmi trece prin minte este să instalăm o umbrelă de protecţie deasupra coastei Surinamului şi, dacă avionul încearcă să plece undeva, să îl forţăm să se întoarcă în Surinam.

– Şi dacă refuză să o facă?

– Îl doborâm, generale, propuse viceamiralul.

– Altceva?

– Umbrela reprezintă pasul unu. Conform raţionamentului meu, pasul doi ar fi să-i trimitem pe oamenii lui McNab ca soluţie de acoperire în cazul în care CIA

nu reuşeşte să neutralizeze cu discreţie avionul la sol. Presupun că la voi se lucrează deja la asta, nu, Larry?

– Nu vreau să creez o impresie falsă spunând „Evident că da", răspunse Lawrence Fremont. Lucrăm, dar am înţeles că avem un singur om acolo – este cel care a obţinut confirmarea vizuală – şi el singur nu poate face prea multe. Sunt convins că ajutoarele au plecat deja spre el. Ca să fiu sincer însă, nu ştiu cât va dura până când ajung acolo.

– Mulţumesc, Larry, zise Naylor. Iar acum vom afla părerea următorului ofiţer în grad, generalul Potter. Se îndoieşte cineva de aici că el nu va sugera trimiterea Peace Corps ca să discute cu acei oameni?

Se auziră câteva râsete înfundate.

– Sunt de acord cu amiralul Warley să-i trimitem pe oamenii lui McNab...

– De ce nu mă surprinde? îl întrerupse Naylor.

– Dar nu sunt de acord cu lista lui de priorităţi. Cred că McNab şi Gray Fox au experienţa necesară pentru gestionarea unei astfel de situaţii. Dacă veţi ordona desfăşurarea operaţiunii cu discreţie, atunci asta veţi primi.

– Asta-i tot? întrebă Naylor.

– Da, domnule, răspunse Potter. Nu mi se pare că e nevoie de cine ştie ce gândire complicată aici.

– Şi generalul McFadden? continuă Naylor turul.

– Nu am nimic de adăugat, generale, zise McFadden.

„O spune pentru că e supărat pe mine? Sau pentru că într-adevăr nu mai e nimic de spus pe lângă ce s-a spus deja? Potter are dreptate, nu e nevoie de cine ştie ce gândire."

– Bine, rosti Naylor. Toată lumea pare de acord că ar trebui să-i trimitem pe oamenii generalului McNab – şi

ne referim aici la echipa Gray Fox pentru neutralizarea avionului – și imediat ce va fi posibil la acoperirea zonei cu avioane de vânătoare, fără să intrăm în spațiul aerian al Surinamului, evident, ci să ne menținem deasupra Atlanticului în afara teritoriului surinamez în cazul în care avionul decolează. Moment în care avionul va fi interceptat și i se va ordona să se întoarcă în Zandery. Dacă nu se supune, va fi doborât. Cam asta-i tot?

Privi de jur împrejurul mesei. Când ajunse la viceamiral, acesta spuse:

– Regulamentul de angajare, generale? Vom da piloților autoritatea de a doborî avionul sau vreți să ceară permisiunea? Și de la cine?

Generalul Naylor se uită la McFadden.

– Al?

– Când am aflat că CIA a localizat avionul, rosti generalul McFadden, am ordonat trimiterea unui E-3[1] acolo. Cel mai apropiat de zonă era la realimentare în Guantanamo. Mi-au spus că au nevoie de treizeci de minute ca să decoleze. Asta se petrecea cam cu treizeci de minute în urmă. Așa că probabil a decolat deja. Sunt cam două mii nouă sute de kilometri de la Gitmo până acolo. La o viteză ceva mai mare de cinci sute de noduri, asta

---

[1] Aeronava E-3 „Sentry“ este un adevărat sistem aerian complex de avertizare timpurie și control (AWACS) montat pe fuzelajul modificat al unui Boeing 707. Având zece metri în diametru și ridicat la cinci metri deasupra fuzelajului, domul radar este capabil să asigure supraveghere aeriană pe o distanță de patru sute de kilometri de la suprafața Pământului până în stratosferă, deasupra solului terestru și celui marin. În plus, E-3 este echipat cu un adevărat arsenal de echipamente de comunicații, permițând comunicațiile cu alte aeronave din zona de operațiuni și, prin intermediul sateliților, cu Statele-Majore ale armatelor de oriunde din lume.

înseamnă cam trei ore și douăzeci de minute. Totodată am ordonat trimiterea a două KC-135 de la Barksdale[1]. Amândouă au decolat, unul îndreptându-se direct acolo, celălalt spre Gitmo, unde va aștepta în stare de alertă. În fine, am mai ordonat trecerea în stare de alertă pentru patru F-15 la Eglin[2].

Cel mai prost scenariu posibil: Avionul 727 decolează peste câteva minute, caz în care ridicăm avioanele F-15 de la Eglin ca să-l intercepteze. Punctul de interceptare ar fi cam la două sute cincizeci de kilometri sud de Miami, un pic la sud de Cuba. I s-ar putea ordona să aterizeze la Gitmo sau ar putea fi doborât.

Decizia aparține piloților de pe avioanele de interceptare. Din motive evidente, asta implică un risc major. Dar nu putem proceda altfel până când E-3 nu ajunge acolo și nu intră în acțiune.

Recunosc că nu este o situație ideală, dar adevărul este că nu ne așteptam să avem de-a face cu un avion aflat pe aerodromul din Zandery, Surinam.

– Și cel mai bun scenariu posibil, Al? întrebă Naylor.

Naylor era impresionat de acțiunile deja întreprinse de McFadden și se simțea puțin vinovat pentru că înscenase povestea cu „cei mai mici în grad vorbesc primii".

---

[1] KC-135, de asemenea proiectat pe baza fuzelajului de Boeing 707, este o aeronavă de realimentare în zbor, capabilă de a furniza 100 000 de litri de combustibil prin intermediul unui furtun montat în partea din spate a fuzelajului. Baza Forțelor Aeriene Barksdale este situată în nord-vestul Louisianei.

[2] F-15 „Eagle" este un avion de vânătoare cu o viteză maximă mai mare decât dublul vitezei sunetului (2,5 Mach). Baza Forțelor Aeriene Eglin este situată pe coasta Golfului Mexicului, în Florida, în apropiere de Pensacola.

– Ar însemna că avionul nu intenţionează să plece nicăieri în curând – cu alte cuvinte, înainte ca E-3 să ajungă acolo, fapt care ne-ar conferi instrumente de identificare şi comunicare sau mai exact ar lua decizia de doborâre de pe umerii piloţilor. Apoi îi trimitem pe oamenii lui McNab la faţa locului, ca să neutralizeze avionul – foarte, foarte discret – înainte ca acesta să decoleze. Este posibil, chiar dacă n-ar trebui să contăm prea mult pe această posibilitate. Până când McNab poate trimite un C-17 sau nişte Păsărele etc. până la Hurlburt – ceea ce evident nu se va petrece peste o oră sau două – ar trebui să fiu informat deja de CIA unde pot ateriza cu C-17 în Surinam.

– Ai cerut astfel de informaţii de la CIA? întrebă Naylor.

– Domnule general, interveni Lawrence Fremont, mi s-a spus că va dura alte câteva ore ca omul nostru să se ducă şi să se întoarcă dintr-o regiune aflată la circa cincizeci şi cinci de kilometri de aerodrom despre care credem că poate primi un C-17. Dar datele sunt vechi de câteva luni şi nu avem chef ca McNab să ajungă acolo şi să descopere că aerodromul respectiv este fie inundat, fie plin de deşeuri.

– Trebuie să mărturisesc că sunt impresionat de ce aţi făcut amândoi, rosti generalul Naylor. Şi acum să vedem ce are de zis generalul McNab. Wes, te rog să-mi faci legătura cu el pe linia securizată şi să-l pui pe difuzor.

– Da, domnule, replică sergentul-major Suggins, care se duse imediat spre cabina telefonică, de unde ieşi în mai puţin de un minut. Aveţi legătura, domnule.

– Cu generalul McNab, vă rog, zise Naylor.

– La telefon, domnule.

– Ai fost informat că avionul 727 a fost descoperit în Surinam?

– Da, domnule.

– Ei bine, iată cum stăm. Secretarul apărării a dat CentCom misiunea de a neutraliza avionul. Toată lumea de aici a căzut de acord că Gray Fox este unitatea cea mai potrivită pentru asta. Sprijinită de avioane de interceptare care vor surprinde avionul dacă acesta decolează înainte să apuci tu să-ţi duci oamenii acolo ca să-l forţeze să aterizeze înapoi în Surinam sau să-l doboare.

– Cu alte cuvinte, domnule, dumneavoastră speraţi ca o operaţiune Gray Fox care să menţină avionul la sol să fie derulată cât mai repede posibil?

– Da. Vrei să-mi spui cum vei proceda?

– De fapt, domnule, s-ar putea să fie mai puţin dificil decât pare la prima vedere. Nu va trebui să aterizăm pe un teren ostil, în primul rând, apoi nu-mi imaginez că dispun de forţe redutabile care să apere avionul. Aşadar, trebuie să plecăm cu o escadră de Păsărele – două de atac, patru de transport trupe – într-un C-17 cu treizeci de oameni, să aşteptăm până ce aflu unde pot ateriza cu mastodontul de C-17 – am cerut deja DIA să-mi transmită informaţii despre posibile zone de aterizare, dar n-am primit încă nimic – şi apoi să trecem la acţiune. Acţiunea înseamnă orice, de la preluarea controlului asupra avionului până la aruncarea lui în aer.

– Crezi că poţi prelua controlul asupra avionului, Scotty?

– Cred că este posibil, domnule. Iar ăsta ar fi cel mai bun lucru de făcut.

– Operaţiunea asta trebuie să decurgă cu cea mai mare discreţie, Scotty, înţelegi?

– Da, domnule, înţeleg.

– Pornind de unde? interveni McFadden. De la Hurlburt?

– Da, domnule. A fost cumva generalul McFadden?

– Da.

– Domnule, aş aprecia orice ajutor pe care mi l-aţi putea furniza cu un teren unde să aterizez cu mastodontul meu de C-17.

– Lucrez la chestia asta, Scotty. CIA are pe cineva care, chiar în vreme ce discutăm noi, verifică dacă un teren cam la cincizeci şi cinci de kilometri de Zandery este utilizabil. Cu ajutorul CIA şi DIA, ar trebui să avem confirmarea în cel mai scurt timp posibil.

– Mulţumesc, domnule, zise generalul McNab.

– Scotty, cât ţi-ar lua ca să duci o echipă potrivită şi escadra de Păsărele până la Hurlburt?

– Nu prea mult, domnule.

– Ce înseamnă acest „Nu prea mult“ în ore şi minute, Scotty? întrebă Naylor.

În vocea lui se ghicea o notă de nerăbdare.

– De fapt, domnule, chiar în vreme ce vorbim stau la umbra aripii mastodontului C-17, urmărind cum valurile apei din Golful Mexicului se sparg de malul nisipos al plajei din Hurlburt.

– Să înţeleg că spui, generale, că acum eşti la baza din Hurlburt? întrebă Naylor, cu un ton de gheaţă.

– Da, domnule. Cu şase Păsărele şi treizeci de operatori speciali, aşteptând ordinul dumneavoastră ca să trecem la acţiune.

– Cine te-a autorizat să te duci la Hurlburt, generale? întrebă Naylor, devenind de-a dreptul furios.

– Domnul Castillo a sugerat că am economisi o groază de timp dacă aş forma echipa şi aş aduce-o la Hurlburt, domnule. Nu am găsit nici o fisură în raţionamentul lui, domnule, aşa că am acţionat în consecinţă.

– Te referi la maiorul Castillo, generale?

– Într-un fel, da, domnule. Dar eu i-am spus „domnule“. Mi s-a părut mai potrivit, mai ales că a fost la Fortul Bragg ca reprezentant personal al preşedintelui, domnule. Şi era îmbrăcat în haine civile.

– Eşti un nenorocit de general-locotenent, Scotty! explodă Naylor. Şi nu primeşti nişte nenorocite de „sugestii“ de la un nenorocit de maior! Şi tu ştii prea bine chestia asta, fir-ar al dracului să fie!

– Cu tot respectul, domnule, el nu operează în calitate de maior. Consilierul pe probleme de securitate naţională a spus explicit la telefon că vine la Bragg ca reprezentantul personal al comandantului-şef, domnule, aşa că, precum am mai spus, domnule, am acţionat în conformitate.

Naylor îşi ridică furios şi dezgustat mâinile şi privi de jur împrejurul mesei. Ofiţerii şi civilii din încăpere se uitau oriunde în altă parte în afară de el. Sergentul-major Suggins stătea în cabina telefonică făcând tot felul de gesturi cu mâinile, ceva între rugăciune mută şi un semnal de potolire a lui Naylor.

Naylor încercă să-şi revină în fire, gândind: „Dacă sunt furios voi lua decizii proaste, proporţional cu intensitatea furiei.

Nu-mi pot permite să iau acum o decizie pe care o voi regreta mai târziu.

Nemernicul ăla! Când povestea asta se va încheia, o să-i spânzur pe el şi pe Charley de boaşe de un perete!“

– Generale McNab! ordonă Naylor. Menţine starea de alertă pentru declanşarea acestei operaţiuni la ordinul meu. Şi doar la ordinul meu.

– Da, domnule.

– Iar după ce povestea asta se încheie, vreau să discut cu tine şi cu maiorul Castillo între patru ochi.

– Da, domnule.

Naylor privi în jurul mesei.

– Mai are cineva să-i transmită ceva generalului McNab? întrebă Naylor.

– Generale McNab, spuse McFadden. Colonelul Torine este gata de acțiune?

– Nu, domnule.

– S-a întors la Charleston?

– Nu, domnule.

– Știi cumva unde este?

– Da, domnule.

– Și ai de gând să-mi spui și mie?

– Da, domnule. Acum ar trebui să fie deja în Cozumel.

– Cozumel? Insula din apropiere de peninsula Yucatan?

– Da, domnule.

– Și știi cumva ce caută el pe o insulă din Caraibe?

– S-a dus acolo cu domnul Castillo, domnule. Domnul Castillo a spus că are nevoie de un expert în avioane 727 și colonelul Torine s-a oferit voluntar să-l însoțească.

– Măi, să fiu al dracului! exclamă generalul McFadden. Mulțumesc, generale McNab.

– Pentru puțin, domnule.

– Ținem legătura, generale McNab, rosti Naylor. Există vreo parte din ordinele mele, legate de declanșarea acestei acțiuni la ordinul meu și doar la ordinul meu, pe care să nu o fi înțeles complet?

– Nu, domnule.

– Naylor încheiat, rosti generalul.

– Când o să discuți cu generalul McNab și cu tipul ăsta, Castillo, generale, aș vrea să particip și eu, rosti McFadden. Pentru ce mama dracului l-a luat pe Torine la Cozumel? Și de ce mama naibii s-a dus Torine?

Naylor ridică mâinile într-un gest de frustrare.

– Operațiunile speciale comportă un anumit grad de nebunie, generale, iar chestia asta se ia ca râia, explică Naylor, cu un gest de resemnare.

Se uită la generalul-locotenent Potter, responsabilul cu operațiunile speciale din CentCom.

– Tocmai voiam să spun: „Fără supărare", continuă Naylor. Dar, la naiba, George, de ce ar trebui să-mi cer scuze pentru ceva evident?

– Nu m-am supărat deloc, generale, rosti Potter.

(TREI)
Aeroportul Internațional Cozumel
Cozumel, Mexic
09.40, 10 iunie 2005

Până la urmă se dovedi că nu fusese nevoie de toate pregătirile de trecere prin vama mexicană fără a fi obligați să dea explicații despre stația radio a lui Sherman și armele pe care le aveau asupra lor. În vreme ce avionul era ghidat de un jeep cu însemnul URMEAZĂ-MĂ de-a lungul unei alei de acces din cadrul micului, dar pompos intitulatului Aeroport Internațional Cozumel, Castillo văzu o camionetă Ford F-150 maro a vămii mexicane și trei vehicule albe Yukon XL – cu geamuri fumurii – parcate în locul către care păreau să fie conduși. Pe capota unuia din Yukon-uri aștepta un bărbat înalt, brunet, îmbrăcat cu pantaloni albastru-deschis și o cămașă galbenă cu mâneci scurte, pregătit parcă pentru o partidă de golf.

Aleksandr Pevsner venise personal să-i întâmpine la aeroport. Castillo nu-i zări nicăieri pe Howard Kennedy sau pe vreunul din bodyguarzii lui Pevsner.

„Probabil că sunt în Yukon-uri."

– Ăla e Pevsner, zise Charley. Dar sunt şanse mari ca acum să nu-şi zică aşa. Urmaţi-mă.

Doi vameşi mexicani, înarmaţi cu pistoale cromate semiautomate .45 ACP se apropiară de avion după ce motoarele acestuia se opriră şi Castillo deschise uşa de acces.

– Bun venit la Cozumel, rosti unul dintre ei în spaniolă. Putem urca la bord?

– Bineînţeles, răspunse Castillo, tot în spaniolă.

Verificarea dură doar atât cât vameşii să aplice ştampila pe certificatul de acces nelimitat pe teritoriul mexican al lui Fenando. Cei doi nu acordară atenţie nici unuia din cei aflaţi în cabina pasagerilor.

Castillo aşteptă ca vameşii să plece la bordul camionetei lor ca să coboare din avion.

Pevsner îi făcu semn, zâmbind, cu mâna.

– Bun venit la Cozumel, îi ură el în spaniolă.

– Mulţumesc, *señor,* răspunse Charley în spaniolă, îndreptându-se către Yukon.

Pevsner se dădu jos de pe capotă. Cei doi îşi strânseră mâinile.

– Mă tem că v-am uitat numele, *señor,* zise Charley.

– Ce-ar fi să-mi spui Dondiemo, Alex Dondiemo? zise Pevsner. Ce importanţă are un nume?

– Probabil vărul lui Roberto?

Pevsner îi zâmbi.

– Cam aşa ceva, zise el, după care întrebă: Şi tu cine eşti azi?

– Un jucător american de golf pe nume Charley Castillo, *señor* Dondiemo.

– Ciudat, aş fi zis mai degrabă un scufundător, replică Pevsner, trecând pe engleză. De obicei scufundătorii

caută mereu câte ceva. În fine, Charley, mă bucur să te revăd. Şi pe cine ai adus cu tine?

– Vărul meu, Fernando Lopez, un copilot pentru avion şi un... cred că ar putea fi numit un supertehnician în telefonia mobilă.

– Şi asta-i tot?

Charley încuviinţă.

– Şi cine sunt ei în realitate?

– Fernando chiar este vărul meu. Pilotul este un colonel din Forţele Aeriene, expert în avioane 727, iar tehnicianul este sergent în forţele speciale.

– Şi nici un vechi asociat de-al lui Howard... pardon, Roberto?

– Nici unul.

– Era atât de îngrijorat în privinţa asta, că pur şi simplu nu s-a simţit în stare să vină aici ca să te întâmpine personal, zise Pevsner.

– Nu are de ce să-şi facă griji, adăugă Castillo.

– Am încercat şi eu să-i spun asta, zise Pevsner. Dar Howard îşi face griji din orice.

Făcu un gest vag în direcţia celor două Yukon-uri din spatele lui. Imediat se deschiseră portierele şi mai mulţi oameni se dădură jos. Cu toţii aveau în mâini pistoale automate Uzi.

Charley îi recunoscu pe doi dintre cei care luaseră parte şi la evenimentele din Viena. Unul din ei era est-europeanul masiv care îi trăsese haina şi îl imobilizase cu pricepere atunci când Castillo se dusese să îşi golească vezica la toaleta bărbaţilor din hotelul Sacher.

– Lăsaţi armele! ordonă Pevsner în rusă. Şi ajutaţi-i pe oaspeţii noştri cu bagajele. Se întoarse spre Charley şi continuă să vorbească în rusă: Ce-ar fi să-ţi inviţi prietenii să ni se alăture, Charley?

– În ce limbă vom vorbi?

– Bună remarcă, Charley, răspunse Pevsner în rusă, după care trecu pe engleză. Ce zici de engleză? Un hotelier de clasă precum Alex Dondiemo ar trebui să vorbească engleza destul de bine, nu crezi?

Charley îi zâmbi şi întrebă:

– Şi rămâne *señor* Dondiemo?

– Evident că nu, Charley. Alex. Suntem prieteni, nu?

– Sper că da, răspunse Charley, după care făcu un semn spre avion.

Fernando ieşi primul, urmat de colonelul Torine şi de sergentul Sherman.

– Bine aţi venit la Cozumel, rosti Pevsner, întinzând mâna. Sunt Alex Dondiemo, gazda dumneavoastră. Charley şi cu mine suntem vechi prieteni.

– Fernando Lopez, se recomandă Fernando.

– Jack Sherman, răspunse sergentul.

– Jake Torine, domnule Dondiemo.

– Oamenii mei vor avea grijă de bagaje, zise Pevsner. Văd că afară, în soare, e foarte cald. Ce-ar fi să mergem la hotel? Probabil că un mic dejun nu are ce să strice acum.

Făcu un gest spre maşini, apoi o ocoli pe una dintre ele prin faţă. Când Charley urcă, constată că pe locurile din spate ale maşinii stăteau alte două „ajutoare".

„La naiba! Se aştepta ca din avion să sară o echipă SWAT a FBI care să-i pună cătuşe şi să-l ducă în State?

Nu credea că e posibil să se întâmple aşa ceva, dar Pevsner stă mereu la cârma jocului, luându-şi toate precauţiile şi aşteptându-se mereu la ce e neaşteptat."

După ce Pevsner porni maşina, Yukon-ul care fusese parcat în spatele ei trecu în faţă şi rămase acolo pe tot parcursul celor cinci kilometri de drum de-a lungul

unei plaje albe și late către Grande Cozumel Beach and Golf Resort.

La un moment dat, Pevsner zise destul de vesel:

– Ne place să credem că plaja noastră este mult mai drăguță decât cea din Miami. Mult mai drăguță decât oricare alta pe care o cunosc în Europa. Singura care mi se pare la fel de drăguță se găsește în Florida Panhandle, în jurul Pensacola.

Charley înțelese din asta că Pevsner n-avea de gând să vorbească despre avion în mașină.

„Crede că e posibil să avem microfoane. Ai grijă, Charley: n-are încredere în tine."

(PATRU)

Grande Cozumel Beach and Golf Resort era mai mare decât se așteptase Charley. Clădirea principală – înconjurată de căsuțe – era o construcție albă, cu patru etaje, situată chiar pe plajă. În apropiere se vedea un traseu imens și verde de golf. Privind într-acolo, Charley observă cum o blondă cu picioare lungi, ai cărei pantalonași albi nu reușeau să ascundă prea mult din rotunjimile posteriorului, rată o lovitură lungă.

Clădirea principală avea un garaj subteran. Accesul către acesta era păzit de un mexican plin de mușchi, îmbrăcat într-o uniformă asemănătoare cu cea a polițiștilor și care stătea lângă o barieră capabilă să oprească orice tip de vehicul până la dimensiunea unui tanc Abrams.

Abia coborâseră din Yukon, când a treia mașină, cea cu „ajutoarele" care le luaseră bagajele, intră în garaj.

„Nu au avut timp să desfacă valiza lui Sherman.

Sau au avut?

Nu subestima nimic, Charley."

Se vedeau mai multe ascensoare, păzite de un alt individ îmbrăcat în uniformă.

„Oare păzesc ascensoarele permanent sau doar când e Pevsner aici?"

Intrară în ascensor şi Pevsner introduse o cheie în panoul de control, apoi apăsă un buton pe care scria PENTHOUSE B.

După ce ascensorul se puse în mişcare, Pevsner scoase cheia din panou şi i-o dădu lui Castillo.

– Vor fi mai multe chei sus, anunţă el.

După ce uşile ascensorului se deschiseră, Castillo constată că ajunseseră într-un mic hol. De acolo exista o singură ieşire: nişte uşi duble, deschise, care dădeau spre un living imens cu vedere spre ocean.

Când păşiră în hol, se auzi un bâzâit electronic.

– De obicei, zise Pevsner, chestia asta sună atunci când un oaspete pleacă de aici cu vreun suvenir ascuns printre haine. Se pare că oamenii pur şi simplu nu se pot abţine să nu plece de la noi cu vreunul dintre vasele noastre de argint, ba uneori chiar cu mai multe.

Stânjenit, Fernando băgă mâna sub cămaşă şi scoase de acolo pistolul semiautomat fixat la centură.

– Ei bine, chiar dacă recunosc că sunt unii pe aici care îi consideră pe nord-americani doar nişte surse de bani uşor de jefuit, zise Pevsner, de chestia aia chiar că nu o să fie nevoie.

– Fascinant detector, zise Castillo. Cred că poate detecta orice, nu? Chiar şi, să zicem, un microfon ascuns?

– Este un detector cu adevărat bun, Charley, replică Pevsner.

– Ei bine, acum că ştii că nu încercăm să-ţi furăm argintăria, zise Castillo, putem trece la afaceri?

– Categoric, răspunse Pevsner. Dar mai întâi intră să-l saluți pe un alt vechi prieten de-al tău.

Le făcu semn să treacă prin ușile duble. Castillo intră primul. Când pătrunse în cameră, Howard Kennedy veni la el, zâmbind, și întinse mâna.

– Domnule Dondiemo, zise Castillo.

– Domnule Castillo, replică Kennedy. Cât de mult mă bucur să te văd. Se uită la Pevsner. Am auzit cumva un bâzâit adineauri?

– Dânsul este domnul Lopez, explică Pevsner. Vărul lui Charley. Are un .45.

– Asta-i tot, Howard, nu avem microfoane, zise Castillo.

Kennedy ignoră remarca.

– Spuneai ceva despre un acoperiș plat? zise el, făcându-i semn lui Charley să-l urmeze pe o terasă neobișnuit de lată, plină cu mobilier din aluminiu.

Kennedy apăsă un buton pe un perete când trecu printre ușile glisante. Se auzi un bâzâit electric, apoi copertina terasei începu să se strângă.

– Chestia asta e bună? întrebă Kennedy, arătând spre acoperiș.

– Sherman? rosti Castillo, moment în care sergentul Sherman ieși pe terasă.

Castillo arătă spre acoperiș.

Sherman se uită și încuviință.

– Probabil că voi avea chiar spațiu să o montez suficient de departe de margine ca să nu atragă atenția de jos, rosti Sherman.

– Crezi că poți găsi un ajutor care să-i arate domnului Sherman cum să ajungă pe acoperiș? Și să-l ajute cu bagajul? întrebă Castillo.

– Așa cum ți-am spus la telefon, Charley, dorințele tale sunt lege pentru noi, răspunse Kennedy.

– Câtă vreme îți ia să o montezi, Sherman? întrebă Castillo.

– Nu prea mult, răspunse sergentul.

Se duse la valiza enormă, scoase telecomanda și computerul de control de mărimea unui laptop, le puse pe un mic birou de lângă terasă, apoi închise valiza la loc. Când apucă de ea ca să o mute, Pevsner făcu un semn și doi din oamenii săi veniră repede ca să-l ajute.

Sherman se uită la Castillo, zâmbi și ridică din umeri, ca și cum ar fi spus: „Ce mama naibii, de ce nu?", după care îi urmă pe cei doi care îi cărau valiza.

Sherman își atinse zona lombară cu mâna, ca și cum și-ar fi potrivit un pistol la centură.

„Evident că are pistol. Ca și domnul Pevsner, cei din Delta Force încearcă să fie pregătiți pentru orice.

Oare de ce nu a bâzâit detectorul?

Sau probabil că a făcut-o. A detectat simultan ambele pistoale, dar numai Fernando s-a trădat.

Alex, prietene, măsurile tale de securitate nu sunt chiar așa de tari precum crezi."

După ce Sherman ieși din apartament, doi chelneri în haine albe intrară, fiecare din ei împingând un cărucior.

– Am crezut că aveți nevoie să mâncați ceva după zbor, zise Pevsner. Dar înainte de asta, a făcut cunoștință toată lumea cu vărul meu, Roberto, căruia uneori i se spune Howard?

Toți îi strânseră mâna lui Howard Kennedy.

Chelnerii începură să monteze un bufet sofisticat pentru micul dejun. Când unul din ei înlătură capacul de crom de pe un platou mare, Castillo văzu înăuntru ouă Benedict.

După ce chelnerii terminară de aranjat masa, se așezară amândoi în spatele meselor, cu brațele încrucișate la spate, așteptând să vină în ajutorul oaspeților.

Pevsner zise: *Gracias*, după care arătă înspre ușă. Chelnerii se grăbiră să plece.

– Acum, că am rămas singuri, Alex, zise Castillo, ne vei spune unde e avionul 727?

– Ia niște ouă Benedict, Charley. Avem suficient timp la dispoziție.

– Nu, n-avem timp, ripostă Charley. Unde e blestematul ăla de avion?

Expresia de pe chipul lui Howard Kennedy lăsa clar să se înțeleagă că Pevsner nu era obișnuit să primească replici pe un astfel de ton și că nu era deloc sigur cum va reacționa rusul.

Pe chipul lui Pevsner apăru o expresie de răceală, înlocuită repede de un zâmbet.

– Dacă îți mănânci ouăle Benedict, prietene, îți voi spune unde nu e, zise rusul.

Se auzi un fluierat și, o clipă mai târziu, sergentul Sherman strigă:

– Vine jos!

Toată lumea privi spre terasă.

Un cablu electric începu să coboare de pe acoperiș, urmat imediat de un alt cablu gros și plat.

– Le iau eu, rosti Fernando, care ieși repede pe terasă și prinse cele două cabluri.

– Bagă cablul electric în priză, zise sergentul Sherman. Nu contează dacă tensiunea e de 110 sau nu. Avem un convertor de tensiune interior. Eu voi conecta cablul aici.

– L-am prins, anunță Fernando.

– Avem tensiune de 110 volți, rosti Pevsner.

– Alex, unde nu e? întrebă Castillo cu glas de gheaţă.

– Nu e la El Vigia, zise Pevsner. A fost, dar a plecat de acolo.

– Unde e El Vigia? întrebă Castillo, vizibil surprins.

– Cam la optzeci de kilometri sud de lacul Maracaibo în Venezuela, răspunse Pevsner.

– Dar cum e cu Zandery, Surinam? Vrei să îmi spui că nu e în Surinam?

– De unde ai mai scos şi asta? întrebă Pevsner, surprins la rândul său. Din câte ştiu eu, n-a fost niciodată în Surinam. Howard, ai apucat să-i spui tu ceva despre Surinam?

– Doar că nu se îndrepta într-acolo... A, ai dreptate. Telefonul ăla cu zece dolari minutul s-a întrerupt înainte de a-ţi spune asta, Charley, nu?

– Iisuse Hristoase! exclamă Castillo. Noi am lucrat pornind de la premisa că a zburat din Gambia până în Surinam. De ce dracu' au pictat numere de înregistrare din Surinam pe el?

– Poate ca să încerce să vă inducă în eroare? zise sec Pevsner, adăugând pe un ton neutru: Avionul s-a dus din Gambia până la El Vigia.

– Câte canistre de combustibil erau la bord? întrebă Torine.

– Treisprezece au fost încărcate în Abéché, răspunse Howard Kennedy.

– Şi ce a căutat avionul în El Vigia? Ce naiba e în El Vigia? întrebă Castillo.

– E un teren destul de bun, răspunse Kennedy. Iniţial a fost amenajat ca un aerodrom privat pentru Shell care avea nevoie de acces la terenurile petroliere de la lacul Maracaibo. Nimeni nu-l putea folosi fără permisiunea Shell. După ce venezuelenii au naţionalizat industria

petrolieră, puterii de stat i-a trecut prin minte că uneori e util să dispui de un astfel de aerodrom, unde nu se pun întrebări și unde pot ateriza avioane mari. Ca atare, este încă „un aerodrom privat".

– Și ce caută avionul 727 acolo?

Pevsner și Kennedy se uitară unul la altul.

– Mai bine nu ți-aș spune până ce nu sunt sigur, răspunse Pevsner.

– De ce nu?

Kennedy se uită la Pevsner pentru îndrumare. Pevsner îi dădu acceptul cu un gest al mâinii.

– Ei bine, când vine vorba de răsplata pentru cooperarea noastră în cadrul investigației voastre, zise Kennedy, nu vreau ca cineva – iar foștii mei colegi se pricep foarte bine la asta – să spună: „Păi, da, i-a spus lui Castillo că avionul a fost în Ciad, *dar* am fi auzit despre asta oricum, și tot el i-a spus lui Castillo că avionul se îndrepta spre America de Sud, *dar* unde altundeva s-ar fi putut duce? *Iar* când i-a spus lui Castillo că avionul se găsește la El Vigia, după ce i-a mai zis încoace și pe dincolo, s-a dovedit că totul a fost o minciună. Pevsner nu i-a oferit lui Castillo nimic care să nu fi aflat și noi singuri și, ca atare, nu-i datorăm nimic."

– Povestește-mi despre chestia asta cu „încoace și încolo", Howard, zise Castillo.

Kennedy își ridică brațele, într-un gest de „Nu de la mine, Charley".

– Spune-mi, Charley, interveni Pevsner, crezi că guvernul Venezuelei ar recunoaște existența vreunui avion furat, posibil de către teroriști, care să fi zburat către un aerodrom privat din apropiere de lacul Maracaibo?

Castillo se uită în ochii lui, dar nu spuse nimic.

– Sau, merse Pevsner mai departe, că atâta vreme cât avionul a stat acolo, a primit numere de înregistrare noi – o nouă identitate – şi o mare cantitate de combustibil, în bună parte încărcat în canistre, după care a decolat din nou?

– A decolat în ce direcţie? întrebă Castillo cu voce moale.

– Am o idee, dar nu vreau să-ţi spun până când nu sunt sigur, răspunse Pevsner.

– Trebuie să ştiu ce crezi, răspunse Castillo.

– Dă-mi voie să-ţi descriu un scenariu, zise Kennedy. Subînţelegându-se că prin asta domnul Dondiemo şi cu mine nu încercăm să-ţi spunem ce se va întâmpla. Doar de dragul conversaţiei, bine?

– Bine.

Charley îl văzu pe Fernando ducându-se să inspecteze masa cu bunătăţi. Apoi Fernando îşi găsi un scaun, îl duse până la masa aranjată de chelneri, după care se servi singur.

Colonelul Torine păru stimulat de pofta de mâncare arătată de Fernando. Îşi luă şi el un scaun, îl apropie de masă şi apoi începu să-şi umple o farfurie cu mâncare.

– Să ştii că ouăle Benedict de aici sunt cu adevărat bune, Charley, zise Pevsner. De ce nu li te alături şi tu?

– Poate pentru că aş avea sentimentul că eu mănânc, şi Roma arde? ripostă Charley.

Pevsner chicoti.

„Of, la dracu' cu toate! Mi-e foame."

Găsi un scaun, îl puse lângă cel al lui Fernando şi apoi se duse la bufet.

Kennedy luă un alt scaun, i-l oferi fără să-i spună nimic lui Pevsner, care zâmbi şi clătină din cap. Apoi

Kennedy puse scaunul alături de cel al colonelului Torine, se duse la bufet și își turnă o ceașcă de cafea.

După ce gustă ouăle Benedict, Charley zâmbi.

– Sunt mulțumit când te văd mulțumit, Charley, zise Pevsner. Ouăle îți plac, nu?

– Sunt excelente, replică Charley. Bine, Howard, dă-i drumul.

– Acest scenariu trebuie să considere anumite lucruri ca pe niște elemente date, începu Kennedy. Unul dintre acestea este că oamenii care au pus mâna pe acest avion sunt mult mai pricepuți decât cei care au intrat cu aeronavele 767 în World Trade Center. Tipii ăștia sunt piloți suficient de bine antrenați ca să piloteze – să navigheze – un 727 peste Atlantic...

– Presupunere corectă, zise Castillo. Sunt absolvenți ai școlii de aviație Spartan din Tulsa. Altceva?

– Știi cine sunt? întrebă Pevsner, surprins.

Castillo dădu din cap.

– Le știm chiar și numele și avem și fotografiile lor.

– Cum ai aflat cine sunt? întrebă Kennedy, suspicios.

„Ce dracu', doar a fost agent FBI; polițiștii buni verifică datele."

– Recunosc că totul e circumstanțial. Doi tipi din Somalia, doi molahi, au venit în Philadelphia la un templu musulman. Polițiștii din Philadelphia – cei de la Antitero – i-au fotografiat și au trimis pozele FBI-ului pentru verificare. FBI-ul le-a verificat și i-a identificat. S-au aflat legal în State ca să facă școala de pilotaj. Am primit confirmarea de la Spartan.

– Așadar, există o conexiune în Philadelphia, zise Pevsner.

– Circumstanțiale sau nu, dovezile par solide, zise Kennedy. Dacă Biroul se pricepe la ceva, atunci cei de

acolo sunt experți în identificări. Pot face asta cu un computer; nu-i nevoie de nici o idee originală. Făcu o pauză ca și cum și-ar fi adunat gândurile, apoi continuă: Știind asta, ar fi rezonabil să presupunem alte câteva lucruri. Poate că ei nu au habar că le suflăm în ceafă, dar știu prea bine că suntem în căutarea avionului. Ca atare, cum ar duce un pilot inteligent un 727 până la Philadelphia?

– Este scenariul tău, Howard. Spune-mi tu.

Kennedy se pregătea să răspundă când se auziră în surdină primele note note din *Weiner Blut* de Strauss. Pevsner scoase un telefon mobil din buzunarul de la pantaloni. Vorbi în rusă.

– Da?

TI? Asta-i tot ce are...

Sună-l încă o dată și asigură-te că asta-i tot ce are.

Apăsă tasta de închidere și băgă telefonul la loc în buzunar, după care privi undeva, între Castillo și Kennedy.

– Încerc să mă decid dacă să-ți spun despre ce era vorba, zise Pevsner. Mă gândesc că e posibil ca Charley să reacționeze impulsiv.

Toți așteptară ca el să ia o hotărâre. Așteptarea nu dură mai mult de jumătate de minut, dar păru mult mai lungă.

– Pilotul unei aeronave care a fost obligată să facă o escală neprogramată – o lumină de avertizare de pe panoul de bord sugera o problemă de presiune hidraulică – la El Vigia, rosti Pevsner în cele din urmă, spune că, în vreme ce mecanicii se ocupau de problema lui, a văzut din întâmplare un avion 727 într-un hangar. Pe avion se pictau numere de înregistrare și alte însemne. Din nefericire, nu a putut vedea decât prefixul TI. A spus că era încă întuneric.

– La naiba! exclamă Charley. Ce înseamnă TI?

– Şi că tocmai scoteau mulajele de pe dungile roşii, albe şi albastre proaspăt pictate pe stabilizatorul vertical, adăugă Pevsner.

– Când se întâmpla asta? întrebă Charley.

– Cam cu patru ore în urmă, răspunse Pevsner. A fost obligat să aştepte până a ajuns în Bolivia – în La Paz – ca să mă sune.

– TI este sufixul de înregistrare costarican, zise colonelul Torine. Acest pilot, domnule Dondiemo...

– Dacă îmi spui „domnule“, zise Pevsner zâmbind, voi crede că sugerezi ca eu să îţi spun „colonele“.

– Ba deloc, domnule. *Alex*. Câtă încredere poate fi acordată acestui pilot? Lucrează pentru tine?

– Lucrează pentru o companie aeriană de transport cu care eu am o anumită relaţie. Toţi piloţii lor sunt de încredere. De fapt, dacă stau să mă gândesc mai bine, acest pilot este american.

– Deci pictează dungi roşii, albe şi albastre pe stabilizatorul vertical al unui 727 costarican. Şi ce-i cu asta? se miră Charley.

– El Vigia nu dispune de facilităţi pentru întreţinere, Charley, zise Kennedy. Dar dacă vrei să schimbi identitatea unui avion fără să te vadă cineva sau să pună întrebări...

– Bine, acceptă Castillo, uitându-se pe fereastră la ocean. Se întoarse apoi către ceilalţi: Să admitem că avionul nostru are acum însemne costaricane. Cum se încadrează acest fapt în scenariul vostru imaginar?

– Cred că foarte bine, dacă stau să mă gândesc, răspunse Kennedy. Bine, să reluăm scenariul...

Se opri când în apartament intră sergentul Sherman, urmat de est-europeanul pe care Charley îl numea „tipul care m-a păcălit în toaleta bărbaţilor“.

– Foarte curând, domnule maior, zise Sherman, aşezându-se la masă, pe care puse dispozitivul de control care semăna cu o telecomandă şi computerul special.

Conectă la computer cablul plat.

– Charley, continuă Kennedy, poate vrei să iei în considerare posibilitatea ca aceşti oameni să substituie avionul furat cu un avion care se poate apropia de Philadelphia fără să stârnească suspiciuni; un avion care face curse regulate la Philadelphia.

– Iisuse! exclamă Charley.

– De dragul discuţiei, să spunem că e un 727 aparţinând unei linii aeriene costaricane. Tot ce trebuie să facă indivizii este să se asigure că avionul înregistrat cu numerele reale nu trece prin spaţiul aerian american în acelaşi timp cu avionul furat.

– Şi cum pot face asta? întrebă Castillo, deşi răspunsul: „Prin sabotarea avionului real cu maximă discreţie“, îi trecu prin minte chiar în timp ce termina de pus întrebarea.

– Cum crezi că ar reacţiona un mecanic din, să zicem, San José, Costa Rica, întrebă încet Pevsner, în faţa unui plic cu zece mii de dolari în schimbul cărora nu trebuie decât să scoată din uz timp de douăzeci şi patru de ore un avion? Nu să-l arunce în aer, nimic care să stârnească bănuieli, ci doar să-l facă inutilizabil timp de o zi?

– Cum era replica lui Marlon Brando din *Naşul*? „Fă-i o ofertă pe care să n-o poată refuza“? rosti Kennedy. În acest caz, probabil că omul are de ales între a lua cele zece mii de dolari şi a face ce i s-a cerut sau să-şi vadă nevasta şi copiii măcelăriţi.

Castillo se uită la sergentul Sherman, care şedea cu o cască pe cap în faţa dispozitivului de control.

– Sherman, cum stăm? întrebă Castillo.

Sergentul își ridică mâna deasupra capului, cu degetele întinse.

Unul câte unul, le îndoi.

– Totul e funcțional, domnule, anunță el.

Castillo se duse la el și luă o altă cască telefonică.

– Avem legătura cu Philadelphia? se interesă el.

– Maiorul Miller este la primărie, răspunse Sherman. Este pe linia securizată de la arsenal.

– Fă-mi legătura cu el, ceru Castillo.

Sherman apăsă câteva butoane.

– Linia e deschisă și criptarea pornită, anunță el.

– Aici sergent Schneider, se auzi limpede vocea lui Betty.

– Aici Castillo. Poți să-l aduci pe Miller la aparat?

– Stați o secundă, domnule maior, replică sergentul Schneider.

– Charley? se auzi Miller o secundă mai târziu.

– Corect.

– Ai aflat că au localizat avionul în Surinam?

– Nu, n-au făcut-o. Nu e în Surinam și nici n-a fost vreodată acolo.

– Cum? întrebă Miller, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Charley, chiar înainte ca secretarul Hall și comandantul poliției să intre la primar – căci suntem la primărie – secretarul a primit un telefon de la CIA – de la director personal – prin care a fost informat că avionul e pe aerodromul Zandery, în Surinam. Și asta îi va spune și primarului.

– Ei bine, CIA s-a înșelat din nou.

– McNab a primit ordin să-l neutralizeze, continuă Miller. Se află deja la Hurlburt, gata să decoleze.

– Ascultă-mă cu mare atenție, Dick. Am nevoie de ceva de la tine. Du-te la aeroport și află ce curse aeriene

aterizează la Philadelphia – mă refer la cele regulate – din Costa Rica şi sună-mă din nou. Află ce linii aeriene costaricane fac curse regulate la Philadelphia.

– M-ai ascultat, Charley? Ai auzit ce am spus? CIA a găsit avionul. E confirmat. Au efectuat chiar şi o identificare vizuală.

– Nu e avionul pe care îl căutăm noi. Şi acum, la naiba, fă ce ţi se cere! Acum!

Castillo atinse umărul sergentului Sherman.

– Fă-mi legătura cu generalul McNab.

(CINCI)

Maiorul H. Richard Miller Jr. îşi aruncă privirea prin anticamera primarului oraşului Philadelphia. Se mai aflau acolo sergentul Betty Schneider de la Departamentul de Poliţie din Philadelphia şi agenţii speciali Joel Isaacson şi Thomas McGuire de la serviciul secret.

– Interesantă problemă, zise Isaacson pe un ton sec. Pe cine să crezi? Pe directorul CIA sau pe Don Juan?

– Eu aş merge pe mâna Don Juan, răspunse agentul McGuire.

– Părea foarte sigur pe el, constată sergentul Schneider.

– Don Juan e întotdeauna foarte sigur pe el, zise Isaacson. Asta nu înseamnă că are mereu dreptate.

– Habar n-am de unde să fac rost de informaţiile pe care mi le-a cerut de la aeroport. Sau dacă le pot obţine fără scandal.

– Merg eu acolo cu tine, sergent, zise Tom McGuire. Poate că insigna şi farmecul meu de irlandez te vor ajuta.

– Credeţi că ar fi bine să dau buzna în biroul primarului ca să-l anunţ pe secretarul Hall? întrebă Miller.

– În locul tău, eu n-aş intra fără nişte informaţii mai consistente decât ce ţi-a spus Don Juan, zise Isaacson. Dar cred că ar trebui să faci ce ţi-a cerut.

– Oricând eşti pregătit, sergent, zise Tom McGuire.

– Tocmai mi-a trecut o idee trăsnită prin minte, răspunse, gânditoare, Betty Schneider.

Îşi scoase telefonul mobil, parcurse agenda telefonică şi apăsă butonul de apelare când dădu de numărul căutat.

– Domnule Halloran, aici e sergent Schneider, Betty Schneider. Vă amintiţi de mine?

E o întrebare ciudată, domnule Halloran, dar vă rog să mă ascultaţi. Din ce vă aduceţi aminte, există vreo linie aeriană care face curse regulate din Costa Rica până în Philadelphia? Nu mă interesează doar cursele de pasageri...

O, ştiţi una? Îmi puteţi spune ceva despre ea, vă rog?

Un minut mai târziu, Betty acoperi microfonul cu palma şi exclamă:

– Bingo! Cred că ar trebui să-l suni pe Castillo, Dick.

Treizeci de secunde după aceea, Miller anunţă:

– Canalul de comunicare este ocupat.

– Mai încearcă, îi ceru sergentul Schneider.

(ŞASE)

– Înainte de a spune ceva, Charley, zise generalul-locotenent Bruce J. McNab, dă-mi voie să-ţi transmit ultimele cuvinte ale generalului Allan Naylor referitoare la tine şi la mine: „Eşti un nenorocit de general-locotenent. Nu accepţi «sugestii» de la un nenorocit de maior! Şi o ştii prea bine!“

– A aflat că sunteţi la Hurlburt? întrebă Castillo.

Era o constatare, şi nu o întrebare.

– Da. Şi se pare că nu e deloc impresionat de statutul tău de reprezentant personal al preşedintelui, aşa cum speram eu.

– Ei bine, îmi asum eu toată răspunderea, domnule. Continui să cred că a fost o mutare bună să plecaţi în avans la Hurlburt.

– E o atitudine nobilă din partea ta, Charley, dar el are dreptate. Generalii-locotenenţi nu ar trebui să accepte sugestii de la maiori, iar dacă o fac, ar trebui să-şi asume răspunderea. Ce s-a întâmplat?

– Avionul e undeva în Costa Rica; e fost revopsit şi i s-au schimbat din nou numerele de înregistrare.

– Iisuse, eşti sigur? Singurul motiv pentru care nu suntem în clipa asta în drum spre Surinam este pentru că nu au reuşit să găsească un loc unde să aterizăm cu mastodontul de C-17.

– Nu e în Surinam, întări Castillo.

– Ai aflat asta de la prietenul tău rus, traficantul de arme, nu?

– Aşa e.

– Doamne, Charley! Fortul Meade are fotografii ale avionului din Zandery. Agentul CIA din Surinam a efectuat o identificare vizuală şi tu îmi spui acum că nu e vorba de avionul nostru?

– Da, domnule. Probabil că dispun de fotografia unui Air Suriname 727 cu numerele potrivite de înregistrare, tocmai pentru că e un avion 727 real al Air Suriname. Avionul pe care îl are Legiunea Sfântă a lui Mahomed se găseşte probabil în Costa Rica.

– Unde anume în Costa Rica?

– Încă nu ştiu.

– Ai mai spus cuiva despre povestea asta?

– Nu, domnule. L-am trimis pe Miller la aeroportul din Philadelphia ca să afle ce avioane din Costa Rica aterizează în mod curent acolo. Este evident că indivizii încearcă să pătrundă în zona Philadelphia fără să atragă atenția.

– Și cum vor face asta? întrebă McNab.

„Crede că mi-am pierdut mințile.

Oare mi le-am pierdut?"

– Prin scoaterea din uz a unui avion costarican, a unuia adevărat, timp de douăzeci și patru de ore și trimiterea în locul lui a aparatului pe care îl au ei sub control.

– Îți va veni extrem de greu să-i explici chestia asta lui Naylor. El crede deja că ești beat din pricina autorității pe care nu o ai, de fapt.

– Și dacă am dreptate, domnule general? întrebă Castillo. În plus, nu voi încerca să-i spun nimic generalului Naylor. O să-i spun totul secretarului Hall. Lucrez pentru el, nu pentru generalul Naylor.

– Charley, rosti McNab cu voce înceată. Ești un ofițer de armată alocat CentCom J-5.

Castillo nu replică preț de câteva secunde, apoi zise:

– Domnule general, până ce nu mi se va spune altceva, voi continua să mă supun ultimelor ordine primite – venite de la președinte – de a coordona cu dumneavoastră neutralizarea avionului. În virtutea autorizării pe care o am, vă recomand să vă pregătiți de neutralizarea avionului 727 în Costa Rica.

McNab avu nevoie de zece secunde ca să răspundă.

– La dracu', domnule Castillo, v-ați pornit rău de tot să rezolvați problema asta.

– Acum îi voi raporta secretarului Hall ce am aflat, zise Castillo. Vă dau de știre ce va spune.

– Așa să faci, zise McNab. McNab terminat.

Charley atinse umărul sergentului Sherman.

– Fă-mi iarăși legătura cu Philadelphia, te rog.

– Imediat, zise sergentul, apoi, o clipă mai târziu: Linia operațională și criptarea asigurată.

– Miller?

– Sergent Schneider, domnule maior.

– Dă-mi-l pe Miller, te rog.

– Cred că ar fi bine să auziți ceva mai întâi, replică Betty Schneider. Compania Air Transport din Costa Rica efectuează curse regulate către Philadelphia folosind avionul său 727 cel puțin o dată pe săptămână, iar uneori chiar de două sau trei ori.

– Iisuse, te-ai mișcat repede! zise Castillo. Ești sigură?

– Halloran – de la Lease-Aire – le-a vândut avionul. Când e aici, Halloran are grijă de întreținere. Se aduc flori în Philadelphia și se transportă înapoi articole de menaj către San José.

– Flori și articole de menaj?

– Flori proaspete. Le cultivă în Costa Rica și le aduc aici ca să le vândă în supermarketuri. Iar articolele de menaj sunt pentru americanii care se retrag acolo la bătrânețe. Oamenii își pot duce lucrurile în Costa Rica fără să plătească taxe vamale pentru ele.

– Iisuse Hristoase, uite și conexiunea! exclamă Castillo.

– Mai e ceva, zise Betty Schneider. Venind încoace, cursa face escală la Tampa, trece acolo prin vamă, lasă câteva flori, apoi vine aici.

– Sub formă de cursă internă, zise Castillo. Nu ca zbor internațional.

– Corect.

– Și, evident, nimeni nu pune întrebări legate de lipsa scaunelor pentru pasageri, rosti Castillo. Unde e secretarul Hall?

– În biroul primarului împreună cu comandantul.

– Cheamă-l la telefon, Betty.

– Nu cred că lui sau primarului îi va plăcea să fie întrerupt.

– Du-te și cheamă-l! ordonă Castillo.

XVIII

(UNU)

Biroul primarului
Primăria
Intersecția străzilor Broad și Market
Philadelphia, Pennsylvania
10.15, 10 iunie 2005

– Ce e atât de important, Charley? rosti cu iritare secretarul de stat, lăsând nerostită continuarea întrebării: *încât să întrerupi întrevederea mea cu primarul?*

Castillo știa prea bine acest lucru. Spuse:

– Avionul 727 nu este în Surinam, domnule secretar.

– Adică a plecat de acolo?

– Nu, domnule. Vreau să spun că avionul furat în Angola nu a fost niciodată în Surinam.

– Se pare că directorul CIA dispune de informații, inclusiv de imagini și o confirmare vizuală de la agentul local, pe care nu le cunoști.

– Domnule, avionul Air Suriname 727 din Zandery este cu adevărat avionul lor. Cel pe care îl căutăm noi se află, sub o nouă identitate, undeva în Costa Rica.

– Chestia asta o știi de la amicul tău care se ocupă cu traficul de arme, nu? întrebă Matthew Hall, pe un ton deopotrivă sarcastic și trist.

– Da, domnule, răspunse Castillo. Dar sergentul Schneider tocmai a descoperit conexiunea cu Philadelphia, care confirmă ce vă spun.

– Ce a făcut?

– Pevsner a sugerat – acum el încearcă să afle mai multe – că Legiunea Sfântă a lui Mahomed intenționează să intre pe teritoriul nostru prin substituirea avionului pe care îl au sub control cu un aparat care vine în mod obișnuit la Philadelphia. Schneider a aflat că există un astfel de avion, deținut de compania costaricană Air Transport, care aduce flori proaspete în Philadelphia cel puțin o dată pe săptămână. Lease-Aire le-a vândut avionul și tot ei se ocupă cu întreținerea lui cât stă în Philadelphia. Chestia asta se leagă cu ceea ce mi-a spus Pevsner despre faptul că avionul nostru se găsește pe un aerodrom privat din Venezuela, unde este revopsit cu însemnele companiei costaricane Air Transport.

Secretarul Hall privi în cealaltă parte a încăperii la sergentul Betty Schneider, care se sprijinea de perete. Era perfect conștient că Joel Isaacson, Tom McGuire și maiorul Miller se uitau la el, așteptându-i reacția.

„Asta înseamnă că știu de conexiunea cu Philadelphia și că o și cred, dacă l-au lăsat pe Miller să dea buzna în biroul primarului.

Mă aștept ca Miller să meargă pe mâna lui Castillo. Sunt ca frații.

Dar și Joel, și Tom?

Iisuse Hristoase! Tocmai l-am convins pe primar că sateliții NSA au dat de avion în Surinam, că CIA a verificat la fața locului că este avionul căutat de noi, și că

preşedintele a ordonat luarea „tuturor măsurilor necesare" pentru neutralizarea lui, că operaţiunea este deja în desfăşurare şi că situaţia este sub control, astfel că nu există motive de îngrijorare.

Iar acum ar trebui să mă întorc acolo şi să-i spun: «Îmi pare rău, tocmai s-a ivit o mică problemă»?

Primul lucru pe care l-ar face ar fi să ordone evacuarea centrului oraşului şi să se ducă la televiziune ca să anunţe oamenii că există o ameninţare reală de prăbuşire a unui avion peste Clopotul Libertăţii."

– Mai sunteţi pe fir, domnule? întrebă Castillo.

– Stai aşa, Charley, mă gândesc, ripostă secretarul Hall.

Se uită iarăşi la sergentul Betty Schneider.

– Crezi în conexiunea asta cu Philadelphia, sergent?

– Da, domnule. Pare să se potrivească.

– Mă duc în biroul primarului ca să le spun lui şi comandantului Kellogg că trebuie să mă întorc imediat la Washington, rosti Hall. La Casa Albă.

Sergentul dădu din cap.

– Tom, pregăteşte avionul! ordonă Hall.

McGuire se întoarse cu spatele şi vorbi încet într-un microfon prins de gulerul hainei.

– Chiar dacă eu continui să cred că situaţia e sub control şi că vom fi capabili să neutralizăm avionul, nu-i voi povesti primarului despre ultimele informaţii primite, decise Hall. Lăsă vorbele să plutească în aer câteva clipe. Sergent, aş vrea o escortă până la aeroport. Trebuie să ajung acolo cât se poate de repede.

– Voi fi fericită să fiu eu escorta dumneavoastră, domnule secretar, zise Betty Schneider.

– Dacă pe drumul spre aeroport, sergent, ţi-aş spune că m-ai ajuta enorm dacă ai merge la Washington cu mine, ce-ai spune? Te rog să nu te grăbeşti cu răspunsul.

Betty Schneider își strânse buzele și expiră cu putere.

– Cred că înțelegi ce îți cer și de ce, adăugă Hall.

Ea dădu din cap.

– Maiorul Castillo știe cum să irite pe toată lumea, nu-i așa? întrebă ea încet. Apare cu ceva neașteptat exact atunci când crezi că totul este aranjat.

Joel Isaacson chicoti.

– Domnule secretar, rosti sergentul Schneider. Inspectorul-șef Kramer mi-a ordonat să vă ofer toată asistența de care aveți nevoie. Dacă îmi cereți să merg la Washington, voi merge.

– Mulțumesc, zise Hall.

Duse receptorul securizat din nou la ureche.

– Charley?

– Da, domnule?

– Nu știi unde anume în Costa Rica?

– Nu, domnule. Dar, așa cum mi-a spus colonelul Torine, există doar două aeroporturi în acea țară care pot primi un 727... stați așa, domnule.

– Ce mai e? se burzului Hall, nerăbdător.

– Domnule, domnul... amicul meu spune că lucrează la o posibilă locație și ar trebui să aibă confirmarea în curând. Mi-a spus să vă transmit că face tot ce-i stă în puteri.

– Transmite-i mulțumirile mele, zise Hall, care continuă: Charley, plec spre Casa Albă. Să rămâi lângă aparat. Am convingerea că șeful nostru va vrea să discute cu tine.

– Domnule, eu voiam să plec spre Costa Rica.

– Și cât vei face asta, nu se va putea vorbi cu tine?

– Sunt cam o mie o sută de kilometri de aici. Cred că voi zbura vreo oră și jumătate, plus o jumătate de oră ca să închid stația radio de aici. Voi putea fi contactat cam peste două ore și un pic, domnule.

– Chiar crezi că trebuie să te duci personal acolo? Nu putem cere celor de la CIA sau din Meade să trimită un avion acolo?

– Cred că ar fi cel mai bine dacă m-aş duce personal, domnule.

„Mda, şi eu cred asta. Când CIA va afla că, pe baza informaţiilor oferite de agenţie, echipa Gray Fox va viola teritoriul sacru al Surinamului şi va neutraliza – probabil aruncând în aer – un avion perfect legitim, prima reacţie a celor de la Langley va fi negarea, apoi, ceva mai încolo, trecerea la acţiune pentru repararea greşelii pe căile obscure cunoscute."

– Refă legătura cu mine imediat ce poţi.

– Da, domnule. Bineînţeles.

Secretarul Hall puse receptorul în furcă.

– Miller, vreau să vii cu noi! ordonă el.

– Da, domnule.

Hall se îndreptă către biroul primarului.

– Nu voi sta mult, promise el.

(DOI)

Penthouse „B"
Grande Cozumel Beach and Golf Resort
Cozumel, Mexic
10.22, 10 iunie 2005

– Bine, Sherman, fă-mi din nou legătura cu generalul McNab! ordonă Castillo.

Cinci secunde mai târziu, Sherman raportă:

– Legătura nu poate fi stabilită, domnule maior.

– Of, la dracu'! exclamă Castillo. Ia legătura cu Bragg şi află dacă ei ştiu ce s-a întâmplat.

– Deja lucrez la asta, domnule, zise Sherman, care aproape imediat după aceea anunţă: Se pare că reuşesc ceva cu generalul McNab, domnule... Gata, avem legătura.

– Cu generalul McNab, vă rog, rosti Castillo în cască.

– Ce mai e, maior Castillo? se răţoi generalul.

– Domnule general, avem confirmarea celor pe care vi le-am spus înainte. Acum este aproape sigur că avionul furat a fost revopsit cu însemnele companiei costaricane Air Transport, care aduce în mod regulat flori în Philadelphia din Costa Rica, şi intenţionează să...

– Maiorule, îl întrerupse McNab, ai spus cumva că „duce în mod regulat flori în Philadelphia din Costa Rica"?

– Da, domnule, asta am spus. Flori cultivate în Costa Rica şi vândute în supermarketurile din State. Vama se face la Tampa...

– Ce convenabil pentru generalul Naylor şi CentCom. Pot sări în câteva Humvee-uri, se duc la Tampa International şi neutralizează avionul chiar acolo.

– Domnule, vă rog, daţi-mi voie să termin.

– De ce nu?

– Unde pot realimenta şi apoi întocmi un plan de zbor, ca şi cursă internă, către Philadelphia.

– Şi cum vor explica vameşilor din Tampa de ce cară cu ei atâtea canistre cu combustibil?

– Nu ştiu, domnule, mărturisi Castillo.

– Care a fost reacţia secretarului Hall la acest scenariu fascinant? I-ai spus?

– Da, domnule. Mi-a spus că pleacă la Washington. La Casa Albă.

– Şi?

– Şi asta-i tot, domnule.

– Probabil că nu vei mai dispune de legitimaţie multă vreme, şi probabil că n-ar trebui să-ţi spun asta, dar de

dragul vremurilor trecute şi în amintirea unor momente mai fericite, am să-ţi spun. Am primit noi ordine de la generalul Naylor. Trebuie să mă duc imediat pe un aerodrom din apropiere de Kwakoegron, Surinam, unde trebuie să fiu pregătit să neutralizez un avion 727 al Air Suriname când mi se dă ordin. În conformitate cu aceste ordine, acum mă aflu, estimez eu, cam la şaptezeci sau optzeci de kilometri sud de Hurlburt, deasupra Golfului Mexic.

– Da, domnule.

– Păstrăm legătura, Charley. McNab terminat.

– Charley, zise Pevsner în vreme ce Castillo punea casca pe masă, se pare că nimeni nu vrea să renunţe la planul de neutralizare a acelui avion din Surinam.

– Odată ce o astfel de operaţiune este declanşată, e greu să o anulezi, răspunse Castillo. Singurul care poate trece peste generalul Naylor este secretarul apărării. Iar el nu va crede cele spuse de mine în dauna CIA...

– Mai ales că sursa informaţiilor tale este un criminal rus nenorocit? zise Pevsner.

– Secretarul Hall nu crede asta, răspunse Castillo. Ai auzit ce a spus. Şi se duce să-l vadă pe preşedinte...

– Şi tu crezi că preşedintele, uitându-se la fotografiile făcute de NSA avionului Air Suriname 727 de pe aerodromul din Zandery şi având şi confirmarea agentului CIA de la sol, va decide că... cum te-a descris generalul mai devreme?... „un ofiţer de armată alocat Operaţiunilor Speciale din Central Command" are dreptate, şi ceilalţi se înşală? Mai ales că ştie că eu sunt sursa informaţiilor tale?

– Când îi voi apela prin radio şi le voi spune: „Sunt la mama dracului în Costa Rica" – sau unde dracu' e avionul ăla – „şi mă uit la avionul nostru", o să fie obligaţi să

mă asculte. Îl atinse pe sergentul Sherman pe umăr. Împachetează totul, sergent. Mergem în Costa Rica.

– Așteaptă o clipă, Castillo, interveni colonelul Torine. Înainte de a întrerupe legătura. Ce-ar fi dacă aş lua legătura cu generalul McFadden şi i-aş spune că eu cred – de fapt sunt sigur – că ai dreptate? Făcu o pauză, apoi adăugă: E o încercare cu bătaie lungă.

Castillo se uită în ochii lui.

– Cel mai probabil, în caz că luăm legătura cu cineva de la MacDill, este să primiţi ordinul de a mă aresta şi de a mă aduce la MacDill. Nu vreau să vă pun într-o asemenea postură. Dar vă mulţumesc pentru intenţie, domnule. Făcu la rândul lui o pauză, după care adăugă: Domnule colonel, cred că cel mai bun lucru pentru dumneavoastră este să fugiţi cât mai departe de lunaticul care s-a îmbătat cu autoritatea pe care nu o are de lângă dumneavoastră, să vă duceţi la aeroport şi să luaţi prima cursă aeriană spre Tampa.

– Ei bine, ai dreptate în legătură cu autoritatea de care nu dispui, Castillo. Eşti maior, aşa cum a evidenţiat şi generalul McNab. Nu-i poţi da ordine unui colonel, replică Torine. Dar generalul McNab a mai spus două lucruri. Mi-a ordonat să merg cu tine, spunând că ai nevoie de un expert în avioane 727.

– Din câte îmi amintesc eu, domnule, v-aţi oferit voluntar, rosti Castillo.

– Ăsta a fost ultimul meu ordin, şi intenţionez să-l respect, adăugă Torine. Iar al doilea lucru spus de generalul McNab şi care m-a surprins a fost: „Te-ai pornit rău de tot să rezolvi problema.“ Se uită la Castillo câteva clipe, apoi se întoarse spre sergentul Sherman. Te pot ajuta cu ceva la strânsul chestiei ăsteia, sergent?

– Am totul sub control, domnule, răspunse Sherman. Domnule maior, vreţi să ies din reţea?

– Închide staţia, sergent, îi ceru Castillo. Înainte ca generalului Naylor să-i dea prin cap să intre în legătură cu noi şi să ne ordone să ne întoarcem în State.

Sergentul Sherman se aplecă uşor în faţă, trase cablul de energie din perete şi raportă:

– Legătura s-a întrerupt, domnule.

Aleksandr Pevsner ridică receptorul telefonului din cameră.

– Pregăteşte maşinile pentru plecare urgentă la aeroport! ordonă el, în spaniolă. Vom coborî imediat în garaj.

– Mulţumesc, rosti Castillo. Mulţumesc pentru tot, Alex.

– Dimpotrivă, prietene, replică Pevsner. Eu îţi sunt recunoscător. Ai făcut toate eforturile ca să îţi respecţi partea ta din aranjament. Nu e vina ta că împăraţii, ţarii şi generalii comandanţi au tendinţa de a-l ucide pe mesagerul care le aduce veşti neplăcute.

– Iar cândva, mai încolo, Charley, interveni Howard Kennedy, indiferent ce se va întâmpla, cineva – poate chiar unul dintre foştii mei colegi – va spune: „Asta încerca Pevsner să ne transmită." Şi este posibil ca o asemenea concluzie să fie rostită în prezenţa oamenilor care trebuie.

Întinse mâna şi Charley i-o strânse, apoi Charley strânse şi mâna lui Pevsner, spunându-şi că probabil avea să treacă multă vreme până când avea să-l revadă pe rus. Dacă avea să-l mai revadă vreodată.

Fu surprins când Pevsner veni în garaj cu ei şi de-a dreptul şocat când rusul se aşeză la volanul unuia dintre Yukon-uri, cu intenţia evidentă de a-i conduce la aeroport.

În vreme ce goneau spre aeroport pe şoseaua de lângă plajă, Pevsner se întoarse înspre Howard Kennedy, care stătea lângă Fernando, şi îi ordonă:

– Scrie numerele din San José – toate trei – pe o hârtie și dă-i-le lui Charley, Howard.

– Da, domnule, răspunse Kennedy.

– Ce numere din San José? se miră Castillo.

– Sunt trei numere, explică Pevsner. Sper cu adevărat să nu ai ocazia să-l folosești pe vreunul. Cel cu prefixul 533 e pentru a intra în legătură cu mine rapid. Celelalte două sunt pentru informațiile pe care le pot descoperi despre localizarea avionului în Costa Rica. Sper să-ți fac rost de informația asta în timpul zborului până acolo, dar, dacă nu reușesc, sună la oricare din cele două numere, cere cu tine însuți...

– Poftim?

– Cere cu Charley Castillo. Ba, și mai bine, cere cu Karl Gossinger... ai reținut asta, Howard?

– Da, domnule.

– Cere cu Karl Gossinger și cei de acolo o să-ți ofere toate informațiile de care dispun. Dacă nu reușesc, nu vor ști cine e Herr Gossinger și vor spune asta.

– Mulțumesc, rosti Castillo.

– Te rog să nu suni la nici unul dintre ele decât dacă e absolut nevoie. Iar dacă primele două nu au informații pentru tine, asta înseamnă că n-am reușit să fac mare brânză, așa cum mi-aș fi dorit, continuă Pevsner. Cu alte cuvinte, nu ar avea sens să încerci să mă suni.

– Înțeleg, zise Charley.

Castillo simți o mână pe umăr și întoarse capul. Howard Kennedy îi întindea o bucată de hârtie. Charley o luă.

– Încearcă să nu pierzi chestia aia, Charley, zise Kennedy. Iar dacă timpul trece și îți dai seama că nu ai de ce să folosești vreunul din numere, ce-ar fi să arzi

hârtia? Chiar nu mi-aş dori ca numerele alea să cadă în mâinile cui nu trebuie.

– Crezi că foştii tăi asociaţi ar fi interesaţi de ele, nu?

– O, ar fi înnebuniţi să le aibă, zise Kennedy.

Zece minute mai târziu, Aleksandr Pevsner şi Howard Kennedy stăteau pe capota uneia dintre maşini urmărind cum decolează avionul Lear.

(TREI)
La bordul USAF C-17 036788
25,418 grade latitudine Nord
86,136 grade longitudine Vest
Deasupra Golfului Mexic
11.15, 10 iunie 2005

– Turnul din Miami, aici Air Force Şaizeci-Şapte-Optzeci-Opt, rosti în microfon maiorul Ellwood C. Tanner, de la USAF.

– Zi, Optzeci-Opt.

– Raportez poziţia mea. Nivel de zbor treizeci-trei, viteză estimată şase sute de noduri, pe curs unu-doi-cinci.

– Te am pe radar, Optzeci-Opt. Fii atent că orice deviere spre est de la cursul actual te duce în spaţiul aerian cubanez.

– Recepţionat avertismentul. Air Force Optzeci-opt terminat, rosti maiorul Tanner, după care îşi făcu o însemnare legată de conversaţie pe carneţelul de pe genunchi.

– Ai o hartă la care să mă pot uita, maiorule? întrebă o voce.

Tanner se răsuci şi îl văzu pe generalul McNab stând în carlingă între pilot şi copilot.

– Da, domnule, bineînțeles, răspunse Tanner. Suntem la o sută șaizeci de kilometri de coasta Floridei, cam la același nivel cu Miami.

– Am văzut asta, zise McNab, făcând un gest vag în direcția unui tub cu raze catodice care arăta poziția avionului și apoi întinzând mâna după hartă.

Tanner i-o dădu și McNab o studie câteva clipe, apoi i-o înapoie maiorului.

– Vezi unde arăt? arătă generalul cu degetul.

Tanner se uită.

– Da, domnule. Costa Rica.

– Mai exact, aeroportul Juan Santamaria International din Costa Rica, preciză McNab.

– Da, domnule.

– Și acum, maiorule, imediat ce vei considera că radarele cubaneze și-au pierdut interesul pentru noi, vei trece la microfon și vei anunța că, pentru a evita turbulențele, ai vrea să schimbi cursul la unu-șaptezeci-doi.

– Ceea ce ne va pune pe un curs către Juan Santamaria, domnule?

– Dacă apar întrebări legate de motivele schimbării de curs, nu vreau ca numele de Juan Santamaria să apară în conversație, s-a înțeles?

– Da, domnule.

– Dacă ți-aș spune că probabil ne vom confrunta cu probleme mecanice atunci când Juan Santamaria este cel mai apropiat loc de aterizare, ai crede că am devenit clarvăzător, nu?

– Da, domnule, cred că da.

– Bine. Pentru ofițerii inferiori are mare importanță să creadă că ofițerii superiori dispun de abilități misterioase și cunosc lucruri pe care ei înșiși nu le știu.

Maiorul Tanner îi zâmbi generalului. Nu era prima misiune Gray Fox pe care o pilota pentru Operaţiunile Speciale, dar era prima la care participa şi McNab. Cunoscând acest amănunt, colonelul Jake Torine îi instruise pe maiorul Tanner şi pe alţi doi piloţi la ce să se aştepte de la legendarul conducător al forţelor speciale. Practic, Torine îi avertizase să se aştepte la orice şi să nu întrebe nimic sau să exprime vreo opinie fără să li se ceară asta în mod expres.

Maiorul Tanner alese să încalce una din învăţăturile instructajului.

– Domnule, acolo este avionul 727 pe care nu l-am mai găsit în Ciad?

McNab se uită cu răceală la el.

– În armată există un vechi proverb, maiorule, care spune că locotenenţii nu trebuie să se însoare, căpitanii au voie să se însoare, iar maiorii trebuie să fie foarte prudenţi cu capacităţile paranormale. Probabil că proverbul se aplică în special Forţelor Aeriene.

– Da, domnule, replică Tanner. De obicei radarele cubaneze ne lasă în pace cam pe aici. Arătă spre hartă. Şi nu m-ar mira dacă am începe să întâlnim câteva turbulenţe serioase la câţiva kilometri sud de acel punct.

– Ai fost avertizat în legătură cu ştiinţa prezicerilor, maiorule, rosti McNab, de data asta zâmbind.

După care generalul McNab ieşi din carlingă şi se duse în cală. În ciuda dimensiunilor enorme ale aeronavei, cala era plină. Şase Păsărele, cu rotoarele îndoite, ocupau o mare parte a spaţiului. Pe podea erau prinse patru canistre cu combustibil de cinci sute de galoane. Se mai vedeau lăzi cu muniţie, rachete, raţii de hrană şi probabil treizeci de răcitoare din plastic pe care era scris cu roşu-strălucitor:

BAZA AERIANĂ
HURLBURT FIELD
SEDIUL OPERAŢIUNILOR SPECIALE ALE FORŢELOR AERIENE

Treizeci de operatori Gray Fox, şase ofiţeri, doisprezece gradaţi superiori şi cei doisprezece piloţi ai elicopterelor stăteau răspândiţi prin cală, pe unde găsiseră un loc, oriunde cu excepţia incomodelor scaune pliante din ţeavă de aluminiu şi material plastic din dotarea standard a armatei. Unul dintre piloţi era căpitan, unul locotenent şi ceilalţi erau ofiţeri cu contract, doi dintre ei având un salariu doar cu puţin mai mic decât al unui locotenent-colonel. Pe lângă faptul că fuseseră cu grijă selectaţi şi li se făcuse un instructaj intensiv, cu un minimum de o mie de ore de zbor ca pilot la comanda aeronavei, toţi cei şase erau, de asemenea, antrenaţi şi calificaţi ca luptători în forţele speciale. Odată ce ajungeau cu echipa Gray Fox la destinaţie, misiunea lor era aceea de a schimba rolul de piloţi de elicopter cu aceea ce toată lumea numea „lunetişti".

Se mai aflau acolo câţiva mecanici a căror misiune principală era îndoirea lamelelor rotoarelor elicopterelor, încărcarea Păsărelelor în pântecele aeronavei C-17, apoi, la locul misiunii, descărcarea elicopterelor, întinderea şi montarea la loc a lamelelor rotoarelor şi verificarea funcţionalităţii optime a Păsărelelor. Existau şi doi tehnicieni experţi în avionică, cu scopul de a se asigura că partea ce ţinea de electronică a Păsărelelor funcţiona fără greş şi doi armurieri care se ocupau de arme. Şi tehnicienii erau operatori ai forţelor speciale complet instruiţi, iar când Păsărelele îşi luau zborul, şi ei deveneau lunetişti şi stabileau un perimetru de bază în jurul uriaşului C-17.

Aproape toată lumea bea cola sau 7UP sau molfăia o îngheţată pe băţ, sau chiar mesteca un hot dog încălzit într-unul din cele două cuptoare cu microunde care erau luate în mod obişnuit în fiecare misiune, chiar dacă nu apăreau pe nici o listă de echipamente.

Aprovizionarea de la Hurlburt decursese foarte bine. Generalul McNab nu ar fi fost deloc surprins dacă unele din răcitoarele de plastic ar fi conţinut şase sau poate opt cutii cu bere la gheaţă. Nu întrebase şi nici nu verificase, dar nu-şi făcea probleme. Oamenii lui erau profesionişti; nici unul nu-şi permitea să bea alcool până când treaba nu era îndeplinită.

La o oarecare distanţă, spre capătul calei, pe singurul scaun tapisat cu material textil, şedea un operator Gray Fox în faţa unui container militar care conţinea unul din dispozitivele de comunicaţii de ultimă generaţie fabricate de Aloysius Francis Casey.

Omul îşi băgase în gură probabil o treime dintr-un hot dog cu chili şi ceapă când îl zări pe generalul McNab venind spre el. Se grăbi să mestece mai repede şi vru să se ridice.

McNab îi făcu semn să se calmeze şi aşteptă ca el să înghită dumicatul.

– Am înţeles că avem o mică problemă de comunicaţii, sergent Kensington, zise generalul.

– Da, domnule? răspunse Kensington, pe moment nedumerit, apoi luminându-se la faţă.

– Am înţeles că nu dispunem decât de posibilitatea de a avea imagini?

Sergentul Kensington se răsuci spre panoul de control şi comută întrerupătoarele. Pe măsură ce le închidea, luminile verzi se stingeau.

– Da, domnule, nimic nu funcţionează în afara imaginilor.

– Ei bine, nu poţi prevedea niciodată când lucrurile astea vor funcţiona şi când nu, nu-i aşa?

– Aşa e domnule, nu se poate prevedea.

McNab îi atinse umărul, îi zâmbi şi se îndepărtă. Surprinse privirea unuia dintre oamenii cu contract, un negru masiv – de peste doi metri şi probabil peste o sută de kilograme – pe nume Shine, a cărui ţeastă lipsită de păr reflecta lumina şi, ca o consecinţă logică, era poreclit de colegi „Shine cel Strălucitor“[1]. Îi făcu semn omului să vină la el.

– Vreau un răspuns scurt şi concis, Shine, zise McNab. După ce îţi dau coordonatele, cât timp îţi ia să programezi computerele?

– Domnule, am şi făcut asta. Putem decola în zece minute după deschiderea uşii calei.

– Niciodată nu mă asculţi, Shine. Probabil că de-asta nu eşti tu general.

– Nu mergem în Surinam, domnule general?

– N-am spus asta, Shine.

– Haide, şefu', trebuie să ştiu. Am o geantă plină cu CD-uri cu informaţii legate de aerodromurile din America de Sud. Poate că pe unul dintre ele se află ce aveţi nevoie. Dacă aşa stau lucrurile, am nevoie doar de un sfert de oră pentru reprogramare. Altfel îmi ia o oră, poate chiar mai mult.

– Nu cumva ai în geanta ta tot ce-ţi trebuie pentru Costa Rica?

– Nu ştiu, şefu'. Trebuie să verific.

– Ce-ar fi să verifici chiar acum? Şi dă-mi de ştire.

---

[1] *Shine* (engl.), a străluci (n. tr.).

– Da, domnule.

– Şi păstrează discreţia.

– Când mă vor vedea căutând în geantă, îşi vor da seama că s-a întâmplat ceva.

– Lasă-i să-şi facă griji; asta o să-i menţină în stare de alertă.

– Sunteţi un nemernic, domnule general, zise Shine, zâmbind. Cu tot respectul posibil vă spun asta, domnule.

McNab plecă mai departe, deschise unul din răcitoarele albe de plastic, scoase un hot dog, introduse cârnatul pe o ţepuşă, îl presără din belşug cu chili şi ceapă tăiată, şi apoi îl băgă într-unul din cuptoarele cu microunde.

(PATRU)
Biroul Oval
Casa Albă
1600 Pennsylvania Avenue NW
Washington, D.C.
11.20, 10 iunie 2005

– Are programul destul de încărcat, îi spuse şeful cancelariei preşedintelui Statelor Unite secretarului Departamentului de Securitate Naţională. Va dura mult?

Matthew Hall, care lăsa impresia cuiva care era iritat peste măsură, vru să spună ceva neplăcut, apoi se răzgândi şi zise:

– Natalie Cohen este aici? Dacă nu e, trimite după ea.

Deschise uşa Biroului Oval şi intră, negându-i şefului cancelariei privilegiul de a intra înaintea lui ca să-l anunţe.

Preşedintele stătea pe unul din cele două fotolii de lângă măsuţa pentru cafea. Frederick K. Beiderman, secretarul apărării, şedea pe canapea de cealaltă parte

a măsuței. Președintele, care tocmai turna cafea, își ridică privirea.

– Că tot vorbeai de lup, zise el. Cum au mers lucrurile în Philadelphia? Trebuie să ne așteptăm la vreo criză de furie din partea primarului?

– Probabil că vom avea parte și de așa ceva, domnule președinte, răspunse Hall.

– Nu l-ai putut convinge că problema este ținută sub control?

– Ba cred că da, domnule, cu ceva dificultăți. Nenorocirea e... nenorocirea e că problema nu se află deloc sub control.

– Au apărut evenimente neprevăzute în neutralizarea avionului din Surinam? Nici nu credeam că au avut timpul să ajungă până acolo măcar.

– Avionul identificat în Surinam nu este cel furat de teroriști, domnule președinte, zise Hall.

– Ce? făcu președintele, surprins.

– Spune-i asta directorului CIA, interveni Beiderman. Are chiar și confirmarea vizuală a agentului rezident acolo.

– Am intenția să-i spun directorului, Fred, rosti Hall. Dar credeam că președintele trebuie să audă primul asta.

– De unde îți obții informațiile, Matt? De la rus?

– Da, domnule, de la rus. Prin maiorul Castillo. Dar povestea nu se termină aici, domnule.

– Ce mai e?

– Noi am făcut... Nu știu de ce am spus „noi". Nu am avut nici o legătură cu asta. Când am auzit povestea asta de la Castillo, ca să fiu sincer, mi-am exprimat aceeași nedumerire ca și dumneavoastră, domnule președinte, dar apoi, când am aflat totul, a devenit varianta cea mai plauzibilă.

– Ce înseamnă „totul"? întrebă președintele, nerăbdător.

– Poliţia din Philadelphia – cu ajutorul iniţial ezitant al FBI-ului – i-a identificat pe cei care au furat avionul. Pevsner a spus că sunt somalezi şi aşa e. Au venit în Philadelphia ca molahi şi oamenii de la biroul local antitero le-au făcut poze şi i-au identificat...

– Pe cine au identificat? întrebă dr. Natalie Cohen, care intră chiar atunci în încăpere. Presupun că sunt invitată la această întâlnire?

– Eşti invitată, dar probabil că n-o să-ţi placă, replică preşedintele.

– Domnule preşedinte, continuă Hall, i-am adus cu mine pe maiorul Miller şi pe un ofiţer de poliţie din Philadelphia, sergentul Schneider. Cred că ar fi mai bine dacă aţi auzi totul de la ei...

– Adu-i încoace, ordonă preşedintele, după care întrebă: Acelaşi maior Miller?

– Da, domnule. A fost în Philadelphia...

Preşedintele îi făcu nerăbdător un semn lui Hall să îi aducă pe cei doi.

Hall se duse la uşă.

– Domnule preşedinte, rosti şeful cancelariei în clipa în care se deschise uşa, peste zece minute aveţi întâlnire cu purtătorul de cuvânt.

– Amână-l! ordonă preşedintele.

– Vreţi să intraţi, vă rog? rosti Hall.

Sergentul Betty Schneider şi apoi maiorul Richard Miller, îmbrăcat în haine civile, intrară în Biroul Oval. Se vedea clar că amândoi erau nervoşi.

– Bună dimineaţa, îi întâmpină dr. Cohen, apropiindu-se de ei cu mâna dreaptă întinsă. Mă numesc Natalie Cohen. Vă mulţumesc că aţi venit. Mă aştept să-l recunoaşteţi pe preşedinte. Domnul de lângă el este secretarul apărării Beiderman.

Preşedintele, care se ridicase de pe fotoliu la intrarea lui Cohen, se duse la Betty Schneider şi îi întinse mâna.

– Aşteptăm cu toţii să auzim ce... rosti el cu un zâmbet cald, după care adăugă, în vreme ce îi întindea mâna lui Miller, ...aveţi amândoi să ne spuneţi. Şi voiam de mult să te cunosc şi pe dumneata, domnule maior.

– Da, domnule, răspunseră amândoi la unison.

– Începe tu, Betty, ceru Miller. O să intervin şi eu unde trebuie.

– Îmi pare extrem de rău, dar trebuie să mă duc la toaletă, zise Betty Schneider. Chiar acum.

– Vino cu mine, dragă, zise dr.Cohen, conducând-o pe Betty printr-o uşă laterală.

În mai puţin de un minut, consilierul pe probleme de securitate naţională se întoarse.

– Nimeni nu crede că a fost amuzant, nu? rosti ea cu voce severă. Bine. Gata, domnule maior, începe dumneata.

Miller respiră adânc.

– O s-o iau de la început, zise el. Încă din start am considerat că e posibil să existe o conexiune în Philadelphia. Elementele s-au adunat pe rând, începând cu faptul că avionul este deţinut de compania Lease-Aire din Philadelphia. Apoi rusul lui Castillo i-a spus la Viena...

– Rusul lui Castillo? chicoti preşedintele.

– Da, domnule. Regret alegerea de cuvinte.

– N-ar fi trebuit să te întrerup, rosti preşedintele. Te rog să continui.

– Rusul cunoscut uneori sub numele de Aleksandr Pevsner, reveni Miller, de această dată ceva mai formal, care a luat contact cu maiorul Castillo în Viena, i-a spus acestuia că el crede în existenţa unei conexiuni în Philadelphia, deşi nu a oferit nici un motiv pentru aşa ceva.

Dar pe măsură ce informaţiile primite de Castillo de la Pevsner – că avionul a fost în Ciad, de exemplu, şi că fusese revopsit cu numere de înregistrare de Surinam – s-au dovedit corecte, Castillo a început să acorde mai mult credit teoriei conexiunii în Philadelphia.

Ea exista, dar la început n-am ştiut unde să o căutăm...

– Domnule maior, vrei să spui că informaţiile pe care acest om, Pevsner, le-a furnizat au fost valoroase şi corecte? îl întrerupse Beiderman.

– Da, domnule. Până acum tot ce ne-a spus s-a dovedit a fi adevărat. Nu există nici un motiv să nu credem ultimele informaţii pe care ni le-a furnizat.

– Şi anume? întrebă încet Natalie Cohen.

– Corect, tu ai intrat după începerea filmului, nu? zise preşedintele. Ultima vorbă de la rusul lui Castillo este că suntem pe cale să violăm teritoriul aerian suveran al Surinamului şi să neutralizăm un alt avion.

– Doamne! exclamă Cohen. Dacă nu e în Surinam, atunci unde e cel pe care îl căutăm noi?

– Undeva în Costa Rica, doa'nă, zise Miller. Sub o nouă identitate.

– Hopa! exclamă din nou dr. Cohen.

În acea clipă, sergentul Schneider reveni în încăpere.

– Îmi cer mii de scuze, zise ea. Şi sunt mai mult decât ruşinată.

– Nu fi prostuţă, o calmă preşedintele. Lui Matt Hall chestia asta i se întâmplă mereu. De fiecare dată când are senzaţia că sunt nemulţumit de el...

– Iisuse! exclamă Hall.

Dr. Cohen se uită surprinsă la preşedinte, clătină din cap, zâmbi, apoi chicoti.

Betty Schneider se uită la ea şi apoi la preşedinte cu o uşurare vădită.

– Maiorul era pe punctul de a ne spune... pot să-ţi spun Betty? întrebă Cohen.

– Da, doa'nă.

– Betty, maiorul era pe punctul de a ne spune ce credeţi voi că vor să facă oamenii ăştia cu acel avion şi cum au de gând să procedeze, continuă Cohen. Ce-ar fi să ne explici tu?

Betty îşi adună gândurile – nu chiar aşa de bine cum crezuse că va reuşi să facă – şi începu:

– Ei bine, când Charley a sunat din Mexic...

– Charley fiind maiorul Castillo? o întrerupse preşedintele.

– Da, domnule.

– Şi ce caută el în Mexic? întrebă preşedintele, pe un ton aproape retoric.

– A fost în Cozumel, domnule preşedinte, răspunse Hall. În acest moment e pe drum spre Costa Rica. Cu acelaşi scop: Să descopere şi să neutralizeze avionul.

– Am pus o întrebare idioată, mărturisi preşedintele.

– Cu ce se deplasează? se interesă Cohen. Mă preocupă spaţiul aerian şi violările de teritorii.

– Familia lui are un avion, un Lear 45XR, răspunse Hall. L-a împrumutat.

– Familia lui are un 45XR? Nu-i de mirare că-şi permite să locuiască în Mayflower, zise dr. Cohen.

– Probabil că are legătură şi cu numele lui de cod din serviciul secret, rosti preşedintele.

– Poftim? făcu dr. Cohen.

– Don Juan, replică preşedintele, evident mulţumit de sine. Apoi zări chipul consilierului său, pe care se citea clar dezaprobarea, se uită la sergentul Schneider şi continuă: Şi ce s-a întâmplat când a sunat din Mexic, Betty?

– Când Castillo ne-a cerut maiorului Miller şi mie să mergem la aeroport şi să aflăm ce linii aeriene aterizează frecvent în Philly din Costa Rica, răspunse Betty, m-am lăsat ghidată de un impuls, am avut noroc şi l-am sunat pe Terrence Halloran, proprietarul Lease-Aire şi al avionului 727 dispărut, şi l-am întrebat ce ştie despre avioanele costaricane care vin în Philly. Mi-a răspuns imediat că ştie de o asemenea cursă. Vânduse un 727 firmei costaricane Air Transport. Compania transportă flori angro, pe care le aduce în Philly cel puţin o dată pe săptămână. Florile sunt apoi vândute în supermarketuri.

– Somalezii vor substitui avionul furat cu un avion costarican legitim? întrebă dr. Cohen.

– Corect, Natalie, răspunse Hall. Castillo mi-a explicat că rusul i-a spus că avionul a zburat din Africa către un aerodrom privat din Venezuela, în apropiere de lacul Maracaibo, unde i s-au vopsit numere de înregistrare noi, costaricane.

– Rusul lui Castillo este practic un sac fără fund de informaţii utile şi credibile, nu-i aşa? zise preşedintele, deloc încântat. Ce bine ar fi să putem spune la fel şi despre CIA.

Nimeni nu spuse nimic câteva clipe.

Miller fu cel care rupse în cele din urmă tăcerea.

– Mai e ceva, domnule preşedinte. Pe drumul înspre Philadelphia, avionul face escală la Tampa, unde efectuează şi vama, ceea ce înseamnă că atunci când pleacă spre Philadelphia este o cursă internă, şi nu una internaţională. Şi piloţii vor dispune de toate aprobările necesare pentru a se apropia de aeroportul din Philadelphia.

– Toate acestea sunt ceea ce poliţiştii numesc dovezi circumstanţiale, domnule preşedinte, zise Betty, acum mult mai calmă. Nu există dovezi solide, concrete, de netăgăduit, dar totul se potriveşte...

Președintele ridică mâna într-un gest care o reduse la tăcere pe Betty.

– Fred, rosti el, anulează invazia Surinamului.

– Să o anulez, domnule președinte? întrebă secretarul apărării. Să ordon încetarea completă a operațiunii?

– Nu vreau ca avioanele F-15 să doboare un avion surinamez. Nu-mi pasă ce motiv invoci, dar fă-o.

– Da, domnule președinte, zise Beiderman, după care se duse înspre o nișă în perete unde se aflau două telefoane.

– Și nici nu vreau să văd cum CIA aruncă unul în aer la sol, continuă președintele, ca și cum ar fi vorbit cu sine însuși. Luă receptorul telefonului de pe măsuța pentru cafea și zise: Fă-mi imediat legătura cu directorul CIA. Aștept.

În mai puțin de douăzeci de secunde, directorul CIA era la celălalt capăt al liniei telefonice.

– Aici e președintele, John. Și acum ascultă cu atenție, căci nu am timp ca să repet ce spun, să explic sau să discut pe tema asta. Vreau să nu se întreprindă nici un fel de acțiune în Surinam. Nici una. Punct. Te voi suna din nou în scurt timp și îți voi explica decizia mea, dar acum vreau să anulezi orice fel de acțiune pe care ai plănuit-o. Mulțumesc.

După care președintele închise.

Expiră cu putere, privi de jur împrejurul încăperii, le zâmbi sergentului Schneider și maiorului Miller, apoi îi veni o altă idee, care îi estompă zâmbetul pe chip.

– Și cum a reacționat primarul Philadelphiei când a fost informat că problema cu Clopotul Libertății nu s-a rezolvat încă?

– Nu i-am spus, domnule președinte, răspunse Matt Hall. S-ar fi dus imediat la televiziune și ar fi ordonat evacuarea centrului orașului.

– Iisuse! exclamă preşedintele. Ei bine, va afla oricum mai devreme sau mai târziu. Cum facem faţă acestei chestiuni?

– Nu există nici un motiv pentru care primarul ar trebui să fie informat, domnule preşedinte, rosti Hall.

Preşedintele ridică din sprâncene, apoi întrebă:

– Presupunând că putem neutraliza avionul care trebuie, nu?

– Da, domnule, zise Hall. În cel mai rău caz, avionul pleacă din Costa Rica şi ajunge la Tampa, unde punem mâna pe el la sol.

– Asta presupunând că ei nu-şi schimbă planul pe drum şi nu intră cu el într-o navă de croazieră din portul Miami, în Disney World sau în vreo altă ţintă care li se pare interesantă. Trebuie să facem mai mult decât atât, Matt, replică preşedintele.

– Îl doborâm în clipa în care părăseşte spaţiul aerian costarican, zise Beiderman. Deasupra apelor internaţionale.

– Va trebui, zise preşedintele, să îl neutralizăm cu discreţie la sol în Costa Rica. Subliniez: *cu discreţie*. Există vreun motiv pentru care Gray Fox nu s-ar putea ocupa de asta?

– Presupunând că putem localiza avionul în Costa Rica, nu, domnule.

– În acest moment, Gray Fox se îndreptă spre Surinam, domnule preşedinte, replică secretarul Beiderman.

– Am anulat invazia Surinamului, ripostă preşedintele, cu un ton de rău augur. Nu erai aici când am dat ordinul, Fred?

– Domnule, în mod normal dispunem de comunicare instantanee cu avionul de transport Gray Fox. Dar, momentan, comunicaţiile sunt întrerupte. Se mai întâmplă, domnule. Pete solare... alte chestii.

– Adică nu suntem în contact cu Gray Fox?

– Deocamdată nu, domnule.

– Cât de departe este Costa Rica de Surinam?

– Câteva ore de zbor, domnule.

– Începând de acum și până când ajunge în Surinam, domnule secretar al apărării, vreau să-i transmiți generalului McNab ordinul că trebuie să se îndrepte spre Costa Rica, unde va aștepta noi ordine legate de misiunea lui inițială. Iisuse Hristoase, Fred, trimite avioanele F-15 după el și obligă-l să devieze de la curs dacă e nevoie.

– Da, domnule. Unde în Costa Rica, domnule președinte?

– Generalul McNab e un tip plin de resurse. Ce-ar fi să-l lăsăm pe el să decidă asta?

În acea clipă se deschise ușa Biroului Oval.

– Domnule președinte, a venit purtătorul de cuvânt, anunță șeful cancelariei.

– Ei bine, deocamdată am terminat aici, rosti președintele. Dar aș vrea ca toată lumea să stea prin preajmă.

– Ce-ar fi să mergem cu toții în biroul meu, propuse Natalie Cohen, să bem o ceașcă de cafea și să mâncăm ceva?

(CINCI)

Biroul consilierului pe probleme de securitate națională
Casa Albă
1600 Pennsylvania Avenue NW
Washington, D.C.
11.50, 10 iunie 2005

– Mă duc în camera operativă, anunță secretarul apărării. Aici mă simt ca un școlar care așteaptă să fie chemat înapoi în cancelaria directorului. Poate că au reușit

să restabilească legătura cu McNab. Vrea să meargă cineva cu mine?

– Voi merge eu, rosti secretarul Hall.

– Cred că îi voi duce pe Betty şi pe maiorul Miller la prânz în sala de mese, zise consilierul pe probleme de securitate naţională, dr. Natalie Cohen.

– Bună idee, fu Hall de acord. Ne vedem acolo.

– Domnule secretar Hall, zise maiorul Miller. Pot vorbi ceva cu dumneavoastră, domnule?

– Zi, răspunse Hall.

– Între patru ochi, domnule. Dacă vreţi şi dumneavoastră.

– Vrei să aştepţi, Fred, sau te ajung din urmă? zise Hall.

– Prinde-mă din urmă, răspunse Beiderman. O să merg încet.

După care Beiderman plecă.

– O iau pe Betty şi vă las singuri, zise dr. Cohen.

– Puteţi rămâne şi dumneavoastră, doa'nă, rosti Miller. Nu voiam ca secretarul Beiderman să audă. Acum mi-am dat seama că va afla oricum, aşa că n-are sens...

– Ceea ce spui nu prea are sens, domnule maior, îl admonestă Hall.

– E vorba de restabilirea contactului cu generalul McNab, domnule. Nu cred că toate sistemele de comunicaţii au căzut.

– Nu pricep, mărturisi Hall.

– Domnule, eu am participat la misiuni precum aceasta. Când se apropie clipa de a întreprinde ceva... atunci se întrerup adesea comunicaţiile.

– Nu pricep, insistă Hall.

– Eu cred că pricep, interveni Natalie Cohen. Există un moment în care generalul McNab nu are chef ca

nimeni să i se uite pe după umăr la ce face și să-i dea sfaturi prietenești? Vrea să meargă mai departe cu treaba lui?

– Da, doa'nă.

– Acum știi de ce nu a vrut ca Fred să audă chestia asta, zis Cohen și se întoarse spre Miller. Știi cum să iei legătura cu el?

– De obicei, lasă deschisă legătura pentru imagini, răspunse Miller.

– Nu știu ce mai înseamnă și asta, mărturisi Hall.

– Înseamnă că poate primi imagini. Unii știu chestia asta, explică Miller. Dacă e vorba de ceva important, îi trimit o imagine.

– O imagine? Ca o poză?

– Da, domnule.

– O poză a cui?

– A unui mesaj. Corect, domnule maior? rosti Cohen.

– Da, doa'nă.

– Vrei să spui că poți ajunge la el cu imaginea unui mesaj? întrebă Hall. Văzând că Miller dă din cap, Hall adăugă: Ei bine, evident că va trebui să-i spunem despre asta lui Beiderman.

– Poate că nu, zise Cohen. Ar accepta un mesaj de la dumneata, domnule maior?

– Da, doa'nă. Cred că da.

– Și cum funcționează chestia asta?

– Aș scrie mesajul aici, l-aș trimite prin fax către Nebraska Avenue și i-aș spune operatorului de acolo să îl transmită.

– Nebraska Avenue?

– Castillo a montat o stație radio Gray Fox acolo, zise Hall.

Dr. Cohen deschise un sertar al biroului ei, scoase o foaie de hârtie cu antet şi i-o dădu lui Miller împreună cu un pix.

– Dă-i drumul, îl invită ea.

– Doa'nă, aveţi cumva o carioca sau un marker?

– Vine imediat, răspunse ea, deschizând iarăşi sertarul.

– Mulţumesc, zise Miller. Domnule secretar, o să am nevoie de numerele de fax şi de telefon de acolo.

Hall ieşi în anticameră, unde Isaacson şi McGuire aşteptau.

– Am nevoie de numerele de fax şi de telefon pentru Nebraska Avenue, le ceru el.

Până ce Isaacson scoase numerele din agenda sa electronică, le scrise pe o bucată de hârtie, i le dădu lui Hall, iar acesta se întoarse în biroul lui Cohen, Miller introdusese deja hârtia în faxul de pe măsuţa din spatele biroului acestuia.

Hall îi dădu numerele lui Miller, care le introduse imediat în aparat. Maşinăria începu să ruleze imediat hârtia.

– Ai văzut asta? o întrebă Hall pe Cohen.

Consilierul de stat clătină din cap.

– Nu era nevoie, rosti ea.

Miller formă numărul de telefon din Nebraska Avenue pe telefonul lui mobil.

– Aici e maiorul Miller. Tocmai ţi-am trimis un fax. Trimite-l ca imagine generalului McNab – chiar acum. Rămân la telefon pentru confirmarea primirii.

Aparatul fax expulză foaia de hârtie. Natalie Cohen o luă, o citi, apoi i-o dădu lui Hall.

– Las-o pe Betty să citească – are dreptul – apoi arde-o, zise Natalie Cohen.

– S-o ard? se miră Hall, dându-i hârtia lui Betty Schneider.

– Fred nu trebuie să ştie de existenţa ei, răspunse Natalie Cohen.

Betty citi mesajul, apoi i-l dădu înapoi lui Hall, care îl citi din nou:

CASA ALBĂ
WASHINGTON D.C.

DR. NATALIE COHEN
CONSILIER PENTRU PROBLEME DE SECURITATE NAŢIONALĂ

Treci pe verde toate modulele acum.

Preşedintele încearcă să-i ordone gen. McNab să se îndrepte spre Costa Rica.

H.R. Miller Jr.
Maior, forţele speciale

– Şi crezi că Beiderman nu e îndrituit să aibă habar de chestia asta? întrebă Hall.

– Îndrituit, poate, răspunse Natalie Cohen. Aşa cum primarul Philadelphiei era îndrituit să ştie că CIA nu a descoperit avionul care trebuie. I-ai spus cumva despre asta, Matt?

El ridică din sprâncene şi apoi din umeri, ca o mărturisire tăcută că nu făcuse aşa ceva.

– Aceşti doi tineri au avut de luat o decizie grea între două comportamente corecte legate de loialitate, continuă dr. Cohen. Betty ca să vină aici cu tine, fără să le spună superiorilor ei că ştie că avionul identificat nu este cel care ne interesează, o chestie pe care unii ar putea-o considera lipsă de loialitate; iar Miller a fost obligat să-ţi povestească despre micul truc „selectiv“ de comunicaţii al generalului

McNab. Amândoi au luat decizia corectă. În Philadelphia nu s-a declanşat panica pe străzi, şi nu m-ar surprinde dacă Beiderman ar putea comunica în scurt timp cu generalul McNab. Aşa că las-o baltă, Matt, te rog.

Cohen întinse mâna.

– Are cineva un chibrit?

Secretarul Hall îi dădu o brichetă Zippo consilierului de stat.

(ŞASE)

La bordul USAF C-17 036788
17,210 grade latitudine Nord
82,680 grade longitudine Vest
Deasupra Oceanului Atlantic
11.58, 10 iunie 2005

– Ce interesant, rosti generalul McNab, dând mesajul înapoi sergentului Kensington, care avea grijă de panoul de control. Cred că ar fi mai bine să pui chestia asta acolo.

Arătă spre punga legată de raftul panoului, în fapt o mică sacoşă din pânză care ascundea trei grenade termice – două pentru staţia radio, una pentru cea de mesaje – în caz că se impunea distrugerea amândurora sau împiedicarea ajungerii lor în mâini străine.

Kensington se conformă, apoi se uită la McNab, care făcu un gest de pornire a tuturor canalelor. Kensington se întoarse spre panoul de control şi începu să activeze comutatoarele.

– Intră în funcţiune... toate sunt operaţionale, domnule, zise Kensington.

– Mă întreb de unde a făcut rost Miller de suportul ăla de imagine, rosti McNab.

– Cunoscându-l pe maior, domnule, n-am de unde şti, replică sergentul Kensington.

– Nu am primit nici o imagine, nu-i aşa?

– Nu, domnule, n-am primit. Probabil că şi canalul de imagini a fost întrerupt.

– Vrei să mi-l cauţi pe generalul Naylor, te rog? îi ceru McNab sergentului.

– Aici McNab, domnule. Am avut o mică problemă de comunicaţii, aşa că m-am gândit că e mai bine să vă contactez, domnule.

– Unde eşti, generale?

– Tocmai am ieşit din golf în Atlantic, domnule. Pilotul estimează că mai avem vreo patru ore de zbor. Asta ar însemna...

– Ordinele s-au schimbat, generale.

– Da, domnule?

– Preşedintele îţi cere să te îndrepţi către Costa Rica.

– Costa Rica?

– Fie către Tomas Guardia International, pe coasta de vest, sau către Juan Santamaria, care deserveşte San José – e la latitudinea ta – unde te vei pregăti să neutralizezi avionul pe care îl căutăm.

– Credeam că e în Surinam, domnule.

– Se pare că informaţiile au fost eronate, generale.

– Da, domnule.

– Crezi că povestea asta îţi va crea probleme?

– Nu, domnule. Probabil că voi putea ajunge la oricare din aeroporturi în, să zicem, ceva mai mult de o oră.

– Dă-mi de ştire când ajungi aproape de coastă, îi ordonă Naylor. Încercăm să-ţi obţinem permisiunea de a intra în spaţiul lor aerian. Dacă nu o obţinem, va trebui să creezi un soi de diversiune.

– Da, domnule. Înţeleg. Mă voi gândi la ceva.

– Ordinele tale, generale, venite de la preşedinte, sunt să neutralizezi acest avion cât mai discret posibil.

– Da, domnule, înţeleg. Să-l neutralizez cu maximă discreţie.

– Ţinem legătura.

– Domnule, îmi puteţi spune unde anume în Costa Rica este avionul pe care îl căutăm? Cât mai exact?

– Nu acum. Când voi avea informaţia, ţi-o voi transmite. CIA lucrează la asta şi chiar acum îşi deplasează sateliţii.

– Da, domnule. Ei bine, dacă CIA lucrează la asta, atunci vom şti cu siguranţă unde se află avionul ăla, nu-i aşa?

– Naylor terminat.

(ŞAPTE)

Biroul generalului comandant
Central Command al Statelor Unite
Baza Forţelor Aeriene MacDill
Tampa, Florida
12.15, 10 iunie 2005

Generalul Albert McFadden intră fără să bată la uşă în biroul generalului Allan Naylor şi aşteptă în faţa biroului acestuia douăzeci de secunde înainte ca Naylor să-i sesizeze – sau să catadicească să-i sesizeze – prezenţa.

– „Cele mai bune planuri pentru oameni şi şoareci“ – ai auzit vreodată expresia asta, Allan? întrebă McFadden.

– Acum ce s-a mai întâmplat? replică Naylor.

– Tocmai ce am vorbit cu Larry Fremont. A discutat la telefon cu agentul CIA din San José, Costa Rica...

- Şi?

- Omul CIA spune că ministrul de externe costarican va amâna cel puţin două zile cererea noastră de intrare în spaţiul lor aerian.

- Ne aşteptam la aşa ceva, ripostă Naylor. Aşadar, aterizăm fără permisiune, facem ce trebuie şi lăsăm Departamentul de Stat să se descurce cu restul.

- Să interpretez asta că tu crezi ce spune CIA?

- Este o întrebare cu capcane, Al.

- Vrei să rişti o porcărie, Allan? Ce-ar fi să le mai acorzi *o şansă* celor de la CIA?

- Ce tot spui acolo? Vorbeşti de parcă ai şti ceva.

McFadden puse o hartă mică pe biroul lui Naylor.

- La ce mă uit aici?

- E Golfo de Nicoya.

- Bine. Pe hartă nu se văd decât drumuri de pământ şi ape.

- Omul lui Larry spune că există o plajă nisipoasă cam la şaizeci de kilometri de Tomas Guardia International şi cam la optzeci de kilometri distanţă de Juan Santamaria, o plajă care poate primi un C-17, iar în jurul ei, pe o rază de câţiva kilometri, nu se află nimic altceva decât sate de pescari.

- E prea frumos ca să fie adevărat, replică Naylor. De unde ştie asta omul lui Larry?

- Spune că a auzit că în zonă se face trafic intens de droguri. S-a dus acolo deghizat în pescar amator, a verificat locul, l-a măsurat, a făcut teste de compresiune, a descoperit urme de cauciucuri de avion - nu ştie ce gen de avion, dar nu erau nişte urme mari - şi crede că acolo poate ateriza un C-17, pe baza celor citite de el în Manualul Forţelor Aeriene despre încărcătura suportată de cauciucurile unui C-17.

– Cât de credibil este acest individ?

– Aici e o mică problemă. Individul e la fel ca amicul nostru din Surinam.

– Ce mai înseamnă şi asta?

– Consideră-l ca pe un tânăr locotenent cu caş la gură. Agenţia îi trimite pe proaspeţii absolvenţi în locuri unde nu se întâmplă nimic, acolo unde ei fac practică de spionaj şi de lucru sub acoperire diplomatică.

– Of, Hristoase!

– Larry mi-a spus să-ţi transmit că tipul ăsta pare un şoarece dornic de afirmare.

– Ca în „Nu există nimic mai rapid decât un tânăr locotenent care aleargă la apelul ofiţerului superior"?

– Cred că Larry voia să transmită de fapt un compliment, zise McFadden. Cred că i-a plăcut ce a auzit la telefon.

– Unde e Larry?

– Încearcă să afle dacă cei din Langley au ceva legat de plaja asta. A spus să-ţi transmit că asta e tot ce ştie şi că a considerat că şi-ar cheltui mai eficient timpul dacă încearcă să mai afle ceva.

– Amiralul i-a sunat pe cei de la DIA şi ăştia nu au nimic despre zone potrivite de aterizare în Costa Rica, zise Naylor.

– Îi spunem lui McNab sau nu?

Naylor îşi lipi palmele atât de repede, că se auzi un pocnet sonor.

– Generalul McNab nu se numără în acest moment printre favoriţii mei, replică Naylor. Iar când spun: „Mda, trebuie să-i spunem şi lui", o fac cu acest gând în minte. Decizia de folosire sau nu a acelei plaje trebuie să-i aparţină. Dacă plaja nu suportă un C-17, se va lăsa cu mulţi morţi, iar avionul 727 nu va fi neutralizat.

Naylor se ridică și se îndreptă spre cabina telefonică securizată.

(OPT)

Aeroportul Tomas Guardia International
Liberia, Costa Rica
13.10, 10 iunie 2005

– Măi să fie, uite-l! exclamă Castillo în vreme ce avionul Learjet se îndrepta încet spre zona de parcare a unui alt aeroport mic, dar cu nume măreț.

Aici se afla un avion Boeing 727, legat la un generator de curent și la un remorcher, stând pe asfalt în fața unei clădiri din beton pe care scria, în spaniolă: CENTRAL AMERICAN AERIAL FREIGHT FORWARDING.

Stabilizatorul vertical era vopsit în dungi roșii, albe și albastre. Aceleași dungi erau pictate de-a lungul fuzelajului care părea proaspăt vopsit.

– Ăsta este *un* 727 cu tiparul corect de culori și cu numerele de înregistrare căutate. Nu știm dacă e cel căutat de noi până când nu aruncăm o privire înăuntru, spuse colonelul Torine.

– Aveți dreptate, zise Castillo. Dar cred că ar trebui să-i anunțăm pe cei din MacDill că avionul se afla aici.

– Tu decizi, zise Torine.

– Spune turnului că vrei să verifici busola, Fernando! ordonă Castillo.

– Aș prefera să rămân.

– Am mai trecut prin toate astea, zise Castillo.

În timpul zborului de la Cozumel spre aeroportul Juan Santamaria International din San José nu primiseră

nici un fel de informaţii legate de locul în care s-ar fi putut afla avionul 727 în Costa Rica, iar când Castillo sunase la cele două numere date de Pevsner, cei care îi răspunseseră îi spuseseră că formase probabil un număr greşit, căci nu cunoşteau nici un Karl Gossinger.

– Ce vei face, Charley? întrebase Torine.

– Dacă nu e aici, trebuie să fie dincolo, la Tomas Guardia.

– Sau nu e în Costa Rica. Continui să pui pariu pe Pevsner? Este clar că nu ştie unde se află avionul, altfel am fi primit un mesaj sau ţi s-ar fi răspuns la unul din cele două numere de telefon apelate de tine.

– Sau s-a întâmplat ceva. Poate că oamenii lui nu l-au descoperit aici şi el nu a putut trimite pe nimeni la celălalt aeroport ca să vadă dacă e acolo. Sau a făcut-o şi a apărut o problemă de comunicaţii. Dar era destul de sigur că avionul este în Costa Rica şi cred că trebuie să mergem înainte cu această presupunere. Iar dacă nu e aici, atunci trebuie să fie la Tomas Guardia.

– Cum vei gestiona problema? îl întrebase Torine.

– Mergem la Tomas Guardia. Fernando primeşte permisiunea să-şi verifice busola, noi intrăm pe pragul de acces al unei piste, iar Sherman şi cu mine ieşim cu staţia radio, ne ascundem în iarbă şi sperăm să nu ne vadă nimeni. Voi duceţi avionul la cel mai apropiat aeroport din Nicaragua, de unde puteţi contacta baza MacDill ca să le spuneţi unde suntem în cazul în care Sherman nu poate porni staţia. Apoi vedem ce se mai întâmplă. Poate avem noroc, deşi Dumnezeu mi-e martor că nu contez pe asta, şi chiar descoperim avionul ăla blestemat. Dacă e acolo şi pare gata de decolare, Sherman şi cu mine vom fi probabil capabili să-l facem inutilizabil.

– Ce-ar fi să parcăm avionul ăsta şi să ieşim cu toţii? propusese Fernando. Aşa am fi patru oameni la sol.

– Pentru că trebuie cumva să anunţăm baza MacDill şi singura modalitate de a face asta, căci nu putem conta pe staţia radio a lui Sherman, este ca voi să vă duceţi în Nicaragua.

– Acum, că sunt aproape de îndeplinirea misiunii lor, probabil că indivizii au montat un perimetru de apărare în jurul avionului, ripostase Fernando. Şi chiar dacă sunteţi doi experţi de la forţele speciale, tu şi Sherman însemnaţi doar doi oameni.

– Eu cred că ar trebui să împărţim diferenţa, intervenise Torine. Mă dau eu jos din avion cu tine. Se uitase la Fernando şi zâmbise. Aşa ar fi doi experţi de la Beretele Verzi şi un expert de la Comandourile Aeriene. Răii nu vor avea nici o şansă.

– Nu-mi place chestia asta, gringo.

– Domnule colonel, eu şi sergentul Sherman ne descurcăm singuri, zise Castillo. Nu durează prea mult ca să faci nişte găuri în cauciucurile avionului, dar bănuiesc că povestea asta va scoate din sărite autorităţile locale. Ce-ar fi să mergeţi cu Fernando? Veţi reuşi mult mai bine ca mine să luaţi legătura cu baza MacDill.

– Ştiu şi eu, replică Torine. În primul rând, el vorbeşte spaniola mult mai bine decât mine, şi va trebui să se discute mult cu autorităţile din Nicaragua. În al doilea rând, acum mă distrez aşa cum nu am mai făcut-o de ani de zile. Mereu am vrut să fac găuri în cauciucuri de avion.

Fernando se uită la ei, ridică din umeri, apoi vorbi în microfon:

– Turnul de control din Tomas Guardia. Aici Lear Cinci-Zero-Şapte-Cinci. Busola mea pare că s-a defectat.

Cer permisiunea să mă duc până la pragul de acces de la doi-opt ca să-mi verific busola.

Problema reală era cum să ajungă de la avionul care stătea pe pragul de acces pe pistă până într-un punct aflat la două sute de metri nord, unde terenul betonat care ducea spre prag şi pistă cobora abrupt.

De o parte şi de cealaltă a pragului erau straturi late de iarbă înaltă. Zona care ducea spre prag era pavată cu macadam pe o distanţă de circa o sută de metri. Ar fi fost mai uşor şi mai rapid să alerge pe macadam şi să intre în covorul de iarbă acolo unde acesta se termina. Pe de altă parte, dacă o luau la fugă pe macadam, aproape cu siguranţă aveau să fie văzuţi.

Probabil că aveau să fie văzuţi şi dacă alergau prin iarbă – nu puteau alerga aplecaţi sub nivelul vârfurilor firelor de iarbă o distanţă prea mare – iar dacă se târau, ca să rămână ascunşi, târâşul însemna zdrobirea ierbii şi formarea unei poteci vizibile în stratul verde. Dacă aveau noroc, goana prin iarbă ar fi însemnat un sprint temporar, în urma căruia dovezile trecerii lor ar fi fost neînsemnate.

– Cred că ar fi mai bine să trecem prin iarbă, zise Castillo.

Colonelul Torine dădu din cap. Sergentul Sherman ridică şi el degetul mare.

– Fernando, roteşte avionul astfel încât uşa să nu fie văzută din turn, ceru Castillo. Imediat ce te opreşti, vom deschide uşa şi vom coborî. Va trebui să te întorci şi să o închizi.

– Acum? întrebă Fernando.

– Acum, te rog.

– Dumnezeu să vă ajute, rosti Fernando, în același timp începând să rotească avionul.

Iarba era mai grasă decât păruse și mai greu de dat la o parte. Solul era moale, nu chiar noroios, dar în orice caz alunecos.

Pe fundul valizei enorme a sergentului Sherman se găsea un mâner – Castillo se întrebă dacă așa fusese confecționată valiza sau era o modificare făcută de Gray Fox – care le permise lui Sherman și Castillo să care valiza între ei.

Numai că valiza era foarte grea, chiar și fără cele două puști CAR-4 și a bandulierei de cartușe pe care Sherman le scosese și care acum atârnau de umerii colonelului Torine.

Nu-i ajuta nici căldura infernală a miezului zilei la tropice. Charley simți cum țâșnește sudoarea din el după nici zece metri. Curând el și Sherman începură să gâfâie. Fură obligați să se oprească de patru ori și să schimbe locurile ca să nu le cedeze strânsoarea mâinilor pe mânere. Ultima dată când se grăbi să schimbe locul, Charley alunecă și se trezi întins cu fața în jos în iarbă, iar genunchiul i se lovi de o piatră, probabil singura pe o rază de o sută de metri.

Castillo tocmai se gândea ce urma să mai facă atunci când, în mod inevitabil, genunchiul îi cedă. Se trezi că nu mai poate susține valiza, iar solul de sub picioarele lui dispăru brusc. Își pierdu echilibrul și începu să alunece în jos.

Între sol – terenul de unde plecaseră – și platformele aeroportuare exista o diferență de înălțime de vreo cincisprezece metri. Castillo, Sherman și valiza ajunseră cam la jumătatea pantei înainte de a reuși să-și atenueze

alunecarea. Tocmai reuşiseră să se echilibreze şi să se uite unul la celălalt când îl văzură pe colonelul Torine ţâşnind prin iarba grasă pe panta abruptă. Torine căzu cu faţa în jos şi alunecă pe burtă, dând disperat din braţe în încercarea de a se opri.

Sherman începu să chicotească, apoi şi el, şi Castillo izbucniră în râs, deşi râsul le provoca dureri din pricina respiraţiei întretăiate.

Continuând să zâmbească şi să chicotească, împinseră valiza grea restul pantei, până ce ajunseră la sol plat.

– Dă-o dracului, am ajuns destul de departe, zise Castillo, care încetă să mai împingă, se rostogoli pe spate şi îşi duse palma streaşină la ochi ca să se protejeze de soare.

O clipă mai târziu, în vreme ce continua să icnească în căutarea aerului, simţi un ghiont în coaste. Fără a se mişca, văzu, pe sub palmă, conturul unui bocanc vechi şi uzat, unul din modelele folosite de armată.

„O, la dracu'! Dacă Torine sau Sherman ar fi vrut să-mi atragă atenţia, nu m-ar fi înghiontit cu un bocanc. Nici măcar nu poartă bocanci."

Îşi luă palma de la ochi.

Deasupra lui stătea un bărbat, cu faţa acoperită cu dungi de unsoare verzi, maro şi negre.

– Înţeleg că veteranii Forţelor Aeriene respiră ca şi cum ar trage băşini nişte gloabe puturoase, rosti generalul-locotenent Bruce McNab. Dar tu şi Sherman? Doamne, ce va crede lumea?

Castillo nu-i răspunse. Se forţă să se ridice în şezut. Îşi simţi braţul înghiontit şi, când se uită, văzu că McNab îi întindea o sticlă de plastic de 7UP.

Castillo luă băutura fără să spună nimic, deschise sticla şi bău.

– Pentru informarea ta, Forțele Aeriene au supraviețuit aterizării forțate, zise McNab. Demnitatea lor, însă, a primit o grea lovitură.

– De câtă vreme sunteți aici? întrebă Castillo, începând să-și recapete răsuflarea.

– De destulă vreme ca, dacă aș fi un cartofor înrăit, să pun pariu că avionul e aici. Am un tip care chiar acum inspectează locul de aproape.

– Sunt destul de sigur că este cel pe care îl căutăm, zise Charley. Am trecut cu avionul pe lângă el. Are numere de înregistrare proaspăt vopsite și dungi roșii, albe și albastre pe stabilizatorul vertical, cele pe care le-a văzut omul lui Pevsner în Venezuela.

Colonelul Torine și sergentul Sherman se apropiară de ei.

– Ești în regulă, Jake? Nu ți-ai rupt nimic?

– N-am nimic.

– Tu ești în regulă, Charley? întrebă Torine.

Castillo dădu din cap.

– Cum se face că sunteți aici, domnule? îl întrebă Torine pe McNab.

– McFadden și Naylor m-au apelat prin radio și mi-au spus că au descoperit o plajă nisipoasă nu departe de aici. Un agent CIA a efectuat teste de compresiune și a constatat că, teoretic, plaja poate suporta un C-17. Ținând încrucișate degetele de la ambele mâini, am decis să încerc.

– Evident că a suportat greutatea avionului.

– Mai mult sau mai puțin. Am aterizat cu bine. Dar la câteva minute după ce s-a oprit, avionul a început să se scufunde în nisip. A fost al dracului de greu să scoatem elicopterele din el; am fost obligați să menținem avionul în mișcare în vreme ce descărcam. Parcă eram la un exercițiu de alarmare.

– Dar aţi descărcat tot.

– Sunt patru păsări de atac şi două purtătoare de trupe la circa şase kilometri depărtare de aici. V-am spus că mastodontul rulează în sus şi în jos în lungul plajei? Nu ştiu cât mai rezistă aşa. După cum nu ştiu nici dacă îl mai putem ridica.

– Dacă e gol, probabil că da, zise Torine. Un C-17 are o putere colosală la pornire.

– Gol? Şi ce să fac cu Păsărelele? Să le dau foc?

Lângă ei apăru un sergent înalt, blond, îmbrăcat la fel ca McNab cu uniformă de camuflaj pentru junglă. De umăr îi atârna o puşcă CAR-4 şi în mâini ducea un laptop ca pe o tavă. Laptopul era deschis.

– Stedder e pe poziţie, domnule general, zise el, după care îi dădu laptopul lui McNab.

– Vrei să-l ţii tu, te rog, sergent Orson? zise McNab.

Castillo se ridică repede în picioare.

– Atenţie cu sticla aia de 7UP, Charley, îl avertiză McNab. E singura pe care o mai avem.

– Stedder raportează că avionul Lear a decolat, domnule, anunţă sergentul Orson.

– Unde se duce, Charley? întrebă McNab.

– În Nicaragua, ca să raporteze unde suntem şi faptul că noi credem că am dat de avionul căutat.

McNab gemu scurt şi se uită la laptop. Acesta afişa o imagine a avionului 727 dintr-o parte.

„Oricine filmează asta trebuie să fie pe acoperişul clădirii ăleia pe care scrie CENTRAL AMERICAN FREIGHT FORWARDING sau ce-o scrie."

Imaginea arăta şi ceva mişcări de trupe. Se vedeau mai mulţi oameni în uniforme care păreau militare deplasându-se pe asfalt în jurul avionului. Oamenii se mişcau parcă cu încetinitorul.

– Ne poate oferi o imagine de aproape a ușii din față? întrebă Castillo.

McNab apăsă repede pe tastatura computerului.

Ecranul se înnegri, apoi se reaprinse cu o vedere de aproape a părții frontale a avionului, după care imaginea se stabiliză.

Nu se vedea decât partea de sus a scării de acces. Ușa deschisă era clar vizibilă, dar înăuntrul avionului nu se zărea nimic.

– Presupun că nu vom vedea mai multe la ușa din spate, constată Castillo.

– Probabil chiar mai puțin, domnule maior, zise sergentul Orson. Unghiurile de filmare sunt extrem de proaste.

– Nu-i spune „maior“, Orson, zise McNab. Nu vreau să afle cineva că e de-al nostru. Nu l-ai văzut cum a schiat pe panta aia?

Orson chicoti.

– Hai să mai vedem o dată întregul avion, rosti Torine.

McNab apăsă iarăși câteva taste și câteva clipe mai târziu reapăru imaginea avionului luată din lateral. Imaginea prezenta alte mișcări de trupe. O camionetă Ford de o tonă și jumătate, plină cu cutii de carton, se apropie de avion. Doi oameni se apropiară și ei de aeronavă, evident cu intenția de a deschide ușile calei.

– Ei bine, uite și florile tale, Charley, zise McNab.

– Ceea ce înseamnă că se pregătesc să decoleze, zise Castillo.

– Și ce propui să facem în privința asta? întrebă McNab. Având în vedere faptul că președintele vrea o operațiune discretă, ceea ce înseamnă că excludem varianta de a ordona unuia din elicopterele de atac să distrugă ținta cu câteva rachete.

– Ce-ar fi să-l recapturăm? propuse Torine.

– Şi cum propui să facem asta? Poţi pilota de unul singur drăcia aia, Jake?

– Da, cu Charley pe scaunul de copilot, răspunse Torine, uitându-se la Castillo.

– Cum putem proceda cu discreţie? întrebă Castillo.

– „Discreţie“ este un termen relativ, zise McNab. Nu prea discret ar însemna să înfigem câteva rachete în avion, ceea ce ar avea ca rezultat epava în flăcări a unei aeronave filmate de camerele de televiziune din întreaga lume ca dovadă a invaziei noastre arogante într-o ţară prietenoasă precum Costa Rica. Ceva mai discret ar însemna ca Forţele Aeriene să spulbere avionul după decolare. O mulţime de alte avioane – şi cine mai ştie cine altcineva – vor auzi pilotul nostru cum ordonă avionului să revină la sol ca să nu fie doborât. Cum naiba vom putea nega chestia asta dacă se ajunge la doborârea aeronavei?

Torine gemu.

McNab adăugă:

– Apropo, dinspre Eglin se apropie o escadră de F-15. La naiba, poate că au şi ajuns aici, venind dinspre Pacific.

– Probabil că au construit un soi de dispozitiv de mascare a canistrelor, zise Castillo.

– Cum? făcu McNab.

– În compartimentul de pasageri se găsesc treisprezece canistre cu combustibil, spuse Castillo. Trebuie ascunse de vameşii din Tampa. Aşa că le vor acoperi cu flori. De aici şi deghizarea.

– Bun, şi?

– Ceea ce înseamnă că florile vor trebui puse pe acel cadru de către tipii care au furat avionul, nu de către manipulatori, care ar fi curioşi să afle ce e cu acele canistre.

– Domnule maior, rosti sergentul Orson, când sergentul Stedder își ocupa poziția, a spus că are impresia că echipajul e compus din patru persoane.

– Trebuie să fi adus doi oameni care să ajute la căratul florilor, zise Torine. Și la protejarea avionului.

– Asta înseamnă că trebuie să scoatem din luptă patru indivizi dacă vrem să preluăm avionul. Îmi imaginez că vor avea nevoie de patruzeci și cinci de minute ca să încarce florile, câte șase cutii odată, prin ușile din față și din spate.

– Deci cam ăsta e timpul pe care îl avem la dispoziție, constată McNab.

– Nu știm dacă sunt doar doi oameni în plus, rosti Castillo. Sergentul a spus că a văzut patru. Ar putea fi mai mulți.

– Și toți trebuie lichidați, nu-i așa? întrebă Torine.

McNab gemu scurt.

– Cred că nu putem discuta cu ei ca să le explicăm inutilitatea intenției lor. Trebuie să-i lichidăm repede, apoi să plecăm la fel de repede cu avionul.

– Cât de bine este echipată Gray Fox cu lunetiști, domnule? întrebă Castillo.

– Păi există unul foarte bun, domnule maior, răspunse sergentul Orson. Asta ca să mă laud pe mine însumi. Iar sergentul Stedder a crezut că ar fi o idee bună să-și ia cu el pușca atunci când s-a cățărat pe acoperiș. De câți lunetiști credeți că va fi nevoie?

– Mă gândesc... zise Castillo, dar se opri când zări expresia de pe chipul lui McNab.

– Zi mai departe, Charley, rosti generalul. Să vedem câte îți mai amintești din cele învățate de la mine, în perioada în care ți-am fost mentor spiritual.

– Mă gândeam, domnule, că nu cred că ceilalţi doi sunt piloţi. Asta înseamnă că, dacă putem lichida piloţii, avionul nu mai poate decola.

– Şi cum îi facem pe piloţi – sau pe oricare din aceşti indivizi – să se alinieze în bătaia puştilor sergenţilor Orson şi Stedder?

– Printr-o diversiune, rosti Castillo, cu o expresie gânditoare pe chip.

XIX

(UNU)

Aeroportul Tomas Guardia International
Liberia, Costa Rica
14.15, 10 iunie 2005

Îmbrăcat acum cu un costum negru de zbor, pe care erau prinse o insignă cu aripile de pilot și un ecuson care îl identifica drept CWO-5 B.D. SHINE, maiorul Castillo stătea întins lângă o clădire mică din beton, sperând că e ascuns privirilor de un butoi mare, de cincizeci și cinci de galoane, plin cu deșeuri care emanau tot felul de miasme îmbietoare. Fața îi era brăzdată de dungi de unsoare maro, negre și verzi. La ochi avea un binoclu, iar pe cap purta o cască, cu un receptor minuscul în ureche și un microfon la buze. Alături de el, pe sol, se afla o pușcă CAR-4.

Imediat în stânga lui, de cealaltă parte a butoiului cu resturi, se găsea sergentul Paul T. Orson, înarmat cu o pușcă specială de asalt bazată pe modelul puștii de vânătoare Remington 700.308 Winchester. Singurele lucruri care nu fuseseră modificate la armă erau calibrul –

cunoscut în armată cu indicativul „7.62 x 55 mm NATO“ – şi raza de acţiune. Arma beneficia acum de o ţeavă specială, atent testată şi, în loc de un pat de lemn, de un pat dur şi negru confecţionat din fibră de sticlă, kevlar şi fibră de carbon. Deasupra ţevii era montată o lunetă neagră, mată, Leupold Ultra 10 x 42.

Imediat în spatele lor – adică exact în spatele butoiului cu gunoaie – şi înarmat tot cu o puşcă CAR-4 se afla colonelul Jake Torine, îmbrăcat şi el acum cu un costum negru de zbor, al cărui ecuson de identificare spunea că purtătorul costumului este CWO-3 P.J. LEFKOWITZ, un pilot senior al armatei.

Mai multe lucruri urmau să se petreacă – sergentul Orson chiar se gândea că *avea să se dezlănţuie iadul pe pământ* – dar pe terenul asfaltat din faţa lor nu se regăsea nici un indiciu în acest sens.

O altă camionetă Ford de o tonă şi jumătate era parcată aproape de avion. Un bărbat care stătea pe platforma din spate a camionetei transfera cutii lungi şi plate, câte patru odată, în mâinile întinse de doi indivizi aflaţi la sol. Aceştia duceau cutiile către scara montată în dreptul uşii din faţă a avionului şi în dreptul celei din spate. Acolo cei doi le dădeau mai departe unor indivizi îmbrăcaţi cu cămăşi albe cu mâneci scurte, care purtau însemne de căpitan şi prim-ofiţer. La rândul lor, cei doi duceau repede cutiile în avion.

Castillo recunoscu figura unuia din membrii echipajului în vreme ce acesta urca şi cobora scările. Îi văzuse faţa în fotografiile făcute la Philadelphia. Pe cel de-al doilea musulman nu-l vedea şi nici nu-i recunoştea pe cei doi oameni care duceau cutiile cu flori în avion prin uşa din spate. Dar indivizii aveau chipuri inteligente şi Castillo se întrebă dacă nu cumva se înşelase şi toţi erau piloţi.

„Cum dracu' poţi încărca cu calm un avion – cu flori, pentru numele lui Dumnezeu – ştiind că avionul îţi va fi mormântul?"

– Cinci... patru... trei... doi... unu, se auzi vocea generalului McNab în cască. Să înceapă spectacolul!

– Ridicaţi capetele, zise Castillo încet, dându-şi seama, o clipă mai târziu, că precauţia fusese inutilă.

Sergentul Orson avea privirea aţintită prin lunetă asupra scării din spate a avionului.

Pacea şi liniştea aeroportului fură tulburate mai întâi de zgomotul unor simulatoare de artilerie detonate în apropiere de o clădire mică din beton, vopsită într-un caroiaj roşu-alb, şi aflată în partea laterală a pistei. Simulatoarele făceau acelaşi zgomot ca un obuz tras de un tun de 105 milimetri care detonează la impact.

În exact acelaşi moment, din capătul pistei pe unde Castillo, Sherman şi Torine căzuseră pe pantă îşi făcură apariţia două Păsărele. Elicopterul din stânga trase cu rachete, iar celălalt cu grenade de 40 de milimetri. Rachetele izbiră o cisternă de combustibil parcată departe de avionul 727, provocând explozia acesteia, în vreme ce grenadele explodară într-un şir paralel cu pista, la câţiva paşi în lateralul acesteia.

Castillo avu impresia că recunoaşte faţa omului care stătea în capătul scării din spatele avionului.

– Elimină-l, ordonă el.

Se auzi imediat un pocnet de glonţ tras de puşca cu lunetă.

În mintea lui Castillo nu încăpea nici o îndoială că Orson avea să-şi atingă ţinta.

„Tipul ăla e la fel de sigur mort ca şi cum aş fi apăsat eu pe trăgaci."

Observaţia lui filozofică fu imediat contracarată de realitatea imaginilor văzute prin binoclu. Evident agitat şi surprins de ce se întâmpla, omul, care acum se uita în sus pe scări, era cât se poate de viu.

„Să fiu al naibii, a ratat!"

Castillo se uită înspre sergentul Orson când arma se descărcă din nou.

Castillo se grăbi să privească iarăşi prin binoclu.

Omul aluneca acum încet, cu faţa în jos, pe trepte.

– Mai era unul, mai sus pe scară, zise sergentul. Mi-am zis că e mai bine să-l elimin mai întâi pe ăla.

Patru Păsărele neînarmate îşi făcură brusc apariţia, din patru direcţii diferite, apropiindu-se rapid de avion. Pe platformele exterioare ale fiecărui elicopter aşteptau şase membri ai echipei Gray Fox, îmbrăcaţi în costume negre şi cu cagule negre trase pe feţe.

Păsărelele se apropiară prin încercuire de avion. Sistemele lor de navigaţie prin computer furnizaseră piloţilor indicatorii necesari de apropiere – cunoscuţi sub denumirea de „ace" – pe panourile de control. Câtă vreme piloţii menţineau „acele" acolo unde trebuia – accelerarea sau încetinirea, schimbarea direcţiei sau a altitudinii provocau mişcarea acestora – cele patru elicopterele puteau ajunge la destinaţie, din patru direcţii diferite, cu o viteză ceva mai mare de o sută douăzeci de kilometri pe oră, la o diferenţă de câteva secunde între ele.

Soldaţii Gray Fox săriră de pe platforme înainte ca elicopterele să atingă solul cu patinele. Unii dintre ei traseră focuri de avertisment în direcţia personalului de securitate al avionului, ceea ce îi făcu pe apărători să ridice imediat mâinile şi să cadă în genunchi.

Un operator se duse la camioneta cu flori, îl trase afară pe şofer, se urcă în locul acestuia, porni motorul,

îndreptă camioneta spre clădirea Central American Aerial Freight Forwarding, apoi sări de la volan, lăsând camioneta să se îndrepte pe curs de coliziune către un Peugeot sedan parcat în fața clădirii. Cele două vehicule se ciocniră treizeci de secunde mai târziu.

În cursul acestor treizeci de secunde:

Două echipe Gray Fox de patru oameni se grăbiră către scara din față a avionului. Un om urcă treptele până la jumătatea scării, de unde aruncă o grenadă Whiz Bang prin ușa deschisă. O astfel de grenadă produce un zgomot imens și o strălucire orbitoare, dar nu împrăștie schije. Cei aflați în apropierea unei astfel de grenade detonate au în general probleme cu văzul și auzul, și dau semne grave de confuzie.

Imediat după explozia grenadei, omul care o aruncase urcă în fugă restul treptelor, urmat îndeaproape de ceilalți trei membri ai unității botezate de generalul McNab „Echipa Ușii din Față". Pentru accesul în avion, era nevoie ca această echipă să pășească peste cadavrele celor doi oameni de pe scară.

La cincisprezece secunde după ce intraseră în avion, doi dintre membrii echipei Gray Fox ieșiră pe ușă, se duseră la cele două cadavre și le traseră fără menajamente în interiorul aeronavei.

Imediat ce oamenii eliberară spațiul de acces, „Echipa de Deplasare a Scărilor", formată din patru oameni, începu să împingă scările de acces în avion.

Între timp, patru soldați Gray Fox – „Echipa Remorcherul și Penele" – se apropie de remorcher. Unul dintre ei se urcă la panoul de control, pe când ceilalți trei detașară cablurile de legătură de roata din față a avionului și scoaseră penele de lemn care blocau roțile. Imediat ce terminară, remorcherul începu să se îndepărteze. Șoferul

îl potrivi pe un curs de coliziune cu Peugeot-ul şi sări de la volan.

În acelaşi timp, „Echipa Auxiliară de la Sol" se duse la generatorul de curent. Unul dintre oameni porni generatorul, în vreme ce al doilea se asigură că avionul era corect alimentat cu curent prin cablu. Ceilalţi doi examinară în grabă aeronava ca să se asigure că nu mai existau legături neaşteptate cu solul.

Simultan, „Echipa Scării din Spate" alergă spre uşa de acces din spatele avionului. Unul dintre oameni, după ce păşi peste un cadavru, se urcă cât putu de sus – până ce întâlni un alt cadavru – şi aruncă o grenadă Whiz Bang în compartimentul pasagerilor. Grenada explodă la două secunde distanţă de cea aruncată prin uşa din faţă.

Urmat îndeaproape de restul echipei, cel care aruncase grenada intră în avion şi douăzeci de secunde mai târziu ieşi din nou.

Omul vorbi în microfon:

– Liber. Nici o stricăciune. Porcăria asta e plină cu flori. Ce dracu' se întâmplă aici?

Echipa care intrase în aeronavă prin uşa din faţă începu să coboare pe scara din spate. Sergentul Charles Stevens, care avea comanda ambelor echipe de la uşile de acces şi însoţise echipa de la scara din spate, le sugeră oamenilor că ar fi bine să tragă cadavrele în interiorul avionului.

Nu folosi exact aceste cuvinte, dar oamenii îl înţeleseră imediat.

În vreme ce alergau spre avion, Torine şi Castillo zăriră mai multe vehicule de un galben-strălucitor ale pompierilor din aeroport apropiindu-se în mare grabă de cisterna cu combustibil care ardea ca o torţă.

Până în acel moment, nimeni nu păruse să acorde prea mare atenţie celor care se petreceau în apropierea avionului 727 şi nici măcar elicopterelor care se odihneau în apropierea aeronavei cu rotoarele învârtindu-se încet.

– APU (Unitatea Auxiliară de Energie) funcţionează la capacitate, domnule, îi zise sergentul Stevens colonelului Torine. Vom rămâne pe aici până când vă puneţi în mişcare.

– Rămâneţi doar până când pornesc unul din motoare, replică Torine. Apoi deconectaţi APU şi plecaţi de aici. Nu mai aveţi ce face.

– Da, domnule. Mult noroc, domnule colonel. Şi dumneavoastră, domnule maior.

Îi salută pe cei doi, care urcară repede scările pline de sânge.

Colonelul Torine se aşeză pe scaunul pilotului, îl potrivi pentru picioarele lui lungi, îşi prinse centura de siguranţă, apoi căută cu privirea ceva ce găsi în cele din urmă pe raftul de deasupra panoului cu instrumente de zbor. Îi dădu ceea ce găsise lui Castillo.

– E lista de verificări, Charley, zise el, întinzând mâna spre comutatorul general de pornire.

– Unu, nivelul manetei de gaze şi luminile, citi Castillo.

– Coborât şi verificat, răspunse Torine.

– Doi, frânele.

– Activate.

– Trei, bateria.

– Pornită.

– Pornesc numărul doi, zise Torine, acţiune care nu era următoarea de pe lista de verificări.

Castillo se uită la el.

Se auzi un uruit când turboventilatorul Pratt & Whitney JT8D-9 din stabilizatorul vertical se trezi la viaţă.

– Va trebui să te întorci şi să închizi uşa de la scară, Charley, zise Torine. Se presupune că asta se face înainte de a parcurge lista de verificări.

– Da, domnule.

– Controlul este pe peretele stâng.

– Da, domnule, repetă Castillo, după care se grăbi să-şi desprindă centura şi străbătu carlinga piloţilor.

Fu obligat să păşească din nou peste cele patru cadavre ca să ajungă la panoul de control al uşii; piciorul îi alunecă într-o băltoacă de sânge. Când privi, fără să vrea, în jos, zări ochii lipsiţi de viaţă ai omului a cărui moarte o ordonase chiar el.

Deschise uşiţa panoului de control, găsi comutatorul de ridicare a scării, îl acţionă şi aşteptă aprinderea unei lumini verzi. Simţi vibraţia avionului când Torine porni celelalte două motoare.

Porni înapoi spre carlingă şi se trezi uitându-se din nou în ochii lipsiţi de viaţă.

Făcu un pas înainte, apoi se opri. Grenada aruncată dispersase patru sau cinci cutii de flori de la locul lor; una dintre ele se deschisese. Castillo luă florile şi le aşeză, fără prea multă delicateţe, pe faţa mortului. Apoi se întoarse cât putu de repede în carlingă.

– Reia lista de verificări de la „rulaj", Charley, îi ordonă Torine.

– Da, domnule.

Avionul se mişca. Charley se întrebă dacă ar fi trebuit să se mişte înainte de a parcurge verificările de la „rulaj".

– Unu, flapsurile şi calea de rulaj, citi el.

– Flapsurile, verificat, răspunse Torine. Calea de rulaj? Aia de colo.

Arătă ceva pe geam.

Castillo văzu un indicator care arăta că Torine se îndrepta în direcţia bună pentru a face un viraj la dreapta spre pistă pe direcţia vântului.

Totodată, îi văzu şi pe pompierii aeroportului care se chinuíau, fără prea mare succes, să stingă cisterna care ardea.

Mai văzu un elicopter, cu şase membri Gray Fox prinşi de fuzelaj, zburând chiar peste pragul de acces spre pistă şi apoi dispărând din raza vizuală. Privi în jur şi nu mai văzu alte elicoptere.

– Doi, citi el de pe listă. Datele de decolare.

– Ca să mă exprim cumva, zise Torine, am calculat deja greutatea maximă la decolare cu chestia asta – arătă înspre computerul lui de buzunar şi Charley îşi aminti cum butonase el furios tastele cu beţigaşul în hangarul de la baza aeriană Pope, calculând cât de mult putea zbura avionul furat – aşa că acum nu trebuie decât să intrăm pe pistă şi să plecăm.

– Da, domnule.

Avionul ajunse la prag. Cu mâinile pe manete şi cu picioarele evitând să atingă frânele, Torine alinie avionul cu centrul pistei printr-o mişcare sigură, dintr-o bucată.

– Citeşte viteza vântului, te rog, zise Torine, începând să împingă manşa.

– Şaptezeci, răspunse Castillo când indicatorul de viteză se trezi la viaţă. Optzeci, nouăzeci, o sută, o sută douăzeci, o sută trei...

– Decolăm, rosti Torine.

Avionul se înfipse cu botul în aer. O clipă mai târziu, zgomotul de rulaj pe pista aeroportului încetă.

– Ridică trenul, ordonă Torine.

Charley găsi comutatorul şi îl acţionă.

– Trenul ridicat şi asigurat, zise el.

– Bine, replică Torine. În vreme ce eu voi încerca să-mi amintesc la ce servesc toate comutatoarele şi chestiile astea, ce-ar fi să vezi dacă poţi porni echipamentele de navigaţie prin radio pe care le găseşti la bord? Mă voi îndrepta spre Atlantic.

(DOI)

La bordul Costa Rican Air Transport 407
11,374 grade latitudine Nord
81,699 grade longitudine Vest
Deasupra Oceanului Atlantic
15.05, 10 iunie 2005

– Ah! exclamă Torine. Mă întrebam cât va dura.

Arătă cu mâna înspre geamul din partea lui.

În dreptul aripii se vedea un avion F-15 al Forţelor Aeriene. O clipă mai târziu apăru al doilea, drept în faţa lor şi cu circa şaizeci de metri mai sus de ei. Apoi apăru şi al treilea, în dreptul aripii drepte.

– Pe cât pui pariu că avem unul şi în coadă? zise Torine.

Pilotul avionului din stânga lor ridică un carton pe care scria, cu cifre de o şchioapă, „119,9“.

– Dă drumul la staţia radio, te rog, zise Torine.

Charley acordă staţia radio pe frecvenţa 119,9 MHz.

Imediat, în căştile lor se auzi vocea pilotului de pe avionul de vânătoare:

– Costa Rican Air Transport Patru-Zero-Şapte, aici Forţele Aeriene ale Statelor Unite Şase-Doi-Doi. Vorbiţi engleza?

– Rezonabil de bine, răspunse Torine.

– Veţi face imediat un viraj de 180 de grade şi veţi începe coborârea la nivel de zbor zece. Înţelegeţi?

– Înainte de a face asta, fiule, zise colonelul Torine, vreau să intri pe frecvenţa de Anulare Misiune şi să transmiţi următoarele la Central Command: „În atenţia generalului McFadden. Sunt la comanda Costa Rican Air Transport Patru-Zero-Şapte. Salutări, Jake."

– Repet, zise pilotul de pe F-15, veţi face imediat...

– Nu am de gând să repet ce am zis, fiule, îl întrerupse Torine. Ia imediat legătura cu CentCom. Schimbă semnătura de pe mesaj în: „Jake Torine, colonel, USAF." M-ai auzit?

Pilotul de pe F-15 nu răspunse timp de circa două minute. Apoi rosti:

– Domnule, care este numele de domnişoară al soţiei dumneavoastră?

– McNulty, răspunse Torine. Mary Margaret McNulty.

– Aşteptaţi, domnule...

Domnule, CentCom mi-a ordonat să vă însoţesc până la destinaţie. Care este destinaţia, domnule?

Torine se uită la Castillo şi comută staţia pe Intercom.

– Nu ne-am gândit şi la asta, nu-i aşa, Charley? Unde crezi că ar trebui să mergem?

– MacDill, rosti Castillo.

– Vrei să înfrunţi mânia generalului Naylor? Voiam să sugerez să mergem la Gitmo şi să le acordăm lui McNab şi lui McFadden şansa de a-i explica lui Naylor ce eroi suntem noi înainte de a ne întoarce acasă.

– Şi ce să facem cu patru leşuri după noi la Gitmo? replică Castillo. Sunt deschis la sugestii, dar mie mi se pare că MacDill este răspunsul.

– Şi ce faci cu leşurile la MacDill?

– Nu vrei să ştii, colonele. Ce vreau eu este un Black Hawk de la unitatea 160, cu doi oameni cu muşchi, care să ne aştepte acolo cu câteva tărgi.

– Forţele Aeriene Şase-Doi-Doi, zise Torine după ce comută înapoi staţia pe transmisie. Destinaţia noastră este MacDill, repet: MacDill. Anunţă baza de acolo că vom avea nevoie de un Black Hawk al forţelor speciale şi de o echipă de brancardieri imediat ce sosim. Confirmă, te rog.

(TREI)
Biroul Oval
Casa Albă
1600 Pennsylvania Avenue NW
Washington, D.C.
15.20, 10 iunie 2005

– Domnule preşedinte, rosti secretarul apărării, am primit nişte veşti bune de la generalul McFadden de la CentCom.

– Asta-i bine.

– Sunt informaţii parţiale, domnule, dar...

– „Parţiale“ înseamnă că dispui doar de o parte a mesajului, corect? De ce mă îngrijorează chestia asta, Fred?

– Domnule, avioanele F-15 au interceptat avionul furat deasupra Atlanticului...

– Oh, la dracu', McNab nu l-a putut neutraliza? Asta e...

– Domnule, colonelul Torine, cel care s-a dus în Mexic cu Castillo...

Preşedintele dădu din cap.

– Domnule, el îl pilotează. E confirmat. Avioanele F-15 îl escortează spre MacDill, în Tampa.

– Știu unde e MacDill, replică președintele. Știm, adică știm sigur că îl pilotează colonelul Cum-îl-cheamă?

– Da, domnule. A fost confirmat. Ar trebui să ajungă la MacDill cam peste două ore.

– Ține-mă la curent, zise președintele, după care se răzgândi și apucă receptorul unui telefon.

– Peste exact un sfert de oră, fă-mi legătura cu generalul Naylor la CentCom, ordonă el, apoi închise și se întoarse spre Beiderman. Poate că peste cincisprezece minute vom avea mai mult decât informații parțiale. Le-ai spus lui Natalie și lui Matt?

– Urmează, domnule. Ei și directorul CIA.

– Ce-ar fi să-l lăsăm pe Matt Hall să-i povestească directorului? zise președintele. Cere-i lui Matt să-i spună după ce aflu amănunte de la Naylor.

– Da, domnule.

– Hristoase, mă întreb ce a mai rămas din Costa Rica după isprava lui McNab? Probabil de aceea avem doar informații „parțiale".

– L-am întrebat pe generalul McFadden despre asta, domnule. Nu știe nimic de pagube colaterale. Nu este în legătură cu colonelul Torine sau cu generalul McNab. Generalul McNab are iarăși probleme de comunicare.

– Aproape că-mi doresc să fi așteptat până ce ai fi aflat mai multe, rosti președintele. Dar, dacă ai fi făcut-o, te-aș fi făcut cu ou și cu oțet că nu mi-ai spus mai devreme. Mersi, Fred.

– Domnule, dacă avem avionul înseamnă că nu se va mai prăbuși peste Clopotul Libertății.

– Tocmai mă gândeam la același lucru. Ce știi de maiorul Castillo?

– Nimic despre el încă, domnule.

– Mda, îmi dau seama. Informaţiile noastre sunt fragmentare. Spune-le lui Matt şi lui Natalie, te rog, Fred, apoi rămâi pe aproape.

– Da, domnule preşedinte.

(PATRU)

Baza Forţelor Aeriene MacDill
Tampa, Florida
17.10, 10 iunie 2005

– Costa Rican Patru-Zero-Şapte, aveţi liber să vă apropiaţi drept de pista doi-şapte. Altimetrul arată doi-nouă-nouă, vântul este neglijabil. Fiţi atenţi că de fiecare parte a pistei sunt mai multe vehicule. Veţi opri pe pistă la capătul rulajului şi veţi opri motoarele. Veţi primi instrucţiuni suplimentare după aceea. Confirmaţi.

– Du-te dracu'! exclamă colonelul Torine în faţa microfonului închis, după care apăsă pe comutatorul TRANSMISIE. Zero-Şapte, am pista în raza vizuală.

Apăsă butonul INTERCOM.

– Mi-am amintit, nu-i aşa, domnule copilot, să las trenul de aterizare?

– Trenul e jos şi asigurat, domnule, răspunse Castillo.

– Atunci să vedem dacă putem aşeza pasărea asta bătrână şi obosită pe sol fără să cadă prea multe piese din ea.

Nouăzeci de secunde mai târziu, colonelul Torine zise:

– Ei bine, inversoarele de turaţie par să funcţioneze. Acum să vedem ce pot face frânele.

A doua jumătate a pistei era mărginită de tot felul de vehicule, de la maşini galbene de pompieri la ambulanţe,

buldozere, maşini de descarcerare şi Humvee-uri – multe Humvee-uri – toate fiind echipate cu mitraliere calibrul 50 îndreptate spre avionul care rula pe pistă.

– Cred că asta este versiunea modernă a primirii tumultuoase de care aveau parte legionarii romani cînd se întorceau la Roma după ce-i stârpeau pe sălbaticii din cine ştie ce colţ de lume, zise Torine, în vreme ce avionul începu să încetinească brusc.

Torine închise comutatorul principal.

– Mă întreb dacă pasărea asta va mai zbura vreodată, zise el. Ultimul zbor al unui avion este întotdeauna destul de trist.

– De ce să nu zboare din nou? se miră Castillo. Apoi: Credeţi că ar trebui să ne ştergem porcăriile astea de pe faţă înainte de a ieşi şi a le face cu mâna suporterilor noştri?

– Iisuse, am uitat cu totul. La naiba, nu, lasă mizeria acolo. Le va oferi un subiect de bârfă.

Colonelul îşi desprinse centura de siguranţă şi apoi îi făcu semn lui Castillo să o ia înainte.

Castillo apăru în uşă, împingându-l pe Torine în faţa lui. Scara mobilă era deja trasă în dreptul uşii. Castillo păşi pe platformă şi văzu că marele comitet de primire consta din trei demnitari de rang înalt: secretarul Departamentului de Securitate Naţională, onorabilul Matthew Hall; generalul Allan Naylor, comandantul Central Command, şi adjunctul său, generalul Albert McFadden.

În spatele lor se găsea un pluton al poliţiei militare, jumătate din oameni aflându-se în Humvee-uri.

Colonelul Torine salută în vreme ce cobora scările. Naylor şi McFadden îi răspunseră la salut.

– Jake, chestia aia poate sări oricând în aer? întrebă cu voce tare generalul McFadden

– Poate să colapseze din pricina vârstei, domnule, replică Torine, dar să sară în aer? Nu, domnule, nu cred.

Castillo îl urmă pe scări. Imediat ce atinse pista cu picioarele, un maior de la poliția militară porni spre scări.

– Nu cred că vreți să intrați în avion încă, domnule maior, zise Castillo, blocându-i calea.

Maiorul îi aruncă o privire surprinsă, examină costumul de zbor al lui Castillo și îl repezi:

– Te rog să te dai la o parte, domnule Shine.

Charley își aminti că, pe lângă unsoarea de pe chip, era îmbrăcat cu costumul de zbor al lui Shine.

„De vreme ce înainte de povestea asta eram maior (cu șanse de promovare), probabil că te depășesc în grad, rahatule cu fumuri în cap. Dar, la naiba."

Se înclină ironic la adresa maiorului și se dădu la o parte. Maiorul urcă scările în fugă.

Castillo îi salută pe generalii Naylor și McFadden. Aceștia îi răspunseră la salut.

– Nu-ți pot spune cât de încântat sunt că ai scos-o la capăt, zise Matt Hall. Bun venit acasă, Charley! Colonele Torine!

– Președintele m-a rugat să vă transmit amândurora felicitările lui, zise generalul Naylor. Este însă preocupat de pagubele colaterale produse aeroportului. Ca atare cred că ar trebui să mergem undeva ca să puteți scrie un raport preliminar postacțiune și apoi să vă spălați.

– O cisternă de combustibil, domnule, care a ars la aeroport, zise colonelul Torine. Cam asta e tot.

– Nu au existat victime? întrebă, surprins, Naylor.

– Nici una de partea noastră, domnule, răspunse Castillo. Și nici una din partea băieților răi rămasă la aeroport.

– Nu pricep, zise Naylor.

Maiorul de poliție coborî scările, palid la față. Se duse repede la generalii Naylor și McFadden și le șopti:

– Sunt patru cadavre în avion!

– Domnule, rosti Castillo, pot să vă sugerez cu respect să luați mai întâi raportul preliminar al colonelului Torine? Nu cred că aș avea ceva de adăugat la el, domnule, și acum chiar am nevoie de treizeci sau patruzeci de minute în Black Hawk.

– Pentru ce, Charley? vru să știe Matt Hall.

– Nu cred că vreți să aflați, domnule.

– Ba vreau, insistă Hall.

– Sunt câteva detalii pe care vreau să le elimin, domnule...

– Cadavrele alea?

– Matt, nu cred că vrei să ți se răspundă la întrebare, interveni generalul Naylor. Colonele Torine, dacă vrei să vii cu noi, maiorul Castillo ni se va alătura imediat ce va putea.

Făcu un gest către o mașină Dodge Caravan a Forțelor Aeriene.

– Maiorule, zise generalul McFadden în direcția maiorului de poliție. Sunt convins că te-ai înșelat când ți s-a părut că ai văzut niște cadavre în avion.

– Hei, Charley, rosti pilotul elicopterului Black Hawk al regimentului 160 al Operațiunilor Speciale după ce aeronava termină de încărcat marfa și se ridică în aer, încotro mergem?

– Să ne plimbăm, Tom, răspunse Castillo. Ce zici de un loc care se numește Aleea Aligatorilor și unde se pot vedea niște crocodili cu adevărat flămânzi? Cu cât mai mulți, cu atât mai bine.

– Ştiu locul, răspunse pilotul, întorcând elicopterul către sud-est, înspre mlaştina Everglades.

(CINCI)

Camera 14B
Cazarma rezervată ofiţerilor în tranzit
Baza Forţelor Aeriene MacDill
Tampa, Florida
20.05, 10 iunie 2005

– Alo, rosti Fernando Lopez ridicând receptorul.

– Cu maiorul Carlos Castillo, vă rog, îl caută preşedintele.

– E la duş.

– Aţi înţeles ce am spus? Îl caută preşedintele.

– Asta nu-l va scoate mai repede de sub duş.

– Voi suna din nou în cinci minute. Vă rog să-i spuneţi maiorului Castillo să fie pregătit să vorbească cu preşedintele.

– O să văd ce pot face.

– Vă mulţumesc mult.

Două minute mai târziu, Charley ieşi din baie cu un prosop înfăşurat în jurul mijlocului.

– S-a întâmplat ceva? Cine era la telefon?

– Primul apel a fost de la Elaine Naylor. Suntem aşteptaţi la cină de acum cinci minute. Se pare că unchiul Allan a şters totul cu buretele. Aşa că îmbracă-te.

– Şi al doilea?

– Era Isaacson, ca să ne anunţe că vine să ne ia.

– Asta a fost tot?

– A mai fost un apel, zise Fernando. Să mă gândesc. O, da. Cică era preşedintele. I-am spus că eşti în duş.

– Of, lua-te-ar naiba. Spun asta cu tot respectul şi afecţiunea de care sunt în stare.

– Adică nu mă crezi? întrebă Fernando cu voce nevinovată.

Charley îi arătă degetul şi începu să se îmbrace.

Telefonul sună din nou.

– Maiorul Castillo, răspunse Charley, oarecum brusc.

Vocea surprinsă de la celălalt capăt al liniei replică:

– O clipă, vă rog, domnule maior.

– Charley? Înţeleg că erai sub duş, zise o clipă mai târziu preşedintele Statelor Unite.

– Da, domnule preşedinte, eram.

– Va trebui să aştepţi până ce încheie convorbirea telefonică, îi spuse Fernando agentului Joel Isaacson cinci minute mai târziu. Discută cu preşedintele.

– Bine, rosti Isaacson.

Agentul nu părea nici surprins şi nici impresionat, dar două minute mai târziu, când Charley ieşi din dormitor, întrebă imediat:

– Ce a spus preşedintele?

– Nu e treaba ta, Joel.

– Bine. Dacă vrei să faci pe durul, nu-ţi spun ce ştiu.

– Că lumea nu e chiar plată?

– Un nou membru al serviciului secret.

– Cine?

– În vreme ce tu te plimbai prin Caraibe, prăjindu-te la soare, şeful m-a trimis la Philadelphia. Îl preocupa ideea că Betty „Ţâţe mari“ Schneider o va încasa pentru că a venit la Washington cu noi şi mi-a cerut să văd ce pot face.

– Adică?

– M-am dus la inspectorul-şef Kramer – ca de la un poliţist la altul – şi l-am întrebat ce se va întâmpla cu ea. Mi-a răspuns că nu crede că vor exista probleme, căci primarul nu va afla niciodată de cele întâmplate, dar îl îngrijora Ali Abd Ar-Raziq, alias detectivul Jack Britton.

– A, da, rosti Charley.

– A spus că probabilitatea ca lunaticii locali să-l hăcuiască este foarte mare – iar asta se întâmpla înainte să recapturezi avionul ăla, fapt care îi va scoate din minţi pe indivizii ăia. Să-l hăcuiască pe el sau familia lui. M-a întrebat dacă îi pot oferi o slujbă undeva – oriunde – în afara Philadelphiei.

– Şi ai făcut-o?

– Mda, deşi am fost obligat să-l predau serviciului secret. Şi am pus câţiva tipi de la biroul nostru din Philadelphia ca să-i supravegheze pe lunatici până când reuşim să-l scoatem de Britton şi familia lui din oraş. Mă întreb dacă el îşi va da seama de prezenţa lor.

– Probabil că da. Tipul ăla e un copoi pe cinste. Mă bucur enorm să aud asta, Joel. Mulţumesc.

– O să fie obligat să-şi câştige reputaţia, replică Isaacson.

– Sunt sigur că o va face.s

– În plus, mi-am zis că, la naiba, dacă tot sunt acolo şi ştiu că şeful a fost impresionat de ea, am întrebat-o pe sergentul Schneider dacă nu e interesată să avanseze pe scara ierarhică a universului forţelor de asigurare a ordinii.

– Şi a fost interesată? întrebă Charley.

Simţea că i se accelerase pulsul.

– Mda, desigur. Imediat ce i-am spus cât câştigă un agent special. Ştii cât de prost sunt plătiţi poliţiştii?

– E foarte interesant, zise Charley. Sunt sigur că se va dovedi de nepreţuit.

– Pe cine naiba crezi că păcăleşti, gringo? interveni Fernando Lopez, râzând. Se vede cum îţi tremură nările.

O INTRIGĂ DE DIMENSIUNI ÎNFRICOȘĂTOARE, în care sunt implicate cele mai mari agenții de securitate ale SUA. Dacă Charley Castillo nu acționează rapid, totul se va sfârși foarte, foarte rău, nu numai pentru el... ci pentru întreaga America.

colecția
SUSPANS

ISBN 978-973-569-966-6

www.nemira.ro